

JACQUELINE SUSANN

VALEA PĂPUȘILOR

I barul executat sub comanda 50 166 Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria CORESI Piața Presei Libere, 1, București ROMÂNIA

JACQUELINE SUSANN

VALEA PĂPUȘILOR

Traducere de: Irina Negrea

EDITURA ORIZONTURI

BUCUREȘTI 1995

I.S.B.N.: 973-9154-30-1

VALLEY OF THE DOLLS Copyright © 1966 by Jacqueline Susann

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate EDITURII

ORIZONTURI - București.

Strine

Septembrie 1945

În ziua în care sosi la New York, afară erau treizeci 5e grade. Orașul fierbea ca un animal furios din beton, luat prin surprindere de un val de căldură neobișnuit. Pe ea, însă, n-o deranjau nici arșița, nici stradela ticsită, numită Times Square. New Yorkul i se părea cel mai palpitant oraș din lume.

Tînăra de la agenția de plasare îi zîmbi, spunînd:

— Aaah, ce ambițioasă ești! Deși n-ai nici un fel de experiență. Toate secretarele bune s-au aranjat în posturi din alea sigure și bănoase. Sincer, însă, scumpo, dacă aș arăta ca-tine, m-aș duce drept la John Powers sau Conover.

— Țștia cine mai sînt? întrebă Arme.

— Conduc cele mai șic agenții de manechine din oraș. Asta mi-ar plăcea să fac, numai că sînt prea măruntă și nu suficient de slăbănoagă. Tu, însă, ești exact ce le trebuie lor.

— Cred că prefer să lucrez într-un birou, spuse Arme.

— Treaba ta, dar să știi că nu ești zdravănă la cap. îi întinse Armei cîteva bucăți de hîrtie. Poftim, toate astea sînt oferte bune, dar du-te mai întîi la Henry Bellamy. E un mare avocat dîn lumea teatrului. Secretara lui s-a măritat de curînd cu John Walsh! A cîștigat trei Oscaruri'și tocmai am citit că are de gînd s-o scoată pe Garbo de la naftalină și să regizeze un film cu care s-o relanseze.

Văzîndu-i zîmbetul, tînăra se convinsese că Anne n-avea să-l uite
. niciodată pe John Walsh.

— Ei, acum poți să-ți faci o idee despre mediul și felul de oameni pe care ai să-i întîlnești, continuă tînăra. "Bellanry and Bellows" — ce firmă grozavă! Au de-a face cu tot soiul de clienți importanți. Iar Myrna, fata care-s-a măritat cu John Walsh, nu-ți ajunge nici pînă la genunchi la capitolul fizic. Pui tu mîna pe unul baban cît ai zice pește.

— Cum adică unul baban?

— Un tip... ba poate chiar un soț. Tînăra întoarse privirea spre cererea completată de Anne. Ei, de unde ziceai că ești? Chestia asta e în America, nu?

Anne zîmbi:

— Lawrencevillè. La capătul peninsulei Cape Cod, cam o oră cu trenul pînă la Boston. Iar dacă voiam un soț, să știi că puteam să rămîn foarte bine acolo. În Lawrencevillè, toată lumea se căsătorește imediat ce termină școala. Eu aș vrea să lucrez mai întîi un timp.

— Și ai plecat dintr-un asemenea loc? Aici toate femeile umblă s^-și găsească un soț. Inclusiv eu! N-ar fi rău să mă trimiți și pe mine în Lawrencevillè ăsta al tău, cu o scrisoare de recomandare.

— Vrei să spui că ai fi în stare să te măriți, chiar așa, cu oricine? se interesă Anne, curioasă.

— Nu chiar cu oricine" Vreau să zic cu oricine mi-ar oferi un mantou dc castor frumușel, o servitoare angajată cu ziua și m-ar lăsa s;i dorm mereu pînă la prînz. Tipii pe care-i cunosc eu nu numai că mi pretind Să-mi păstrez slujba, dar le-ar mîi plăcea să arai și ca superba Carol Landis în neglijeu, țopăind de colo-colo purtlnd

platouri cu bunătați. Când Anne începu să rida, tîrtăra mai adăugă: Bine, ai să vezi tu cum o să fie cînd ai să te încurci cu cine știe ce Romeo din orașul ăsta. Pun pariu că ai să dai buzna să te sui în primul tren rapid ca să te duci repezător înapoi la Lawrencevillè. Cînd pleci, însă, nu uita să te oprești și să mă iei și pe mine. Nici gînd să se mai întoarcă vreodată la Lawrencevillè! Nu plecase, pur și simplu, din Lawrencevillè — evadase. Fugise de-acolo în dorința de a scăpa de căsătoria cu unul dintre băieții serioși din Lawrenceville, de traiul liniștit și așezat din Lawrenceville. Aceași viață liniștită și așezată pe care o dusese și mama ei. Într-o casă la fel de liniștită și așezată. O casă în care o familie de condiție bună, din New England, viețuise generație de generație, unde cei care locuiseră în ea își înăbușiseră tot felul de emoții netrăite, cuminiți, emoții strivite sub armura de fier învechită care se cheamă "bune maniere".

("Anne, o doamnă nu rîde niciodată în gura mare", "Anne, o doamnă nu varsă niciodată lacrimi în public". "Dar aici nu e în public. Plîng în fața ta, mamă, aici, în bucătărie". "O doamnă nu varsă lacrimi decît cînd e singură. Nu mai ești un copil, Anne, ai doisprezece ani, iar mătușa Amy este și ea aici, în bucătărie. Hai, treci în camera ta.")

Și, într-un fel, Lawrenceville o urmărise și la Radcliffe. Oh, erau acolo fete care rîdeau și vărsau șiroaie de lacrimi și bîrfeau și SQjbucurau de "suișurile" și "cobořișurile" vieții. Însă n-o invitau niciodată în lumea lor. De parcă ar fi avut prinsă de gît o lozincă mare, pe care scria: "Nu te apropia. Genul rece, rezervat din New England". Se retrăsese din ce în ce mai mult în lumea cărților, dar pînă și aici găsisese un tipar ce se repeta: practic, toți scriitorii pe care îi citea fugiseră din orașul lor natal. Hemingway fusese cînd în Europa, cînd în Cuba sau Bimini. Bietul Fitzgerald — talentat, dar descumpănit — trăise și el în străinătate. Pînă și rotofeiul și roșcovanul Sinclair Lewis găsisese în Europa o viață romantică și pasionantă. Da, trebuia să evadeze din Lawrenceville. Simplu și clar. Luă hotărîrea în ultima clasă de colegiu și le-o comunică mamei sale și mătușii Amy, în timpul vacanței de Paști.

— Mamă... mătușă Amy... cînd termin colegiul, mă duc la New York.

— Ce loc îngrozitor ai ales ca să-ți petreci vacanța!

— Vreau să locuiesc acolo.

— Ai discutat chestia asta cu Willie Henderson?

— Nu. Dar de ce?

— Păi, doar sînteți împreună de cînd aveți șaisprezece ani. Toată lumea, firește, presupune...

— Sigur, asta era. În Lawrenceville, lumea presupune totul.

— Anne, nu ridică vocea, spuse mama, pe un ton calm. Willie Henderson este un băiat minunat. Am fost colegă de școală cu tatăl și cu mama lui.

— Mamă, dar eu nu-l iubesc!

— Nici un bărbat nu poate fi iubit. (Asta fusese mătușa Amy.)

— Tu nu l-ai iubit pe tati, mamă? Nu era o întrebare, de fapt. Era aproape o acuzație.

— Sigur că l-am iubit, se burzului maică-sa. Numai că mătușa Amy voia să spună că... în fine... bărbații sînt altfel. Nu gîndesc și nu reacționează ca femeile. Uite, de pildă, tatăl tău. A fost un bărbat tare greu de înțeles. Era impulsiv și îi plăcea să bea. Dacă s-ar fi însurat cu oricare alta decît mine, ar fi putut s-o sfrîșească rău de tot.

— Eu, una, nu l-am văzut niciodată pe tati bînd, spuse Anne, luîndu-i apărarea tatălui său.

— Firește că nu. Era pe timpul Prohibiției, iar eu n-am ținut niciodată o picătură de băutură în casă. L-am dezvățat de obiceiul ăsta înainte de a-l subjugă cu totul. Oh, taică-tău avea, la început, tot felul de apucături barbare — știi doar că bunica lui era franțuzoaică... <

— Latinii ăștia sînt întotdeauna cam smintiți, încuviință mătușa Amy.

— Tati nu era deloc smintit! Anne regretă brusc că nu-l cunoscuse mai bine. I se părea atît de departe ziua în care tatăl ei se clătina și se rostogolise cu capul în jos, exact aici, în bucătărie. Anne avea pe-atunci doisprezece ani. Tatăl ei nu scosese nici un cuvînt, se prăbușise pur și simplu, tăcut, pe podea, și murise tot atît de tăcut, înainte de sosirea doctorului. ~~

— Ai dreptate, Anne. Tatăl tău nu avea nici un fel de sminteală. Era bărbat, dar un bărbat bun. Nu uita, Anne, maică-sa era născută Bannister. Ellie Bannister a făcut școala împreună cu mama.

— Bine, mamă, dar tu nu l-ai iubit niciodată cu adevărat pe tati? Nu știu cum să spun, dar bărbatul pe care-l iubești te ia în brațe și te sărută, cred că e minunat, nu? Pentru tine n-a fost niciodată minunat, cu tati?

— Anne! Nu fi-e rușine s-o întrebă pe mama ta lucruri dintr-astea!? interveni mătușa Amy.

— Din păcate, sărutatul nu este singura pretenție a bărbatului după căsătorie, replică mama, înțepată. Apoi mai adăugă, precaut: Te-ai sărutat vreodată cu Willie Henderson?

Anne se strîmbă.

— Mda... de cîteva ori.

— Și ți-a plăcut? întrebă mama.

— Oribil, n-am putut să sufăr. Avea buzele moi — aproape lipicioase — iar respirația îi mirosea a acru.

— Te-ai sărutat cu vreun alt băiat?

Anne ridică din umeri. '

— Oh, acum cîțiva ani, cînd am început să-mi dau întîlniri cu Willie, jucam gajurile la ceaiuri. Presupun că așa am ajuns să mă cam pup cu toți băieții din oraș și, din cîte mi-aduc eu aminte,* toate săruturile erau la fel de dezgustătoare. Zîmbi. Mamă, cred că nu-i un băiat care să pupe ca lumea în tot Lawrenceville-ul ăsta. Maică-sii îi reveni buna dispoziție.

— Ești o doamnă, Anne. De-aia nu-ți place să te pupi. Nici unei doamne nu-i place!

— Of, mamă, habar n-am ce-mi place sau cum sînt. Ăsta-i și motivul pentru care vreau să mă duc la New York.

Maică-sa ridică din umeri.

— Anne, ai cinci mii de dolari. Taică-tău i-a lăsat anume pentru tine, ca să-i folosești cum poțtești. Când o să-mi vină și mie rândul, să mor o să ai și mai mulți. Nu sîntem bogați, oricum, nu ca familia Henderson, dar o ducem bine, iar familia noastră are o poziție de vază în Lawrenceville. Aș vrea să am certitudinea că te vei întoarce și te vei stabili în această casă. Mama mea s-a născut aici. Firește, s-ar putea ca Willie Henderson să dorească să mai adauge o aripă la clădire — teren este suficient —, dar măcar va rămîne tot casa noastră.

— Nu-l iubesc pe Willie Henderson, mamă!

— Nu există dragoste așa cum o concepi tu. N-ai să găsești genul ăsta de dragoste decît în romanele și filmele de proastă calitate. Dragostea înseamnă camaraderie, prieteni comuni, aceleași interese. Sexul este conotația pe care o dai tu dragostei și, dă-mi voie să-ți spun, domnișoară, că dacă și atunci cînd există, moare foarte repede după căsătorie — sau îndată după ce fata află despre ce este vorba de fapt. Du-te, însă, la New York. N-am să-ți stau în cale. Sînt sigură că Willie va aștepta. Dar bagă de seamă ce-ți spun eu, Anne: după cîteva săptămîni ai să vii fuga acasă — ai să fii fericită să scapi de orașul acela murdar.

Fusese într-adevăr murdar — și zăpușeală, și aglomerație — în ziua în care sosise ea. Marinari și soldați se zbîntuiau încolo și-ncoace pe Broadway, holbînd în jur priviri lacome, în care se deslușeau neastîmpărul zilelor de permisie și entuziasmul convulsiv, tipic pentru sfîrșitul războiului. Dar în amestecul acesta de murdărie, umezeală și necunoscut, Anne simțise un freamăt și o senzație acută de viață intensă. În comparație cu trotuarele ticsite și crăpate din New York, copacii și văzduhul limpede din New England i se păreau reci și fără viață. Bărbatul nebărbierit care scosese din fereastră anunțul "Cameră de închiriat", după ce acceptase plata chiriei pe o săptămîină înainte, semăna cu domnul Kingston, poștașul de-acasă, numai că avea un zîmbet mult mai cald. "Camera nu-i prea grozavă, recunosc eu, însă cu tavanul ăsta înalt ai parcă senzația că se vîntură aerul. Iar eu sînt tot timpul prin preajmă, să rezolv orice nevoie." Anne simți că omul o plăcea, sentiment pe care-l resimțea și ea la adresa lui. Exista pe-atunci în New York o acceptare a lucrurilor așa cum erau, de parcă toată lumea abia se născuse, nimeni nu părea să fi moștenit ceva din trecut, ceva de care să țină seama sau pe care să-l ascundă.

Iar în momentul acela, stînd în fața ușilor impunătoare din sticlă, pe care era gravat Bellamy and Bellows, Anne nădăjduia să găsească același fel de acceptare și la Henry Bellamy. - Henry Bellamy nu-și credea ochilor. Nu se putea ca fata asta să fie aieva. În felul ei, era probabil una dintre cele mai frumoase fături pe care le văzuse vreodată, or nu se putea spune despre el că n-ar fi fost obișnuit cu fetele frumoase. Dar în loc de pieptănătura aceea "pompadour", atît de extravagantă, și de pantofii cu talpă groasă, așa cum era moda în ultima vreme, fata asta își lăsase pur și simplu părul liber pe spate, natural; nuanța de blond deschis părea și ea autentică. Ochii, însă, îl zăpăciseră efectiv. Erau realmente albaștri ca azurul cerului — însă glaciali.

— De ce* vrei slujba asta, domnișoară Welles? Nu-și dădea seama de ce, dar se simțea agitat. Fir-ar să fie, murea de curiozitate. Purta o rochie de in, închisă la culoare și banală, fără nici o bijuterie la vedere, cu excepția unui ceas de mână, micuț și cochet; cu toate astea, îți sugera, aproape cu certitudine, că, de fapt, n-avea nevoie de slujbă.

— Vreau să trăiesc la New York, domnule Bellamy.

Doar atât. Un răspuns direct. Dar de unde atunci senzația asta de parcă el însuși i-ar da tîrcoale? În fond, avea tot dreptul să-i pună întrebări. Iar dacă lăsa lucrurile să curgă prea ușor, s-ar putea ca ea să nu accepte slujba. Și asta era tot o nebulă. Doar o vedea sfînd acolo, în fața lui! Nu trecuse pe-acoîo așa, ca să bea un ceai! Atunci, de ce se simțea de parcă el ar fi fost solicitantul, stră-duindu-se sări facă ei o impresie favorabilă?

Aruncă o privire pe fișa trimisă de agenție.

— Douăzeci de ani și licențiată în litere, engleză, nu? Radcliffe. Însă nici un fel de experiență în munca de birou. Ia spune-mi și mie acum: ce utilitate ar putea avea pe-aici toate cunoștințele astea fanteziste? Cum mă pot ajuta pe mine să mă descurc cu o scorpie ca Helen Lawson, sau să conving o haimana de bețivan ca Bob Wolfe să predea la timp un scenariu radiofonic săptămînal? Sau să lămuresc un cîntăreț poponar să renunțe la serviciile lui Johnson Harris și să mă lase pe mine să mă ocup de treburile lui?

— E de presupus că eu ar trebui să fac toate astea! Întrebă ea.

— Nu, de astea mă ocup eu. Numai că dumneata trebuie să mă ajuți.

— Bine, dar eu credeam că sînteți avocat.

' O văzu că-și stringe mânușile. Afișă un zîmbet relaxat.

— Sînt avocat de teatru. Asta înseamnă puțin altceva. Întocmesc contracte pentru clienții mei. Contracte fără nici o hibă, cu excepția celor în favoarea lor. De asemenea, mă ocup de impozitele lor, îi ajut să-și investească banii, îi scot din orice fel de bucluc, le arbitrez problemele matrimoniale, le țin nevestele la distanță de amante, fac pe nașul și pe doica copiilor lor, mai cu seamă atunci cînd sînt angajați într-un nou spectacol.

' — Credeam că actorii și scriitorii au manageri și impresari.

— Așa e. Observă că mânușile apăruseră la loc, în poală "Babanii", însă, ăia cu care am eu de-a face, au nevoie și de mine. ca să-i îndrum și să-i sfătuiască. De pildă, impresarul îi împinge, firește, spre angajamentul cel mai bănos. Eu, în schimb, calculez care contract ar fi cel mai avantajos pentru ei. Pe scurt, un avocat de teatru trebuie să fie o combinație între impresar, mamă și Dumnezeu. Iar dumneata, dacă te angajezi aici, trebuie să fii sînta lor proteguitoare.

. Anne surîse.

— Atunci de ce avocații de teatru nu-i înlocuiesc mai bine pe impresari?

— Așa ar face, probabil, dacă ar exista suficient de mulți nătărăi devotați ca mine. Se stăpîni imediat. Scuză-mi limbajul. Cînd m-apucă așa, nu prea-mi dau seama ce-mi iese din gură.

— Ce limbaj? Nătărău? repetă ea, mirată.

Cuvîntul suna atît de nelaiocul lui pronunțat de ea, încît Bellamy pufni zgomotos în rîs.

— Este un cuvînt evreiesc care, tradus ad litteram, te-ar face să roșești*. A căpătat însă, în slang, sensul de nătărău... Oh. să nu te lași cumva amăgită de eticheta asta fantezistă "Bellamy", sau de mutra mea bizară de episcop. Numele meu adevărat este Birnbaum. Cînd eram puști, lucram ca regizor de spectacole de agrement pe vase de croazieră — scriam rubrica navei. Iar tipilor nu le plăcea ca rubricile alea dichisite să poarte titlul "Pe mare cu Birnbaum", așa că un individ a sugerat "Bellamy". Am întîlnit o groază de persoane importante în croazierele alea. Primul meu client a fost un cîntăreț cu contract pentru întregul circuit. Multă hune a ajuns să mă cunoască sub numele de Bellamy, așa că l-am păstrat. însă nu las niciodată pe nimeni să uite că sub Bellamy răinîne tot timpul Birnbaum. îi zîmbi. Ei bine, acum ți-ai făcut o imagine oarecare. Ce crezi, îți convine? De data asta, surîsul îi luminează toată fața.

— Mi-ar plăcea să încerc. Bat destul de bine la mașină, dar nu mă prea pricep la stenodactilografie.

Bellamy flutură din mînă, dîndu-i de înțeles că n-avea importanță:

— -Am două tipe aici care ar putea cîștiga concursuri la stenografiat. Mie îmi trebuie cineva care să fie mai mult decît o secretară.

Zîmbetul Annei se spulberă.

— Cred că n-am prea înțeles.

Fir-ar să fie! Nu asta a vrut să spună. Strivi țigara în scrumieră și își aprinse alta. Iisuse, ce țeapănă stă! Fără să vrea, se așeză mai bine pe scaun și își îndreptă și el spatele.

— Uite ce e, domnișoară Welles, a fi mai mult decît o secretară înseamnă să nu trebuiască să te ții cu strictete de programul obișnuit de la nouă la cinci. în unele zile, s-ar putea să nici nu fie nevoie să vii înainte de prînz, de ora douăsprezece. Dacă te-am ținut să lucrezi pînă noaptea tîrziu, nu-ți cer să-ți faci apariția a doua zi la birou. Pe de altă parte, însă, dacă există o situație de criză și chiar dacă ai lucrat pînă la patru dimineața, normal e să apari înainte de deschiderea biroului, și asta din propria dumitale dorință de a fi prezentă aici. Cu alte cuvinte, îți faci singură programul. Dar ar trebui, de asemenea, să fii disponibilă și în anumite seri. Bellamy se opri o secundă, însă cum Anne nu reacționa în nici un fel, se grăbi să continue:

— Să spunem că iau cina la "21" cu un client potențial. Dacă masa decurge cum trebuie, iar eu folosesc cuvintele potrivite, există toate șansele să semneze contractul cu mine. S-ar putea însă să fiu nevoit să beau șase sau șapte pahare cu el și să-i ascult toate nemulțumirile legate de impresariatul pe care-l are în momentul respectiv. Firește, eu am să jur pe toți sfinții să nu-i fac niciodată vreo neplăcere de genul ăsta. Am să-i promit orice — și luna de pe cer, pe care să scrie numele lui.

Note:

* Nătărău: schmuck în text în original Termen preluat în slang din idiș, unde are sensul de "penis" (n.t.)

Sigură n-am cum să-i ofer tot ceea ce-i făgăduiesc. Nimeni n-ar putea face așa ceva. Dar am să vreau să fiu cinstit și să mă străduiesc să evit greșelile impresariatului anterior, și să-mi țin cât mai bine toate promisiunile. Numai că a doua zi dimineată n-am să mai fiu în stare să-mi aduc aminte nici o vorbă. Ei bine, aici începe rolul dumitale. N-ai să fii mahmură, fiindcă pe toată durata acestei seri palpitate ai să-ți moi doar buzele în niște vin de Xeres, ceea ce înseamnă că ai să-ți amintești tot ce am spus eu. Așacă, a doua zi, ai să-mi prezinți o listă cu toate promisiunile pe care le-am făcut, iar eu am să le studiez când o să fiu cu mintea mai limpede. Anne zîmbi.

— Aș fi, adică, un fel de dictafon uman?

— Exact. Crezi că te-ai putea descurca!

— Păi, ce să zic, am o memorie excelentă și nu pot să sufăr vinul de Xeres.

- De data asta izbucniră în rîs amîndoi.

— în regulă, Anne. Vrei să începi de mîine? Anne încuviință din cap.

— Am să lucrez și pentru domnul Bellows? Se uită țintă în gol și îi răspunse calm:

— Nu există nici un domn Bellows. Oh, ba nu, există George, nepotul lui, dar George nu e acel Bellows din "Bellamy and Bellows". Aici era vorba de Unchiul lui George, Jim Bellows. Am cumpărat partea lui Jim înainte ca el să pîce în război. Am încercat să-l conving să n-o facă, însă degeaba, s-a dus la Washington și s-a lăsat furat de uniforma aceea de marină și de misiunea ce i-a fost încredințată. Bellamy oftă. Războiul e pentru tineri. Jim Bellows avea cincizeci și trei de ani. Prea bătrîn pentru război... și prea tînăr ca să moară.

— Și unde a fost ucis, în Europa sau în Pacific?

— A murit în urma unui atac de inimă într-un submarin, lua-l-ar naiba de prost!

Dar tonul morocănos nu făcea decît să trădeze afecțiunea pe care i-o purta celui dispărut. Apoi, schimbîndu-și brusc dispoziția, chipul i se luminează de un surîs cald. Bine, Arme, cred că-ți ajunge cât ne-am povestit reciproc viața. Pentru început, pot să-ți dau șaptezeci și cinci de dolari pe săptămînă — ce zici, îți convine?

Era mai mult decît se așteptase. Camera o costa optsprezece dolari, masa cam cincisprezece. îi răspunse așadar că se putea descurca destul de bine cu această sumă.

Octombrie 1945

Septembrie fusese o lună bună. Își găsisse o slujbă care îi plăcea, o prietenă pe nume Neely și un curtezan amabil și înflăcărat, pe nume Allan Cooper.

Luna octombrie îl aduse pe Lyon Burke.

La firmă, Arme se bucurase imediat de o primire favorabilă din partea recepționistei și a celor două secretare. Prînzea cu ele în fiecare zi la bufetul din colțul străzii. Lyon Burke era subiectul lor predilect, iar domnișoara Steinberg, secretara șefă, era expertă în privința asta. Lucra cu Henry Bellamy de zece ani. Așa că îl cunoscuse pe Lyon Burke.

Cînd se declarase războiul, Lyon lucra deja de doi ani la firmă; a plecat să se înroleze a doua zi după Pearl Harbour. Jim Bellows sugerase adesea ca nepotul său să intre ca partener în afaceri. Henry nu avea nimic împotriva lifc George Bellows,

cu toate acestea îl refuzase de fiecare dată. "Afacerile sînt una, iar rubedeniile alta", o ținuse el morțiș. Odată cu plecarea lui Lyon însă, Henry nu mai avusese de ales. Nu era nimic în neregulă cu George. Era un avocat capabil, dar nu avea harul și farmecul lui Lyon Burke — cel puțin după părerea domnișoarei Steinberg. Acțiunile lui Lyon în război fuseseră atent urmărite de către tot personalul, iar cînd îl avansaseră la gradul de căpitan, Henry își luase liber o jumătate de zi pentru a sărbători evenimentul. Ultima scrisoare sosise din Londra în luna august. Lyon trăia, Lyon le trimitea salutări — dar Lyon nu pomenea nimic de faptul că ar avea de gînd să se întoarcă.

La început, Henry urmărise corespondența în fiecare zi. Cînd septembrie trecu fără nici o veste, se resemna abătut la gîndul că Lyon se retrăsese definitiv de la firmă. Domnișoara Steinberg, însă, refuza să se dea bătută. Iar domnișoara Steinberg avea dreptate. Telegrama sosi în octombrie.

Textul era direct și la obiect:

DRAGĂ HENRY: EI BINE, S-A TERMINAT, IAR EU AM IEȘIT TEAFĂR ȘI ÎNTREG. AM VIZITAT CÎTEVA RUDE LA LONDRA ȘI M-AM OPRIT ÎN DRUM LA BRIGHTON PENTRU PUȚINĂ MARE ȘI ODIHNĂ. SÎNT LA WASHING-' TON ȘI AȘTEPT DEMOBILIZAREA OFICIALĂ. IMEDIAT CE LE POT PEDA UNIFORMA ȘI ÎMI RECAPĂT VECHIUL MEU COSTUM ALBASTRU, MĂ ÎNTORC! NUMAI BINE, LYON.

Henry Bellamy se lumineă tot la față citind telegrama. Țîșni de pe scaun.

— Se-ntoarce Lyon! Doamne Sfinte, știam eu că așa o să fie!

În următoarele zece zile, în birou a fost o vînzoleală permanentă — cu specialiști în decorațiuni interioare, cu entuziasm și tot soiul de presupuneri și speculații.

— Abia aștept, oftă recepționista. Am senzația că tipul e genul meu.

Zîmbetul domnișoarei Steinberg mustea de subînțelesuri tainice.

— E genul oricui, iubito. Dacă nu cazi pe spate cînd îl vezi cum arată, atunci sigur te face praf cu accentul ăla englezesc.

— Dar ce, e englez? întrebă Anne, surprinsă.

— S-a născut aici, îi explică domnișoara Steinberg. Maică-sa era Nell Lyon. Asta se întîmpla pe timpuri, n-ai apucat tu. Nici eu de altfel. Englezoaică, Nell Lyon a fost un mare star de operetă. A venit aici cu prilejul unui spectacol și s-a măritat cu un avocat american, Tom Burke. S-a retras de pe scenă, iar Lyon s-a născut aici, ceea ce înseamnă că este cetățean american. Maică-sa, însă, n-a vrut să renunțe la cetățenia britanică și, cînd tatăl lui Lyon a murit — credea băiatul avea pe-atunci cam cinci ani — l-a luat cu ea înapoi în Anglia. A revenit pe scenă, iar el a urmat școala acolo. Cînd maică-sa s-a prăpădit, Lyon a revenit în State și a făcut dreptul.

— Presimț că am să mă îndrăgostesc lulea de el, spunea secretara mai tînără. Domnișoara Steinberg ridică din umeri.

— N-a fost fată în biroul ăsta să nu fie moartă după el. Abia aștept să-i văd reacția cînd o să te cunoască, Anne.

— Pe mine? Anne părea uimită.

— Da, pe tine. Aveți amîndoi aceeași trăsătură. Un fel de răceală rezervată. Numai că Lyon îți ia ochii cu zîmbetul ăla al lui, așa că la început te induce în eroare. Ai

impresia că e prietenos. De fapt, însă, nu te poți apropia niciodată cu adevărat de el. Nimeni nu poate. Nici măcar domnul Bellamy. Undeva, în sinea lui, domnul B. simte un fel de teamă respectuoasă la adresa lui Lyon, și asta nu numai din cauza felului în care arată sau cum se poartă. Lyon o să dea lovitura. Ascultați-mă pe mine, într-o bună zi Lyon o să stăpânească orașul ăsta. L-am văzut pe domnul B. reușind câteva afaceri de-a dreptul strălucite, dar pentru asta trebuie să se lupte pas cu pas, fiindcă toată lumea știe cât e de deștept și toți știu la ce se pot aștepta din partea lui. Lyon, în schimb, își face apariția pur și simplu, cu farmecul lui englezesc și cu fizicul ăla de star de cinema și — mamă, Doamne! — obține tot ce vrea. Dar după un timp începi să-ți dai seama că, de fapt, nu prea știi ce fel de om e — sau ce părere are despre tine, ori despre oricine altcineva. Vreau să spun că-ți dă senzația că-i place pe toți la fel. Iar pînă la urmă, ai sentimentul că poate în sinea lui nu-i prea pasă de nimeni și de nimic. Așa se explică faptul că e în stare de orice. Orice părere ai avea însă despre el, tot ajungi să-l adori.

A doua telegramă sosi după alte zece zile, într-o vineri dimineța:

DRAGĂ HENRY: MI-AM REDOBÎNDIT COSTUMUL ALBASTRU. SOSESC LA NEW YORK MÎINE SEARĂ. VIN DIRECT LA TINE ACASĂ. ÎNCEARCĂ SĂ-MI FACI o REZERVARE LA HOTEL. VREAU SĂ ÎNCEP DE LUNI. SALUTĂRI. LYON.

Henry Bellamy își luă liber la prînz, ca să se pregătească de primire. Arme tocmai termina corespondența cînd George Bellows se opri la biroul ei.

— Ce-ar fi să mergem undeva să sărbătorim evenimentul? o întrebă el, degajat. Anne nu izbuti să-și ascundă uimirea. Relația ei cu George Bellows se limitase pînă acum la un "bună dimineța" oficial și la cîte un semn din cap, uneori.

— Te invit la masă, explică el.

— Îmi pare rău, dar le-am promis fetelor să mă duc cu ele la bufet.

O ajută să-și îmbrace mantoul.

— Păcat, zise el. Se prea poate să fie ultima noastră zi pe pămînt. Îi surise dezamăgit și se retrase în biroul lui.

La masă, Anne ascultă numai pe jumătate atentă nesfirșita sporovăială despre Lyon Burke, întrebîndu-se în van de ce refuzase invitația lui George. Teamă de complicații? De la o singură masă împreună? Ce prostie! Lealitate față de Allen Cooper! în fine... Allen era singurul bărbat pe care-l cunoștea la New York, un om tare bun și blînd. Poate devasta și merita un soi de lealitate.

Își aminti ziua în care Allen dăduse buzna în birou, hotărît să încheie o afacere — ceva în domeniul asigurărilor, după cum descoperise Anne mai tîrziu. Henry se arătase neobișnuit de rece și-i dăduse repede papucii. Afîț de repede, de fapt, încît întîmplarea îi trezi Armei un sentiment de compasiune. În timp ce-l conducea la ușă, îi șoptise:

— Norocul îți poate surîde în altă parte.

El păruse aproape uimit de căldura din glasul ei. După două ore, telefonul Armei suna.

— Allen Cooper la aparat. Mă mai ții minte — comis-voiajorul . dinamic? Ei bine, voiam să-ți spun că întvederea cu Henry a fost o adevărată reușită în comparație cu celelalte încercări. Măcar la Bellamy te-am cunoscut pe tine.

— Adică ft-ai reușit să faci nici o afacere? Îi părea sincer rău.

— Îhî, exact. Am dat-o în bară peste tot. Presupun că am o zi proastă... doar dacă nu vrei cumva să-i dai tu o întorsătură fericită în final, acceptînd să bei un pahar cu mine.

— Nu prea...

— Nu bei? Nici eu. Atunci hai să cinăm împreună.

Așa începuse — și așa continuase. Era un om agreabil și avea un remarcabil simț al umorului. Anne vedea în el mai mult un prieten decît un curtezan. De cele mai multe ori, nici nu se mai sinchisea să se schimbe după serviciu. Parcă nici nu observa cu ce e îmbrăcată. Dar de fiecare dată se arăta deosebit de încîntat și de recunoscător pentru faptul că era cu el. Mergeau la restaurante mici și puțin cunoscute, iar Anne alegea întotdeauna felul de mîncare cel mai ieftin de pe lista de bucate. Ar fi vrut să-i propună să-i plătească partea ei, însă se temea să nu-l facă să se simtă și mai ratat, mai ghinionist.

Allan era îngrozitor de nepotrivit pentru agent de asigurări. Părea prea drăguț și avea un fel de a fi mult prea blajin pentru o asemenea meserie. Îi punea tot felul de întrebări despre Lawrenceville, despre anii de școală, ba chiar și despre ce se întîmpla la birou. O făcea să se simtă de parcă ar fi fost cea mai interesantă și mai fascinantă fată din lume.

Anne continua să se vadă cu el pentru că Allen nu-i cerea nimic. Cîteodată, la film, o mai ținea de mînă. Nu încerca niciodată să o sărute seara, la despărțire. Anne avea o senzație de ușurare, combinată cu un straniu sentiment de nepotrivire. I se părea aproape jenant șă nu fie în stare să sîrmească nici o pasiune în bietul Allen, dar se mulțumea să lase lucrurile așa. Gîndul de a se săruta cu el îi trezea același dezgust pe care-l resimțise cînd o sărutase Willie Henderson, acasă, la Lawrenceville, ceea ce o făcea să se îndoiască din nou în legătură cu propria-i capacitate de a iubi. Poate că nu e normală — sau, cine știe, poate că mama ei are dreptate, poate că pasiunea și idila nu există decît în romane.

Mai tîrziu, în aceeași după-amiază, George Bellows se opri din nou lîngă biroul ei.

— Am venit să mai fac o tentativă, spuse el. Ce zici de șaisprezece ianuarie? Nu se poate să fii de pe acum ocupată pentru data asta.

— Dar asta înseamnă aproape peste trei luni!

— Oh, accept bucurosi orice altă ocazie s-ar ivi pînă atunci. Dar tocmai a sunat Helen Lawson, urlînd după Henry, și mi-am amintit că premiera spectacolului ei este pe șaisprezece.

— Așa e, Hihhe Sky începe repetițiile săptămîna viitoare.

— Ei, ia zi, vii sau nu vii cu mine?

— Mi-ar plăcea tare mult, George. După mine, Helen Lawson este minunată. În toate spectacolele, la Boston, își făcea apariția tumultuos. Cînd eram mică, m-am dus cu tata s-o văd în Madame Pompadour.

— În regulă, am fixat deci întâlnirea. Oh, Armie, după ce începe repetiția la spectacolul ăsta, s-ar putea ca Helen să tot dea buzna pe-aici. Dacă ajungeți cumva la capitolul trâncăneală, să nu-i pui placa aia cu "ce-mult-îmi-plăceai-cînd-eram-mică". E-n stare să te omoare.

— Dar eram mică pe-atunci. Și, oricît de caraghios ar suna, asta se întîmpla cu numai zece ani în urmă. Și, chiar și atunci, Helen Lawson era deja o femeie matură. Avea pe puțin treizeci și cinci de ani.

— Noi, pe-aici, ne comportăm ca și cum ar avea douăzeci și opt.

— Nu se poate, George, glumești! Păi Helen Lawson nu are vîrstă. Este o mare stea. Rămîne atrăgătoare tocmai datorită personalității și talentului cu care e înzestrată. Sînt convinsă că-i prea inteligentă ca să aibă impresia că arată ca o fetișcană.

George ridică din umeri.

— Știi ceva! Am să-ți telefonez peste douăzeci de ani, să te întreb cum te mai simți. Ideea fixă de a arăta ca la douăzeci și opt de ani pare a fi o boală contagioasă, de care se molipsește majoritatea femeilor cînd ajung la patruzeci de ani. Dacă vrei să n-ai probleme, nu aduce vbrba de vîrstă cînd e Helen prin preajmă. Și, te rog, notează-ți în calendar. Șaisprezece ianuarie. O să fie mare agitație pe-aici luni — cînd eroul cuceritor vine acasă în pas de marș. Recepționista era îmbrăcată cu o fustă nouă, ecosez, foarte strîmtă. Pieptănătura "pompadour" a secretarei mai tinere era cu patru centimetri mai înaltă ca de* obicei. Pînă și domnișoara Steinberg renunțase la taiorul bleumarin, pe care-l avea din primăvara trecută. Anne stătea în colțișorul ei, lîngă încăperea unde își avea biroul Henry, și încerca să se concentreze asupra corespondenței. Dar, ca și în cazul celorlalte fete, toată atenția ei era ancorată de ușă.

El sosi la ora unsprezece. Cu toată bîrfa și speculațiile din birou, Anne nu se așteptase totuși ca Lyon Burke să fie atît de spectaculos.

Henry Bellamy era un bărbat înalt, însă Lyon Burke îl întrecea cu vreo șapte-opt centimetri. Avea părul negru ca indienii și pielea smeadă, arsă parcă de un bronz permanent. Henry radia de încîntare, neascunzîndu-și mîndria cînd îl conduse pe la fiecare și făcu prezentările. Recepționista se îmbujora vizibil cînd dădu mîna cu el, secretara mai tînără îi zîmbi afectat, iar domnișoara Steinberg se-pisici toată de emoție.

Era poate pentru prima oară cînd Anne se simțea mulțumită de comportarea rezervată și rigidă cu care fusese deprinsă în New England. Știa însă că afișa un calm pe care nu-l simțea cînd dădu mîna cu Lyon Burke.

— Henry mi-a tot vorbit despre dumneata. Acum, că ne-am cunoscut, nici nu mi-e greu să-l înțeleg. Nu încăpea îndoială că accentul englezesc îl avantaja net. Anne izbuti să-i răspundă amabil, mulțumind cerului cînd Henry Bellamy îl conduse pe Lyon în biroul proaspăt decorat.

— Anne, vino și tu înăuntru, o chemă Henry.

— Sînt copleșit, zise Lyon. Parcă începe să-mi fie teamă cînd mă gîndesc cum va trebui să muncesc ca să-mi iau revanșa pentru toate astea. Se lăsă pe un scaun, zîmbind leneș. Anne înțelese brusc ce vrusese să spună domnișoara Steinberg.

Lyon Burke zîmbea într-adevăr oricui, dar zîmbetul acesta, care i se ivea cu atîta ușurință pe buze, era impenetrabil.

Henry, radios, surîdea părintește.

— Rămîi aceeași haimana leneșă cum ai fost și înainte de a pleca, și am să-ți redecorez biroul în fiecare an. Acum, hai să trecem la lucruri concrete. Anne, lui Lyon îi trebuie un apartament. O să stea la mine pînă reușim să-l instalăm undeva. Poți să-ți închipui așa ceva! N-am reușit să-i găsim o cameră la hotel.

Putea să-și închipuie. Dar se întreba ce treabă avea ea cu povestea asta.

— Vreau să-i găsești o locuință, îi zise Henry.

— Eu să-i gălesc un apartament domnului Burke?!

— Sigur, poți foarte bine, răspunse Henry. Face parte din ceea ce înseamnă a fi mai mult decît o secretară.

De data asta Lyon rîse cu poftă.

— E adorabilă, Henry. Este exact cum mi-ai spus, însă nu-i poți cere minuni. Îi facu cu ochiul Armei. Henry a dus o viață foarte ferită. Nu i s-a întîmplat să aibă nevoie să caute un apartament la New York în ultima vreme.

Henry clătină din cap.

— Ia stai puțin, fata asta a venit aici acum două luni și habar n-avea care e Seventh Avenue și care e Broadway. Nu numai că și-a găsit un apartament încă din prima zi, dar a mai aterizat și în postul ăsta și face tot ce vrea din mine.

— Știți, ce am eu nu-i tocmai un apartament. E foarte mic... Privirea lui directă o tulbură ușor.

— Dragă Anne, după toate locurile alea bombardate pe unde am dormit în timpul războiului, orice chestie cu un acoperiș deasupra mi se pare hotelul "Ritz".

— Anne o să găsească o soluție, insistă Henry. Încearcă în East Side. Cameră de zi, dormitor, baie și bucătărie, totul mobilat, cam la o sută cincizeci de dolari pe lună. Începe chiar acum, din după-amiaza asta. Ia-ți liber mîine, ia-ți liber cît ai nevoie... dar să nu te întorci pînă nu găsești un apartament.

— Henry, s-ar putea să n-o mai vedem pe fata asta vreodată, îl avertiză Lyon.

— Ba nu, eu pariez pe Anne. Nu se poate să nu găsească ea ceva.

Camera ei se afla la al doilea nivel al unei clădiri de piatră. Astăzi avu brusc senzația că îi era imposibil să urce cele două rînduri de scări pînă la etajul doi. Rămăsese în picioare pe palier, ținînd în mînă un exemplar mototolit al ziarului New York Times, își petrecuse toată după-amiaza trecînd rînd pe rînd pe la fiecare dintre apartamentele indicate în ziar, însă toate erau deja date. O dureau picioarele. De dimineață se îmbrăcase ca pentru birou, nu pentru alergat după apartamente de închiriat. Mîine avea să pornească devreme — cu pantofi cu toc jos.

Înainte de a se încumeta să urce scările, ciocăni la ușa lui Neely. Nici un răspuns. Își fîrî picioarele în sus, pe scările șubrede, și intră în camera ei. Slavă Domnului măcar că aburul fisii prin vechitura aia de radiator.

Cu toată atitudinea afișată de Lyon Burke — "mie-mi convine orice" — nu prea și-l imagina într-o cameră ca asta. Era o încăpere curată și comodă. Desigur, în comparație cu dormitorul ei spațios din Lawrenceville, camera avea un aer mizerabil. Patul-studio era plin de gîlme și, după halul în care arăta, nu-i mai

dădea nici un an. Uneori se întreba câți oameni dormiseră oare în el — probabil că sute. Dar nu-i cunoștea și poate că tocmai acest anonimat îi dădea senzația că este patul ei. Atîta vreme cît plătea chiria, tot ce se afla în camera asta îi aparținea. Noptiera micuță și hodoroșită, zgîriată, scrijelită și arsă de țigări; comoda cu trei sertare pe care trebuia să le lași ușor deschise, fiindcă altfel se înțepeneau și, dacă trăgeai de ele prea tare, răfrișneai cu măciuliile în mînă; și fotoliul borșos, cu pîntecul lăsat, plin de cucuiele arcurilor de dedesubt gata să țîșnească prin stofă. Camera ar fi .putut fi făcută să arate drăguț, dar niciodată nu rămîneau suficienți bani la sfîrșit de săptămînă. (Era hotărîită să nu se atingă de cei cinci mii de dolari pe care îi avea la bancă.) încă mai plătea ratele la Bloomingdale pentru, hainele bune pe care le și cumpărase — o rochie neagră și un mantou negru de seară. Auzi binecunoscutul ciocănit în ușă și strigă: "Sînt acasă", fără să ridice privirea. Neely intră în cameră și se trînti pe fotoliul care scîrțîi, gata să-și reverse măruntaiele.

— Ce-i cu anunțurile astea din Times? Te-a apucat să te muți? Cînd Anne îi explică misiunea ce i se încredințase, Neely pufni în rîs zgomotos.

— Vrei să spui că tipului nu-i trebuie o terasă imensă și vreo patru dulapuri în perete?! Apoi, renunțînd la subiectul acesta ca fiind ceva imposibil și prin urmare un capitol deja încheiat, Neely trecu la Chestiunea importantă. Anne, ai apucat să discuți astăzi despre treaba aia?

"Treaba aia" era o favoare cu care Neely o tot pisa de vreo două săptămîni.

— Neely, cum crezi c-am putut?! Astăzi mai cu seamă... tocmai cînd s-a întors Lyon Burke.

— Dar e musai să intrăm în Hit the Sky. Nu știi ce țacăneală o mai fi și asta, dar se pare. că lui Helen Lawson îi place cum jucăm. De trei ori ne-a chemat la probe și de fiecare dată era și ea de față. Un cuvînt din partea lui Henry Bellamy ar influența favorabil problema.

"Cum jucăm" se referea la Neely și cei doi parteneri ai ei. Pe numele ei adevărat, Neely era Ethel Agnes O'Neil ("Nu-i așa că sună de parcă tragi cu tunul?!" exclamase ea), însă porecla de Neely o avea din copilărie și, cum era unul dintre cei trei membri ai trupei de dans "The Gaucheros", nu era nevoie să se mai ajusteze ceva la capitolul nume dizgrațioase.

Relația Annei cu Neely începuse printr-un simplu salut din cap, în hol, lucrurile evoluînd apoi rapid spre o prietenie afectuoasă. Neely arăta ca o adolescentă exuberantă și plină de viață. Avea un năsuc cîrn, ochi mari, căprui, obrazul pistriuat și părul șaten, ondulat. Și, de fapt, Neely era la vîrsta adolescenței, o adolescentă care fusese în turnee cu spectacole de vodevil încă de la șapte ani.

Cam greu țî-o imaginați pe Neely pe scenă. într-o seară, însă, o tîrîse pe Arme într-un club, la un hotel din centrul orașului. Și acolo se produsese o transformare stranie. Pistrii dispăuseră sub un strat gros de fond de ten, iar silueta copilăroasă se maturizase cu ajutorul unei toalete argintii transparente. Era vorba de un număr destul de oarecare, dar bunicel. Doi bărbați cu sombrero, cam destrămate, și cu pantaloni foarte strimți se tot învârteau, recurgînd invariabil la bătutul din picioare

și la pocniturile din degete, în ceea ce se voia a fi un dans spaniol. Anne văzuse, acasă, numere similare de vodevil. Dar în viața ei nu mai văzuse pe cineva ca Neely. Nu prea își dădea seama dacă Neely era excepțională sau scandalos de catastrofală. De fapt, parcă nici nu făcea parte din trupa "The Gaucheros". Dansa în ritm cu ei, făcea piruete la fel ca ei, se înclina odată cu ei, dar nu alcătuiua un trio. Spectatorul n-avea ochi decît pentru Neely.

Fără costum și fără machiaj, însă, stînd așa, pe fotoliul ăla desfundat, Neely nu era decît o fetișcană de șaptesprezece ani, înflăcărată și plină de elan. Prima prietenă adevărată a Annei.

— Tare mult aș vrea să te ajut, Neely, dar nu mă pot duce la domnul Bellamy cu o problemă personală. Relația noastră este strict de afaceri.

— Ei și ce dacă? Știe tot orașul că pe vremuri a fost amantul lui Helen Lawson și că tipa ascultă de tot ce-i spune el.

— A fost ce?!

— Amantul ei. Iubitul ei. Cum adică, nu știi?!

— Neely, de unde ai mai aflat și gogomânia asta!

— Poftim la ea, cică gogomănie! Măiculiță, adică nu ți-a spus nimeni de treaba asta! S-a întîmplat pe vremuri, iar de-atunci s-a mai măritat de trei ori, însă ani de zile au fost amîndoi subiectul cel mai fierbinte. Dar tu de ce-ți închipui doar că m-am ținut de capul tău ca să discuți cu Bellamy? Ei, ia zi, vorbești cu el mîine?

— Mîine umblu după apartament. Și pe urmă, Neely, ți-am spus deja — nu-i corect să amesteci viața personală cu problemele de serviciu.

Neely oftă.

— Manierele astea elegante pe care le ai or să-ți fie o piedică în viață, Arme dragă. Cînd vrei ceva, trebuie să acționezi direct. Te duci și ceri.

— Și ce se întîmplă dacă ești refuzat? Neely ridică din umeri.

— Ei și? Mai bine așa decît să nu fi încercat. Cel puțin în felul ăsta ți-ai acordat o șansă juma'-juma'. »

Anne zîmbi de logica lui Neely. Nu avea fata cine știe ce educație, însă avea inteligența înnăscută a unui pui de cățeluș maidanez, plus scînteierea aceea deosebită ce face ca un pui să se remarce față de ceilalți. Puiul ăsta era neîndemînatic, sincer și înfocat, dar o trăsătură de neașteptată lăcomie lumească răzbătea prin nevinovăția lui.

Neely își petrecuse primii șapte ani din viață la cămin. Apoi, sora ei, care era cu zece ani mai mare, îl cunoscuse pe Charlie, unul dintre cei doi "Gaucheros", și se măritase cu el. Au transformat numărul într-un trio, iar sora ei a scăpat-o de monotonia vieții de cămin și de școală, făcînd-o să cunoască viața unei trupe de vodevil de mîna a treia, care se perinda de colo-colo. Terminase astfel cu școala, însă se găsisse întotdeauna careva dintre actori care să-i dea o mîină de ajutor lui Neely, învățînd-o să citească și să socotească. A învățat geografia privind pe fereastra trenului și a ciugulit ceva istorie din numerele de program europene incluse în spectacol. Și existase de fiecare dată cîte un portar amabil care dădea alarma cînd vreun inspector de la Comisia de învățămînt venea să verifice situația lui Neely.

Cînd Neely avea paisprezece ani, sora ei s-a retras ca să facă un copil, iar Neely, care știa numărul de la cap la coadă, a înlocuit-o. Și-acum, după toți acești ani mediocri, "The Gauchos" aveau șansa să joace într-un spectacol pe Broadway. — Poate că pot să aduc în discuție subiectul ăsta cu George Ellows, zise Anne gînditoare, în timp ce-și reîmprospăta machiajul, "vi-a invitat la premiera spectacolului Hit the Sky.

— Cam mult pînă atunci, replică Neely. Oricum, mai bine așa decît nimic. Se uita la Anne, care îmbrăca un taior de tvweed. Oh, te vezi cu Allen astă-seară? Anne încuviință din cap.

— Îmi închipuiam eu. Cu domnul Bellamy îți pui rochia neagră. Sfinte Sisoe, nu s-o fi săturat de rochia asta neagră?

— Domnul Bellamy nici nu mă observă cînd ies cu el în oraș. E vorba numai de afaceri.

— Ha! pufni Neely. Mamă, ce mișto trebuie să fie să lucrezi la firma aia. Ce plictiseală e la mine eu spectacolele astea. Tu, în schimb, te duci cu George la cîte o premieră, cu domnul Bellamy pe la mesele alea șic de la "21", ba ai dat și peste un Allen în biroul ăla. Și-acum, poftim, a mai apărut și Lyon Burke! Zău așa, Anne, tu ai patru tipi, iar eu n-am nici unul!

Anne rîse.

— Domnul Bellamy nu-mi face curte, premiera este tocmai în ianuarie, iar pentru Lyon Burke sînt numai agentul care trebuie să-i găsească un apartament cu chirie. Iar Allen... mda... Allen și cu mine ne înfîlnim pur și simplu.

— Tot înseamnă ceva, cam de patru ori mai mult decît fac eu. Singurii bărbați pe care-i cunosc sînt cumnatul meu și partenerul lui, Dickie. Iar Dickie e poponar. Marea mea viață socială se rezumă la a merge la Walgreen's Drugstore și a sta de vorbă cu ceilalți actori aflați pe tușă.

— N-ai cunoscut nici un actor care să te scoată în lume?

— Ha! Habar n-ai cum sînt actorii dacă poți să pui o asemenea întrebare. Să te scoată în lume?! Nu-ți plătesc nici măcar o prăpădită de Cola de cinci cenți. Asta nu fiindcă actorii ar fi meschini din naștere, dar stau atîta vreme fără slujbă, încît pînă la urmă ajung să fie așa. Și majoritatea dintre ei au slujbe de noapte — piccolo, liftieri, conțopiști, în fine, orice le poate lăsa timp liber ziua, ca să umble la agățat după impresari.

— Ai de gînd s-o pornești iar la drum în curînd? o întrebă Anne, dîndu-și seama brusc ce dor i-ar fi de Neely dacă fata ar pleca în turneu.

— Sper să nu fie cazul. Sora mea zice că ăla mic abia a început și el să-și cunoască tatăl. ăsta-i și motivul pentru care Charlie se dă atîta peste cap ca să obțină angajamente din astea pe la cluburi. Dickie, însă, a cam început să crîcnească. Am putea cîștiga mu't mai bine în turnee. Sîntem solicitați pentru un turneu în cluburi de noapte în Buffalo, Toronto și Montreal. De-aia a trebuit să punem mîna pe bucățica asta în Hit the Sky. Show-urile lui Helen Lawson dau întotdeauna lovitură. Am putea rămîne la New York un sezon întreg, poate chiar două. Și atunci, cine știe, găsesc și eu un băiat de treabă și mă mărit.

— De-aia vrei tu să joci în spectacol? Ca să găsești pe cineva și să te măriți?

— Bineînțeles, fiindcă atunci aș fi și eu cineva. Aș fi doamna Cutare. Aș sta într-un singur loc. Aș avea prieteni. Iar lumea ar ști cine am fost.

— Și cu dragostea cum rămîne? Nu-i chiar așa de ușor să găsești pe cineva la care să îți cu adevărat.

Neely strîmbă din nas.

— Știi ce — dacă cineva mă iubește, atunci îl iubesc și eu. Zău așa, Anne, dacă ai vrea să te duci la domnul Bellamy...

Anne zîmbi.

— Bine, Neely, am să mă duc. Cu prima Ocazie. Mai știi, poate ajungi o a doua Pavlova.

— Asta cine-i?

»

— A fost o mare dansatoare. Neely rîse.

— Astea-s prostii. Poanta cu starul. Oh, cred că aș putea fi vedetă. Dar nu cu ceea ce joc'acum. Se întîmplă însă ceva ciudat cu mine cînd ajung în fața publicului.

Dansezddestul de bine, dar simt că dacă spectatorii m-ar aplauda, aș putea chiar să zbor. N-am cine știe ce voce, însă dacă lumea m-ar aprecia, aș putea să t și operă. Cînd ajung acolo, pe scenă, am senzația... că mă îmbrățișează toți spectatorii, sau cam așa ceva. Le-am spus și lui Dick și Charlie despre chestia asta, dar ei se uită la mine ca la o nebună. Ei nu simt nimic de genul ăsta.

\ — Neely, poate că ar trebui să studiezi, să iei lecții de actorie. Mai știi, poate ajungi mare vedetă. Neely clătină din cap.

— Concurența este mult prea dură. Am înfîlnit în drumurile mele prea multe persoane trecute de prima tinerețe care mi-au povestit că erau cît pe-acî să reușească.

— Bine, dar tu îmi vorbești despre niște oameni care nu erau suficient de dotați pentru așa ceva, replică Anne.

— Dacă vrei să știi, nimeni nu alege să rămînă în lumea spectacolului fiindcă astfel ar avea un program plăcut sau ar putea lîștiga niște bani mai siguri. Toate puștoaicele care se bagă în așa :eva au impresia că vor da lovitură. Căci în locul fiecărei Mary Martin, Ethel Merman sau Helen Lawson ar fi putut fi mii de actrițe, :are de fapt au luat plasă, dar care aproape reușiseră să fie mari, făcînd foame prin trupe provinciale de mîna a ciricea.

Anne amuțise. N-avea argumente împotriva logicii lui Neely. Făcu ultimele rețușuri la machiaj.

— Bine, Neely. Văd ce pot face cu domnul Bellamy. Dar, cine jtie, poate că oricum ai să capeți slujba asta. Probabil că le-a plăcut cum jucați dacă v-au chemat deja de trei ori.

Neely rîse în gura mare.

— Asta nu pricep nici eu. De ce ne-au tot chemat? Cum de i-a putut plăcea lui Helen Lawson interpretarea noastră aiurită?! Doar dacă toate celelalte trupe de dans din oraș n-au făcut cumva variolă sau cine știe ce altă boală. Uite ce e, dacă aș fi convinsă că jucăm nemaipomenit de bine, nu te-aș mai sîcîi atît. Nu-mi dau seama ce-a apucat-o pe Helen Lawson de pare atît de interesată — numai dacă nu

cumva i-a căzut Charlie cu tronc. Se știe că e cu ochii după toți pantalonii și, chiar dacă Charlie n-o fi el prea grozav, e totuși bărbat bine.

— Dar ce-ar face Charlie dacă tipa îl place? Nu uita, mai e și sora ta la mijloc.

— Oh, dacă ar fi nevoie, s-ar culca și cu Helen Lawson, zise Neely fără pic de emoție. Și-ar imagina că ar face-o, într-un fel, tot pentru soră-mea. La urma urmei, cred că nici nu i-ar face plăcere s-o aibă pe Helen. Tipa nu-i cine știe ce mare frumusețe.

— Neely, vrei să spui că ai sta cu mâinile în sân și ai accepta să se întîmple așa ceva! Sora ta nu ți-ar ierta-o pînă la moarte.

— Anne, nu numai că vorbești ca o fată mare, dar mai și gîndești ca un popă.

Poftim, uite, și eu sînt virgină, dar știu că sexul și iubirea, pentru un bărbat, înseamnă două lucruri total diferite. Lui Charlie i s-a întîmplat să stea în cea mai ieftină cameră pe unde mergeam, în provincie, trimițîndu-i soră-mii trei sferturi din leafă pentru ca ea și ăla mic să poată și el de cap cu cîte-o fată drăguță care juca și ea în spectacol. Pur și simplu simțea nevoia să facă amor... Asta n-avea nimic de-a face cu dragostea pe care le-o poartă lui Kitty și copilășului. M-am ținut cu dinții de feciorie fiindcă știu că bărbații pun mare preț pe asta și vreau ca bărbatul pe care mi-l aleg să mă iubească la fel cum o iubește Charlie pe Kitty. Pentru un bărbat, însă, e altceva. Lui nu i se cere să fie virgin.

În cameră răsună soneria. Asta însemna că Alien era jos, la ușă. Anne apăsă pe buton pentru a-l anunța că avea să coboare și, înșfăcîndu-și mantoul și geanta, spuse:

— Haide, Neely, trebuie să plec. Nu vreau să-l fac pe Alien să țină taxiul degeaba.

— Stai un pic — mai ai minunății din alea de bomboane de ciocolată umplute?

Neely se apucă să cotrobăie prin dulapul micuț.

la toată cutia, zise Aune, liiînd ușa deschisă.

(>ii splendid! Neely icfși dupi ea, cu cutia la piept. Am de la biblotoi I Pi aripile vîhtului, mai am și un sfert de litru de lapte, lai n um ,i bomboane (Ihol ('e mai orgie!

Seduseră" la un mic restaurant franțuzesc. Alien o asculta atent ni timp ce ea istorisea despre noua misiune ce i se încredințase. (ind termină de povestit, Alien dădu pe gît restul de cafea și ceru nota de plată.

— Anne, cred că a venit, în fine, timpul.

— Pentru ce?

— Pentru momentul adevărului. A venit timpul să pleci de la Henry Bellamy în plină glorie.

— Dar nu vreau să plec de la domnul Bellamy.

— Ba da, ai să vrei. Avea un surîs straniu. Încrezător. își schimbase complet atitudinea. Presupun că dacă i-ai găsi un apartament lui Lyon Burke., ar fi o realizare nemaipomenită.

— Adică știi tu unul?

Allen încuviință din cap, zîmbind misterios, ca și cum se amuza în taină de vreo glumă. Afară, făcu semn unui taxi și indică șoferului adresă în Sutton Place.

— Allen, unde mergem?

— Să vedem noul apartament al lui Lyon Burke.
— Noaptea, la ora asta! Apropo, al cui e apartamentul despre care vorbești?
— Ai să vezi, îi răspunse el. Ai numai puțină răbdare. Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Taxiul opri în fața unei clădiri elegante, aproape de East River. Portarul fîșni, plin de solicitudine:

— Bună seara, domnule Cooper. Liftierul înclină din cap și opri automat la etajul zece. Nonșalant, Al len introduse cheia în ușa apartamentului. Aprinse lumina și în fața l or apăru un salon decorat cu mult gust. Mai apăsa un buton și încăperea se umplu de acordurile unei muzici line. Apartamentul era impecabil. O locuință făcută parcă pe comandă pentru Lyon Burke.

— Allen, al cui e apartamentul ăsta!

— Al meu. Vino să vezi și restul încăperilor. Dormitorul e destul de mare... mult spațiu pentru dulapuri. Deschise ușile, care alunecară lin în lături. Aici e baia, acolo bucătăria.

Îl urmă peste tot, fără să scoată o vorbă. Nu-i venea să creadă. Amărîtul și blajinul Allen să locuiască aici?!

— Acum am să-ți arăt și partea dezavantajoasă. Intră în salon și trase la o parte draperiile lungi pînă în podea, lăsînd să se vadă un apartament învecinat și o fereastră situată atît de aproape încît mai că o puteai atinge cu mîna.

— Țasta-i inconvenientul, zise el. Casa asta de vis are tot ce-i trebuie, minus priveliște și perspectivă. Deși trebuie să recunosc că peste drum locuiește un grăsan care mă fascinează pur și simplu. Stă singur și, în ăștia doi ani, nu l-am văzut o dată punînd ceva în gură de mîncare. Se ține cu bere — dimineața, la prînz și seara. Uite! Și, ca și cum ar fi dat o indicație regizorală, în bucătărie își făcu apariția, greoi, un bărbat solid, îmbrăcat cu un maiou, care se duse și-și deschise o sticlă cu bere.

Allen trase draperiile la loc.

— La început îmi făceam o mulțime de griji din cauza lui. Eram convins că, pînă la urmă, o să se devitaminizeze sau ceva de genul ăsta. Se pare, însă, că-i prieste. O conduse spre canapea. Ei, ce zici, merge pentru domnul Burke?

— Cred că e minunat, chiar și cu grăsanul ăla. Dar spune-mi, Allen, de ce renunți la splendoarea asta de apartament?

— Am găsit unul mai bun. Mă pot muta chiar de mîine. Vreau însă să-l vezi și tu mai întîi. E foarte important să-ți placă și ție.

Doamne sfînte! Avea de gînd s-o ceară de nevastă! Drăguțul, adorabilul Allen? N-ar vrea să-l jighească. Poate că reușea să se prefacă totuși că nu înțelege ce vrea să spună. Se sili să adopte un ton dezinvolt și neutru.

— Allen, dacă mi s-a dat misiunea să-i găsesc un apartament lui Lyon Burke, asta nu înseamnă că sînt expertă în domeniu. S-a procedat așa numai ca să se urgenceze puțin lucrurile la firmă, fiindcă Lyon Burke n-are timp să se ocupe de asta. Dacă tot ai găsit apartamentul ăla de unul singur, e clar că n-ai nevoie de părerea mea... își dădea seama că vorbește prea repede.

— Ziceai că tipul e dispus să plătească o sută cincizeci de dolari. Știi ceva — hai să i-l închiriem cu o sută cincizeci. În felul ăsta ai să apari ca o adevărată eroină. Poate prelua contractul de închiriere de la mine. Atîta plătesc și eu, nemobilat, dar treacă de la mine și mobilierul, ca o gratificație.

O cuprinse brusc îngrijorarea.

— Dar o să ai nevoie de mobile în celălalt apartament, protestă ea. În plus, vrea că a costat o grămadă de...

— Nu contează, o întrerupse el, vesel. Lyon Burke se poate muta aici imediat?

— Da, presupun...

— Sigur că poate, răspuse Allen. Haide să-ți arăt noua mea locuință. O zori afară și coborîră cu liftul, fără să ia în seamă protestele ei referitoare la ora tîrzie.

Ajungînd în stradă, portarul, la fel de prevenitor, își făcu iar datoria:

— Un taxi, domnule Cooper!

— Nu, Joe, o luăm încet pe jos.

O conduse în lungul blocului și apoi într-o altă clădire, care părea suspendată deasupra rîului.

Apartamentul cel nou arăta ca un decor de film. Pardoseala salonului era acoperită cu un covor alb, gros, cam de o sută douăzeci de metri. Un mozaic de marmură înconjură partea destinată barului. Se vedea o scară lungă, care ducea, desigur, spre alte încăperi, la etaj. Impresionantă însă era priveliștea. Niște uși de sticlă se deschideau spre o terasă imensă, care dădea spre rîu. O conduse afară. Adierea rece a vîntului îi răcori obrajii încinși; frumusețea peisajului era copleșitoare. Luminile scîlipoare de pe dantelăria podului se unduiau peste apa rîului, iar mii de nestemate mărunte străluceau în lungul arcașelor. Arme privea cu ochii mari, încremenită, uifîndu-l cu desăvîrșire pe Allen.

— Vrei să bem un pahar pentru noul apartament? o întrebă el. Se trezi din visare cînd îi oferă o Coca-Cola.

— Allen, al cui este apartamentul ăsta! întrebă ea, încetișor.

— Al meu, dacă vreau.

— Dar acum, al cui e?

— Al unui tip pe nume Gino. Dar zice că e prea mare pentru el. Stă la Waldorf— îi place mai mult.

— Allen, dar nu-ți poți permite așa ceva!

— Nici nu știi ce surprinsă ai fi dacă ai afla cîte îmi pot permite. Zîmbea din nou, în felul acela ciudat.

Arme porni spre salon.

— Allen, eu mai bine plec. Sînt foarte obosită... și tare derutată.

— Anne... O prinse în brațe. Sînt bogat, Anne — foarte, foarte bogat.

Căscă ochii la el, amuțită. Și, dintr-o dată, înțelese că Allen nu mințea.

— Te iubesc, Anne. La început, nu-mi venea pur și simplu să cred că poți accepta să te vezi cu mine atîta vreme fără să știi adevărata situație.

— Ce să știi?

— Cine sînt.

— Și cine ești?

— Oh, tot Allen Cooper. Ți-a singurul lucru pe care-l știi despre mine. Numele. Numai că se pare că ție nu-ți sugerează nimic special. M-ai acceptat în postura de comis-voiajor în domeniul asigurărilor, ca un prăpădit, un falit, rînji el. Nici nu-ți închipui ce-a însemnat pentru mine, în ultimele săptămîni, să mă ascund față de tine, ducîndu-te prin restaurante modeste, urmărindu-te cum comanzi cea mai modestă mîncare de pe lista de bucate, să știu cîte griji îți făceai pentru afacerile mele. Anne, nimeni, pînă acum, n-a ținut vreodată cu adevărat la mine. La început am crezut că era o păcăleală, că de fapt știi, dar mă duci de nas. De aceea ți-am pus atîtea întrebări — de -unde vii, tot felul de lucruri despre Lavrenceville. Apoi am angajat un detectiv să verifice.

Văzu că Anne face ochii mici și o prinse de mîini.

— Anne, nu te supăra pe mine. Erai prea desăvârșită pentru a fi adevărată. Lui Gino nu-i venea să creadă. Cînd am primit însă rapoartele, cînd s-a dovedit că totul e în regulă — familia de acasă, mama văduvă, mătușa și toate antecedentele pozitive din New York — Anne, ești o persoană deosebită, efectiv deosebită. Îisuse, cînd am descoperit toate astea, mi-a venit să sar în sus de bucurie. Fusesem tot timpul convins că nu era posibil să dea vreodată peste mine un asemenea noroc — persoana pe care o ador să mă placă pur și simplu așa cum sînt! Îți dai seama ce-nseamnă asta pentru mine? O luă în brațe, dansînd cu ea prin cameră. Ții la mine! Ții într-adevăr la mine! Nu pentru ceea ce am, ci pentru mine!

Se depărta de el, trăgîndu-și răsufierea.

— Allen, de unde să știu cine ești — sau ceva din toate astea, dacă tu nu mi-ai spus nimic?!

— Nu-mi dau seama cum de n-ai aflat.'Se vorbește despre mine în ziare întruna. Mi-am imaginat că una dintre prietenele tale o să-ți spună. Sau, firește, Henry Bellamy.

— Nu citesc ziarele și n-am nici o prietenă, în afară de Neely. Iar ea nu citește decît Variety. Și nu discut despre viața mea personală cu domnul Bellamy — sau cu altcineva de la birou.

— Ei bine, acum poți să le dai vestea cea mare. Despre noi! O luă în brațe și o sărută.

Rămase așa, moale și inertă — după care, brusc, se smulse din îmbrățișare. Doamne, iar i seîntîmplase! Și la sărutul lui o năpădisese un val de repulsie. Allen o privea cu o infinită tandrețe.

— Scumpa, micuța mea Anne. Îmi dau seama cît ești de derutată.

Se apropie de oglindă și se rușă din nou. Îi tremura mîna. De ce simțea dezgustul acesta rece ori de cîte ori o săruta un bărbat? Multor fete le plăcea să se sărute cu bărbați, chiar dacă nu-i iubeau, în fond,-era ceva normal. Iar ei îi plăcea de Allen, nu era un străin pentru ea. Așadar, nu erau de vină Willie Henderson sau ceilalți băieți din Lawrenceville. În privința asta, necazul zăcea probabil undeva, în adîncul ei.

Allen stătea în picioare, în spatele ei.

— Te iubesc, Anne, îmi dau seama că totul s-a întîmplat prea

. repede. Așa ceva ar zăpăci pe oricine. Dar eu vreau să mă însor cu » tine. Și vreau să-l cunoști pe Gino — tatăl meu. Îi înmînă o cheie.

— Dă-i-o mîine lui Lyon Burke. Spune-i să mă caute la mine la birou. Am să aranjez transferarea imediată a contractului de închiriere. Anne, în cazul în care apartamentul ăsta ți se pare prea extravagant și prea încărcat, n-ai decît să arunci-totul. Remo-bilează-l. Gino a cheltuit o avere, dar, nu știi de ce, am senzația că nu ți se potrivește. Sau, dacă vrei, mai bine cumpărăm o vilă — orice vrei tu.

— Allen... eu...

— De-ajuns cît am vorbit astă-seară. Te iubesc. Și ai să te căsătorești cu mine. Deocamdată, ține minte asta.

- în mașină, Anne căzu pe gînduri în timp ce se îndreptau spre casă. Acum știa adevărul. Era frigidă. Cuvîntul acela oribil despre care tot șușoteau fetele la școală. Există fete care se nasc așa — fără să poată atinge vreodată culmea plăcerii sau să simtă o- pasiune adevărată. Făcea parte și ea din această categorie. Doamne Sfinte, nici măcar nu se putea bucura de un sărut! Poate că, în fond, era norocoasă că dăduse peste un om ca Allen. Era tare bun, s-ar putea chiar s-o ajute. La urma urmei, de ce să nu se mărite cu el?! Mama ei avusese dreptate. Acest sentiment măreț era ceva ce nu i se putea întîmpla unei "doamne" pe care o apuca scîrba la un simplu sărut. Dar scăpase măcar de Willie Henderson și de Lawrenceville. Altor oameni nu li se îndeplinesc vreodată nici măcar jumătate din visele la care nădăjduiesc.

Cînd ajunseră la casa unde locuia Anne, Allen reținu taxiul.

— Să mă vizezi la noapte, Anne. Se aplecă spre ea și o sărută ușor, pe obraz.

Noapte bună.

Urmări taxiul cum se pierdea în noapte, după care intră alergînd în casă și bubui la ușa lui Neely. Aceasta își făcu apariția cu nasul în Pe aripile vîntului. Fără să lase cartea din mînă, îi făcu semn Annei să intre, continuînd să citească.

— Neely, pune cartea aia jos un minut. Am ceva important.

— Nu-l las pe Rhett Butler acum pentru nimic în lume!

— Neely, tu ai auzit vreodată de Allen Cooper? *

— Hei, ce te-a apucat, te ții de bancuri?

— în viața mea n-am vorbit mai serios. Cine este Allen Cooper! Îți spune ceva numele ăsta!

Neely căscă, închise cartea și îndoi cu grijă colțul paginii, ca să nu-l piardă pe Rhett.

— Bine, fie, dacă ai chef de joacă, hai să ne jucăm. Allen Cooper e un băiat tare drăguț, cu care te întîlnești seara, cam de trei-patru ori pe săptămînă. Din cîte am văzut eu de la fereastră, n-aș zice că e chiar Gary Grant, dar merge! Gata. Pot să mă întorc la Rhett? Pare cu mult mai interesant, deși s-ar zice că Scarlett nu dă doi bani pe el.

— Deci n-ai auzit de Allen Cooper!

— Nu. Dar de ce, trebuia! A jucat în filme sau chestii de-astea! Știi de Gary Cooper și de Jackie Cooper, dar Allen Cooper... Ridică din umeri.

— Bine, treci înapoi la Rhett Butler. Anne porni spre ușă.

— Ce ciudată ești în seara asta, mormăi Neely. Hei, sper că n-ai băut ceva, ia zi?

— Nu ne vedem mâine.

Neely încuviință din cap, cu un aer absent. Revenise deja în lumea lui Rhett și a lui Scarlett.

Era întuneric. Anne stătea întinsă, fără să doarmă, și analiza datele problemei.

Așadar, Allen nu era un biet agent de asigurări, sărac — Allen era bogat. Dar de ce să fi auzit de el? Mai era și altceva ce ar fi trebuit să știe? Cum putea să afle mai multe despre el? George Bellows! Sigur că da. Tot ceea ce voia să știe despre Allen sau altcineva putea afla de la George Bellows.

George Bellows ridică privirea, surprins, când Anne intră în biroul lui.

— Hei, nu trebuia să umbli după apartament?

— Pot să vorbesc ceva cu tine, George? E o chestiune personală. George traversă încăperea și închise ușa.

— Oricând. Stai jos. Putem discuta orice, nu te jena. Vrei o cafea! Îi turnă o ceașcă dintr-un termos. În regulă. Acum hai să vedem despre ce e vorba. Ai vreun necaz? Anne se uita la cafea de parcă o studia.

— George, îl cunoști pe Allen Cooper!

— Dar cine nu-l cunoaște?! Hei... să nu-mi spui că te-ai încurcat cu el!

— Îl cunosc. Din câte înțeleg, e destul de bogat.

— Bogat! Ricana dezagreabil. Fetițo, ar trebui inventată o nouă lume pentru câți bani are el. Firește, tatăl lui, Gino, a pus bazele imperiului. Jumătate din proprietățile imobiliare existente în acest oraș le aparține lor. Se zvonește că sînt parteneri de afaceri ai armatorilor aia miliardari greci. Revista Time a publicat un articol despre Gino acum câțiva ani. Poate am să-ți găsesc prin bibliotecă vreun exemplar din numărul ăla. Scriau acolo că averea lui nici nu poate fi evaluată. Au publicat și fotografia lui Allen. Unicul, moștenitor al întregului imperiu financiar. Poți să-ți închipui numai ce reclamă a fost asta pentru amîndoi. De atunci, a fost nevoie de niște pușcoace cît toate zilele de mari ca să scape de fetele care dădeau năvală, zău așa. Prin unnare, dacă ai făcut cunoștință cu Allen, ține minte sfatul meu — nu-l lua în serios. E un derbedeu/

— Pare tare drăguț, insistă ea. George rîse:

— Oho, știe să fie mai catifelat ca mătasea — dar cred că, sub aparența asta, e la fel de dur ca taică-său. A făcut și el câte-va afaceri destul de inspirate și de viclene. Am auzit că a reușit să scape de armată cumpărînd nu știu ce fabrică pentru parașute.

Arme se ridică.

— Mulțumesc, George.

— Cu plăcere, draga mea, și altă dată. Pot să-ți zugrăvesc portretul tuturor afemeiaților din oraș — fiindcă; frumoasă cum ești, nu se poate să nu dea năvală o liotă.

Cînd Henry Bellamy o văzu, se posomori de tot, dezamăgit: ' — Să nu-mi spui că ai renunțat deja! Uite ce e, Anne, știu că e greu. Am dat și eu astăzi niște telefoane pe la câțiva agenți pentru închirieri de locuințe. Trebuie să încerci însă în continuare.

— Am-găsit un apartament pentru domnul Burke.

— Nu se poate! Doamne Sfinte, dar ești senzațională! Sună în biroul lui Lyon și îl chemă la el.

— Am și cheia, zise ea. Domnul Burke îl poate vedea chiar azi după-amiază.

— De ce nu acum, dimineața! Întrebă Lyon, intrînd în birou. Dacă-i apucă să se răzgîndească?! Arme, ești o minune! Care-i adresa!

Lyon și-o notă.

— Ce cartier nemaipomenit! Oare îmi pot permite?

— Costă o sută cincizeci de dolari pe lună. Lyon clătină din cap.

— Ești o vrăjitoare. Dar de ce să-mi dai cheia? Proprietarul e plecat?

— Nu. Dar probabil că e la serviciu.

— Cum îl cheamă?

— Allen Cooper, spuse ea încetișor.

Lyon își scrise pur și simplu numele, însă Henry o privi curios.

— Cum ai găsit apartamentul ăsta, Anne? Prin mica publicitate?

— Nu. Sînt prietenă cu Allen Cooper. Henry se destinse.

— Dacă ești prietenă cu el, atunci nu e Allen Cooper pe(care-l știi eu.

— L-am cunoscut aici, la firmă, domnule Bellamy.

— Aici?! Fir-ar a dracului de treabă, așa e! Se ridică atît de brusc, încît scaunul se izbi de perete. Anne! Tu și Allen Cooper! Nu... Scutură din cap, nevenindu-i să creadă că ar fi posibil așa ceva.

— Cînd l-am cunoscut, credeam că e doar un agent de asigurări, adăugă ea.

— Pramatia naibii, a fost aici fiindcă încerca să se descotorosească de o balerină.

Una dintre clientele noastre minore. Voia să mă pună s-o plătesc și s-o bag în sperieți. L-am trimis la plimbare numaidecît. Se uită furios la Anne. Dar se pare că nu l-am expeditat suficient de repede.

— Henry! exclamă Lyon pe un ton tăios. Las-o pe Anne să-și aleagă singură prietenii. După care, zîmbindu-i bărbatului mai în vîrstă, adăugă: Nu ești prea drept. O trimiți pe Anne să îndeplinească o misiune imposibilă și, cînd îți vine înapoi cu treaba rezolvată, în loc s-o copleșești cu laude, te-apuci s-o împrști cu acuzații și să te-amesteci în viața ei personală.

— Allen Cooper... repeta Henry, încă nevenindu-i să creadă. Lyon, dacă l-ai cunoaște pe Allah Cooper ăsta...

Lyon zîmbi:

— Nici nu vreau să-l cunosc. Tot ce vreau e apartamentul lui.

— N-ai auzit de el? Întrebă Henry. Lyon încerca să se concentreze.

— Ba parcă da. Am impresia că e îngrozitor de bogat. Dar ăsta nu-i un motiv pentru care să ai ceva împotriva lui.

— Dar individul ăsta nu e de Arme. Ea nu-idin gașca lor. O sași frîngă gîtul, insistă Henry.

Anne stătea acolo cuminte, ușor indispusă de faptul că vorbeau despre ea de parcă nici n-ar fi fost de față. v — Bine! Henry se întoarse și își recupera scaunul. În fond, nu-i treaba mea. Eu mi-am spus părerea. De-acum înainte, te privește ce faci.

— Și sînt convins că știe foarte bine cum să procedeze. Se întoarce spre ea și îi surîse. Tare aș vrea să văd apartamentul. Te superi dacă Arme merge cu mine, Henry?

Henry dădu din mîină a lehamite și își văzu din nou de treabă. Ieșind din birou, Anne îl auzi oftînd din greu.

În timp ce străbăteau orașul cu mașina, Anne nu-și dezlipi privirea de pe fereastra taxiului. Era o zi minunată de sfîrșit de octombrie, cu aer îmbălsămat și dulce, cînd soarele palid îți dă senzația de primăvară.

— Nu fi supărată, îi zise Lyon, liniștit. Henry a explodat așa doar fiindcă ține la tine, în sensul cel mai frumos al cuvîntului. Nu vrea să ajungi cumva să suferi.

— Nu sînt supărată — doar zăpăcită.

— Dacă tot s-a apucat toată lumea să-ți ofere sfaturi necerute, îngăduie-mi să-ți dau și eu unul. Nu judeca niciodată pe cineva după părerile altora. Cu toții avem diferite trăsături de caracter pe care le arătăm în mod diferit — pe unele unor oameni, pe altele altora.

Anne zîmbi:

— Vrei să spui că pînă și Hitler știa să fie blînd și glumeț cu Eva Braun.

— Cam așa ceva. Iar regele Henric nu și-a omorît chiar toate nevestele. Dacă-mi aduc bine aminte, ultima l-a cam ținut sub papuc.

— Dar Allen e efectiv tare drăguț, insistă ea.

— Sînt convins. Iar dacă asta este clădirea cu pricina, mi se pare de-a dreptul impozantă.

Taxiul se opri. De data asta, alt portar era de serviciu.

— Am venit să vedem apartamentul domnului Cooper, spuse Arme.

Omul încuviință din cap.

— Domnul Cooper m-a prevenit. La etajul zece. Anne îi dădu cheia lui Lyon.

— Te aștept în hol.

— Ce?! Fără ghid? Vîno, fetițo, vreau să-mi arăți toate avantajele apartamentului.

Unde se țin cearșafurile, cum funcționează mașina de gătit, unde este ascuns tabloul electric...

Anne simți că roșește.

— N-am fost sus decît o singură dată, ca să văd apartamentul pentru tine.

— Atunci știi oricum ceva mai mult decît mine, răspunse el, dezinvolt.

Lui Lyon îi plăcu totul în apartament. Ba susținea că-i place chiar și priveliștea cu grăsanul de peste drum.

— Așa am senzația că trăiesc printre vecini. Am să-l sun pe Allen Cooper în după-amiaza asta, ca să-i mulțumesc. Propun să tragem amîndoi o masă copioasă pe banii lui Henry.

Se duseră la Barbary Room. Anne se arătă foarte încîntată de întunecimea aceea albastră și catifelată, de puzderia de stelute ce scînteiau pe tavan și de fotoliile somptuoase. Se învoi să bea niște vin de Xeres. Prea multe evenimente se petrecuseră ca un iureș în ultimele douăzeci și patru de ore! Se simțea vlăguită și descumpănită.

Lyon n-o sili să facă conversație. îi vorbi nestingherit despre minunățiile noului apartament, despre savoarea mâncărilor din viața civilă, despre felul în care aprecia mai nou traiul unei existențe fără uniformă. Treptat-treptat, Anne simți că se destinde. îi plăceau accentul lui stîlcit, atmosfera liniștitoare a încăperii. îi plăcea să se uite la chipul lui... să vadă cum i se schimbă de fiecare dată expresia, să-i privească zîmbetul firesc.

— Va trebui să te obișnuiești cu stilul lui Henry de a se amesteca în viața ta, spuse el, înclinîndu-se spre ea pentru a-i aprinde țigara. Dar să știi că o face numai fiindcă îți vrea binele. Te-a suit pe un soi de pedestal.

— Ba pe dumneata te-a suit pe un pedestal, replică ea. Unul înalt cam de doi metri. Dumneata ești viitorul firmei "Bellamy and Bellows".

— Cam așa gîndea acum patru ani, spuse Lyon. Dar în patru ani oamenii se mai schimbă.

— Domnul Bellamy nu și-a schimbat părerea în ceea ce vă privește.

Lyon o luă de mîină.

— Anne, n-am putea renunța la faza asta cu "domnule"? Spune-mi Lyon. Henry este "domnul" Bellamy.

Anne zîmbi.

— Bine... Lyon. Dacă ai ști cu cîtă nerăbdare a așteptat Henry să te întorci! Se opri brusc. Asta nu era treaba ei. Nu i se mai întîmplase să se amestece în viața personală a altcuiva. Dar simțea un fel de nevoie acută de a-l proteja pe Henry. Brusc, înțelese atitudinea lui Henry în legătură cu Allen — era poziția pe care o ai față de un prieten. Pricepu de asemenea, mult mai limpede, și logica ce stătea la baza argumentării lui Neely. Nu poți fi prieten adevărat pentru cineva și, totodată, să-ți păstrezi o poziție neutră și amabilă. Da, era hotărîtă să discute cu Henry despre Neely și Hit the Sky. Simțea un fel de libertate proaspătă și nouă, de parcă și-ar mai fi scuturat un lanț dintre cele ce o mai țineau încă legată de Lawrenceville.

— Sînt foarte conștient de speranțele și planurile lui Henry, răspuse Lyon. Și poate că n-am să-l dezamăgesc. Of, Doamne, dar ce muncă afurisită, nici avocat, nici manager sau impresar.

— Dar toată lumea spune că erai ca un... un dinam. Numai cînd îți place ceva pui atita energie în ceea ce faci.

— Îmi plăcea o luptă pe cîste... provocarea... ba chiar să fiu mare și tare pe felia mea. !

Arme era derutată. Tot ce-i spunea intra în contradicție cu reputația pe care o avea înainte de a se întoarce.

El socoti că tace pentru că își face griji în legătură, cu Henry.

— Ei, nu te mai frămînta atît. Probabil că am și eu o stare de nevroză provocată de război.

— Dar ți-a părut bine să te întorci să lucrezi la Henry?

— M-am întors doar, nu? Anne părea nedumerită.

— O spui de parcă ar exista altceva ce ți-ar plăcea să faci mai mult.

— Își permite oare cineva luxul să facă ceea ce vrea! — Eu, una, fac ceea ce vreau.

îi adresă un surîs.

— Sînt măgulit.

— Mă refer la faptul că lucrez pentru Henry. Că-'stau la New York. Dar tu ce vrei să faci, Lyon?

întinzîndu-și picioarele sub masă, Lyon răspunse:

— Să fiu îngrozitor de bogat, asta una la mîna. Să-'stau într-un loc fermecător în Jamaica, să am cîteva fete frumoase care să arate exact ca tine, să-mi poarte ele de grijă, și să dau lovitura cu un roman de succes despre război.

— Vrei să scrii?

— Cum să nu?! ridică el din umeri. Tot omul care iese din -armată e convins că poate da unicul roman adevărat pe teme de război!

— Atunci de ce nu-l scrii?

— în primul rînd, a lucra la Henry îmi ocupă tot timpul. Iar apartamentul ăsta minunat cu care m-am căpătuit nu e pe gratis. Așadar, din păcate, literatura va fi în pierdere, spre beneficiul lui Henry.

Anne își dădu seama că Lyon Burke nu e genul de om pe care-l poți cataloga și clasa undeva, cuminte. Era sensibil, dar obișnuia să-și mascheze sentimentele sub un zîmbet sau o afirmație ambiguă.

— Poate părea ciudat, dar impresia mea e că nu ești o persoană delăsătoare, comentă ea pe un ton îndrăzneț.

Lyon miji ochii spre ea:

— Poftim?!

— Adică nu renunți cu ușurință, fără măcar să încerci. Vreau să sptin — dacă dorești să scrii, dacă simți efectiv că ai ceva de spus, atunci fă-o. Orice om trebuie măcar să încerce să facă ceea ce visează să realizeze. Mai tîrziu, în viață, împrejurările și responsabilitățile te silesc să accepți com-promisuri. Însă a face compromisuri acum... e ca și cum te-ai da bătut înainte de a începe.

Se întinse spre ea și îi cuprinse bărbia în palmă. Privirile li se întîlniră și el se uită adînc în ochii ei.

— E limpede că Henry nu te cunoaște. Nu semeni deloc cu fata despre care mi-a vorbit el. Singurul lucru în legătură cu care a avut dreptate pînă acum este frumusețea ta incredibilă. Doamne Dumnezeule, ești o luptătoare, pe cuvîntul meu! Arme se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu știi ce am astăzi, sînt cumva altfel decît de obicei. Se simțea stoarsă. Mă simt oarecum descumpănită, derutată. S-a petrecut totul prea repede. Și, după douăzeci de ani în care nu s-a întîmplat nimic în viața ta, cred că ajungi să te comporți mai ciudat într-o situație de genul ăsta. Mă refer... la toată povestea asta cu Allen Cooper. Pînă aseară, nici măcar n-am avut habar cine este cu adevărat.

— Nu te sinchisi prea mult de părerea lui Henry. Nu prea-i convine cînd apare cineva nou. Să știi că e în stare, la o adică, să dea cu grenade în toți curtezanii tăi.

— Allen mi-e doar prieten...

— Asta-i o veste excelentă! Dar de data asta o privi fără să mai zîmbească.

Simți că o ia cu ameteală. Pentru a-și disimula tulburarea, spuse:

— Apropo de cele ce spuneam mai înainte, cum că oamenii trebuie să încerce să facă ceea ce-și doresc cu adevărat. Să știi că eu cred în asta. Așa am și făcut venind la New York. Nimeni nu are dreptul să renunțe la un vis fără să-și acorde măcar o șansă de a-l vedea îndeplinit.

— Eu n-am nici un vis, Anne. N-am avut niciodată. Ideea asta de a scrie nu mi-a venit decît după război. Înainte de a fi fost pe front nu mă gîndeam decît la reușită, să fac grămezi de bani. Acum, însă, nici măcar nu mai sînt sigur că asta îmi doresc. De fapt, nu sînt convins nici chiar că-mi doresc ceva anume. Apoi, schimbîndu-și brusc dispoziția, așa cum îi stătea lui în fire, zîmbi și adăugă: Ba da, ceva vreau să fac. Vreau să fiu conștient de fiecare minut și de fiecare secundă, să trăiesc efectiv fiecare clipă.

— Te înțeleg perfect, comentă ea. E un sentiment firesc pentru oricine a făcut războiul.

— Oh! Începeam chiar să mă întreb dacă există pe-aici vreo persoană de sex feminin care să-și mai aducă aminte că a existat și război.

— Of, sînt convinsă că toată lumea a simțit acest război.

— Cu asta nu sînt de acord. Cînd ești acolo, în război, ai senzația că nu mai există nimic altceva în viață. Nu poți concepe că undeva, pe lumea asta, oamenii dorm în paturi confortabile sau stau la masă în restaurante ca acesta. În Europa e altfel.

Peste tot pe unde te duci vezi clădiri bombardate, mai mult sau mai puțin distruse — totul în jur îți amintește întruna de ceea ce se întîmplă. Cînd m-am întors însă aici, toți morții aceia și vărsările de sînge păreau dintr-o dată nespuse de îndepărtate. Aveam senzația că nici nu s-au petrecut aieva — că n-a fost decît un coșmar infernal. Am ajuns la New York, am văzut Paramount Building tot în picioare, la locul lui, cu orologiul său funcționînd ca de obicei. Trotuarele aveau aceleași crăpături dintotdeauna, Piaza era ticsită de aceiași indivizi; afară, la Copa, erau veșnicele cozi, cu lume care aștepta să vadă aceleași vedete. Aseară am ieșit în oraș cu o individă frumoasă, care n-a făcut decît să-mi povestească, ore în șir, despre tot ce-a îndurat ea în timpul războiului. Fără ciorapi de nailon, fără rujuri în tuburi de plastic, fără agrafe de prins părul... ceva îngrozitor! Cred că lipsa ciorapilor de nailon a afectat-o cel mai mult. Era manechin, așa că picioarele contau enorm pentru ea. Mi-a spus că a fost nemaipomenit de bucuroasă cînd noi am descoperit, în cele din urmă, bomba atomică — ajunsese la ultima pereche de ciorapi, din cele șase pe care le avusese, cînd a fost lansată bomba...

— Presupun că atunci cînd te afli în miezul luptelor, nimic nu mai contează decît să scapi cu viață, spuse Anne încetișor.

— Nici măcar n-apuci să te duci cu gîndul atît de departe, răspunse el. Nu gîndești decît de azi pe mîine. Dacă te încumeți să te gîndești la viitor — orice fel de viitor personal — îți pierzi sîngele rece. Și, brusc, îți revin în minte toate lucrurile fără sens cu care îți-ai irosit timpul aiurea... minutele pierdute pe care n-ai să le mai recuperezi niciodată. Și-apoi, deodată, conștientizezi că timpul este lucrul cel mai de preț. Fiindcă timpul înseamnă viață. Este singurul lucru pe care nu-l mai poți recăpăta vreodată. Poți pierde o fată și să n-o mai recîștigi nicicînd — găsești alta. Însă clipa — clipa asta — cînd a zburat, s-a dus, irevocabil. Glasul lui era blînd,

profund și evocator ; Anne observă ridurile fine care îi apăruseră în jurul ochilor. Stăteau cu un caporal... era noapte, într-odă răpănatură de hambar. Nici unuia nu-i era somn. Caporalul tot cernea niște fire de pământ în palme. Și spunea întruna: "Țarina asta-i nemaipomenită". «Spunea că are o fermă în Pennsylvania. Se apucase să-mi povestească necazurile lui cu niște piersici pe care-i plantase, vorbea de planurile lui de a extinde livada când se va întoarce acasă. Își dorea să scoată din terenul ăla o fermă pe cinste, să le-o lase moștenire copiilor, când se vor face mari. Solul îi dădea însă de furcă. Nu era destul de mănos. Numai despre asta vorbea. La un moment dat m-am trezit și eu preocupat de pământul ăla nenorocit al lui — ba chiar i-am făcut niște sugestii. Presupun că am adormit, visînd la tot felul de îngrășăminte și la nesfârșite hectare de plantații cu piersici. A urmat apoi o zi tare proastă. Am dat peste niște terenuri minate... împușcături... vremea era oribilă. Seara am verificat oamenii raportați lipsă la apel. Am controlat pumnul de medalioane cu nume. Unul dintre ele era al caporalului. Am stat așa și m-am holbat la medalionul acela inscripționat cu coordonatele lui... Cu o seară înainte fusese un om — un om care și-a pierdut ultima noapte din viață frămîntîndu-se pentru îngrășăminte și calitatea solului. Iar acum avea săîngrașe cu sîngele lui un pământ străin.

Se uită la ea și, dintr-o dată, îi zîmbi.

— Și uite-mă și pe mine, cum te fac să-ți pierzi vremea ascultînd toată povestea asta.

— Ba nu. Te rog spune mai departe. O privi într-un fel straniu.

— Am spus o mulțime de lucruri astăzi... lucruri pe care, probabil, ar fi fost mai bine să le las închise acolo, în capul meu. Făcu semn să i se aducă nota de plată.

Ți-am răpit și așa prea mult timp. Trăiește-ți din plin restul după-amiezii. Cumpără-ți o rochie nouă, du-te să te coafezi — sau fa ceva minunat, cum îi șade bine unei fete frumoase ca tine.

— Fata asta se întoarce la serviciu.

— Asta s-o crezi tu ! Eu comand acum. Henry se aștepta să lipsești cîteva zile.

Măcar atît meriți și tu — o jumătate de zi liberă. Și o primă echivalentă cu salariul pe două săptămîni. Am eu grijă de asta.

— Bine, dar nu se poate...

— Lasă prostiile. Mă așteptam-să dau mită chiria pe o lună ca să obțin un apartament de la cine știe ce agent pentru închirieri de locuințe. Uite, asta este prima mea acțiune oficială la "Bellamy and Bellows". Capeți o primă cît salariul pe două săptămîni și o după-amiază liberă.

Își luă într-adevăr liber în după-amiaza aceea, dar nu făcu nimic din ce-i sugerase el. Se plimbă pe Fifth Avenue. Admiră noile modele ale confecțiilor de iarnă. Se așează în Piaza. Și se gîndi la Lyon Burke. În comparație cu el, toți cei pe care-i cunoștea Anne păreau niște pigmei. Se simțise copleșită de prezența enigmatică și zîmbitoare. a lui Lyon, însă Lyon acela care îi povestise despre război i se părea, dimpotrivă, accesibil, capabil să îndrăgească pe cineva. De pildă, ținuse la caporalul acela. Cine era Lyon Burke, de fapt?

Plecă din piață și o luă înapoi, pe Fifth Avenue. Se făcuse târziu. Trebuia să se ducă acasă și să se schimbe. Allen venea s-o ia. Allen! Nu se putea mărita cu Allen. Însemna să nege tot ceea ce spusese. Însemna să renunțe, să se dea bătută! Era prea devreme ca să se preteze la compromisuri, chiar dacă astfel n-ar renunța decât la o parte din vis.

Se hotărî să-i spună în timpul mesei. Trebuia să aducă însă subiectul în discuție cu multă delicatețe, cu mult tact. Nu putea să înceapă, pur și simplu, deodată, cu "Bună, Allen, nu mă mărit cu tine". Pe parcursul mesei avea să pregătească terenul și să-i comunice liniștit — dar ferm! Nimic mai simplu.

Dar nu se întâmplă așa. De data asta, nici pomeneală de vreun restaurant francez discret și liniștit. Allen nu mai avea motive să-și ascundă identitatea. Se duseră la "21". Chelnerii se plecau în fața lui și toată lumea îl striga pe nume. S-ar fi zis că Allen cunoștea aproape pe toată lumea din local.

— Oh, Anne, voiam să te întreb — îți place viața la țară? lansă el brusc, fără nici o pregătire. Avem o casă în Greenwich...

— Asta era începutul.

— Nu, mi-a ajuns toată existența pe care am dus-o la Lawrenceville. De fapt, Allen, și eu voiam să-ți spun ceva... ceva ce trebuie să înțelegi...

Allen se uită la ceas și, instantaneu, făcu semn să i se aducă nota de plată.

— Allen!

— Continuă, te ascult. Semna nota de plată.

— E în legătură cu ceea ce ai spus aseară. Și acum... despre viața la țară. Allen, îmi place mult de tine, însă...

— Oh, bine că mi-ai adus aminte. I-am trimis lui Lyon Burke contractul de închiriere. Am vorbit cu el azi după-amiază. Pare un tip simpatic.

— A crescut în Anglia. Allen, ascultă-mă, te rog... Allen se ridică în picioare.

— Poți să-mi spui în taxi.

— Stai jos, te rog. Prefer să-ți spun aici. El zîmbi, ținându-i mantoul.

— în taxi e întuneric — e mai romantic! în plus, am cam întîrziat.

Neavînd încotro, se ridică și ea.

— Unde mergem?

— La Morocco. Ieșind din salon, presără discret bacșișuri în dreapta și în stînga, strîngînd mîna celor pe lîngă care trecea. Tata e la Morocco. I-am spus că trecem și noi. Ei, ia zi, ce voiai să-mi spui?

— Allen, sînt foarte măgulită de ceea ce simți tu pentru mine. Sînt, de asemenea, foarte recunoscătoare pentru apartamentul oferit lui Lyon Burke. M-a scutit de multă bătaie de cap și de multe drumuri oboșitoare și, poate, inutile. Simt că ești unul dintre cei mai drăguți oameni pe care i-am întîlnit vreodată, însă... Văzu îrmă de neon de la El Morocco și cuvintele i se îngrămădiră pe buze... însă cît privește căsătoria... ce spuneai tu aseară... îmi pare rău, Allen, dar eu...

— Bună seara, domnule Cooper! îl salută portarul de la El Morocco, cu o voce cîntată, în timp ce deschidea galant portiera taxiului. Tatăl dumneavoastră este înăuntru.

— Mulțumesc, Pete. Și, din nou, o bancnotă trecu dintr-o mână într-alta. Allen o conduse în club. Nu reușise să se facă înțeleasă — sau poate că Allen, deliberat, se făcea că nu înțelege?

Gino Cooper stătea cu un grup de bărbați la o masă rotundă de lângă bar. îi făcu semn cu mâna lui Allen, indicându-i că o să-i urmeze și el. Chelnerul îi conduse spre o masă de lângă perete. Era zece și jumătate seara, ceea ce însemna încă devreme pentru El Morocco. Deși Anne venea pentru prima oară la acest renumit club, văzuse prin ziare și reviste multe fotografii cu celebrități care ședea lângă faimoasele dungi ca de zebra. Se uită în jurul ei. Văzu o sumedenie de dungi, încăperea fiind altfel destul de spațioasă, cu o orchestră bunicică, care cânta melodii de estradă.

Gino veni imediat la masa lor. Fără să mai aștepte să fie prezentat, o luă pe Anne de mână, strângându-i-o cu putere.

— Deci, despre ea era vorba! Trase un fluierat admirativ. Băiete, ai avut dreptate. Merită să ai răbdare cu o fată ca asta. Are clasă, într-adevăr. Pot să-mi dau seama și fără să deschidă gura". Pocni din degete. Un chelner își făcu apariția ca prin minune. Adu niște șampanie, comandă el, fără să-și ia ochii de la Anne.

— Anne nu bea, interveni Allen.

— Ba, astă-seară o să bea, spuse Gino, cordial. În seara asta e o ocazie specială. Anne zîmbi. Entuziasmul lui Gino era molipsitor. Bărbat oacheș, voinic și foarte chipeș, Gino avea părul negru înspicat, dar, fiind plin de vitalitate și înflăcărat, părea aproape un băiețandru.

Odată turnată șampania în pahare, Gino toasta în cinstea Armei:

— în sănătatea noii doamne din familia noastră! Și, dintr-o înghițitură, goli jumătate de pahar. Se șterse la gură cu dosul mâncii și întrebă: Ești catolică?

— Nu, eu... bîigui Anne.

— Păi, dacă te măriți cu Allen, trebuie să te convertești. Fixez eu o întâlnire cu părintele Kelly, la Paulist Center. Poate accelera formalitățile făcînd instruirea necesară în particular.

— Domnule Cooper... Făcuse aproape un efort, fizic ca să-și găsească vocea. Allen o întrerupse repede:

— N-am discutat despre religie, tati. Și nu văd de ce ar trebui ca Anne să se convertească.

Gino. se gîndi o clipă la acest aspect.

— Mda, nu... dacă nu vrea nici în ruptul capului. Atîta timp cît se cunună la biserică și promite să-și crească odraslele după datina catolică...

— Domnule Cooper, nu mă mărit cu Allen! Așa! în sfîrșit, o spusese, clar și răspicat. - j

Gino miși ochii, surprins.

— De ce? Ești atît de anti-catolică?

— Nu'sînt anti-nimic.

— Atunci care-i șpilu'?

— Nu-l iubesc pe Allen.

La început, privirea lui Gino rămase goală. După care' se întoarse spre Allen, nedumerit.

— Ce dracu' vrea să zică asta!

— A zis că nu mă iubește, răspunse Allen.

— Ei, dar ce naiba mai e și asta, un fel de glumă proastă? Parcă spuneai că vrei să te însori cu ea?!

— Așa e. Și chiar vreau. Dar mai întâi trebuie s-o fac să mă iubească.

— Ei, fir-ar să fie, ați înnebunit amândoi? întrebă Gino. Allen zîmbi drăgălaș.

— Ți-am spus, tati — pînă aseară, Arme credea că sînt un prăpădit de agent de asigurări care se zbate și el pentru o pîine. Acum, trebuie să-și readapteze felul de a gândi.

— Și ce, mă rog, e atîta de readaptat? întrebă Gino. De cînd banii au ajuns un handicap?!

— N-am discutat niciodată despre dragoste, tati. Nu cred că Anne și-a permis să mă ia în serios. Prea multă vreme și-a făcut griji la gîndul că am să-mi pierd slujba. Gino se uită la Anne într-un fel curios.

— E-adevărat că te-ai dus cu elatîtea săptămîni și ai mîncat în cîrciumile alea nenorocite, cum mi-a povestit?

Anne zîmbi cu sfială. Observa că lumea începe să se uite la ea. Vocea lui Gino răsuna puternic, iar Anne era convinsă că jumătate din-cei prezenți se distrau ascultîndu-le conversația. -

Gino se bătu cu mîna pe coapsă, rîzînd în gura mare. — Bună poantă, nimic de zis! Își mai turnă niște șampanie. Un "ospătar sări să-l servească. Gino îi făcu semn să plece. Pe vremuri, deschideam sticle din astea cu dinții. Iar acum șase lachei au impresia că trebuie să m-ajute să-mi torn. Se răsuci spre Anne. Fetițo, îmi place. Bun venit în familia noastră!

— Dar n-am de gînd să mă mărit cu Allen!

Gino flutură din mînă, dîndu-i de înțeles că n-o lua în serios.

— Ascultă-mă pe mine — dacă ai supraviețuit timp de șase săptămîni, acceptînd să mînninci bucate de-alea mizerabile și să-ți pierzi vremea cu el crezînd că e un coate-goale, înseamnă că acum ai să-l iubești. Bea-ți șampania. începe și cultivă-ți gusturi mai rafinate, îți poți permite acum. Hei, Ronnie!

Un tînăr se ivi de niciunde și așteptă liniștit lîngă masa lor.

— El e Ronnie, îi spuse Gino. Ia loc, Ronnie. Gino pocni din degete și strigă așa, în aer: Adu-i domnului Wolfe ce ia de obicei.

Și, tot din aer, un ospătar își făcu apariția și puse o cană mare cu cafea în fața noului venit.

— Ei, să nu-mi spui că n-ai auzit de Ronnie — toată lumea îi citește articolele, zise Gino cu mîndrie.

— Arme nu este de prea multă vreme la New York, interveni Allen grăbit. Nu știe decît de Times.

— Bun ziar, hotărî Ronnie pe un ton categoric. Scoase din buzunar un carnețede piele negru și uzat. Își plimbă ochii căprui de la Allen la Gino. Bine, hai să-i scriem numele — și care-i pretendentul? Tatăl sau fiul?

— Amîndoi de data asta, răspunse Gino. În scurtă vreme, fetița asta o să se înrudească și cu mine. Anne Welles. Scrie numele corect, Ronnie — o să se mărite cu Allen.

Ronnie trase un fluierat. O privi pe Anne cu un respect plin de curiozitate.

— Ce subiect trăsnet! Perfect. Un manechin nou venit în oraș prinde în laț visul tuturor femeilor. Sau actriță? Nu, să nu-mi spui, să vedem dacă ghicesc. Din Texas?

— Sînt din Massachusetts și lucrez la o firmă, spuse Anne, rece.

Lui Ronnie îi sclipiră ochii.

— Nu mai lipsește decît să-mi spui că știi să bați și la mașina.

— Nu prea cred să ai subiect pentru un articol. Și mai cred că ar trebui să afli că Allen și cu mine...

— Haide, Anne, zău așa, interveni Gino repede. Ronnie e prieten cu noi.

— Nu, las-o să continue. Ronnie se uita la ea aproape cu un fel de respect.

— Ooo, mai bea niște șampanie, o îndemnă Gino, umplîndu-i din nou paharul.

Anne sorbi din pahar, încercînd să-și potolească furia. Ar fi vrut să insiste că nu are de gînd să se mărite cu Allen, dar știa că Gino o oprise intenționat și că, probabil, o va face din nou, dacă va mai fi cazul. A fi contrazis în public era ceva jenant pentru un om de factura lui. După ce va pleca Ronnie Wolfe, Anne avea de gînd să-i ceară lui Gino să nu mai facă declarații de genul ăsta. Le spusese doar amîndurora — tată și fiu — că nu are nici o intenție să se căsătorească cu Allen. Cum e posibil ca banii să-i orbească pe oameni pînă-ritr-atît? Să-i văduvească de auz'?!
— Unde lucrezi? o întrebă Ronnie.

— La firma lui Henry Bellamy, răspunse Allen. Dar e ceva temporar.

— Allen! Anne se întoarse spre el furioasă, dar Ronnie o întrerupse:

— Uite ce e, domnișoară Welles — treaba mea e să pun întrebări. Îi zîmbi deschis,

prietenește. Îmi place de dumneata. E ceva nou pentru mine să dau de o fată care n-a venit la New York ca să se facă actriță sau manechin. Se uită mai bine la ea. Ce pomeți minunați! Ai putea face avere dacă ai vrea... Dacă te-ar vedea Powers sau Longworth, ai putea ajunge chiar mai bogată decît prietenul tău, spuse el și-i făcu cu ochiul lui Gino.

— Dacă ține neapărat să lucreze, îi cumpărăm o agenție de manechine, zbiră Gino. Însă trebuie să se așeze la casa ei și să facă copii.

— Domnule Cooper... Armei îi ardeau obrazii. Allen interveni:

— Tati, să luăm lucrurile pas cu pas. Ronnie izbucni în rîs.

— Uite-o pe prietena ta, Gino. A aflat noutatea?

Ridicără privirile și văzură apropiindu-se de masă o fată înaltă, excepțional de bine făcută. Gino se trase deoparte și bătu cu mîna pe locul rămas liber pentru ea.

— Ea e Adele Martin. Stai jos, scumpo, și salut-o pe Anne Welles, logodnica fiului meu.

Adele își arcui și mai mult sprîncenele trase cu creionul. Fără s-o bage în seamă pe Anne, se uită de la Allen la Ronnie, încercînd să verifice astfel cele ce auzise.

Ronnie încuviință din cap; îi sclipeau ochii de un haz nebun văzînd consternarea Adelei. Fata își reveni însă repede. Se lipi toată de Gino, oferindu-i Annei un zîmbet anemic.

— Cum ai făcut, păpușico? Eu mă chinui de șapte luni să-l tîrăsc pe maimuțoiul ăsta în fața altarului. Vinde-mi și mie formula magică și o să avem o ceremonie dublă.

Ridică spre Gino o privire plină de adorație.

— Tu ești o fată cu carieră, Adele, îi zise Ronnie, făcîndu-i din nou cu ochiul lui Gino.

Adele se uită fix la el, cu o privire criminală.

— Ia ascultă, Ronnie, să știi că trebuie mult talent ca să faci figurație la teatru. Nu-ți mai bate joc de munca mea!

Ronnie surîse și își vîrî carnețelul la loc, în buzunar.

— Adele, eu sînt convins că ești cea mai bună figurantă din orașul ăsta.

— Ai perfectă dreptate, încuviință ea, oarecum îmbunată. Să știi că am dat cu piciorul la două oferte de film numai ca să stau aici, cu iubițelul ăsta al meu. Se aplecă și-l sărută pe Gino pe obraz.

Ronnie se ridică și dădu din cap în semn de rămas bun. Anne se uită după el și văzu că se așază la altă masă, apoi chelnerul apăru iar, la fel de repede ca și înainte, cu o ceașcă proaspătă cu cafea. Ronnie sorbi încet din cafea și își scoase același carnețel negru, uitîndu-se mereu, avid, spre ușă, pentru a nu rata sosirea vreunui nou client. Allen urmări privirea Annei.

— Ronnie e un tip tare simpatic. Nu folosește nici un reporter de teren... își culege singur toate informațiile.

Adele îi replică pe un ton zeflemitor:

— Mda, mă rog, își vîră nasul peste tot.

— Te-au apucat pandaliile fiindcă și-a notat că urmează să facem logodna, șuieră Gino.

— Of, ce știre nenorocită! Mă pune într-o situație tare neplăcută.

După care adăugă, surîzînd: Ei, ce zici, iubitei? Doar n-ai să-l lași pe fiu-tău să ți-o ia înainte la altar?!

— Am fost deja în fața altarului, spuse Gino. Moartea Rosannei a însemnat .pentru mine sfîrșitul vieții matrimoniale. Un bărbat nu poate avea decît o singură nevastă. Aventuri? Cu duiumul! Dar doar o singură nevastă.

— Cine a mai inventat și regula asta! se interesă Adele. Gino îi mai turnă fetei niște șampanie. Anne intui că discutaseră deja, probabil de nenumărate ori, pe aceeași temă.

— Adele, încetează. Tonul lui era rece. Chiar dacă m-aș mai recăsători, oricum n-aș face-o cu tine. Ai fost. măritată și ai divorțat.

Apoi, văzînd că Adele se bosumflă, adăugă:

— Oh, apropo, i-am spus lui Irving să-ți aducă mîine două mantouri. Alege-l pe care-fî place.

Expresia Adelei se schimbă instantaneu.

— Amîndouă de vizon?

— Dar cum altfel?! Oi fi vrînd de guzgan!

— Oh, Gino... Se lipi de el. Cîteodată mă scoți din minți, dar n-am cum să nu te iert. Te iubesc atît de mult...

Gino își coborî privirea spre haina de mătase a Armei, aruncată ghemotoc pe scaun.
— Ei, Allen, ai ceva împotriva dacă-i trimit și Armei o haină, cadou de logodnă?
După care, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse spre Anne: Ce culoare preferi?
— Cum adică ce culoare? Arme știa că vizonul nu putea fi decât maro.
— Vrea să zică: de crescătorie sau sălbatic, scumpo, îi explică Adele. Cred că vizonul sălbatic ți s-ar potrivei nemai- pomenit cu părul.
— Din păcate, nu pot să primesc, șopti Anne.
— De ce nu?! se rățoi Gino.
— Poate că Anne ar prefera să primească haina de la mine — după ce ne căsătorim, interveni Allen repede.

Gino rîse:

— Ce adică, vrei să fie ceva legal atunci cînd primești haina!
— Și ce-i ilegal, mă rog, în a primi o haină de vizon? întrebă Adele. Eu cred că e ilegal să refuzi așa ceva.

Anne se simțea prost. Șampania o încălzise. Clubul era ticsit; ringul de dans se îngustase mult deoarece chelnerii, frenetici, aduceau noi măsuțe pentru oaspeții de seamă care își făceau apariția. Lumea se înghesuise lîngă cordonul de catifea, iar pe partea unde ședea ei nu mai era loc să arunci nici măcar un ac — deși, ciudat, pe latura opusă a încăperii rămăseseră cîteva mese goale. Allen îi explică fenomenul, spunîndu-i că acolo era "Siberia". Dacă stătea în partea aceea a încăperii, nu te respecta nimeni. Nu se așezau acolo decât încuriații și provincialii, care habar n-aveau care era diferența între cele două laturi ale salonului. Un "obișnuit" al localului, însă, ar muri de rușine dacă s-ar așeza acolo.

Era un permanent du-te-vino, necontenite prezentări. La un moment dat apărură lîngă ei, pentru scurt timp, un alt reporter, iar altcineva îi fotografie. Gino comandă din nou șampanie. Fete care semănau leit cu Adele se opreau la masă și-l felicitau pe Allen, aruncîndu-i priviri pline de simpatie Annei. Unele îl salutau pe Allen foarte familiar — îmbrățișîndu-l și sărutîndu-l, făcînd declarații bombastice de devotament veșnic sau spunînd: "își dă seama Anne cît este de norocoasă?", cu priviri încărcate de invidie și de curiozitate.

Anne ședea liniștită, calmul ei exterior ascunzînd, de fapt, o stare de panică din ce în ce mai acută. Era absolut necesar să lămurească lucrurile cu Allen în drum spre casă. După care, Allen trebuia să-i sune pe Ronnie Wolfe și pe celălalt reporter. Era musai să-l facă să priceapă.

Îl bătu ușor pe braț.

— S-a făcut unu noaptea, Allen. Trebuie să mă duc acasă. Gino se arătă uluit.

— Acasă?! Ce cuvînt urît! Petrecerea abia a început.

— Mîine trebuie să mă duc la serviciu, domnule Cooper. Gino îi zîmbi cu toată gura:

— Micuță doamnă, n-o să trebuiască să mai faci niciodată nimic, decât să fii drăguță cu băiatul meu.

— Dar am o slujbă...

— Ei și?! Dă-ți demisia, hotărî Gino, turnînd șampanie în toate paharele.

— Să-mi dau demisia?!

— De ce nu? De data asta, întrebarea veni din partea Adelei Martin. Dacă Gino m-ar cere în căsătorie, aş renunţa la carieră într-o secundă.

— Care carieră? rîse Gino. Asta numeşti carieră, să faci pe figuranta cîte două ore în fiecare seară?! Se întoarse spre Arme: Uitaţi-o pe Miss America, trebuie să se ducă mîine la serviciu! Ea face parte din nu ştiu ce sindicat al actorilor. Dar tu n-ai nici un contract.

— Îmi place munca mea şi nu sînt dispusă să las pe nimeni baltă, aşa, pe nepusă masă, replică Arme.

Gino ridică din umeri.

— Fie, o înghit şi p-asta. Ai clasă, nimic de zis. Tipul ăla trebuie anunţat. Spune-i mîine, lasă-i posibilitatea să-şi găsească pe altcineva. Făcu semn să i se aducă nota de plată. Bănuiesc că nu ne strică nici nouă s-o încheiem mai devreme, măcar o dată.

Anne îşi puse haina. Avea de gînd să pună lucrurile la punct cînd se va afla doar cu Allen în taxi, în drum spre casă...

Dar nici vorbă de taxi. Afară îi aştepta o maşină neagră şi lungă, cu şofer. Gino îi pofti să urce.

— Hai, sus, zise el. O lăsăm mai întîi pe domnişoara Furnicuţă. Cînd ajunseră la clădirea în care locuia Arme, Gino şi Adele rămaseră să aştepte în maşină, în vreme ce Allen o conduse pînă la uşă.

— Allen, şopti ea. Trebuie să-ţi vorbesc. Se aplecă şi o sărută uşor.

— Ştiu că-n seara asta a fost o nebulie, dar n-o să mai fie aşa altă dată. Trebuia să-l cunoşti pe Gino. Acum, gata, am făcut-o şi pe-asta. Mîine o să ieşim singuri.

— Îmi place Gino. Dar, Allen, trebuie să-i spui!

— Ce să-i spun?

— Allen, nu mă mărit cu tine! N-am spus niciodată că am s-o fac.

O mîngîie uşor pe păr.

— Nu te învinuiesc că eşti atît de alarmată. O seară ca asta ar speria pe oricine.

Mîine, însă, o să fie cu totul altfel. Îi cuprinse faţa în palme. Şi, poţi să crezi sau nu, dar de măritat ai să te măriţi cu mine.

— Ba nu, Allen.

-- Arme... iubeşti pe altcineva!

— Nu, dar...

— Pentru mine asta-i de-ajuns. Dă-mi numai o şansă.

— Hei! vocifera Gino din maşină. Terminaţi odată cu pălăvrăgeala, pup-o şi spune-i noapte bună!

Allen se aplecă şi o sărută uşor.

— Vin să te iau mîine seară, la şapte şi jumătate. Se întoarse şi coborî scările în fugă.

Anne rămase locului, tremurînd înfrigurată, în timp ce maşina se pierdea în noapte. În fine, n-avea ce să mai facă. De încercat, încercase. Dacă Ronnie VVolf publica toată chestia asta, va trebui să dea după aceea o dezminţire. Urcă treptele în fugă pînă în camera ei. Găsi lipit pe uşă un plic alb. Un scris ca de copil o înştiinţa: Scoală-mă indiferent la ce oră vii. Urgent! Neely.

Se uită la ceas. Era două noaptea. Dar cuvîntul "urgent" era bine subliniat. Coborî agale treptele și ciocăni ușor la ușă, sperînd în sinea ei că Neely n-avea să răspundă. Auzi însă patul scîrțîind și văzu o dîră de lumină apărînd pe sub ușă. Apoi aceasta se deschise și Neely își făcu apariția, frecîndu-se la ochi.

— Măiculiță, dar cît o fi ceasul?

— E tîrziu, însă pe bilet ai scris "urgent".

— Daa. Haide, intră.

— Nu suferă amîinare pînă mîine? Și eu sînt îngrozitor de obosită, Neely.

— Acum m-am trezit de-a binelea. Și mă congelez de frig! Neely se bițîia de pe un picior pe altul, pe dușumeaua rece.

Anne intră în cameră, iar Neely se trînti la loc în pat și se vîrî la căldură, sub plapumă. Adunîndu-și genunchii sub bărbie, zîmbi cu gura pînă la urechi:

— Ei, ia ghicește!

— Neely — spune-mi odată, că dacă nu, mă duc mai bine să mă culc.

— Ne-au luat în spectacol!

— Splendid. Acum, Neely, nu te supăra, dar trebuie să...

— Asta-i tot? Splendid? Și noapte bună? Cel mai măreț lucru ce mi s-a întîmplat vreodată?! Am pus mîna pe Hitthe Sky, iar ție nici nu-ți pasă?

— Mă bucur nespus pentru tine, zise Arme, căznindu-se să pară cît mai entuziasmată. Numai că am avut o seară cumplită.

Neely se arătă deodată îngrijorată.

— Ce s-a întîmplat? Allen s-a cherchelit sau ce?

— Nu. M-a cerut în căsătorie.

— Și ce-i așa de cumplit în chestia asta!

— Nu vreau să mă mărit cu el.

— Atunci spune-i și gata.

— I-am spus, dar nici nu vrea să audă. Neely ridică din umeri.

— Ei și, îi mai spui și mîine încă o dată.

— Dar toată treaba asta o să apară în ziare. Neely se uită la ea ca la o ciudățenie.

— Arme, ce te-a apucat, te porți iar cam straniu. De ce naiba să scrie în ziare că tu te măriți cu un prăpădit de agent de asigurări?!

— Pentru că prăpăditul ăsta de agent de asigurări este milionar. Pricepînd în cele din urmă, Neely se extazie:

— Anne! Sări din pat și începu să țopăie prin cameră. Arme! Ai dat lovitura!

— Dar, Neely — eu nu-l iubesc pe Allen!

— Mare scofală, cu atîta bănet vine și iubirea, replică Neely.

— Dar nu vreau să mă mărit, și nici să renunț la serviciu. Pentru prima dată în viață sînt și eu pe picioarele mele și n-am de gînd să renunț la totul. N-am avut decît două luni de libertate...

— Libertate! Pentru tine asta e libertate?! țipă Neely strident.

Să stai într-o cameră ieftină, să te scoli la șapte dimineața și să dai fuga la serviciu, să prînzești fa un bufet nenorocit, din cînd în cînd, poate, să te ții coadă după Bellamy și cine știe ce client de la "21" și să dîrdîi în haina aia de mătase? Astea-s minunățiile pentru care vrei să rămîi liberă? Mîine e întîi noiembrie. Stai numai să

vezi cînd or să vină ianuarie și februarie. Oho, ce să zic, e splendid în februarie la New York. Totul numai zăpadă fleșcăită și murdară. Iar împuțitul ăla de radiator din camera ta n-o să facă mai multă căldură decît un băț de chibrit. Ia zi, la ce renunți, mă rog? Haide, spune!

— Laidentitatea mea, poate la viitor, la întreaga viață. Înseamnă să renunț înainte chiar de a fi început. Neely, nimănu din familia mea nu i s-a întîmplat vreodată ceva. Toți s-au căsătorit, au făcut copii, și cu asta basta. Eu vreau să mi se întîmple ceva în viață. Vreau să simt că trăiesc, să...

— Ei bine, ți s-a întîmplat! zberă Neely. Numai că ție ți-a fost dat să umfli lozul cel mare imediat. De ce-ți pare rău — că n-a trebuit să muncești ca o roabă ani în șir, să porți pantofi de șase dolari perechea și haine luate, de la solduri? Arme, dacă dai cu piciorul la chestia asta, așa ceva n-o să ți se mai întîmple a doua oară. Ce-ți închipui tu, că atunci cînd ai să te saturi să mai iaci pe secretara, o să-ți iasă brusc în cale un alt milionar care să-ți spună: "Gata, Arme, a venit vremea măritişului"! Ha!

— Nu mă interesează neapărat un bărbat bogat. Chestia asta n-are atîta importanță.

— Ce știi tu? N-ai fost niciodată săracă, i-o trînti Neely, zeflemitoare.

— Neely... dă-mi voie să-ți explic. Ești în al nouălea cer fiindcă ai pus mîna pe Hit the Sky. Imaginează-ți că, după cîteva săptămîni de repetiții, apare în viața ta cineva în genul lui Allen și îți cere să te măriți cu el și să dai cu piciorul la spectacol înainte de premieră. Ia zi, ai face-o?

— Dacă aș face-o?! Atît de repede că te-ar lua cu amețea. Uite, să zicem că am într-adevăr talent. Și să zicem că, într-o bună zi, am șansa s-o dovedesc. Dacă trag din greu ani de zile, cu ce mă aleg? Bani, poziție și respect. Atît. Nimic mai mult. Și s-ar putea să fie nevoie să trudesk ani și ani ca să ajung la așa ceva. Allen îți întinde toate astea pe o tavă de argint.

Arinei nu-i venea să-și creadă urechilor. Neely, cu fețișoara ei slăbuță, pîrînd mult mai mică decît cei șaptesprezece ani pe care-i avea, era capabilă să disece totul atît de cinic!? Porni spre ușă. Se simțea prea obosită ca să continue discuția asta în contradictoriu.

— Noapte bună, Neely. Mai vorbim și mîine.

— Ce să mai vorbim, nici să n-aud. Te măriți cu el! Poate vin și eu să stau cu tine dacă Hit the Sky se duce de rîpă.

Noiembrie 1945

Cînd auzi sunetul ceasului deșteptător, Arme se trezi cu aceeași senzație de bine ca de obicei. Dar în timp ce-și întindea mădulelele, revenind complet la realitate, simți în piept ca un fel de gheară de teamă și neliniște. Ceva nu era în regulă...

Allen! Seara trecută! Ronnie Wolfe! Apoi, teama și neliniștea se preschimbară în furie. Făcuse fot ce putuse. În cîte feluri să-i spună "nu"?

Se îmbracă repede. Avea să-l sune pe Allen imediat ce ajungea la birou, lămurind astfel totul, o dată pentru totdeauna. Cînd ajunse la birou, găsi cîțiva oameni afară, în hol. Se dădură la o parte, făcîndu-i loc să treacă. Deodată, unul strigă: "Hei, ea e!" Blițurile aparatelor de fotografiat fulgerau cu repeziciune, ploua cu întrebări din

toate părțile. Prin toată hărmălaia aceea, desluși numele lui Allen. își făcu loc printre ei, împingându-i, însă se ținură după ea pînă în birou, strigînd-o pe nume. Era ca într-unui din coșmarurile din copilărie, cînd cineva o urmărea și nimeni nu-i venea în ajutor. Dădu de recepționistă — care zîmbea! Și de secretară, și de domnișoara Steinberg — care zîmbeau și ele! în sfîrșit, ajunsese tremurîndîn spatele mesei ei de lucru, înconjurată de lume și, totuși, singură. "Cînd l-ai cunoscut pe Allen Cooper, domnișoară Welles?"

Blițurile fulgerau întruna, orbînd-o. "Hei, Anne, uită-te în partea asta, te rog... așa, bravo... zîmbește, Annie..." Flash... flash... "Faceți nuntă la biserică, domnișoară Welles?" "Hei, Annie! Cum e să fii Cenușăreasa!" .

îi venea să urla. Trecu pe lîngă ei, ocolindu-i, și fugi în biroul lui Henry Bellamy. Intră împiedicîndu-se, însă o prinse Lyon Burke. Se pregătea să vorbească, dar ușa se trînti de perete. Veneau după ea! Iar Henry zâmbea... salutîndu-i. Lyon zîmbea și el.

Henry o cuprinse pe după umeri, părintește.

— Haide, Anne, trebuie să te obișnuiești cu chestiile astea. Nu se întîmplă în fiecare zi ca o fată să se logodească cu un milionar. Simți că tremură și o strînse mai tare. Haide, relaxează-te și dă-leo declarație. La urma urmei, trebuie și băieții ăștia să cîștige o pîine.

Arme se întoarse cu fața către reporteri:

— Ce vreți?

— Vor să le spui toată povestea de-a fir-a-păr. Henry întinse mîna spre birou, de unde luă un ziar de scandal de dimineață. Anne se holbă la fotografia uriașă de pe prima pagină. Ea era, zîmbind... și Allen... și pereții aceia zebrați. Și un titlu imens, cu litere de-o șchioapă: NOUA CENUȘĂREASĂ DE PE BROADWAY — ALLEN COOPER SE VA CĂSĂTORI CU O SECRETARĂ.

Henry o luă din nou pe după umeri.

— Gata, băieți. Mai faceți o poză. Dați-i titlul: "Henry Bellamy își felicită secretara proaspăt milionară".

Alte flash-uri. Cineva îi ceru să zîmbească... altcineva mai vru să-i facă o poză... unul se cocoță pe un scaun și o fotografie de sus... niște glasuri strigau să se uite în partea de unde se auzeau, alte voci veneau parcă din fundal, de la distanță. Urechile îi vîjîiau aidoma mării furioase și, prin toată această vînzoleală, îl văzu pe Lyon Burke care urmărea întreaga scenă cu un surîs nepăsător.

Apoi Henry dădu mîna>cu toată lumea, făcînd pe gazda jovială și scoțîndu-i totodată din birou. În timp ce ușa se închidea, Anne îl auzi spunînd: "Daa, aici s-au cunoscut, în birou..."

Anne se holbă stupefiată la ușa închisă. Liniștea subită i se părea și mai ireală decît vacarmul dinainte. Lyon se apropie de ea, întinzîndu-i o țigară aprinsă. Trase fumul adînc în piept și o apucă tușea.

— Ia-o-nceț, îi spuse el, amabil.

Se prăbuși pe un scaun și ridică privirea spre el.

— Ce mă fac?

— Te descurci minunat. Ai să te obișnuiești. Cu timpul, s-ar putea chiar să înceapă să-ți placă.

— Nu mă mărit cu Allen Cooper.

— Nu trebuie să te sperii dintr-afta. Oricine intră în panică atunci când i se face publicitate pe prima pagină a ziarelor.

Henry năvăli înapoi în birou.

— În sfârșit! Se uită la ea cu sinceră mândrie. Ia zi, de ce m-ai lăsat să mă port aft de penibil ieri? Dacă știam că tipul e serios, n-aș fi spus toate chestiile alea.

— Arme are un talent rar întâlnit, comentă Lyon. Îi lasă pe ceilalți să vorbească. Simți că i se pune un nod în gât. (O doamnă nu plînge niciodată în public.) Ce țicneală! Lyon cu surful acela rece... Henry purfîn-du-se ca un tată-mîndru...

— Sun chiar acum la agenția de plasare, zise Henry. Probabil că ai un program destul de încărcat, Arme. Nu-ți face probleme cu treburile de la serviciu. Ne descurcăm noi. Am să găsesc pe altcineva.

Era complet aiurită. Avea senzația că un fel de slăbiciune ciudată, care pornea de undeva din stomac, îi despărțea parcă trupul de cap. Toată lumea o părăsea. Henry frunzărea prin cartea de telefon, căutînd numărul agenției de plasare!

— Vrei să-mi dau demisia! Întrebă ea, cu o voce încordată. Henry o luă pe după umeri, zîmbindu-i afectuos.

— Iubito, am senzația că nu-ți dai seama despre ce este vorba. Stai numai să vezi cînd începi cu listele pentru nuntă, cu invitațiile, probele la croitor, interviurile... Ai să ai tu nevoie de o secretară.

— Henry, vreau să stau de vorbă cu tine,

— Eu plec, anunță Lyon. Știu că Henry ține să-și ia rămas bun între patru ochi. Dădu din cap spre Anne, făcîndu-i cu ochiul. Mult noroc. Meriți tot ce-i mai bun. Se uită cum se închide ușa, după care se întoarse spre Henry:

— Nu-mi vine să cred! Nu vă pasă nici unuia!

— Nu ne^pasă?! răspunse Henry nedumerit. Sigur că ne pasă. Sîntem foarte fericiți pentru tine.

— Dar — chiar așa, și se pare normal să ies pe ușă, să nu mă mai vezi niciodată... și nici nu contează. Pui doar o altă față în locul meu și viața merge înainte.

— Ba contează, spuse Henry încetișor. Contează al naibii de mult. Crezi că-i așa ușor să iau pe altcineva în locul tău? Crezi că-mi surîde ideea să învăț iar o altă persoană tot ce are de făcut? Dar ce fel de prieten aș mai fi dacă m-aș lăsa copleșit de păreri de rău și aș arăta cît de mult mă afectează? Și ce fel de prietenă ești și tu? Vasăzică, ai de gînd să ieși pe ușă afară și să nu te mai întîlnești cu mine niciodată? Ah, nu! Nu scapi tu așa ușor de mine. Vreau să mă inviți la nuntă... să fiu nașul primului tău copil. Ei, pe dracu', ba nașul tuturor odraslelor tale. Și am să mă obișnuiesc chiar să țin și la Allen. De fapt, să știi că n-am nimic împotriva lui. Doar că e aft de afurisit de bogat, că mi-era teamă să nu te facă să suferi. Acum, însă, e altceva, acum îmi place bănetul lui.

Simți că i se pune iar o gheară în gât.

— Nici lui Lyon nu-i pasă.

— Lyon?! Henry rămase perplex. De ce ar trebui să-i pese lui Lyon? Domnișoara Steinberg se ocupă de corespondența lui și... Se opri subit. Se schimbă la față. Oh, nu... Era aproape un geamăt. Nu și tu, Anne. Un prânz nenorocit și i-ai și căzut în plasă?

Anne se uită în altă parte.

— Nu-i vorba de asta... dar am stat de vorbă... credeam că sîntem prieteni...

Henry se prăbuși pe canapeaua de piele.

— 'Vino-ncoa'. Se așeză, iar îi cuprinse amîndouă mîinile. Știi, Anne, dacă aș avea un fiu, mi-ar plăcea să fie exact ca Lyon. Dar dacă aș avea o fiică, i-aș spune să nu se apropie dracului de el!

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui...

— Scumpa mea... fără să vrea, se întîmplă ca unii tipi să fie o adevărată pacoste pentru femei. Așa era și Allen, numai că tu l-ai scos din circulație.

— Pacoste, în ce sens? Henry ridică din umeri.

— Le merge totul din plin. La Allen a fost din cauza banilor pe care-i are. La Lyon se întîmplă așa fiindcă e al naibii de arătos. Și, într-un fel, pot chiar să-i înțeleg. De ce asemenea exemplare să se oprească la o singură femeie, cînd le pot avea pe toate, numai să întindă mîna! Dar, Arme, l-ai cucerit pe Allen, ceea ce tot orașul ar fi pariat că nu se poate întîmplă. Și, în loc să mulțumești tuturor sfinților, tu stai mofluză!

— Henry, nu-l iubesc pe Allen. M-am întîlnit cu el vreme de șase săptămîni fără să-mi pese. Nici nu știam măcar cine e. Adică, credeam că se ocupă pur și simplu cu plasarea polițelor de asigurate. După care, brusc, acum două seri, a început toată chestia asta.

— Hmm, adică nu-l prea cunoști? făcu Henry, mijind ochii.

— Exact.

— în schimb, o masă cu Lyon și dintr-o dată sînteți prieteni la cataramă?!

— Nu-i adevărat. Mă refer la Allen. Nu-l iubesc. Lyon n-are nimic de-a face aici.

— Mîni.

— Henry, ți-o jur. Allen n-a însemnat niciodată nimic pentru mine.

— Atunci cum se face că te-ai întîlnit cu el atîtea săptămîni? A fost bun, nu, pînă a apărut Lyon.

— Nu-i adevărat. M-am întîlnit cu el fiindcă nu cunoșteam pe altcineva. Și mi-era oarecum milă de el. Părea atît de inofensiv! N-a venit niciodată vorba de iubire între noi. Nici măcar n-a încercat să mă sărute seara, la despărțire. Cînd, acum două seri... Se opri, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. Cînd reluă, vocea ei suna calmă: Henry, i-am spus lui Allen că nu-l iubesc. I-am spus asta și tatălui său.

— Le-ai spus?! întrebă el, neîncrezător. — Da. Amîndurora.

— Și ei ce-au zis?

— Asta pare într-adevăr incredibil. N-am văzut în viața mea asemenea oameni. Ai senzația că ignoră tot ceea ce nu vor să audă. Allan o tot ține pe-a lui, că mă iubește — și că am să învăț și eu să-l iubesc.

— Se poate întîmpla și asta, zise Henry liniștit. Uneori, genul ăsta de dragoste e cel mai bun : să te lași iubit.

— Nu! Eu vreau mai mult.

— Sigur — cum ar fi, de pildă, să stai aici! se răsti Henry la ea. Vrei să-ți zugrăvesc eu tabloul, să-fi povestesc ce te poate aștepta îi dai papucii lui Allen. Sigur, în fond, de ce nu? Găsești pe toate drumurile milionari care să te ceară în căsătorie. În scurt timp, treaba o să moară de la sine. Allen va începe să se vadă cu altcineva. Atunci, ce-ți închipui tu — că Lyon o să te invite undeva în oraș. Asta și vrei, nu-i așa! Oh, va fi nemaipomenit... pentru început. Timp de, să zicem, o lună. După care, într-o bună zi, intru și dau de tine cu ochii roșii. Ai să-mi torni o poveste cu o durere de cap îngrozitoare, numai că ai să fii mereu cu ochii roșii, așa că eu am să mă încumet să stau de vorbă cu Lyon. Care o să ridice nepăsător din umeri și o să-mi spună: "Henry, sigur că m-am întâlnit cu fata asta. Țin mult la ea. Dar nu sînt proprietatea ei. Stai de vorbă cu ea, te rog, vrei? Ia-o de pe mine".

— S-ar zice c-ai mai trecut prin așa ceva, comentă Anne cu amărăciune. întotdeauna ții discursul ăsta secretarelor tale?

— Nu — nu secretarelor. Dar nici nu se poate spune că am avut vreuna care să arate ca tine. Dar, da — am mai ținut discursul ăsta, de zeci de ori înainte. Unor fete mult mai experimentate decît tine. Din păcate, vorbeam după ce nenorocirea se produsese, cînd erau îndrăgostite lulea. Dar cel puțin nu li se întîmplase ca înainte de asta să fi dat cu piciorul unor milionari.

— Vorbești de el de parcă ar fi un ticălos, remarcă ea.

— De ce ticălos? E bărbat, liber și burlac. Și orice fată care îl atrage este fata ideală — pentru moment. Iar în orașul ăsta există I mulțime de momente și o mulțime de fete ideale.

— Nu-mi vine să cred că toți bărbații sînt așa.

— Lyon Burke nu e ca "toți bărbații". După cum nici New York-ul nu e ca "toate orașele". Sigur, se prea poate să vină și vremea cînd Lyon se satură de viața asta și se stabilește la o singură fată. Dar asta n-o să se întîmple decît după ce va trăi practic din plin — și chiar și atunci, tot n-o să se rezume efectiv la o singură femeie.

Telefonul începu să sune strident. Automat, Arme făcu gestul de a răspunde.

Fluturînd mîna, Henry îi dădu de înțeles să stea deoparte.

— Nu te ridica, prințese Ai uitat, nu mai lucrezi aici. Se îndreptă spre birou. Alo... sigur, fă-mi legătura. Bună, Jennifer. Daa, totul e aranjat... Ce? Da, ce zici de asta?! Apropo, e chiar aici, lîngă mine. Sigur că e înaintată. Dacă ai vedea-o — și-a pus pătura mea pe ea și dansează de bucurie. Se întoarse spre Arme. Jennifer North îți transmite felicitări. Și din nou în receptor: Da, ce noroc a avut! Uite ce e, fetiço, contractele trebuie să fie gata mîine. Imediat ce le vizez, ți le trimit și ție să le semnezi... Perfect, scumpo... tc caut pe latineî, închise telefonul. Asta da fată isteată. Jennifer North.

— Cine e?

Henry oftă din greu. ' — Oh, haide, zău așa! Tu nu citești niciodată ziarele? Tocmai î-a dat papucii unui prinț. A fost pe prima pagină a ziarelor aproape în fiecare zi. A dat buzna în oraș așa, din senin, ca un ciclon — în realitate e din California, cam de vîrsta ta — și vîîj! imediat apare și prințul. Unul de-adevăratelea, unde mai pui că

și plin de bani. Îi face curte, cu tot tacîmul — haină de vizon, inel cu diamant. AP, UP, toată presa scrie despre ei. Un primar din Jersey oficiază căsătoria. Toate celebritățile din oraș participă la recepție. După patru zile, tot pe prima pagină — fata cere anularea căsătoriei.

— Dar tu nu ești avocat specialist în divorțuri.

— Nu. Și-a luat un avocat bun, care se ocupă de asta și care m-a recomandat pe mine ca manager de afaceri. Lucru de care e clar că are nevoie. Deși e fată isteată, a făcut o mare prostie. Se pare că a semnat ceva — un fel de înțelegere prenupțială. Dacă vrea să se despartă, nu pupă o lețcaie. Iar ea vrea să se despartă. Na spune de ce — pur și simplu vrea să scape de el. Așa că, n-are încotro, trebuie să muncească.

— Dar măcar e talentată? Henry zîmbi:

— N-are nevoie de talent. Dacă vrea, îi poate merge strună în cinematografie. N-ai văzut în viața ta o fată care să se pupe mai bine. Și ce siluetă... Aș zice că Jennifer North e aproape cea mai frumoasă fată din lume. Făcu o pauză. De fapt, nu-i adevărat. Tu ești mai frumoasă, Anne. Cu cât se uită omul mai mult la tine, cu atât te faci mai frumoasă. La Jennifer însă — frumusețea îți sare în ochi. Prima privire e încărcată cu o mie de volți. Pentru ea, treaba e ca și făcută. De îndată ce obține anularea căsătoriei și se lansează în Hit the Sky, sînt convins că am s-o căpătuiesc cu un mare contract de film.

— Dar și cîntă?

— Ți-am zis — face absolut orice.

— Dar dacă joacă în Hit the Sky...

— I-am aranjat un rol mărunț — un fel de figurantă nemaipomenită — dar am pus-o cap de afiș. Helen a fost de acord. Printre altele, am învățat-o pe Helen și chestia asta, pe vremuri. Arată-ți tot talentul în spectacol, dar înconjoară-te de un decor frumos. Dar ce mi-o fi venit să-ți vorbesc despre Helen sau despre Jennifer!! Tu ești cea care-mi dă bătaie de cap acum. Îmi ies mie cucuie cu ele mai tîrziu.

— Henry, vreau să-mi păstrez slujba la tine...

— Tradu — "Henry, vreau să-mi încerc norocul cu Lyon Burice", o bruftului el.

— Nici măcar n-am să mă uit la el, dacă asta te preocupă.' Henry clătină din cap a îndoială. -

— Parcă ții cu tot dinadinsul să suferi și să bocești, or eu n-am de gînd să-ți dau nici o mîină de ajutor în sensul ăsta. Acum, ieși afară — ești concediată! Du-te și mărită-te cu Allen Cooper și fii fericită!

Anne se ridică în picioare.

— Bine. Am să plec. Dar n-am să mă mărit cu Allen Cooper. Am să-mi iau altă slujbă. Porni spre Ușă.

— Treaba ta. Faci ce vrei. Dacă vrei să te nenorocești, măcar n-o să trebuiască să asist și eu la dezastru.

— Nu-mi ești prieten, Henry.

— Sînt cel mai bun prieten pe care-l vei avea vreodată.

— Atunci lasă-mă să rămîn, îl imploră ea. Henry, de ce nu vrei să înțelegi?! Nu vreau să mă mărit cu Allen. Dar dacă plec de aici și-mi iau altă slujbă, s-ar putea să dau de un serviciu care nici să nu-mi placă. Nu-ți dai seama că Allen m-ar presa în

continuare, plus toată publicitatea care ar urma dacă mi-aș lua altă slujbă... și tatăl
lut Allen, cu o sumedenie de întrebări... Nici nu-ți imaginezi cum e când Gino și
Allen se pornesc cu pisălogeala. Ai senzația că te ia un val, că nu mai ai nici un pic
de voință. Henry, te rog — ajută-mă. Nu vreau să mă mărit cu Allen Cooper!

— Anne, dar are milioane — miliarde poate...

— Henry, am fugit de Willie Henderson din Lawrenceville. Poate că n-avea toate
milioanele lui Allen, dar era bogat. Și-l cunoșteam pe Willie de-o viață, ca și pe
familia lui. Nu-ți dai seama că pentru mine chestiile astea nu-nseamnă nimic? Nu
mă interesează banii.

Henry tăcu câteva clipe.

— Bine, zise el în cele din urmă. Poți să răfni... dar cu o condiție. Păstrezi logodna
cu Allen.

— Henry, ai înnebunit?! Am vorbit pînă acum cu pereții? Nu vreau să mă mărit cu
Allen. . ;

— N-am spus să te măriți. Am spus să rămîi logodită cu el. în felul ăsta ai să fii în
siguranță.

— în siguranță? -

— Da. Măcar n-am să-mi mai fac griji că ai să te încurci cu Lyon. Are și Lyon un
lucru bun — nu umblă după tipele altora.

Anne zîmbi ușor.

— Cel puțin recunoști că respectă și el niște principii morale.

— Ce principii?! Nu vrea să aibă de-a face cu buclucuri de genul ăsta. Sînt destule
femei libere care se bat pentru el.

— Și cu mine cum rămîne? Dacă nu rup logodna, ce-am să mă fac cu Allen?

— îl ții la respect. Poți s-o faci. Dacă ai fost atît de isteată ca să-l cucerești,
înseamnă că ești suficient de isteată ca să-l ții în frîu

— Dar nu-i cîstit. Nu vreau să mă mărit cu Allen, dar îmi cam place. N-ar fi
corect față de el.

— Pînă la urmă ai să fii mai mult decît corectă. în primul rînd, corectă față de
mine. îmi ajung toate grijile cu premiera spectacolului, ca să mă mai necăjești și tu.
Apoi, ai să fii corectă și față de Allen... da, nu te uita așa. Fiindcă, procedînd astfel,
îi dai măcar șansa să piardă onorabil. Dar, mai ales, ai să fii corectă față de tine
însăși, fiindcă în momentul de față nu mai vezi nimic dincolo de persoana lui Lyon
Burke. Ridică mîna pentru a o împiedica să obiecteze. Indiferent ce crezi tu, ești
topită după el. Dar ai să te convingi. Apucă-te și citește ziarele și ai să vezi cît de
repede schimba tipă după tipă. Mirajul aceluși prînz minunat se va spulbera încetul
cu încetul. Și în felul ăsta ai să-ți poți păstra fecioria și ai să scapi de multă
suferință. Henry surîse vîzînd-o cum se înroșește. Știi ceva, Anne, ești o făptură
foarte deosebită — trebuie să avem grijă de tine.

Se gîndi câteva clipe la ceea ce-i spusese, după care clătîna din cap :

— Nu pot să fac așa ceva, Henry. Ar însemna să trăiesc în minciună.

— Anne... se auzi glasul lui, nespus de blînd. Cu timpul ai să-nveți că nu-i absolut
necesar ca un lucru să fie negru sau alb Poți fi cîstită cu Allen. Spune-i că New

York-ul e ceva nou pentru tine, că vrei să trăiești un timp pe picioarele tale, nu să te arunci imediat într-o căsnicie. Când împlinești douăzeci și unu de ani?

— În mai.

— Perfect. Spune-i că vrei să aștepti pînă atunci.

— Și după aceea!

— Pînă în mai mai poate să cadă o bombă atomică, mai știi?! ar putea ca Allen să cunoască o altă fată. S-ar putea ca Lyon urke să ajungă poponar. Cine știe, se poate întîmpla orice. Ba -ar putea chiar să te îndrăgostești de Allen. Și-apoi, te poți chiar răzgîndi. Ține minte ce-ți spun: nu ești încă în laț pînă n-ai ajuns în fața altarului. Și chiar și atunci poți s-o iei la goană înainte de a osti cuvântul hotărîtor.

- Pare atît de ușor după cum le spui tu!

- Cînd te cățări pe Everest, nimic nu e ușor. Înaintezi pas cu pas, hu te uiți niciodată în urmă și nu-ți dezlipești ochii de pe vîrf

sun

Cînd ajunse acasă, zări în fața clădirii o mulțime de reporteri și fotografi. Cu privirile în pămînt, țîșni în sus pe scări, croindu-și drum printre ei și adăpostindu-se în interiorul imobilului. Neely stătea în hol, așteptînd-o.

— Anne, oh, fir-ar să fie — să-mi vină rău, nu alta, cînd m-a at soră-mea azi-dimineață. Poftim — mîndră, îi întinse un pachet

turtit — cadoul meu de logodnă pentru tine.

Era un album mare cu tăieturi din ziare, plin de articole și fotografii ale Armei.

— Toată ziua am muncit la el, zise Neely. Am umplut șase pagini, și asta-i doar începutul. Să vezi rîte-or să mai fie pînă la căsătorie... Ce naiba, Arme, ai s-ajungi celebră.

În seara aceea, Allen veni s-o ia cu limuzina.

— Mergem să cinăm singuri, spuse el, dar o să vină și Gino mai tîrziu, la cafea.

Știi că ți-am promis că o să fim numai noi doi, dar Gino ține morțiș să ne ducă la premiera concertului lui Tony Polar, la "La Ronde".

— Tony Polar! Allen zîmbi.

— Anne, să nu-mi spui că nu ești și tu una dintre admiratoarele lui!

— N-am auzit în viața mea de el. Allen izbucni în rîs.

— E cea mai mare senzație în lumea cîntecului de la Sinatra încoace. Aplecîndu-se, îi spuse șoferului: Leon, ia-o prin parc pînă unde-ți spun eu să oprești. După care ridică geamul dintre scaunul șoferului și habitaclu. Probabil că ești lihnită de foame, dar. am motivul meu pentru care am luat-o pe-aici. O prinse de mînă, dar ea și-o trase înapoi.

— Allen, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Nu încă — acum închide ochii. Deschise o cutiuță de catifea. Acum poți să te uiți. Sper că-ți vine bine.

Cu tot întunericul din mașină, străpuns din cînd în cînd de petele luminoase ale felinarelor de afară, se vedea că diamantul este superb.

Anne se trase înapoi.

— Nu pot să primesc.

— Îți place?

— Dacă-mi place?! E cel mai fantastic lucru pe care l-am văzut în viața mea.
— Zece karate, o încunoștință el, dezinvolt. Dar șlefuit așa, în unghi drept, nu pare deloc ostentativ.

— Sigur că nu. Rîse nervos. De fapt, e ceva banal pentru o secretară.

— Bine că mi-ai adus aminte — l-ai anunțat pe Henry Bellamy că vrei să pleci?

— Nu, și nici n-am de gând s-o fac. Allen, pur și simplu, trebuie să mă asculte. Nu sîntem logodiți...

îi puse inelul pe deget.

— Ce bine îți vine! Anne îl privi intens.

— Allen... de ce nu vrei să înțelegi ce încerc să-ți spun?

— Ba da. Că nu mă iubești.

— Atunci de ce faci toate astea!

— Fiindcă nu există pe lume ceva ce nu poți obține dacă îți dorești chiar din tot sufletul. Iar eu n-am vrut niciodată nimic cu adevărat — pînă nu te-am întîlnit pe tine. Sînt hotărît să te cîștig, Anne. Dă-mi numai șansa s-o fac. E tot ce-ți cer. M-ai văzut în ultimele săptămîni în postura de prostănac sfios. O lună cu mine, cel adevărat, și ori mă iubești, ori mă detești. îmi asum acest risc. Lăsa în jos geamul despărțitor:

— Gata, Leon. Acum du-ne la Stork Club.

Arme tăcea. Oare el chiar credea că lucrurile se pot schimba! Bogat sau sărac, doza lui de farmec era aceeași. Allen era Allen, fie într-un restaurant franțuzesc prăpădit, fie la El Morocco.

Avea senzația că universul se strîngea în jurul ei. Ce ușor îi venea lui Henry Bellamy să stea la masa lui de lucru și să se ocupe de treburile lui, dînd ultimatumuri. N-avea de-a face cu oameni. Și n-avea cum să vadă expresia din ochii lui Allen.

Tot drumul se simți peste măsură de deprimată, iar cînd ajunseră la destinație, nu izbuti să îngaima mai nimic în timp ce, printre șiruri întregi de chelneri, erau conduși în încăperea numită Cub Room de la Stork Club ("De fapt, e singurul salon aici"); i se oferi apoi o cutie frumos împachetată ("E parfum — Sherman îl trimite tuturor persoanelor pe care le simpatizează") și șampanie ("Am face mai bine s-o bem dacă nu vrem să-l jignim pe Sherman").

Gino sosi la ora zece și, trecînd pe la diferite mese, își salută prietenii cu voce tare, ceea ce-l făcu pe Allen să se încrunte ușor. În cele din urmă, Gino ajunse și la masa lor și se repezi la șampanie.

— Tati, aici nu se cade să țopăi de la o masă la alta, spuse Allen încetișor. Știi bine că nu le place așa ceva.

— Ei și, de-aia nu mai pot eu, replică Gino, tot cu voce tare. Uite ce e, băiete, âsta-i genul tău de speluncă. N-ai decît să țî-o păstrezi. Mie nu-mi place să fac pe snobul. Dacă sînt dispuși să-mi ia banii, atunci vreau să mă port cum mă simt eu bine... nu după niște reguli timpite. Treaba ta ce faci.

Allen păru ușurat cînd plecară de la Stork și se îndreptară spre La Ronde.

Judecînd după primirea pe care i-o făcură lui Gino toți chelnerii, La Ronde era unul dintre localurile lui preferate. Pe cîtiva dintre ei îi îmbrățișa, numindu-i paisan, în

timp ce se lăsa escortat spre o masă bine plasată, lângă ring. Era ora unsprezece, însă clubul era deja plin de lume. Gino comandă șampanie și o sticlă de scotch.

— Adelei îi place scotch-ul, explică el. Vine și ea după spectacol.

Zice că șampania îngrașă.

Anne se uită la toți oamenii aceia care se înghesuiau să ocupe mese, disputându-și cele mai bune locuri, vîrînd discret bancnote în mîna șefului de sală. Fotografii angajați de club în folosul ziarelor veniră și îi fotografiară pe Anne și pe Allen; după care se întoarseră la ușă, în așteptarea altor celebrități.

Adele își făcu apariția pe la unsprezece și jumătate, fardată ca pentru scenă.

— Ce-i cu porcăria aia pe fața ta! o întrebă Gino. Știi că nu pot să sufăr să te văd așa.

— Ei, iubitei, am încercat să mă șterg și mi-am scos genele false. Dar îmi ia foarte mult timp să dau jos chestia asta și să mă aranjez din nou, or eu nu voiam să întîrzii și să pierd ceva. În vreme ce vorbea, își plimba privirile de jur împrejurul încăperii. Mamă Doamne, este într-adevăr cea mai senzațională premieră a sezonului asta.

Toată lumea bună s-a strîns aici. Îi făcu semn cu mîna, impetuos, unui reporter.

— Gu cîțiva ani în urmă, a fost la fel la Sinatra, spuse Allen. Acum toate femeile se omoară după Tony Polar. Zău dacă mai pricep ceva.

— Nu mai fi așa rău de gură, îl dojeni Gino, rînjind. Sînt de-ai noștri amîndoi — paisan.

— Hei, ia uite... arată Adele. Helen Lawson — la ușă. Uitați-vă la vizonul de pe ea: a căpătat de-a dreptul o tentă roșcată. Pun pariu că-l are de zece ani. Și cînd te gîndești că are afită bănet! Am auzit că este o zgîrcioabă... Ei, aia probabil că e Jennifer North!

— Maron! facu Gino, lovind în masă de încîntare. Asta da tipă bine făcută! Hei, Adele — în comparație cu ea, arăți ca un băiețandru.

Și atenția Annei fusese atrasă de Jennifer, în jurul căreia fotografii se strînseseră roată. Fata era incontestabil extraordinar de frumoasă. Înaltă, cu o siluetă spectaculoasă, purta o rochie albă brodată cu mărgeluțe sclipitoare, cu un decolteu suficient de adînc pentru a scoate în evidență bustul splendid. Avea părul lung și aproape alb de blond. Chipul îi reținu însă atenția Annei în mod special — un chip *de o frumusețe atît de naturală, încît contrasta uimitor cu splendoarea teatrală a părului și a siluetei. Avea o față perfectă — maxilarul de jos neted și fin, pomeți înalți, sprîncene arcuite inteligent. Ochii priveau cald și prietenos, iar nasul, scurt și drept, îi dădea o expresie de fetiță deosebit de drăgălașă, ca și dinții albi și regulați, ca și gropițele din obraji. Avea o-figură inocentă, părea să privească totul cu o înflăcărare senină și cu un entuziasm încrezător, parcă nedîndu-și seama de tulburarea pe care o provoca în jurul ei. Chipul ei se lumina de un interes sincer față de orice persoană care îi solicita atenția, recom- pensîndu-i pe toți cu un surîs cald. Trupul și veșmintele continuau să pozeze și să se mlădie dinaintea *mulțimii care se holba și a Miturilor, dar chipul părea să ignore frenezia din jur, saluînd diferite cunoștințe cu aerul apropiat, intim cu care întîmpini niște prieteni noi la o petrecere.

Chelnerii izbutiră cumva să o conducă la o masă de lângă ring, exact de partea cealaltă a salonului. Anne nu-l văzu pe Henry Bellamy decît după ce tot grupul se așeză la masă.

— Ei bravo, ce să zic, șeful tău știe să-și aleagă întîlnirile, remarcă Allen. Helen Lawson și Jennifer North. Joacă tare, nu se-ncurcă!

— Ba nu, mai e cu un tip, zise Adele. Uite, tocmai s-a așezat. Țsta e probabil cu Jennifer. Oho, e nemaipomenit!

— E Lyon Burke, spuse Anne pe un ton liniștit.

— Aha, ăsta e, deci, Lyon Burke! constată Allen.

Anne încuvință dînd din cap, uitîndu-se la Lyon care o ajută pe Jennifer să-și aranjeze mantoul de blană pe spătarul scaunului. Jennifer îi recompensă curtenia cu un zîmbet orbitor.

Allen trase un fluierat.

— fvîă întreb dacă această Venus aurie o să salte la noapte prin patul meu. v

— Este clienta domnului Bellamy, preciza Anne cu răceală. Presupun că Lyon Burke e doar pe post de escortă.

. — Sigur. Și-l pune pe Henry să-i plătească ore suplimentare pentru o misiune atît de dură și neplăcută.

— Ei, ce să-i faci, Henry se îmbogățește de pe urma lui Helen Lawson. Putoarea asta bătrînă dă dividende mai bune decît A. T. &T. Are cam mulți kilometri la bord, dar tot aș da oricînd cincizeci de verzișori ca să mă duc s-o vād. Are o voce nemaipomenită.

Allen le atrase atenția asupra valului continuu de celebrități care își făceau apariția, debițînd fișe complete în legătură cu viața lor personală. Arme reuși să se arate cît de cît interesată, deși făcea ce făcea și iar se uita la masa lui Henry. Ce oare putea spune atît de amuzant o fată ca Jennifer! Și ce-i spunea, la rîndul lui, Lyon? Era lîmpede că nu-i povestea despre hambarul bombardat și despre caporal... îl văzu aruncîndu-și capul pe spate și rîzînd în hohote. Cu ea nu rîsese așa, la Barberry Room. Nu, ea fusese fata posacă de la birou, care îl îndemnase să scrie, stîrnindu-i pînă într-atît interesul încît, în cele din urmă, începuse să-și aducă aminte de lucrurile urîte din trecut. Întoarse capul cînd îl văzu că aprinde o țigară și i-o întinde lui Jennifer.

Deodată, luminile pāliră. Chelnerii țîșniră să adune ultimele comenzi. Treptat, toată activitatea încetă, publicul amuți, așteptînd. Se făcu întuneric, iar orchestra atacă acordurile unei melodii binecunoscute, interpretată de Tony Polar. Reflectoarele coborîră cercul de lumină pe scenă, unde Tony păși, în ovațiile furtunoase ale asistenței. Cîntărețul se înclină, acceptînd aplauzele cu o modestie încîntătoare. Era înalt și chipeș, cu o alură adolescentină, ceea ce-l făcea să pară vulnerabil și atrăgător. Trezea încrederea în inima oricărei fete. Sîmnea dorința de ocrotire în sufletul oricărei femei.

Deși părea timid, cînta bine și știa să antreneze publicul cu ușurință. După prima serie de melodii, își lărgi nodul de la cravată, demonstrînd astfel că muncea din greu, luă microfonul în mînă și pomi prin sală, reperînd diferite celebrități, dedieîndu-fe muzica, făcînd giumbușlucuri cu ziaristii, alegîndu-și cîteva femei

respectabile și făcându-le hatîrul cu niscaiva versuri de dragoste, zîmbind sfios cînd doamnele își revărsau fără jenă emoția, uitînd de prezența soților stînjiți. Cînd trecu pe lîngă Jennifer, privirile lor se înlăntuiră. Greși un vers și alunecă repede mai departe. Apoi, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că văzuse bine ceea ce văzuse, făcu alene cale întoarsă, încheind cîntecul cu ochii pironiți asupra ei. Publicul, indiscret, urmărea scena cu sufletul la gură. Cînd termină cîntecul, Tony făcu o plecăciune, reveni în mijlocul scenei și continuă spectacolul fără să se mai uite la ea.

Spectatorii nu voiau să-l lase încă să plece. Tony făcea reverențe după reverențe. Luminile se aprinseră, dar aplauzele continuau, însoțite de tropăituri și de solicitarea "Bis! Bis!". Orchestra, derutată, interpretă cîteva măsuri din tema lui muzicală, așteptînd parcă o dispoziție hotărîtă. Aplauzele se întetiră. El stătea acolo, în picioare, cu un zîmbet de recunoștință copilărească. Arătă cu mîna spre gît, dînd de înțeles că obosise. Aplauzele sporiră în intensitate. După care, ridicînd din umeri înțelegător, se sfătui repede cu șeful de orchestră și reveni la mijlocul scenei.

Cînd muzica începu, se întoarse și îi cîntă direct lui Jennifer. Era o baladă de dragoste cunoscută și, ca orice cîntec popular, cuvintele puteau căpăta ușor un înțeles deosebit de intim și personal. S-ar fi zis că fusese anume scris pentru ca Tony Polar să-i poată mărturisi lui Jennifer și celor opt sute de oameni prezenți acolo că, subit, s-a îndrăgostit.

Încheind cîntecul, făcu o reverență în fața spectatorilor, se întoarse din nou, se uită jenant de îndelung și de intens la Jennifer, după care ieși din scenă. Urmări iarăși aplauze insistente, dar luminile se aprinseră și orchestra începu să interpreteze un potpuriu îndrăcit de muzică de dans.

Allen o invită pe Anne la dans. Ridicîndu-se, Anne îl văzu pe Lyon conducînd-o pe Jennifer spre ring. O văzu și el și îi făcu semn cu mîna.

— Anne! Iar el trebuie că este Allen, proprietarul meu. Afișă, un surîs rapid și prietenos. Se făcură toate prezentările, în timp ce se mișcau în ritmul muzicii. De cîteva ori, Anne se trezi înghiontită de perechi care se trăgeau cît mai aproape ca să se zgîiască la Jennifer.

Jennifer îi zîmbi afectuos Armei.

— E criminal, pur și simplu. De cîte ori mă mișc, mai sar o sută de mărgeluțe de pe rochie.

Arme se căzni să găsească un răspuns, dar nu reuși decît să zîmbească glacial. Se despărțiră, iar Allen o conduse în pas de dans în cealaltă parte a ringului.

Mulțimea se rări repede, cu excepția cîtorva persoane care rămaseră să-și facă plinul la băutură. Anne remarcă faptul că masa lui Jennifer se golise printre primele. Se întreba unde se duseră. Poate că într-un loc cu un ring de dans mai spațios! O durea capul și dorea cu disperare să plece, dar Gino nu dădea nici un semn cum că ar intenționa să încheie odată această seară.

— Haidem la Morocco, să mai bem un ultim pahar, zise el cînd chelnerul le aduse nota de plată.

Anne o binecuvânta în gând pe Adele, care decretă că e mult prea târziu — a doua zi avea matineu.

După câteva zile, Arme reapăru în paginile ziarelor. Ronnie Wolfe scrisese un articol despre inelul de logodnă. Când ajunse la birou, domnișoara Steinberg și fetele o așteptau, fremătind de emoție.

— Arată-ni-l! insistă recepționista. Când l-ai primit?

— Are într-adevăr peste zece karate? o întrebă domnișoara Steinberg.

Fără nici o trageră de inimă, Anne întinse mâna, în vreme ce fetele scoteau suspine de încântare și de emoție. Până atunci îl purtase întors, așa că bijuteria nu fusese depistată. Inelul valora prea mult ca să riște să-l lase acasă, or ea își jurase să i-l dea înapoi lui Allen cât mai repede posibil — dar acum ajunsese totul de notorietate publică.

Sorta corespondența când Lyon Burkeși făcu apariția. Se opri lângă biroul ei, o prinse de mână ridicându-i-o, apoi trase un fluierat, după care îi dădu drumul la loc, pe masă.

— Atîrnă greu, nu-i așa! făcu el și adăugă: Tipul pare tare de treabă, Anne.

— Da, e foarte drăguț, spuse ea, sleită. Și Jennifer North pare foarte drăguță.

O expresie ciudată îi străfulgera chipul:

— Jennifer North este una dintre cele mai drăguțe fete pe care le-am întâlnit vreodată, spuse el încetșor. Efectiv drăguță. După care intră în biroul lui.

Anne se rezemă de spătarul scaunului, amărîtă. Ce se întâmplase? I se păruse că-i nesinceră? Jennifer chiar era drăguță. Asta și vrusese să spună. Poate că ieșise altceva pentru că era prea tulburată.

Trase chiulul de la prânzul cu fetele și-și petrecu ora liberă hoinărind pe Fifth Avenue. Privind absentă la vitrina unui magazin cu mărunțișuri, își aminti de Neely. Ieri îi cumpărase un picior de iepure drept talisman — în dimineața asta începuseră repetițiile la Hit the Sky. Ce mult o invidia pe Neely pentru că era atât de entuziastă, cu o fire atât de neomphcată. Unei persoane ca ea nu i se putea întâmpla vreodată ceva rău.

Când se întoarse la birou, găsi un ziar proptit pe masa ei de lucru. Probabil că i-l pusese acolo una dintre fete. Vreun alt articol, tot despre inel. Tocmai când să-l arunce la coș, zări un bilețel cu emblema firmei, prins în colțul ziarului. Din partea lui Lyon Burke, notat cu scrisul lui. Poate o interesează pe Anne Welles. Articolul din pagina a doua.

Deschise ziarul și zări o fotografie splendidă cu Jennifer... și Tony Polar! Dedesubt, cu litere negre și groase: CEA MAI NOUĂ POVESTE DE DRAGOSTE DE PE BROADWAY. Articolul era scris într-o notă falsă: "Am crezut că m-a lovit trăsnetul", se spunea, citîndu-l pe Tony. Cuvintele lui Jennifer erau mai puțin explozive, însă recunoștea și ea, pe un ton feciorelnic, că atracția era reciprocă. Fuseseră prezența reciproc, după spectacol, de către un prieten comun — Lyon Burke.

"Lyon a adus-o pur și simplu și mi-a predat-o", afirmase în continuare Tony Polar.

"Și mi-a zis : Tony, ți-am spus doar că am un cadou pentru tine în seara premierei."

Anne împături ziarul și se rezemă de spătarul scaunului, subit toropită de un soi de fericire inexplicabilă. "Lyon mi-a predat-o..." Cuvintele astea nu-i ieșeau din minte.

— Anne...

Se trezi din reverie. Neely stătea în picioare lângă biroul ei.

— Anne, știi c-am făcut ceva îngrozitor venind aici, dar nu puteam să mă duc acasă. Trebuia să te văd. Neely era mînjită toată de lacrimi pe obraji.

— De ce nu ești la repetiție? o întrebă Anne. Neely izbucni, brusc, în hohote de plîns.

Anne aruncă o privire îngrijorată spre ușa închisă de la biroul lui Henry.

— Neely, stai jos, zise ea, împingînd-o pe Neely pe scaunul de la propriul ei birou. Stai aici... încearcă să te stăpînești. Mă duc să-mi iau haina. Mergem acasă.

— Nu vreau să-merg acasă, replică Neely, încăpățînată. Nu pot să intru în camera aia. Eram atît de fericită cînd am plecat de dimineață. Am scris pe oglindă, cu rujul, "The Gaucheros reușesc pe Broadway". Acum nu pot să dau ochii cu ce-i acolo.

— Dar, Neely, nu se poate să stai aici și... să faci o criză.

— Și mă rog de ce nu se poate? Nu sînt dusă la Radcliffe. Dacă îmi vine să fac o criză, o fac unde am chef. Iar acum, întîmplarea face să, fiu aici. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, picurînd pe rochie. Ooohl Plîngea tare, cu suspine. Uite... rochia mea cea nouă, mi-am mînjit-o toată cu lacrimi. S-a stricat, nu-i așa!

— încheie-te la haină. Rochia se curăță. Se uita la Neely cum își încheia haina cuminte. În sinea ei, nu-i părea rău de rochie. Era oribilă: ("Neely, nu se poartă tafta roșie la serviciu", îi spusese ea cînd fata venise cu rochia acasă. "De ce nu?" i-o întorsese Neely. "Vreau să mă remarc la repetiție.")

Anne se așeză.

— Bine, Neely, fie, dacă inșiști, stăm aici. Încearcă să-mi povestești calm ce s-a întîmplat. De ce nu ești la repetiție?

— Anne, nu joc în spectacol.

— Cum adică, i-au dat afară pe Gaucheros?

— Oh, Arme, a fost cumplit! Și da — și nu...

— Păi, ia-o de la început. Ce s-a întîmplat, de fapt?

— M-am dus acolo azi-dimineață, ba chiar am ajuns cu cinci minute mai devreme. Eram plină de elan și îmi luasem cu mine, în poșetă, talismanul de la tine — piciorul de iepure. Cînd, ce să vezi? Apare un poponar, tuns la piele, cu caietul cu scenariul. După el, Dick și Charlie...

— Neely, treci la subiect!

— Ce subiect?! Îți povestesc cum s-a întîmplat. Apoi au venit figurantele. Am început să mă simt de-a dreptul jerpelită. Chiar și cu rochia asta nouă. Să fi văzut ce întolite erau figurantele alea! Șase dintre ele purtau mantouri de vizon veritabil, iar restul — blănuri de castor sau de vulpe argintie. Nici una n-avea pe ea palton de stofă! Și toată lumea cunoștea pe toată lumea, în afară de noi. Cînd a părut Jennifer North, a fost de parcă ar fi intrat Rita Hayworth în persoană. Regizorul secund s-a repezit la ea, maimuțărindu-se că ce mult se bucură că e alături de ei, în echipă. Tipa întîrziase zece minute, iar el se purta de parcă era ceva formidabil că reușise să ajungă. M-am simțit oribil, ca și cum noi n-aveam ce căuta acolo. Arătam ca

niște actori de vodevil care umblă prin localuri ieftine. Charlie nu se bărbierise destul de bine, Dick părea mai "fetiță" decât oricând, iar rochia mea de tafta arăta dintr-o dată de parcă aș fi luat-o de la haine vechi. Aproape un sfert de oră, toată lumea s-a salutat cu toată lumea, discutând despre ultimul spectacol realizat împreună. Până și puștii din cor se cunoșteau între ei. După care a sosit și regizorul. Cred că și așa e poponar.

— Neely... încercă Arme să-și mascheze exasperarea. Te rog, spune odată ce s-a întâmplat.

— Asta și fac! Nu scap nimic. Apoi și-a făcut apariția Helen Lawson, maiestuoasă de parcă ar fi fost regina Angliei. Regizorul a prezentat-o. A zis: "Actori, vedeta voastră. Domnișoara Helen Lawson". Am avut senzația că ar trebui să ne ridicăm în picioare și să cântăm The Star-Spangled Banner sau așa ceva. Regizorul a condus-o de jur împrejur, prezentând-o celor pe care ea nu-i cunoștea. - Așa a ajuns la noi... Neely se opri. O podidură din nou lacrimile.

— Și? o presă Anne.

— Tipa a dat din cap spre Dick și Charlie, dar s-a uitat exact peste mine, de parcă nici n-aș fi fost acolo. E ca un sloi de gheață, Anne. După care a zis, pe un ton dur, efectiv, adresându-li-se lui Dick și lui Charlie: "Oh, da. Sînteți The Gauchos. O să facem un dans împreună. Băieți, aveți grijă să mîncăți ceva spanac, fiindcă o să trebuiască să mă cam învîrțiți"

— A spus ea asta!

— Exact. Ea. M-am ridicat în picioare și am spus: "Bună, domnișoară Lawson. Știți, The Gauchos sînt trei. Eu sînt unul dintre ei. Sînt Neely...". Și fără măcar să se uite la mine, s-a întors spre regizor și i-a zis: "Credeam că am lămurit treaba asta". După care s-a întors și a plecat. Apoi, după un sfert de oră, poate, regizorul l-a chemat pe Charlie într-un colț și au discutat ceva. Am impresia că regizorul îi spunea lui Charlie că s-a terminat pe bune, iar. Charlie încerca să-i explice ceva. După aia, vine Charlie înapoi și-mi spune: "Uite, Neely, de fapt nu ne-au luat ca să prezentăm numărul nostru de dans, ci fiindcă vor să facem un fel de număr de varietăți, în care să ne parodiem genul nostru de dans. Secvența asta se petrece în vis, iar noi trebuie s-o azvîrlim pe Helen în sus tot timpul".

— Dar cu tine cum rămîne atunci? se interesă Anne. Doar ai un contract. Neely clătină din cap.

— Charlie semnează întotdeauna contractele noastre. În asta de-acum se menționează doar "The Gauchos". E pentru cinci sute de dolari pe săptămîină. Charlie zice că oricum o să-mi iau suta mea, chiar dacă nu lucrez. Dar n-am încredere în el. Dacă s-a descotorosit de mine atît de repede, cum să-l mai cred eu că o să mă plătească? în afară de asta, eu ce să fac? Să stau pur și simplu în camera aia nenorocită și să-mi plîng amarul? Nu cunosc pe nimeni — toată viața mea se rezumă la rolul ăsta din trupă.

:— E îngrozitor, recunosc Anne. Dar nu prea înțeleg dilemă lui Charlie. Dacă asta i-au comunicat, e clar că nu-și poate permite să dea cu piciorul la atîta bănet. Poate că-ți găsești o altă slujbă, ca să ai și tu ceva de făcut.

— Ce fel de slujbă?

— Păi... hai să mergem acasă și mai discutăm acolo. Inventăm noi ceva. Pot să te trimit la agenția de plasare unde m-am dus și eu și...

— Eu nu știu să bat la mașină. N-am nici diplomă de bacalaureat. Nu știu să fac nimic — Și, pe deasupra, vreau să joc în spectacolul ăla! Neely începu iar să plîngă în hohote.

— Neely, te rog, o imploră Arme. Știa că domnișoara Steinberg și fetele se uitau la ele cu ochii cît cepele, dar lucrul de care se temea cel mai mult se materializa cînd Lyon Burke deschise ușa biroului său. Arme îi zîmbi neputincioasă. În timp ce el se apropie, uitîndu-se la Neely care se smiorcăia.

— Ea e Neely. E cam necăjită. * — Afirmația ta e o formă tipică de ocolire a realității. Neely ridică privirea.

— Of, ce rău îmi pare! Eu, cînd plîng, păi plîng cu zgomot. Se uită la el, făcînd ochii mari. Sînteți cumva Henry Bellamy?

— Nu, eu sînt Lyon Burke. Neely surise printre lacrimi.

— Mamă Doamne, acum înțeleg ce voia Anne să spună.

— Neely a trăit o mare dezamăgire astăzi, se grăbi să intervină prietena ei.

— Dezamăgire! Mai am puțin și mor. Și, ca și cum ar fi vrut să fie mai convingătoare, se puse iar pe hohotit.

— Mda, nu cred că-i prea comod să mori aici, pe un scaun tare și cu spătarul drept, zise Lyon. Ce-ar fi să transferăm priveghiul ăsta lugubru la mine în birou? întinsă confortabil în fotoliul de piele al lui Lyon, Neely repetă toată povestea de la cap la coadă, punctînd-o cu noi urlete.

Cînd Neely isprăvi de povestit, Anne se uită la Lyon și spuse:

— E scandalos ce i s-a întîmplat. Spectacolul ăsta însemna atît de mult pentru ea! Lyon încuviință dînd din cap, plin de simpatie.

— Dar nu-mi vine să cred că Helen a putut face așa ceva.

— E o criminală! zbieră Neely. „, Lyon clătină din cap :

— Oh, nu-i iau apărarea. E dură de felul ei, dar nu-i stă în fire să se poarte așa. De obicei pune pe alții să taie și să spînzure — doar dacă n-o iei prin surprindere.

— S-a întîmplat exact cum v-am spus. N-am inventat nimic, insistă Neely. * Lyon își aprinse o țigară și rămase cîteva clipe pe gînduri. După care spuse:

— Ai accepta să joci în spectacol chiar dacă n-ai face parte din The Gaucheros?

— Dobitocii ăia! După felul cum m-au tras pe sfoară, aș face orice numai să nu trebuiesc să mai lucrez cu ei. Dar ce-aș putea face?

— Un spectacol de varietăți este destul de elastic, explică Lyon. Acum depinde numai de noi să mai întindem puțin de el.

Luă receptorul și formă un număr. Auziră amîndouă cînd ceru cu Gilbert Case, producătorul spectacolului. Lyon se arătă deosebit de afabil, schimbînd politețurile de rigoare și discutînd apoi despre următoarea etapă de fotbal. Apoi, aproape ca și cum tocmai atunci îi venise ideea, adăugă:

— Apropo, Gil, ai semnat pentru un rol cu trupa The Gaucheros... Da, știu că Helen vrea să parodieze un dans cu ei. Dar știi, nu, că trupa are trei membri... da... sigur, nu e treaba ta... Puse mîna pe receptor, lăsîndu-l pe Gil Case să turuie înainte

plin de el, și îi șopti lui Neely: Cumnatul tău e un nemernic și jumătate — te-a vîndut înainte de a semna contractul.

Neely sări în picioare:

— Adică, nenorocitul naibii, m-a lăsat să vin la repetiție și să mă fac de rîș!? Ah, am să...

Lyon îi făcu semn să se potolească. Însă ochii lui Neely scăpărau de furie.

— Am să mă duc acolo și am să-l omor, mormăi ea.

— Uite, Gil, zise Lyon, dezinvolt. Știu că treaba asta nu te privește pe tine. Din punct de vedere tehnic, tu ești curat. Dacă băieții ți-au promis că rezolvă ei chestiunea cu partenera lor, e perfect normal să-i fi crezut.

Arme îl văzu uitîndu-se ținută la Neely. Știa că trăgea de timp. Lyon acoperi iar receptorul și șopti:

— Neely, cîți ani ai? Sincer!

— Nouăsprezece...

— Are șaptesprezece ani, șuieră Arme.

— Trebuie să spun că am nouăsprezece ca să pot lucra în anumite state, se justifică Neely.

Pe fața lui Lyon apăru un zîmbet victorios:

— Uite, Gil, zise el vesel. E clar că numai un bucluc nu ne trebuie nouă acum.

Avem lume bună în spectacol — Helen Lawson, plus coregraful și Jennifer North.

Interesul nostru este ca lucrurile să decurgă lin și fără probleme. Ultimul lucru care ne-ar lipsi ar fi o dare în judecată. Da, exact așa am spus — dare în judecată. Gil, partenera asta a celor doi Gaucheros, care a rămas pe-afară, are numai șaptesprezece ani. Iar tipii aștia o tot tîrăsc prin țară de o bună bucată de vreme, mințind și pretinzînd că e mai mare. Îți dai seama că dacă ar vrea să-i dea în judecată ar ieși destul de prost. Presupun că acest contract nu pomenește decît de The Gaucheros... nimic despre o înțelegere de a renunța la formula lor actricească uzuală. Gil, știi că tipii ți-au spus că nu e nici o problemă — realitatea este însă că există o problemă. De unde știi că o să-i dea în judecată? Fiindcă e chiar aici, lîngă mine.

Îi făcu cu ochiul lui Neely și, tacticos, își aprinse altă țigară.

— Ei, bravo, Gil, sigur că știu cît e de greu să te-apuci să cauți altă trupă de dans. Însă eu cred că putem rezolva lucrurile chiar acum, prin telefon. The Gaucheros au un contract standard, cum sînt cele de la sindicatul actorilor, pentru cinci sute de dolari, corect? Poți să renunți la ei în primele cinci zile fără să le plătești o lețcaie, corect? Atunci poți să-i pui în fața faptului împlinit și să le faci un nou contract, pentru patru sute de dolari, și un alt contract de o sută de dolari pentru partenera lor. Pune-o în trupa de dansatori și cîntăreți, las-o să facă dublură, frînturi de roluri — orice, numai să apară și ea în spectacol. Pe tine nu te costă un sfanț în plus și toată lumea e fericită... Sigur că da. Da, îi spun să se prezinte mîine la repetiție... încîntat... The Copa! Cînd, diseară? Cum să nu, vin și eu cu plăcere. Bine, atunci ne vedem acolo, închise telefonul și îi zîmbi lui Neely:

— Domnișoară, ai să joci în spectacol!

Traversă încăperea și se aruncă de gîtul lui, într-o izbucnire spontană de recunoștință.

— Oh, domnule Burke... mamă Doamne, sînteți nemaipomenit! După care se năpusti înapoi și o îmbrățișa pe Anne. Oh, Anne, ce mult te iubesc! N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Ești singura mea prietenă. Pînă și cumnatul meu s-a întors împotriva mea. Iar soră-mea — afurisita aia trebuie că știa și ea! Charlie nu suflă nimic fără să-i spună și ei. Oh, Anne, dacă am să reușesc vreodată — sau dacă ajung cineva — ori dacă vreodată ai nevoie de ceva... Am să te răsplătesc, îți jur, am să...

Anne se trase ușurel din îmbrățișarea aceea frenetică.

— Mă bucur pentru tine, Neely. Efectiv. Sună telefonul. Lyon ridică receptorul: ' — E tot Gil Case, șopti el, cu mîna pe microfon. Pe Anne o trecu un fior, dar Lyon începu să ridă.

— Habar n-am, Gil. Se întoarse spre Neely. Apropo — cum te cheamă, de fapt? Fata făcu ochii mari, ca un copil nedumerit:

— Mă cheamă Neely.

— Neely, repetă Lyon la telefon. Da, N-e-e-l-y. Se uită din nou la ea, așteptînd confirmarea. Fata dădu vag din cap. După care o întrebă: Neely și mai cum? Neely se holbă la el.

— Oh, fir-ar să fie... nu știu. Vreau să zic că nu m-am sinchisit niciodată de nume, fiind unul dintre cei trei Gaucheros. Nu pot să apar ca "Ethel Agnes O'Neil".

Lyon astupă iar receptorul cu mîna.

— Să-i spun să aștepte pînă mîine, pînă găsești un nume?

— Cum!? Și dacă se răzgîndește!? Nici în ruptul capului. Fixăm acum! Arme, zi, cum să mă cheme? Pot să mă folosesc de numele tău? Neely Welles?

Anne surîse:

— Cred că ar trebui să te gîndești la ceva mai atrăgător. Neely se uită înnebunită la Lyon:

— Domnule Burke? Acesta scutură din cap.

— Neely Burke n-are nici un farmec.

Neely încremeni cîteva clipe. Brusc, privirea ei se învioră:

— Neely O'Hara!

— Ce? făcură în același timp Lyon și Anne, sufocîndu-se de mirare.

— Neely O'Hara. E perfect. Sînt irlandeză, iar Scarlett e eroina mea preferată...

— Tocmai a citit "Pe aripile vîntului", explică Anne.

— Neely, sînt convins că putem găsi ceva mai eufonic, sugeră Lyon.

— Mai cum?

— Da, Gil, nu, n-am uitat de tine, zise Lyon. Tocmai țineam o mică ședință de consiliu, ca să decidem asupra numelui.

— Eu vreau să fie Neely O'Hara, insistă Neely, încă pășinată.

— Numele e Neely O'Hara, spuse Lyon, cu un rînjet. Da, O'Hara. Exact. Să ai contractul pregătit mîine, la repetiție — fata e genul agitat. Ei, Gil, fă-i un contract în regulă, individual — standard, sindicatul actorilor, nu ca pentru figurante. Să-i dăm șansa să păsească cu dreptul. Închise telefonul. Iar acum, domnișoară Neely

O'Hara, fa bine și du-te la sindicatul actorilor și înscrie-te imediat. Taxa inițială de înscriere e destul de piperată — s-ar putea să fie chiar peste o sută de dolari. Dacă ai nevoie de un avans...

— Am șapte sute de dolari puși deoparte, zise Neely, foarte mândră.

— Splendid. Iar dacă ești într-adevăr hotărîtă să rămii cu numele ăsta, mi-ar face plăcere să-ți înlesnesc toate formele necesare pentru a-l legaliza.

— Adică, asta ca să nu mi-l mai fure nimeni?

— Păi, să zicem că așa o să-ți fie mai ușor, răspunse Lyon zîmbind. Pentru completarea și verificarea cecurilor la bancă, pentru asigurările sociale...

— Cecuri la bancă? Sfinte Sisoe, cînd o s-ajung eu să încasez cecuri de la bancă? Telefonul sună iar.

— Of, la naiba, bombăni Neely. Pun pariu că s-a răzgîndit. Lyon ridică receptorul.

— Alo ? Oh, bună... Vocea i se schimbă. Da, am văzut articolul din ziar. Ți-am spus de la bun început că am să fac pe Cupidon... Hai, lasă... Rîse. încetează, că mi se suie la cap. Uite ce e, Diane, îngerășule, am niște oameni aici în birou și nu vreau să-i fac să mă aștepte. Putem vorbi despre asta diseară. Vrei să vezi spectacolul de la Copa! Gil Case ne-a invitat... Bine, atunci vin să te iau pe la opt... Fii fată cuminte, așa te vreau. Pa.

Se întoarse spre Neely și Anne, zîmbindu-le ușor, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze pentru întrerupere. Anne se ridică în picioare.

— Ți-am răpit deja prea mult timp. Mulțumesc din tot sufletul, Lyon.

— Pentru puțin, cu plăcere. Îți eram îndatorat oricum pînă peste cap... de fapt, datorită ție am un pat în care să dorm. Măcar așa m-am mai răscumpărat și eu față de tine. Acum sîntem chit.

Cînd ajunseră în holul exterior, Neely făcu o piruetă și o îmbrățișa pe Anne, extaziată.

— Anne, îmi vine să urlu de fericire!

— Și eu sînt fericită pentru tine, Neely. Neely se uită fix la ea:

— Hei, ce-ai pățit? Pari supărată. Ești furioasă că am dat buzna așa! îmi pare rău.

Lyon n-a fost însă furios, iar domnul Bellamy nici măcar n-are habar că am fost aici. Vezi, totul a mers perfect. Te rog, Arme, spune că nu ești furioasă pe mine, că altfel îmi strici toată ziua!

— Nu sînt furioasă, doar puțin obosită. Pe cuvînt, Neely. Anne se așeză la biroul ei. Neely părea nedumerită.

— Da, cred că am trecut amîndouă printr-o mulțime de emoții. Se aplecă și o cuprinse pe Anne în brațe. Oh, Anne, într-o bună zi am să te răsplătesc pentru toate astea... cumva, jur că am s-o fac!

Se uită după Neely care plecă din birou sărind într-un picior de bucurie. Mecanic, întroduse o foaie albă de hîrtie în mașina de scris. Diamantul se murdări de la îndigou. Îl șterse grijulie, după care se apucă să scrie la mașină.

Anne se trezi trăind, practic, spectacolul Hit the Sky. La început, implicarea se limită la descrierile amănunțite pe care i le făcea Neely despre repetițiile zilnice.

Fata intrase în trupa de dansatori și de cîntăreți, iar timp de trei zile îi arătă Armei fiecare pas învățat. Urmă, apoi, anunțul uluitor: Neely avea un "rol" — trei rînduri

într-o scenă de mulțime. Dar momentul de vîrf l-a constituit obținerea unui rol de dublură.

— Reziști să-ți spun bomba bombelor! Întrebă Neely. Eu — dublura lui Terry King! Terry are al doilea rol principal și, de obicei, din pauza lui Helen, se recurge la cea mai banală ingenuă care există. Dar Terry King e sexy și e frumoasă. Închipuie-ți cum arăt eu încercînd să par sexy și frumoasă!

— Și-atunci de ce te-au ales?

— Presupun că n-au avut încotro. Sînt singura din trupă care știe să cînte. Și, în plus, de regulă ne se angajează dubluri decît înainte de premieră. Fac pe rezerva în perioada repetițiilor.

— Neely, știi să cînti bine?

— Ce? Oh, cînt așa cum dansez. Deși, trebuie să recunosc, mă prind mult mai repede de pași decît majoritatea fetelor din trupă.

Ridică piciorul foarte sus, cît pe-aci să lovească lampa.

— Acum, tot ce-mi trebuie e un prieten, și m-am liniștit.

— E vreunul mai atrăgător în spectacol?

— Glumești poate! Un spectacol muzical de varietăți e ca un deșert sexual — doar dacă nu ești poponar. Dickie e în elementul lui cu toți băieții ăia din trupă — e o adunătură întregă acolo. Tipul care are rolul principal e ca lumea — ba chiar și frumos — dar are o nevastă care arată de parcă ar fi mă-sa și nu-l scapă din ochi o secundă. Partenerul lui Terry King e complet nesărat dacă-l dezbraci. Singurul bărbat normal este boșorogul desfrînat care face pe tatăl lui Helen. Ar,e pe puțin șaizeci și cinci de ani, dar nu se lasă deloc — tot timpul încearcă să pipăie pe cineva. Dar una dintre fetele din trupă are un prieten, care la rîndul lui e prieten cu un tip, Mei Harris. E un agent de publicitate și tipa o să aranjeze să ne întîlnim în dublu. Sper să iasă ceva din chestia asta... Ar fi oribil să n-am și eu pe cineva în ziua premierei. Te mai duci la premiera de la New York cu George Bellows?

— Bineînțeles că nu. Păi... Sînt logodită cu Allen.

— Atunci lasă-mă să-ți cumpăr eu două bilete la premieră, cadou de la mine.

— Nu vă dă niște bilete pe gratis?

— Ei bravo, dar ce-fî închipui? Nimeni nu capătă bilete gratuite, nici măcar Helen Lawson. Dar are dreptul să cumpere patru bilete în fiecare seară și cineva mi-a spus că, atunci cînd spectacolul are mare succes, le vinde la negru pe o groază de bani.

— Neely, dar nu te pot lăsa să cumperi tu biletele... o să*le ia Allen. Și dacă nu reușești cu Mei, te invităm noi undeva după premieră.

Neely avu o înfîlnire cu Mei Harris în săptămîna următoare. Susținea că tipul e divin. O dusese la Toots Shor's și povestise totul despre el. Avea douăzeci și șase de ani, absolvise Universitatea din New York, era agent publicitar, dar spera ca într-o bună zi să ajungă producător. Stătea într-un hotel micuț din centrul orașului și, în fiecare vineri seara, se ducea la Brooklyn să ia masa cu familia.

— Știi, evreii sînt foarte legați de familie, îi explică Neely.

— Îți place într-adevăr de el? o întrebă Arme.

— îl iubesc!

— Neely, nu te-ai întâlnit cu el decît o singură dată. Cum poți să spui că-l iubești?!

— Poftim cine vorbește! Și tu ai fost doar o dată la masă cu Lyon Burke. v

— Neely! între mine și Lyon Burke nu e nimic. Nici măcar nu mă gîndesc la el. De fapt, am început chiar să țin la Alien.

— Ei bine, eu simt că-l iubesc pe Mei. E frumos. Nu frumos ca Lyon, dar mișto.

— Dar cum arată? Neely ridică din umeri.

— Seamănă poate un pic cu Geörgie Jessel, dar mie mi se pare formidabil. Și nici n-a încercat să-și ia nasul la purtare. Nici măcar cînd am mințit și m-am dat de douăzeci de ani. Mi-era teamă că dacă-i spun că am șaptesprezece, îl sperii de tot. Neely înclină capul spre ușa deschisă. Stăteau în camera Annei, iar telefonul se afla jos, în fața odăii lui Neely. Comod, dar și neplăcut totodată. Neely era tot timpul nevoită să noteze mesajele pentru toți ai casei.

— De data asta e pentru mine! exclamă ea pițigăiat, auzind soneria telefonului. După cinci minute, se întoarse țopăind, victorioasă și cu sufletul la gură.

— El a fost! Mă scoate diseară la Martinique. Se ocupă de un cîntăreț de-acolo.

— Probabil că-i merge foarte bine, conchise Anne.

— Nu, cîștigă doar o sută de dolari pe săptămînă. Lucrează pentru Irving Steiner, iar Irving are pe puțin douăsprezece conturi în bancă: în scurt timp, însă, pornește pe cont propriu, deși încearcă să stabilească niște legături cu radioul. Știi, evreii sînt întotdeauna niște soți minunați.

— Da, am auzit și eu. Dar ce părere au despre irlandeze? Neely se încruntă.

— Uite ce-i, ce-ar fi să-i spun că sînt pe jumătate evreică?! Că mi-am luat numele de O'Hara doar pentru scenă.

— Neely, în felul ăsta nu ajungi nicăieri.

— Dacă ar trebui, aș face-o. Vreau să mă mărit cu el. Așteaptă numai și-ai să vezi. Se cuprinse de umeri cu brațele încrucișate și începu să danseze prin cameră, cîntînd încetișor.

— Ce cîntec frumos! Cum îi zice?

— E din spectacol. Hei, Anne, ce-ar fi să accepți haina aia de vizon pe care ți-o oferă tatăl lui Allen și să-mi vinzi mie mantoul negru? Am nevoie de o haină neagră.

— Neely, mai cîntă o dată cîntecul ăsta.

— De ce? ,

— Așa, cîntă-l.

— E numărul lui Terry King. Dar cred că Helen Lawson și-a pus în cap să-l preia ea. I-a mai luat deja cîteva cîntece lui Terry King. Biata Terry n-a mai rămas decît cu două, ăsta și încă unul. Pe unul din astea — Helen nu i-l poate lua; e un cîntec de dragoste și dor Personajul lui Helen nu poate cînta așa ceva în spectacol. Nu se potrivește cu scenariul.

— Hai, Neely, cîntă ce cîntai mai înainte.

— Dacă o fac, îmi vinzi mie haina neagră cînd primești vizonul?

— Am să ți-o dau... dacă am să accept vizonul. Cîntă cîntecul ăla.

Neely oftă și, ca un copil pus să recite ceva cînd n-are chef, se postă în mijlocul camerei și cîntă balada. Annei nu-i venea să creadă. Neely avea o voce

extraordinară, limpede precum cristalul. Notele joase erau puternice și melodioase, iar tonalitățile înalte aveau forță și frumusețe.

— Neely ! Dar tu chiar știi să cânti!

— Oh, oricine poate cânta, zise Neely rîzînd.

— Dar nu așa. Eu, una, n-aș putea fredona o melodie nici chiar dacă viața mea ar depinde de asta.

— Dacă ai fi crescut, ca mine, în lumea vodevilului, nu ți-ar fi fost greu deloc. Știu să dansez, să fac jonglerii, ba chiar și prestidigitație.

— Neely, dar cînti bine. Într-adevăr bine. Neely ridică nepăsătoare din umeri.

— Și ce-aș putea face cu asta — să cîștig un ban cît să am de-o cafea!

La sfîrșitul celei de-a doua săptămîni de repetiții, Arme se implică personal în Hit the Sky. Henry o sună tîrziu, într-o după-amiază, tocmai cînd ea se pregătea să plece de la birou.

— Arme, slavă Domnului că te-am mai prins. Iubito, de tine depinde viața mea! sînt prins la N.B.C. Spectacolul cu Ed Holson se difuzează diseară, la nouă, iar ultimele douăzeci de minute trebuie rescrise. Ed se poartă oribil — cei care scriu sînt pe punctul să-și ia tălpășița, iar el l-a dat afară pe producător. N-am cum să plec de-aici. Iar Helen Lawson mă așteaptă să-i aduc o mapă cu ultimele ei acțiuni și efecte. Dosarul e la mine pe birou.

— Să i-l trimit prin curier!

— Nu, du-i-l tu! Dar să nu-i spui că sînt la N.B.C. Zi-i că sînt blocat într-o ședință de consiliu directorial, legată de afacerea aia imobiliară care o interesează pe ea, și că n-am avut cum să scap de-acolo. Cît timp trăiește cu convingerea că mă ocup să-i fac ei un ban în plus, puțin îi pasă unde sînt. Dă-i-l personal și, pentru numele lui Dumnezeu, fii convingătoare cu mesajul pe care i-l transmiți din partea mea.

— Am să-mi dau toată silința, îi promise Arme.

— Du-i-l la Booth Theatre, pe la intrarea actorilor. Nu mai durează mult, trebuie că or să termine dintr-o clipă într-alta. Spune-i că discut mîine cu ea toată problema, amănușit.

Îi părea rău că o mai prinsese Henry la birou. Ce păcat că nu plecase mai devreme! Nu era bună la chestii din astea. A da nas în nas cu Helen Lawson nu i se părea deloc o întîlnire obișnuită.

Cînd ajunse la teatru, se simțea destul de încordată; timid, deschise ușa neagră și ruginită de la intrarea actorilor. Pînă și portarul bătrîn care ședea lîngă radiator, citînd o gazetă de curse, i se păru înspăimîntător.

— Ei, ce vrei? zise el ridicînd privirea.

Începu să se îndoiască de toate filmele alea în care balerine vesele îl strigă "tăticu" pe portarul cu mutră pîrintească de la intrarea actorilor. Așa se holba la ea de parcă ar fi bănuț că e urmărită de poliție.

Anne încercă să-i explice, arătînd spre mapă pentru a fi mai convingătoare.

Zvîrlind din cap, tipul replică:

— Acolo, înăuntru, după care își văzu mai departe de ziar. "Acolo, înăuntru" se ciocni de un bărbat furios, cu un scenariu

în mîină:

— Ce dracu' cauți aici? șopti el, supărat.

O luă de la capăt cu explicațiile, bodogănindu-l în sinea ei pe Henry.

— Mda, repetiția nu s-a terminat, bombăni el. N-ai voie să stai aici, în culise. Ia-o pe ușa aia și așază-te în sală pînă sîntem gata.

Bîjbîi pe întuneric prin teatrul gol. Gil ședea pe rîndul al treilea, la margine, cu pălăria trasă pe ochi pentru a se feri de lumina orbitoare de pe scenă. Balerinele, obosite, stăteau adunate ciopor lîngă peretele din spate al scenei goale. Unele șușoteau între ele, cîteva își masau gamba, una tricota. Neely stătea țeapănă și dreaptă, cu ochii ațintiți pe Helen Lawson. Helen, în mijlocul scenei, cînta un cîntec de dragoste împreună cu un bărbat chipesh și înalt.

Intona și modula versurile cîntecului în stilul ei binecunoscut, își arcuia buzele într-un surîs strălucitor și vesel, și chiar și în acest cîntec de dragoste se arăta plină de vioioșie. Cînd versurile aduceau mai mult a comedie, ochii i se aprindeau de un umor zeflemisitor, iar cînd melodia aluneca în inevitabile lamentații drăgăstoase, pe chipul ei apărea o expresie serioasă. Silueta ei începea să capete caracteristicile vârstei mijlocii — talia se îngroșa, șoldurile se cam lăteau. Aducîndu-și aminte de cum arăta Helen pe vremuri, Anne avu senzația că stă și contemplă cruda schimonosire și deformare a unui monument. Vîrsta își lasă amprenta într-un fel mult mai plăcut, mai puțin agresiv asupra oamenilor obișnuiți, dar în cazul celebrităților — al vedetelor feminine în special — trecerea anilor pare o secure nemiloasă care nimicește o operă de artă. La Helen, silueta fusese dintotdeauna cel mai mare atu. Imaginea de marcă a lui Helen Lawson se identifica, practic, cu rolurile ample de comedie, în toalete elegante. Chipul ei — deși niciodată de o frumusețe clasică — fusese atractiv și vioi, chiar, șocant, cu coada aceea de păr negru și lung.

Trecuseră cinci ani de cînd Helen nu mai avusese nici o premieră pe Broadway. Ultimul ei spectacol se bucurase de privilegiul de a fi fost jucat vreme de doi ani, plus încă un an în turneu. Pe ultimul ei soț îl cunoscuse, de altfel, cu ocazia acestui turneu. După o curte îndrăcită în Omaha, statul Nebraska, urmase o nuntă fabuloasă, cînd Helen declarase presei că intenționează să se stabilească la ferma lui imediat după ultimul spectacol al turneului. Acolo avea de gînd să-și joace cel mai mare rol, rolul final — acela de nevăstă. Red Ingram, soțul masiv și surîzător, dăduse și el asigurări presei că locul lui Helen era la ferma lui. "N-am văzut-o niciodată pe fetița asta în nici unul din spectacolele ei, declarase el lumii întregi, în fond, puteam să-i fi curmat de mult timp cariera. Helen e făcută pentru mine." Helen se așezase la casa ei — pentru doi ani. După care, imaginea ei explodă din nou prin depeșele AP și UP, cînd declară că "la ferma aia a fost un adevărat iad" și că, pentru ea, "acasă" înseamnă Broadway. Henry făcuse rapid toate demersurile pentru un divorț rapid la Reno, compozitorii și libretiștii se năpustiseră pe Helen cu ultimele lor creații, iar acum actrița revenise acolo unde-i era locul — repetînd Hit the Sky.

Nu mai poate stîrni pasiuni, conchise Anne în sinea ei. În nici un caz cu obrazii ăia cărnoși! Avea, practic, bărbie dublă. Cu toate astea, Helen cînta un cîntec de dragoste, ochii ei mai scînteiau jucăuși, vechea vioiciune era intactă, minunăția

aceea de păr negru, lung și ondulat îi mîngîia umerii ca odinioară... Din cuvintele cîntecului, Anne deduse că Helen interpreta rolul unei văduve în căutarea unei noi iubiri. În fine, probabil că pînă la urmă avea să iasă bine — dar de ce oare nu încercase Helen să dea jos vreo șapte kilograme înainte de a se apuca de spectacol? Sau nu sesiza transformările aduse de trecerea anilor! Poate că se întîmplă atît de gradat încît nici măcar nu-ți dai seama. Eu n-am mai văzut-o de opt ani, se gîndi Anne, așa că probabil că mă șochează cum arată acum. Poate că lui Helen i se pare că nu s-a schimbat chiar deloc.

Asemenea gînduri îi umblau Annei prin minte în timp ce o privea pe Helen interpretîndu-și numărul. În același timp era conștientă de faptul că magnetismul actriței nu se rezuma la chipul ori la silueta ei. Avea ceva ce te silea parcă s-o privești, făcîndu-te să uiți imediat de talia îngroșată, de bărbia dublă, și să te bucuri numai de extraordinara ei căldură și de buna dispoziție dezinvoltă pe care o degaja. Cînd termină numărul, Gilbert Case îi strigă din sală:

— Superb, Helen! A fost excelent!

, Helen se apropie de marginea scenei și, uitîndu-se în jos, către el, șuieră:

— E o porcărie!

Expresia lui Case rămase neschimbată.

— O să ajungă să-ți placă, fetiço. Întotdeauna, la început, ai senzația asta cu baladele de dragoste.

— Ei, nu zău?! Mi-a plăcut aia cu Hugh Miller, în Nice Lady. Mi-a plăcut din prima clipă. Iar Hugh n-avea deloc ureche — a trebuit să-l țin eu în spate. Măcar Bob nu cîntă fals. Răsuci capul, arătînd spre bărbatul frumos și bătos de lîngă ea. Așa că nu-mi spune mie că o să-mi placă pînă la urmă. Pute, pricepi? Nu spune nimic. Și nu pot să sufăr să combin comedia cu pasiunea de înamoratată. Melodia e bună, dar fă bine și spune-i lui Lou să scoată niște cuvinte maica lumea.

Se întoarse și ieși de pe scenă. Regizorul secund zbiră, anunțînd că toată lumea trebuia să vină a doua zi la ora'unsprezece, că numele celor care aveau probe la costume erau trecute pe tablă și că-i lua naiba pe toți dacă nu ajungeau la Brooks Theatre în timp util. Urmă un zumzăit general, de jur împrejur, și nimeni nu părea să se sinchisească de felul în care Helen criticase cîntecul — incluzîndu-l aici și pe Gilbert Case. Acesta se ridică alene de pe scaun, își aprinse o țigară și plecă spre culise.

După ce scena se goli, Anne o luă tiptil înapoi, pe unde venise.

Tînarul cu scenariul în mîină îi făcu semn spre ușa de la cabina lui Helen.

Arme ciocăni, iar celebra voce răgușită zbiră:

— Intră!

Helen ridică ochii, mirată:

— Tu cine dracu' mai ești?!

— Sînt Anne Welles și...

— Uite ce, sînt obosită și ocupată. Ce vrei?

— Am venit cu dosarul ăsta. Anne i-l puse pe măsuta de toaletă. E de la domnul Bellamy.

— Oh, păi unde naiba e Henry?

— E prins cu o întrunire de consiliu pentru o afacere imobiliară. Dar a spus că o să discute cu dumneavoastră mâine și o să vă explice tot ce nu vi se pare clar.

— Bine, în regulă. Helen se întoarce spre oglindă, făcându-i semn Armei că poate să plece. Fata pornise deja spre ușă când Helen strigă: Hei, ia stai o clipă. Nu ești tu fata despre care am citit? Aia care a pus mâna pe Allen Cooper, pe inel și pe restul?

— Sînt Anne Welles.

— Măi să fie... încântată de cunoștință, rînji Helen. Stai jos. N-am vrut să fiu răutăcioasă, dar dacă ai vedea ce mutre se strecoară pe lîngă portarul de la intrarea actorilor și vin aici să mă vadă... Toți au ceva de vînzare. Hei, ia arată-mi și mie inelul! O înșfacă pe Anne de mînă și trase o fluierătură, în semn de mare apreciere. Oho, e o splendoare! Am și eu unul, de două ori mai mare, dar mi l-am cumpărat singură. Se ridică și își puse haina de vizon. Și pe-asta mi-am cumpărat-o tot eu. Nici' un bărbat nu mi-a dat niciodată ceva ca lumea, se mirolăi ea. După care ridică din umeri a nepăsare. În fine, și mâine mai e o zi. Mai știi, poate că dau de omul potrivit, care să mă acopere de cadouri și să mă scape din porcăria asta. , Zîmbi cu gura pînă la urechi văzând cît de surprinsă era Anne.

— Daa, ce te miri?! Exact asta am spus. Ce-ți închipui, crezi că e o distracție să suporti patru săptămîni de repetiții nenorocite și după aia toate reprezentațiile de probă? Și dacă pînă la urmă dai lovitura și ai succes, ce?! Mare scofală — tot în News și Mirror ajungi după spectacol. Porni spre ușă. Încotro mergi? sînt cu mașina, pot să te las unde vrei.

— Oh, merg pe jos, răspunse Anne, repede. Locuiesc pe-aproape.

— Și eu la fel, dar asta-i una din chestiile pe care le fixezi prin contract — producătorul îmi plătește mașină cu șofer, care să mă ia și să mă aducă. Pe timpul repetițiilor și după reprezentațiile din stagiunea new-yorkeză. Doar dacă nu dă norocul peste mine și am vreo înfîlnire, mai adăugă ea cu un zîmbet malițios. Cînd ieșiră în stradă pe la intrarea actorilor burnița, așa că Anne acceptă propunerea lui Helen de a merge cu mașina.

— Mă lași întîi pe mine, îi strigă Helen șoferului, după care o duci pe domnișoara Welles unde poștește să se ducă.

Cînd opriră în fața blocului unde locuia Helen, aceasta o prinse pe Anne de mînă cu un gest impulsiv și spuse:

— Anne, hai vino sus 'să bei un pahar cu mine. Nu pot să sufăr să beau singură. E numai șase. Îl suni pe tipul tău de la mine. Poate să vină să te ia de aici.

Anne își dorea să ajungă acasă — avusese o zi lungă și grea — dar în glasul lui Helen se deslușea o nevoie imperioasă de a scăpa de singurătate. Intră după ea în clădire.

Odată ajunse în apartament, dispoziția lui Heten se schimbă; privea mîndră în jurul ei.

— Ți place, Anne? Tîmpitul care l-a decorat m-a costat o avere. Țla de-acolo e un Vlaminc autentice... iar ăsta-i un Renoir.

Apartamentul era plăcut și atrăgător. Anne contemplă prelung, cu admirație, peisajul sumbru de iarnă pictat de Vlaminc. Iată o trăsătură de caracter pe care nu te așteptai să o găsești la Helen...

— N-am nici cea mai vagă idee despre artă, continuă Helen. Dar îmi place să mă înconjur de tot ce-i mai bun. În punctul ăsta al vieții, îmi pot permite. Așa că i-am spus lui Henry să-mi aleagă niște tablouri bune, care să se potrivească aici, în apartament, și care să fie, totodată, niște investiții solide. Tabloul de Renoir nu e rău, dar peisajul ăsta de iarnă — brrr! Henry zice însă că Vlaminck-ul își va tripla valoarea. Haide în salonaș. E încăperea mea preferată... avem și bar acolo.

' Pereții salonașului reprezentau cavalcada ilustrată a vieții teatrale trăite de Helen. Peste tot fotografiile lucioase, frumos înrămate și etalate cu mare artă și acuratețe. Erau acolo poze cu Helen în mini-jupe, coafată cu bucle, cum era moda în anii '20, dînd un autograf pe o crosă de baseball pentru Bab Ruth. Helen zîmbitoare cu un primar al orașului New York... Helen cu un senator renumit... Helen cu un foarte cunoscut autor de cîntece... Helen primind premiul pentru cea mai bună stea de pe Broadway... Helen navigînd spre Europa cu cel de-al doilea soț... Helen în poziții tandre cu alte celebrități din lumea teatrului. Mai erau acolo medalii, diplome înrămate, elogii de tot felul - mărturii ale grandorii cunoscute de actriță.

În salonaș mai exista și o bibliotecă cu volume legate în piele — Dickens, Shakespeare, Balzac, Maupassant, Thackeray, Proust, Nietzsche. Arme presupuse că Henry fusese însărcinat și cu dotarea rafturilor...

Helen observă că Anne se uită la cărți.

— Ei, ce zici, tot ce trebuie în materie de vechituri clasice, nu? Crede-mă, Henry se pricepe la toate. Dar nimeni n-o să mă convingă nici în ruptul capului că oamenii pot citi asemenea porcării. Am încercat și eu o dată cîteva pagini... Iisuse!

— Unii dintre ei sînt greu de citit, îi dădu dreptate Anrie. Mai ales Nietzsche.

Helen făcu ochii mari.

— Doar n-ai citit cărți din alea! Știi ceva! În viața mea n-am citit o carte.

— Glumiți, vreți să faceți haz de mine, insistă Anne.

— Ba deloc. Cînd muncesc la un spectacol, muncesc din greu. După spectacol, dacă sînt norocoasă, mă înfîlnesc cu cineva. Dacă nu, mă întorc acasă singură. Fac o baie, citesc ziarele de comerț și diverse articole, după care mă ia cu somn și bag cornu-n pemă. Dorm pînă a doua zi la prînz, citesc ziarele de după-amiază, mă uit prin corespondență, trîncănesc la telefon cu prietenii... și s-a făcut ora de cină. Cînd am spectacol, nu ies niciodată la restaurant și nu beau niciodată nimic pînă după gongul final. După spectacol însă, îmi place să-mi fac de cap. Oh, daa... în timpul ultimei mele căsnicii, aproape că am citit o carte. Atunci mi-am dat seama că treaba se-mpute. Cum îți place să bei șampania — cu gheață?

— Am să beau o Coca-Cola, dacă nu vă supărați, zise Arme.

— Oh, haide zău, ia și tu niște lichid d-ăsta spumos. E singura băutură de care mă ating și, dacă nu mă ajuți și tu puțin, mă silești să dau gata singură toată sticla astă-seară. Și, dacă nu știai, vinul te cam umflă. Se bătu ușor pe talie, cu subînțeleș. Încă mă mai chinui să dau jos din ce-am pus pe mine cît am stat la fermă. Îi întinse un pahar Armei. Doamne sfinte! Ai locuit vreodată la fermă?

— Nu. Sînt din New England.

— Credeam că am să rămîn la ferma aia toată viața. Hai încoa'!... O trase pe Arme în dormitor. Vezi patul ăla! E lat de doi metri și jumătate. ăsta-i patul pe care l-am

făcut de comandă când m-am măritat cu Frank — singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Când m-am măritat cu Red, am cărat afurisenia asta tocmai pînă în Omaha, iar după aia l-am mai cărat o dată înapoi, aici. Pun pariu că m-a costat mai mult să-l tot mut de colo-colo decît am dat ca să mi-l facă. Uite, ăsta e Frank. Arată spre o fotografie de pe noptieră.

— Arată foarte bine, mormăi Anne.

'—r A murit.' Ochii lui Helen se umplură de lacrimi. A murit într-un accident de mașină, la doi ani după ce am divorțat. Nenorocita aia cu care s-a însurat l-a dus la pierzanie cu mașina. Helen se cutremură toată de un oftat prelung.

Anne aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Se făcuse șase și jumătate.

— Pot să dau un telefon?

— Haide în salonaș, să dai de-acolo. E mult mai comod. Helen mai turnă niște șampanie, în timp ce Anne îl sună pe Allen.

— Unde ești? întrebă el. Te-am căutat de trei ori și de fiecare dată am dat de Neely. Cred că am deranjat-o, mai ales că se pregătește pentru întîlnirea cu marea ei dragoste. Bine că mi-am adus aminte, sînt cu Gino. Vrea să știe dacă te deranjează să se țină după noi, la cină, în seara asta.

— Mi-ar face mare plăcere, Allen, știi prea bine.

— Perfect. Venim să te luăm într-o jumătate de oră.

— O.K., dar nu sînt acasă. Sînt la Helen Lawson. Urmă o scurtă pauză, după care Allen spuse:

— îmi povestești la masă ce mai e și cu chestia asta. Vrei să vin să te iau de-acolo? Allen își notă adresa.

— E la Helen Lawson, îl auzi ea spunîndu-i lui Gino. Ce? Ai înnebunit?! Asta tot către Gino. După care i se adresă ei: Anne, poți să crezi sau nu, dar Gino zice -s-o iei și pe Helen Lawson la masă.

— Oh... se cunosc? întrebă Anne.

— Nu, dar ce mai contează? — Allen, nu cred...

— întreab-o!

Anne șovăia. Nu prea se făcea să inviți o femeie de talia lui Helen la o întîlnire cu o persoană necunoscută, mai ales că era vorba de Gino! Allen sesiză ezitarea. ,

— Anne, mă auzi?

Anne se întoarse spre Helen :

— Allen se întreabă dacă n-ați vrea să veniți cu noi. Vine și tatăl lui.

— Să vin ca "partenera" tatălui său?

— Păi... n-am fi decît nți patru.

— Sigur că da! țipă Helen. L-am văzut la El Morocco. Arată destul de sexy.

— I-ar face mare plăcere, îi comunică Anne interlocutorului ci, pe un ton destul de rece. După care închise. Vin să ne ia peste o jumătate de oră.

— Peste o jumătate de oră?! Și tu când mai ai timp să te duci acasă și să te faci gigea?

— Nu mă duc. Merg îmbrăcată așa.

— Bine, dar ești cu paltonul ăsta de stofa și cu taiorul de tweed...

— Am mai ieșit și altă dată cu Allen îmbrăcată așa. Nu-l deranjează.

Helen se bosumflă, ceea ce o făcu să semene cu un bebeluș dolofan.

— Of, Anne, și eu care voiam să mă pun la țol festiv! Dar acum nu mai pot. Cu tine îmbrăcată așa, aș arăta ca un pom de Crăciun. Și vreau să-i fac o impresie bună lui Gino. Tipul nu-i deloc de colea.

De necrezut așa ceva! Helen Lawson aferindu-se ca o liceana pentru o întâlnire cu Gino! Criza aceasta subită de sfoșenie nu se prea potrivea cu personalitatea lui Helen, a cărei forță venea tocmai dintr-o anumită demnitate mai degrabă frustă. Spera, în sinea ei, ca mutrele astea ale lui Helen de copil bosumflat să nu fie decât accidentale.

— Sună-i și spune-le să vină puțin mai târziu, îi sugerează Helen. În felul ăsta ai și tu timp să dai o fugă pînii acasă și să te schimbi.

Anne clătină din cap:

— Sînt prea obosită. Am muncit toată ziua.

— Și eu, ce dracu' crezi c-am făcut? întrebă Helen pe tonul unui copil cu care nimeni nu vrea să se joace. M-am sculat ia nouă azi-dimineață. Am lucrat trei ore la un număr de dans cu prostovani ai de Gaucheros. Am căzut în fund pe puțin de șase ori. Am repetat cîntecul ăla nesuferit de o sută de ori. Și tot mă frige să merg! Nu uita, de asemenea, că sînt și mai bătrînă decît tine... Am... treizeci și patru de ani.

— Eu n-am atîta energie, replică Anne, izbutind să-și disimuleze mirarea. Treizeci și patru! George Bellows avusese dreptate.

— Tu cîți ani ai, Anne?

— Douăzeci.

— Ei, rahat! Am citit și eu ziarele. Cîți ani ai de-adevăratele! Afișă un s'urîs de fetiță cuminte. Hei, doar n-oi fi și tu din alea care leșină la auzul unor cuvinte de-astea! Maică-mea înnebunește cînd vorbesc urît. Știi ceva, am să-mi dau silința să nu mai spun prostii.

Ori de cîte ori mă auzi în seara asta că vorbesc urît, să te uiți glacial la mine, da? Anne zîmbi. I se părea foarte simpatic felul în care Helen trecea de la o stare de spirit la alta. Avea o onestitate spontană, deschisă, care o făcea tare vulnerabilă, în ciuda poziției ei.

— Ai numai douăzeci de ani, într-adevăr, Anne? După care adăugă rapid: E pur și simplu fantastic că ai reușit să pui mîna atît de repede pe un bărbat ca Allen Cooper. Am să îmbrac o rochie neagră și am să-mi pun doar cîteva bijuterii. Vorbind în continuare, porni spre dormitor să se schimbe. Hei, hai și tu aici, cu mine. Oi avea eu cea mai teribilă voce de pe Broadway, dar nu bate pînă acolo. Helen turuia întruna în timp ce se îmbrăca. Se referea mai ales la foștii ei bărbați și la cît de urît se purtaseră cu ea.

— Tot ce mi-am dorit, de cînd mă știu, a fost să iubesc și să fiu iubită, repeta ea mereu, cu o voce plîngăcioasă. Frank m-a iubit — era artist. Doamne, de m-ar vedea acum cu un Renoir veritabil! Asta nu fiindcă Frank ar fi pictat așa. Era ilustrator, dar pe de lături picta, cum zicea el, chestii serioase. Visul era ca într-o

bună»zi să-și poată permite să renunțe la munca de ilustrator și să picteze după placul lui.

— Oh, pe-atunci erați de-abia la început?

— Pe dracu', nu! Eram vedeta din Sadie's Place când ne-am căsătorit. Adică, al treilea spectacol în care aveam rolul principal. Eu câștigam trei mii de dolari pe săptămână, iar el nu scotea decât o sută, așa că-ți dai seama că m-am măritat efectiv din dragoste.

— ' Atunci de ce nu putea să-și vadă numai de pictură, cum îi plăcea?

— Și să-l întrețin eu? Nu știi ce vorbești! Dacă aș fi făcut-o, cum mi-aș fi putut da seama că m-a luat din dragoste, și nu pentru bani? I-am zis-o răspicat, de la bun început. Pe vremea aia aveam

ț un apartament mare și îmi plăcea să trăiesc bine. I-am zis: "Frankie, poți să te muți la mine. Eu plătesc chiria. Oricum am plătit-o și pînă acum. Plătesc tot eu și fata în casă, și toaletele mele, băutura și mîncarea. Dar cînd mergem la restaurant, notele de plată te privesc, băiete". Se tot văita că din două ieșiri, seara, pe săptămînă, își termină tot salariul. Asta fără să dea un ban pe chirie și pe toate celelalte. Doamne, ce mult l-am iubit! Ba chiar am încercat să fac și un copil cu el, ceea ce însemna să ratez un sezon întreg. Dar nu pot să rămîn însărcinată. Hai, trage-mi fermoarul. Ia zi, cum arăt?

Helen arăta bine. După părerea Armei, își pusese cam multe bijuterii, dar, în fond, era Helen Lawson. Își putea permite.

Se auzi soneria. Helen își luă un mantou de mătase purpurie, împodobit cu bănuți argintii.

— Ei, e prea țipător!

— De. ce nu vă puneți vizonul cu care erați îmbrăcată mai devreme? o întrebă Arme.

— N-aș fi prea conservatoare? Rochie neagră și mantou maro. Știi ce, eu sînt de părere că, dacă ai țoale, trebuie să le porți. Nu sînt genul de mironosiță din romanele siropoase.

Soneria țîrîi din nou.

— Gata, gata! zberă Helen. Șovăi o secundă, își luă vizonul și surise. Mă dau bătută, îngerașule. Știi că ai gust.

întîlnirea dintre Gino și Helen decurse ca un foc de artificii. Hotărîră să meargă la El Morocco, un local pe care-l adorau amîndoi. Comandară aceleași feluri de mîncare, hohotiră neîncetat la glumele ce și le spuneau, consumară șampanie cu nemiluita. Reporterii se opreau la masa lor, s-o complimenteze pe Helen ; orchestra interpretă de cîteva ori melodii din repertoriul actriței. Arme se molipsi și ea repede de dispoziția generală și se trezi chiar rîzînd la unele dintre glumele deocheate făcute de Helen. Era imposibil să n-o plăci pe această femeie.

Gino exclama și el, încîntat:

— îmi place fata asta! dîndu-i cîte o palmă pe spate. Spune ce gîndește. Fără nici o prefăcătorie. Știi ceva, Helen, o să dăm o petrecere nemaipomenită în cinstea noii tale premiere.

Helen se schimbă cu totul. Zîmbetul ei deveni timid și, pe un ton stins și feciorelnic, îi zise lui Gino:

— Oh, Gino, ce minunat! Mi-ar plăcea să fii alături de mine în seara premierei. Gino fusese luat pe nepregătite. Anne știa că Gino se gîndise să vină cu Adele.

Cum era și firesc, presupusese că Helen urma să fie însoțită de un bărbat.

— Care e data exactă? întrebă Gino pe un ton liniștit.

— Șaisprezece ianuarie. Plecăm la New Haven peste două săptămîni. Apoi facem trei săptămîni la Philadelphia.

— O să venim la New Haven, replică Gino degrabă. Anne, Allen și cu mine...

— Nu! se jeli Helen. La New Haven e o aiureală. Nu dăm decît trei reprezentații acolo, ca să pregătim terenul pentru Philadelphia.

— Nu-ți face probleme, o să fim indulgenți, spuse Gino calm.

— Nu-i vorba de asta, se îmbufna Helen, făcînd o strîmbătură copilăroasă care n-o avantaja deloc. Premiera e vineri seara, a doua zi avem matineu, iar de cele mai multe ori, înainte de primul spectacol mai facem o repetiție, ca să punem la punct ultimele detalii. Dacă veniți și voi, o să am chef să stau pînă tîrziu și să mă distrez. Și nu-mi pot permite așa ceva cînd am matineu a doua zi.

— Ianuarie e prea departe ca să pot plănui ceva de pe-acum, răspuse Gino ferm.

S-ar putea chiar să fiu plecat din țară în momentul acela, cu afaceri. New Haven mi se pare înșă posibil — doar dacă nu cumva vrei să nu mai venim deloc.

Helen se trase mai aproape de Gino, îl luă de braț și flutură genele, sfioasă:

— Oh, nu... Nu-ți dau eu drumul așa ușor. De acord cu New Haven. Dar dacă ești în oraș, vii la premiera de la New York.

— Adică să văd de două ori spectacolul?

— Ei, ia stai așa, obraznicule! sînt oameni care vin să mă vadă de cinci ori la rînd, replică Helen pe un ton prietenos. Haide, Anne. Vino cu mine la toaletă să ne aranjăm puțin.

îngrijitoarea de la toaleta pentru femei o luă pe Helen în brațe.

— Ea a fost prima mea asistentă de cabină, Anne, o prezentă Helen.

— Dacă ați fi văzut-o atunci, zise femeia, cu nespuse afecțiuni. Toată numai picioare. Și prietenoasă ca un cățeluș.

— Picioare frumoase mai am și-acum, preciza Helen. Dar trebuie să mai dau jos cîteva kilograme. Ah, o să reușesc cînd o să mă fiți de colo-colo în turneu.

Helen se așeză și se pudră. Cînd îngrijitoarea se întoarse spre o nou venită, Helen zise:

— Anne, îmi place Gino. ,

Pronunțase cuvintele încetșor, iar lipsa oricărei expresii de pe chipul ei accentua parcă sentimentul ce se ascundea sub cele afirmate. Helen continua să se joace cu mîna prin păr, uitîndu-se fix la propria ei imagine din oglindă.

— Vreau să spun că îmi place de el efectiv, Anne. Crezi că și el mă place? ' '

— Sînt convinsă de asta, răspuse Anne, străduindu-se să pară cît mai dezinvoltă. Helen se întoarse spre ea, insistentă:

— Am nevoie de un tip. Pe cinstite, Anne, asta-i tot ce-mi doresc — cineva pe care să-l iubesc.

Anne se simți înduioșată la vederea chipului acela patetic și chinuit parcă, a ochilor care implorau o vorbă bună și liniștitoare. Se gîndi la toate bîrfele afurisite pe care le auzise despre Helen Lawson, povești malițioase, răspîndite fără îndoială de oameni mărunți și meschini, geloși pe succesul ei sau iritați de duritatea ei. Îi venea însă greu să priceapă cum de era posibil să nu-ți placă această femeie, a cărei comportare libertină nu constituia decît masca ce ascundea o fire sensibilă și o năzuință disperată către afecțiune și bunătate.

— Tii, ce mult îmi place de tine, Annie. O să fim prietene la toartă. Ce de întîlniri o să mai organizăm, în dublu! N-am prea multe prietene. Hei, Amelia — bubui vocea lui Helen către îngrijitoare — dă și mie un creion și o bucată de hîrtie.

îngrijitoarea îi aduse un carnețel:

— Domnișoară Lawson... dacă tot vrei să scrieți ceva, ce-ar fi să-mi dați și mie un autograf pentru nepoata mea!

— Ți-am mai scris vreo trei săptămîna trecută, bombăni Helen, în timp ce-și mîzgălea numele. Ce dracu' faci cu ele, le vinzi? Îi întinse îngrijitoarei foaia de hîrtie, după care notă un număr pe care i-l dădu Armei. Țasta-i numărul meu de telefon. Să nu-l pierzi, că nu e înregistrat nicăieri. Și să nu te pună naiba să-l dai cuiva — în afară de Gino. Scrie-i-l pe piele dacă poți! Uite, ține, scrie-mi și tu numărul tău.

— Poți să mă găsești oricînd la Henry Bellamy, la firmă.

— Da, da, știu și eu — dar scrie-mi și numărul de-acasă, în cazul în care vreau să dau de tine și acolo.

Anne notă numărul de la telefonul din holul imobilului de pe West Fifty-second Street.

— Dar să știi că sînt la serviciu de la nouă și jumătate pînă la cinci după-amiază. Și, în principiu, ies în oraș cu Allen cam în fiecare seară.

— Bine, zise Helen, vîrînd hîrtia în poșetă. Hai acum să ne-întoarcem, altfel au să creadă că am căzut în closet.

Se făcuse aproape trei dimineața cînd automobilul negru trase în fața pensiunii unde locuia Anne. O lăseseră mai întîi pe Helen. Gino moțăia, iar Allen părea mort de oboseală; Anne, în schimb, era parcă în priză după seara aceea captivantă.

Văzînd o dîră de lumină sub ușa lui Neely, ciocăni ușor.

— Te așteptam, zise Neely. Doamne, ce seară am avut! I-am spus adevărul lui Mei, că n-am decît șaptesprezece ani. Pentru el, chestia asta n-are nici o importanță. Zice că am trecut prin mai multe decît majoritatea fetelor de douăzeci de ani. I-am spus și că sînt fată mare. După care mai adăugă: Unde-ai fost pînă la ora asta!

Anne îi povesti lui Neely despre seara petrecută cu Helen Lavvson, începînd cu întîlnirea de la repetiție. Cînd încheie, Neely scutură din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— Te porți de parcă ai fi petrecut de minune. Nu mai lipsește decît să-mi spui că-;/' place de Helen Lavvson.

— Chiar așa e. Îmi place foarte mult, Neely. Toate poveștile alea care circulă despre ea — toate astea sînt inventate de oameni care nici n-o cunosc măcar. Dacă ajungi s-o cunoști — dar s-o cunoști cum trebuie — nici nu se poate să nu-ți placă.

Hai, recunoaște — acum, că ți-a mai trecut paraponul că te-a dat afară din spectacol, în prima zi — după ce-ai lucrat cu ea, nu-i așa că-ți place și ție?

— Oh, sigur, e adorabilă.

— Vorbesc serios.

— Nu te simți bine? Întrebă Neely, întinzînd mîna spre Anne și pipăindu-i fruntea. Femeia asta e oribilă. Nimeni n-o suportă.

— Nu-i adevărat. Toți cei care o vorbesc de rău nici n-o cunosc de fapt.

— Știi ceva, singurii oameni care o adoră sînt cei din sală, publicul, și asta numai fiindcă între ea și ei se află orchestra și rampa. Și, în fond, n-o plac pe ea; lor le place rolul pe care-l joacă ea. Ia ascultă aici, e o chestie pe care lumea o scapă din vedere — Helen nu-i numai o mare vedetă de comedie muzicală, dar e și o actriță nemaipomenită. Fiindcă joacă rolurile alea de fată cu inima de aur, bună și prietenoasă, reușind să pară cu adevărat convingătoare. În realitatea însă, Helen — cînd nu joacă — e rece. E o veritabilă mașină.

— Neely, nici nu-ți închipui cum poate fi-, de fapt, în realitate.

— Haide, las-o baltă! Mă scoți din sărite, Anne. Ieși cu Allen, seară de seară, timp de o lună întreagă, și nu știi nimic despre el. Dar, hodoronc-tronc! o seară cu Helen Lawson și ești cea mai mare specialistă în materie. Ai fi în stare să le ții piept tuturor celor care au lucrat cu ea, care o cunosc, o urăsc și o disprețuiesc. E necioplită, ticăloasă, insensibilă, vulgară și mîrșavă. Poate că s-a purtat cu tine cu mînuși, artificial, în seara asta sau, mai știi, poate că vrea ceva de la tine. Ascultă-mă însă pe mine, dacă simte că-i stai cumva în cale, calcă peste tine de parcă ai fi un vierme.

— Asta-i părerea ta despre ea. Ai auzit legenda asta de atîtea ori, că nici măcar nu-ți dai osteneala s-o vezi așa cum e. Nu mă îndoiesc că e dură atunci cînd lucrează. Asta-i meseria ei. Trebuie să lupte pentru ceea ce-și dorește. Dar gîndește-te la ea separat de munca ei de la teatru și ai să descoperi o femeie singuratică și sensibilă, care tînjește după o prietenie adevărată. Și după un om pe care să-l iubească.

— Auzi, ea să iubească! se pițigăi Neely. Anne, adevărata Helen Lawson este monstrul pe care-l văd eu la repetiții. Iar treaba asta nu are nici o legătură cu poziția ei de star. Așa s-a născut ea. E ceva ce nu se dobîndește, îl ai din naștere. Păi, dacă aș ajunge vreodată vedetă, aș fi atît de-al naibii de recunoscătoare că publicul mă iubește... că oamenii dau banii ca să vină să mă vadă pe mine... că autorii scriu pentru mine... Mamă Doamne! Aș pupa pe toată lumea. Știi ce, pînă și Mei, care n-a înlînit-o decît o dată, la un spectacol de binefacere, îi zice Jack Spintecătorul!

— N-am chef să mai discutăm în contradictoriu, conchise Anne, istovită. Dar nu-mi place s-o vorbești de rău pe He'len în fața mea, Neely. Mie mi-e simpatică.

— Fir-ar să fie...

Telefonul țărîi strident/afară, în hol.

— Care-i dobitocul care sună la ora asta! se întrebă Neely. Probabil a greșit careva numărul.

— Lasă că răspund eu, zise Anne, pornind spre aparat.

— Bună, scumpo... se auzi glasul fericit al lui Helen în receptor.

— Helen! Ai pățit ceva!

— Helen! zbiră Neely prin ușa deschisă. La naiba, doar nu glumești?! Ce intime sînteți!

— Am sunat doar așa, ca să-ți spun noapte bună, îi explică Helen, veselă nevoie-mare. M-am dezbrăcat, mi-am spălat chiloții și ciorapii, m-am dat cu cremă pe față, mi-am pus părul pe bigudiuri și acum m-am băgat în pat.

Anne și-o imagine pe Helen lăfăindu-se în patul acela lat de doi metri și jumătate și, fără să vrea, o trecură fiori de frig în holul neîncălzit, unde stătea în picioare ca să vorbească la telefon. După care, deși Neely îi tot dădea țircoale, curiozitatea își spuse cuvîntul și Anne întrebă:

— Helen, am auzit eu bine sau mi s-a părut — ai spus că ți-ai spălat ciorapii și chiloții?

— Ei na, asta-i bună, glumești poate, șuieră Neely.'

— Bineînțeles că da, răspuse Helen. Pe cuvînt. Așa m-a învățat maică-mea și, chiar dacă acum am servitoare, fac lucrul ăsta în fiecare seară, înainte de culcare. Presupun că ăsta-i sîngele irlandez din mine, latura O'Leary.

— ăsta-i numele tău adevărat? Neely nu mai suporta:

— Mă întorc imediat. Mă duc să-mi pun halatul de baie dacă tot stăm la trîncăneală. Am degerat aici. Și dădu fuga în cameră.

— Nu — numele meu adevărat este Laughlin, răspuse Helen. E un nume scoțian. Sînt scoțiană, franțuzoaică și irlandeză. Dar am schimbat Laughlin în Lawson. Mi s-a părut că face mai bine la lumina rampei.

— Vorbești de parcă ai fi știut de la bun început că ai să faci teatru.

— Păi sigur că da! De pe la zece ani am tot cîntat pe la reuniuni de binefacere. La șaisprezece ani am început să iau lecții de canto. După alți doi ani am participat la concursuri de cîntăreți. Am intrat într-un spectacol, pe Broadway, cu un rol mic și cu un cîntec, și m-am trezit lăudată de toți. Toată lumea părea surprinsă, în afară de mine. Dacă n-aș fi fost convinsă că sînt o cîntăreață teribil de bună, nici n-aș fi dat proba pentru rolul ăla.

— înseamnă că n-ai avut niciodată probleme, că n-ai umblat niciodată după slujbă?

— A reușit dintr-o bucată, zise Neely, care se întorsese și ciugulea dintr-o ciocolată. De-aia e atît de rea cu una ca mine — habar n-are ce înseamnă să te zbați.

— Nu, am reușit ușor, continuă Helen. Recunosc că nu merge la fel de simplu pentru toată lumea. Dar dacă ai talent, izbîndești pînă la urmă. Și basta! S-ar putea ca la alții să dureze ceva mai mult, dar nu există individ realmente dotat pentru așa ceva care să se piardă pe drum. Nu pot să sufăr toate porcăriile astea pe care le aud cu "ce ghinion am avut... cu talentul care n-are șansa să se realizeze". Ca să reușești îți trebuie ceva mai mult decît doar voce. Ce dracu', o grămadă de fete știu să cînte. Am auzit o mulțime de soliste de formație care nu scot mai mult de șaptezeci și cinci de dolari pe săptămîină, dar care cîntă mai bine decît mine. Le lipsește însă ceva — talentul.

Anne se muta de pe un picior pe altul, dîrdîind. își lăsase mantoul la Neely în cameră.

— Helen, trebuie să mă bag în pat. Căldura e oprită și am înghețat bocnă.

- — Te aștept.

— Dar nu pot... adică... telefonul...

— Nu ajunge firul pînă la pat?

— Telefonul e pe culoar.

— Ceee?

— Telefonul e pe culoar. Locuiesc într-o pensiune. N-am telefon în cameră.

— Pur și simplu ai înnebunit! Cum adică, porți un pietroi pe deget care valorează o avere, dar n-ai telefon în cameră? Dar, apropo, unde dracului locuiești? .

— Pe West Fifty-second Street — exact lîngă Leon and Eddie's.

— Ce cartier nenorocit! urlă Helen, după care vocea ei se schimbă. Ei, ce naiba, dar ai să te măriți în curînd... Cum poți însă să trăiești fără telefon în cameră?

— De fapt, nu prea am nevoie.

— Ei, fir-ar să fie! Anne auzi un căscat și un foșnet de ziar. Oh, da, se vorbește despre mine în două articole, mai spuse Helen, somnoroasă. Bine, îngerășule, du-te la culcare. Treci pe la teatru mîine, cînd scapi de la serviciu.

— Păi, termin destul de tîrziu. După care dau fuga acasă să mă schimb, ca să mă văd cu Allen.

— Daa, foarte bine. Vreau să zic — că te duci să te schimbi. Arăți într-adevăr nemaipomenit, Anne, dar fă bine și renunță la paltonul ăla de stofă și la taiorul de tweed. Ține minte, cel mai important lucru pe lumea asta e să ai un bărbat care te iubește, îmbracă-te frumos pentru el. Te sun mîine, la birou. Cu un declic, telefonul amuți.

Anne se întoarce în camera lui Neely. își luă paltonul și geanta. Neely veni după ea pînă la ușă.

— Nu-mi vine să cred, Anne^ Stătea acolo în picioare, clătînînd din cap. Nu-mi vine să cred. Dacă n-aș fi auzit cu urechile mele, aș fi zis că sînt brașoave. Apoi expresia ei se schimbă. Dar tot rămîn la părerea mea, că umblă cu șoalda.

— Nu, nu-i adevărat. S-a distrat bine astă-seară... Dacă ai ști cît e de singură! Și i-a plăcut de Gino.

— Aha, deci asta era! țipă Neely. Se folosește de tine ca să ajungă la Gino.

— Ba nu. A fost caldă și prietenoasă chiar și înainte de a-i fi aranjat întîlnirea asta. M-a luat la ea acasă...

,— Cine știe, poate că hoășca bătrîna are apucături ciudate, odată cu vîrsta, rînji Neely.

— Neely!

— Ce? Se întîmplă. Sînt staruri din astea celebre — mai ales scorpii ca Helen, moarte după amor — care ajung să se sature pînă-ntr-atît de bărbați, încît se dau la femei ca să le fie bine... Știu eu o vedetă prăpădită de cinema, care juca la un club de noapte cu noi, și...

— Neely, Helen e perfect normală! Neely trase un căscat prelung.

— Bine, nu te mai contrazic. I s-a dus prea mult vestea că e moartă după bărbați.

E-n stare să se culce cu orice chestie care poartă pantaloni. E renumită pentru asta. Așa și-a pierdut și primul soț. Tipul a venit acasă și a găsit-o cu un gangster cu care se încurcase mai demult.

— Neely, dar nu-i adevărat. Pe primul soț l-a iubit!

— Arme,- eu stau și trăncănesc cu fetele toată ziua. Toată lumea știe că Helen a cântat într-un bar clandestin, unde era proprietar Tony Lagetta. Helen era nebună după el. Dar tipul era italian, catolic și avea o nevastă și șapte puradei. Evident, se culca cu ea — dar atîta tot. Cînd Helen a avut un succes răsunător în primul ei spectacol, și-a făcut apariția Henry Bellamy și a convins-o să, renunțe la Tony. Ajunsese prea celebră, iar dacă nevasta tipului intenta vreo acțiune in Justiție, imaginea lui Helen se ducea de rîpă. A avut o aventură de lungă durată cu Henry, dar tot se mai culca și cu Tony, pe furiș. Toată lumea era la curent, în afară de Henry. El își vedea mai departe de impresariat, făcînd din ea o vedetă milionară. Apoi Tony și-a găsit pe altcineva, iar Helen a fost atît de înnebunită, că s-a măritat cu primul bărbat care i-a ieșit în cale — un artist. Pe atunci nu mai existau baruri clandestine, iar Tony avea un local elegant — un restaurant cu specific franțuzesc și italianesc — și Helen se ducea acolo cu artistul ei și se pupau cu foc, doar-doar l-o face gelos pe Tony. Bănuiesc că i-a mers, fiindcă într-o bună zi artistul pică acasă și dă de Helen cu Tony... A părăsit-o, însă de-atunci n-a mai fost om. S-a însurat din nou, dar se îmbăta tot timpul.

— Și de unde, mă rog, ai cules tu tot "folclorul" ăsta!

— Partea cu Tony o știu de multă vreme. Ce naiba, oricine pomenea de Helen zicea "tipa lui Tony", însă partea cu Henry Bellamy și aia cu soțul mi-au spus-o puștoaicele din spectacol. Toată lumea știe...

— Toată lumea știe, o întrerupse Arme, nervoasă, așa cum știi și tu — din auzite. Și, ca toată lumea, ai să debitezi și tu aceeași poveste oricui îți iese în cale. Iar gogoșa se va umfla. Dar ai fost acolo, de față? I-ai văzut tu vreodată pe Helen și p6 Tony împreună? Eu am stat de vorbă cu Helen. Știi ce sentimente a avut pentru bărbatul ei. Uite ce e, Neely, Helen are unele trăsături de caracter mai colțuroase și necioplite, asta e sigur. Cred că totul i-a mers din plin atît de repede, încît evoluția ei interioară n-a putut ține pasul cu talentul. Datorită acestei înzeștrări a ajuns pe culmile succesului, dar la suflet a rămas tot fetița aceea din New Rochelle. Și se preface că e dură ca să nu sufere.

— Bine, mă dau bătută, zise Neely. E adorabilă, e o dulceață și, dacă tot se pare că voi două o să fiți nedespărțite, tu fiind singura care o poate înțelege, de ce nu-i spui ce mare talent zace și în buna ta prietenă numărul doi?! Poate-mi aruncă și mie cîte-un rolișor în spectacol...

— Neely, nimeni nu-ți poate lua locul, zîmbi Arme.

— Sigur. Parcă văd: toate trei împreună, sporovăind ca niște fetișcane!

— Și de ce nu? Neely, du-te mîine la Helen, la repetiție. Spune-i că ești prietena mea apropiată.

— Oh, sigur.

— De ce nu?

— Fiindcă nimeni nu îndrăznește să se ducă așa, pur și simplu, la Helen și să trăncănească relaxat cu ea.

— Încearcă numai, s-ar putea să te surprindă.

— Da, cum să nu. S-o rog poate să schimbăm impresii despre spălatul ciorapilor. S-o întreb dacă folosește Lux sau Ivory? Sau, dacă așa atinge ea culmea plăcerii, îi trimit bucuroasă câțiva chiloței de-ai mei care trebuie spălați.

— Noapte bună, Neely.

— Noapte bună, Anne, dar am vorbit serios. Dacă prietenia asta minunată continuă, într-adevăr, și dacă ți se ivește ocazia, pune o vorbă bună și pentru mine. Încerci... te rog?

— Asta da partidă în patru neobișnuită, zise George Bellows, punînd ziarul de dimineață pe biroul Annei. Fata se holbă la fotografia făcută în seara precedentă, la Morocco. Helen era grotescă; Gino rînjea; Allen nu se vedea decît pe jumătate. Ea arăta foarte bine în poza aceea.

Izbuti să suridă:

— Cine e Nick Longworth? întrebă ea, studiind mesajele de pe birou.

— Una dintre cele mai bine cotate agenții de manechine din oraș. Dar de ce — ți-a făcut Longworth vreo ofertă?

— Nu știi. Abia am venit și am găsit mesajele astea din partea lui.

— Asta ar trebui să faci. Ești născută să fii manechin. Dar probabil că, pînă la urmă, tot aici ai fi ajuns. Kismet. Se uită la inelul ei.

Sună telefonul. George îi făcu un semn cu mîna și se întoarse la el în birou. Era Allen.

— Ți-ai revenit după seara trecută?

— Ce distractiv a fost, nu-i așa! întrebă ea pe un ton vesel. Allen tăcea.

*

— Allen?

— Am impresia că n-am auzit bine.

— Îmi place Helen Lavvson, spuse fata, scuzîndu-se parcă.

— Ce găsești să-ți placă la ea! Glumele ei fermecătoare? Purtarea de mare doamnă? Uite, se prea poate că Gino e greu de suportat, dar eu n-am încotro, sînt pricopsit cu el. E tatăl meu. Helen, însă...

— Îmi place tatăl tău.

, — Nu-i nevoie să fii politicoasă, Arme. întotdeauna am fost de părere că rudele nu ți le poți alege — prietenii, însă, da.

— Allen, e groaznic ce spui.

— De ce? sînt sincer, atît. Dacă aș face cunoștință cu Gino și n-ar fi rudă cu mine, mi s-ar părea zgomotos și antipatic. Sigur, pot să-i admir abilitatea în afaceri, așa cum admir talentul lui Helen pe scenă. Dar, socialmente vorbind, mă pot lipsi foarte bine de amîndoi. După ce ne căsătorim, o să ne facem cu totul alți prieteni, oameni ca lumea. Am să-ți explic mai bine diseară.

Pe Arme începuse s-o doară capul îngrozitor.

— Allen, am dormit extrem de pușin. Cred că în seara asta am să te rog să mă scuzi. Vreau să mă duc acasă, după serviciu, și să mă arunc în pat.

— Țasta-i alt aspect pe care trebuie să-l discutăm. Cît timp mai ai de gînd să te agăți de slujba asta! Pînă în ziua în care ne căsătorim?

— Vreau să lucrez, Allen — și nu vreau să mă mărit. Ți-am mai spus deja.

— Ești obosită, replică el, silindu-se să rîdă dezinvolt. Bine, în seara asta te las în pace. Anne... știi că ți-am promis să nu te presezi, dar începe să te gîndești la căsătorie, Doar să te gîndești... nu-ți cer altceva.

Ziua se scurse încet și plictisitor. Agenția Longworth telefona din nou. Le spuse că n-o interesează propunerea de a deveni manechin la Longworth. Da, avea să-i sune dacă se răzgîndea cumva. '

Henry veni la birou după masa de prînz. Anne îi aduse corespondența în birou, dar Henry o aruncă cît colo.

— Stai jos. își aprinse o țigară. Critica despre spectacolul lui Ed Holson e bună, însă treaba e criminală.

— La ce te referi, la spectacol sau la Ed Holson? întrebă Anne, rezemîndu-și capul de fotoliul din piele și masîndu-și tîmplele.

— La Holson. Ce te faci cînd ai drept client un bețivan? Un geniu nemaiîntîlnit, dar pilangiu. Scutură din cap. S-a îmbătat criță, imediat după spectacol, în fața sponsorului. Firește, a trebuit să mă prefac cum că s-a întîmplat pentru prima oară. Douăzeci de mii de dolari pe săptămîină — și el se pilește cu sponsorul de față! Și încă am avut noroc — era o fază de beție politicoasă. Cînd se pilește urît, îi face pe toți ovrei afurisiți.

— De ce te ocupi de el?

— Încearcă să socotești ce înseamnă douăzeci și Cinci la sută din douăzeci de mii de dolari pe săptămîină și ți-ai răspuns singură la întrebare. Întîmplarea face că are și talent cu carul. Prietenii mi-i aleg fiindcă-mi plac, clienții — pentru talentul lor. Migrena se întetîse. O durea fundul ochilor.

— Cred că e greu să rămîi integru în toate privințele, comentă ea, sfârșită.

— Asta n-are nimic de-a face cu integritatea, integritatea ta — ca persoană. Eu mă refer la un caracter integru în afaceri. Alegi ce e mai bun și nu dai voie sentimentelor să-și spună cuvîntul. În clipa în care începi să gîndești cu inima și nu cu mintea, praful s-a ales de tine.

" Telefonul cu linie personală de pe masa lui de lucru începu să țârîie.

— Alo. Oh, bună, iubito, ce mai faci? Da, cum să nu văd. Arătai bine în poză, păpușo. Sigur, stă chiar aici, lîngă mine. îi întinse receptorul Armei. Aceasta se uită țintă la el, întrebătoare. Helen, îi explică el.

— Bună! țipă Helen, nespus de voioasă. Ce mai face fata muncitoare?

— Cam obosită.

— Și eu ja fel. A trebuit să vin la repetiție la zece. Tocmai am făcut o pauză de cinci minute. Auzi, diseară e o nouă premieră la Copa. L-am sunat e Gino și i-am propus să mergem toți patru, iar el a zis da. O să prindem a doua reprezentație. În felul ăsta, ciupim fiecare înainte cîte un pui de somn.

— Allen știe?

— Eu de unde să am habar! Helen făcu o pauză, după care continuă cu vocea aceea de fetiță: Ce, Armie, nu vrei să mergi la Copa!

— Păi... ba da, cred că mi-ar plăcea. Mai ales dacă reușesc să mă odihnesc puțin înainte.

— Bineînțeles. Și îmbracă-te cu adevărat frumos — toată lumea bună o să fie acolo.

— Adică să-mi pun rochia lungă?

— Nee, pune-ți una scurtă și nostimă. Și, te rog, jachetă de blană. Chestia aia din stofa de păr de cămilă trebuie să dispară!

— Am un mantou negru... Anne ridică brusc privirea. În birou intrase Lyon Burke.

— Perfect. Oh, și când ajungi acasă ai să găsești un mic cadou din partea mea.

— Un cadou?! Dar de ce?

— Așa, de fericire. Gata, trebuie să mă duc să scot și eu un ban. Cu un declic, telefonul amuți.

— Anne este noua prietenă a lui Helen Lawson, îi spuse Henry lui Lyon Burke. Lyon se așază și își întinse picioarele.

— Anne e de viță solidă, din New England. O să supraviețuiască.

Fata zîmbi stins:

— Aproape că am obosit să o tot spun, dar mie, sincer, îmi place Helen Lawson. v

— Bun, spuse Henry, energic. Helen are nevoie de o prietenă adevărată. Cred că pe undeva, în sinea ei, e foarte singură.

— Helen are câte o prietenă nouă în fiecare sezon, rîse Lyon.

— Dar n-a avut niciodată o prietenă adevărată, insistă Henry. Majoritatea femeilor încearcă să se folosească de ea, ba chiar să-și bată joc de ea, în spatele ei. A avut o ascensiune prea rapidă ca să mai învețe ce înseamnă nuanțele fine, subtile. Cele mai multe femei de la oraș își fac debutul în lume fără să aibă habar ce înseamnă bunul gust sau manierele elegante. Dar învață — în culisele teatrului, de la celelalte fete — învață ce cărți să citească sau să spună că au citit, cum să se îmbrace și multe altele. Și pînă ajung să aibă succes, se cizelează. Helen și-a petrecut cîțiva ani cîntînd într-un bar clandestin. Apoi, în primul ei spectacol, a fișnit ca o rachetă luminoasă. Și oamenii acceptă orice de la cineva care a ajuns vedetă. Helen a devenit brusc prea mare și prea importantă pentru ca să mai poată cineva să-i spună cum să se îmbrace, cum să vorbească. Rîdeau toți, înțelegători, de limbajul ei golănesc, dîndu-i senzația că vorbește colorat și cu haz. Stai pe Jîngă ea, Anne, are nevoie de cineva ca tine.

Telefonul lui Henry sună iar. Receptionista anunță o convorbire. Henry dădu din cap* și îi întinse Armei receptorul:

— Allen.

— Vorbesc de-afară, zise Anne repede.

— Stai calmă, sîntem prieteni, făcu Henry, dînd din mînă în semn că n-are rost să se ducă dincolo.

Anne luă receptorul, conștientă de faptul că Lyon o studia.

— Ziceai că ești prea obosită ca să luăm masa în doi, liniștiți! hîrîi vocea lui Allen în receptor. Ca să aflu acum că mergem cu toții la Copa.

— E aranjamentul lui Helen și al lui Gino, replică Anne, sleită de puteri.

— Da, am priceput. De mine te descotorosești ușor, dar pe Helen n-o poți refuza.

Ce te-a apucat? Te simți fericită să te afli în preajma celebrităților?

— Allen, sînt în biroul domnului Bellamy. Dacă vrei, anulăm pentru diseară.

— Nu... stai puțin. N-am vrut să zic că n-am chef. O să mergem. Telefonul personal al lui Henry începu și el să sune.

— Allen, vorbim mai târziu.

— Anne, iartă-mă. Îmi dau seama că lucrezi pentru Henry, iar Helen este clienta lui. Dar, după seara asta, hai să scăpăm de ea. Dacă trebuie să te vezi neapărat cu ea, duceți-vă împreună la cumpărături, luați prânzul amîndouă — dar n-o mai amesteca în viața mea.

Henry stătea cu receptorul întins. Probabil că era Helen.

— Allen, ne vedem diseară, spuse Arme și închise. Henry îi trecu celălalt receptor.

— S-ar zice că trebuie să-i angajăm o secretară particulară, spuse Henry făcîndu-i cu ochiul lui Lyon.

— Hei, ia zi ce adresă ai? răsun glasul lui Helen. Am nevoie de ea ca să știu unde-ți trimit cadoul.

Arme îi spuse.

— Oh, fir-ar să fie! Nu-i nimic de scris pe-aici. Stai puțin...

— Helen, zise Anne repede. Întreab-o pe Neely O'Hara.

— Pe cine?

— Pe Neely O'Hara. Joacă în spectacol. Stăm în aceeași clădire, îți scrie ea adresa.

— Și ce face aici? E în trupa de dans?

— Da. La început făcea parte din grupul Gaucheros. Se lăsă o scurtă tăcere.

— A, aia!

— Mi-e foarte bună prietenă, Helen. Are doar șaptesprezece ani. În spectacolul ăsta nu face decît să danseze, dar știe să și cînte. Este efectiv foarte talentată.

— Bine, răspunse Helen cu o voce agreabilă. Iau adresa de la ea. N-a fost ușor ce-a pățit. Sincer, n-am nici un amestec în toată treaba aia. Dar... nu contează. Cine știe, poate reușesc să fac ceva pentru ea acum. Am o idee.

Anne se întoarse la biroul ei și se cufundă în treburi. Cînd ziua de lucru ajunse în sfîrșit la capăt, tot mai avea migrena aceea cumplită. Ajunse acasă și urcă treptele în fugă, cu gîndul să tragă un pui de somn. Ușa lui Neely era larg deschisă. Fata fîșni din cameră și urcă scara în urma Armei.

— Zău, sînt tare obosită, Neely. Vorbim mai târziu.

— Nu stau. Vreau numai să-ți văd mutra cînd dai cu ochii de cadoul de la Helen. E în camera ta. Am adus pe unul de la teatru și l-am pus să-ți descuie ușa.

Arme se uită prin cameră. Nu vedea nici un pachet, nimic nou pe nicăieri.

— Uite! facu Neely, arătînd pe noptiera hodorigită. Arme se holba prostită la aparatul negru și lucios.

— A plătit ea instalarea și abonamentul pe primele două luni. A zis că, după aia, o să te măriți probabil cu Allen.

— Dar nu pot să accept așa ceva de la ea.

— I-asculță, faptul e consumat. Nu știu ce să zic, Anne... poate că i-ai făcut cine știe ce vrăji. Se vede clar cît de frumos s-a purtat cu mine după ce i-ai spus că sînt prietena ta. După care, văzînd că Anne surîde, Neely se rățoi: Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tot mai cred că e o brută!

Seara la The Copa se dovedi o repetare a ieșirii din noaptea precedentă. Atenția generală era focalizată pe Helen. Rîsul ei strident ; glasul vesel și răgușit strigînd peste mese toate cunoștințele prezente în local; Gino incitînd-o și îmboldind-o, turnîndu-i mereu șampanie. Flatată și antrenată de atenția pe care i-o acorda permanent Helen, puțin amețită după un al doilea pahar de șampanie, Anne se integră activ în atmosfera camaraderească ce domnea la masa lor. Allen, însă, rămase distant și- taciturn.

— O lăsăm întîi pe Annie, anunță Helen după ce se instalară, în sfîrșit, în limuzină.

— Da, stau cel mai aproape, se grăbi Anne să încuviințeze, evitînd privirea insistentă a lui Allen. Cînd mașina opri în fața locuinței lui Anne, fata sări afară fără să mai aștepte ca șoferul să-i deschidă portiera. Stai acolo, îi spuse ea lui Allen. Afară îngheți. Flutură mîna în semn de rămas bun și urcă în fugă treptele, conștientă de faptul că Allen își încheștase fălcile, posomorit. Se vedea și pe întuneric că este supărat.

Douăzeci de minute mai tîrziu, noul ei telefon începu să sune, dînd primul semn de viață.

— Trebuia să-i fac inaugurarea, spuse Helen veselă.

Te-am trezit din somn?

— Nu... dar m-am băgat în pat. Se simțea ca o doamnă. Chiar și la Lawrenceville, cine mai pomenise telefon la pat?!

— A fost frumos, nu?

— M-am simțit nemaipomenit. Una dintre cele mai frumoase seri din viața mea.

— Daa... Helen făcu o pauză. Apoi vocea ei se schimbă. Anne, nu ajung nicăieri cu Gino.

— Și el s-a simțit minunat, spuse Anne, sinceră.

— Dar nici măcar n-a încercat să mă sărute la despărțire, se , văicări Helen. L-am lăsat pe băiatul lui tata imediat după tine. Eram convinsă că o să mă roage să urce la mine, să mai bem un pahar. M-am vîrît toată în el și i-am spus că am o sticlă de Dom Perignon la gheață. Dar tind am ajuns la mine, m-a bătut pe umăr și mi-a spus: "Noapte bună, fato".

— Păi... Anne își căuta cuvintele. Asta dovedește că te respectă

— Asta îmi trebuie mie, respect? Eu vreau să mă culc cu el! Exclamația de uimire a Annei se auzi destul de bine în receptor, însă Helen continuă imperturbabil:

— Află ceva, îngerașule, cînd ai trecut prin atîtea, ca mine, știi prea bine că asta e singurul mod prin care un tip îți demonstrează că te place.

— Glumești, Helen. De fapt, cred că este exact invers.

— Invers, pe naiba! Cum să-ți arate altfel, mă rog?!

— Invitîndu-te în oraș, petrecîndu-și timpul cu tine — sim-țindu-vă bine împreună.

— Ți-ai ieșit din minți?! Eu știu una și bună: dacă un tip umblă după tine, atunci e lîmpede că vrea să se vîre în scutece cu tine. Pînă și nenorocitul ăla de Red Ingram, ultimul meu soț — păi ce, a sărit pe mine din prima seară. După ce ne-am căsătorit, a mai rărit-o nițel, treaba întîmplîndu-se de trei sau, poate, de patru ori pe săptămînă. După care a ajuns la o lună, apoi — nimic. Atunci am pus niște detectivi pe urmele lui și am descoperit că mă înșela.

— Helen, dar eu m-am întîlnit cu Allen de nenumărate ori și niciodată n-a încercat să se dea la mine.

— încetează cu prostiile!

Cîteva clipe se așternu o tăcere grea. Apoi Helen vorbi prima, cu glasul ei de fetiță maimuțărită:

— Haide, Annie-gălușcă, nu te supăra pe mine. Te cred. Doamne sfînte, tu n-ai vrea! Vreau să zic, de unde știi că o să-ți placă să fii măritată cu tipul respectiv ? Poate că nu-i bun de nimic... O să faci întîi niște "probe", nu-i așa!

— Categorie nu!

De data asta, Helen amuți cu desăvîrșire. După care, pe un ton dur, cu o stranie intonație admirativă, spuse:

— Atunci înseamnă că nu te interesează decît banii lui.

— Am ieșit cu Allen șase săptămîni, timp în care eram convinsă că nu-i decît un prăpădit de agent de asigurări.

O scurtă pauză.

— Păi ce dracu' — atunci ești din alea mai frigide?

— Nu cred.

— Cum adică nu crezi?! Nu mai lipsește să-mi spui decît că ești fată mare! Anne? Mă auzi? Oh, Iisuse Hristoase, pun pariu că ești fecioară.

— O spui de parcă ar fi o boală.

— Nu, dar chiar și la douăzeci de ani, majoritatea fetelor nu mai sînt... Vreau să zic, ce naiba, dacă te dai în vînt după un tip, vrei să sară pe tine. Abia aștepți.

— Asta-i ce simți și tu cu Gino?

— Sigur — și nici măcar nu m-ara îndrăgostit încă de el. Dar nu se știe niciodată.

— Ei bine, cred că trebuie să ai puțină răbdare, spuse Anne, sfîrșită.

— Mai încerc mîine seară. E o premieră la Martinique.

— Ți-ai dat întîlnire cu el?

— Nu încă. Îl sun mîine la birou și stabilesc. — Helen... ce-ar fi să mai aștepți?

— Ce să aștept?

— Lasă-l pe el să te sune.

— Și dacă aștept și nu mă sună?!

— Dar nici nu vrei să te întîlnești cu el forțîndu-l s-o facă, nu-i așa!

O auzi pe Helen căscînd.

— De ce nu? Se întîmplă, uneori, să ajungi un fel de obișnuință pentru un tip, fără să mai conteze dacă, inițial, te-a dorit sau nu.

Anne intuia că Gino nu putea scăpa de Adele trei seri la rînd. Dar, mai mult decît orice, nu voia ca Helen să se simtă umilită.

— Helen, fă-mi și mie o plăcere. Nu-I suna pe Gino mîine. Lasă-l pe el să te sune.

— Și dacă n-o face?

— Se poate și asta. S-ar putea să nu sune cîteva zile — poate chiar o săptămînă.

— O săptămînă! Oh, nu. Nu pot să aștept atît de mult!

— S-ar putea să nici nu fie nevoie. Dar încearcă... nu-l suna mîine. Poate că Gino nu-i dispus să iasă trei seri la rînd.

— Bine, fie, oftă Helen. Dar tot sînt convinsă că e mai bine cum zic eu. Îi dau o zi ca să mă sune. Numai că e păcat — voiam să merg la premieră la Martinique.

— N-ai putea să te duci cu altcineva!

— Oh, pot găsi oricînd pe cineva. Mă pot duce cu creatorul meu de modele, sau cu Bob Eaves, acompaniatorul. Însă amîndoi sînt poponari. Țasta-i necazul — în ziua de azi nu mai există bărbați adevărați. E plin de homosexuali, dar bărbați — ioc! Nu pot să sufăr să mă duc la o premieră cu un poponar. E ca și cum mi-aș scrie pe piept: "Măi mult nu pot obține".

— Eram convinsă că îți poți alege bărbații.

— Asta gîndește orice fată cînd dă prima dată lovitura la New York. De fapt, așa era și pe vremuri, în timpul Prohibiției. Presupun că au știut ei ce fac cînd au legalizat comercializarea băuturilor, dar, crede-mă, înainte era nemaipomenit. Barurile clandestine erau ceva extraordinar — localuri ca Park Avenue Club, The Ha-Ha. Acum s-a terminat cu viața de noapte. Ce bine era pe-atunci, cînd te îmbrăcai frumos, cînd Eddy Duchin cînta la Casino-in-the-Park, cînd vedeai băieți de societate stînd la mesele din jurul ringului, prin baruri, cînd mergeai în Harlem să iei micul dejun... Pe vremea aia, lui Tony i se părea o nimica toată să împartă bacșișuri de cîte - cincizeci de dolari. Astăzi, dacă un tip scoate din buzunar douăzeci și cinci de cenți ca să meargă la toaletă, are impresia că a cheltuit o avere. Doamne, ce mult l-am iubit pe Tony ăla! Țla da bărbat!

— Parcă spuneai că Frankie a fost singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată.

— Așa e. Tony era excitant — un tip nemaipomenit la pat — dar la suflet era o lepră. Frankie era bun și blînd și... Bruce, Helen începu să plîngă. Oh, Annie, l-am iubit pe Frankie... zău că da... a fost singurul bărbat la care am, ținut vreodată. Iar acum s-a dus, nu mai e.

— Helen, dar măcar o dată în viață ai avut parte de tot ce-i mai bun în dragoste, bolborosi Anne.

— Da, cam așa e... Helen se mai liniștise. Presupun că am fost norocoasă să dau de un tip pe care să-l iubesc cu adevărat. Nu multe femei au șansa asta.

—: Pe Henry nu l-ai iubit?

— Ce vrei să spui?

— Păi, ai fost în amor cu Henry Bellamy, nu-i așa! Într-un fel, Anne simți că spusese ceva ce nu trebuia.

— Ți-a zis el asta! Întrebă Helen pe un ton sec.

Pe Anne o șocă brusca schimbare din glasul lui Helen. Într-o secundă, nu mai rămăsese nimic din calda intimitate a prieteniei lor.

— Nu, asta a fost presupunerea mea, după felul afectuos în care vorbește despre tine, explică Anne, calm. I se învîrtea capul de oboseală și de toată aiureala asta în care se băgase.

— Hei, ia stai puțin! Doamne, dar sensibilă mai ești! Sigur, am avut o legătură cu Henry cîndva, demult. Dar de ce n-or uita oamenii episodul ăsta! Am făcut dragoste, dar fără să însemne ceva. Pentru mine, oricum nu. Nu m-a atras niciodată din punctul ăsta de vedere. Dar eram tînără, iar Henry era important pentru cariera mea și n-aveam pe nimeni altcineva cu care să mă arăt în lume — oh, la naiba,

astea-s povești tare vechi. Mi se întâmplă să și uit că a fost așa ceva între noi. Dar e în continuare managerul meu, se ocupă de afacerile mele, așa că nu care cumva să-i spui toate astea.

— Haide, Helen, de ce-aș face-o? Îmi place Henry. N-aș putea să-l fac să sufere. Helen căscă, somnoroasă.

— Știi ce-i nostim? Cam acum un an am ieșit împreună în oraș. Eram tare deprimată, așa că, după aceea, Henry a venit, la mine. Și am hotărât să mai încercăm să facem dragoste, în amintirea timpurilor de odinioară. Nimic! Eu n-am putut să mă prefac, iar Henry n-a izbutit să fie bărbat. Mda, la urma urmei, Henry a mai îmbătrânit și el — e trecut de cincizeci de ani. Nu cred că se mai excită prea ușor.

Anne își înăbuși o exclamație involuntară. După care spuse:

— Dar și Gino e trecut de cincizeci de ani...

— E italian, iar macaronarii ăștia rămân pătimiși toată viața. Habar n-ai cum e să fii în pat cu un macaronar. Ah, Gino! Abia aștept! Știi ce, îl sun acum să-i spun noapte bună... să-l fac să mă viseze.

— Helen! Să nu faci asta! E ora patru dimineața. Ai să-l trezești din somn. "

— Nu, nu, fiindcă așa, din senin, m-am gândit la el. Știi ce-nseamnă asta! Că și el se gândește la mine. Ori de câte ori ți se întâmplă să te gândești la cineva așa, pe nepusă masă, înseamnă că și cealaltă persoană se gândește la tine.

— Dar la tine n-a fost așa, spontan, replică Anne, neînduplecată. Cordialitatea lui Helen îi redăduse încredere în prietenia lor. Am tot vorbit despre Gino, pe toate părțile, aproape o oră. Nu se poate, crede-mă, să-l suni acum!

— Bine, fie, fâgădui Helen. Am să te ascult. Aștept pînă mă sună el.

— Așa da, foarte bine.

— În regulă, îngerașule, mormăi Helen, somnoroasă. Vorbim mâine. Somn ușor..."

Trecură trei zile fără ca Gino să telefoneze. Helen nu scăpa ocazia, de mai multe ori pe zi, să-i reamintească Annei acest lucru. Suna la birou, suna cînd Anne se îmbrăca pentru a se întîlni cu Allen, suna la două noaptea.

Neely, la rîndul ei, o presa și ea să-i dea niște sfaturi. Se ducea în Brooklyn să ia cina cu familia lui Mei. Își scosese toată garderoba; Anne trebuia s-o ajute să se hotărască cu ce să se îmbrace. Firește, știa foarte bine că taftaua purpurie era toaleta adecvată. Dar voia să se convingă. Urmă o adevărată ciorovăială cînd Anne insistă să-și pună o rochie de lînă cafenie.

— Ei, pe naiba, p-asta o am deja de doi ani!

Se contraziseră îndelung pe acest subiect. În cele din urmă, Neely cedă și se îmbracă cu rochia de lînă, deși rămase la părerea ei că ar fi fost mult mai bine altfel.

În birou era o forfotă de nedescris în legătură cu recitalul radiofonic al lui Ed Holson. Anne, însă, era fericită cu toată forfota aceea din jurul ei. Avea mult de lucru; Henry avea nevoie de ea; Helen și Neely aveau nevoie de ea; se "simțea de parcă urca pe vîrfurile Everest, iar aerul pur și tare o înviora și o dispunea. Chiar dacă în fiecare secundă putea izbucni o criză, trăia intens viitoarea evenimentelor — fără să se rezume la postura spectatorului de pe tușă.

în a patra zi de tăcere din partea lui Gino, Helen se decise să treacă la acțiune.

— Când un tip e mort după tine, îți dă măcar un telefon, să-ți zică bună ziua.

— Știi... poate m-am înșelat. Adică... poate că nu-l prea interesează, comentă Anne, prudent. Allen luase bilete la teatru. Se făcuse târziu și ar fi vrut să se ducă acasă, să se schimbe.

— Ba nu, simt eu că îi place de mine, spuse Helen, încăpățântă. îl sun acum.

— Helen, te rog...

— Ia ascultă! Sfaturile tale nu-s bune de nimic. Uite unde am ajuns dacă te-am ascultat.

— Dar ai zis că dacă simte ceva, o să sune... continuă Anne, răbdătoare.

— I-am lăsat prea mult timp. Dacă l-aș fi sunat, pînă acum i-aș fi intrat pe sub piele, ca o obișnuință. Doamne Sfinte! Așa pătesc eu de cînd mă știu. Mereu mă trezesc cu un șut în fund... încep să scîncească. Pe cuvînt, Arme — cum mă port drăguț cu un tip, cum îmi dă plasă. Nu cunosc vreo femeie care să fi suferit mai mult decît mine. Nu m-am ales cu nimic. Doar muncă, muncă și iar muncă — din care toată lumea scoate bani —, iar eu am rămas atît de singură. Am crezut că Gino mă place. Și tu ai spus la fel, 'în seara aia, la Morocco. Armie, de ce nu m-o fi sunat?

Anne se topi de mila bieteii femei. Se-simțea într-un fel responsabilă doar ea fusese cea care le făcuse cunoștință. Gino nu procedase bine nechemînd-o niciodată la telefon. Ce mare lucru era pentru el dacă-se mai vedea și cu ea din cînd în cînd?

Ba, dimpotrivă, ar fi trebuit să fie măgulit.

— Helen, mai lasă-l o zi... te rog eu.

În seara aceea, după teatru, Anne propuse să meargă la El Morocco. Gino era la masa lui obișnuită. Le făcu semn cu mîna, plin de entuziasm, insistînd să i se alătore și ei. Adele scliffea în vizonul ei cel nou, ținîndu-l posesiv de braț pe Gino.

Anne se trezi întrebîndu-se ce-o făcuse să spere că va realiza ceva venind acolo.

Uitase cît de frumoasă era Adele. Ronnie Wolfe veni și el la masa lor. Adele pomeni de un nou club-de noapte, care se inaugura a doua zi, seara; entuziasmat, Gino propuse să meargă cu toții, invitîndu-i și pe Anne cu Allen.

Făcuse o greșală venind la Morocco. De ce venise? Nădăjduse oare, de-a dreptul nebunește, că la vederea ei Gino își va reaminti de Helen? "îl urmărea" cum o mîngîia pe Adele pe umăr și îi veni în minte Helen, cu fața ei buhăită și cu silueta prea plină. O dorea inima de milă pentru soarta vedetei trecute de treizeci de ani.

— Hai, Anne, vino să dansezi cu mine, o pofti Gino, ridicîndu-și trupul robust de dincolo de masă. N-am dansat încă pînă acum cu logodnica fiului meu. Îi făcu cu ochiul lui Ronnie Wolfe. Nu pot să ratez o asemenea ocazie.

După ce făcură un tur complet pe ringul de dans, Gino, salufîndu-și cu mișcări din cap toate cunoștințele, îi spuse încetîșor:

— Uite ce e, Anne, fa-mi și mie o favoare. Scapă-mă de tipa aia, Lawson.

— Nu prea înțeleg... răspunse ea, căznindu-se să pară sinceră și nevinovată.

— M-a sunat astă-seară. Vrea să știe cînd mai ies iar cu ea în oraș. Auzi tu — a avut tupeul să mă-ntrebe dacă n-am fost cumva bolnav de nu i-am telefonat...

— Dar de ce n-ai sunat-o ? Credeam că o plăci.

— Sigur. E o parteneră de petrecere nemaipomenită. Mi-a plăcut să ies cu ea. M-a amuzat teribil. Și aș mai scoate-o iar în oraș — dacă asta își dorește.

— Am impresia că vezi cu totul altceva decît realitatea, îi atrase atenția Anne, pe un ton de reproș.

— Anne... făcu el, coborînd glasul. N-aș fi vrut să-ți spun, dar e mai bine să știi, ca să-ți dai seama despre ce e vorba. După ce te-am lăsat pe tine și apoi pe Allen, în seara aia, cotoaroața asta bătrînă s-a apucat practic să mă pipăie — mă-nțelegi... implo-rîndu-mă să urc la ea, să mai bem un pahar. M-am prefăcut că nu pricep. Mamă Doamne, n-am știut cum s-o șterg mai repede! Încheie el, cutremurîndu-se și acum la gîndul la ce-i fusese dat să pățescă.

— Mie mi se pare... atrăgătoare, remarcă Anne, sfîngace.

— Asta fiindcă-i suficient de bătrînă ca să-ți fie mamă, fiindcă tu respecti persoanele mai în vîrstă și îi respecti talentul. Dar, ascultă-mă pe mine, Anne, pentru un bărbat nu-i deloc atrăgătoare. A, sigur, cînd e pe scenă și ciripește un cîntec de-ăla al ei, nimeni nu se compară cu 'ea. Dar dacă e să ajungi la capitolul aventură romantică... Aruncă o privire spre masă, în direcția Adelei. Nu mă interesează decît ce țin în brațe.

Anne trase adînc aer în piept. Nu suporta gîndul de a o vedea pe Helen umilită printr-o respingere atît de categorică. După un timp oarecare — mai ales că spectacolul urma să plece în turneu — Helen avea să-l uite, probabil. Însă în momentul de față era în joc mîndria bieteii femei.

— Mă surprinzi, Gino, spuse ea pe un ton liniștit. Un bărbat ca tine... un om care a făurit un imperiu! Vrei să spui că poți să te îndrăgostești de o fată numai pentru că are o nutrișoară drăguță? Păi Helen Lawson este o legendă vie. Este o persoană cu care ar trebui să fii mîndru să te arăți în lume. Are prestanță și poziție.

— Ascultă-mă puțin, iubito, m-ai înțeles greșit. Cine a vorbit aici de iubire? Ce, îți închipui poate că o iubesc pe tipa aia flusturatică de colo? Am fost îndrăgostit o dată — de mama lui Allen. Era o doamnă. Dar cînd unui bărbat de vîrsta mea îi zboară mintea la dragoste, praful s-a ales. Dragoste îmi trebuie mie acum? Ei bravo! Nu vreau decît o tipă frumușică, bine făcută. Nu-i nevoie Să fie deșteaptă sau să întruchipeze o legendă. Trebuie doar să arate bine și să mă satisfacă. Iar eu plătesc partea mea de distracție cu cîteva mantouri de blană și cine știe ce zdrăngănele, ca s-o știu fericită. Ridică din umeri nepăsător. Ce să fac cu Helen Lawson? E ca un taur în călduri. Așa că, te rog, Anne, fă-mi serviciul și ă-o de pe capul meu — altfel s-ar putea să-i trîntesc ceva urît.

— Dar ai să mergi la New Haven pentru premieră, nu?

— La New Haven?

— Gino... a fost sugestia ta. Doar i-ai promis!

— New Haven. Iisuse, asta înseamnă o grămadă de ore cu enul. Trebuie că eram pilit. Ascultă — dar pe ea n-o încînta prea uit ideea de a veni acolo. Spune-i că am să mă duc la hiladelphia.

— Serios?

— Nu, dar pînă atunci mai e multă vreme. Inventez eu ceva tre timp.

— Nu, Gino. E prietena mea. Nu vreau să fiu complice la o semenea decepție.

— Bine, atunci îi spun eu. Am să-i spun că e o vacă bătrână și ă mă lase în pace.

— Dacă faci așa ceva, n-am -să ți-o iert niciodată. Vocea Annei sese calmă, dar ochii îi scăpărau de furie.

Gino o privi și zîmbi:

— Anne, Anne! Ce vrei tu de la mine? N-am intenția s-o fac să sufere. Dar nici nu pot să fac pe amozul cu ea.

— Poți să te duci la Philadelphia pentru premieră.

— Și după aia, ce? N-aș face decît s-o încurajez.

— În locul tău n-aș fi atît de sigur, replică Arme cu răceală. Ești un bărbat atrăgător, nimic de zis, dar n-o văd pe Helen ofilindu-se de dorul tău. E vorba doar de faptul că eu v-am făcut cunoștință și, cînd cineva promite un lucru, cred că trebuie să se țină de cuvînt. După ce o să aibă premiera pe Broadway, o să trebuiască să stai la coadă la intrarea actorilor ca s-o mai zărești...

— Bine, bine. Ferească Dumnezeu să mă pun rău cu un viitor membru al familiei. Facem o învoială. Mă duc la Phil — am un tren de noapte cu care mă pot întoarce în aceeași zi — dar numai dacă-mi promiți că mă scapi de ea pînă atunci. Batem palma!

— Bine, Gino, s-a făcut.

Helen se dovedi cu mult mai greu de convins. Anne născoci o poveste cum că Gino ar fi prins cu o nouă afacere. Era prea ocupat ca să se mai vadă cu ea, dar avea să vină la Philadelphia pentru premieră.

— Cum adică e prins cu o nouă afacere?! se pițigăi Helen, exasperată. Dar eu ce dracu' îți închipui că fac, curăț cartofi?

— Dar parcă preferai să vină la Philadelphia, și nu la New Haven?!

— Daa, dar ce-i tîmpenia asta cu afacerea! Uite ce e, eu, indiferent cît de ocupată aș fi, dacă îmi place unul, îmi fac timp să-l văd.

— Păi atunci mai bine nu te mai gîndi la Gino, răspunse Anne, agasată. Nu merită să-ți bați atîta capul pentru el.

— Dar am nevoie de un tip — și n-am pe nimeni, Annie, spuse ea cu glasul stins. Așa că trebuie să pun mîna pe Gino.

— Helen, poate că lui Gino nu-i trebuie o legătură stabilă...

— Ba bine că nu. Știu toate mizeriile despre el. Umblă cu o figurantă, o mare putoare — Adele nu știu cum.

— Știi tu că-i așa!

— Da' cum să nu?! Am citit în ziare. Dar uite, m-a scos pe mine în oraș, deși era combinat cu ea, așa-i sau nu? Înseamnă că nu-i ard prea tare călcîiele după ea. Am auzit că e cu ea de aproape șase luni. Cu toate astea, bagă de seamă, nu i-a propus să se lase de spectacolul ăla al ei și să-și petreacă tot timpul cu el. Normal, atunci mi-am zis că nu i-ar dispăcea o schimbare. Adică să fie cu mine! Ne-am simțit trăsnet de bine în ambele seri petrecute împreună. Îmi dau seama că mă place. Dar cred că, poate, din cauză că sînt cine sînt, se cam teme nițel — mă-nțelegi, povestea aia că sînt o legendă vie și toate prostiile alea. Îl sun chiar acum.

— Helen!

— Ei, ce dracu'! o să mă refuze și n-am să mă văd cu el în seara asta. Dar stînd pur și simplu cu mîinile în sîn și nedîndu-i telefon, tot nu rezolv nimic.

— Helen, o să vină la Philadelphia.

— Și cum să fiu sigură că așa va fi?

— Fiindcă mergem și noi, Allen și cu mine. Ți-am promis doar că ai să-l vezi acolo.

— Bine. Helen se înveselise din nou. Poate că-i mai bine așa. Următoarele zece zile or să fie teribil de agitate. Iar după premiera de la Philadelphia, o să urmeze o petrecere nemaipomenită. Gino și cu mine o să ne facem scurt apariția, după care o s-o ștergem la mine în apartament și o să ne facem de cap. Mamă Doamne, Annie, dacă ajung cu el în pat...

Săptămîna dinaintea "Marii Lansări", cînd Neely urma să joace în premiera de la New Haven, a fost o perioadă de permanentă tensiune. Biroul răsună de țipetele isterice din timpul întrunirilor pe marginea spectacolului lui Ed Holson, cu textieri care veneau și plecau, într-un du-te-vino continuu. Helen suna de cîteva ori pe zi, uneori doar așa, ca să mai schimbe o vorbă, dar de cele mai multe ori ca să se plîngă din cauza lui Gino. El fusese la El Morocco, trei seri la rînd, și de fiecare dată cu aceeași Adele Martin — îi văzuse creatorul ei de modele. Cum rămînea așadar cu povestea aia legată de nu se știe ce nouă afacere?

— Dar, Helen... cu ea nu trebuie să se întîlnească decît după ora unsprezece. Poate că n-a fost decît ca să bea ceva repede, împreună.

— M-aș întîlni și eu cu el ca să bem ceva repede împreună. Apoi, în mijlocul acestui haos general, Allen își schimbă brusc

atitudinea. Cum Helen dispăruse temporar din peisaj, ei doi reveniseră la relația lor comodă dinainte. Erau la Stork Club; Arme amesteca alene în paharul cu șampanie cu un bețișor de lemn, prefacîndu-se că bea cîte un pic. Dintr-o dată, Allen spuse:

— Arme, cît timp o să mai continuăm așa!

— Cum adică, ce vrei să spui?

— Cînd o să ne căsătorim?

— Să ne căsătorim?! repetă ea, pe un ton plat.

— Păi, cam asta e părerea generală.

— Dar, Allen... credeam că m-ai înțeles. Adică...

— Am spus că am să aștept. Și am așteptat. A trecut o lună deja.

— Allen, nu vreau să mă mărit.

Cînd vorbi din nou, avea o privire stranie:

— Aș vrea să știi și eu ceva. Să mă dumiresc eu însumi. Ce te deranjează.— ideea de căsătorie în sine, sau persoana mea!

— Știi că nu-mi displaci. Ba cred chiar că ești tare drăguț.

— Oh, Doamne... facu el, mai mult ca un geamăt.

— Nu pot să spun că te iubesc dacă nu-i adevărat, zise ea, amărită.

— Spune-mi însă ceva: ai iubit vreodată pe cineva!

— Nu, dar... '

— Crezi că ești capabilă de iubire?

— Sigur că da!

— Dar hu*pentru mine!

Învârti iarăși bețigașul prin șampania din pahar, uitându-se fix la bulele de aer. Nu suporta să-l privească în ochi.

— Arme, eu cred că tu te temi de dragostea fizică. De data asta ridică ochii spre el.

— Nu mai lipsește să-mi spui că nu m-am trezit încă... și că tu ai să mă faci să mă schimb.

— Exact.

Sorbi din șampanie pentru a-i evita privirea.

— Presupun că nu-i prima dată când ți se spune asta!

— Nu chiar, am mai auzit-o prin filmele de prost gust.

— Dialogurile par adesea banale tocmai fiindcă reflectă realitatea. Și e mai ușor să ieși în batjocură adevărul.

— Adevărul?

— Că ți-e teamă de viață — ți-e teamă să trăiești.

— Tu chiar crezi asta! Doar fiindcă nu dau buzna să mă căsătoresc cu tine?! În ochi îi apărură o licărire de zîmbet jucăuș.

— Tu crezi că e normal ca la douăzeci de ani să fii tot fecioară?

— Dar virginitatea nu e o infirmitate.

— Nu în Lawrenceville, poate. Dar parcă spuneai că nu vrei să fii ca oamenii din Lawrenceville. Dă-mi voie să-ți subliniezi câteva lucruri. Majoritatea fetelor de douăzeci de ani nu mai sînt virgine, în realitate, cele mai multe s-au culcat cu tipi după care nu se dădeau în vînt. Au vrut să încerce, mîinate de curiozitate și de un instinct sexual. Tu, cred că nicirmăcar nu te-ai sărutat cum trebuie cu un tip. Cum poți știți dacă îți place sau nu un lucru dacă nici măcar n-ai încercat să vezi cum e? N-ai niciodată dorințe arzătoare sau sentimente pentru ceva! Există cineva pe lumea asta față de care te-ai decontractat vreodată? Te-ai aruncat vreodată de gîtul cuiva! Bărbat, femeie sau copil? Anne, trebuie să-ți străpung rezerva asta și să ajung la inima ta. Te iubesc. Nu pot să te las să te stafidești ca orice altă fată bătrînă din New England. O apucă de mîini. Poftim — încearcă să faci abstracție de mine, un minut. Nu există chiar nimeni la care să ții? Cîteodată îmi vine să te zgîlții, să văd dacă pot stîrni vreo reacție pe chipul ăsta frumos. Joia trecută n-a însemnat nimic pentru tine?

— Care joi? făcu ea, încercînd să-și amintească.

— Joi, de Ziua Recunoștinței. Am serbat-o la "21". Sfinte Iisuse, dar chiar nimic nu te atinge?! Sperasem să mă inviți la tine, la Lawrenceville, de Ziua Recunoștinței. Aș fi vrut să le cunosc pe mama și pe mătușa ta.

— Trebuia să rămînă cineva la birou vineri, iar domnișoara Steinberg s-a dus la Pittsburgh, să-și vadă familia.

— Și tu? Ce, n-ai fi avut și tu dreptul s-o faci?! Ești copil unic la părinți. Nu ești apropiat de mama ta! Ea ce părere are despre noi doi? Îți dai seama că nu pomeniști niciodată de ea!

Se juca din nou cu bețigașul prin pahar. La început scrisese acasă în fiecare săptămînă. Dar răspunsurile mamei ei fuseseră forțate și convenționale, așa că,

după cîteva misive, renunțase. Pe mama ei nu o interesa chiar nimic legat de New York, Neely sau Henry Bellamy.

— Am sunat-o pe mama după ce ziarele au publicat știrea despre logodna noastră.

— Și ee-a zis?

("Păi, Arme, ce să spun, probabil că știi tu mai bine ce faci. Toată lumea din Lawrenceville a citit despre asta în ziarele din Boston. Presupun că toți bărbații din New York sînt la fel, așa că nu știu ce importanță are. Nimeni n-are habar despre familiile lor. Îmi închipui că nu-i rudă cu familia Cooper din Plymouth?")

Arme zîmbi ușor.

— A zis că să fac cum vreau eu. Ca de obicei, n-a procedat cum trebuie.

— Cînd am s-o cunosc și eu?

— Nu știu, zău, Allen.

— Vrei să lucrezi la Henry Bellamy pînă la sfîrșitul zilelor tale? Asta e culmea ambiției și năzuințelor tale?

— Nu...

— Dar, de fapt, tu ce vrei, Arme?

— Nu știu. Nu știu decît ceea ce nu vreau să fac! Nu vreau să mă mai întorc în Lawrenceville. Mai bine mor decît s-o fac. Se cutremură toată la gîndul ăsta. Nu vreau să mă mărit pînă ce nu mă îndrăgostesc de omul respectiv. Și vreau să mă îndrăgostesc de cineva. Allen, nici nu-ți închipui cît de mult mi-o doresc. Și vreau să am copii. Vreau o fetiță. Vreau s-o iubesc... să fiu apropiată de ea...

Allen îi surise încîntat.

— Bravo, ce fată bună ești tu! Niciodată, de cînd te cunosc, n-ai fost afit de deschisă ca acum. Se prea poate să nu mă iubești, dar îți dorești tot ceea ce-mi doresc și eu. O să avem o fetiță — în privința asta, nici o obiecție. Ii puse degetul pe buze, nelăsînd-o să intervină. Iar fetița asta o să meargă la cele mai bune școli și o să-și facă ieșirea în lume grandios. Cu fizicul tău superb și cu originea ta extraordinară, o să pătrundem în cercuri demne de noi. Am să angajez un agent de publicitate social și o să impresionăm pe toată lumea cu trecutul familiei tale. Ai să vezi — o să călătorim peste tot. Newport, Palm Beach — s-a terminat cu Miami pentru mine, gata cu Copa.

— Alien, dar eu nu te iubesc...

— Tu nu iubești pe nimeni. Dar am văzut licărirea aceea din ochii tăi cînd ai spus că vrei să te îndrăgostești... că vrei să ai copii. Toată frumusețea e acolo, îngropată, așteaptă numai să iasă la suprafață. Ești genul de femeie care e pătimașă la pat după ce a văzut cum e...

— Alien !

— Ei, nu respinge ceva ce nici măcar n-ai încercat, protestă el, zîmbind. Nu vreau să fac pe grozavul, dar am trăit și eu ceva pînă acum. Am să-ți stîrnesc pasiunea... Am să te fac să te rogi de mine să mai...

— Nu-ți permit să vorbești așa!

— Bine. Nu mai spun nici un cuvînt. N-am să te mai presez cu căsătoria... pînă la Crăciun. Atunci o să stabilim data.

— Nù, Alien...

— Obțin întotdeauna ce vreau, Anne... iar eu te vreau pe tine. Vreau să mă iubești. Și ai s-o faci! Acum — gata, nu mă discutăm nimic pînă la Crăciun.

Toate astea se întîmplaseră marți.'

Miercuri, toți actorii distribuiți pentru Hit the Sky pleacă la New Haven, ca să pregătească premiera de vineri seara. Joi, Henry Bellamy îi spuse: ^

— Oh, era să uit, Anne. Plecăm mâine la New Haven cu trenul de ora unu. Ți-am rezervat o cameră la Taft Hotel,

— Mie?'

— Ce, nu vrei să mergi? Lyon și cu mine trebuie să fim prezenți la premieră și am considerat de la sine înțeles că vrei să vii și tu. În fond, ești prietenă cu Helen, iar micuța O'Hara, care ți-e așa de apropiată, e și ea în spectacol.

— Ce bine-mi pare! N-am fost niciodată la o premieră la teatru.

— Bine, pregătește-te cum trebuie, fiindcă habar n-ai ce înseamnă o premieră la New Haven.

Decembrie 1945

Seîntîlniră la Grand Central Station. Era o zi rece și friguroasă. Proaspăt bărbierit, Henry părea buhăit și obosit. Lyon Burke o salută zîmbindu-i afectuos.

Se instalează în vagonul-salon; cei doi bărbați își deschiseră servietele diplomat și-și vîrîră nasul în contracte și tot felul de acte. Călătoria cu trenul nu era decît o variantă a unei zile de lucru obișnuite.

Arme încerca să se concentreze asupra revistei pe care o citea. Soarele strălucitor care sclipea prin fereastră dezvăluia privirilor goliciunea iernatică a peisajului de țară. Îi amintea de Lawrenceville. La New York, uiți cît de rece și de mohorîtă este iarna. Luminile de neon, mulțimile de oameni veșnic în mișcare, străzile ticsite de taxiuri care terciuiesc zăpada, topind-o și transformînd-o într-un noroi cafeniu, care dispare în scurtă vreme, te fac să uiți că undeva, în afara metropolei, există cîmpuri pustii și părăsite. Singurătatea iernii. Serile acelea lungi, în bucătăria spațioasă, cu mama și cu 'mătușa Amy! Sau cîte o ieșire, din cînd în cînd, la un film, la bowling ori la o partidă de bridge. O, mulțumescu-ți ție, Doamne, că mi-ai dat tăria de a fugi de toate astea. Doamne, fă să nu mă întorc niciodată înapoi!

Cînd trenul trase în gara mohorîtă și întunecoasă din New Haven, amîndoi bărbații își închiseră servietele diplomat și își întinseră picioarele, relaxîndu-se. Pe fața lui Henry apăru o expresie de istovire, trădînd presimțiri sumbre.

— Păi, asta e — intrăm în linia de foc, zise el.

Lyon o luă pe Anne de braț.

— Haide, fetiço, vino să te bucuri de primata premieră la New Haven. N-o să-l lăsăm pe Henry să-ți strice plăcerea.

— Am fost la New Haven pe puțin de cincizeci de ori, spuse Henry, lugubru, și de fiecare dată uit cît de mult îmi displace, pînă în clipa în care pun iar piciorul aici. New Haven a fost întotdeauna^ un oraș cu necazuri. Cînd mai e vorba și de un spectacol cu Helen Lawson — atunci dezastrul e total.

Taft Hotel arăta sinistru și respingător.

— Spală-te și ne întâlnim la bar, îi zise Henry. Și să știi că, în locul tău, eu unul n-aș suna-o pe Helen. La New Haven e îngrozitoare. Probabil că a mai rămas încă la teatru. Mă duc eu pînă acolo să văd ce face. Este exact alături.

Anne își despacheta rapid bagajul. Camera era mică și deprimantă. Dar nimic n-ar fi putut să-i domolească exuberanța. Se simțea ca o fetișcană plecată singură de-acasă pentru prima oară și avea senzația că, din clipă în clipă, trebuia să i se întîmple ceva plăcut și minunat.

Se duse la fereastra micuță și se uită în jos, pe stradă. Ziua de iarnă pălea deja, iar întunericul cobora peste oraș; pe stradă, felinarele se aprindeau în lumina cenușie a amurgului. Vizavi de hotel pîlpiia firma de neon a unui mic restaurant. Se întoarse brusc, auzind soneria stridentă a telefonului.

Era Neely.

— Tocmai m-am întors de la repetiție. Domnul Bellamy a fost la teatru s-o vadă pe Helen. Mi-a zis că ai venit și tu. Sînt atît de emoționată!

— Și eu la fel. Cum merge?

— Îngrozitor! exclamă Neely pe nerăsuflăte. Aseară am avut repetiție cu costume și a durat pînă la patru dimineața. Helen încearcă să mai taie ceva din repertoriul lui Terry King. Terry a ieșit ca o furtună din teatru, furioasă foc, iar impresarul ei a venit azi după-amiază, să aibă o discuție lămuritoare cu Gil Case. Terry zice că nu se poate ca Helen să-i taie cîntecul ăla. Iar numărul de dans cu The Gaucheros este oribil. Pun pariu că o să fie scos, iar lui Charlie și Dick o să li se dea papucii, mai adăugă Neely, veselă.

— Chiar că e îngrozitor. Helen s-a întors?

— Nu, e tot la teatru, încuiată în cabină cu Henry Bellamy. Nu-mi dau seama cum or s-o rezolve pînă la urmă.

— Cum adică, premiera n-o să mai fie în astă-seară?

— Oh, ridică ei cortina pînă la urmă, într-un fel, zise Neely, fericită. Dar o să fie o amețală. Hei, Anne, e și Mei aici.

— A venit probabil cu același tren ca și noi.

— Nu, el a sosit aseară. După o pauză, Neely spuse: Anne... eu... am făcut-o.

— Ai făcut ce?

— Știi tu.

— Neely... adică...?

— Îhî. M-a cam durut și n-am juisat. Dar Mei m-a făcut să juissez altfel.

— Nu-nțeleg ce vorbești.

— M-a sărutat acolo.

— Neely!

— Haide, Anne, nu mai fi atît de sclifosită. Dacă pe tine nu te arde buza după Allen, nu-nseamnă că eu sînt o firfă. Întîmplarea face, dacă vrei să știi, că sînt îndrăgostită de Mei.

— Ceea ce justifică totul.

— Ei, fir-ar al dracului, bineînțeles că da! Ne dorim mult. În ziua de azi, oamenii nu se mai căsătoresc doar ca să aibă dreptul să facă dragoste. Mei mă respectă și mă iubește la fel de mult ca și înainte. Ba chiar mai mult, fiindcă acum mă poate

iubi efectiv. Și eu îl iubesc. În plus, nici nu ne putem căsători încă. Trebuie să mai contribuie la întreținerea familiei lui. Dar dacă spectacolul are succes, iar eu am să pot conta pe o sută de dolari pe săptămână, atunci ne căsătorim.

— Neely.. dar ce-ai făcut tu... Anne se înecă, jenată.

— Te referi la faptul că m-a sărutat acolo? Să știi că Mei e de părere că tot ceea ce fac doi oameni împreună când se iubesc este perfect normal. Și, pe deasupra, să știi că-i senzațional de plăcut! Oh, abia aștept să vină iar seara! Și, Anne... când mă mîngîie pe sîni, simt pînă jos, acolo. Pun pariu că juisarea în celălalt fel nu-i nici pe departe atît de nemaipomenită...

— Neely, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ai să vezi tu cînd ai să ajungi în aceeași situație. Vezi tu cum e. Ne întîlnim după spectacol. Să te uiți la mine pe scenă. Am ' trei replici în scena a doua.

Lyon aștepta la o masă de la bar.

— Henry e tot la teatru, zise el, strîmbîndu-se plin de înțelegere și compătimire. Ți-am comandat niște apă gazoasă cu ghimbir. Am făcut bine?

Anne se uită la pahar, zîmbind.

— Poate că ar trebui să învăț și eu să sorb din niște whisky. Simt că pînă și chelnerii se uită la mine dezaprobat.

— ' Uită-te și tu la fel la ei. Nu trebuie să-ți fie rușine de nimeni cînd faci ce ai tu chef- Păstrează-ți identitatea.

— Nu cred că am, deocamdată, o identitate.

— Fiecare om are o identitate. Una a sa, proprie, și una pe care o arată lumii. Părerea mea este că ție îți place să joci, în fața celorlalte persoane, rolul fetei liniștite și cuminți. Asta în timp ce îți cauți adevăratul eu.

— Dacă mi-aduc bine aminte, parcă spuneai că sînt o luptătoare...

— Asta și cred — ești o luptătoare, dar pentru binele celorlalți. Sorbi din băutura cu ghimbir. Lyon îi oferi o țigară.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu, cred că ai pus degetul pe un mare adevăr. După care ridică privirea, cu chipul luminat. Dar m-am luptat și eu pentru ceva. Am....

— Da, ai venit la New York. Dar spune-mi și mie, Anne, asta o să rămînă singura realizare măreață din toată existența ta?

— Tu vorbești?! exclamă ea, cu ochii scăpărînd brusc de mînie. Războiul s-a terminat. Viața merge înainte. Ai de gînd să lupți din nou?

— Și acum lupt, zise el încetișor.

— Nu știi cum se face, dar niciodată cînd sînt cu tine nu reușesc | să spun ceva vesel sau amuzant, răspunse ea, crispată. De data asta, însă, nu eu am dat tonul. Știi ceva, cred că am să beau un whisky.

Făcu semn chelnerului și comandă două pahare cu whisky. Anne se pregătea să toasteze: '

— Poate că dacă dau toată asta pe gît, am să fiu în stare să spun ceva care să te facă să rîzi.

— Mi-ar face nespună plăcere să rîd. Dar nu-i nevoie să bei whisky.

Anne sorbi o înghițitură bună, golind jumătate de pahar. După care remarcă cu voce stinsă:

— Are un gust oribil, și tot nu-mi vine nimic nostim în minte. Lyon îi luă paharul:

— De ce e atât de important să mă faci să râd?

— Te-am văzut în seara aia, la La Ronde — cu Jennifer North. Ai râs mult și cu poftă. M-am gândit la lucrul ăsta... întinse mâna după pahar. Ce-o apucase să-i spună toate astea? Mai luă o înghițitură.

— Dă-i înainte, bea tot paharul. Până la urmă n-ai avut o idee proastă. Cel puțin acum lupti pentru tine însăși.

— Dar tu pentru ce lupti, Lyon? — Pentru tine. Se priviră ochi în ochi.

— Dar nu-i nevoie să lupti, răspunse ea încetișor. El o prinse repede de mână. Anne simțea apăsarea dureroasă a

diamantului de la Allen, care îi intra în deget cu o furie aproape vie. Dar nu lăsă să se vadă nici o clipă că marginea tăioasă a pietrei de la inel o făcea să sufere. Lyon închisese ochii...

— Hei, văd că voi doi v-ați servit deja, zise Henry Bellamy, pășind vesel spre ei. îi făcu semn chelnerului să-i aducă și lui un pahar cu băutură.

Anne se grăbi să-și tragă mâna. Inelul îi intrase practic în carne. Henry se așeză și oftă din greu.

— Țineți-vă de mână, nu vă deranjați, spuse el nonșalant. Nu trebuie să vă stingherească prezența mea. Ce naiba, sînteți tineri amîndoi, bucurați-vă de viață. Vreau să zic că, atunci cînd ești lînăr, ai impresia că ai să rămii așa o veșnicie. Apoi, într-o bună zi, te scoli de dimineață și constai că ai trecut de cincizeci de ani. Iar numele de la rubrica de decese nu mai sînt doar niște persoane necunoscute pentru tine. Sînt cei de-un leat cu tine, prieteni de-ai tăi. Chelnerulî aduse băutura. O dădu toată pe gît, fără să-și tragă răsufierea.

— Haida-de, Henry ! zise Lyon rîzînd. N-o fi dracu' atît de negru... întinse mâna pe sub masă și o apucă din nou pe Anne de mână, cu un gest intim și afectuos.

— Ba bine că nu, o ținu Henry pe-a lui. De fapt, ce se întîmplă acum e mai rău decît oricînd. Ori Helen s-a făcut și mai rea, ori eu am cam îmbătrînit.

— Știi bine că Helen e întotdeauna infernală pînă ce ajunge la premiera de la New York, comentă Lyon dezinvolt.

Henry scoase un carnețel și se uită țintă la o listă pe care o, mîzgălise acolo;

— Vrei să-ți enumăr cîteva perle din cîcotelile ei? Și, bagă de seamă, astea se referă doar la începutul spectacolului. Lumină proastă la numărul ritmat ; rochia de seară din scena a doua e infectă; orchestra sună prea tare la baladă; balada lui Terry Kung blochează spectacolul, iar tipa cîntă de parcă se jeleşte; numărul trupei cu secvența de vis ține prea mult ; toate cîntecele mele se termină cu stingerea luminilor — or eu vreau să fac reverențe; vreau ca balada cu tipul să se transforme în solo pentru mine — individul e total afon; Terry King își interpretează rolul prea dur și dezechilibrează spectacolul.

Henry clătină din cap și făcu semn să i se aducă alt pahar.

— Doamne, ce nu pot să sufăr eu barul ăsta, zise el, uitîndu-se de jur împrejur și făcînd semne afabile cu mâna spre cîteva impresari și producători veniți pentru

premieră. îi urâsc pe toți nenorociții care-și fac apariția pe-aici în speranța că reprezentăția va da chix. Zîmbi către cineva din partea opusă a încăperii. Gil Case e cel care-i atrage pe toți ăștia. Le-ar face mare plăcere să vadă cum ratează un producător "gentleman". Le-a tot băgat pe gît povestea aia cu școala la Harvard pe care a făcut-o el... Oftă din nou. E cel mai nenorocit bar din lume, unde mi-am petrecut cîteva dintre cele mai nenorocite seri din viața mea.

Anne și Lyon schimbară un zîmbet confidențial. Ea se uită în jur. I se părea cea mai frumoasă încăpere din lume. Ce mult mi-aș dori să pot păstra aceste clipe, își zise ea. Indiferent ce mi se va întîmpla mai departe în viață, aceste clipe vor rămîne momentele cele mai fericite pe care le voi fi trăit vreodată.

Luară cina rapid, în restaurantul hotelului de modă veche. Henry și Lyon cunoșteau aproape pe toată lumea din local. Nimeni dintre cei ce făceau parte din spectacol nu era prezent. Toți actorii rămăseseră prin camere, înfulecînd în grabă cîte un sandviș și încercînd să-și refacă pieptănăturile cam pleoștite. Făcînd conversație și simțîndu-se teribil de emoționată, Anne se uita tot timpul la Lyon. Din cînd în cînd, privirile li se încrucișau și rămîneau parcă aninate timp de cîteva clipe, scurte și intime. Nu-i venea să creadă că toate astea i se întîmplau ei... că se petrecea totul exact așa cum sperase că avea să fie... că trăia și simțea totul așa cum visase de atîtea ori...

Henry făcu semn să i se aducă nota de plată.

— Arme, vād că ești foarte încordată acum, înainte de premieră. Nici nu te-ai atins de mîncare. Dar nu-i nimic, mănînci tu mai tîrziu. Gii Case dă o mare recepție după reprezentație.

Toate biletele se vînduseră. Cu avalanșa de oameni de teatru prezenți acolo, sala plină de spectatori trăia emoția și agitația unei premiere nev-yorkeze. Anne ședea între Lyon și Henry, pe rîndul trei. Luminile păliră, iar orchestra atacă uvertura. Lyon'o prinse de mînă, strîngînd-o. Răspunse și ea cu o stringere, amețită de fericire.

Spectacolul începu cu un număr muzical foarte vesel și strălucitor. Costumele erau noi, colorate și curate; fetele din trupa de balet, care cu cîteva ore în urmă păreau fără vlagă și neatrăgătoare, erau acum superbe, cu machiajul lor de nuanța piersicii. Nu trecură decît cîteva minute și aerul se încarcă parcă de atmosfera aceea electrizantă, tipică pentru un spectacol de mare succes — un soi de curent imperceptibil circula parcă între sală și interpreți.

Cînd Jennifer North păși pe scenă, cu reflectoarele ațintite asupra ei, evidențiind-o dintre toate celelalte fete, teatrul fremăta de exclamații admirative. Se mișca agale, ondulîndu-se în ritmul muzicii, îmbrăcată cu o rochie aurie plină de paiete, care se mula ispititor pe trupul ei absolut superb.

— Mamă Doamne, șuieră Henry ca pentru el. Și, aple-' cîndu-se peste Arme: Lyon, să nu ratăm ocazia. Weiss, de la Twen-I tieth, e aici, și Meyers — de la Paramount. Jennifer poate da lovitura cu un contract pe cinci ani.

— Atenție, însă! Termenii trebuie să fie avantajoși, replică Lyon. E încurcată cu Tony Polar. Nu renunță la el decît dacă contractul e într-adevăr foarte bun.

— Tony n-o s-o ia niciodată de nevastă. Las' pe mine!

— Uite-o și pe micuța ta prietenă, zise Lyon repede. Arme se uită în direcția indicată tocmai când Neely se retrăgea de pe scenă, însoțită de doi bărbați din trupa de dans.

Când Helen își făcu apariția pe scenă, spectacolul se întrerupse practic în uralele audienței, care o întâmpină frenetic, cu o izbucnire aproape isterică. Helen rămase calmă, perfect stăpână pe ea, și zîmbi ușor, primind aclamațiile publicului. Toată lumea ajunsese să joace în acest show datorită ei; teatrul era ticsit de spectatori tot datorită ei; scenariul fusese conceput și scris numai pentru ea. Protejată de luminile rampei. Helen beneficia de dragostea celor prezenți în sală. Dacă Gino ar fi fost acolo, ar fi strigat și aplaudat și el, laolaltă cu toți spectatorii. Nu mai conta dacă după reprezentație ar fi implorat-o pe Arme "s-o ia de pe capul lui", din moment ce în clipele astea o adora toată lumea.

Era spectacolul lui Helen, de la cap la coadă. Fiecare nou cîntec stîrnea ropote de aplauze, din ce în ce mai furtunoase. Sala nu mai alcătua un auditoriu, în sensul strict al cuvîntului, ci o masă de credincioși, adunați și uniți în cultul adorării lui Helen Lawson. Rîsul acela răgușit și gros, care în alte împrejurări o făcea pe Arme să tresară neplăcut, părea acum, filtrat prin luminile rampei, firesc și vibrant. Neely strălucea și ea în rolul mărunț care-i revenise. Jennifer North reapăru cu 6 nouă toaletă transparentă, iar sala reacționa tumultuos, în culmea încîntării. Terry King primi aplauze apreciative pentru cele două cîntece interpretate, nuanțate cu o voce mult mai dulce și îmbietoare decît glasul lui Helen. Și totuși Helen capta toată atenția; autoritatea ei scenică era ea însăși o artă.

— Eu zic că Terry e bună, îi șopti Anne lui Lyon. Dar nici nu se compară cu Helen. E o interpretă de talie medie.

— Din păcate, fizicul ei este cu mult peste medie, răspunse Lyon.

La pauză, toată lumea se înghesui în foaietul îngust. Gilbert Case îi făcu semn lui Henry, așa că îl urmară cu toții în barul de-alături.

— Gil, e cel mai mare spectacol al lui Helen, zise Henry în timp ce sorbeau cu toții din pahare.

— Asta-i și părerea mea, băiete, replică Gil, surîzînd cordial. Mai trebuie tăiat cîte ceva pe ici-pe colo și, în rest, merge exact așa cum e/N-o să mai am nevoie de Boston; o scoatem la capăt doar cu patru săptămîni la Philadelphia.

— Merge ușor, cu condiția să tai ce trebuie și unde trebuie. Se priviră în tăcere. După care, Gil Case se grăbi să schițeze un fel de zîmbet:

— Haide, Henry, știi -bine că sînt cu mîinile legate. N-am cum s-o concediez pe Terry King. Are contract pe toată durata reprezentațiilor.

— Cum de l-a obținut? întrebă Lyon.

— Excelentă întrebare, replică el, ridicînd din umeri. Crezi că găsești vreo ingenuă cît de cît talentată care să semneze un contract pentru un spectacol cu Helen Lawson, și să nu aibă prevederea să conțină o asemenea clauză?! Uită-te numai puțin în urmă, să vezi cum a fost. Betty Mobile — concediată la Boston. Referințe prea bune. Sherry Haines — rol suprimat la Philly. Referințe prea bune. Vrei să mai continui? Nu poți angaja o actriță ingenuă pentru un show cu Helen Lawson fără

clauza de permanență pe toată durata reprezentațiilor. Doar dacă n-ai chef să dai de porcării.

— Helen n-o s-o lase să joace în premiera de la New York, ascultă-mă pe mine ce-ți spun, interveni Henry, calm.

— Henry, te implor — discută cu ea, insistă Gil. Dacă o concediez pe Terry, cum să mă justific față de sponsorii mei? Mai am încă două spectacole programate pentru stagiunea asta. Dacă o dau afară pe Terry, o să trebuiască s-o plătesc cu o sută de dolari pe săptămână pînă la întîi iunie, și o să fiu nevoit s-o mai plătesc cu același salariu și pe fata care are s-o înlocuiască. Cu salariul lui Helen, plus procentajele... păi, n-am cum să-mi permit așa ceva.

— O să ajungă să te coste și mai mult dacă o ții pe Terry, plus o grămadă de necazuri. Dacă Terry King rămîne în spectacol, Helen o să se tot vaite de numere și de orchestrație. O să trebuiască să rezervi trei săptămîni la Boston. Ți dai seama, cred, că toată trambalarea asta, cu tot calabalîcul, o să-ți facă o gaură în buget de opt mii de dolari pe săptămînă. Pe urmă, brusc, Helen o să se declare nemulțumită de costumele ei. O să te pună să-i aduci textieri din afară. Mai văd și cu astea o cheltuială de douăzeci și cinci de mii de dolari, pe puțin. Dar scapă de Terry, și lui Helen o să înceapă să-i convină toate celea în spectacol, inclusiv tu, și ai să ajungi la New York după Philly. Simplu ca bună ziua.

Gil se cutremură la gîndul unei asemenea perspective.

— Mda, presupun că se poate și altfel...

Henry încuviință din cap, dar nu mai adăugă nimic. Gil oftă.

— Am să încerc. Mă simt însă cam bătrîn pentru acțiuni de genul ăsta.

Henry lăsă cîteva bancnote la bar și se întoarseră în sală.

Actul al doilea se dovedi și mai pasionant. Helen se lansă în două cîntece de final, unul după altul, dar se văzu nevoită să biseze de trei ori. Spectacolul avea un succes electrizant; publicul refuza, practic, s-o lase să părăsească scena. Spectatorii mai aplaudau încă în clipa în care cortina coborî pentru ultima oară.

Programul lui Henry era mîzgălit tot de semne și notițe referitoare la posibile tăieri și schimbări. Era încă încruntat și preocupat cînd ajunseră cu toții în foaietul aglomerat.

— Cine se uită la mutra ta crede că spectacolul a fost un mare eșec, spuse Arme, veselă.

— Nu, scumpete, știu că nu-i așa. Dar știu și ce bătlîi mă așteaptă. Apoi zîmbi: E cehmai mare succes al ei de pînă acum. S-a depășit pe sine însăși. Țși stinse țigara. Acum, hai să dăm din coate pînă în culise.

Intrarea spre cabina lui Helen arăta ca o scenă de mase. Coridorul era ticsit de admiratori care așteptau răbdători la coadă pentru a ajunge s-o sărute în fugă pe vedetă și s-o felicite pentru marea realizare artistică. Helen stătea la ușă; văzut de aproape, stratul gros de machiaj părea grotesc. Surîdea și accepta îmbrățișările cu un fals entuziasm. Ți văzu pe Henry, pe Anne și pe Lyon, care încercau să-și croiască drum prin mulțime.

— Bună! țipă ea, veselă. Intrați în cabină. Le făcu semn cu capul spre intrarea acesteia. Cînd Anne trecu pe lîngă ea, Helen Ți șopti: Cum' scap de netoții ăștia,

mergem la petrecerea lui Gil. Apoi se întoarse surîzătoare spre următoarea persoană care aștepta la rînd, afîșă un zîmbet ce părea de-a dreptul fericit și își văzu mai departe de urările zgomotoase ce nu mai conteneau.

Petrecerea era în toi cînd sosiră, dar la apariția lui Helen toată zarva încetă și lumea se întoarse spre ușă. După o fracțiune de secundă de tăcere încremenită, urmă o explozie de ovații frenetice. Helen le răspunse cu un surîs și cu o fluturare din mîină, foarte bine dispusă, îndemnînd asistența să-și reia distracția. Agentul de publicitate al spectacolului țîșni în față pentru a o îndruma spre reprezentanții presei locale și spre cîțiva sponsori importanți. Lyon o conduse pe Anne într-un colț mai liniștit și îi aduse niște băutură gazoasă cu ghimbir și un platou cu cîteva sandvișuri cu friptură de pui, deloc apetisante.

— E și mîncare caldă, mai încolo, spuse el, instalîndu-se lîngă ea. Fac o tentativă să aduc și din asta, numai să se mai rărească puțin îmbulzeala.

— Nu prea mi-e foame, îl asigură Anne, ciugulind dintr-unul din sandvișurile acelea prea puțin gustoase. Își plimbă ochii prin încăperea.

— Din păcate, la petrecere nu sînt invitați decît actorii principali. Trupa de dans și figurantele au alt bairam.

— Vai ce urît!

— Nu chiar. Fac o chetă între ei, își cumpără sandvișuri mult mai gustoase, se adună în camera cuiva și se distrează pe cîinste, glumind pe socoteala mahărilor. Brusc, în încăperea se lăsă din nou liniștea. Anne întoarse automat ochii spre ușă. Jim Taylor, un reporter bine cunoscut din New Haven, își făcuse apariția, însoțit de Jermifer North. De fiecare dată cînd o vedea pe Jennifer, era uluită de incredibila frumusețe a acestei fete. Îi văzu pe sponsori roind în jurul ei, pentru a-i fi prezentați, și se miră și mai mult redescoperind, și de astă dată, căldura și interesul sincer pe care Jennifer le manifesta față de toți cei cu care făcea cunoștință.

Helen veni spre ei și își trase un scaun.

— Ce deștepți sînteți voi că v-ați pitit într-un colțișor așa de bun. Doamne, cît urăsc petrecerile astea! Dar așa își răsplătește Gilbert sponsorii. Le oferă o noapte în care au posibilitatea să se amestece cu tot ceea ce reprezintă marea industrie scenică.

Accentua anume ultimele cuvinte cu un rînjjet satisfăcut.

Gil Case li se alătură și el.

— E acolo niște pui excelent preparat. Și mîncare chinezească, dacă vreți.

— Gil, de ce mîninci întotdeauna asemenea porcării la petreceri? îl întrebă Helen.

— Dar mîncarea e realmente bună. A fost recomandată de hotel.

— Sînt convinsă că au recomandat și friptură de vacă — numai că ți s-a părut prea scump.

— Haide, Helen, răspunse Gil fără să se supere, e seara ta. Simte-te bine. Și dispăru în vâltoarea invitaților.

— Hei, Gil ! strigă Helen, cu o voce ascuțită. Noi doi avem ceva de discutat. Sări de pe scaun și se duse după el.

— Gil n-are nici o șansă, comentă Lyon, zîmbind.

— Crezi că Helen o s-o țină morțîș cu ideea ei — mă refer la povestea cu Terry King? întrebă Anne.

— Nu cedează nici cu un milimetru.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu Helen, zise Anne, gînditoare. Terry King e bună. Merită să i se acorde o șansă. Și nici nu se ridică la valoarea lui Helen. Sînt sigură că aș putea s-o conving...

— Anne, nu încerca. Îți' zboară capul!

— Nu, Lyon. Noi două sîntem prietene. Problema e că nimeni n-o tratează pe Helen ca pe o ființă umană. Nu-i greu să vorbești cu ea. Știu că pe mine o să mă asculte.

Lyon o prinse de mîină, privind-o în ochi.

— Sînt convins că tu chiar crezi lucrul ăsta. Anne... Anne... tu, care ești atît de minunată, cum de te-ai băgat într-un asemenea balamuc? Îți închipui doar că o cunoști pe Helen. Sub machiajul înșelător se ascunde o duritate de fier.

— Te-nșeli, Lyon. O cunosc bine pe Helen. Discut cu ea noaptea tîrziu, ore întregi — cînd masca a căzut —, iar ea îmi vorbește sincer, din toată inima. E o femeie minunată. Asprimea asta nu-i decît o aparență. Nimeni nu se sinchisește să vadă ce se află dedesubt.

Lyon scutură din cap.

— Pot să accept ideea că această latură dulce există, dar asta nu o caracterizează pe Helen. Probabil că e vorba de o trăsătură de caracter mai puțin importantă, pe care Helen n-o arată decît arareori și care riscă să se spulbere într-o fracțiune de secundă. Asprimea și duritatea, însă, n-o părăsesc niciodată.

— Oh, Lyon...

Dintr-o dată se produse o îmbulzeală la ușă. Un băiat de serviciu își facu apariția, cu brațele încărcate cu primele exemplare ale ziarelor de dimineață. Helen înșfacă un set și parcurse la repezeală recenziile critice. Gil Case le citi cu glas tare.

Spectacolul era catalogat drept un succes răsunător. Specialiștii laudau muzica, se extaziau în legătură cu calitatea scenariului și îi aduceau elogiile mirobolante lui Helen. Era o legendă vie, cea mai mare stea de comedie muzicală a timpului, o actriță desăvârșită — și laudele continuau mai departe pe același ton. Terry King beneficia și ea de câteva aprecieri favorabile, iar Jennifer North era răsplătită cu superlative la adresa calităților sale fizice.,

Toată lumea se felicita. Sponsorii se plimbau de colo-colo, cu zâmbete prostești, dădeau mîna cu oricine le ieșea în cale și o copleșeau pe nelen cu nenumărate laude.

— Momentul este extrem de prielnic ca să ieșim discret, sugeră Lyon.

Nici nu ajunseseră bine la ușă, că se treziră cu Henry care le bloca accesul spre hol.

— Unde vă duceți? întrebă el degajat.

— Ne gîndeam să trecem dincolo, în restaurant, și să mâncăm ceva ca lumea, răspunse Lyon.

— A, nu, băiete — nu mă lași pe mine singur cu toată treaba asta.

— Cu ce anume? întrebă celălalt, cu aerul cel mai nevinovat. Spectacolul t o reușită.

— Sigur. Numai că Helen insistă să aibă chiar acum o întîlnire cu Gilbert.

— Cînd?

— Peste zece minute, în apartamentul lui Gil. Iar eu am nevoie de tine, măcar ca suport moral dacă nu pentru altceva.

Anne  si ascunse dezamăgirea z mbind. * — Haide, Lyon, du-te. E t rziu.  i, de fapt, nici nu prea mi-e foame.

— Asta s-o crezi tu! replică Lyon,  ncol cindu- i braul sub al ei. Tu o cuno ti pe adevărata Helen. Poate că reușești s-o scoi la iveală  i să ne-o ar ti  i nouă în seara asta. Avem nevoie de c t mai mult ajutor.,

Atmosfera din apartamentul lui Gil Case contrasta izbitor cu festivismul de la petrecere. Helen ședea pe o canapea, sorbind dintr-un pahar de șampanie; avea o mutră posacă  i bosumflată ca a unui copil, ceea ce nu o avantaja de nici un fel. Machiajul pentru scenă, c t mai rămăsese, se întărise, accentu ndu-i ridurile  i form nd mici crăpături urite pe toată faa.

— Asta-i nebulie curată! exclamă Gil Case, ridicînd braele 'spre tavan, 'într-un gest de disperare. Uita i-vă numai la noi: stăm de parcă am fi la priveghi, c nd, de fapt, am dat lovitura cu cel mai mare succes de variet ti al sezonului.

— Păi cum dracu' să nu fie un succes?! bgmb ni Helen, ar t ndu- i col ii. Toate spectacolele mele sînt niște succese senza ionale. Iar din ăsta de-acum ai să te  mbog e ti, Gil! Ai să obii un contract măreț pentru film, iar eu o să stau deoparte  i am să mă uit la Betty Grable sau la Rita Hayworth interpret nd rolul meu. Fie, asta-i regula jocului, mă supun. Dar nu văd de ce ar trebui să stau deoparte  i să mă uit cum o t rfuli  ca Terry King ajunge la Hollywood datorită eforturilor mele. '

— Helen, critica aproape că nici n-a men ionat-o!

— A, da? Într-unui din ziare scria că ascensiunea ei în lumea filmului e ca  i făcută.  n plus, mai are  i cel mai bun c ntec din spectacol.

— Helen, interveni Henry, cu treaba asta am lămurit-o deja. Nu există posibilitatea ca acest c ntec să fie rescris pentru rolul tău. B ieii au făcut două no ti albe încercînd să rezolve problema, însă nu se poate. C ntecul e compus pentru un fol de ingenuă.

— Dar  i despre Jennifer North s-a spus că va reuși să facă film, adăugă Gil.

— Da,  ns  Jennifer North nu c nt !

— Helen — Terry King nu- i poate dăuna în nici un fel, stărui Henry.

— Ei, fir-ar a dracului de treabă, nici n-o să apuce! Fiindcă n-o să aibă ocazia.  sta e spectacolul meu, iar eu n-am de g nd să fac pe Mo  Crăciun pentru nimeni. Singurul star care poate străluci într-un show L'awson e doar Lawson!

— Dar fata e bună, insistă Gil. Cele două cîntece pe care le interpretează sînt în avantajul spectacolului.  i ce-i bun pentru spectacol e bun  i pentru tine. Cum spuneai, e spectacolul tău.

— Păi, dacă tot e-aft de bine, fă-o vedetă în următorul tău show. Căi bani ai să poi scoate de la sponsori pentru ea?

Henry se ridică în picioare:

— Helen, tu e ti prea mare ca să- i faci probleme din at ta lucru. Fata nu- i poate dăuna în nici un fel  i merită  i ea o  ans . Ai fost  i tu c ndva ca ea, o debutantă. Mai  ii minte primul tău spectacol? Ia g nde te-te, cum ar fi fost dacă Nancy Shaw ar fi insistat să  i se dea papucii la New Haven?! Ai mai fi acum unde ești?

— Și unde naiba a ajuns acum Nancy Shaw? se rățoi Helen. Știi ceva, Henry ? Tipa mergea pe patruzeci de ani cînd am apărut eu. Dacă era deșteaptă, se descotorosea de mine. Dar se credea grozavă — era o frumusețe, și toate frumusețile astea se cred grozave. Și-a zis că nu-i ajung nici la degetul mic în ceea ce privește fizicul. Poate că așa și era. Dar am reușit să fiu mai bună decît ea în spectacolul ăla. N-nseamnă că asta s-ar putea întîmpla și în cazul lui Terry King. Una e Helen Lawson! Și, dacă analizezi mai bine lucrurile, nici Nancy Shaw nu se ridică la valoarea lui Helen Lawson. Dar am învățat totuși ceva din greșeala ei — nimeni nu se va folosi de mine sau de spectacolul meu ca să-și aranjeze ploile.

Gil ridică din umeri cu un gest de neputință.

— Are un contract cu clauză pentru toate reprezentațiile.

— Știi foarte bine ce e cu genul ăsta de clauză, zîmbi Helen, răutăcioasă.

— Bine, Helen, dar critica a apreciat-o favorabil. Nu mă pot duce la sponsori să le spun că trebuie s-o dăm afară pe bani fiindcă joacă prost.

— De acord cu tine, replică Hele pe un ton amiabil.

— Iar pentru tine n-ar fi deloc avantajos, din punct de vedere al afacerilor, dacă s-ar afla că a fost concediată.

— Corect! încuviință Helen. Atîta ne-ar mai lipsi amîndurora. Măcar asupra acestui aspect am căzut de acord. Acum dă-i drumul, la treabă! spuse ea, mijind ochii.

Scapă de ea într-un mod rezonabil. Poți s-o faci. Ai mai făcut-o și altă dată.

Gil Case parcă intrase la apă, chircindu-se de tot. Ofînd din greu, spuse:

— Bine. Dar n-ar strica să mai aștept pînă după premiera de la Philadelphia.

— Exclus ! tună Helen. Adică cum, să-i las timp să mai primească niște elogii?!

Vreau să dispară chiar acum, la sfîrșitul săptămîinii ăsteia.

Gil începuse să-și cam piardă răbdarea.

— Fată dragă, și după aia ce facem? Cine o va înlocui luni, la premiera de la Philadelphia?

— Cheam-o pe Penny Maxwell. A dat probă pentru rolul ăsta și poate învăța repede ce are de făcut. Nu uita de altfel că, inițial, pe ea am vrut-o.

— Repetă pentru noul spectacol al lui Max Seller.

— Nu se poate, glumești! Doamne sfînte! Dar cîntă pițigăiat și arată ca o scroafă!

— Atunci, vezi, asta e, zise Gil. Terry joacă în premiera de la Philadelphia. N-avem încotro. Chiar dacă îi iau mîine la telefon pe toți impresarii din New York, tot nu s-ar găsi nimeni să învețe rolul în timp util.

— Știi eu pe cineva care ar putea, zise Anne, brusc. Toți se întoarseră, holbîndu-se uluiți la ea.

— Îmi dau seama că n-ar trebui să-mi bag nasul... mai adăugă, neliniștită.

— Despre cine-i vorba, îngerășule? întrebă Helen blînd.

— Despre Neely O'Hara. E dublura lui Terry. Știe toate cîntecele ei și, realmente, cîntă foarte bine.

— Hm, exclus, făcu Gil pe un ton superior. Am pus-o dublură ca să nu rămînem descoperiți în perioada asta. Am de gînd să aduc o dublură cum trebuie imediat ce ne lansăm la New York. E mult prea neînsemnată. Parcă-i o biată orfelină.

— Și, mă rog, cam cum ar trebui să fie o ingenuă? Întrebă Helen, mijind ochii. Ce-ai vrea tu, vreo roșcată trăsnet, cu fițe mari?

— Helen, rolul e reușit. Nu-mi permit riscul să pun o puștoaică necunoscută tocmai în premiera de la Philadelphia.

— Toată viața a jucat numai vodevil, interveni Anne, din proprie inițiativă. E obișnuită să dea probe. Zău, domnule Case, Neely ar putea fi minunată în rolul ăsta.

— Mda... presupun că am putea să încercăm, acceptă el, încă șovăielnic. Am trei săptămîni la Philly ca să gădesc pe altcineva dacă văd că nu merge.

— Deci, totul s-a lămurit, conchise Helen, ridicîndu-se. Haidem la culcare.

— Ca niște mieluși ce sîntem, spuse Gil, supărat. Numai că mie-mi revine sarcina s-o manevrez pe Terry King!

— Pun pariu că ai mai făcut-o din plin înainte de a semna contractul, i-o trînti Helen, îndreptîndu-se spre ușă. Convoacă repetiția pentru mîine la ora unsprezece, cu toată lumea — în afară de mine. Poți să pornești bilciul atunci. Eu trebuie să dorm. Mai avem și un matineu. Se întoarse spre Arme: Mă bucur că ai venit și tu în seara asta, Annie-gălușcă-mică. Te sun cînd mă bag în pat.

Gil închise ușa în urma lui Helen.

— Băieți, nu mi-ați fost de nici un ajutor, zise el pe un ton de reproș.

— Am încercat, remarcă Henry, parcă gîrbovit. Știam însă că e inutil. Se uită la Lyon și la Anne. Hai, duceți-vă să mîncăți. Eu rămîn cu Gil, să punem la cale măcelul.

În timp ce așteptau liftul, Lyon spuse:

— Vrei să încercăm la bufetul de vizavi?

— Nu mi-e foame.

— Obosită?

— Nu, absolut deloc. Îi străluceau ochii.

— Cred că mi-ar plăcea să iau puțin aer. Ce zici, vrei să înfruntăm iarna la New Haven?

Se plimbară în lungul străzii pustii.

— Cum or să facă, pînă la urmă, cu Terry King? Întrebă Anne.

— Or s-o forțeze să-și dea demisia. Aburul respirației lui Lyon brăzda întunericul.

— Dar cum or s-o facă?

— Vino mîine la repetiție — dacă ai nervii tari. Anne se înfiora imaginîndu-și scandalul de a doua zi. i — în fine, măcar lui Neely i se oferă o șansă.

— Ai fost minunată. Mi-ar plăcea să am o prietenă ca tine.

— Lyon, dar tu ce-ți închipui că sînt? zise Anne, uitîndu-se deodată la el. Doar nu-ți imaginezi că mă plimb cu tine pe frigul ăsta numai fiindcă îmi place să deger!

— Mă plimb cu tine pentru că îți sînt prieten, Anne. Dar sînt și realist. New Haven o să se sfîrșească, iar de degetul tău afîrnă un bucațoi de diamant, ca să nu mai pomenesc de tipul care ți l-a dat. Ești mult prea de soi pentru o aventură romantică trecătoare, într-un oraș de provincie.

— Doar atît ar fi?

— Crezi că s-ar putea mai mult? Întrebă el, oprindu-se și învăluind-o cu privirea.

— S-ar putea orice vrei tu, Lyon.

Fără să mai scoată un cuvânt, o răsuci în loc și o conduse înapoi spre hotel. Nu mai vorbiră nimic până ajunseră în camera lui. Încăperea era o copie fidelă a camerei demodate și insipide ce-i fusese repartizată și ei. Lyon îi luă mantoul. O privi lung și tandru câteva clipe, după care întinse brațele. Anne se năpusti spre el, spre buzele lui reci și proaspete după aerul de-afară, dar tari și nerăbdătoare s-o sărute. Se miră singură de ardoarea cu care-i răspunse la sărutări, de parcă dintotdeauna ar fi ținut să fie sărutată astfel. Se lipise strâns de el, cufundându-se din ce în ce mai adânc în senzația neasemuită pe care o resimțea.

Îndepărtându-se ușor de el, îl privi cu lacrimi în ochi:

— Oh, Lyon, îți mulțumesc că m-ai făcut să cred...

— Ce te-am făcut să crezi?

— Nu... nu-ți pot explica... ține-mă așa în brațe. Își încolăci brațele în jurul lui. O săruta din nou și își dorea în sinea ei să nu se oprească niciodată. Tremura din tot trupul de bucuria deplină pe care i-o provoca atingerea lui.

Lyon se trase brusc înapoi. Ținând-o cu mâinile la o oarecare distanță, îi spuse cu glasul răgușit, dar blând:

— Anne, te doresc foarte tare, dar tu trebuie să iei hotărârea. Se uită spre inelul de pe degetul ei. De tine depinde semnificația acestor clipe. Să știi însă că, dacă până la urmă ne-am rezuma doar la New Haven, eu aș înțelege.-

— Lyon, nu vreau să fie doar o aventură romantică de o noapte.

— Stai jos, Arme. O trase încetșor spre marginea patului. Dacă credeam cumva că asta dorești, nu te-aș fi adus aici. Iar dacă aș fi vrut o fată cu care să-mi petrec sfârșitul de săptămână, găseam b multme dintre cele care joacă în spectacol. N-aveam de ce să umblu după una care are deja o legătură serioasă. Premierele la New Haven creează întotdeauna un fel de isterie generală. Dar seara asta o să treacă și o să vină luni... te întorci la New York. Acolo e altă lume, iar zilele astea două, de sfârșit de săptămână, s-ar putea să ți se pară de-a dreptul ireale. Aș vrea să știi că, dacă seîntimplă cumva așa... eu pot înțelege.

— Dar pentru tine cum e? întrebă Arme. Ceea ce se întimplă acum e tot parte din isteria asta generală?

— Oh, Doamne, făcu Lyon rîzînd. Dacă ai ști de cîte ori am fost cu asemenea ocazii la New Haven, Philadelphia sau Boston! Pentru mine e o noapte din multe altele de acest gen — însă cu o excepție minunată. Prezența ta.

Anne întinse mîna și îl mîngîie pe obraz cu vârful degetelor:

— Te iubesc, Lyon.

— Să știi că nu mă supăr dacă ai să-ți schimbi părerea.

— Nu mă crezi?

— Ba da, te cred. Pentru clipa de-acum. Nu cred că ești genul de fată care acceptă să se culce cu un bărbat dacă nu e convinsă că o face din dragoste.

— N-am spus lucrul ăsta nimănui, Lyon. Te iubesc cu adevărat. Lyon se ridică și își aprinse o țigară. Cînd se întoarse, chipul lui exprima fermitatea hotărîrii luate:

— Du-te înapoi la tine în cameră, zise el, luîndu-i mantoul. Anne ședea în continuare pe pat.

— Lyon... nu înțeleg...

— E mai bine să așteptăm. Vezi întâi cum gîndești luni, cînd ajungi la New York.

— N-am să-mi schimb părerea.

— Nu pot să risc.

Anne se ridică încet de pe pat.

— Vrei într-adevăr să plec? făcu ea, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Doamne sfinte, Anne, nici pomeneală de așa ceva. Dar de dragul tău... cred...

— Lyon... vreau să rămîn, spuse ea, aproape umil.

O privi ciudat, cîntărind parcă semnificația cuvintelor ei. Apoi, brusc, zîmbi dezinvolt, cum știa el, scoțîndu-și sacoul. Traversă încăperea și întinse brațele spre Anne.

— Vino-ncoa', copilă minunată și dulce. Am încercat să fac pe gentlemanul, dar mi-ai spulberat și ultimul dram de rezistență.

Fără să vrea, Arme zîmbi, încercînd parcă să-i răspundă la surîs. O strinse ușor în brațe, apoi îi dădu drumul. Și. acum, ce urma? Lyon își scotea cravata. Dar ea ce trebuia să facă? Voia într-adevăr să facă dragoste cu el, dar probabil că trebuia respectată o anumită etichetă. Nu putea să se apuce, dintr-o dată, să-și azvîrle hainele ca într-o comedie burlesca. Of, Dumnezeule, ce păcat că nu-și pusese slipul cel nou — și ce păcat că nu întrebasese pe nimeni cum se procedează în astfel de situații! Uite, acum își scotea cămașa. Trebuia să facă și ea ceva — nu putea să stea așa, pur și simplu...

Lyon își desfăcu cureaua, arătînd degajat spre baie: -

— Dacă vrei, dezbracă-te acolo.

Dădu din cap amuțită și se năpusti înăuntru. Simțindu-se în siguranță în spatele ușii închise, începu să se dezbrace. Ei bine, și acum? Nu-și putea face intrarea în dormitor goală-pușcă. De cîte ori nu visase la momentul în care avea să se dăruiască unui bărbat! Dar nu-și imaginase că va fi așa — într-un hotel prăpădit din New Haven. În visele ei cele mai frumoase, își închipuise un pat mare și elegant, în care ea, într-o cămașă de noapte vaporosă, plutea diafană în brațele soțului ei. Într-o lumină pală și difuză, ea aluneca eteric sub cuvertură, cufundîndu-se în brațele tandre ale iubitului. Visul ei nu mersese niciodată mai departe de acest moment, nu ajunsese niciodată pînă la spectacolul dragostei fizice — visase doar emoțiile și ambianța romantică, iar iubitul ei nu avusese o înfățișare concretă, definită. Acum îi știa bine chipul — iar cămașa de noapte vaporosă rămăsese pierdută în tainele visului. Stătea goală și înfrigurată sub lumina puternică din baie și nu știa ce să facă.

— Hei, ce faci acolo? Mor de urît aici, de unul singur! îi strigă Lyon.

Privi disperată în jur și înșfacă un prosop mare de baie. Se înfășură în el și deschise timid ușa.

Lyon era în pat, cu cearșaful tras pînă la mijloc. Stinse țigara și întinse brațele, îmbietor. Anne se întoarse, bîjbîind după întrerupătorul de la baie.

— Lasă lumina aprinsă, îi spuse el. Vreau să te văd... să mă conving că te am cu adevărat în brațe.

Se apropie de pat, iar el o prinse de mâini. Prosopul îi căzu -grămadă la picioare.

— Frumoasa mea Anne, șopti el. Admirația și felul simplu în care îi contempla trupul îi spulberară orice urmă de jenă. El azvîrli cearșaful în lături și o atrase în brațe. Senzația corpului lui puternic lipit de al ei i se păru dintr-o dată cel mai firesc lucru din lume. La fel ca și incredibila, deliranta senzualitate a buzelor lui mîngîindu-i gura, sărutînd-o adînc, cu lăcomie. Reacționa la îmbrățișări cu o ardoare de care nu s-ar fi crezut capabilă, buzele ei tînjind cu înflăcărare după noi și noi sărutări. Avea senzația că parcă nu izbutea să-l sărute suficient de profund. Mîinile lui îi dezmierdau delicat trupul, apoi mai intim. Cu toate acestea, emoția sentimentelor domina în inima ei orice senzație fizică. Ideea că îl putea ține în brațe... că stătea lipită de el, sărutîndu-i pleoapele, fruntea, buzele... gîndul că el o dorea, că ținea la ea...

Apoi simți că ajunseseră acolo! Oh, Doamne, venise momentul! Voia ca lui să-i placă, însă durerea o luă pe nepregătite și țipă fără-să vrea. Se trase imediat de lîngă ea, dîndu-i drumul.

— Anne... în ochii lui se citea uimirea.

— Nu-i nimic, Lyon, continuă, îl imploră ea. O să fie bine. Lyon se întinse pe spate cu un geamăt.

— Doamne sfinte, nu se poate...

— Lyon, nu contează. Te iubesc.

Se întoarse și o sărută cu gingășie. După care se întinse din nou pe spate, cu mîinile la ceafă, privind țintă în semiîntunericul din camera.

Stătea foarte liniștită. Lyon se întinse după o țigară, oferin-du-i și ei una. îl refuză, privindu-l în tăcere, cu sufletul plin de amărăciune. Trase fumul în piept și-i spuse:

— Anne, te rog să mă crezi. Nici nu m-aș fi atins de tine dacă aș fi știut că...

Anne sări din pat, se repezi în baie și trînti ușa. Îngropa fața într-un prosop, încercînd să înăbușe zgomotul hohotelor de plîns. Veni imediat după ea și deschise ușa.

— Nu plînge, draga mea. Totul a rămas intact — ești tot fecioară.

— Nu din cauza asta plîng!

— Dar atunci de ce?

— Din cauza ta! Nu mă vrei!

— Oh, scumpete... O luă în brațe. Cum să nu te vreau?! Te doresc cu disperare. Dar nu pot. Înțelegi, nici nu mi-am imaginat...

Printre lacrimi, o expresie de mînie îi străfulgera în privire:

— Dar la ce te așteptai?! Nu sînt o curvă!

— Oh, sigur, dar nici nu se pune problema. Am presupus numai că mai demult — la colegiu — sau, firește, cu Allen...

— Allen nici nu m-a atins!

— Așa se pare.

— Ce, pentru tine contează atît de mult că sînt virgină?

— Nici nu-ți închipui cît de mult contează!

— Îmi pare rău, replică ea, nevenindu-i să creadă că ea însăși pronunțase aceste cuvinte. Era nebunie curată ceea ce se întâmpla! Cum era posibil să stea acolo amîndoi, goi-puşcă, în baie, sub lumina aceea meschină și oribilă, discutîndîn contradictoriu despre ceva ce ar fi trebuit să fie sacru. Apucă un prosop, acoperindu-și goliciunea. Ieși, te rog, și lasă-mă să mă îmbrac. N-am crezut în viața mea că o să ajung să mă scuz fiindcă sînt... neexperimentată! Mi-am imaginat că bărbatul pe care am să-l iubesc o să fie... încîntat... Vocea i se frînse și întoarse capul pentru a-și ascunde lacrimile de umilință care o podidiseră.

Cu o mișcare rapidă, Lyon o luă pe sus și o duse înapoi în dormitor.

— Bărbatul acesta este încîntat, șopti el. Doar puțin depășit și copleșit... și se poartă ca un adevărat idiot.

O așeză delicat pe pat și se întinse lîngă ea.

— Am să încerc să fiu blînd, îi spuse el încetișor. Dar dacă simți că nu vrei să mergi pînă la capăt, să-mi spui, te rog.

— Ba nu, vreau... își îngropa fața la gîtul lui. Vocea ei se auzea înfundat. Te iubesc, Lyon. Vreau să te fac fericit.

— Trebuie să fie bine pentru amîndoi — dar de data asta s-ar putea ca pentru tine să-nu fie prea plăcut. Din cîte am auzit, cam așa e întotdeauna prima oară.

— Ai auzit? Cum adică, n-ai mai avut de-a face pînă acum cu nici o fecioară?

— Nu, recunosc el, zîmbind. Așa că, vezi, sînt și eu la fel de emoționat.

— Iubește-mă, Lyon, fii al meu — e tot ce-ți cer.

Se lipi strîns de el. Nu-i păsa de durere sau de senzația neplăcută — simpla idee de a se dărui acestui bărbat minunat era pentru ea cea mai mare fericire din lume.

Cînd simți durerea, înțelea din dinți și nu scoase nici un sunet. Cînd trupul lui se încorda, rămase surprinsă văzîndu-l că se trage de lîngă ea. Dar îl auzi gemînd de satisfacție... Brusc, înțelese totul, iar fericirea ei spori și mai mult. Pe cele mai înalte culmi ale plăcerii, se gîndise totuși s-o protejeze. Se aplecă peste el, luîndu-l în brațe. Era transpirat tot pe spate. își dădu seama imediat, în clipa aceea, că împlinirea supremă însemna să-l mulțumești pe bărbatul pe care-l iubești. În momentele acestea se simțea cea mai importantă și cea mai puternică femeie din lume. /O cuprinsese o senzație nouă, de mîndrie pentru feminitatea ei.

Mai tîrziu o ținu în brațe cu o tandrețe pe care nu i-o putuse bănuși.

— N-a fost prea grozav pentru tine astă-seară, zise el. Dar o să fie mai bine — îți făgăduiesc.

— Făgăduiește-mi numai să mă ții strîns în brațe, asta mi-e de-ajuns. Oh, Lyon, cît de mult te iubesc!

— Iar eu te ador! Nu m-aș sătura să-ți spun toată noaptea cît de minunată ești. O mîngîie pe păr. Ce frumoasă ești... Dar cred că amîndoi ar trebui să dormim puțin. Mîine, la unsprezece, e repetiția aia.

— Repetiția?

— În fine, un fel de a spune. Vii mîine și tu și discutăm după aceea părerea ta, după ce vezi ce-o să se întîmple. întinse mîna și trase cearșaful în sus. Gata! Hai să dormim un pic. O luă în brațe ușor și închise ochii.

— Lyon... nu se poate să dorm aici.

— De ce nu? întrebă el, pe jumătate adormit.

— Nu știi... dacă mă sună niîine dimineață Helen sau Neely...

— Lasă-le în pace. Vreau să mă trezesc cu tine în brațe.

Îl sărută pe obraz, pe frunte, pe ochi. Apoi se strecură binișor din brațele lui.

— O să dormim împreună altă dată, Lyon, de multe, multe ori. Dar nu în noaptea asta.

Se duse în baie și se îmbrăcă repede. Nu era din cauza lui Helen sau a lui Neely.

Pur și simplu i se părea prea mult dintr-o dată. Stînd întinsă lîngă el, n-ar fi putut să ațipească nici o clipă. Iar dimineața... Ei bine, toate lucrurile astea vin încetul cu încetul. Bărbații sînt mult mai indiferenți în privința asta decît femeile. Dar cel mai important lucru din lume se petrecuse. Știa acum ce înseamnă dragostea — și aflase că era singura rațiune de a trăi.

Ieși din baie și se duse pînă la pat. Voia să-i spună ceva, dar observă că adormise deja. Zîmbind, se apropie de birou, găsi o foaie de hîrtie cu emblema hotelului și notă în fugă: Noapte bună, frumosul meu adormit. Ne vedem mîine. Te iubesc.

Sprîjini biletul de telefon și se furișă, încetișor, afară din cameră.

Stătea trează în patul din camera ei, fiind prea tulburată pentru a putea adormi.

Retraia, în gînd, fiecare clipă a serii, aducîndu-și aminte de toate cuvintele lui, de fiecare expresie a chipului său, "O să fie mai bine — îți făgăduiesc." Oare? Avea vreodată să se înfioare și ea, să tremure și să se încordeze în beția extazului pe care simțea el? Nu conta. Tot ceea ce conta era Lyon, să-l țină în brațe, să-i aducă plăcere — să știe că putea simți și ea ce înseamnă dragostea, că bărbatul acesta extraordinar voia să-și lipească trupul de al ei... Se cufundă într-un somn adînc, fără vise.

Se dădu jos din pat la ora nouă. Afară era senin și bătea vîntul. Privi pe fereastră și văzu un bărbat care mergea pe stradă, înfruntînd rafalele de vînt și țînîndu-și pălăria cu mîna, apoi o tînără care aștepta autobuzul. Îi era parcă milă de ei. Îi era milă de toți oamenii din lume care nu puteau simți ceea ce simțea ea. "Oh, sărmane ființe! Vouă vi se pare o banală și friguroasă zi de iarnă. Dar uitați-vă la mine — nici nu știți cît sînt de fericită. Lumea întregă e a mea. În clădirea asta se află un bărbat — cel mai nemaipomenit bărbat din lume — care e al meu !" Firma albicioasă de neon de pe frontispiciul restaurantului îi făcea parcă cu ochiul.

Răspunse și ea cu același gest, strîngînd din pleoapă. Ce zi splendidă! Ce restaurant frumos! Ce oraș minunat!

Făcu o baie fierbinte, iar cînd apa pătrunse în locurile dureroase ale trupului ei, amintirea lui Lyon deveni palpabilă.

Se simțea în al nouălea cer.

Se căzni să-și aranjeze pîrul. Schimbă rujul de două ori. Și, în tot acest timp, se uita cînd la ceas, cînd fix la telefon.

La zece și un sfert începu să nu mai fie în apele ei. Avea de gînd să se vadă cu ea abia la teatru? Dar îi spusese totuși: "O să mergem împreună". Dar dacă, de fapt, zisese: "Vino și tu?"

Cînd sună telefonul, țîșni să răspundă. Era Neely.

— Puteai măcar să treci să mă saluți după spectacol, îi reproșă ea.

— Credeam că ești la petrecere.

— Eu? sînt considerată ca făcînd parte din grosul trupei. Iar acum am repetiție. Spune și tu dacă-i posibil să faci repetiție înainte de un matineu?! Bietul Mei — e terminat.

— Unde e?

— Jos, în cafenea. Mă întîlnesc cu el acolo.

— Ne vedem la repetiție.

— Ce rost are să vii? O să fie o lălăială sinistră.

— Neely... să nu spui nimănui... dar s-ar putea s-o înlocuiești pe Terry King. Știi numerele ei, nu?

— Dcă le știi?! guiță Neely. Pe de rost. Știi și toate cîntecele lui Helen. Anne, îți bați joc de mine?

— Nu, există un plan în sensul ăsta. Am participat aseară la o ședință. Dar nu spune nimănui nimic, fii doar pregătită pentru orice eventualitate.

— Oh, ce chestie tare! Nici nu-mi vine să cred. Ah, ard de nerăbdare să-i povestesc și lui Mei. Pa, ne vedem la teatru.

Unsprezece fără un sfert. Lyon nu sunase. De trei ori se îndreptase spre telefon și de tot atîtea ori se răzgîndise. Își aprinse o țigară, privind fix pe fereastră, la soarele de iarnă. Minutele se scurgeau unul după altul... Undeva, în depărtare, se auzi un dangăt de clopot, Ei, și acum ce era de făcut? Avea să stea toată ziua așa, de una singură, în cameră? Sau să se ducă singură la teatru? Nu, n-ar fi deloc bine. Dacă îl găsea acolo, fără s-o fi sunat, ar fi fost ca și cum s-ar fi ținut de coada lui. Ce ridicol! Doar nu era la Lawrenceville, iar Lyon un tip oarecare, cu care își dădea întîlnire. Nu trebuia să țină seama, acum, de nici una din clasicile reguli prostești. Se îndreptă decisă spre telefon și ceru legătura în camera lui.

Vocea lui sună la început înfundat. După cate păru să se dezmeticească:

' — Doamne, iubito! Chiar e unsprezece fără cinci?! Parcă cerusem un apel pentru ora zece!

— Nu prea vād cum ai fi putut s-o faci. Doar dacă nu te-ai trezit anume în mijlocul nopții.

Rîse, parcă rușinat:

— Tocmai citeam biletul tău. Doamne, parcă aș fi Sir Galahad, cavalerul Mesei Rotunde. Vino jos, să-mi ții de urît cît mă bărbieresc. Aproape că-l auzi întinzîndu-se peste telefon. Pînă atunci comand niște cafea.

Ușa era întredeschisă, iar la ciocănitul ei ușor, el strigă vesel "Intră!". O trase spre el și o sărută cu grijă, ca să n-o mozească cu spuma de ras. apoi își văzu în continuare de bărbierit. Atitudinea lui degajată sporea parcă proaspăta intimitate dintre ei, ca și cum cel mai firesc lucru din lume era ca ea să stea acolo, privindu-l cum se-rade, îmbrăcat doar cu un slip. Ședea pe patul mototolit, mai fericită ca oricînd. Lyon își spală restul de spumă de pe față și veni și el în cameră. De data asta se aplecă spre ea, sărutînd-o tandru. Apoi se apucă să-și pună cămașa. Fluiera, făcîndu-și nodul la cravată. Starea de fericire îi dădea Armei un fel de slăbiciune. Nu se mai întîlnise cu așa ceva în viață.

Se întreba dacă și Lyon avea aceeași senzație de intimitate. Puțin probabil. Prea multe fete îl văzuseră, se pare, în chiloți, bărbierindu-se... Alungă repede din minte acest gând. Nici o față nu simțise ce simțea ea, ceea ce o situa pe o poziție cu totul aparte. yNimic nu avea să-i strice cea mai frumoasă zi din viață!

Chelnerul bătu la ușă și intră,- împingînd o măsuță cu roțile. Lyon semnă nota de plată. îi făcu semn să ia loc în timp ce, în picioare, dădea pe gît sucul de portocale. Apoi se duse cu cafeaua la telefon și ceru legătura în camera lui Henry Bellamy. Henry era și el în întârziere. Lyon rîdea. , — Bine, lașule, hai să ne potrivim ceasurile. Al meu e unsprezece și jumătate. Hai să apărem amîndoi la douăsprezece fără douăzeci. Puse receptorul în furcă și se întoarse spre Arme, zîmbind malițios : Ei, ce zici, ești gata pentru execuție?

— Ba bine că nu, cum să ratez așa ceva! Ce crezi c-o să se întîmple?

— Nu mare lucru. Doar că niște zdrahoni de bărbați or să tabere pe o biată față, silind-o să-și dea demisia.

— Te comporți de parcă n-ar fi prima oară cînd asiești la așa ceva.

— Așa-i. Poate să iasă cam urît. Din cînd în cînd se întîmplă să dai peste cîte o Terry King care se dovedește a fi un fel de Helen Lawson în fașă. îi înfigi cuțitul în spate, darnu-i curge nici o picătură de sînge. Asta înseamnă că ai pierdut.

Se întîlniră cu Henry la ascensor. Chiar dacă era surprins s-o vadă cu Lyon, nu se manifestă în nici un fel.

Toți actorii distribuiți în spectacol erau la teatru, cu excepția lui Helen.

Dansatoarele din trupa de balet purtau pantaloni largi și comozi, sau se ghemuiau în mantouri de blană; ochelari fumurii le ascundeau ochii nefardați. Sorbeau cafea din pahare de carton și păreau destul de nemulțumite și supărate. Neely ședea pe marginea unui scaun, încordată, gata să fișnească.

Anne se instala pe rîndul al patrulea, cu Henry și Lyon. Jenni-» fer North intră ca o furtună, scuzîndu-se că se trezise prea tîrziu și întîrziase. Regizorul se întorcea de la o mică consfătuire cu dirijorul, salutîndu-i din cap pe cei din jur, bine dispus.

— în ceea ce te privește, nimic nu se schimbă, prințese Dacă vrei, poți să te duci să mai dormi vreo două ore.

Jennifer zîmbi și coborî în sala întunecată. Henry îi făcu semn să se așeze lîngă el. O recunoscu pe Anne și îi zîmbi prietenos.

— Ce minunat, nu-i așa?! zise ea, entuziasmată. Avem un succes răsunător! N-ar prea trebui să vorbesc la plural — eu, una, nu fac mai nimic. Spectacolul e mareț, sînt emoționată la culme că joc și eu.

— Ești foarte drăguță pe scenă, o complimentă Anne, sinceră.

— Mulțumesc, dar nu cred că numele meu va aduce prea mulți clienți la casele de bilete.

— Nu te mai considera atît de mică și neînsemnată, îi spuse Henry. Stai să vezi după ce spectacolul se lansează cu succes la New York cît de mult or să scrie ziarele despre tine. îți garantez că închei un contract de film în cel mult șase săptămîni de la premieră.

Jennifer surîse, facînd gropițe în obraji.

— Oh, Henry... ce înșeantată aș fi, într-adevăr! Apoi se încruntă ușor. Dar numai să fie un contract mare și important. Nu unul din alea pentru starlete necunoscute.

— Starletele ajung adesea staruri, replică Henry, precaut. Cuta de încruntare dintre sprâncene i se adânci și mai mult.

— Starletele cu talent, Henry. Eu n-am deloc talent. De aceea îmi și trebuie un contract bun. Dacă te plătesc cum trebuie, n-au încotro — te și folosesc. Ceea ce înseamnă că trebuie să faci școală cu tine — să te pregătească.

— Lasă-mă pe mine să decid, când o să fie cazul. Dacă-i vorba să iei un ban de la un studio bun, iar eu îți zic să accepți, atunci acceptă. Cam miroase a televiziune prin aer și nu cred că-i așa de ușor să-i convingi să semneze un contract gras.

— Atunci poate că-i mai convenabil să rămân la New York. Powers și Longworth mi-au propus să fiu manechin, ceea ce înseamnă că, pe lângă ce scot cu spectacolul, aș putea câștiga binișor.

Henry se întoarce brusc spre ea :

— Ia fii sinceră cu mine, Jennifer ! Vrei un contract de film? Sau să faci carieră?. N-am chef să mă muncesc atât pentru tine dacă ție nici măcar nu-ți prea pasă. Și cu Tony Polar, care-i treaba? Cît de serioasă e legătura dintre voi?

— Ziarele au cam exagerat, răspuse Jennifer surîzînd. Îl ador pe Tony, dar nu cred că sîntem, deocamdată, dispuși să ne grăbim cu căsătoria. În plus, nu uita, mai sînt încă măritată legal cu prințul Mirallo.

— S-au semnat practic toate hîrțile pentru anularea căsătoriei. Să nu uiți poezia cînd ajungi în fața judecătorului — ești o bună catolică, vrei copii, iar ticălosul ăla nici nu vrea să audă.

— Chiar ești catolică? întrebă Lyon.

— Mama e, dar tata nu era, răspuse Jennifer, ridicînd din umeri. Au divorțat. Nici măcar nu m-au botezat. Dar nu se-apucă nimeni să verifice, nu-i așa, Henry?

— Fă numai cum te învăț eu. Ești catolică. Ai vrut să te cununi la biserică, dar prințul a ales o ceremonie nereligioasă. De-aici încolo, treaba-i pe jumătate rezolvată. Apoi le pomenești de copiii pe care ți-i dorești. Arme o să-ți fie martora la proces.

— Ce să fiu?! izbucni Anne.

— Ne trebuie și un martor. Voiam oricum să-ți spun. Nu te impacienta, procesul o să fie fără public. Nu trebuie să spui decît că ești prietenă cu Jennifer și că ea ți-a destăinuit, înainte de a se căsători cu prințul, cît de entuziasmată era la ideea măritîșului cu nenorocitul ăla, ba că era chiar dispusă să plece și să locuiască în Italia și că își dorea o droaie de copii. Ai grijă numai să nu uiți cumva de schema cu copiii..

— Dar asta înseamnă să mint sub prestare de jurămînt, se împotriva Anne.

— Nu-i nimic, îți muști limba, o rezolvă Henry. După care, îndreptîndu-și atenția spre scenă, șopti: Țineți-vă bine... începe bilciul!

Terry King stătea în mijlocul scenei și se holba la regizor, nevenindu-și sa-și creadă urechilor.

— Scoți balada!? urlă ea. Dar ce, ai înnebunit? Ai citit cronicile?

— Spectacolul se întinde prea mult, iubito, și avem destule balade și așa. Vocea regizorului voia să pară indiferentă.

— Ei și ce dacă? Scoate altă baladă! Ce naiba, doar știi că balada mea e cel mai bun cântec din tot spectacolul!

— Așa am primit ordin, replică el, agasat.

— Unde-i Gil Case?

— Nu-i aici. Are treabă cu scenariștii. Bill ! Hei, Bill Towley! Un tinerel subțiratic își făcu apariția. Bill, scena ta de dragoste cu Terry se taie. Pregătim, în loc, un nou dans solo cu tine, pentru Philly. În loc să-i declari lui Terry cât de mult o iubești, ai să dansezi. Mai înviorăm puțin acțiunea.

Bill acceptă, dînd din cap încîntat, după care se făcu nevăzut.

— Și eu ce fac cît timp dansează el, stau în cabină? se pițigăi Terry. Nu-ți dai seama că, dacă se scoate scena de dragoste și se scoate balada, mie nu-mi mai rămîn decît două replici în primul act și un număr ritmic în al doilea?!

— Numărul ritmic rămîne, îi răspunse regizorul. Dar te dublăm' și cu trupa, în spate. Țștia or să danseze cu cealaltă trupă.

— Iar eu ce fac?

— În loc să cînti cu a doua trupă, te duci în stînga scenei. Rămîi acolo... apoi se sting luminile și tu te furișezi în culise, iar trupa preia în continuare.

— Asta s-o crezi tu!

Își înșfacă mantoul și ieși furtunos de pe scenă. ..Regizorul își văzu de treabă, dînd indicații ce să se taie și cum să se combine numerele, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

După zece minute Terry reapăru, însoțită de un omuleț care semăna cu un raton.

Ratonul se zborșea pe culoarul dintre rînduri:

— Vreau să știi și eu ce înseamnă chestia asta!? pretindea el.

Regizorul se întoarse și privi în jos, spre sală:

— Care chestie? întrebă el, nevinovat.

— Ia ascultă,' Leroy! se răstea ratonul. Nu mai face pe prostul cu mine, că nu-ți merge. Cunosc tactica asta. Terry a băgat-o în sperieți pe Helen. Numai că de data asta Terry are și ea un mic noroc. Interpretează cea mai țare baladă din show. Numi spyne mie că tipii ăia or s-o lase pe Helen să scoată cel mai bun cântec din tot spectacolul.

— Sună-i tu atunci pe ei, îi sugeră Leroy.

— Asta am și făcut. Au o ședință cu Gil Case. Pe deasupra, vrei să spui că Gil Case e dispus s-o plătească pe Terry cu patru sute de dolari doar ca să dea două replici și să facă o jumătate din numărul ritmic?!

— Dacă-i dispusă să rămînă și să facă numai atît, presupun că n-o să aibă încotro și o s-o plătească.

— Aha, deci ăsta-i șpilul! Șmecheria cu sindicatul actorilor. Ce v-ar mai plăcea vouă să-și dea demisia! Atunci ați putea pune pe altcineva să-i interpreteze rolul pentru o nimica toată. Dar, dacă o dați afară pe Terry, o să trebuiască să o plătiți pînă la anul, în iunie, plus banii pentru tipa care o va înlocui.

— Nimeni n-o dă afară pe Terry King.

— Fiindcă nu vă puteți permite. De-aia și încercați s-o faceți să-și dea demisia. Regizorul se așază pe marginea scenei și spuse, cu o răbdare vădit exagerată: -

— Nimeni nu încercă s-o facă pe Terry să-și dea demisia. În momentul de față, nu luăm în considerare personalitățile din show. Concepem spectacolul ca un întreg. Ca impresar, tu te gîndești doar la clienta ta. Nici nu te condamn, Al, asta ți-e meseria. Meseria mea, însă, este să măgîndesc la spectacol. Care durează, din păcate, prea mult. Așa că tai unde am convenit cu Gil Case, cu scenariștii, cu noi toți, că e bine de scos cîte ceva, indiferent cine este afectat prin aceste schimbări. Ratonul stinse o țigară pe covorul gros din sală.

— Ia mai seutește-mă cu prostiile astea! Te supui ordinelor pe care Case le-a primit de la Helen Lawson. Ța n-are încotro — trebuie s-o protejeze pe Baba Braț-de-Oțel. Iar cu vocea aia a ei de tinichea zdrăngănită, e firesc că vrea să se ferească de o cîntăreață mai bună decît ea.

— Te rog să nu ajungem la invective! se răzoi Leroy.

— De ce nu, mă rog ? Știm amîndoi la fel de bine că e trecută și răsuflată. Dacă hoășca asta bătrînă ar încerca să se lanseze acum, n-ar trece nici măcar de prima audiție...

— Cred că-i cazul să încetăm ! răsună vocea lui Henry din întuneric.

Impresarul pivotă în loc.

— Nici nu v-am văzut, domnule Bellamy. Vă salut. Uite, zău, nu-i vorba de mei o invectivă. Nu fac decît să mă lupt pentru clienta mea — cam în același fel în care ai făcut-o și dumneata pentru domnișoara Lawson, acum vreo douăzeci de ani.

- — Nu m-am luptat niciodată pentru Helen împoșcînd o mare actriță care, nefiind de față, n-are nici măcar posibilitatea să se apere! tună Henry. Cine naiba te crezi — gură-rea ce ești, cu nenorocitul tău de birou de pe West Forty-sixth Street?! Nu ți-e rușine să vii aici și să insulfi una dintre cele mai mari vedete ale teatrului contemporan? Omulețul făcea sluj:

— Domnule Bellamy... dumneata ce-ai face în locul meu?

— Depinde de cine mi-ar fi client. Dacă ar fi fost vorba de Helen Lawson, ne-am fi înaintat preavizul de retragere și am fi ieșit cu demnitate. Fiindcă, atunci cînd e vorba de Helen Lawson — fie și o Helen Lawson care abia debutează — ar exista oricînd un alt spectacol cu un rol mai bun. Cu clienta dumitale, însă, m-aș mulțumi cu firimiturile ce ni se oferă. Aș rămîne cu alea două replici și cu încă jumătate de număr, dar l-aș mulge pe producător de salariu. Ce dacă or să rîdă de ea ceilalți producători, la premiera de pe Broadway? Ea se înmormîntează, nu dumneata. Poate că ai să găsești pe altcineva după ce o îngropi pe asta. Dar mai bine ai convinge-o să se țină de show, ca să pui și dumneata laba pe nenorocitele alea de zece procente, fiindcă se vede de la o poștă că mori de frică să nu le pierzi. Se prea poate să fie singurul spectacol pe care fata îl va pupa vreodată, iar dumitale nu-ți vine să scapi banul din mînă așa de ușor. Terry King se trezi brusc la viață:

— I-ăscultă, pot să cînt mai bine decît Helen Lawson, oriunde! Și să știi că lui Al și mie nu ne e frică. Mai sînt și alte spectacole în afară de porcăria asta — am să ajung o cîntăreață mai mare decît Helen Lawson. Fii sigur că las totul baltă și plec! Cu demnitate! Chiar acum ! Tînăra zbiera acum de-a binelea.

— Scumpo, stai puțin... se rugă Al. Nu-ți dai seama că exact asta urmăresc și ei?!
— Și, mă rog, ce-ai vrea tu să fac? mîrîi ea. Să apar în premieră la Philadelphia și New York cu un rol de nimica toată? Numai ca să-ți încasezi tu afurisitele alea de procente?

— Nu-i vorba de asta. Știi foarte bine. Putem să cîștigăm dublu jucînd la diferite cluburi. Dar stabilisem amîndoi că un show pe Broadway ne-ar putea aduce un contract de film.

— Contract de film! se auzi glasul lui Henry. Doamne sfinte, s-a terminat cu modul ăsta de gîndire de cînd cu filmele lui Ruby Keeler. Orice impresar care își închipuie că e suficient să ajungi pe Broadway ca să pui mîna pe un contract de film e un nerod. Desigur, a juca pe Broadway înseamnă ceva, dar trebuie să și faci ceva în spectacolul ăla. Dacă clienta ta nu vrea un contract cu repertoriu permanent — pot să-i aranjez tranzacția aia și fără spectacolul pe Broadway. Dar un contract de film în toată puterea cuvîntului, nu. Numai un star poate obține așa ceva. Iar un impresar formează un star nepermițîndu-i să apară oriunde, decît dacă arată ca un star, fie că e vorba de Broadway sau de o biată circiumă. Dar, cum îți spuneam, e clar că nu ești convins că clienta ta are stofă pentru așa ceva, din moment ce ai fi în stare s-o lași să joace mai departe un rol de nimic.

Terry îl apucă pe Al de braț:

— Vino, Al. Hai să plecăm de-aici.

— Stai puțin.. Avem totuși un contract, iar tu trebuie să joci în matineu, îi reaminti el.

— Nu calc pe scenă dacă se fac tăieturile alea.

— Din păcate, cred că o să cam trebuiască, răspunse Henry. Nu uita că ai un preaviz de două săptămîni și că o să fii nevoită să joci și la Philadelphia.

— Nu accept să fiu umilită în felul ăsta, replică Terry. Nu vreau să apar în fața criticilor din Philadelphia într-un rol de nimic.

— Ce-i cu scandalul ăsta? strigă Gil Case, apropiindu-se pe culoarul dintre rînduri. Cine zice că nu mai vrea să joace?

— Domnule Case! Terry se năpusti spre el, aproape plîngînd. Mi-ai scos numărul. Nu pot să apar pe scenă ca o interpretă de mîna a doua.

— I-am explicat că n-are încotro, spuse Henry, apăsat. Chiar dacă își înaintează acum preavizul pentru demisie.

— Ia stați nițel, zise Gil, blînd. Nimeni nu vrea să facă rău cuiva cu tot dinadinsul. Se uită la Terry plin de înțelegere. Nu mi-am dat seama cît de mic și neînsemnat rămîne rolul tău după tăieturile astea. Nu-i mai mult decît face o simplă figurantă... zise el, pîrînd preocupat.

— Nu pot juca așa ceva, zise Terry, îndărătnică. Brusc, Case zîmbi:

— Nici nu trebuie.

— Dar cu matineul cum rămîne? întrebă Henry.

— N-are importanță, făcu Gil, fluturînd din mîna, impasibil. Folosim dublura.

Rolul e atît de neînsemnat că nici nu mai contează. O luă pe Terry pe după umeri. Hai la mine în cameră — și tu la fel. Al. Terry își scrie cererea oficială de demisie, iar eu îi dau ca primă salariul pe două luni. Se opri cîteva clipe, cîntărînd mai bine

situația. Uite cum o să facem : îmi sun agentul de publicitate și îl pun să anunțe ziarele new-yorkeze, ceea ce înseamnă că din toată chestia asta ai să te alegi cu o reclamă formidabilă. Fată dragă... crede-mă, săptămîna viitoare, toți producătorii ori să dea buzna după tine. Capeți prestanță dîndu-ți demisia dintr-un show cu Helen Lavvson.

Porni cu ea pe culoarul dintre rînduri, spre ieșirea din teatru; ratonul venea în urma lor, fîrșindu-și picioarele.

Cum ieșiră, Henry urcă pe scenă și se consultă rapid cu regizorul. Apoi, dînd din cap, regizorul trecu la acțiune.

— Neely O'Hara! strigă el. Neely se repezi spre el. Poți să înveți numărul ritmic pînă la două și jumătate?

— Știu deja numărul pe dinafară.

— Bine, făcu el, cu o umbră de zîmbet, facem numărul așa și băgăm dansul. Hai, copii, la treabă. Neely, du-te la garderobă și vezi cum îți vin costumele lui Terry. Gata,- trupă, pornim de la capăt.

Henry se ridică în picioare:

— Hai să mergem. Cred că ne prinde bine o gură de aer. Afară, continuau să tacă, jenați.

— Mă duc să trag un pui de somn, zise Jennifer, pornind spre hotel.

Henry tăcea, privind în gol. Lyon o strînse pe Anne de mîină. E revoltător, spuse Anne. După care, căznindu-se să schițeze un zîmbet, mai adăugă: Dar presupun că astea-s afacerile în lumea teatrului!

— Nu-i chiar așa, pufni Henry. Treaba pute. Oricum ai lua-o, tot pute. Îmi vine să vărs. Mă simt ca Joe Louis în ring cu doi pitici handicapați. Of, Doamne! în fine, o sun pe Helen, să-i dau vestea cea bună." Porni agale spre hotel.

Lyon o conduse pe Anne vizavi, la restaurant. Comandă ouă pentru amîndoi.

— Henry n-are dreptate, insistă el. Am scos cu toții ghearele la pisicuța aia, care nici măcar n-a ripostat. Iar impresarul ăla e un prăpădit în meseria lui, nici nu se compară cu Henry Bellamy. Henry e un as, și așa era și acum douăzeci de ani. Iar acum douăzeci de ani, dacă îndrăzneai să te zbîrlești la Helen Lavvson, îți rupeai gîtul. Henry nu s-a purtat niciodată ca un ticălos — dar, în situația lor, de fapt, nici n-avea de ce s-o facă.

— Dar i-au scos balada și i-au tăiat jumătate din numărul ritmic. Cum mai putea Terry să riposteze? Mie mi se pare logic ce-a spus Henry. Lyon atacă porția de ouă.

— Chiar crezi că or să scoată balada aia? După ce Terry semnează cererea de demisie și ia trenul de New York, totul revine la varianta anterioară. Dacă Terry rămînea, ar fi ținut-o așa, cu numerele tăiate, pînă se termina turneul în provincie. Helen ar fi făcut mizerii tuturor, dar lucrurile ar fi revenit la situația inițială în seara premierei, iar Terry ar fi cîștigat. E cala pocher. Terry avea cartea cîștigătoare, dar Henry a tras o cacialma.

După cincisprezece minute veni și Henry la restaurant. Mîncă în silă un sandviș cu piept de pui, vaitîndu-se că îl supără din nou ulcerul. La unu și jumătate, cîțiva interpreți din trupa de balet veniră și ei să mănînce cîte un sandviș, pe fugă.

Formaseră biserițe, bîrfind în legătură cu ultimele evenimente. Neely era senzația zilei.

Anne luă hotărîrea să nu se ducă s-o vadă pe Neely în culise, înainte de matineu. Așa cum o știa pe Neely, își dădea seama cît era acum de zăpăcită, probabil. În timpul reprezentației, rămase în picioare cu Lyon, în fundul sălii pline de spectatori. Neely își interpretează rolul cu o dezinvoltură profesională. După părerea Armei, prezența lui Neely nici nu deranja, dar nici nu avantaja spectacolul în mod deosebit. Rolul fusese afit de mult tăiat, încît trecea aproape neobservat.

— Arme, știu că ai și tu o contribuție în toată povestea asta, îi spuse Neely, cu sufletul la gură, cînd Anne veni s-o felicite în culise. Mi-a zis mie Helen astăzi. Oh, Anne, ce mult te iubesc! Ești ca o soră pentru mine, pe cuvînt. Oh... uite-l pe Mei. Anne se întoarse spre tînărul care stătuse retras într-un colț, discret. Țîșni spre ele, dădu mîna cu Anne, după care se trase la loc, lîngă perete. Era înalt, prea slab, cu ochi negri și vioi; o sorbea din priviri pe Neely, contemplînd-o cu adorație. Pe Anne o frapa imediat ardoarea lui, ceea ce o făcu să se bucure nespus pentru Neely — Așa-i c-a fost senzațională?! afirmă-întrebă Mei cu mîndrie.

— Minunată, efectiv, recuposcu Arme cu multă căldură.

— Iar luna viitoare, la Philly, îmi bagă înapoi balada și scena de dragoste, bolborosi Neely. Și Helen Lawson a zis că o să aibă ea grijă să capăt un set nou de costume pentru New York. Părerea ei e că toate costumele lui Terry sînt prea încărcate pentru mine.

Helen era entuziasmată de Neely.

— E formidabilă fetița asta a ta! îi strigă ea Armei cînd aceasta se opri în camera ei.

Anne rămase surprinsă. Neely făcuse față cum trebuie, dar entuziasmul lui Helen i se părea cam exagerat.

— În comparație cu ea, tîrfa aia parcă era ofticoasă, mai adăugă Helen. Neely este exact ce se cere pentru rolul ăsta — o copilă drăguță și nevinovată. Stai numai să vezi cînd o să cînte balada de dragoste, luni, ce succes de public o să aibă. O copilă inocentă, sfîșiată de dragoste — îi unge la suflet pe spectatori.

Anne porni spre ușă.

— Hei, unde naiba te grăbești așa? se interesă Helen.

— Lyon Burke mă așteaptă jos. Helen o privi ciudat.

— Ia ascultă, v-am văzut ținîndu-vă de mîna, la petrecere, aseară. Dacă ai de gînd să-ți faci de cap la New Haven, nici o problemă, fă-o. Nu uita însă că pietroiul ăla transparent de pe deget e chestia serioasă.

— Il dau înapoi.

— Ceee? zbiră Helen. Uite ce e, Armie — pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca acum să ieși în serios o aventură de-o noapte. Anne se întoarse cu spatele. Helen se îmblînzi imediat. Haide, îngerășule... ești tînără. Știu eu cum e, iar Lyon e un bărbat nemaipomenit. Fă-ți de cap, o viață are omul. Dar nu-i da cu piciorul lui Allen pentru o idilă trecătoare.

Anne zîmbi abia și porni spre ușă.

— Ce faci acum, te duci înapoi la New York ? o întrebă Helen.

— Cred că da.

— Noi plecăm mâine la Philly și repetăm acolo. Băgăm înapoi balada, mai aranjăm pe ici-pe colo câte ceva. Părerea mea e că luni seara o să avem un show fără cusur. Prietena ta o să aibă și ea un rol bun. I-am spus deja lui Gil Case să nu mai caute pe altcineva pentru New York. Sînt mulțumită cu Neely.

"— Succes luni, zise Anne, vlăguită.

— Ne vedem atunci cînd vii cu Gino și Allen. Nu uita, o să ne distrăm toți patru de minune după spectacol.

Allen ! Premiera! Gino !

— Pa, pe curînd ! îi strigă Helen, veselă. Lyon o aștepta afară.

— Gata, ai terminat cu obligațiile?

Arme îi răspunse cu o mișcare afirmativă din cap. El îi luă brațul, petrecîndu-l pe sub al lui.

— Am luat bilete, puteam să plecăm cu primul tren, îi spuse el. Mi-era teamă să nu fim nevoiți să mai rămînem pe-aici, dar am scăpat — mai stă Henry. Se duce în continuare la Philadelphia și ne întîlnim cu el luni, acolo.

O cuprinse un val de nemăsurată bucurie văzînd cu cîtă naturalețe considera Lyon ca fiind de la sine înțeles că, de acum înainte, erav "cu el". Se înnegura însă din nou la gîndul că trebuia să înfrunte inevitabilul cu Allen. Pentru prima dată în viață înțelegea cît de utile erau scrisorile de despărțire care începeau cu "Dragul meu...". Ce simplu ar fi dacă ar putea să-i expedieze și ea un bilețel: "Dragă Allen, îți trimit alăturat inelul cu diamantul de zece karate. Ești nemaipomenit de drăguț, dar eu iubesc pe un altul. Totul s-a petrecut în timpul lungii noastre despărțiri de patruzeci și opt de ore".

Luară masa în tren și, fără nici un fel de discuție, se duseră direct la apartamentul lui Lyon. Intrînd, pe Anne o trecu un scurt fior Cunoștea destul de bine apartamentul.

Parcă citindu-i gîndurile, Lyon spuse:

— De fapt, e apartamentul tău. Eu așa mi l-am imaginat de la bun început.

— Adică, te-ai gîndit la mine... înainte... O luă în brațe.

— Anne, ce-ți închipui tu, că a trebuit să ajungem la New Haven ca să te remarc?

— Nu știu... n-am avut niciodată senzația că mă bagi măcar în seamă.

— Mda, nici eu nu-mi aduc aminte să te fi uitat vreodată mai lung la mine, replică el.

— Cred că te-am iubit de cum te-am cunoscut, spuse ea. Numai că n-am vrut să recunosc. Nici măcar față de mine însămi.

— Gîndește-te numai cît timp am irosit...

— Din vina ta. În fond, eu sînt fată. Ce te-ai fi așteptat să fac? Nu puteam să vin la tine și să-ți spun : "Știi ceva, chiar dacă abia ne-am cunoscut, cred că ești bărbatul visurilor mele".

— Ba eu cred că asta-i o idee nemaipomenită. Ascultă-mă pe mine, nici nu știi ce impresie ar face fata care ar proceda așa. Mai ales cu un fizic ca al tău. Bun, acum așază-te tu pe canapea pînă torn câte un pahar .cu ceva de băut. Am să-ți dau niște whisky slab. Îți face bine — te relaxează.

— Dar ce, ți se pare că sînt agitată? ți întinse paharul.

,— Nu, deloc. Dar probabil că simți o oarecare tulburare. Totul e atît de nou... Eu sînt nou pentru tine... dragostea fizică e și ea ceva nou... Se așeză lîngă ea și o mîngîie delicat.

Anne se cuibări lîngă el.

— Niciodată nu m-am simțit mai apropiată de cineva cum mă simt față de tine. Vreau să știu totul despre tine... Nu vreau să avem nici un secret. Sîntem un tot, Lyon, facem parte unul din celălalt. Sînt a ta cu totul.

El se trase ușor, sorbind din pahar, gînditor.

— Mă întreb dacă mă pot ridica la înălțimea unei asemenea iubiri, Anne. Nu vreau să te fac să suferi.

— N-ai cum să mă faci să sufăr, Lyon. Mi-ai dat deja atît de mult! Dacă de-acum încolo nu s-ar mai întîmpla nimic între noi, ți-aș rămîne recunoscătoare pentru aceste două zile — cele mai minunate din viața mea.

Lyon ți zîmbi cu bunătațe. Apoi o luă de mină și bătu binișor în inelul uriaș pe care-l purta pe deget.

— N-ai uitat cumva despre acest...

— S-a terminat. ți dau înapoi inelul.

— Anne... sentimentele mele față de tine... Sînt foarte sincere. Aș vrea să fii convinsă de asta. Dar ți-am dat tot ce aș putea să-ți ofer vreodată. Eu...

— Și e de-ajuns! Asta-i tot ce-mi dore.sc — iubirea ta. Nu-l iubesc pe Allen. N-am ținut niciodată la el. Nici n-am avut vreodată de gînd să mă mărit cu el. S-a înfîmplat însă atît de repede, că m-am lăsat dusă de val. Chiar dacă nu s-ar fi petrecut însă nimic între noi doi, tot n-aș fi ajuns mai departe cu Allen.

— Mi-ar plăcea să te cred, Arme. Aș fi cu conștiința mai ușoară.

— Ce-are a face conștiința aici? Lyon, nu mă iubești?

Se uită în gol, căutînd parcă un răspuns. Văzu că o podidiseră lacrimile.

— Arme! o cuprinse de umeri. Ba da, da, te iubesc. Te iubesc și te doresc. Dar iubirea pe care mi-o porți mă înspăimîntă... și mă întreb dacă ai să te poți mulțumi cu dragostea mea, așa cum e...

Închise ochii cu o senzație de ușurare: . — Ei, Lyon, ce m-ai speriat! Sigur că nu mă poți iubi cum te iubesc eu. Nici nu mă aștept să fie așa. Nimeni n-ar putea iubi atît de mult ca mine. Se uită lung la el. Iubește-mă — e tot ce-ți cer. Iubește-mă cît poți tu de mult. Și lasă-mă să te iubesc.

A doua zi se trezi în brațele lui. Rămase așa, fără să se miște, privindu-i profilul puternic. Ce frumos era în somn! Noaptea de dragoste ți provocase din nou dureri, dar se simțise fericită văzînd cîtă satisfacție ți oferea lui. Era prima oară cînd simțea că aparține cuiva. Tot ceea ce nu discutase niciodată cu alte fete — lucruri ce i se păreau mult prea intime pentru a fi discutate cu alte persoane, chiar și cu Neely, ajunsese să le discute, deschis și fără rezerve, cu Lyon. Felul în care izbutești să-ți potrivești ritmul cu partenerul, toate precauțiile...

Se strecură ușor din brațele lui, ducîndu-se la bucătărie. Făcu cafeaua și pregăti ouăle la tigaie, după care se uită la ceas. Era trecut de miezul zilei.

Cînd puse ouăle pe masă, Lyon se trezise deja. O lăudă pentru talentele culinare — ouăle erau perfecte, iar cafeaua o adevărată capodoperă. După micul dejun, se instala să citească ziarul Times în timp ce ea făcea un duș.

Ridică ochii mirat văzînd-o că intră îmbrăcată, gata de plecare, cu mantoul pe braț. — Mă părăsești? O trase lîngă el, pe canapea. În viața mea n-am avut o idilă atît de fugară.

O sărută pe gît; Arme simțea că se topește toată de plăcere. Făcu efortul de a se smulge de lîngă el.

— Lyon, nu pot să mă duc mîine la birou cu aceleași haine. Am nevoie să-mi schimb ciorapii... lenjeria... trebuie să mă duc acasă.

Lyon se uită la ceas.

— Perfect. Vin să te iau la șapte. Mergem împreună la cină. Și pregătește-te să pleci mîine la serviciu de aici.

Îl sărută, plină de recunoștință. Cîteva clipe se temuse că n-avea să-i propună să se întoarcă. Își permise luxul să ia un taxi; se făcuse deja ora trei și avea atîtea de rezolvat pînă la șapte.

În momentul în care intră în cameră, simți că universul se strînge în jurul ei. Pe birou se afla un vas mare cu flori. Lîngă el, o carte de vizită de la Allen. Sper că mi-ai dus dorul la fel de mult cît ți l-am dus și eu. Sună-mă în secunda în care intri pe ușă. Te iubesc, Allen.

Pînă vineri, camera aceasta cunoscuse altă viață. Acum se simțea aici ca o străină. Alungase din minte camera, după cum alungase orașul natal — Lawrenceville. Se uită la trandafiri. N-avea cum să mai amîne; a doua zi se ducea la Philadelphia cu Lyon, or Allen se aștepta să meargă cu ea — și cu Gino!

Formă numărul lui Allen, dar se opri la jumătate și închise. Ar fi mai bine, poate, să-i trimită o telegramă. Dar trebuia să-i dea înapoi meiul. Simțea cum îi afirmă de deget, greu și inert.

Formă din nou numărul. Allen răspunse la al doilea apel.

— Ei, ia zi, cum a fost la New Haven? Ce mai face prietena ta Baba Brațe-de-Oțel?

— Spectacolul are mare succes.

— Știu. Gino s-aîntîlnit la Moroeco, aseară, cu cîțivatipi care au fost la New Haven.

— Ce mai e pe la Moroeco?

— Nu știu, n-am mai fost. Ai uitat? sînt un bărbat logodit. Am . stat acasă, în ambele seri, cu o carte bună, și mi-am așteptat iubita.

— Allen... Allen, trebuie să-ți spun ceva. Continuă repede, știind că trebuie să-i dea drumul dintr-o bucată, altfel risca să-și piardă tot curajul. Allen, mu sînt iubita ta, nu sînt logodită cu tine și vreau să-ți dau inelul înapoi.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Allen zise:

— Anne, vin acum la tine.

— Nu, Allen... neîntîlnim undeva... Vreau să-ți dau inelul înapoi.

— N-am nevoie de inel. Vreau să vorbesc cu tine.

— Dar n-avem ce vorbi.

— Cum așa? Doamne sfinte, Anne, te iubesc de trei luni și-ți fac curte. Și vrei acum să ștergi totul cu buretele printr-un simplu telefon? Ce s-a întâmplat? M-a vorbit cineva de rău pe la New Haven? Da, am făcut o grămadă de nebunii la viața mea. Ba uneori m-am purtat chiar urât — dar asta s-a întâmplat pînă te-am cunoscut pe tine. Nu trebuie să-mi porți pică pentru trecut. Nimic n-a avut nici o valoare pentru mine pînă n-ai apărut tu. Cineva a încercat, probabil, să te rupă de mine; vreau să te văd și să aflu despre ce este vorba.' Nu mă dau bătut așa ușor. Am și eu dreptul să-mi susțin cauza.

— Allen, nu te-a vorbit nimeni de rău la New Haven. Iar dacă discutăm, să știi că nu se schimbă nimic.

— Vin imediat la tine.

— Allen, nu! țipă ea, ascuțit. Sînt îndrăgostită!

De data asta, tăcerea se prelungește și mai mult. În cele din urmă. Anne spuse pe un ton șovăielnic:

— Allen! M-ai înțeles?

— Cine e tipul?

— Lyon Burke. Se auzi un rîs urît.

— Cine?! Haimanaua aia de englez care stă în fostul meu apartament? Păi... Sînt înctntat că ți-am oferit un cuiușor de nebunii onorabil.

— Allen, așa a fost să fie.

— Sigur, uite-așa, nu? Și întîmplarea face că așa ai ajuns să nu mă mai iubești pe mine!

— N-am spus niciodată că te iubesc, adu-ți aminte. Tu ai fost cel care ai ținut neapărat să fim logodiți.

— Bine, Anne, succes.

— Cum facem să-ți dau inelul înapoi?

— Dacă eu nu-mi fac nici o grijă în privința asta, nu văd de ce te frămîntă pe tine?

. — Dar vreau să ți-l înapoiez.

— Vrei să zici, poate, că îl deranjează pe Lyon Burice cînd te vede cu el pe deget?

Sau poate ți-a dat deja altul? Din cîte am auzit eu despre el, singurul inel pe care ai să-l pupi din partea lui e unul prin nas. ' .

— Allen, nu vreau să ne despărțim așa.

— Nu-nțeleg, acum ce mai vrei? Să-ți trimit, poate, vreo telegramă cu muzicuță?

Fir-ar să fie, așa-mi trebuie. Prima dată în viață cînd mă port și eu frumos cu o fată, și uite cu ce mă aleg. Dar ai să vezi tu ce-ai să pățești. Cu Lyon Burke nu ajungi tu așa de ușor în fața altarului.

— Te rog, Allen... vrei să ne vedem mîine la prînz ca să-ți dau inelul?

— Nu, țurture mic de gheață, ține-ți-l.

— Ce?"

— Am zis să-l păstrezi! Nemernică ce ești... n-am nevoie de nici un inel. Pot să cumpăr cîte vreau. Ție, însă, o să-ți trebuiască. E bun de amanetat. Sau, și mai bine, poartă-l! Să te taie în carne de fiecare dată cînd un tip își va bate joc de ține cum ți-ai bătut tu joc de mine. Am o presimțire că Lyon Burke o să fie primul! îi închise telefonul în nas.

îl sună din nou, imediat.

— Allen, știu că ești furios pe mine, iar ceea ce m-ai spus a fost la supărare. Vreau să rămânem prieteni.

— Prefer să am prieteni bărbați, răspunse el, glacial.

— Bine, dar nu pot păstra inelul.

— Dacă d-aia ai mai sunat, las-o moartă.

— Allen, stai! Știa că se pregătește să-i închidă iar telefonul. Voiam să-ți amintesc de Gino. A promis că vine mâine la Philadelphia.

— Asta înseamnă că mai sîntem încă împreună? întrebă el cu o inflexiune de speranță în voce.

— Nu, nu împreună. Nu pot să mai merg cu tine acum. Dar nu există nici un motiv ca Gino să nu se ducă. Helen îl așteaptă.

— A, nu! Cred că glumești! Rîsul lui aducea mai mult a geamăt.

— De ce? Helen i-a rezervat o cameră. Nu văd de ce Gino ar fi legat de tine. N-are nici un rost ca Helen să sufere din cauza noastră.

— Nu? Ei, bravo, asta-i chiar culmea! Cum îți închipui că Gino ar mai vrea să meargă? Crezi cumva că arde de nerăbdare să tragă o trîntă cu Baba Brațe-de-Oțel ?

— Nu-i mai spune lui Helen așa! E extraordinar de atrăgătoare, iar tatăl tău ar trebui să fie încîntat că vrea să fie cu el E o mare vedetă...

— Și o mare pacoste gălăgioasă! Taică-meu poate avea orice fată din orașul ăsta. Nu uita, trăim într-o lume a bărbaților — femeile au putere atîta timp cît sînt tinere. Ai să descoperi și tu adevărul ăsta într-o bună zi. Iar Helen Lawson aia a ta poate să fie cea mai mare vedetă de pe Broadway, dar cînd coboară de pe scenă, tot o muiere buhăită și zgomotoasă rămîne. Sigur, ar fi venit și el mâine... și să nu-ți închipui că n-a încercat să se eschiveze. Dar l-am silit eu. Nu-i comic, ce zici? L-am convins s-o facă de dragul tău. Și mi-am stors creierii tot sfîrșitul ăsta de săptămîină, încercînd să găsesc o soluție ca să-l ținem acolo peste noapte. A fost de acord să vină, dar s-ajurat că' se suie în mașină și pleacă imediat după show. Pînă la urmă i-am spus că mi-ar face un fel de cadou de nuntă dacă i-ar ceda lui Helen, măcar pentru o noapte. Poți să-ți închipui așa ceva? Un tip care-și compromite tatăl doar ca să-i facă pe plac iubitei! Toată sîmbăta și "duminica am muncit să-l conving pe Gino. Și toată sîmbăta și duminica, tu... Se opri. Vocea i se frînse aproape. În fine, măcar tot a ieșit ceva bun din chestia asta. Gino a scăpat basma curată. Iar acum îți pasez mînea ție — și lui Lyon Burke. Pune-l pe taică-său să facă amor cu prietena ta! Un declac — și telefonul amuți.

Lansarea spectacolului Hit the Sky la Philadelphia s-a dovedit o variantă mult mai reușită și strălucită a premierei de la New Haven. Arme era uluită de schimbările înfăptuite într-un timp atît de scurt. Ședea lîngă Lyon, identificîndu-se mai mult cu echipa de actori decît cu publicul. O ținea de mîină, iar ea se întreba dacă Lyon observase că nu mai avea inelul pe deget. Bijuteria se afla acum într-un plic cafeniu simplu, în noua ei casetă de valori din bancă. I se păruse o adevărată cruzime să-și lase în părăsire imensul solitar în cutia aceea rece de tablă. Avusese senzația că

diamantul scăpărase parcă de mînie și revoltă, ca și cum ar fi protestat împotriva nedreptei abandonări.

Lyón îi șopti ceva, făcînd-o să-și întoarcă brusc gîndurile spre scenă. Venise clipa cea mare pentru Neely. Balada fusese reintrodusă în show. Arme ședea emoționată pe marginea scaunului cînd Neely începu să cînte. Interpretarea era cu totul diferită. Terry King, cu rochia ei roșie de șaten, bine mulată pe corp, păruse deznădăjduită și prea împătimită. Neely, cu o rochie albastră cu guleraș rotund, era obsedantă, părăsită și singură. În glasul ei se deslușea o tînguire vibrantă. Acum, pe scenă răsuna într-adevăr un cîntec de dor, cu totul altfel decît înainte și mult mai plîngător. Publicul o ovaționa entuziasmat.

De cîteva ori în timpul spectacolului, Arme își aruncă privirea, nervoasă, spre cele trei locuri libere din rîndul al patrulea. Acolo ar fi trebuit să stea și ea, între Allen și Gino. Nu-i dăduse încă vestea lui Helen. Se temea să nu cumva să-i afecteze interpretarea.

Cortina se lăsă la unsprezece și un sfert. Spectacolul înregistrase un succes categoric. Pînă și Henry Bellamy renunțase la obișnuita mutră lehametisită. Trecu pe lîngă Lyon și Arme pe cînd cei doi se îndreptau spre culise:

— Petrecerea o să fie la Warwick. Lyon se uită la ceas.

— Cred că nu prea ții să mergi, nu-i așa?

încă nu se gîndise. Presupusese că Henry le rezervase camere la hotel. Veniseră la teatru direct de la gară. Își luase o geantă mai încăpătoare, în care își înghesuiseră o cămașă de noapte și periuța de dinți. Observă, dintr-o dată, că Lyon era fără obișnuita lui servietă diplomat.

— Dacă dăm fuga în culise să le felicităm pe Helen și pe Neely, reușim să prindem trenul de douăsprezece și douăzeci și cinci înapoi spre New York.

— Cum vrei tu, Lyon.

— Prefer să beau un pahar în vagonul restaurant cu tine. Ne-ar prinde bine amîndurora o noapte bună de somn, or petrecerea asta ține precis pînă mîine dimineață.

își croiră drum, dînd din coate, prin mulțimea îmbulzită pe coridoarele de la cabine. Arme se duse direct în camera lui Neely. Aceasta era afară, lîngă ușă, înconjurată de cîțiva ziarști. Actorii din echipă se opreau, felicitînd-o. Mei stătea lîngă ea, tăcut și radiind de mîndrie.

Anne o îmbrățișă:

— Neely, ai fost minunată!

— Da? Pe cuvîntul tău? O să fie și mai bine după ce mă mai obișnuiesc un pic. Iar costumele astea au fost o improvizație. Am să capăt un set nou pentru New York. Lyon o felicită și el. Neely era surprinsă:

— Dar Allen unde e?

— Îți spun eu altă dată, răspunse Anne încetișor.

— Sper că nu s-a întîmplat ceva rău, nu? insistă Neely. Mamă Doamne, s-o fi văzut pe Helen — era ca o școlăriță, emoționată toată știind că Gino se află în sală. Iar tu trebuia să fii cu Allen.

Anne simți că roșește. Vocea cristalină a lui Neely răsuna pe tot culoarul.

— Allen n-a venit, spuse Anne printre dinți.

— Asta văd și eu, răspunse Neely. Hei — inelul! făcu ea, apucînd-o pe Anne de mîna. Unde ți-e inelul?

— Neely, am să-ți povestesc altă dată. Trebuie să mă duc s-o felicit și pe Helen.

— Dacă Gino n-a venit, ar fi mai bine s-o ștergi din oraș cît mai iute.

Se strecurară cu greu prin aglomerația de pe coridor pînă la cabina actriței. Helen se desprinsese dintr-un grup și veni în întîmpinarea Armei cu brațele larg deschise.

— Bună! zise ea, veselă. Apoi își plimbă privirile dincolo de Arme, nerăbdătoare. Cînd dădu cu ophii de Lyon, se uită la Anne, nedumerită: Unde sînt ceilalți?

— N-au mai venit.

— Cum?

— E o poveste mai lungă, Helen.

— Ticălosul! Ce s-a întîmplat?

— Îți spun mai tîrziu.

— Sper să nu fie ceva nasol. Hai înăuntru pînă mă schimb și povestește-mi.

— Helen... noi — Lyon și cu mine — plecăm cu trenul de douăsprezece și douăzeci și cinci la New York.

— Ce, ai înnebunit?!

Arme clătină din cap, fără să scoată o vorbă.

— Cum adică, și nu vii la petrecere?

— Trebuie să fiu mîine la birou, Helen.

— Rahat! Dacă eu vreau să fii aici, așa rămîne! Măcar atîta lucru poate face și Henry pentru mine. El pleacă în seara asta și stai tu. Apoi, întorcîndu-se spre restul lumii din cabină, strigă: Hei, petrecerea e la Warwick. Acum cărăbăniți-vă, că vreau să mă schimb.

Urmă obișnuitul zumzet de rămas bun, amestecat cu noi felicitări.

Cînd rămaseră singure, Helen se întoarse spre Anne și Lyon:

— Lyon, așteaptă, te rog, în hol. Anne rămîne aici cît mă schimb eu.

Lyon se uită la ceas:

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, .Arme, dacă vrem să mai prindem ultimul tren onorabil.

— Of, ce naiba! Henry putea măcar să vă lase pe voi în locul lui! Nu mai lipsește decît să mi-l trimită pe cucuveaua aia de George Bellows. Las' că-i arăt eu lui! Cine dracu' o să mă însoțească la petrecere?

— Dar Henry de ce n-a mai rămas? întrebă Arme.

— Fiindcă i-am spus că vine Gino, mîrîi Helen. Vreau să aud și eu care-i treaba. Ce naiba s-a întîmplat?

Lyon se uită din nou la ceas.

— Arme, mă duc să chem un taxi. Zîmbi sec spre Helen și ieși din cameră.

— Fir-ar să fie, totul e împotriva mea astă-seară, zise Helen. Se așeză la măsua de toaletă și începu să-și șteargă fardul.

— Helen, reprezentația din seara asta a fost formidabilă, o asigură Arme. îmi pare rău că trebuie să plec acum, dar Lyon vrea să prindem trenul ăla...

— Lasă-l să plece singur, ce dracu. Ce treabă ai tu cu el? Arme încercă să găsească o scuză:

— N-am rezervare la hotel.

— Ei și? Am eu un apartament cu două paturi. Poți să stai cu mine.

— Dar am venit cu Lyon. Se uită cu mult alean spre ușă. Helen făcu ochii mari:

— Aha, m-am prins. Te ții de nebulii cu Lyon. Iisuse, ești ca toate alelalte. Tocmai tu, singura fată cu clasă și stil, tu, la care țin atât de mult — prietena mea de suflet — pleacă și mă lasă baltă. Haide, du-te! Ei drăcie, așa mi-e dat mie în viață. Dau tot din mine... am mereu încredere în oameni... Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Am crezut în tine, Armie... prietena mea. Dar ești la fel ca toți ceilalți, îmi dai un șut în fund și pleci tocmai când am mai multă nevoie de tine. Frumos îmi șade, singură în seara premierei — fără nici un tip, iar singura mea prietenă vrea să-și facă de cap...

— Helen, dar sînt prietena ta. Poate că există un tren ceva mai tîrziu. Stai să vorbesc cu Lyon...

— Degeaba, după douăsprezece nu mai circulă decît curse locale. Helen se apucă să-și tamponeze dîrele de rimei. Dar hai, dăr-i drumul! Ce nebunie din partea mea să-mi închipui că ai fi altfel.

— Stai nițel... să vorbesc cu Lyon, zise ea, ieșind glonț pe ușă afară.

Lyon aștepta lîngă un taxi. Se repezi spre el:

— Lyon, nu putem s-o lăsăm așa, singură. Suferă atât de mult! Lyon se uită țintă la ea:

— Anne, pe Helen nimic n-o poate face să sufere.

— N-o înțelegi. Plîngea. Se simte atât de singură în seara premierei...

— Helen plînge ușor. Și îi trece repede. Ascultă-mă pe mine, toate Helen Lawson de pe lumea asta sînt singure numai din vina lor.

— Dar nu se poate să-i facem așa ceva!

— Lui Helen nu-i datorez nimic altceva decît lealitate în afaceri. Chestii simple — cum ar fi răstignirea lui Terry King. Asta pricepe ea — și asta pretinde. Dar nu scrie nicăieri în contract că trebuie s-o însoțesc la petreceri.

— Lyon, dar e prietena mea...

— Și vrei să rămîi aici?

— Am senzația că putem...

— Bine, zîmbi el. La revedere, prieteno, zise el degajat și sări în taxi.

La început nu-i veni să creadă. Dar taxiul plecase. Nu știa dacă să se supere sau să se sperie. îl lăsase cu buza umflată pe Lyon? Sau el o lăsase cu buza umflată?

Dacă ar fi plecat cu el, bineînțeles că ar fi dezamăgit-o pe Helen. Dumnezeu era martor că și cu Allen se purtase urît. Brusc, o podidiră lacrimile. Avea senzația că totul se prăbușește în jurul ei. Toată lumea suferea din cauza ei :— dar, cel mai mult, pătimea chiar ea însăși.

Petrecerea de la Warwick a fost o repetare a* celei de la New Haven, cu excepția faptului că Neely apără ca o actriță principală în toată puterea cuvîntului. Venise mai multă lume de la New York, tot felul de ziarști — iar Helen, deși bău mult, rămase totuși aceeași vedetă inimoasă și bine dispusă. Cînd Anne se întorsese în

cabina lui Helen, găsise acolo multe persoane, așa că nu reușise să-i explice problema cu Gino. Rămase așadar la toate festivitățile serii, privind, simțindu-se pe dinafară, gândindu-se îngrijorată la Lyon — cu o senzație nedefinită de amorțeală. La două noaptea, când îi văzu pe Neely și Mei furișându-se spre plecare, simți o împunsătură de invidie în inimă. Tot cam la ora asta, probabil, ajungea și Lyon la New York. Se întreba dacă era chiar supărat — sau se simțea trist și amărît ca și ea?

Ajunseră în apartamentul lui Helen pe la trei dimineața, iar Helen deschise o sticlă de șampanie. Își turnă un pahar mare.

— Da. Ei, acum spune-mi și mie — ce s-a întâmplat eu Gino? Anne își căuta cuvintele:

— Totul e din vina mea, bănuiesc, zise ea, prudentă. Știi, am rupt legătura cu Allen.

— De ce?

— Păi, Lyon și cu mine... am fost împreună...

— Și? întrebă Helen. Știam că te-ai culcat cu Lyon la New Haven. Dar ce-are asta de-a face cu Allen?

— Nu puteam să mă mai văd cu Allen din moment ce-l iubesc pe Lyon.

— Nu ești zdravănă la cap?! făcu Helen, mijind ochii. Doar nu-ți închipui că dacă face amor cu tine, o să te ia și de nevastă?!

— Ba sigur că da...

— Ți-a pomenit el de căsătorie?

— Helen, n-au trecut decît trei zile de cînd a început totul!

— Ei, și unde ți-e marele Romeo acum? Din cîte am văzut eu, n-a rămas cu tine.

Anne nu-i răspunse. Helen se repezi să continue, ducîndu-și gîndul pînă la capăt:

— Știi ceva, un tip care te iubește stă pe lîngă tine. Allen a făcut-o — și probabil că se simte îngrozitor. Pun pariu că de-aia n-a venit nici Gino. Probabil că-și închipuie că sînt de aceeași teapă cu tine!

— Helen!

— A, poate crezi că faci pe doamna procedînd așa? Porți inelul de la un tip ca ăsta și sări în scutece cu englezoiul ăla. Și mă strici și pe mine cu Gino. Păi, normal, își închipuie că sîntem de același soi! Acum i-e frică să se vadă cu mine de teamă să nu-l fac să sufere, cum l-ai făcut tu pe fiu-său.

— Cum m-am purtat eu cu Aljen n-are nici o legătură cu tine și cu Gino.

— Atunci de ce n-a mai venit? îi plăcea destul de mult de mine. Mi-am dat seama de asta. Ne-am distrat de minune amîndoi. Dacă nu te-ai fi aruncat de gîtul lui Lyon Burke, acum era aici, cu mine. Am pierdut un tip pe care-l iubesc numai fiindcă tu ești o putoare mică!

Arme țîșni și își înșfăcă haina.

— Ce te-a apucat?! Unde te duci? întrebă Helen, umplîndu-și din nou paharul.

— Oriunde, numai să scap de tine!

— Ha! rînji Helen, batjocoritoare. Scumpete, n-ai unde să te duci decît tot mai jos. Crezi că-i pasă cuiva de tine? Așa cu nasul pe sus cum ești? Măcar eu sînt cinstită și spun lucrurilor pe nume. Dar tu ai făcut pe marea doamnă. Sigur, cît aveai diamantul ăla pe deget, erai și tu cineva. Te-am suportat așa cum ești. Mi-am zis că

o fi ceva de capul tău dacă Allen Cooper umblă după tine. Era singura ta punte spre celebritate. Acum nu mai ești nimic — doar una în plus din multele muieri cu care s-a culcat Lyon Burke.

Anne se holba la ea.

— Și eu care credeam că-mi ești prietenă...

— Prietenă? Eu cu tine? Dar ce, mă rog, ai tu așa de grozav ca să fiu prietenă cu tine?! Cine dracu' te crezi? O secretară împruțită și o plicticoasă și jumătate! Auzi, să pierd eu un tip care moare după mine din cauza ta! Helen se ridică greoi, clătînindu-se. Mă duc să mă culc — dormi pe canapea dacă vrei.

Furia lui Helen o calmă într-un fel:

— Helen, să știi că ai pierdut singura prietenă pe care ai avut-o vreodată.

Chipul lui Helen se schimonosi.

— Săraca de mine, dacă ar trebui să contez pe tine pentru distracție și amoruri...

Anne se duse la ușă.

— Noapte bună, Helen. Și mult noroc.

' — Nu, fetițo, ție îți trebuie noroc, să știi. Tot ce ți-a mai rămas se rezumă la câteva partide de făcut dragoste cu Lyon Burke pînă nu se plictisește de tine. Și să știi că se plictisește repede. Eu, una, știu — mi-am făcut și eu veacul cu el, acum vreo șase ani. Zîmbi văzînd expresia neîncrezătoare a Armei. Da, exact așa, eu și Lyon. Făceam un nou spectacol, iar el tocmai începuse să lucreze cu Henry Bellamy M-a luat frumos — povestea aia cu marea idilă... Ii plăcea să fie văzut cu mine. Dar măcar eu n-am fost o proastă ca tine. M-am mulțumit cu ce era — m-am bucurat de el în pat, și cînd s-a isprăvit, ei bine, s-a isprăvit. Și, crede-mă, aveam mult mai multe să-i ofer decît tine — o prăpădită de secretară!

Anne deschise ușa și se repezi afară, îngreșoșată de dezgust și furioasă. Ajunse la lift, dar se opri brusc. Panica îi sporea pe măsură ce scormonea prin poșetă. N-avea nici un ban la ea. Se grăbise atît de mult să se întîlnească cu Lyon, că uitase să mai încaseze un cec. Mai căută o ultimă oară și găsi optzeci și cinci de cenți. Era trecut de patru — nu putea s-o sune pe Neely. Dar nici la New York n-avea cum să plece. Se așeză pe un scaun lîngă lift, pe coridor. Dacă se ducea să aștepte în holul hotelului — pînă pe la nouă, poate — o suna atunci pe Neely. Oh, Doamne, stricase totul. Se simțea pierdută și disperată. Helen nu mai era prietenă cu ea- Dar, din cîte s-ar fi zis, nici nu fusese vreodată... Toată lumea o avertizase. Chiar și Lyon o avertizase. Lyon cu Helen! Nu — imposibil! Dar nici măcar Helen n-ar fi putut inventa o asemenea minciună revoltătoare... Of, Doamne-Doamne! Ce-o apucase pe Helen să-i spună? Începu să plîngă în hohote, înăbușîndu-și suspinele în palme.

Auzi ascensorul oprindu-se. Se șterse la ochi cu batista și puse capul în pămînt. Din lift coborî o tînră, trecu pe lîngă ea, dar se opri și se întoarse în loc.

— Anne, tu ești?

Anne se frecă din nou la ochi, energic. Era Jennifer North.'

— Ce-ai pățit? o întrebă fata.

Anne ridică ochii spre mîndrețea aceea de femeie:

— Multe, din păcate.

Jennifer îi zîmbi, compătimitoare.

— Am trecut și eu prin faze din astea. Vino, camera mea e mai încolo. N-ar strica să stăm nițel de vorbă. O luă pe Arme de mîna, conducînd-o ferm de-a lungul coridorului.

Șezînd pe pat și fumînd țigară de la țigară, Anne se trezi povestindu-i lui Jennifer întreaga tărășenie. Cînd termină, Jennifer rîse amar:

— Oho, halal sfirșit de săptămînă!

— Îmi pare rău că te-am necăjit povestindu-ți toate astea, zise Anne. Mai cu seamă la ora asta.

— E-n regulă, nu-ți face probleme, oricum nu dorm niciodată, surise Jennifer.

Măcar unul dintre necazuri s-a rezolvat. Dormi la mine în cameră.

— Nu — zău, vreau să mă întorc la New York. Dacă îmi împrumuți niște bani, și-i înapoiez printr-un cec, prin poștă, mîine.

Jennifer vîrî mîna în poșetă și îi aruncă Armei un portofel.

— Ia-ți de-aici. Dar părerea mea e că ai înnebunit, zău așa. Sînt două paturi în cameră. Dormi noaptea asta bine și te întorci mîine, cu un tren ca lumea.

— Vreau să plec înapoi acum. Arme scoase o bancnotă de zece dolari din portofelul gros. Îți trimit cecul prin poștă.

Jennifer scutură din cap:

— Nu, așteaptă pînă mă întorc la New York — și mă duci să luăm masa împreună undeva, bine? Vreau să aflu cum se termină chestia asta.

— S-a terminat deja.

— Sigur, cu Helen — și posibil cu Allen, zîmbi Jennifer. Dar nu și cu Lyon. După felul cum arăți cînd îi roștești numele — nu, îți spun eu.

— Dar cum să mă întorc la el după tot ce mi-a spus Helen? Jennifer o privi nedumerită: t

— Cum adică, te deranjează ce ți-a zis? Doar nu-ți închipuiai că era virgin pînă la tine?! -

— Nu, dar cu Helen... Am avut senzația că nu dă doi bani pe ea ca femeie.

— Poate că avea o părere mai bună despre ea acum șase am. Se prea poate să fi fost impresionat de ea. Îți dai seama și tu cum e — lucra pentru Henry Bellamy, voia să reușească în ceea ce făcea. Eu, una, nu-l învinuiesc dacă a făcut-o cu Helen — probabil ca n-a avut încotro. Pe ea, însă, da, o consider vinovată pentru că a fost atît de mîrșavă încît să ți-o trîntească în față, știind cît de muli te poate afecta spunîndu-ți asemenea lucruri.

— Dar ea zicea că Lyon zboară din floare-n floare...

— Anne, sînt convinsă că toți bărbații își iau repede tîlpășița de lîngă Helen. Iar ea își menajează mîndria, convingîndu-se că tipul respectiv se poartă așa cu toate femeile. Ar fi în stare să sc autosugestioneze. Că pînă și Gino o adoră. Anne, sînt sigură că Lyon ține la tine. Poate că nu e vorba despre dragoste, dar, oricum, de ținut — ține la tine.

— Dar acum am stricat totul. A plecat și m-a părăsit.

— Se prea poate să aibă și el aceeași senzație — că tu l-ai părăsit. Și, într-un fel, cam așa e — preferîndu-i-o pe Helen.

— Nu-i adevărat, n-am preferat-o pe ea. Mi-era milă de ea. Era prietena mea.
— Halal prietenă! făcu Jennifer, strîmbîndu-se. Uite, mîine, cînd te vezi cu Lyon, să fii foarte drăguță. Să-ți dea lacrimile cînd îl zărești. Spune-i că-ți dai seama cît de proastă ai fost că ai crezut în prietenia lui Helen. Fii dulce — dulce și îndurerată. Și, pentru nimic în lume, să n-aduci vorba despre cele ce ți-a spus Helen despre el ! Se duse după Anne pînă la ușă. Ține minte, nu există decît o singură modalitate de a subjugă un bărbat — făcîndu-l să te dorească. Nu cu cuvinte. Acum rumegă bine ce ți-am zis. De fapt, aș face mai bine să te leg aici pentru vreo cîteva zile, să nu cumva să mai faci vreun pocinog.

— Nu. Vreau să mă întorc la New York.

— Anne... reluă Jennifer apropiindu-se de ea, lîngă ușă. Îmi place de tine. O să ne împrietenim cu siguranță. Și eu am nevoie de o prietenă adevărată. Ai încredere în mine — fă cum îți spun eu dacă îl vrei pe Lyon.

Anne-zîmbi anemic:

— Am să încerc, Jennifer, am să încerc...

Drumul înapoi la New York i se păru nesfîrșit de lung. Soarele strălucea pe cer cînd ajunsese în fine la Penn Station. Se făcuse dimineață... șiruri lungi de oameni se scurgeau dinspre districtul Long Island. Îi rămînea exact timp să facă o baie, să ia micul dejun și să ajungă la birou la timp. În taxi, spre casă, se simțea de parcă avea nisip în ochi, iar cînd urcă scările pînă la ea în cameră, picioarele îi erau grele ca de plumb.

Văzu colțul telegramei pe sub ușă. Lyon! Probabil că era de la el. O deschise nerăbdătoare.

MĂTUȘA AMY A RĂPOSAT ÎN SOMN NOAPTEA TRECUTĂ.

ÎNMORMÎNTAREA ARE LOC MIERCURI. AR FI FRUMOS DACĂ AI PARTICIPA ȘI TU. CU DRAGOSTE, MAMA.

Rămăsese în picioare, fixînd telegrama. Stilul era tipic pentru mama ei. Nici un "Vino, te rog" sau "Am nevoie de tine", ci "Ar fi frumos dacă...".

Ei bine, n-avea să se ducă. Maică-sii nici nu-i păsa, de fapt. Nu dorea cu adevărat să fie și ea de față. Ar fi doar "frumos" de ochii întregului Lawrenceville. Locul ei era, însă, aici... locul ei era lîngă Lyon. Puse mîna pe telefon și, cu un gest impulsiv, formă numărul lui. După patru apeluri, Lyon răspunse. Părea adormit după voce. O cuprinse o undă de mînie. Vasăzică ea stătuse trează toată noaptea, într-un tren înghețat, în timp ce el dormea bine mersi...

— Alo? Acum se trezise de-a binelea și părea iritat. Anne conștientiza faptul că rămăsese cu receptorul în mîna și nu putea scoate nici un cuvînt.

— Alo! Cine-i acolo? întrebă Lyon, la capătul firului. Armei i se făcuse frică. Părea supărat.

— Tu ești, Elizabeth?

Elizabeth! Se zgîia prostită la aparat.

— Haide, zău, termină cu copilăriile, zicea Lyon, pe un ton rece. Elizabeth, dacă vrei să vorbim, spune ceva, altfel închid.

Mai așteptă cîteva clipe, apoi puse jos receptorul. Telefonul amuți în mîna Annei.

Elizabeth? Cine era Elizabeth? I se făcu greață, dîndu-și seama brusc că Lyon avea o existență despre care ea nu știa absolut nimic. Nu-l cunoștea, de fapt, mai bine decît de patru zile. Dumnezeule, nu trecuseră decît patru zile! Firește că exista o Elizabeth — poate chiar mai multe.

Sună la Western Union și îi telegrafie mamei sale că avea să sosească imediat. Apoi verifică ce trenuri existau. Următorul tren spre Boston pleca la nouă și jumătate. Își aruncă într-un sac de voiaj strictul necesar. Era opt și jumătate — avea exact timp să treacă pe la bancă și să încaseze un cec. La birou, însă, nu deschiseseră încă. Trebuia să-l anunțe într-un fel pe Henry că nu vine la serviciu. Formă iarăși numărul de la Western Union.

DRAGĂ HENRY, TREBUIE SĂ PLEC DIN MOTIVE PERSONALE. MĂ ÎNTORC ȘI AM SĂ-ȚI EXPLIC VINERI. ANNE.

Plecă spre Boston fără să-i treacă prin minte că telegrama ei, redactată pe un ton oficial, avea să fie interpretată greșit.

Henry mototolise telegrama, înfuriat.

— Fir-ar a dracului de treabă — probabil că a fugit să se mărite cu Allen Cooper. Își păstră suspiciunile pentru el, dar se surprinse răspunzând neobișnuit de laconic domnișoarei Steinberg, ca și celorlalți salariați de la firmă. Vineri, cînd intră pe ușă și o găsi fa biroul ei, căscă ochii de mirare, nespus de încîntat.

— Te-ai întors! strigă el.

— Am spus că vin vineri.

— Am fost convins că te-ai măritat, zise el.

— Să mă mărit, eu?! făcu ea, holbîndu-se la el, nedumerită. Intrase și George Bellows. Părea și el surprins s-o vadă acolo. Să mă mărit? repetă ea. Cu cine?

— Mă gîndeam așa... Henry părea de-a dreptul caraghios. Mi-a fost frică să nu fi fugit cu Allen Cooper.

— Să fug!? A murit mătușa mea. A trebuit să mă duc la Bos-on. La firmă nu se deschisese încă, așa că ți-am trimis o telegramă.

ine a zis că am fugit din dragoste? Henry își aruncă brațele de gîtul ei.

— N-are importanță. Bine că te-ai întors. Nici nu știi cît mă bucur!

Exact în acest moment intră și Lyon. Văzînd-o, se opri brusc. Henry se desprinsese de lîngă Arme și se întoarse spre el, cu un sen-lent de ușurare copilăresc.

— Lyon, uite-o, s-a întors.

— Mda, văd. Glasul lui Lyon nu trăda nici un fel de emoție. Arme plecă privirea:

— îmi pare rău că v-ați făcut cu toții o impresie greșită.

— A murit mătușa ei, zise Henry, jubilînd, de parcă era o veste îmbucurătoare.

După care, căznindu-se să fie sobru, mai adăugă: îmi pare rău, Arme. Se întoarse spre Lyon : S-a dus numai la Boston pentru înmormîntare.

Lyon zîmbi și intră în biroul lui.

— Hai înăuntru, insistă Henry. Uite, nu vrei niște cafea? O plăcintă? Să-ți măresc salariul? Orice — Sînt atît de fericit — ce poștești tu, spune-mi numai.

Telefonul de pe biroul lui începu să țîrîie. Apăsă pe un buton și e auzi vocea sacadată a lui Lyon:

— Henry, vrei, te rog, s-o trimiți pe Arme la mine cu contractul e impresariat pentru Neely O'Hara?

Henry făcu cu ochiul și întrerupse interfonul. Deschise fișierul și scormoni printre niște hîrtii.

— Ne ocupăm noi de prietena ta. N-are nici un impresar. N-are viitor prea mare — strict pe scenă —, dar o preluăm de dragul tău. Îi dădu Armei toate hîrțiile și îi făcu semn să se ducă.

Lyon se ridică în picioare cînd intră Arme.

— Presupun că ți-a spus Henry că o să ne ocupăm de Neely. Ea insistă — zice că o face să se simtă ca o vedetă.

Anne nu-și lua ochii de pe contract.

— Da, mi-a spus Henry.

. Se apropie de ea și îi ia hîrțiile din mîină.

— Ți-a spus, de asemenea, cît am fost de disperat în ultimele patru zile? Îl privi, iar el o cuprinse în brațe.

— Oh, Lyon, Lyon... Se lipi toată de el.

— Condoleanțele mele pentru mătușa ta. Nimeni nu știa de ce ai plecat — iar Henry se purta de parcă n-aveai să te mai întorci vreodată. Nu-mi venea să cred. Refuzam să accept ideea că ai plecai din viața mea. Arme, știi că m-am purtat urît — trebuia să fi așteptai în seara aia. Helen e prietena ta și...

— Nu, m-am înșelat. N-am să mai pun niciodată pe nimeni și nimic înaintea ta.

Helen nu merita un asemenea sacrificiu. Nimeni nu merită. Oh, Lyon, te iubesc atît de mult!

— Te iubesc, Arme.

— Da?! Oh, Lyon, mă iubești cu adevărat? Se afîrnă strîns de el.

O sărută pe creștet.

— Da, da, zise el, pe un ton cam ușuratic. Dar cînd se uită la el, văzu că vorbea din inimă. Și, din nou, își spuse că niciodată nu avea să fie mai fericită decît în clipele astea.

Petrecu sfîrșitul de săptămînă în apartamentul lui Lyon. Reacționa cu înfocare la gesturile lui de dragoste. În a doua noapte, Arme se prăbuși pe pat, tremurînd toată de emoție și slăbiciune. El o ținu tandru, mîngîindu-i părul.

— Oh, Lyon — s-a întîmplat ! Dîrdîia, parcă înfrigurată.

— Pentru prima oară, zise el.

— Începusem să mă cam îngrijorez, nu știam ce e cu mine...

' — N-aveai de ce — rar se întîmplă ca o fată să simtă efectiv ceva sau să ajungă la orgasm de la bun început, îl sărută pe obraz cu nespūsă căldură.

— Lyon, funcționez — am devenit femeie!

În noaptea aceea, felul ei de a face dragoste ajunse aproape agresiv. Nu visase niciodată că pasiunea ei fizică ar putea să se ridice la intensitatea sentimentelor, lucru care o bucura și o nspăimînta în același timp. Nu-l iubea pe Lyon numai fiindcă era yon, ci ardea de dorință fizică pentru el. Iubirea ei părea nepotolită.

în tot acest sfârșit de săptămână ideal, nu avu decît un gînd îcîitor, care îi tot dădea tîrcoale. Luni trebuia să meargă la tribuni și să depună mărturie pentru desfacerea căsătoriei lui ennifer.

— Știu că-ți displace profund, Anne, îi spusese Henry. Dar nu ot avea încredere în altcineva. Jennifer e străină la New York. Nu unoaște nici o fată. Nici n-o să-ți dai seama cînd o să se termine, u-ți mai face probleme degeaba. Vino la birou la nouă și jumătate, rebuie să fim la tribunal la zece și jumătate. Jennifer vine special uni, de la Philadelphia. O să repetăm toturcu de-amănuntul înainte 'e a pleca de la birou.

îi pomeni lui Lyon de chestia asta de cîteva ori în timpul week-endului. Iar de mai multe ori i se întîmplă chiar să se gîndească a toată povestea cînd se afla în brațele lui.

— Uite, dacă chiar te deranjează atît de mult, nu-i nevoie să te 'uci, îi zise Lyon.

— Știu că-i o tîmpenie, Lyon, dar sînt înspăimîntată. Asta înseamnă sperjur, nu-i așa?

— Tehnic vorbind, da. Dar se întîmplă în fiecare zi. Adică, nimănui nu-i pasă. Nici măcar judecătorului. Dar, dacă chestia sta e împotriva principiilor tale, spune-i lui Henry. La nevoie, o oate lua pe domnișoara Steinberg.

— Atunci de ce nu i-a cerut asta de la bun început?

— S-a gîndit, fii convinsă. Firește, ea ne-a venit inițial în minte. Dar unde am fi ajuns, chiar și cu un judecător înțelegător? E Jennifer North genul de tipa care să se împrietenească vreodată cu domnișoara Steiberg și să-i facă destăinuiri?'Puse mîna pe telefon. Dar nu te mai frămînta atît. îl sun acum pe Henry. Nu ești obligată cu nimic față de Henry sau de Jennifer, așa că nu vād de ce...

— Oh, Doamne! Se așeză în capul oaselor, pe pat. Lyon, nu-l suna pe Henry.

— De ce nu?

— îi datorez lui Jennifer enorm, ba, printre altele, și zece dolari.

Am uitat complet. Mi-a împrumutat niște bani pentru biletul de tren de la Philadelphia. îi povestise tot incidentul cu Helen Lavvson, omițînd cu prudență referirile pe care aceasta le făcuse la persoana lui. Dar uitase să-i relateze cît de înțelegătoare fusese Jennifer cu ea' și cît de mult o ajutase la necaz. Aveam de gînd să-i expediez banii prin poștă. Dar cînd am ajuns la New York, am găsit telegrama aia și am plecat imediat la Lawrenceville.

— Ei bravo, stai liniștită. Sînt convins că Jennifer nu stă în ăia zece dolari. Am să-i înapoiez eu mîine.

— Totuși, a fost extraordinar de drăguță cu mine în noaptea aia. Cred că măcar atît pot face și eu pentru ea — să depun mărturie la tribunal.

— Foarte bine atunci, dacă crezi că în felul ăsta ești chit. Se uită la el.

— Ce ciudat sună expresia asta, Lyon, parcă a despărțire. De parcă ai termina cu o persoană, ca și cum ai plăti o factură. Mi-aduc aminte că ai folosit-o și cu mine. Parcă mi-ai fi trîntit ușa în nas.

— Cu tine? Cînd?

— Când ți-am mulțumit pentru Neely, că i-ai obținut să joace în spectacol. Ai zis că așa ești chit față de miné, pentru apartamentul ăsta.

— Acum, apartamentul nostru, accentua el. Se uită la el cu ochii încrețoși.

— Apartamentul nostru?

— Și de ce nu? Doar dacă nu ții prea mult la camera aia de pe West Fifty-second Street. Păreră mea e că avem suficient spațiu aici. Se trăiește destul de civilizată cu mine.

Își aruncă brațele de gîtul lui.

— Oh, Lyon! Nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar știam eu că așa o să fie. Am știut, din clipa în care te-am văzut, că n-am să vreau să mă mărit cu alt bărbat. Se desprinsă ușor din îmbrățișarea ei:

— Arme, eu ți-am propus să te muți la mine. Asta-i tot ce-ți pot propune — deocamdată.

Se întoarse cu spatele la el, mai mult jenată decît rănită. Lyon o prinse de umeri și o răsuci cu fața spre el.

— Arme, pe cuvînt, te iubesc.

Încerca să-și alunge lacrimile, clipind din pleoape. Dar se înecă de plîns:

— Când doi oameni se iubesc, se- căsătoresc.

— La Lawrenceville, poate — unde totul se știe de la naștere, iar viitorul nu constituie nici o problemă.

— Nici viitorul tău nu constituie nici o problemă. Henry crede în capacitatea ta...

— Nu sînt prea hotărît să rămîn la firma lui Henry. Dintr-o dată, parcă, nu mai sînt sigur de nimic — doar că nu vreau să duc genul de viață pe care-l trăiește Henry.

Căzuse pe gînduri. Vezi tu, după război decisesem să nu mă mai întorc la Henry și la vechiul mod de viață. Dar am făcut-o pînă la urmă, și entuziasmul lui Henry m-a antrenat și pe mine. M-am încadrat, aproape, în vechiul tipar. Apoi, într-o bună zi, am luat masa cu tine, la Barberry Room. M-ai zgîlțit, nu glumă, în ziua aia — și m-ai făcut să gîndesc. A venit apoi sfîrșitul acela de săptămîină la New Haven — povestea cu Terry King. Scutură din cap. Apoi, lovitura îngrozitoare, cu dispariția ta. Am început să analizez lucrurile cu mare atenție — și am luat o hotărîre. Am să fac tentativa de a scrie o carte.

— Lyon, dar e minunat! Nu văd însă cum căsnicia ar putea schimba situația?

— Hai să zicem că în anumite privințe sînt, totuși, de modă veche. Cred, efectiv, că bărbatul trebuie să-și întrețină nevasta. Dacă m-aș însura cu tine, m-as arunca în afaceri, la firma lui Henry, cu toate puterile. Aș cîștiga o groază de bani, dar am avea o căsnicie nefericită.

— Ai de gînd să pleci de la Henry?

— Din păcate, nu pot. Am destui bani puși deoparte ca să-mi iau cîteva luni de concediu, dar nu pot risca mai mult. Am să rămîn la firma lui Henry și am să scriu cărțile în afara programului. Cîteva ceasuri furate noaptea... la sfîrșit de săptămîină... Nu e ideal ce spun eu, dar, din nefericire, pentru moment e singura posibilitate — n-am nici o casă la țară, unde să mă retrag. Și sînt conștient de toate riscurile ce pot apărea. Chiar dacă se acceptă cartea, avansul pentru un scriitor necunoscut este mic. Mai durează șase pînă la opt luni pînă să se tipărească, și se

întâmplă uneori, chiar și cu o carte bună, ca autorul să câștige extrem de puțin.

Cărțile care au succes răsunător și imediat sînt doar rare excepții. Așa că n-am decît două alternative — ori fămîn la firma lui Henry și lucrez la carte în timpul liber, ori găsesc o femeie bătrînă și bogată care să mă întrețină. <

— Eu nu sînt nici bătrînă, nici bogată, dar am ceva bani și pot continua să și muncesc. -

Își trecu mîna prin părul ei, urmărind alunecarea șuvițelor mătăsoase și grele printre degete.

— Cu minunatul tău salariu de la Henry și cu toate economiile mele, tot nu ne-am putea permite să stăm în apartamentul ăsta.

— Dar ți-am spus, am bani. Am cinci mii de dolari pe care mi i-a lăsat tata, și tocmai am mai moștenit șapte mii de la mătușa mea. Asta înseamnă douăsprezece mii de dolari. Lyon — e mai mult decît suficient.

— Mamă Doamne, uite că mi-am găsit o fată bogată, făcu el, fluierînd amuzat. Arme, sînt realmente impresionat. Dar n-ar merge deloc. În clipa de față nici nu sînt sigur că pot scrie. Nu sînt sigur nici că o să iasă o carte bună. Cred că la ora actuală sînt cel pe puțin cinci sute de mii de foști soldați în armata americană care își bat frenetic la mașină propriile versiuni despre ce au însemnat Normandia, Okinavva sau bombardamentul asupra Londrei. Și fiecare dintre noi are efectiv ceva de spus. Problema e numai cine o spune primul și cel mai bine.

— Sînt convinsă că poți scrie, insistă ea. Știu eu că așa e.

— Atunci înseamnă că știi mai bine decît mine. Ceea ce e minunat, plin de devotament — și te iubesc pentru că gîndești așa.

— Lyon... dar după ce termini cartea, te însori cu mine?

— Voi fi încîntat s-o fac — cu condiția ca această carte să aibă succes.

Tăcu cîteva clipe.

— Dar ai spus chiar tu că... pînă și o carte bună nu aduce bligatoriu bani.

— N-am spus că banii constituie un barometru. Dacă aș ști că ste o carte bună, chiar dacă nu mi-ar aduce nici un ban, tot aș continua să scriu. Ba aș lucra și mai asiduu, fiindcă aș fi convins ă am depășit faza de visare. Și am scoate-o la capăt într-un fel. ar dacă aș constata că nu e acceptată de nici o editură, mi-aș edea de slujba la Henry, muncind dublu. L-aș reînvia pe Lyon urke cel de altădată și mi-aș scoate pîrleala pentru toți anii irosoși și sînt sigur că nu ți-ar mai plăcea prea mult de mine.

— Cum era Lyon Burke cel de altădată? Se gîndi cîteva clipe.

— Nu scăpa nimic, nu irosea nici o ocazie. Da, cred că astea ar fi cuvintele potrivite. Nu făcea niciodată vreo mișcare fără să aibă un motiv premeditat. Nici măcar un gest ca ăsta — făcu el

lîngîindu-i sînul.

Îi răsună în urechi vocea stridentă a lui Helen. Așadar era devărat — Lyon cel de altădată ar fi fost în stare să aibă o aventură u Helen. Practic, recunoscuse singur. O luă în brațe.

. — Dar acel Lyon Burke a murit în lupte sau, cine știe, poate s-a stins în noaptea în care băiatul acela i-a povestit despre piersicii lui. Dacă ar fi așa — se prea poate

ca bietul om să nu-și fi irosit în van ultima noapte din viață. Anne îl înconjură cu brațele.

— Nu se poate să te întorci înapoi. Nu cu ceea ce-mi spui acum. Dacă nu ai succes cu cartea asta, atunci ai să mai scrii una, și încă una. Ești așa cum ești acum și nimic nu te va mai putea schimba vreodată. Dacă vrei să rămâi la firma lui Henry și să scrii, am să aștept. Am să te aștept toată viața, iar dacă e nevoie — și cât ai scrie douăsprezece cărți. Numai rămâi așa cum ești.

— Nu știi dacă e chiar așa de nemaipomenit cum sînt eu acum. Oricum, e mai bine decît să fiu un alt Henry Bellamy. Și asta mă așteaptă dacă nu fac ceva. De fapt, aș putea ajunge chiar mai marc decît Henry, fiindcă eu nu sînt atît de drăguț și de cumsecade ca el. Eu am un orizont mult mai îngust. Aș putea să fiu un Henry monumental — să am un succes enorm, dar să-mi ratez, în același timp, cu totul viața personală.

— Asta-i părerea ta despre Henry?

— Henry se luptă de treizeci de ani ca să ajungă la poziția pe care o are acum — sus, în vîrf. Cam așa s-ar putea spune. Expresia e cam răsuflată. Cum spune el — vîrfurile Everest. Și acolo a ajuns, din punct de vedere financiar și profesional. Dar cum rămîne cu viața lui personală? Dacă s-ar apuca cineva, acum, să scrie despre Henry în Who 's Who, ar redacta cîteva paragrafe dedicate realizărilor lui în domeniul afacerilor și al teatrului. Cît privește viața lui personală, doar un singur rînd — necăsătorit, fără rude în viață. Pe scurt, nici un fel de viață în afara afacerilor. Singur, pe vîrfurile Everest.

— Dar nu faci decît să-mi susții argumentele mele, Lyon. Henry a tot așteptat să se căsătorească. Tu faci acum același lucru.

— Nu. Fiindcă noțiunea de căsătorie e lipsită de sens sus, pe Everest. Există bărbați ca Henry care se însoară, au familie și copii, dar viața lor personală este exact ca a lui. Hai, "în fond, să presupunem că Henry s-ar fi căsătorit. Cu o fată drăguță — care n-ar fi făcut parte din lumea afacerilor lui. Copiii lor ar fi acum căsătoriți, văzîndu-și la rîndul lor de proprii copii. Nevasta lui și-ar petrece iarna în Florida. După atîția ani, ar fi renunțat probabil să-l cîcălească pe Henry pentru viața lui dezordonată și s-ar fi obișnuit, deja, să trăiască fără compania lui — lucru de care, de altfel, n-a avut parte niciodată. S-ar fi mulțumit pînă la urmă cu toate lucrurile plăcute ce au rezultat din dăruirea cu care s-a închinat el muncii lui — un apartament spațios sau o vilă, blănuri, standard de viață. Există mulți Henry din ăștia căsătoriți, dar care au sfîrșit prin a fi tot singuri acolo, sus, în lumea lor. Nici n-ar avea cum să nu fie singuri, fiindcă de-a lungul ascensiunii s-au îndepărtat de toți cei întîlniți în cale. În această cursă dementă, te prostituezi, minți, înșeli și te folosești de orice tertip, ca să ajungi acolo unde este Henry acum. O cere specificul meseriei. Iar tocmai ăsta este lucrul împotriva căruia protestez vehement. Nu e vorba de Henry ca individ, ci de felul cum ajunge pînă la urmă orice persoană care se ocupă prea multă vreme de genul ăsta de afaceri. Tăcură amîndoi cîteva momente. Lyon vorbi primul:

— Scuză-mă că ți-am vorbit atît de dur.

— Nu, chiar mă bucur. Pot înțelege mai bine cum stau lucrurile. Dar mă neliniștește ceva.

O privi afectuos:

— Ce anume?

— Când ai să te însori cu mine?

Rîse zgomotos. Anne se întrebă dacă Lyon e conștient de cât e de minunat când rîde așa. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să rîdă în felul ăsta — să-și arunce capul pe spate și să hohotească în gura mare. Rîsul lui avea o intonație extraordinar de plăcută.

— Uite cum o să facem — tu ai să fii prima persoană care va citi manuscrisul complet, după care tu ai să-mi spui când.

Se ghemui toată lîngă el.

— Cred că mai bine m-aș culca, îi șopti ea. Mîine am o groază de treabă.

— Oh, da, povestea aia cu anularea căsătoriei.

— Mmm... Lyon... mai ai o cheie în plus de la apartament? O strînse tare la piept.

— Am să comand una. Deci te muți la mine, nu?

— Nu, dar primul lucru pe care vreau să-l fac mîine este să aduc o mașină de scris și un top de hîrtie albă. O mașină de scris frumoasă și strălucitoare. Țta o să fie cadoul meu, înainte de nuntă.

— Primesc... cu o singură condiție. Te muți și tu odată cu mașina de scris.

— Nu. Eu am să vin și am să stau ca acum, ori de cîte ori ai tu chef. Am să-mi petrec week-endurile cu tine și am să-ți bat manuscrisul la mașină. Dar n-am să locuiesc cu tine. Am să trăiesc pentru tine... și am să aștept.

O sărată pe frunte.

— Ca avocat, pot să-ți spun că ai ales varianta cea mai simplă. Dar ca iubit, îți promit că am să mă străduiesc din răsputeri să nu te dezamăgesc.

Înfățișarea în fața instanței dură foarte puțin. Toate temerile Armei se spulberară cînd văzu procedura seacă și formală. Henry îi înmîină judecătorului cîteva hîrtii.

Judecătorul se prefăcu că le citește, urmară cîteva întrebări, Jennifer depuse mărturie cu discursul învățat dinainte, iar Arme își intona și ea replicile repetate acasă. În mai puțin de zece minute, Jennifer obținu desfacerea căsătoriei.

Henry le invită pe amîndouă fetele la masă. El termină repede de mîncat, după care le spuse:

— Pe mine mă așteaptă o grămadă de treabă, dar voi două, fetele mele, stați liniștite mai departe și povestiți-vă tot ce aveți să vă spuneți. Arme, ia-ți liber în după-amiaza asta.

Cum plecă Henry, Jennifer se întoarse spre Arme și o întrebă:

— Ia zi, cum a mers treaba între tine și Lyon?

Jennifer o ascultă pe Anne, care îi povesti tot ce se mai întîmplase. Anne se mira singură cît de repede și cu cîtă ușurință i se destăinuia lui Jennifer. Fata asta avea ceva ce te îmbia parcă să-i faci mărturisiri.

Jennifer clătină din cap:

— Treaba pare cam dură. N-ai să-l poți stăpîni niciodată.

— Dar nici nu vreau așa ceva cu Lyon...

— Nu asta am vrut să zic. Bărbatul trebuie să simtă că el conduce, dar dacă te stăpînești bine pe tine însăși, atunci îl stăpînești și pe el. Fă-l să-ți pună inelul pe deget și, după aia, fii roaba lui dacă ai chef.

Anne se uită la mîna ei, pe care nu se afla nici un inel.

— Nu asta contează. Am cel mai mare inel pe care l-ai văzut vreodată și zace într-o cutie, la bancă.

Jennifer o privi atentă, cu multă considerație.

— Adică ai reușit să scapi de Allen și să păstrezi inelul?

— N-a vrut să-l ia înapoi. Jennifer scutură din cap, admirativ:

— Trebuie că faci minuni la pat! Și eu care credeam că mă pricep la toate.

— Nu ntam culcat niciodată cu Allen.

Jennifer amuți cîteva clipe, după care îi spuse zîmbind cu satisfacție:

— A fost ceva special, se pare. L-ai pus la încercare pe Allen; ambiționîndu-l.

— Mda, din păcate, nu s-ar zice că și pe Lyon îl ambiționez...

— Oricum, îți țin pumnii. Ai făcut măcar un lucru ca lumea — ai refuzat să te muți la el. Și eu procedez la fel cu Tony Polar. Ar vrea să abandonez spectacolul și să călătoresc cu el peste tot. Dar tot așa, nici pomeneală de căsătorie. Însă nu-mi place să fac pe satelitul în jurul cuiva. Apropo, cît de mare e apartamentul tău?

— O singură cameră. Stau într-o casă cu chirie — tot acolo unde locuiește și Neely.

— Nici-n-am unde să stau cînd o să ajungem cu spectacolul la -New York, zise Jennifer. Ar fi drăguț dacă am găsi undeva să locuim împreună.

— Tii, minunat, dar nu cred că-mi pot permite jumătate din chiria unui apartament.

— Ei, ia stai! Explodă Jennifer. Ziceai că și Neely are o cameră. Ce-ar fi să ne mutăm toate trei împreună, undeva? Așa ne-am putea permite.

— Ar fi foarte frumos!, răspunse Anne.

— Noi ne întorcem în oraș peste trei săptămîni. Poate reușești să găsești ceva pînă atunci.

— Am să caut, dar nu-i chiar atît de ușor. Apartamentu lui Lyon l-am găsit imediat, dar asta datorită lui Allen.

— Anne, ce-ai de gînd să faci cu inelul? Întrebă Jennifer, mijindu-și frumoșii ochi albaștri.

— Să-l las la bancă, ce altceva? răspunse Anne, ridicînd din umeri. N-am nici un chef să-l port.

— Să-l lași acolo, pur și simplu?! Cînd ar putea să lucreze în favoarea ta?

— Cum?

— Vinde-l. Investește banii. —, Dar nu e al meu, de fapt.

— Te-ai oferit să i-l dai înapoi și te-a refuzat. E al tău. Și l-ai meritat. Ori de cîte ori termini cu un bărbat pentru că nu-l mai poți suporta, trebuie să-ți rămînă ceva de la el. Vinde inelul.

Anne se gîndi la Lyon. Poate Jennifer avea dreptate. La sfîrșitul anului, în cazul în care cartea nu avea succes și dacă ea avea ceva bani...

— S-ar putea să ai dreptate. Aș putea să vînd inelul, să depun banii la bancă și să las să se adune dobînda.

— Nu-i bine 'așa, replică Jennifer. Vinde inelul și roagă-l pe Henry Bellamy să-ți investească banii în ceva. În felul ăsta, în câțiva ani, îți dublezi suma inițială. Întotdeauna, după război, cursul acțiunilor la bursă crește.

— Dar nu-i riscant?

— Acum, nu. Și sigur nu dacă se ocupă Henry de toată treaba. Henry mi-a spus că piața afacerilor o să ia un mare avânt. Îmi pare foarte rău că n-am și eu niște bani. N-am un sfânt — doar ce vezi pe mine și ce scot din show. Dar în clipa în care pun mâna pe mai mulți bani, îl las pe Henry să-i investească.

Decembrie 1945

Hit the Sky a avut trei reprezentații la Philadelphia. Prezicerile lui Henry fuseseră corecte. Puteau elimina etapa Boston pentru a aduce spectacolul la New York mai devreme decât plănuiseră inițial. Echipa de actori aștepta cu nerăbdare premiera de la New York, convinși că spectacolul este senzațional. Cu toate astea, tensiunea era la cele mai înalte cote. Nu știai niciodată la ce să te aștepti din partea criticilor new-yorkezi. Nu puteai conta pe nimic ca sigur.

Jennifer nu se prea sinchisea de isteria generală premergătoare premierei. Șederea la Philadelphia fusese pentru ea avantajoasă. Ședea în holul hotelului, zîmbindu-i superb insistentului avocat din Philadelphia, care se ruga de ea să mai bea un ultim pahar împreună, înainte de a se retrage la culcare.

— E ora trei, se scuză ea. Și trebuie să dorm puțin.

— Poți să dormi mhne toată ziua. Haide, știu eu un club care are program pînă tîrziu — e ceva mai încolo, pe aceeași stradă.

— Nu, e frig. Și vreau să mă culc, Robby, zău. În plus, eu nici nu beau și, dacă mai înghit o Coca-Cola, simt că pocnesc.

— Cum să-ți fie frig cu haina asta? se miră el și se uită cu subînțeles la noua ei haină de castor.

Jennifer își mîngîie mantoul, încîntată.

— Foarte drăguț din partea ta că mi-ai făcut-o cadou. Ține mult mai cald decât vizonul. Dar trebuie să mă duc la culcare.

— Ia-mă și pe mine sus, cu tine, se rugă el.

— Ai fost aseară, Robby.

— Și unde scrie că nu-i voie două nopți la rînd?

— Nu scrie nicăieri, dar eu lucrez. Sună-mă mîine, spuse ea, zîmbindu-i promițător.

— Pe la ce oră?

— Înjur de șase. Luăm cina împreună, înainte de spectacol.

— Și după...?

— Și după, încuviință Jennifer dînd din cap. Îi trimise o beza din vîrfurile degetelor și intră în ascensor.

Găsi cîteva mesaje pe jos, sub ușă. Unul era de la un ziarist. Alte două cereau să cheme telefonista numărul 24 din Cleveland. Dar era cam tîrziu s-o sune pe maicăsa la ora asta. Se uită la ora trecută pe ultimul mesaj din Cleveland — unu și jumătate noaptea. Nici măcar maicăsa n-avea tenacitatea să aștepte atît de mult

apelul ei. Era un mesaj și de la Anne. Semnase contractul de închiriere pentru apartamentul pe care-l găsisese și totul era în regulă. Anne era o fată minunată. Jennifer o invidia pentru felul în care ținea la Lyon. Era probabil ceva extraordinar să fii capabil de asemenea sentimente. Da, dar și dacă lucrurile stăteau așa, nu mai puteai să-ți faci de cap. Mîngîie haina de castor — o noapte cu Robby. La asta folosea o siluetă superbă — ca să obții ce poțestești. Se întrebă cum ar fi să țină cu adevărat la cineva, să iubească un bărbat ca Lyon Burke. Dragostea ar fi un fleac cu Lyon... se gîndise ea deja cînd îl cunoscuse.

— Diseară mergem la premiera lui Tony Polar, îi spusese Henry. Trebuie să te arăți în lume, să-ți faci în continuare publicitate. Am aranjat să te însoțească Lyon Burke. Eu o să fiu cu Helen. Nu se așteptase să dea de un exemplar ca Lyon. Se simțea excitată înfîlnind un bărbat pe care îl dorea, un bărbat cu care i-ar fi suris să se însoțească pur și simplu din plăcere. Intenționase să se culce cu el în seara aceea; apoi apăruse Tony Polar. Trăise cîteva momente de încordare decisive. Reflectoarele îndreptate spre Tony; Tony cîntînd pentru ea; toată lumea din sală privindu-i cu nesăț; zîmbetul ei înghețat pe buze; magnetismul lui Lyon Burke, paralel cu senzația clară că Tony Polar își manifesta public atracția față de ea. Ca bărbat, Tony nu se compara cu Lyon. Erau de aceeași vîrstă, presupunea — amîndoi cam de treizeci de ani. Dar primul avea să rămînă întotdeauna un flăcăiandru, în timp ce cel de-al doilea trecuse de mult pragul bărbăției. Lyon Burke, însă, era doar un impresar; Tony era un star. Aspectul acesta fusese decisiv... Asta fusese tot.

Se dezbracă, aruncîndu-și neglijent hainele pe un scaun. Poate că avea să-l lase pe Robby să rămînă în noaptea următoare la ea. I-ar prinde bine și o rochie nouă de seară. Strîmbă din nas. Era atît de dezagreabil și pufăia așa de rău cînd respira agitat. Însă ei îi trebuiau niște toalete noi, iar bărbații de genul lui Robby se dovedeau întotdeauna generoși. N-aveau încotro. Ei, Lyon Burke... Dar omul ăsta era un lux pe care nu și-l putea permite. Un fel de mecanism ciudat i se declanșa parcă în minte, eliminînd automat tot ceea ce nu era practic, cu precizia unui computer IBM, acționînd ca un fel de blocaj senzitiv, menit să-i stăvilească emoțiile cînd acestea riscau să-i complice deciziile.

Nu fusese întotdeauna așa. La început, emoțiile își spusese cuvîntul, făcînd-o să reacționeze puternic. Dar trecuse mult timp de atunci. Acum, deciziile se iveau automat. Se gîndi iarăși la Lyon Burke. Păcat — din nefericire, în seara aceea se produsese un contratimp. În seara aceea ar fi trebuit să aleagă între Lyon și Tony Polar, dar nu apăruse nici o rivalitate între ei.

Lyon parcă înțelesese. Brusc, o frapa un alt gînd. "Sîntem la fel!" Firește, acesta era probabil răspunsul. Și ea era un lux pe care el nu și-l putea permite. Anne însă — era clar că Arme nu se potrivea cu felul lui de a vedea lucrurile. Îi veni apoi în minte alt gînd, mai ciudat. Dacă nu cumva nu-l atrăsese deloc pe Lyon. Dar asta era ridicol. Atrăgea doar orice bărbat. Lăsă să cadă sutienu și chiloții și rămase în picioare, în fața oglinzii înalte. Își examina trupul cu un fel de preocupare clinică. Era perfect. Se întoarse din profil și examina linia sinilor. Nu se lăsaseră deloc. Împreună brațele și, metodic, efectua douăzeci și cinci de exerciții pentru întărirea

mușchilor pieptului. Deschise dulăpiorul de la toaletă și scoase dinăuntru o cutie mare, cu unt de cacao. Cu un fel-de precizie aproape chirurgicală, își masă sîinii cu cremă, folosind gesturi line, dar ferme, mereu în sus. Apoi, cu aceeași grijă meticuloasă, sc demachie. După ce termină, deschise o altă cutie și se unse cu cremă sub ochi. Scoase dintr-o altă cutie un plasture în formă dc "V" și îl lipi între ochi, la rădăcina nasului. Mai făcu încă douăzeci și cinci de exerciții pentru piept, după care își puse o cămașă dc noapte.

Se uită la ceas. Doamne-Dumnezeule, se făcuse ora patru dimineața și ea tot nu dormea. Cînd aveau de gînd să dea drumul la căldură în hotelul ăsta? Era îngrozitor de frig. Se vîrî sub plapumă și aruncă o privire prin zierele de dimineață. Găsi două fotografii de-ale ei. Una dintre ele era o fotografie mai veche, reprezen-tîndu-i pe ea și pe Tony. Tony! Dacă n-ar fi fost sora aia a lui, pînă acum ar fi cerut-o deja în căsătorie. Se încruntă gîndindu-se la Miriam. Plasturele de "încrêțitură" o săgeta neplăcut, avertizînd-o să se relaxeze. își destinse imediat fața. Ce să se facă pînă la urmă cu Miriam? N-aveau cum s-o urnească. Dacă Tony n-ar fi fost atît de dornic să se culce cu ea, nici n-ar fi reușit să se vadă singură cu el. Dacă se gîndea mai bine, acestea erau unicele momente în care reușeau să scape de Miriam. Telefonul sună timid, de parcă s-ar fi jenat să nu deranjeze la o asemenea oră. Ridică receptorul, plină de speranță. Se întîmpla uneori ca Tony să stea treaz pînă în zori. Nu era însă decît telefonista din Cleveland. Oftă și așteptă apelul cu taxă inversă.

— Jen... se auzi vocea tînguitoare a maică-sii. Te-am tot căutat noaptea asta.

— Abia am venit, mamă. M-am gîndit că e prea tîrziu ca să te mai sun.

— Crezi că pot să dorm? sînt prea supărată. Au fost niște articole despre tine în zierele din Cleveland. Ziceau că n-ai căpătat un cent după anularea căsătoriei cu prințul.

— Așa e.

— Jen, ai înnebunit? Știi bine că John se pensionează la anul. Și n-o să ne mai descurcăm cu pensia lui. Chiar și în condițiile de acum, abia dacă o scoatem la capăt.

— Ti-am trimis cincizeci de dolari săptămîna trecută, mamă. Și am să-ți mai trimit cincizeci de îndată ce iau leafa săptămîna asta.

— Știi, dar bunica a fost bolnavă. A trebuit să mă duc cu ea la doctor. în plus, am avut o scurgere la injectorul de ulei și...

— Văd eu dacă nu cumva îți pot trimite mai mult, mamă. Se gîndi din nou la Robby. Să știi, însă, că nu scot mai mult de o sută douăzeci și cinci de dolari din spectacol — minus asigurările sociale și impozitul pe venit.

— Jen, nu mi-am rupt de la gură pentru a te trimite la școală în Elveția ca să ajungi o simplă figurantă la teatru și să cîștigi atît de puțin!

— Lasă, mamă, că nu ți-ai rupt de la gură! Erau banii pe care mi i-a lăsat tati. Iar în anul ăla m-ai trimis în Elveția numai ca să mă desparți de Harry.

— Fiindcă eram hotărîtă să nu ajungi ca biata Jeannette Johnson și să te măriți cu un mecanic auto.

— Harry nu era un simplu mecanic auto. Era student la politehnică și îl iubeam.

— Lasă, că tot mecanic auto a rămas, cu unghii negre și cu trei plozi soioși după el. Harriet Irons a fost pe vremuri una dintre cele mai drăguțe fete din oraș; s-a măritat cu el și, deși e de vîrsta ta, arată a patruzeci de ani.

— Mamă, cum poți să spui că o tînără de douăzeci și cinci de ani arată ca de patruzeci?!

— Cînd o fată n-are un sfaț și se mărită din dragoste, îmbătrînește îngrozitor de repede. Dragostea nu durează mult. Bărbaților le pasă de un singur lucru. Vezi cum era și taică-tău!

— Mamă, e o convorbire interurbană! zise Jennifer, sîcîită. Doar nu m-ai sunat ca să te vai ți în legătură cu tati... în plus, nu uita că John a fost un soț extraordinar. Nu mi-l prea aduc aminte pe tati, dar sînt convinsă că nu s-ar fi purtat atît de frumos ca John.

— Taică-tău a fost un netrebnic, dacă vrei să știi. Bogat, chipeș și netrebnic. Dar l-am iubit. Familia noastră n-a avut niciodată bani. Nu uita — bunica e născută Virginia Tremont. Și acum îmi pare rău că nu ți-ai luat numele de Tremont, ca actriță, în loc de caraghioșenia aia — North!

— Parcă ne înțelesesem să-mi aleg un nume cu totul străin, ca să nu-mi dea nimeni de urmă. Dacă e să mă dau de nouăsprezece ani, trebuie să fiu Jennifer North. Dacă aș fi ales numele de Tremont, nu se putea să nu mă fi dibuit careva din Virginia. Iar dacă aș fi optat pentru Johnson, toată lumea din Cleveland ar fi știut că e vorba despre mine.

— Cu publicitatea care ți se face, și-au amintit toți de tine. Tot orașul vorbește despre tine de cînd ai fugit să te măriți. Nu știi care ziar a avut nerozia să pomenească de faptul că te dai de nouăsprezece ani, dar erau toți atît de impresionați de povestea cu prințul, că nici n-a mai contat. Iar eu am simțit la fel, devreme ce reușiseși să te măriți. Și acum, poftim, dai cu piciorul la toată chestia asta, fără să te alegi cu un sfaț! .

— Mamă, tu de ce crezi că am fugit? Exact înainte să plecăm în Italia, am descoperit că tipul n-are un ban.

— Cum adică?! Doar am văzut fotografiile din ziare! Colierul cu diamante, haina de vizon...

— Colierul aparține familiei lui. Vizonul mi l-a cumpărat el, dar după publicitatea pe care i-o făceam blănarului, cred că l-a căpătat pe gratis. Avea un apartament întreg la Waldorf, dar devizul îl achita o firmă de vinuri. Era un fel de ambasador de bune oficii pentru ei. Titlul e legitim — foarte nobiliar —, dar n-are o parachioară. Au pierdut totul cînd Mussolini a preluat puterea. Au un castel îngrozitor de mare, undeva pe lîngă Neapole. Nu-mi rămînea decît să mă retrag acolo, așteptînd la cotitură să mai pice ceva de la protipendada internațională, purtînd bijuteriile de familie... ducînd un trai de nobilime scăpătată. Noroc că am descoperit la timp. Mi-a spus că e bogat fiindcă o nevestă frumoasă, americană ar fi un atu pentru el pe meleagurile natale. Partea proastă a lucrurilor am aflat-o abia după ce ne-am căsătorit. După care a început să-mi vorbească despre* nu știi ce negustor italian de vinuri, extrem de bogat, căruia trebuia să-i fac frumos, ba chiar să merg pînă la capăt dacă tipul o dorea. Mamă, dacă te uiți mai bine la el, îți dai

seama că nu-i decît un codoș stilat. Bine că măcar am reușit să rămîn cu haina de blană.

— Dar ia zi, cu Tony Polar ăsta cum e? o întrebă maică-sa.

— E tare drăguț. ' ,

— Jen!

— Mamă, dar este drăguț... și îmi place. Și întîmplarea face că are o grămadă de bani. Unde mai pui că avocatul meu crede că aș putea obține un contract de film.

— Las-o baltă cu filmele!

'— De ce? S-ar putea să meargă.

— E prea tîrziu. Nu mai ai nouăsprezece ani. Uite ce e, ai noroc — un chip nemaipomenit și o siluetă care are priză la bărbați... deși, cu o conformație ca a ta, n-o să țină mult. Ce i-ai spus lui Tony Polar ăsta despre trecutul tău?

— O poveste beton, bazată în parte pe adevăr. Qă tatăl meu a fost bogat, dar a murit în bombardament la Londra, că i-a lăsat totul nevestei de-a doua...

— Asta-i-adevărat... și?

— Că tata mi-a lăsat o mică moștenire, suficientă pentru a putea face școala în Elveția. Din moment ce se presupune că am nouăsprezece ani, n-am pomenit nimic despre cei cinci ani petrecuți în Europa.

— Și despre mine ce i-ai spus?

— Că ai murit. — Ceee?

— Mamă, dar ce să-i fi spus? Că am o mamă, un tată vitreg și o bunică la Cleveland care abia așteaptă să se mute la noi?

— Dar dacă ai să te măriți cu el, cine-ai să-i spui că sînt?

— Mătușa mea — scumpa soră a mamei mele, pe care o întrețin.

— Bine. Îți controlezi greutatea?

— Sînt foarte slabă, mamă...

— Știu, dar nu te îngrașă, nici nu slăbi. Nu există ceva mai rău pentru sîni. Sîinii mari, ca ai tăi, se lasă repede și arată oribil. Profită de ei cît poți. Bărbații sînt ca niște animale — mor după așa ceva. Poate că taică-tău nu m-ar fi lăsat dacă n-aveam pieptul plat. Aș fi trăit și eu onorabil... începu să plîngă. Oh, Jen, nu mai suport. Vreau să plec și să fiu cu tine, fetița mea!

— Haide, mamă, cum ai putea să pleci și să-i lași pe tata și pe bunica?!

— Și de ce nu? Să stea John cu bunica. Cu serviciul ăla al lui de rahat! Ce, parcă ar avea unde să se ducă? Nu și-a permis nici măcar să-și cumpere o casă, darmitte...

— Mamă! făcu Jennifer, încleștînd din dinți și străduindu-se să nu-și piardă răbdarea. Mamă, te rog! Stai să mă mărit întîi cu Tony și pe urmă am să am grijă de tine.

— Ți-a pomenit ceva de căsătorie?

— Nu încă...

— Și tu ce aștepti? Jen, peste cinci ani ai treizeci de ani! Eu aveam douăzeci și nouă cînd taică-tău s-a plictisit de mine. Jen, n-ai timp de pierdut!

— Nu-i chiar atît de simplu, mamă. Are o soră. Ea îl dirijează, îi scrie toate cecurile. Mama lor a murit cînd l-a născut pe Tony. Soră-sa l-a crescut și îl iubește mult. Iar pe mine mă urăște.

— Jen, trebuie să fii dură. Scapă de ea. Ia-i locul. Să n-o lași să se mute cu voi dacă te măriți cu el. Ți-ar nenoroci viața — și nu m-ar lăsa nici pe mine să vin la tine. Fetițo, fii deșteaptă. Folo-sește-ți capul. Dacă o femeie are bani, nimic n-o poate atinge. Ții vreau numai binele, crede-mă...

Radiatoarele începură să făcăne; soarele se furișa pe sub obloane. Jennifer era tot trează. Telefonul maică-sii n-o tulburase în mod deosebit. Era deja obișnuită. Dar o îngrijora faptul că nu dormea. Una dintre modalitățile de a-ți păstra fizicul era să te odihnești mult. Chiar dacă nu dormeai, conta totuși să stai întinsă în pat și să te relaxezi. Citise asta undeva. Își mai aprinse o țigară. Dar ce fel de odihnă mai era asta dacă toată noaptea te plimbai de colo-colo prin cameră și fumai un pachet de țigări?! Se duse la baie și se mai unse cu niște cremă sub ochi. Nici un rid încă, dar pentru câtă vreme? Nu dormise, în medie, mai mult de trei ore pe noapte de la... de la ultimele săptămîni petrecute în Spania. Oftă. Înainte de asta, dormise întotdeauna bine. De fapt, somnul funcționa ca un fel de evadare. Cînd problemele începeau să i se pară de nerezolvat, abia aștepta să vină noaptea. Pînă la zilele acelea din Spania, cu Măria...

Măria... Măria fusese cea mai frumoasă fată din școală, iar Jennifer, la fel ca și celelalte fete poliglote din primuj an, idolatrizase frumusețea aceea spaniolă glacială. Măria era mai mare și nu stătea de vorbă cu nici una dintre ele. Și, chiar dacă era probabil conștientă de adorația pe care o inspira celorlalte eleve, lucrul acesta o lăsa rece; nu se împrietenea cu nimeni. Atitudinea asta semeață nu făcea decît să-i sporească splendoarea în ochii fetelor mai mici, dînd naștere la speculații și invidii în rîndul elevelor de vîrsta ei. Mai că s-ar fi zis că Măria avea să absolve școala și să plece din Elveția fără să îngăduie nimănui să treacă de bariera aceea imperială pe care o punea între ea și lume. Pînă în ziua aceea, la bibliotecă...

Jennifer plîngea, citind o scrisoare de la mama ei. Se terminaseră banii și trebuia să se întoarcă acasă la sfîrșitul trimestrului. Nu cunoscutese cumva niște persoane importante? La Cleveland se simțea în continuare criza, deși războiul din Europa făcea să se deschidă noi fabrici. Harry se însurase cu Harriet Irons, dar lucra în continuare la benzinărie. Citind pasajul acesta despre Harry, o podidiseră lacrimile...

— Haide, nu mai fi așa de tristă.

Jennifer ridicase privirea. Era Măria. Maiestuoasa Măria îi vorbea ei! Măria se așeză lîngă ea, Măria se arătă deosebit de înțeleghătoare. Asculta cu atenția povestea lui Jennifer. .

— Nu știu la ce se aștepta maică-mea, încheie Jennifer istovită, își imagina poate că profesorul de engleză e cine știe ce lord cu conac...

Măria rîse.

— Așa-s părinții. Vorbea englezește excelent, dar ușor peltic. Eu am douăzeci și doi de ani. Ai mei se așteaptă să mă mărit cu un bărbat ales de tata. Argumentul o să fie vreo problemă de pămînt lipit de-al nostru sau alte interese familiale reciproce. De la războiul civil încoace, țara noastră este devastată. Datoria puținelor familii care au păstrat puterea este să se unească. Sînt de acord cu aceste consMerente, dar, din păcate, ca femeie, va trebui să mă culc cu porcul ăla...

— Eu îl iubesc pe Harry, replică Jennifer, amărită. Dar mamei i s-a părut că nu ne potrivim.

— Câți ani ai, Jeannette? o întrebă Măria. Pe vremea aceea nu-i spunea încă Jennifer.

— Nouăsprezece.

— Te-ai culcat vreodată cu un bărbat? Jennifer roși și lăsă privirea în pământ.

— Nu, dar Harry și cu mine... am ajuns destul de departe. Adică — l-am lăsat să mă mîngîie... și o dată i-am atins...

— Eu am făcut dragoste cu un bărbat, decretă Măria.

— Pînă la capăt?

— Sigur că da. Vara trecută. Am fost în vacanță, cu o mătușă, în Suedia. Am întîlnit un bărbat frumos. Concurase la Jocurile Olimpice. Lucra ca instructor de înot. Cunoșteam genul de bărbat pe care îl are tata în vedere. Cine știe ce neamț grăsan care a fugit din țară cu toate comorile de artă sau vreunul din familia Carrillo. Nici un bărbat din familia Carrillo n-are bărbie. Așa că m-am hotărît ca, măcar prima oară, să o fac cu un bărbat frumos.

— Ce rău îmi pare că n-am făcut-o și eu cu Harry! Acum s-a însurat cu alta.

— Ba bucură-te că a fost să se întîmple așa! M-am simțit îngrozitor! Bărbatul... îți mozeleşte sîinii... se împinge în tine. Pe tine te doare. Apoi transpiră și gîfîie din greu, ca un animal. Mi-a curs sînge — și am rămas însărcinată.

Lui Jennifer nu-i venea să creadă. Măria, zeița inabordabilă a întregii școli, i se destăinuia ei!

— Oren! scuipe Măria numele. S-a ocupat el de tot. La doctor... alte dureri... și gata cu sarcina. După aia am făcut febră și m-am îmbolnăvit foarte rău. M-au dus la spital... operație... nu mai pot avea copii.

— Oh, Măria, ce rău îmi pare pentru tine. Măria zîmbi viclean.

— Nu, e bine! îl las pe tata să facă toate aranjamentele de care are chef. După care îi spun omului. Nici un bărbat nu vrea să se însoare cu o femeie care nu poate avea copii. N-am să mă mărit niciodată, zise ea, triumfătoare.

— Dar ce-o să spună tatăl tău?

— Oh, știe mătușă-mea ce să-i răspundă. Ei a trebuit să-i mărturisesc adevărul. Dar, cum eram în răspunderea ei, trebuie să-mi țină spatele. Am spus că am fost bolnavă, că am avut o tumoare pe uter și că au trebuit să mi-l scoată cu totul.

— Așa a fost?

Măria încuviință din cap.

— Da, mi-au scos uterul — făcusem peritonită. Dar e minunat. Nu mai am necazuri cu ciclul lunar.

Lui Jennifer îi venea să-i spună că regretă cele întîmplate, dar n-avea cum să arate compasiune unei fete care considera incidentul ca pe un noroc nemaipomenit.

— În fine, la tine măcar treaba eclară, zise ea. Dar eu trebuie să mă întorc totuși la Cleveland. '.

— Nu trebuie să te întorci, replică Măria pe un ton autoritar. Ești prea frumoasă ca să-ți petreci restul vieții așteptînd să te molesteze primul bărbat disponibil.

— Dar ce să fac?

— Trimestrul se termină peste două săptămîni. Vino cu mine în Spania, pe timpul verii. Inventăm noi ceva.

— Măria! Era prea frumos. Dar n-am nici un ban — doar biletul de întoarcere acasă.

— Ești invitata mea — am bani destui.

În ultimele două săptămîni de școală, Jennifer trăi senzația unui permanent triumf personal. Vestea se răspîndi imediat prin școală — micuța Jeannette Johnson se împrietenise cu Măria. Fetele se zgîiau, invidioase. Măria continua să păstreze aceeași distanță aristocratică, chiar și față de Jennifer, cu excepția faptului că, atunci cînd se întîlneau pe coridor, se oprea și stătea puțin de vorbă cu ea.

În clipa în care pleacă de la școală, atitudinea Măriei se schimbă. Deveni afectuoasă și prietenoasă. Totul începu cînd luă taxiul spre Lausanne.

— Nu putem pleca direct în Spania. Tata mi-a trimis o telegramă... I-o întinse lui Jennifer. Îi recomanda Măriei să-și petreacă vacanța de vară în Elveția. În Spania se mai resimțeau încă urmele dezastruoase ale războiului. Cu un milion de morți și mai multe sute de mii de răniți, era imposibil să se administreze acum casa, așa că încinseseră totul și se mulaseră la hotel. Lucrurile aveau să reîntre în curînd în normal. Între timp, Măria urma să se distreze în străinătate. Îi telegrafiaseră în acest scop un număr de cont la una dintre băncile elvețiene.

— Avem o mulțime de bani, îi spuse Măria. Suficient cît să ne plimbăm pînă la capătul lumii și înapoi. Dar în Europa e război, așa că Franța iese din discuție. La fel și Germania și Anglia.

— Hai în America, îi sugeră Jennifer. Am putea merge la New York. N-am fost niciodată la New York.

— Cum? Nu sînt cetățeană americană. Imposibil să călătorești prin Europa pe timp de război. Tu ai reuși poate, cu o ambarcațiune a Crucii Roșii — fiind cetățeană americană ai avea prioritate — dar tot mai rămîne problema minelor și a submarinelor. Oricum, n-am nici un chef să merg la New York. Stăm aici toată vara. Hitler o să cîștige în curînd și toată povestea asta o să se termine.

Le-a fost dat să rămînă în Elveția vreme de trei ani.

Deveniră amante încă din prima noapte. Deși Jennifer fusese șocată de această propunere, nu simțea nici un fel de repulsie; de fapt, era chiar curioasă. În mintea ei de școlăriță exaltată, Măria rămăsese încă eroina din poveste. Iar explicațiile logice ale Măriei avură darul să alunge orice impresie de anormalitate.

— Ne plăcem reciproc. Vreau să te fac să înveți ce înseamnă sexul, să simți orgasme pătimase — să afli cum e să faci dragoste lăsîndu-te molestată de cine știe ce brută de mascul. Nu facem nimic rău. Nu sîntem lesbiene, ca perversele alea oribile care se tund scurt și poartă haine bărbățești. Sîntem două femei care se adoră și știm cum să fim delicate și afectuoase.

În noaptea aceea, Măria se dezbracă și rămase mîndră în picioare, în fața lui Jennifer. Avea un corp frumos, dar Jennifer se simți încîntată în sinea ei, știind că al ei este și mai frumos. Timidă, se dezbracă, lăsînd să-i cadă veșmintele grămadă la picioare. O văzu pe Măria că-și ține respirația, uimită, cînd îi văzu sîni.

— Ești și mai frumoasă decît am visat, îi spuse Măria, cu un glas dulce. O mîngîie pe Jennifer pe sîni, delicat și drăgăstos. Se aplecă și își lipi obrazul de pieptul ei. Vezi, ador frumusețea ta și o respect. În locul meu, un bărbat ar proceda acum cu brutalitate. Își plimbă degetele gingaș pe trupul hii Jennifer. Spre propria ei uimire, Jennifer începea să aibă o senzație de excitație... vibra din tot corpul.

— Vino, îi spuse Măria, luînd-o de mîină. Hai să ne întindem. Fumăm și o țigară.

— Nu, Măria. Mîngîie-mă mai departe, o rugă Jennifer.

— Mai tîrziu un pic, am să te dezmierd și am să te țin strîns, după pofta inimii tale. Dar vreau să te simți bine cu mine. Am să fiu delicată...

Și Măria fusese delicată și foarte răbdătoare — luîndu-și în fiecare noapte tot mai multe libertăți, învățînd-o încetul cu încetul pe Jennifer să reacționeze, ștergînd orice urmă de jenă.

— Nu se poate doar să te lași iubită, trebuie să iubești și tu la rîndul tău, insistă Măria de fiecare dată. Excită-mă și fă-mă să fremăt de plăcere, așa cum te fac și eu pe tine. În fiecare noapte, Măria o încuraja și o îndemna ce să facă, pînă ce Jennifer se surprinse că reacționa cu o înfocare la fel de intensă, atingînd culmi de exaltare la care nici nu visase vreodată.

Se bucura de o relație dublă cu Măria. Noaptea, tînjea după Măria, dornică și extaziată. Dar în timpul zilei o considera ca pe o prietenă. Nu mai simțea nici un fel de atașament sentimental. Cînd se opreau împreună să exploreze tot felul de orășele ciudate, Măria era pentru ea o fată ca oricare alta. Nu simțea nici un fel de implicație. Întîlneau adesea bărbați atrăgători — instructori deschi, studenți —, iar lui Jennifer toate aceste întîlniri întîmplătoare i se păreau destul de dificile. Măria rămînea rezervată la avansurile lor, dar lui Jennifer unii dintre acești tineri i se păreau de-a dreptul ademenitori. De multe ori, cînd dansa cu ei, se simțea palpîtînd în contact cu trupul lor bărbătesc și puternic. Cînd vreun băiat îi mai șoptea cuvinte drăgăstoase, își dădea seama că tînjea, de fapt, să-i răspundă și ea în același fel. O dată, se furișase afară, la o scurtă plimbare cu un tînăr panamez, deosebit de chipeș. Era student la medicină, iar după război urma să se ducă la New York, să-și continue studiile. O dorea. Se sărutară, iar Jennifer se lipi toată de el, răspunzîndu-i la sărutări cu tot atîta pasiune. Ce minunat i se părea să îmbrățișeze umerii puternici ai unui bărbat, să simtă pieptul lui lipit de al ei... forța unei mîini de bărbat, după mînuța fină și moale a Măriei... fermitatea buzelor de bărbat... îl dorea pe băiatul acela cu disperare, dar se smulse de lîngă el și se întoarse în restaurant. Măria îi remarcase lipsa; îi făcu o mică scenă în seara aceea, cînd rămaseră singure. Jennifer se jură că o duruse capul și ieșise să ia puțin aer. În cele din urmă, în pat, Măria se potoli...

Dar, în cea mai mare parte a timpului, era minunat. Măria era nesăbuit de extravagantă. Îi cumpăra lui Jennifer tot felul de lucruri frumoase de îmbrăcăminte. Jennifer învăța să schieze. Ajunse să vorbească franțuzește fluent și fără nici un efort. Cînd se plictisiră de Lausanne, se mutară la Geneva.

După trei ani pe care îi petrecură în Elveția, tatăl Măriei îi ceru să se întoarcă, dar fata refuză. Apoi, în 1944, îi tăie cecurile. Măria nu mai avea încotro.

— Vii cu mine, îi spuse ea lui Jennifer. Dar o să trebuiască să dăm înapoi biletul tău de întoarcere în America și să recuperăm costul. Altfel nu-mi ajung banii. Jennifer știa că renunța, practic, la biletul ei spre libertate. În ultimul an se cam săturase de toate pretențiile Măriei asupra trupului ei. Cu toate acestea, Clevelandul și maică-sa reprezentau o perspectivă și mai puțin atrăgătoare. Spania! Dacă găsea acolo vreun spaniol frumos și de familie bună! Avea douăzeci și trei de ani, organic vorbind era virgină... așa că, de ce nu?

Jennifer rămase în Spania mai mult de un an. Cunoscu o mulțime de bărbați buni de însurătoare. Cîțiva erau chiar acceptabili, dar Măria îi pîndea ca un vultur toate mișcărilor. Nu scăpau niciodată de supravegherea vreuniei dintre mătușile Măriei. Iar Măria respingea toate avansurile și avea grijă ca Jennifer să nu facă un pas fără ea. Pe Jennifer o apucă disperarea. Practic, Măria o sufoca cu atitudinea ei posesivă. Pentru prima oară înțelegea teama maică-sii de sărăcie. Banii însemnau libertate; fără ei, nu aveai cum să fii nicicînd independent și liber. În Spania, ar fi putut să trăiască în lux și să poarte toalete elegante, dar cu condiția să-i aparțină Măriei. Dacă se întorcea la Cleveland, o aștepta o altfel de închisoare — căsătoria cu cine știe ce bărbat mediocru, care ar avea și el pretenția să se folosească de trupul ei. Indiferent cum ai privi lucrurile, fără bani rămîi o persoană captivă, într-un fel sau într-altul. Dâr nu se putea să nu existe o ieșire din acest impas! Începu să stea trează nopțile. Suferea cumplit cînd Măria făcea dragoste cu ea, simulînd o ardoare pe care n-o simțea defel, prefăcîndu-se adormită pînă cînd respirația liniștită a Măriei îi garanta că era în siguranță. După care, se dădea jos din pat pe furiș, se așeza la fereastră, fuma țigară de la țigară, privea fix spre stele și se gîndea...

Bani. Trebuia să facă rost de bani. Trupul ei era eventual o soluție — putea profita de pe urma lui. Așa cum făcuse și pînă acum. Se va duce la New York, își va lua alt nume, se va da mai tînără decît era în realitate... va fi, poate, manechin. Avea să facă rost cumva de bani. Era decisă să nu se mai lase prinsă a doua oară în capcană. Cînd fu aruncată bomba atomică, toată lumea la Madrid aștepta surescitată ultimele știri. Pînă și Măria stătea cu sufletul la gură lîngă aparatul de radio, ascultînd cu nesaț buletinele informative. Jennifer profita de ocazie și trimise pe ascuns o scrisoare mamei sale, prin care o instruia să-i scrie și să-i ceară să vină urgent acasă pentru că este foarte bolnavă.

Maică-sa o ascultă, iar Măria nu mai avu încotro. Se despărțiră cu promisiuni de devotament nemuritor, Jennifer jurînd să se întoarcă de îndată ce mama ei avea să se însănătoșească. Simți o oarecare mustrare de conștiință cînd Măria îi strecură în mîna un carnet de cecuri de călătorie.

— Valorează trei mii de dolari americani. Încearcă să economisești pentru biletul de întoarcere în Spania, dar dacă mai ai nevoie, telegrafiază-mi. Nu trăiesc decît pentru ziua în care ai să vii înapoi.

Pentru a înlătura orice suspiciune, Jennifer își lăsă aproape toată îmbrăcămintea în Spania, ca o garanție suplimentară că avea să se întoarcă. Se dusesse direct la New York și trăsese la un hotel comercial. îi trimisese maică-sii cinci sute de dolari și îi

ceruse să-i expedieze toată corespondența din Spania, dar pentru nimic în lume să nu divulge nimic despre locul unde se afla sau despre noua ei identitate. La început, Măria îi scrisese în fiecare zi. Jennifer nu-i răspunsese deloc. Printr-un straniu noroc, dăduse de studentul panamez încă din prima zi de ședere la New York. Din fericire, el nu-și mai amintea decât că se cunoscuseră și că o dorise foarte mult. Acceptă noul ei nume fără să pună nici o întrebare. Făcuse dragoste cu el în fiecare noapte, timp de trei săptămîni, după care tînărul o prezentase prințului Mirallo...

Ianuarie 1946

Criticii new-yorkezi se arătasera în unanimitate extrem de laudativi la adresa spectacolului Hit the Sky. Adorația publicului față de Helen Lawson atinsese noi culmi, iar Neely se bucurase și ea de cîteva aprecieri critice deosebit de favorabile care, deși nu atrăseseră încă animozitatea lui Helen, depășiseră totuși cele mai nesăbuite așteptări ale lui Neely.

Nimeni nu fusese mai surprins decît ea însăși. Unul dintre critici se referise la ea ca fiind cel mai proaspăt talent ce avea să se manifeste deplin în următoarele stagiuni. Această apreciere elogioasă, dublată de noul apartament, îi dădea aproape senzația că este cineva!

Nu-și mai revenea din admirație văzînd cît de luxos era apartamentul. Arme era pur și simplu fabuloasă! Peste fata asta dădea mereu norocul. Iar șansa avea parcă totdeauna o legătură cu Allen. Numai că de data asta fusese tatăl lui Allen. Gino o părăsise pe Adele, care, de supărare, se mutase la Dorchester Hotel, la Londra, ca figurantă. Dar, exact înainte să plece, se întîlnise întîmplător cu Arme și îi cedase, temporar, apartamentul clasa întîi unde locuise. Neely pipăia toate lucrurile din casă — cuverturile de pe pat, lămpile... în viața ei nu visase să locuiască într-un apartament cu un salon cu covor alb pe jos.

Nu era vorba, firește, decît de o subînchiriere. Adele avea să-și reia apartamentul începînd cu data de întîi iunie. Dar pînă atunci, Jennifer urma probabil să se mărite cu Tony, Anne cu Lyon și ea însăși cu Mei. Mai cu seamă dacă lui Mei îi mergea bine cu noua slujbă. Ce cadou frumos de Crăciun le picase, practic, din cer! Johnny Mallon îl angajase două săptămîni, de probă, ca scenarist pentru un show radiofonic. Dacă făcea treabă bună, ajungeau bogați. Scenariștii pentru programele radio cîștigau și cinci sute de dolari pe săptămîină, îi spusese Mei. Poate chiar mai mult. Mei începea cu două sute de dolari, ea cîștiga tot două sute de dolari — iar spectacolul venise la New York cu trei săptămîni. mai devreme decît fusese plănuît, fiindcă nu mai aveau nevoie de etapa de la Boston. Măiculiță, totul era perfect! Avea de gînd să-și cumpere și cîteva toalete elegante. O văzuse doar toată lumea, de o sută de ori pe puțin, cu rochia aia roșie de tafta. Maică Doamne, cu cîte haine venise Jennifer de la Philadelphia — un dulap plin de țoale. Și se mai mira că n-avea niciodată bani. Zicea că Tony Polar e cam strîns la pungă, dar cum putea susține așa ceva cînd, de Crăciun, îi făcuse cadou un imens inel albastru minunat?! Jennifer pretindea că e un simplu acvamarin. Măiculiță, ce s-ar mai bucura dacă ar

primi și ea un acvamarin dintr-ăsta! Păi, pentru început, avea să-și cumpere o haină nouă de iarnă. La Ohrbach's se făceau vânzări mari, la prețuri convenabile.

Ea și Mei fuseseră invitați de Johnny Mallon la petrecerea de Anul Nou. Dar ultimele clipe ale anului ce se încheia le petrecuseră în cabina lui Helen.

— N-aveți cum să plecați de la teatru și să ajungeți la petrecere pînă la miezul nopții, insistase Helen, turnînd niște șampanie.

Petrecerea lui Johnny fusese extraordinară. Neely nu mai participase niciodată la o petrecere la care luau parte o mulțime de celebrități. Și toată lumea o cunoștea!

Asta fusese marea surpriză — toți știau cine este ea! Nu-și mai venea în fire de fericire. După care, Johnny îi spusese lui Mei că "se putea considera membru permanent în echipa lui". Măiculiță... ce nemaipomenit! Trebuie să înceteze cu

"măiculiță" asta la tot pasul. Cîțiva oameni rîseseră de altfel, auzind-o. Oh, nu un rîs răutăcios... credeau că glumește. Dar poate că dacă avea de-a face cu prietenii

aceștia distinși ai lui Mei, ajungea și ea să învețe expresii mai frumoase. În culise nu auzea decît cuvinte pe care nu-i venea să le folosească. Iar Mei avea un

vocabular atît de ales... fusese la colegiu! Măiculiță, un bărbat ca Mei, cu colegiul absolvit — s-o iubească pe ea!

N-avea să uite niciodată petrecerea aceea de Anul Nou, iar Mei îi declarase că nici el. îl strînsese tare în brațe, în noaptea aceea, cînd ajunseseră la hotel.

— Ce fericită sînt, Mei — aproape că mi-e teamă.

— Ce început frumos pentru anul 1946, îi spusese Mei cînd se băgaseră în pat. Știi, mi-a părut doar nițel rău de Helen Lawson astă-seară. Părea atît de sigură și părăsită cînd am plecat de la ea din cabină...

Neely strîmbă din nas.

— Ei na, Helen n-are niciodată cu cine să iasă în oraș. Astă-seară a fost norocoasă că a scos-o la petrecere creatorul ăla de modele — poponar. Măiculiță, Mei, în ce porcărie de hotel stai și tu — n-au dat deloc drumul la căldură și e aproape dimineață. La noi se dă căldură toată noaptea. Se sui în pat și se cuibări în brațele lui, tremurînd.

— Bine — spune cînd și mă mut imediat. Putem să ne căsătorim cînd vrei tu. Am să găsesc un apartament frumos în care să stăm.

Neely se lipise toată de el, încolăcindu-i picioarele cu picioarele ei, ca să se încălzească.

— Ei, ce zici, Neely? Ai auzit ce-a spus Johnny astă-seară. M-am aranjat — cîștig două sute de dolari pe săptămîină.

— Și eu la fel.

— Atunci, hai să ne căsătorim!

— Bine, pe întîi iunie.

— Ce rost are să așteptăm pînă atunci?

— Fiindcă atunci expiră contractul pentru apartamentul în care locuiesc cu fetele.

Dacă aș pleca mai înainte, ar trebui să le dau în continuare partea mea de chirie.

Ne-am înțeles așa pentru că toate trei sîntem pe punctul de a ne mărita.

— Ne descurcăm noi. Le dăm cota parte din chirie.

— Ce, nu ești zdravăn?! Să plătesc două chirii?

— Neely, dar te doresc atât de mult!

— Și, uite, sînt a ta, chicoti ea. Haide, vino... acum...

— Neely, eu...

— Ne căsătorim pe întîi iunie. Haide, Mei, iubește-mă. Nu, nu așa — nu m-am pregătit... Știi tu cum... altfel, te rog. te rog, Mei...

Februarie 1946

Anne și Jennifer se holbau amuțite, nevenindu-le să-și creadă ochilor, în timp ce Neely, dezinvoltă, dădea instrucțiuni unor hamali, arătîndu-le unde să plaseze un pian enorm.

— Am semnat contractul cu firma lui Johnson Harris, le anunță ea.

— Și cu Henry cum rămîne? o întrebă Anne.

— Păi, am stat mult de vorbă cu el, ieri. I-am spus că m-au contactat cei de la firma lui Johnson Harris, iar el a fost de acord, imediat, să-mi lase toată libertatea să procedez cum vreau. Nu sînt eu chiar așa de mare ca să am un manager. Ce-mi trebuie mie e un impresariat puternic, care să mă susțină. Henry a fost de acord. Și uite ce s-a întîmplat...

— Ți-au dat un pian? întrebă Jennifer.

— Nu, dar îmi plătesc ei costul închirierii. Și m-au băgat în La Rouge — am premieră peste trei săptămîni.

— Bine, dar joci deja în Hit the Sky, replică Anne.

— O să le fac pe amîndouă. La Rouge e pentru un spectacol la miezul nopții. Iar pentru treaba asta capăt trei sute de dolari pe săptămîină! Trăsnet, nu-i așa? Dar bomba știți care e? Agenția lui Johnson Harris mi-l aduce pe Zeke Whyte — pe care ei îl plătesc — care îmi va face adaptarea scenică și îmi va regiza spectacolul. Zeke nu lucrează decît cu cele mai mari vedete. M-a ascultat cum cînt și a zis că, dacă mă mai perfecționez puțin, pot să ajung mare. Părerea lui e că sînt un fel de combinație între Judy Garland și Mary Martin.

— Vezi să nu lași vreo Helen Lawson să-și vîre coada în povestea asta, că vă zburăm pe toate trei — tu cu alea două de care ziceai, de nu vă vedeți, spuse Jennifer, facîndu-i Armei cu ochiul.

— Ce pian nemaipomenit, nu-i așa? întrebă Neely, plim-bîndu-și mîna, încîntată, pe suprafața scrijelită a vechiului Steinway. Zeke a insistat să-l iau pe-asta. Arată bine în cameră, nu?

— Sigur că da, făcu Jennifer, încuviințînd din cap. Creează o atmosferă autentică de sală de repetiții:

Mutrișoara de copil mîhnit a lui Neely părea mîhnită.

— Ei na — nu, zău, vă deranjează că l-am adus aici?

— Nu, răspunse Jennifer surîzînd. Mă întrebam numai unde ai să plasezi barul pentru trupa de balet. Asta urmează acum, nu?

— Las-o să fie ambițioasă, Jen, replică Arme, rîzînd. Ar fi plăcut să avem și noi un star în familie.

— N-o fac decît pentru bani, spuse Neely, strîmbînd din nas. În iunie, Mei și cu mine ne căsătorim, așa că vreau să strîng mulți bani, ca să mobilez un apartament drăguț, ca ăsta.

— Când mai apucă să și scrie pentru Johnny Mallon? o întrebă Jennifer. Am impresia că lucrează tot timpul ca agent publicitar pentru tine. N-am văzut în viața mea pe cineva care să se bucure de mai multă reclamă decât tine.

— Și de ce n-ar face-o? se rățoi Neely. La urma urmei, tot ce câștig eu este pentru viitorul nostru.

— Ei, ia spune, s-ar zice că nu prea-ți pasă să ajungi star? o întrebă Jennifer.

— Nu văd pentru ce. Ca să ajung să fiu singură de Anul Nou, însoțită pe la petreceri de cine știe ce homosexuali?! Oh, după ce mă mărit, am să continui să lucrez, dar căsnicia o să fie pe primul loc. Și uite cine s-a găsit să vorbească — tocmai tu, care ai refuzat un contract la Twentieth din cauza lui Tony?

— Contractul era prost, răspuse Jennifer, ridicînd din umeri. Doar o sută cincizeci de dolari pe săptămînă.

— Dar Henry era de părere că ar fi trebuit să accepți, insistă Neely. Dacă ar fi fost pentru o sumă mai mare, ai fi semnat?

— Poate... așa cred. Dar eu n-am talent, Neely, pe cînd tu — da.

— Mda, dar se cere ceva mai mult decît să ai talent. Hei, hai să facem puțin curat pe-aici. Zeke trebuie să pice din clipă în clipă.

— Dar e curat ca-n palmă, aprecie Arme.

Neely se fițîia de colo-colo, golind scrumierele. Zeke e încîntat că nu fumez. Chiar dacă nu fumezi, fumul din cameră dăunează vocii dacă ești cîntăreț.

Jennifer ridică din sprîncene:

— Ce, ai de gînd să interzici fumatul la premiera de la club?

— Nu, dar de ce să mă intoxice acasă?!

În următoarele trei săptămîni, Zeke Whyte a fost nelipsit din apartament. Repeta tot timpul cu Neely. Ori de cîte ori veneau acasă, Anne și Jennifer dădeau de el acolo. Avea un fărmeccam feminin, era foarte conștient de valoarea lui, se comporta ca un zbir, dar era un muzician excelent. Practic, scotea untul din Neely, arătîndu-se foarte exigent.

— Ce-o fi vrînd de la mine? se mira ea, izbucnind în lacrimi, în dormitor. N-am luat în viața mea o lecție de canto și mă descurc foarte bine. Brusc, îl apucă să scoată din mine o Lilly Pons — în numai trei săptămîni! Arme, du-te tu și spune-i să mă mai slăbească!

După care, Zeke își făcea apariția în pragul ușii.

— Gata, Neely... pauza de isterie s-a terminat. Hai, înapoi la treabă!

— Nu mai pot, suspina ea. Vrei prea mult de la mine...

— Firește că da. De ce să fii bună cînd poți fi măreată?! Neely se întorcea, deci, de fiecare dată... continua gamele și vocalizele... urmau alte scene de isterie... din nou vocalize... parcă la nesfîrșit.

Dar scandalul se dezlănțui la sfîrșitul celei de-a doua săptămîni. Neely intră ca o furtună în birourile firmei "Bellamy and Bellows".

— Unde e? o întrebă ea pe Anne.

— Unde e cine?

— Henry! îl vreau înapoi ca manager. Am nevoie de el. Trebuie să mă scape de Zeke.

— Henry e la N.B.C. Dar ce ți-a mai făcut Zeke acum?

— Vrea să-mi ard toate hainele!

— Ce?

— Ai auzit perfect. Să le ard! Mi-a zis că nici nu mă lasă să le dau de pomană, atît sînt de oribile! Inclusiv haina asta nouă. Își mîngîie aproape cu duioșie gulerul de vulpe roșie. Am dat pe ea șaptezeci de dolari, la Ohrbach's.

— Păi, să știi că-i cam încărcată pentru tine, făcu Anne, zîmbind.

— Uite, știi ce? Toată viața m-am îmbrăcat cu ce nu mai purta soră-mea. Am și eu dreptul, acum, să-mi aleg singură hainele.

— Și cam ce-ar vrea Zeke să porți?

— Naiba știe! Trebuie să mă înfîlesc cu el mai tîrziu, la un creator de modă. De-aia am nevoie de Henry — să stea de vorbă cu el — să-i spună că am și eu anumite drepturi.

— Ei bravo, Neely, dar n-ai nevoie de Henry pentru atîta lucru. Poți să-i spui și tu.

— Nu, fiindcă nu vreau să mă cert cu el. S-ar putea să mă lase în drum. Mamă Doamne, Anne — a făcut minuni cu vocea mea, zău așa. Cîteodată, nici nu-mi vine să cred. Știi, poate că e prima oară cînd am senzația că aș putea să ajung mare. Pot să iau note despre care nici nu visam că există, și să susțin mult tonalitățile respective. E un geniu.

— Atunci, s-ar putea să aibă dreptate și cu îmbrăcămintea.

— Da, am să-l las pe el să-mi aleagă rochia pentru premieră, oftă Neely. A fost creată anume, fiindcă mă pune să și dansez și să mă mișc puțin, în anumitemumere. Dar nici în ruptul capului nu renunț la haina asta...

În săptămîna următoare îi expedie surorii ei haina cu guler de vulpe, împreună cu rochia de tafta roșie și cu alte șase rochii noi pe care și le cumpărase de cînd juca în spectacol. Zeke o convinge să cumpere o rochie de seară pentru premieră, două rochii de jerse pentru toată ziua și un mantou bleumarin. Se zgîia dezgustată la noua ei garderobă. Alterna, pe rînd, cele două rochii de jerse, temîndu-se să mănînce cînd le îmbrăca — căci era de-ajuns o pată minusculă și rămînea fără jumătate din garderobă.

— Îți dai seama, o sută și cincizeci de verzișori pe chestia asta, îi spuse ea lui Mei, întinzîndu-și grijulie un șervet peste rochia albastră. Stăteau la Sardi's, unde lui Neely i se rezerva acum o masă în față — ceea ce nu contenea să o uimească de fiecare dată.

— E elegantă, zise Mei. Dar nu pare să merite atîta bănet.

— Zeke zice că trebuie să-mi creez o imagine și să arăt tot timpul așa.

— Și cam ce imagine ar trebui să-ți creeze o rochie ca asta?

— Habar n-am, răspunse ea, ridicînd din umeri. Ție cum ți se pare? Te pricepi mai bine, ai fost doar la colegiu.

Mei mușcă din sandviș, privind gînditor la rochie.

— Păi, un lucru e cert: nu arăți ca o tînără stea în ascensiune pe Broadway, o studiu în continuare". Mai degrabă ca o școlăriță. Da, asta e — ca și cum tocmai ai ieșit de pe băncile unui pension de mare clasă.

— Și e bine?

— Nu știi, scumpete. Eu te iubesc în orice rochie — chiar și cu oroarea aia roșie de tafta.

— Mei ! De ce nu mi-ai spus pînă acum că nu-ți place rochia roșie?

— Așa te-am cunoscut, îmbrăcată cu ea, și n-am „vrut să te jignesc.

— Dar de haina mea neagră cu guler de vulpe roșie ce zici?

— Păi, arăta cam banal... și te cam îmbătrînea.

— Dar haina asta simplă, bleumarin, cum e, mai ciudată?

— Nu știi, scumpete, dar cred că-ți vine bine. Poponarii au mult gust.

— Of, bine. Mai oftă o dată și mușcă din sandviș, foarte precaută.

Martie 1946

Nimeni nu se aștepta ca premiera lui Neely să aibă un asemenea impact. Anne era de față, împreună cu Lyon și Henry. Jennifer ședea în cealaltă parte a sălii, la o masă mare, cu Tony Polar, sora lui, textierii și cîțiva "truditori" în ale cîntecului.

Helen își făcu apariția, însoțită de un regizor secund. Îl salută pe Henry, facîndu-i cu mîna, dar o ignoră intenționat pe Arme.

Spectacolul începu după tipicul oricărei premiere de club. Ziariștii veniseră fiindcă așa li se dăduse sarcină. Celebritățile veniseră și ele, ca să fie văzute de ziariști.

Nimeni nu se aștepta la mare lucru. Nu era prima oară cînd se întîmpla ca vreo cîntăreață oarecare, mai nouă în ale scenei, să se folosească de un show de senzație ca să-și mai sporească puțin onorariul. Veniseră cu toții din respect pentru energia și ambiția de care dădea dovadă Neely; plecau cu toții entuziasmați, dedicîndu-i un adevărat cult.

Armei nu-i venea să creadă. Se uită de cîteva ori în ochii lui Jennifer, pe parcursul spectacolului, schimbînd amîndouă priviri pline de uimire și încîntare. Henry Bellamy ședea pe marginea scaunului, emoționat.

Neely era fantastică. La lumina reflectoarelor, chipul ei copilăros părea aproape frumos, iar vestimentația — o bluză simplă din șaten alb și o fustă scurtă de șaten bleumarin care îi punea în evidență picioarele superbe. Anne se mira cum de nu observase pînă atunci ce picioare frumoase avea Neely și ce siluetă perfectă — cu talia micuță și sîni adolescentini.

— Starul s-a lansat, șopti Henry. Doamne, zău așa, Lyon — cum de ne-a scăpat printre degete o asemenea fată?

Lyon clătină din cap.

— Noi, cînd facem o greșală, e o adevărată capodoperă!

— E formidabilă, nu-i așa? șopti Arme.

-- Formidabilă nu-i cuvîntul potrivit, îi răspunse Lyon. Este incredibilă.

Incomparabilă.

După aceasta, agitația și senzația create în jurul lui Neely făcură un adevărat haos din traiul în apartament. Telefonul suna tot timpul, iar salonașul de zi fusese practic confiscat pentru interviuri, ședințe de fotografiat, repetiții. Neely devenise invitata de onoare a tuturor show-urilor radiofonice. Semnă un contract cu o companie importantă de discuri. Metro o solicita. Twentieth o solicita. Iar Helen Lawson nu mai vorbea cu ea.

Neely se simțea îngrozitor.

— Ți dai seama?! Nici nu vrea să mă mai vadă în ochi, îi spuse ea Armei.

— Asta înseamnă că ești o vedetă, facu Jennifer cu un rînjit de satisfacție. Dar mie tot mi se pare că e adorabilă.

— Voiam să continui să joc în spectacol pînă la următoarea stagiune, le explică Neely. Dar acum nu mă mai interesează. Gil-bert Case mi-a propus un nou contract, începînd cu data de întîi iunie, în care să fiu aproape cap de afiș și să capăt o sută de dolari în plus față de ce iau acum. Dar nu pot lucra dacă Helen mă tratează așa.

— Haide, Neely, fii serioasă. N-aveți nici o scenă împreună, replică Arme, rîzînd. Ți cauți pur și simplu scuze, ca să fii cu conștiința împăcată că abandonezi spectacolul începînd cu data de întîi iunie.

— De ce m-aș simți datoră față de Case? N-aș fi primit niciodată rolul ăsta dacă nu erai tu, Arme — și dacă Helen nu s-ar fi speriat de Terry King. Pînă la urmă, semnă un contract cu Century Productions.

— E un studio mai mic decît celelalte, le explică ea, dar agenția lui Johnson Harris consideră că e cel mai avantajos pentru mine. Două dintre filmele lor au fost nominalizate pentru Academy Awards, anul trecut. Îi interesează toate noile staruri, așa că o să-mi creeze ei adevărata imagine de vedetă. Mei nu era deloc încîntat de contractul ei cinematografic.

— Dar e ceva minunat, insista ea. Am să joc în show pînă la sfîrșitul lui mai. Adele ne-a scris și ne-a spus că se întoarce pe la mijlocul lui iunie și vrea apartamentul înapoi, așa că oricum...

— Și Jennifer și Arme ce-or să facă? întrebă Mei.

— Păi, Hit the Sky o să mai aibă reprezentații încă un an. Jennifer o să continue să joace pînă se mărită cu Tony, deși în privința asta treaba nu prea avansează. Nu fac decît să se înfîlnească — și nici un cuvînt despre căsătorie.

— Și ele unde or să stea?

— Oh, lucrurile nu mai sînt atît de complicate acum. Pentru o vreme, se pot muta la Orwin Hotel, unde se găsesc apartamente la prețuri rezonabile.

— Și cu noi cum o să fie?

— Ne căsătorim — pe întîi iunie, cum am stabilit.

— Of, tare mă temeam că n-ai să mai vrei, făcu Mei, zîmbind ușurat. Neely îl strînse ușor de mîină.

— Apoi ne ducem direct în California, să ne facem luna de miere. Directorul îmi dă o casă acolo.

— Directorul?! Țta cine mai e?

— Oh, am uitat să-ți spun de el, bolborosi Neely. A fost aici săptămîna trecută. Cyril H. Bean — dar toată lumea îi spune "directorul". Nimeni nu-i zice Cyril sau domnul Bean. E un bătrînel tare dulce, cam la cincizeci de ani, bine bronzat, cu un păr alb și frumos. E teribil de bun — ca un tată. Mi-a închiriat o casă nemaipomenită la Hollywood — trei mii de dolari pe lună, cu piscină, numai că mi-a zis să nu cumva să stau la soare, fiindcă și așa sînt prea pistruiată. Mi-a spus că, dacă totul merge trăsnet și dau lovitura, o să pot să-mi iau o casă în Beverly Hills.

— Și care-i diferența?

— Cine știe? Poate că nu e pe latura bună a străzii. Într-un fel, s-a cam scuzat că vila asta e la Hollywood. M-am prefăcut că înțeleg ce vrea să spună. Dar, Mei, îți dai seama — o casă cu piscină!

— Neely, începu Mei, luînd-o de mîna. Știi că te iubesc...

— Aaa, și ascultă, Mei, pornesc cu o mie de dolari pe săptămîna! Gîndește-te numai cîți bani o să avem!

— Neely, showul lui Johnny Mallon se difuzează din New York...

— Dă-l încolo, renunță.

— Așa, pur și simplu?!

— Mei, ai înnebunit? Nu scoți decît două sute de dolari pe săptămîna.

— De săptămîna viitoare am să primesc trei sute.

— Dar eu cîștig o mie! Fără a mai pune la socoteală banii de pe discuri. Firma lui Johnson Harris zice că la anul am să cîștig douăzeci și cinci de mii de dolari numai din discuri. Îți dai seama?

— Și eu ce să fac, să stau în piscină?

— Mei, tu ești cu mine. Sîntem o echipă. Am nevoie de tine. Am nevoie de o grămadă de publicitate — mai multă decît pînă acum.

— Studioul o să-ți desemneze pe cineva pentru treaba asta.

— Da, bineînțeles. Dar nimeni nu-i ca tine. Agentul lor de publicitate o să se ocupe de mine, dar și de celelalte staruri. Eu vreau ca tu să lucrezi numai pentru mine. Și, Mei, tu o să trebuiască să manevrezi toți banii pe care-i cîștig. N-am scris un cec în viața mea., Chiar și în cheștiunea apartamentului cu fetele, ele îmi spun cît am de dat și eu dau banii gheață. Măiculiță, și habar n-am ce să spun unei servitoare sau bucătăresei, ca să nu mai pomenesc de problema angajării personalului ăsta. N-am avut niciodată o casă. Tu o să te ocupi de totul. Mei, trebuie să vii. N-aș putea face nimic fără tine acolo!

— Nu, Neely. N-ar fi bine.

— De ce? Oricum, tu ești răspunzător pentru toate astea. Ia zi, cum am ajuns, de fapt, în showul din La Rouge?

— Firma lui Johnson Harris ți-a aranjat totul.

— Bine, Mei, dar firma lui Johnson Harris a început să se intereseze de mine datorită publicității pe care mi-ai făcut-o tu. Știi foarte bine că n-au dat buzna să semneze contractul cu mine după premiera cu Hit the Sky. Nu cîntam probabil la fel de bine ca astăzi — asta e opera lui Zeke —, dar tu m-ai adus în centrul atenției. O luă de mîini.

— Nu Zeke ți-a dat glasul pe care îl ai și nu eu te-am creat. Calitățile astea le purtai în tine, dintotdeauna. Noi n-am făcut decît să dăm o mîna de ajutor pentru a le pune în evidență.

— Atunci ajută-mă în continuare, Mei. Am nevoie de tine — te iubesc.

— Neely... nu știu dacă o să meargă. N-am mai fost niciodată ia Hollywood, dar știu cum se gîndește pe-acolo. Aș fi doar domnul Neely O'Hara. Nimeni nu m-ar respecta.

— Doar nu-ți închipui c-o să mă duc la toate petrecerile alea selecte, sau să mă combin cu toți indivizii ăia?! O să fie exact ca, aici. Primesc tot timpul telegrame cu invitații la premiere și, uneori, ne ducem. Nimeni nu-ți zice domnul O'Hara. ; — Situația e alta aici, Neely.

— Dar noi sîntem tot ăia! Uite ce e, Mei, — vreau să trag tare, să adun bani și, poate după vreo cinci ani, să mă las de toată treaba asta. Toată lumea va ști că tu te-ai "ocupat de mine. Mei, te rog. Nu merg decît dacă vii cu mine.

— Vezi tu, Neely...

— Mei... te rog frumos... O strînse ușor de mîină.

— Bine. De cînd mă știu, am visat să mă bronzez la Hollywood. Oho, am să-i dau gata pe toți în Brooklyn...

Decembrie 1946

Jennifer, cocoțată pe un scaun, încerca să împingă o cutie rii pe raftul de sus al dulapului; dar, cum două valize alunecară, prăbușindu-se, vîrî repede capul între umeri, de teamă să nu se lovească.

— Treaba asta cu dulapul a devenit de-a dreptul imposibilă, mîrîi ea.

Anne o ajută să stivu iască valizele la loc, pe raft.

— Ți-aș oferi dulapul meu, dar e plin ochi — cu lucrurile pe care mi le-ai dat tu fiindcă nu mai ai chef să le porți.

— Ce-și imaginează ăștia de la hotel — că se poate trăi cu două dulăpioare prăpădite?! De ce nu și-o fi găsit Adele un mare lord englez — că poate așa rămînea la Londra! Dumnezeu, ce rău îmi pare după apartamentul ăla!

— N-aș zice că dulapurile astea sînt prea mici, Jen. Numai că se pornește de la premisa că nimeni nu are atîta îmbrăcăminte...

— Și nici nu pot să le sufăr!

— Jen! Să nu-ți mai cumperi altă rochie! Am ajuns să am cea mai selectă garderobă din orașul ăsta numai fiindcă tu te plictisești de un lucru în secunda în care l-ai îmbrăcat. Să vezi ce ochi face Lyon cînd mă vede că tot îmi schimb toaletele.

— Păi dacă Tony îmi face cadou de Crăciun un nou mantou de vizon, pe-ăsta vechi îl iei tu.

— Auzi, vechi! Dar nu-l ai decît de un an!

— îl urăsc — îmi aduce aminte de prinț. Pe deasupra, mai e și de vizon sălbatic. Se potrivește nemaipomenit cu nuanța părului tău. Eu vreau unul închis la culoare.

— Bine, atunci ți—I plătesc>

— Termină cu prostiile!

— Jen, dar am bani. Henry a investit banii de pe inel, plus cei douăsprezece mii de dolari pe care-i mai aveam.

— Deci, cum stai cu afacerile?

— Păi, pe inel n-am luat decît douăzeci de mii de dolari. Valorează mai mult, dar se pare că vînzările nu merg prea bine acum. Henry i-a investit pe toți în A. T.&T. Acțiunile n-au crescut prea mult, dar obțin niște dividende frumușele.

*— Ia fă bine și nu te atinge de J^anii ăștia.

— Uite cine vorbește! Luna asta ai avut fotografia în Vogue și Harper s și n-ai pus deoparte nici un cent. Și trebuie să câștigi o avere de cînd ai semnat contractul cu Longworth Agency. Dar cheltuiești toți banii pe îmbrăcăminte. Alta ar fi situația dacă ți-ar păsa și ție ceva mai mult de banii tăi.

— Cum să pun ceva deoparte dacă îmi cumpăr haine și îi trimit și maică-mii bani?! Ca manechin, scot trei sau patru sute de dolari pe săptămîină, dar asta nu se cheamă bani: Nu, eu cu Tony trebuie să dau lovitura. Am douăzeci și șase de ani, Arme — nu mi-a mai rămas așa de mult timp și nici cine știe ce viitor. Tony e impresionat de toaletele mele, iar ziaristii spun că sînt fascinantă. Pentru mine, cheștiile astea sînt un fel de investiții. Pun toți banii la bătaie și dau cu zarul ca să-l cîștig pe Tony. Dacă numărul cade pe căsătorie, am să fiu independentă toată viața.

— Dar ăsta tot nu-i un motiv ca să renunți la blana aia de vizon.

— De un an de zile, toți m-au văzut numai cu ea. Iar dacă-mă mărit cu Tony, am să am zece ca asta dacă am să am chef. Pe cînd în cazul în care cartea lui Lyon nu are un succes răsunător, trebuie să mai aștepți foarte multă vreme ca să-ți iei o blană de vizon.

— Păi... stau cu pumnii strînși. A terminat cartea săptămîină trecută.

— Splendid! Atunci vă puteți căsători!

— Nu-i chiar așa de simplu, făcu Anne, rîzînd. Mai întîi trebuie să fie acceptată de un editor. I-a dat-o lui Bess Wilson — tîpa e un consilier literar foarte important. Dacă îi place și e de acord să se ocupe de ea, treaba e pe jumătate făcută. Orice editor citește automat un manuscris cu mai mult interes dacă e recomandat de Bess Wilson.

— Și cînd o să afle răspunsul?

— Zilele astea. El speră să fie înainte de Crăciun. Hei, s-a blocat Neely! Anne se repezi la pick-up și împinse acul în față.

— Am tocit de tot albumul ăsta, zise Jennifer.

— E formidabil. Sînt atît de mîndră de ea! Abia aștept să văd filmul.

Jennifer închise ușa de la dulap, trîntind-o.

— Te superi dacă acu îl închid? Aș vrea să citesc. Anne închise aparatul.

— Jennifer, e ora două noaptea. Ar trebui să mergem la culcare.

— Te supără lumina lămpii de pe noptieră?

— Nu, mă supără doar faptul că doimi atît de puțin. Cîteodată mă scol noaptea și îți văd patul gol.

— Mă duc în salonaș și fumez acolo, ca să nu te deranjez.

— Care-i cauza, Jen? Tony? Jennifer ridică din umeri.

— Da, într-un fel... dar cam de un an nu dorm mai deloc. Sigur, sînt necăjită și din cauza lui Tony. În februarie pleacă în California, să facă un show radiofonic.

— Poate că te cere de nevastă pînă pleacă.

— Nu cred, cel puțin nu atîta vreme cît Miriam stă prin preajmă. Cînd sîntem singuri, pot să-I conving să facă aproape orice. Dar nu sîntem singuri decît în pat. Nu văd cum aș putea ține pitit sub cearșafuri un ofițer de stare civilă.

— De ce nu fugiți să vă căsătoriți în altă parte?

— M-am gândit și la asta — s-ar putea rezolva la Maryland. Dar nu-i chiar atât de simplu. În pat, îmi propune orice. Dar cum se dă jos din pat, nu mai ascultă decât de Miriam. Porni spre baie. Hai, culcă-te. N-are nici un rost să ne facem griji amîndouă. Inventez eu ceva, ai să vezi.

— Pînă una-alta, ar fi mai bine să dormi, insistă Anne, aranjîndu-și perna.

— Bine, am să fac o tentativă. Dar mai întîi trebuie să-mi fac exercițiile, apoi să-mi ung "arsenalul". Jennifer închise ușa de la baie și, fără nici un chef, scoase cutia cu unt de cacao. La lumina crudă din baie, își privi chipul în oglindă. Sub ochi îi apăruseră cîteva riduri subțiri. Peste patru ani împlinea treizeci de ani! Hit the Sky mai avea reprezentatii pînă în iunie, dar ea juca deja în spectacol de un an. Nu mai urma nimic. Sigur, mai rămînea contractul la Twentieth. Dar dacă îl accepta și se ducea după Tony pe Coastă, nu mai avea cum să se mărite cu el. Iar dacă pleca de acolo fără ea, cine știe dacă avea să-i ducă atât dorul încît s-o cheme la el? Nici o șansă! Miriam ar avea grijă să-l sufoce cu fete frumoase. Fete frumoase și tinere! Desigur, Tony credea că ea are douăzeci de ani. Dar dacă avea de-a face cu o fată de nouăsprezece sau douăzeci de ani, ea i s-ar părea atunci ceva mai trecută. În ultima vreme, Miriam se cam zgîise la ea, punîndu-i tot felul de întrebări ciudate și încercînd s-o înfunde cu datele despre școală. Slavă Domnului că Tony nu era scripitor de inteligent. Se opri brusc. Adevărat — Tony nu era prea inteligent. Sau poate doar i se părea, fiindcă Miriam se băga tot timpul, încît lui nu-i mai lăsa nici o șansă să se afirme? Nu încăpea îndoială că pe scenă era genial. Imediat își dădea seama dacă era ceva în neregulă cu muzica. Nu, asta era, Miriam nu-l lăsa niciodată să se afirme. Miriam! Își puse mai multă cremă sub ochi. Trebuia să doarmă. Se întoarse în dormitor. Anne aproape adormise. Se băgă în pat și stinse lumina.

După o oră era tot trează. Altă noapte de insomnie. Se dădu jos din pat tiptil și se duse în salonaș. Ar putea să doarmă dacă și-ar lua inima în dinți... Puse mîna pe poșetă și scoase o sticlută. Se uită la capsulele micuțe, în formă de glonț. I le dăduse Irma aseară. ("Iei una și dormi ore în șir")

Seconal. Irma îi dăduse pastile de Seconal. ("Aur sînt pentru mine. Nu pot să-ți dau mai multe.") Irma era cea care o înlocuia pe Neely în spectacol. Susținea că micuțele "păpuși" roșii îi salvaseră viața. ("Ți-aș da mai multe, Jennifer, dar nu se pot cumpăra fără rețetă de la medic. Eu nu pot obține decît zece pe săptămînă.") Ce-ar fi să încerce să ia una? I se părea înspăimîntătoare ideea ca o capsulă roșie atât de mică să o facă să doarmă. Se duse în bucătărioară și își turnă un pahar cu apă. Stătu așa cîteva secunde, cu pastiluța în mînă, simțînd că inima îi bate cu putere. Drog — ei bravo, ce caraghioasă e! Doar Irma lua una în fiecare seară și se simțea perfect. Irma fusese foarte agitată cînd începuse să joace în spectacol, iar după șapte luni, starea de neliniște și frămîntare tot n-o părăsise. ("Am senzația că, atunci cînd cînt, toată lumea mă compară cu Neely. Ce succes extraordinar are acum cu discurile!")

În fine, o pastilă n-are cum să-i dăuneze. O înghiți, puse sticluta la loc în geantă și se repezi în pat.

Cît.avea să dureze? Se simțea în continuare perfect trează. Auzea respirația Armei, ticăitul ceasului pe noptieră, zgomotul mașinilor afară — de fapt, toate sunetele păreau mai accentuate.

Apoi simți apropierea somnului. Oh, Doamne! Era minunat! Avea senzația că trupul îi devine eteric și diafan... capul îi era greu, dar totuși ușor ca aerul.

Adormea... adormea... oh, superba păpușă roșie își făcea efectul...

A doua zi se duse la doctorul lui Henry. Medicul o refuză cu răceală. Era într-o formă fizică excelentă. Ce prostii mai erau și astea! Nu, nici gînd, n-avea să-i dea nici un fel de rețetă pentru Seconal. Să nu mai bea atîta cafea. Să termine cu fumatul. Și avea să doarmă. Dacă nu, înseamnă că organismul ei nu are nevoie de somn.

— Nu așa se procedează, îi explică Irma după cîteva zile. Nu te poți duce la un doctor bun și să-i ceri așa, pur și simplu, o rețetă de Seconal. Găsește mai bine un medic obscur — unul cu mai puține principii morale.

— Dar unde? Irma, păpușile alea roșii sînt o adevărată binecuvîntare — le-am luat și am dormit patru nopți la rînd.

Le-am terminat și de două nopți nu mai pot dormi.

— Du-te în West Side și caută unul din hotelurile alea de mîna a treia. Ai să vezi firma unui doctor într-o fereastră murdară, îi explică Irma. Dar nu te apuca să intri și să ceri direct pastile. Trebuie să te prefaci, să intri în joc. Du-te înăuntru și spune că ești din alt oraș, din altă regiune — California sună întotdeauna bine. Nu te du cu blana de vizon, fiindcă îi cresc pretențiile. Spune-i că nu poți să dormi. O să facă tentativa să-ți asculte inima, dar tu s-o ții pe-a ta — că tot ce-ți trebuie sînt cîteva nopți bune de somn. Tipul o să te taxeze cu zece dolari, și o să-ți dea o rețetă pentru o rezervă pe o săptămînă, știind că ai să te întorci la el. Știe că s-a asigurat de zece dolari pe săptămînă. Dar crede-mă, face toți banii. S-ar putea să trebuiască să încerci la mai mulți doctori pînă să dai de cel dispus — pe mine m-au refuzat doi —, dar pînă la urmă ai să-l găsești. Nu te duce la hotelul Mackley — asta-i al meu. Să nu intre la bănuieli.

Jennifer își găsi doctorul pe West Forty-eighth Street. Înțelese că dăduse'peste cine trebuie cînd îl văzu că ia stetoscopul și, cam fără chef, face tentativa de a-i controla pulsul. Destul de sigur pe el, scoase carnetul de rețete.

— Nembital sau Seconal ? întrebă el.

— Din alea roșii, bolborosi Jennifer.

— Ai aici cantitatea pe o săptămînă, îi zise el, întinzîndu-i rețeta. Cu astea, ar trebui să te pui pe picioare. Dacă nu, vino din nou.

Anne era încîntată de schimbarea lui Jennifer. Nu știa nimic despre pastile, dar se bucura văzînd-o că doarme toată nCaptea. Se întreba dacă Tony nu-i făcuse cumva niște aluzii promițătoare.

Apoi, cu patru zile înainte de Crăciun, cînd Anne strîngea lucrurile pentru a se duce, ca de obicei, la Lyon pentru a petrece împreună sfîrșitul de săptămînă, Jennifer luă marea hotărîre.

— Gata, asta e, declară ea. Ori îl conving pe Tony să plecăm în seara asta la Elkton, ori am terminat cu el. M-am gîndit bine azi-noapte. Dacă nu ține, îmi mai

rămîn măcar șase săptămîni în care — las' pe mine! Mai stă șase săptămîni în oraș, timp în care pot să ies în lume, divină și frumoasă, cu alt tip, ca să-l scot din minți Să-l înnebunesc atît de tare încît să cedeze și să se însoare cu mine. Dacă aștept pînă pleacă pe Coastă, sînt un om mort. "

— Dar unde e Miriam în seara asta?

— Unde e de obicei. Cu noi! I-am spus lui Tony că de la teatru mă duc acasă să mă schimb și să vină să mă ia de-aici. Miriam o să aștepte la La Bombra, cu grupul lui. O să-l prind, deci, singur și am să-l iau prin surprindere. Și dacă am să știu cum să procedez...

Cînd Tony sosi, Jennifer era într-un halat de casă.

— Hei, grăbește-te și îmbracă-te mai repede. Spectacolul începe la douăsprezece și jumătate.

Veni spre el.

— Ține-mă un pic în brațe, îi șopti ea.

Trăgîndu-se înapoi din lunga îmbrățișare, Tony spuse cu respirația întretăiată:

— Fetișo, mă sufoci. Iisuse! Numai cînd stau în preajma ta și-mi trebuie o transfuzie de sînge. Începu să o mîngîie pe sîni. Bîjbîia cu degetele ca să-i descheie nasturii de la halat. Iisuse, de ce porți halate de-astea cu nasturi? îi trase halatul în jos pe umeri, pînă în talie. Respira din ce în ce mai sacadat, uitîndu-se la ea.

— Jen, cum se poate să ai asemenea sîni?! exclamă el, atin-gînd-o din nou, ușor.

Jennifer zîmbi:

— Sînt ai tăi, Tony.

Își îngropa fața între sîinii ei, căzînd în genunchi.

— Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred. Așa pățesc de fiecare dată cînd îi ating, nu-mi vine să cred că sînt adevărați. Buzele i se mișcau lacome. Jennifer îl ținea ușor de cap. Vreau să rămîn mereu așa, murmura el.

— Tony, hai să ne căsătorim.

— Sigur, fetișo, sigur... Bîjbîia cu mîinile să-i descheie și ceilalți nasturi de la halat, care căzu grămadă la picioarele ei. Jennifer se trase înapoi. Tony se tîrî în genunchi după ea. Ea se trase și mai mult îndărăt.

— Tony, toate astea, făcu ea, mîngîindu-și trupul, nu sînt ale tale... Sînt ale mele! Veni după ea. Fata se feri din nou. Se mîngîia pe coapse, atingîndu-se cu degetele între picioare.

— Și partea asta e tot a mea, spuse ea încetișor. Dar noi te vrem, Tony, îi șopti ea, răgușit. Scoate-ți hainele.

Tony își smulse cămașa de pe el. Nasturii se rupseră și se rostogoliră pe podea. Rămase gol în fața ei.

— Ai un corp frumos, spuse ea, zîmbind lasciv. După care se trase înapoi. Dar al meu e și mai frumos. Se mîngîia pe sîni intenționat, de parcă dezmiardarea aceasta ar fi excitat-o. El o urmărea, gîfîind sacadat. Se repezi spre ea, dar Jennifer se feri din nou.

— Uită-te cît poftești, zise ea încetișor. Dar nu pune mîna. Decît cînd o să fie al tău...

— Dar e al meu... ești a mea! exclamă el, cu un fel de mîrîit.

— Doar cu împrumut, surise Jennifer dulce. Iar acum mi-am luat trupul înapoi. Dar poate îl vrei cu adevărat. Se mîngîia din nou pe sîni. Poate vrei să-l ai pentru totdeauna.

Se ținea după ea, tremurînd.

— Vreau. Vino la mine... acum!

— Nu acum. Doar dacă ne căsătorim.

— Sigur, se grăbi ef să încuviințeze, cu glasul răgușit de emoție. Mă însor cu tine.

Se ținea după ea, dar Jennifer se ferea în continuare, zîmbind mereu și dezmiardîndu-și tot trupul, plim-bîndu-și mîinile pe sîni, strecurîndu-le între picioare și pipăindu-se cu voluptate. îl țintuia cu privirea.

— Cînd te însori cu mine, Tony?

— Vorbim mai tîrziu — după ce... Se ținu după ea, hipnotizat de noul ei joc. îl lăsă s-o prindă... el îi apucă sîinii... sugînd avid... își băgă mîinile între picioarele ei.

După care Jennifer se trase din nou înapoi.

— Jen! făcu el. încetează! Ce, vrei să mă omori?

— însoară-te cu mine, dacă nu, să știi că altă dată nu mai pui mîna pe mine!

— Mă însor, mă însor... — Acum. Astă-seară.

— Cum să ne căsătorim astă-seară? Trebuie să ne facem analizele... avem nevoie de un certificat. Ne apucăm de schema asta mîine dimineată. Promit.

— Nu. Pînă atunci, Miriam te convinge să n-o faci. Greșise pomenind numele lui Miriam. Reușise astfel să-l

readucă cu picioarele pe pămînt. Pasiunea începu să se topească, repede, Jennifer își reluă manevrele prin cameră, legănîndu-și soldurile, mîngîindu-și sîinii.

— O să-ți ducem dorul, Tony, șopti ea. Făcu repede cîțiva pași și o prinse.

— însoară-te cu noi în seara asta, Tony. Vrem să-ți aparținem... îi spuse, frecîndu-se de el.

— Dar cum ? se tîngui el.

— Ne suim în mașină și mergem la Eikton, în Maryland. Se holbă la ea :

— Cum adică — acolo ne căsătoresc așa, fără discuție?

— Exact! îi răspunse ea, pocnind din degete.

— Dar Miriam...

— îi spun eu lui Miriam, îl liniști ea. O sunăm după ce ne căsătorim. Am să-i spun eu. Să țipe la mine dacă are chef. Tu ai să fii în brațele mele. Am să-ți aparțin cu totul... pentru totdeauna. își undui trupul, lipindu-se de el. Mîngîie-mă, Tony — toate astea vor fi ale tale. Ai să poți să faci tot ce vrei cu mine, Tony. Orice — chiar și ceea ce n-am să-ți dau voie. Se dezlipi de lîngă el și rămase în picioare, mișcînd ritmic din solduri. Și am să fac tot ce mă rugai tu... după ce ne căsătorim.

— Acum, se rugă el. Acum, te rog — și după aia mergem la Eikton.

— Nu. După Eikton.

— Dar nu mai rezist. Nu mai pot aștepta pînă atunci! Veni mai aproape de el.

— Ba da, poți. Fiindcă în seara asta, după ce ne căsătorim — își plimbă degetele pe corpul lui, îl mușcă ușor de ureche — o să ne simțim ca-n povești.

Lui Tony i se uscaseră buzele.

— Bine, ai cîștigat. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, hai să mergem odată!

Se aruncă de gîtul lui.

— Ai să vezi, n-o să-ți pară rău... am să te înnebunesc...

Se auzi un ciocănit în ușă. Jennifer se desprinsese din îmbrățișare.

— Eu nu aștept pe nimeni. Tony, ai spus cuiva că ești aici? Tony clătină din cap, negînd. Jennifer își trase halatul pe ea.

Era un băiat de serviciu, cu o telegramă, scuzîndu-se pentru deranj.

— E pentru Arme. Mai bine o sun la Lyon. S-ar putea să fie important.

Se așează pe pat și îi telefona Annei. Tony veni în dormitor. Oh, Doamne, ce prostie făcuse! Se ridică în picioare, strîngîndu-și halatul în jurul corpului. Unde era Arme? De ce nu răspundeau odată?!

— Alo, se auzi vocea lui Lyon. Da, ți.-o dau pe Arme. Tony bijbiia cu mîinile, încercînd să-i scoată halatul. Jennifer îl îndepărtă cu o mînă.

— Alo, Anne? A venit acum o telegramă pentru tine. Sigur, o secundă. Jennifer desfăcu telegrama. Tony, ușurel, dar ferm, o împingea pe pat. Avea mîinile ocupate cu telegrama și receptorul, dar îl împingea pe tăcute, încercînd să scape de el. Puse mîna peste microfonul receptorului. Nu, Tony! Nu acum. Nu! Se sui peste ea.

Jennifer se uita la telegramă. Buzele lui Tony se lipiră de sîinii ei. Oh, Doamne... Anne... da, sînt aici... Anne... Doamne sfinte, a murit mama ta! Tony începuse să facă dragoste cu ea, brutal, cu mișcări dure și repezi. Jennifer strînse din dinți, străduindu-se să-și păstreze un ton normal. Da, Anne. Asta-i tot ce scrie. Îmi pare cumplit de rău. Închise telefonul. Tony se prăbuși peste ea, gîfîind satisfăcut și epuizat.

— Tony, n-a fost corect ce-ai făcut. Ai profitat pur și simplu de mine.

Tony zîmbea șagalnic.

— Fetițo, așa te-ai născut tu, plină de tentații — ca astea două, făcu el, atingîndu-i ușor sîinii.

— Hai mai bine să ne îmbrăcăm. Anne o să vină acasă. Tony își puse cămașa.

— Mamă Doamne! Mă topeam după tine, ai văzut? Cămașa asta nu mai are nici un nasture. Dau o fugă pînă la hotel să-mi iau o altă cămașă.

— Ia-ți mai multe lucruri și o sacoșă, Tony.

— Pentru ce?

— Mergem în Maryland, ai uitat? Tony zîmbi.

— Nu acum, fetițo. Dacă ne grăbim puțin, mai prindem ceva din spectacolul de la La Bombra. Îmbracă-te pînă vin — durează cam douăzeci de minute.

— Tony, dacă nu fugim în seara asta să ne căsătorim, n-am să mă mai văd niciodată cu tine.

Veni lîngă ea și o apucă glumeț de bărbie:

— Ba ai să te vezi cu mine, fetițo. Sînt cel mai formidabil. Unde mai găsești tu unul mai bun să mă înlocuiești? Se duse spre ușă. Pune ceva superb pe tine — or să fie și ziariști acolo.

Jennifer văzu ușa închizîndu-se în urma lui. Ce concurs nefericit de împrejurări!

Lua-o-ar naiba pe mama Armei! Lua-le-ar naiba pe toate mamele! Nici moarte nu te lasă în pace și strică totul. Își aduse brusc aminte că nu-i trimisese maică-sii cecul în săptămîna respectivă. Și venea Crăciunul! Maică-sa văzuse un mantou de

astrahan și voia neapărat să și-l ia. Ținea și ea să aibă o haină de blană înaintea d* e a muri. Se repezi la măsura de scris și completă grăbită un cec de cinci sute de dolari, pe care îl vîrî într-un plic, adăugind cîteva cuvinte: Crăciun fericit. Să-ți priască astrahanul, Jeannette. Asta e! Măcar maică-sa să aibă parte de un Crăciun fericit. Fir-ar a dracului, dar ei cînd îi va fi dat un Crăciun frumos!?

Începu să se îmbrace repede. Nu voia ca Tony s-o mai găsească acolo cînd se întorcea. Trebuia să-i forțeze mîna. Ce puțin timp mai avea la dispoziție...

Ce-ar fi să se ducă la Lawrenceville, cu Arme?! Bineînțeles!

Anne merita și ea atîta lucru, doar era prietena ei. Îl sună pe Henry Bellamy. Cînd îi spuse vestea, vocea lui își pierdu tonalitatea somnoroasă, devenind mai vioaie.

Sigur că era bine să se ducă acolo cu Anne. Nu trebuia să-și facă probleme, se va ocupa el de Gil Case. O sfătui să închirieze o mașină pe spezele lui. Era mult mai ușor să meargă cu mașina la Lawrenceville decît să se chinuie cu toate legăturile feroviare. Biata Anne — într-un singur an, să-și piardă și mătușa, și mama.

Cînd sosiră Anne și Lyon, totul era deja pus la punct. Ba Jem nifer împachetase chiar și lucrurile Annei pentru drum.

— Ți-am pus două rochii negre și taiorul gri.

— Putem să plecăm cu un tren mîine dimineață devreme, spuse Anne.

— Nu. E doar douăsprezece și jumătate și știi bine că eu oricum nu dorm: Conduc 'eu, iar tu poți să dormi în mașină. În felul ăsta, ajungem acolo dimineața. Am comandat deja mașina. Trebuie să apară jos din clipă în clipă.

— Am să vin și eu la înmormîntare, spuse Lyon.

— Nu, Lyon, răspunse Anne, întorcîndu-se spre el. N-are nici un rost — nici măcar nu ai cunoscut-o pe mama. Am să mă descurc. Profită de timp și ocupă-te de carte.

— Să mă suni cum ajungi.

Jennifer îi zori să coboare. Funcționarul de la firma de închiriat mașini aștepta jos, lîngă limuzina neagră și-lucioasă. Îi predă lui Jennifer cheile și actele mașinii, așa că, cinci minute mai tîrziu, porniseră deja la drum. Lyon urmări luminile de poziție'pierzîn-du-se în trafic. Ce repede se întîmplase totul! Îl uimea felul în care Jennifer preluase conducerea situației. O judecase greșit: de fapt, nu era o muierușcă flușturistică, așa cum își închipuiseră ei. O luă încet pe stradă, fiind cît pe aci să dea nas în nas cu Tony Polar, care cobora semeț și plin de sine dintr-un taxi. Înmormîntarea avu loc luni. Odată ajunse la Lawrenceville, Anne deveni stăpînă pe situație și se ocupă de toate cele necesare. Fusese un accident stupid, din vina maică-sii. Începuse să sufere de cataractă. Cînd mătușa Annei mai trăia, ea conduseseră întotdeauna mașina, dar după moartea lui Amy, mama Annei insistase să conducă mașina singură. Era o noapte ploioasă și bătrîna se întorcea de la o partidă de bridge la parohie. Nu observase camionul cu remorcă. Se ciocnise frontal, iar mama ei murise pe loc.

Înmormîntarea fusese liniștită și maiestuoasă. Lyon și Henry trimiseseră niște coroane uriașe. Domnișoara Steiberg și fetele trimiseseră și ele o jerbă. Mai tîrziu, în seara aceea, Arme făcu onorurile casei, în calitate de gazdă, așa cum se procedează în astfel de situații. Tot orașul veni să-i transmită condoleanțe și să se zgîiască la Jennifer.

Mărți dimineața, Jennifer aduse vorba despre întoarcerea la New York. Ședeau în încăperea pentru micul dejun, scăldată toată în soare. Jennifer se simțise bine la Lawrenceville. O amuzase admirația cu care tot orașul căscase ochii la ea. Dar cel mai mult o impresionase casa impunătoare care acum îi aparținea Annei.

— Trebuie să mă întorc pentru spectacol. Presupun că tu ai vrea să mai rămâi aici o vreme.

— Pentru ce? întrebă Anne. Jennifer privi în jurul ei.

— Păi, casa asta... Nu poți să-ți iei pur și simplu talpășița și s-o lași așa, în părăsire.

— Am discutat deja cu avocatul meu. I-am spus s-o pregătească pentru vânzare, cu mobilă și tot ce conține.

— Dar casa e splendidă, Anne! Poate ar fi mai bine s-o păstrezi., .^s-o închiriezi.

— Nu pot s-o sufăr ! Nu pot să sufăr.nici orașul ășTa! Vreau să rup definitiv cu tot ce-i aici. Dacă aș păstra casa, aș avea veșnic un motiv să mă mai întorc. Dacă o vînd, însă, știu că n-am să mai vin aici în viața mea. -

— Ai avut deci o copilărie atît de îngrozitoare?

— Nu îngrozitoare. -N-a fost copilărie.

— Din cîte înțeleg, n-ai ținut la mama ta.

— Nu, n-am ținut la ea. Dar nu pot spune că îmi plăcea. Nu mi-a dat, de fapt, niciodată ocazia să mă manifest în vreun fel față de ea. Dar nu era vina ei. De vină este orașul ăsta — Lawrenceville. Oh, Jennifer, prefer să trăiesc toată viața în camera aia nenorocită pe care am avut-o pe Fifty-second Street, decît să stau aici. Mă sufoc în Lawrenceville. Simt cum mă apasă tot mai tare. O trecu un fior de groază. Îți dai seama — cît am locuit aici, am cunoscut pe puțin treizeci de fete, dar nu m-am putut împrieteni cu nici una. Și, uite, nu sînt la New York decît de un an și ceva și deja vă am pe voi — tu, Neely și Lyon!

— Mda, cum s-ar spune, mă ai doar pe mine și pe Lyon. De vedeta noastră de film nu mai știm nimic de luni de zile.

— Filmul ei iese pe ecrane în martie. Îți închipui ce-i pe capul ei — prima premieră cinematografică s-o aibă tocmai la Music Hall.

— Păi, cred că a făcut treabă bună în filmul ăsta. Am citit undeva că lucrează deja la un al doilea scenariu. Mă întreb ce-o să facă atunci cînd or să apară și copiii. Ei, dar Mei — ce crezi, s-o mai fi îngrășat nițel ?

Pufniră amîndouă în rîs, iar Jennifer mai turnă niște cafea.

— Ei, trebuie să cam plec după-amiază. Asta înseamnă că ajung la noapte, tîrziu. Dar măcar am să pot să fiu mîine la matineu. Se încruntă. Dumnezeu, Tony și-o fi închis puit că m-a răpit careva. N-am lăsat nici un mesaj la hotel. Cred că Miriam este în al nouălea cer de fericire!

În timpul drumului monoton cu mașina pînă la New York, se gîndi la Tony. Chiar dacă ieșea cum voia ea și se căsătoreau, tot nu scăpa de Miriam. Tony avea parcă orbul găinilor cînd venea vorba de ea.

— Ea m-a crescut, mi-a închinat toată viața, urla el ori de cîte ori Jennifer protesta pentru faptul că Miriam își băga veșnic nasul între ei. Pentru mine, femeia asta înseamnă totul.

Dar Miriam nu putea să facă și dragoste cu el. Jennifer era hotărâtă. Nu voia numai banii și siguranța pe care i le putea oferi ; el. Mai voia să fie și o nevestă bună. Voia să aibă un copil. Tony avea să se bucure de mult mai multe decît se aștepta. N-avea de gînd să-l înșele. Să-l înșele?! De ce? Toți bărbații erau la fel. Tony o satisfăcea pe deplin; de altfel, asta era situația, în cazul ei, cu majoritatea bărbaților. Măria o învățase totul despre trupul ei, așa că știa cum să se excite. Nu era greu...

Cuția ei poștală de la hotel era plină cu mesaje de tot felul. Cîteva erau de la Longworth Agency — oh, Doamne, pe ei uitase să-i anunțe —, dar restul erau de la Tony. Telefonista de la centrală o informase că domnul Polar tocmai sunase — pentru a zecea oară în ziua aceea. Jennifer zîmbi satisfăcută. Urcă în apartament și se dezbracă, dar nu luă nici o pastilă de Seconal. Se băgă în pat, pregătită să aștepte.

Telefonul sună după douăzeci de minute. Auzi răsuflarea de ușurare a lui Tony cînd îi răspunse. După care:

— Unde dracu' ai fost? mîrh el.

— Am fost plecată.

— Lasă bancurile! Apoi schimbă tonul și, într-un elan plin de emoție, spuse: Zău, fetițo, aproape că mi-am ieșit din minți. Unde ai fost?

Nu se liniști cînd îi spuse. Și nu părea pe deplin convins.

— Ce te-a apucat să pleci așa, valvîrtej, din oraș, ca să te duci la înmormîntare?

— Arme e prietena mea cea mai bună..

— Bine-bine, dar de ce dracu' ai stat atît de mult?! Ce s-a întîmplat? Ai dat de vreun cioclu frumos?

— Toți erau frumoși, zise ea, pe un ton răsfățat. Dacă vrei să ști, în viața mea n-am văzut atîția bărbați chipeși într-un singur oraș. Nici măcar nu stătuse de vorbă cu vreun bărbat sub cincizeci de ani.

— Jen, spuse el încetîșor. Pot să vin vin la tine?

— Tony, e aproape trei noaptea...

— Aș putea ajunge în cinci minute.

Se căzni să Caște, chipurile somnoroasă.

— Scuză-mă, sînt frîntă de oboseală.

— Mîine, atunci. După-amiază, devreme. La trei am o înregistrare, dar termin pînă la patru.

— Eu am matineu. Ai uitat — e miercuri.

— Bine, vin la tine după matineu.

— Nu. Știi bine că rămîn fardată între două reprezentații. Și, în plus, îmi strici părul.

— Bine-bine, gemu el. Vin atunci pe la tine și mergem la cină împreună.

— Mai vedem... Și închise.

Nu veni acasă după matineu. Se căzni să vadă un film între cele două spectacole. La reprezentația de seară, îl instrui pe portar să spună că plecase dacă apărea Tony după spectacol s-o ia la masă. Rămase în cabină pînă ce portarul veni să închidă.

Da, domnul Polar trecuse pe-acolo, dar îi transmisese mesajul așa cum îi ceruse ea. Îi dădu cinci dolari și porni spre casă pe jos.

Cînd intră în apartament, telefonul suna. Îl lăsă să sune. Apelul se repetă din douăzeci în douăzeci de minute. De fiecare dată o întreba pe telefonistă, convingîndu-se că fusese Tony. La cinci dimineața ridică în fine receptorul, la al treilea apel.

— Iar ai dispărut! urlă el, ca turbat.

— M-am dus la un film între cele două reprezentații. Pronunțase cuvintele artificial, lăsînd deliberat să pară o minciună.

— A, sigur! Și astă-seară? E limpede că ai șters-o repede de la teatru.

— Ba am fost acolo. Portarul a făcut probabil o greșeală.

— Și presupun că toată seara ai stat acasă?

— Îhîi...

— Ei bine, așa, ca să știi, de la unsprezece și jumătate am sunat întruna, din douăzeci în douăzeci de minute. Nu-mi spune mie — e sigur că abia ai ajuns acasă! Părea triumfător.

— Probabil că dormeam și n-am auzit telefonul.

— Da, cum să nu! Probabil că erai în pat cu vreunul din tipii ăia nemaipomeniți din Boston, pe care i-ai cunoscut la înmormîntare...

Îi trînti telefonul în nas și se lăsă pe spate, zîmbind fericită. Mergea! Se duse la baie și scoase o sticlură plină pînă sus cu pastilute roșii. Ce plească pe capul ei! În Lawrencevillei spusese, nevinovată, bătrînului doctor Rodgers că avea probleme cu somnul. Fusese orbit de zîmbetul ei radios. Era bun și înțelegător.

Înmormântările dau adesea insomnii. A doua zi apăruse cu o sticlură plină cu douăzeci și cinci de pastile de Seconal!

Auzi din nou fîrîitul insistent al telefonului. Tony avea să sune în continuare, știa sigur. Îi ceru telefonistei să nu mai transfere nici o convorbire la ea în cameră pentru restul nopții. Ca un mijloc suplimentar de precauție, puse și lanțul la ușă. Apoi deschise sticlura cu pastile. Luă două. Una își făcea efectul — dar două! O cuprinse cea mai plăcută senzație din lume. Își lăsă binișor capul pe pernă. Dulcea amorțeală începu să i se strecoare prin mădule. Oh, Doamne! Cum de putuse să trăiască fără minunățiile astea de păpuși roșii!

Se mai jucă încă două zile de-a șoarecele și pisica cu Tony. În fiecare seară se uita cu drag la sticlura cu Seconal. N-ar fi reușit niciodată tot ceea ce făcea acum fără păpuși. Ar fi făcut nesfârșite nopți albe, fumând, frămîntîndu-se — și pînă la urmă și-ar fi pierdut tot sângele rece.

Vineri seara, cînd sosi la teatru, îl găsi pe Tony la intrarea actorilor. O prinse brutal de mînă.

— Bine, ai câștigat! se rățoi el. Sînt cu mașina. Plecăm astă-seară la Elkton — acum.

— Dar am spectacol, iar mâine — matineu.

— Mă duc eu să le spun că ești bolnavă.

— Dar dacă fugim și ne căsătorim, ei bine, or să afle totul din ziare. Or să mă dea afară — ba poate mă dau și în judecată de la sindicatul actorilor.

— Ei și? Ai să fii doamna Tony Polar, ce-ți mai pasă? Doar n-ai de gând să continui să mai joci în spectacol, sper?!
(Bineînțeles că nu! Doar nu era nebună! În plus, era convinsă că Henry putea liniști toate apele. Gata, reușise!) îl apucă de braț:

— Du-te și spune-le că sînt bolnavă, Tony. Dacă vrei să știi, chiar simt că leșin... Jennifer era fericită. Tony era buimăcit. Se căsătoriseră! Ziarele din Elkton aflaseră deja. Se fotografiaseră zâmbind și dăduseră declarații pentru AP și UP. În cele din urmă, plecaseră cu mașina și trăseseră la un hotel mic, la periferia orașului.

Acum, așezat pe pat și urmărind-o pe Jennifer care despacheta, Tony începu să se dezmeticească, părăsindu-l starea aceea creată de emoție. Brusc, i se făcu frică.
— Mă omoară Miriam, spuse el, cu glas molcom. Jennifer veni lîngă el și îl luă în brațe.-

— Tony, nu mai ești un copil, ești soțuî meu.

— Să stai lîngă mine cînd î spun, bolborosi el.

— Sînt soția ta, dragule. Tot timpul am să fiu lîngă tine.

— Jen, dar o să fie așa de supărată! îi dădură lacrimile. Brusc, își îngropa capul în pernă și începu să plîngă de-a binelea. Mi-e frică... mi-e frică... f

Cîteva clipe, Jennifer rămase nemișcată. O năpădi un val de greață. îi venea să se întoarcă și să fugă ca o nebună — dar unde? Și la ce? Nimeni n-ar înțelege nimic.

Toți și-ar închipui că e ceva în neregulă cu ea. Trebuia să reușească în căsnicia asta. Tony era un star, iar oamenii talentați au tot felul de ciudățenii. Poate că asta era explicația — faptul că era mult mai sensibil decît majoritatea bărbaților. .

Se așeză pe pat și îi prinse capul în brațe, ocrotitor.

— O să fie bine, Tony, ai să vezi, îi șopti ea încetșor.

— Dar Miriam o să se supere rău. O să urla ca o bezmetică. Se uită la ea, cu ochii plini de lacrimi. Tu ești de vină. Tu m-ai împins s-o fac!

— Ți-am mai spus doar că o să mă descurc eu cu Miriam.

— Da, pe cuvîntul tău? Zi că da!

— Da, încuviință ea; mîngîindu-l pe cap. Nu uita, te rog, că sînt soția ta.

întinse mîna și o mîngîie pe sîni. Încetul cu încetul, lacrimile i se uscară și fața i se destinse într-un zîmbet satisfăcut. Se uita la ea cu viclenie.

— Și acum pot să fac tot ce vreau cu tine, nu-i așa? Jennifer reuși să zîmbească anemic-

— Da, Tony...

îi smulse halatul de pe ea.

— întorce-te, mîrîi el.

Jennifer scrișnea din dinți de durere, simțînd cum o brutalizează. O zgîria cu unghiile pe spate. Zîmbește, Jen, își zicea în sinea ei. Ai reușit — ești doamna Tony Polar...

Miriam stătea cu telggrama mototolită în mînă și privea în gol. Elkton! în fine, asta era situația. Și cînd se gîrdea că își luase toate măsurile de precauție — două sute de dolari pe săptămîna lui Ornsby ăla. Apucă receptorul și cu degetul ei gras începu să formeze numărul, învîrtînd discul furioasă.

— Scuză-mă căte-am sculat din somn, domnule Omsby, îi spuse ea pe un ton sarcastic, dar nu știu cum se face că dormi pe banii ei!

Omul se dezmetici imediat.

— L-am urmărit pînă la intrarea actorilor, la ora opt, Stătea s-o aștepte. Ea a apărut la opt și un minut și s-au apucat să discute acolo. A durat aproape o jumătate de oră și știam că ea trebuia să intre în teatru, așa eă m-am dus nițel să îmbuc și eu ceva. Știam că trei ore n-o să mai am nici o problemă — cam atîta tine spectacolul, iar ea urma să fie pe scenă. Mi-am făcut apariția din nou pe la unsprezece. El n-a venit. De obicei, cînd vine s-o-ia de la teatru, apare acolo la douăsprezece fără un sfert, cel tîrziu. Am așteptat pînă la unsprezece și jumătate, după care m^ara postat la hotelul lui. Abia am plecat de acolo, acum cîteva ceasuri. Nu venise. Am verificat în toate cluburile — nu era nicăieri. M-am gîndit atunci că tipa s-a înflînțit poate cu altul, iar el s-a încurcat cu altă puicuță. I-a cam dat plasă cîteva seri la rînd și s-a dus singură acasă după fiecare spectacol.

— Ei bine, dacă vrei să știi, în seara asta n-a jucat în spectacol, se rățoi Miriam. Au fugit și s-au căsătorit.

Persoana de la capătul firului amuțise.

— Te-am plătit cu două sute de dolari pe săptămînă tocmai ca să preîntîmpin așa ceva. Ce fel de detectiv mai ești, dacă n-ai fost în stare să afli ce fac?

— îmi fac perfect meseria, răspunse el tăios. Darăștia doj sunt șmecheri de tot. Mi-a înghețat fundul stînd în fiecare seară afară, lîngă hotelul lui, în timp ce ei erau frumușel în pat, la căldurică, și făceau amor. Ei, ce dracu', cucoană, nu sînt de la F.B.I. Trebuie să mînînc și eu din cînd în cînd și să mai iau cîte o pauză, să-mi trag sufletul. Mă gîndeam că singura perioadă de timp fără probleme e cînd tipa joacă pe scenă. Cum era să-mi închipui că o să tragă chiulul de la teatru?!

Miriam îi trînti telefonul în nas. Dar omul avea dreptate. Ce șmecheră fusese Jennifer! Oftă adînc. Degeaba fusese ea atît de prudentă, dacă acum, probabil, avea să se aleagă praful de tot. Pînă acum păcălise publicul și, de altfel, pe toată lumea. Toți considerau că farmecul lui Tony se datora și replicilor lui copilărești. Ba unii chiar credeau că e vorba de o atitudine deliberată, studiată anume. Numai Miriam știa adevărul, dar îl ascunsese cu grijă față de toată lumea, ba chiar și față de Tony. Alături de o femeie, funcționa ca un bărbat, fizic vorbind. Ca interpret, era extraordinar de talentat. Cînd cînta, făcea totul perfect, dar automat. Din punct de vedere intelectual și emoțional, însă, rămăsese la vîrsta de zece ani!

Și acum? Atîta vreme cît reușea să fie de față la toate interviurile, izbutea să-l acopere. Acum, însă, apăruse Jennifer.

Cît demult reușise oare să ghicească Jennifer despre adevărata situație? De fapt, nu avea nimic împotriva acestei fete. Probabil că se simțea sincer atrasă de Tony. De ce nu, în fond? Era frumos, talentat și un adevărat armăsar. Cine știe, poate că nici nu remarcase nimic. La urma urmei, nu erau niciodată singuri — decît cînd făceau dragoste. Avusese ea grijă să fie așa, stînd mereu cu ei sau aranjînd să fie tot timpul însoțiți de cîțiva textieri care se țineau coadă după ei. Așa îl obișnuise pe Tony* "Un star are mereu nevoie de anturaj", îi tot repetase ea, iar el acceptase ca regulă

generală să călătorească întotdeauna în grup. În felul ăsta, nimeni nu apuca să discute niciodată prea multă vreme cu el.

Pînă să apară Jennifer, totul mersese strună. Miriam știa că Tony trebuia să-și satisfacă nevoile fiziologice, și chiar îl încuraja în acest sens, reușind de fiecare dată să limiteze toate relațiile la nivelul unor întâlniri trecătoare. O balerină sau alta de pe la cluburile unde cînta el, fericită să fie cu el, gata să facă dragoste și să se scalde în umbra gloriei lui, dar mulțumindu-se cu un parfum și cu promisiuni de iubire eternă în schimbul despărțirii. Asta fusese situația pînă o Cunoscuse pe Jennifer. Ce nu făcuse ca să rupă legătura asta! De fiecare dată cînd pleca din oraș, practic îi arunca în brațe cele mai frumoase fete din lume. Se culca, desigur, cu ele, dar se întorcea mereu la Jennifer. Sperase ca excursia în California să pună capăt acestei relații. Mai rămăseseră numai două săptămîni pînă la plecare și acum — uite ce se întîmplase!

Miriam oftă. Majoritatea oamenilor credeau că se finea mereu coadă după el ca să se bucure și să profite și ea de gloria lui. Halal glorie! Ar fi dat orice, numai să aibă și ea viața ei. Dar nu-l putea abandona pe Tony. Așa că ajunsese față bătrînă, la patruzeci și patru de ani, conducîndu-l din umbră pe Tony spre succese spectaculoase. De ce toate astea? Păcatele tatălui, se gîndi ea, strîmbîndu-se.

Păcatele astea îl urmăriseră pe Tony — numai că el nu știa. Povara și greul erau pe umerii ei. Și, de fapt, nu fuseseră numai păcatele tatălui, dar și tîrîtura aia ticăloasă de mamă a lor! Cîte secrete nu tăinuise ea față de Tony și de lume! Inventase v imaginea frumoasă a unui tată chipeș, care murise într-un accident de mașină înainte de nașterea lui Tony. Și o mamă drăguță și fragilă, atît de șubrezită după acest ultim șoc încît, după ce îl născuse pe micuțul Tony, zîmbise liniștit și își dăduse sufletul, trecînd în lumea îngerilor ei și lăsînd-o pe Miriam, de paisprezece ani, să-i poarte lui de grijă. Presa credea povestea asta. Habar n-avea că tatăl lui, la fel ca și tatăl lui Miriam, rămăseseră două mistere chiar și pentru mama lor.

Fuseseră zămislîți de către tați diferiți, străini care se perindau prin patul mamei lor noapte de noapte. Iar cel care îl procrease pe Tony fusese probabil 9 frumusețe de bărbat! Oricum, mama ei avea de-a face cu tot felul de indivizi ciudați. Doar nu era ca o biată chelneriță sau cîntăreață din Coney Island, ca să-și aleagă tipi din înalta societate! Mama ei se jurase că tatăl lui Miriam era un om tare drăguț, din Pittsburgh. Poate, cine știe? Însă tatăl lui Tony — indiferent oine o fi fost netrebnicul ăla — trebuie că arăta foarte bine. Tony moștenise ce era mai bun de la ambii părinți. Avea ochi mari și căprui, cu gene lungi, superbe, ca maică-sa. Nasul scurt și drept, gura senzuală. Și era înalt. Miriam, în schimb, moștenise trăsăturile altei persoane. Zîmbi crispat. Tipul ăla din Pittsburgh era probabil un om tare cumsecade și drăguț dar nici pomeneală să fi fost o cadra de bărbat, vreun Robert Taylor! De fapt, dacă i s-ar fi întîmplat vreodată să dea de un bărbat scund și solid, cu ochi mici și albaștri și cu nasul umflat, undeva prin Pittsburgh, cu greu s-ar fi abținut să nu urle după el—"tăticule".

Alesese numele de Polar din rațiuni sentimentale. Amantul cel mai drăguț și mai constant al mamei lor fusese un tip pe care-l chema Polarsky. O plăcuse sincer pe Miriam — o fetiță grăsuță — și de fiecare dată îi aducea cîte un dar și o apuca

afectuos de bărbie. Miriam își amintea mereu de el. Așa că, după mulți ani, ca un omagiu tacit, îi prescurta numele, alegându-l pentru ea și Tony.

Nu-i fusese greu să-i ascundă, lui Tony sau presei, adevărata identitate a fratelui ei. Mama lor fusese o haimana. În fiecare oraș găsești femei ca Belle — genul de tipă nu prea tânără, care se acompaniază la un pian hodorogit, cîntînd cu o voce guturală prin cine știe ce bar. Belle începuse să cînte în barul lui Tony Pastor, dar asta fusese singura perioadă luminoasă din cariera ei. Apoi migrase spre tot felul de baruri de noapte și berării, din oraș în oraș, schimbînd bărbat după bărbat.

Miriam se născuse într-un spital de caritate, în Philadelphia. Pîna la vîrsta de opt ani, Belle o dăduse în grija unei familii. Cînd căpătă o slujbă cît de cît stabilă, în Coney Island, Belle își luă fata cu ea. Cîțiva ani, Miriam se bucură de confortul unui apartament cu două camere și de afecțiunea domnului Polarsky, dar cînd acesta își văzu de drumul lui, bărbatii se succedară unul după altul. Belle începea să îmbătrînească. Rămăseseră amîndouă uimite cînd descoperiseră că Belle era iar însărcinată. Dumnezeu! Nu mai avusese ciclul de luni de zile — asta-i mai lipsea, un copil la bătrînețe.

Își mai păstră slujba încă șase luni; apoi costumul nu mai reușea să-i ascundă pîntecul, așa că se trezi concediată. Se mutară într-o singură cameră. Miriam, care avea acum paisprezece ani, se lăsă de școală și se angajă vânzătoare. Nu aveau prieteni și nici vecini. Apoi, într-o noapte, tîrziu, Belle a fost transportată în mare grabă la spital, cu salvarea; Miriam stătuse tremurînd la căpătîiul mamei sale. Belle muri la cinci minute după venirea pe lume a băiețelului.

Miriam luase bebelușul acasă. Nu-i fusese greu s-o convingă pe supraveghetora dezinteresată de la spital că, acasă, exista o bunică și că aceasta urma să se îngrijească de copil. Și, cu desăvârșire singură, fata de paisprezece ani îl crescuse pe Tony. Cînd privea acum înapoi, i se părea imposibil. Cît de îngrozitor fusese în primele săptămîni, cînd se chinuia să prepare corect laptele, să spele scutecele, să întindă cît mai mult de cei două sute de dolari economisiți de ea și Belle, numărînd fiecare bănuț pentru laptele copilului și trăind doar cu supă conservată și cutii cu biscuiți.

Tony avusese primele convulsii la vîrsta de patru săptămîni. Din nou sirena salvării, spitalul. Urmaseră analize de tot felul, cazul lui Tony fiind studiat de medici cu renume. Îl ținuseră internat în spital timp de un an. Miriam era înnebunită de grijă, dar măcar putea să aibă un serviciu, cu program complet, și să economisească ceva bani. Tony i-a fost apoi încredințat din nou. Părea sănătos. După care, din nou convulsii, și iar la spital. Situația continuase așa pîna ce Tony împlinise cinci ani. După aceea convulsiile încetaseră. Îl dăduse la grădiniță, unde, în primul an, băiatul făcuse eforturi să promoveze. În cel de-al doilea an îl dăduseră însă afară. I se sugerase să-l trimită la o școală specială, dar Miriam preferase să-l țină acasă. Cum să se amestece Tony al ei cu toți puștii ăia țicniți!? Cu răbdare, îl învățase ea cunoștințe generale, pe care băiatul le asimilase pe măsura posibilităților lui.

Da, începutul fusese cumplit. Dar cînd ai cincisprezece ani poți să lupți pentru supraviețuire împotriva oricăror vicisitudini. La douăzeci de ani, poți cuceri lumea.

Acum, însă, sorții nefavorabili păreau să se adune din nou în jurul lor. Iar Miriam obosise.

De câteva ori luase chiar în considerație ideea de a se duce la Jennifer și a-i spune tot adevărul despre Tony, făcînd-o astfel să înțeleagă că era nesăbuit să se gîndească la o căsătorie cu el. Dar risca prea mult. Dacă fata se răzbuna pe amîndoi și umplea orașul cu povestea asta? O asemenea veste i-ar distruge cariera lui Tony, ceea ce echivala, practic, cu a-l distruge pe el însuși.

Nu putea să renunțe acum; se zbătuse prea mult și prea greu. Dumnezeu, înfruntase pînă și Armata Statelor Unite. Tony fusese încîntat cînd primise ordinul de recrutare — era ca și cînd s-ar fi jucat de-a soldații. Se afla la începutul carierei și habar n-avea de toate drumurile făcute de Miriam, pe furiș, la Washington, de nesfîrșita birocrație și de lipsa de sensibilitate a corpului ofițeresc din armată. Era gata să renunțe, cînd îl întîlnise pe maioru } Beckman. Acesta avea un frate suferind de aceeași boală ca Tony. Citise fișa medicală a băiatului, venită în plicul cafeniu trimis de spitalul din Coney Island. îi ceruse neurologului-șef să-l consulte pe Tony. În cele din urmă, Miriam primise un nou set de analize, pe care le adăugase lîngă cele din plicul cafeniu, iar Tony se văzuse respins de la serviciul militar, politicos și ferm. Maiorul Beckman comunicase presei că Tony fusese respins ca inapt pentru serviciul militar din cauza unui timpan perforat.

Nu, nu putea renunța acum. Biruise armata, presa, toată lumea asta afurisită, și cum s-o lase pe blonda aia fandosită să-i strice totul?! Avea să stea tot timpul lîngă ei. Peste câteva săptămîni plecau pe Coastă, iar ea avea să locuiască împreună cu ei. Mai știi — poate că pînă la urmă avea să meargă. Își strîns halatul în jurul trupului și, hotărîtă, se strădui să-și pună ordine în gînduri. Trebuia să anunțe presa, reporterii radio și TV — cui să dea mai întîi vestea? Nu, fără favoritisme — probabil că agențiile de presă preluaseră deja știrea din Elkton. Cînd aveau să se întorcă, urma să convoace o conferință de presă și să aranjeze, niște interviuri cu Jennifer și Tony...

Decembrie 1946

Anne se întoarse seara la New York. Găsi o dezordine inimaginabilă. Pe noptieră se afla un bilețel scris în grabă de Jennifer.

Lupta a fost dură, dar am învins. Cînd ai să citești asta, am să fiu deja doamna Tony Polar. Ureză-mi succes. Cu drag, Jen.

Se bucura pentru Jennifer, dar victoria ei scotea parcă și mai mult în evidență starea ei deznădăjduită.

Lyon o sunase la Lawrenceville, să-i dea vestea cea mare. Lui Bess Wilson îi plăcea cartea — ba chiar credea că avea șanse strălucite —, însă era de părere că trebuia complet rescrisă înainte de a o prezenta unui editor. Lyon era foarte entuziasmat. Sigur, asta însemna încă șase luni de mașină de scris, dar era mare lucru că-i plăcuse lui Bess Wilson, care era foarte pretențioasă.

încercase să-și ascundă dezamăgirea — șase luni de rescris cartea! Și plecase și Jennifer. Apartamentul de hotel i se părea fără seamăn de pustiu.

Își putea permite acum să plătească singură apartamentul. Avea o mulțime de bani sau, oricum, urma să aibă de îndată ce punea totul în ordine. Din păcate, nu putea să taie toate legăturile cu Lawrenceville doar predându-i cheile domnului Walker. Mai rămîneau de îndeplinit o sumedenie de formalități legale, la care trebuia să fie prezentă. Testamentul trebuia atestat oficial. Iar mobila ei bine, nu putea s-o arunce pur și simplu în stradă. Domnul Walker pretindea că fiecare piesă avea o valoare în sine. Trebuia să evalueze tot mobilierul și să-l trimită la licitație, la New York sau la Boston. Putea obține o mulțime de bani din vânzarea mobilei. Mama ei îi lăsase cincizeci de mii de dolari sub formă de bonuri de valoare, bani gheață sau acțiuni. Banii mătușii Amy îi reveneau tot ei — deci, încă douăzeci și cinci de mii de dolari. Domnul Walker aprecia că numai pe casă putea scoate patruzeci de mii de dolari, avînd în vedere că era plasată pe un teren bun, de un pogon și jumătate. Da, urma să aibă o grămadă de bani — ei bine, chiar peste o sută de mii de dolari, fără a mai pune la socoteală și mobila —, însă, pînă una-alta, trebuia să se mai ducă din nou la Lawrenceville, pentru cel puțin o-săptămînă, dacă nu chiar și mai mult. Se înfiora la gîndul ăsta. Simplul fapt de a intra iar în casa aceea o deprima îngrozitor. Făcu repede un duș, se schimbă și luă un taxi pînă acasă la Lyon. Îl găsi la mașina de scris.

— Vino în donjon, îi spuse el, îhbrățișînd-o drăgăstos. Se aplecă să ridice cîteva pagini mototolite pe care le azvîrlise pe jos. Scuză-mă, e mizerie. Am lucrat în fiecare seară. Treaba merge strună.

Anne se sili să zîmbească.

— Ce bine-mi pare, Lyon. Sînt convinsă că o să fie o carte bună. Luă una dintre foile recent refăcute, aruncînd o privire spre teancul de alături. Și eu tocmai acum am fost blocată la Lawrenceville! Dar nu-i nimic, am să iau o parte cu mine și am să dactilografez un exemplar curat.

— Ce m-aș face fără tine? Ce iese din bătutul meu la mașină parcă ar fi hieroglife! Se încruntă brusc. Nu-i cinstit față de tine — ai avut atîta răbdare. Iar acum, altă întîrziere cu rescrierea asta afurisită.

Anne surise.

— Ți-am spus că, dacă trebuie, am să aștept la infinit. Nu te uita cum sînt sau ce dispoziție am, Lyon — Lawrenceville e de vină.

Mai tîrziu, întînsă lîngă el, Lawrenceville i se părea un loc îndepărtat, foarte îndepărtat. Ca și cum nici n-ar fi existat. Și tot abia mai tîrziu, își aminti să-i spună lui Lyon noutatea cu Jennifer.

— Îmi pare bine pentru ea, comentă el. Dar asta nu te cam pune pe tine într-o postură incomodă? Nu mai ai cu cine împărți apartamentul.

Am bani, Lyon. Mama mi-a lăsat destui.

— Să nu spui nimănui. Cine știe ce vîntor de averi mi te fură.

— Lyon, de ce nu ne căsătorim? Am destui bani ca să trăim amîndoi... în fine, multă vreme.

— Și tu să te scoli în fiecare dimineață și să te duci la serviciu...

— Numai ca să nu te-ncurc. Ar fi prea mare înghesuială aici, cu amîndoi fițîindu-ne tot timpul prin casă, dar după ce reușești... am să lucrez pentru tine. Am să-ți dactilografiez manuscrisele, am să mă ocup de corespondența de la admiratori...

— Anne, nu merge așa. Știi bine ce-a zis Bess Wilson. Chiar dacă e o carte bună, s-ar putea să nu câștig decît un oarecare renume. Ar urma apoi încă un an de muncă fără să scot nici un ban. Și să nu-ți închipui că n-aș vrea să scriu tot timpul. Am constatat ceva, în astea cîteva seri: capeți un anume ritm dacă lucrezi perseverent, ore în șir.

— Atunci am dreptate, zise ea, ridicîndu-se în șezut.

— Ba nu. Am și eu ceva bani, Anne. Dar pînă ajung să scriu următoarea carte, ori să se termine. Ar însemna să vin la tine să-mi dai bani de țigări! M-aș simți atît de umilit că nici n-aș mai putea scrie. Nu, draga mea, n-ar ține deloc.

— Și eu ce să fac în timpul ăsta? Să stau să aștept pînă câștigi premiul Pulitzer?!

— Nu. Trebuie să aștepti numai să vezi cum e primită cartea asta. De fapt — dacă este acceptată finalmente de careva. în fond, n-am nici o certitudine că va fi publicată în cele din urmă.

— O să fie. Știu eu că da. Și am să aștept. Părea gînditoare. Cît timp durează oare ca să se publice o carte?

Rîse și o luă în brațe.

Anne se plimba în sus și-n jos pe pardoseala de lemn a gării din Lawrehceville. Drumul cu trenul de la Boston, cinci ore, era și-așa îngrozitor, dar încă o oră de mers cu trenul local, neîncălzit, cu toate opririle...

Ultimele trei zile fuseseră efectiv groaznice pentru ea. Ajunsese, să-i fie recunoscătoare lui Willie Henderson, care o dusesse peste tot cu noul lui Chewle. Fiecare etapă de rezolvat însemna o întregă birocrație, iar uneori avea senzația că bate pasul pe loc. Trebuia să mai rămînă și o parte din săptămîna următoare, ca să vină intermediarul de la Boston și să discute cu el problema mobilierului. Totul trebuia discutat — fiecare mișcare pe care o făcea era întîrziată sau împiedicată de tot felul de proceduri legale anvoioase. Era blocată în Lawrenceville.

Bine că Lyon venea și el la sfîrșit de săptămîna. Vor petrece două zile minunate împreună, timp în care pînă și Lawrenceville putea să i se pară mai acceptabil. Pentru prima oară, în patul uriaș cu baldachin al mamei sale urmau să se iubească și să se odihnească doi oameni fericiți că se află împreună. în timp ce aranja frumos dormitorul, se întreba de cîte nopți de frustrare avusese parte tatăl ei — de cîte ori nu-l respinsese, probabil, mama ei care, din punct de vedere sentimental, rămăsese fecioară. "Ei bine, în noaptea asta vezi tu ce surprize ai să ai", făcu ea către pat, terminînd de înfoiat pernele. Patul îi răspunse cu un scîrțîit, de parcă ar fi protestat, șocat.

Acum, însă, fițîindu-se de colo-colo prin gară, nervoasă, se întreba dacă procedase înțelept. Toată lumea din Lawrenceville ayea să afle că venise Lyon și că locuia la ea. Ei și, ce dacă! Oricum vindea casa și nu se va mai întoarce niciodată acolo. Lua-l.-ar naiba de oraș! Puțin îi păsa ei ce gîndeau oamenii din Lawrenceville. Auzi șuieratul trenului local, care înainta pe șine cu un zgomot hodorogit. Ea îl văzu întîi. Fulguia ușor, iar zăpada i se așeza pe părul negru pe măsură ce se

apropia de ea, venind pe peron. Simți o strângere de inimă ciudată, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când îl vedea pe Lyon. Va veni oare vreodată vremea când prezența lui i se va părea ceva normal, simțindu-se liniștită la gândul că el îi aparține? Acum, văzându-l cum îi zîmbește în semn de salut, o cuprinse aceeași senzație de neașteptată uimire la gândul că bărbatul acesta superb era al ei. Venise tocmai pînă la Lawrenceville ca să fie cu ea!

— Credeam că nu mai ajung, îi zise el, strîngînd-o ușor în brațe. Prin cîte am trecut! Doamne sfînte, pun pariu că n-are nimeni habar că în Massachusetts există o Romă!

— Sau un Lawrenceville, adăugă ea.

— Toată lumea a auzit de Lawrenceville — tu l-ai făcut celebru. Cum se ajunge la conacul ancestral, cu sania?

Îl conduse către un taxi. Se ghemui lîngă el, privind fix peisajul de-afară.

— Nu-i spunem unde mergem? Întrebă el în șoaptă.

— Domnul Hill știe unde locuiește toată lumea din oarăș. Dacă ai fi venit și nu te-aș fi așteptat la gară, automat te-ar fi dus la han.

— Ce drăguț, îmi place, spuse el, zîmbind. Cu totul altceva decît taxiurile din New York. Ei, dar ce frumos e pe-aici!

— Asta, și datorită zăpezii, comentă ea, fără entuziasm.

— Cînd a început să ningă? La New York era senin.

— Probabil că în august, îi răspunse ea, ridicînd din umeri nepăsătoare. Aici ninge cam tot timpul.

O cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Nu te lași, ia zi? Cînd nu-ți place ceva, nimic hu te urnește.

— Îi mai dau orașului ăstuia douăzeci de ani. E mai mult decît suficient pentru orice așezare de genul ăsta.

Lyon se aplecă în față:

— Domnule Hill, vă place Lawrenceville?

— Daaa, făcu el, înclinînd capul pe umăr. Cum să nu?! M-am născut aici. E un oraș frumușel. Domnișoara Anne a trecut acum prin niște necazuri foarte mari. Dar o să se schimbe ea. După ce stă aici o bucată de vreme...

— Ți-am spus că plec de tot, domnule Hill!

— Eu presupun că, atunci cînd o să vină într-adevăr momentul să vindeți casa părintească, o să vă răzgîndiți. Țin minte cînd s-a născut mama dumitale, exact în casa asta. Pun pariu că și micuții dumitale or să vină pe lume tot aici. Sigur, acum există spitalul acela mare. În Western, la numai cincisprezece kilometri pe șoseaua principală. Mult mai bun decît o grămadă dintre spitalele dumneavoastră de la New York. Păi cum, doar Bostonul ne-a cerut nouă plămînuși de oțel în timpul epidemiei de poliomielită...

Taxiul trecu scîrțîind pe zăpada de pe alee și se opri în fața casei. Lyon coborî și se holbă la-clădire, amuțit.

— Asta-i, deci, a ta? Se întoarse spre ea, privindu-o cu o expresie de nespūsă admirație. Arme... ce frumoasă e!

— Pitorească în zăpadă, zise ea posacă. ,

Lyon achită cursa domnului Hill, îi ură un Crăciun fericit și intră după ea în casă. Arme recunosc totuși, în sinea ei, că salonul spațios părea cald și primitor la lumina focului din cămin. îl plimbă peste tot, iar ochii lui Lyon sclipeau de înținare pentru tot ce vedea. Arme știa că Lyon nu se purta așa doar din politețe. îi plăcea realmente casa.

Pregătiră friptura în bucătăria încăpătoare și mîncară în fața focului din salon. Lyon insistă să facă focul în cămin și în dormitor. Arme rămase surprinsă văzîndu-l cu cîtă îndemînre umblă cu vătraiul.

— Ai uitat că mi-am petrecut cea mai mare parte din viață la Londra, unde nimeni nu crede în sistemele de încălzire centrală?! remarcă el. Casa e minunată. Ești prea aproape de ea ca s-o poți aprecia. Știi, chiar ți se potrivește. Ești ruptă parcă de-aici.

— Să nu te mai aud spunînd așa ceva nici în glumă, îl amenință ea. Nu consider că-i un compliment.

Duminică, ninsoarea se opri, așa că făcură o lungă plimbare. Se întîlniră cu jumătate din oraș cînd se termină slujba la biserică. Arme le făcu tuturor semn cu mîna, fără să se oprească, simțind cum se zgîia toată lumea după ei.

Cînd ajunseră acasă, Lyon se ocupă de foc, iar Arme aduse niște vin de Xeres.

— Asta-i tot ce-am putut găsi. Nici o picătură de whisky.

— Ești o femeie pierdută, zise el, sorbind din vin. Am văzut eu cum se holbau toți vecinii. Or să verifice la han și or să afle că n-am tras acolo. S-ar părea că trebuie să te iau repede de nevastă. Să-ți restabilesc reputația în oraș.

— Puțin îmi pasă mie ce gîndește orașul ăsta despre mine! Se așeză lîngă ea.

— Ia vino-ncoa', încăpățîntă mică din New England ce ești! Dă-te bătută și recunoaște și tu că ai o casă splendidă. Ce încăpere minunată! Portretul ăla de deasupra căminului — nu-i cumva un Sargent?

— Ba cred că da. E bunicul meu. Trimit tabloul la una dintre galeriile din New York. Mi-au oferit un preț bun.

— Nu-l da încă. Prețul o să crească. Tăcu cîteva clipe. Arme, serios... așa cum stai aici, niciodată nu mi-ai părut mai frumoasă. Ambianța asta e perfectă pentru tine, iar mie nu mi se pare deloc că ai un aer deprimat. Lawrenceville îți priește.

— Doar fiindcă ești tu aici, Lyon.

— Adică te simți acasă oriunde iubești... O ținea strîns, privind amîndoi flăcările. După un timp, uitîndu-se în continuare fix la lemnele aprinse, apuse: S-ar putea să meargă...

— Ce să meargă?

— Cu noi doi.

Se cuibări lîngă el.

— Ți-am spus eu că așa o să fie. N-are nici un rost să te tot împotrivești. E ceva inevitabil..

— Am cam șase mii de dolari. Arme, cît costă impozitul pe an aici? . v

— Aici?

— Nu poate fi prea piperat. Adu-ți aminte, am spus că nu mă pot însura cu tine și să te las să mă întreții. Dar aș putea accepta ospitalitatea acestei case minunate. Cu

ăștia șase mii de dolari ai mei ne putem descurca un an. Iar dacă primesc un avans bun pentru carte, pot să mă apuc de alta. Arme — ar putea merge! Se ridică în picioare~și, freeîndu-și mâinile îneîntat, privi în jurul lui prin cameră. Doamne sfînte, ce minunat ar fi! Și aș putea să scriu aici.

— Aici? făcu ea, oprindu-i-se vorba în gît

— Arme, zise el, îngenunchind lîngă ea. Relația noastră n-a prea fost cum trebuie. Aici, însă, în casa asta atît de splendidă și de potrivită, pot să te cer în căsătorie cum se cuvine — în genunchi.

Vrei să te măriți cu mine?

— Sigur că da. Da, cum adică, vrei să păstrez casa și să vii aici să scrii? Aș face-o cu plăcere, dar e atît de departe de venit pînă aici la fiecare sfîrșit de săptămînă...

— Am locui aici! Arme, e casa ta, dar eu aș plăti impozitul, aș cumpăra de mîncare. Practic, eu te-aș întreține. Într-o bună zi am să am destui bani ca să-mi aduc și eu contribuția la clădirea asta, într-un fel. Domnul Hill zicea că mama ta s-a născut aici. Am avea și noi rădăcini, Arme. Și am să reușesc. Am să ajung un scriitor foarte bun. Ai să vezi!

— Să locuim aici? ! Se uită la el, furioasă.

— Mă întorc la New York și îi spun lui Henry că ne dăm amîndoi demisia. Dacă vrei, putem să ne căsătorim la New York. Jennifer e și ea acolo...

— Totul e acolo!

— Dar nimic fără de care să nu putem trăi.

— Lyon, dar nu pot să sufăr locul ăsta! Urăsc orașul, casa asta...

Lyon sesiză, în sfîrșit, cît era de înapăimîntată.

— Chiar și dacă sînt cu tine? o întrebă el, prudent.

Arme începu să se plimbe prin încăpere, încercînd cu disperare să-și adune gîndurile. Trebuia să-l facă să înțeleagă.

— Lyon... zici că ai putea scrie aici. Probabil că-da, poate chiar opt ore pe zi. Dar eu ce-aș face în timpul ăsta? Să mă duc la cluburi de cucoane? Să joc bingo o dată pe săptămînă? Să reînnod așa-zisele prietenii cu fetele alea nesărate alături de care am copilărit? Și să știi că lumea de aici nu te-ar accepta așa de ușor, Lyon. Ești venit din afară, un străin printre ei. Ca să fii cineva în orașul ăsta snob, trebuie să ai trei generații în urmă...

Chipul lui Lyon se destinse.

— Așadar, asta te neliniștește pe tine? Că aș fi ostracizat? Păi n-ai de ce să te frămînti. Sînt învățat cu toate relele. O să mergem la biserică, o să ne arătăm în lume. Cînd or să-și dea seama că avem de gînd să rămînem aici, or s-o lase mai moale.

— Nu — nu! Nu vreau! Nu vreau să trăiesc aici!

— Arme, dar de ce? o întrebă el pe un ton liniștit.

— Lyon, nu pricepi? Așa cum ai tu principiile tale — nu vrei să trăiești pe banii mei, la New York, așa am și eu punctele mele nevralgice. Nu multe — de fapt, numai unul. Lawrenceville! Urăsc orașul ăsta! îmi place New York-ul. înainte de a veni acolo, am locuit aici, în mausoleul ăsta. Nu eram nimic. Eram ca și moartă

Cînd am ajuns la New York, am simțit că mi se ridică parcă un vâl de pe ochi. Pentru prima oară am simțit că trăiesc, că respir.

— Bine, dar acum mă ai pe mine, sîntem împreună. O privea drept în ochi, întrebător.

— Dar nu aici, răspunse ea cu un geamăt. Nu aici. Nu înțelegi? Ceva din mine ar pieri.

— Așadar, din cîte constat, nu mă poți iubi decît la New York. Cum s-ar spune în limbaj de afaceri — dragoste în acord global.

— Lyon, te iubesc pe tine. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Te-aș iubi oriunde pe lumea asta. Și aș merge oriunde te-ar chema munca ta. Oriunde, dar nu aici...

— Și nici n-ai vrea măcar să încercăm... un an sau doi...

— Lyon, am să vînd casa... Am să-ți dau ție toți banii... Am să trăiesc într-o singură cameră cu tine. Dar nu aici!

Lyon se întoarse și ațîță focul.

— Cred că ne-am lămurit, spuse el, după care mai adăugă: Am să pun încă un buștean în vatră înainte să plec, altfel se stinge focul.

Arme se uită la ceas.

— E vreme încă.

— Prefer să plec cu trenul de ora patru. Mîine am o zi grea și cînd mă gîndesc că miercuri e Crăciunul...

— Te conduc la gară. Se duse la telefon și îl chemă pe domnul Hill.

Cînd se întoarse acasă, focul se stinsese aproape de tot. Fără Lyon, camera i se părea dintr-o dată la fel de respingătoare și de lugubră ca și înainte. Oh, Doamne, oare Lyon înțelesese? Fusese atît de tăcut pe drumul pînă la gară. "Vin marți, îi promisese ea. Nu fac Crăciunul fără tine pentru nimic în lume."

Dar cînd se suise în tren, Lyon nu se întorsese să-i facă cu mîna. Avu senzația că-i vine rău. Lua-l-ar naiba de Lawrenceville! Orașul ăsta era ca o caracatiță care-și întindea tentaculele și te trăgea în jos.

Jennifer o sună a doua zi. Ea și Tony stăteau la Essex House, într-un apartament foarte drăguț. Miriam își luase și ea o cameră pe același palier. De necrezut, dar sora lui reacționase foarte frumos la tot ce se întîmplase. Acum se hotărîseră să plece mai devreme pe Coastă, pe doi ianuarie. Arme cînd se întorcea? A doua zi, seara, dădeau o mare petrecere de Ajun.

— Vin și eu, îi promisese Arme. Dar am senzația că parcă nu se mai termină odată cu problemele astea de-aici. Am vorbit cu Henry acum cîteva zile. A reacționat minunat, a zis să-mi iau liber oricît am nevoie. Dar mă întorc de Crăciun. Cînd mă sună Lyon diseară, îi spun despre petrecere. Ne vedem atunci.

Lyon nu sună în seara aceea. Probabil că era îmbufnat. Fusese prima lor ceartă, cu excepția neînțelegerii de la Philadelphia. Ei bine, era hotărîtă să nu cedeze. Dar avea să-l sune a doua zi la birou și să-i spună că va pleca din Lawrenceville cu trenul de prînz.

Făcu comanda telefonică la ora zece dimineața. Henry nu era la firmă — și nici Lyon. Vorbi cu George Bellows.

— Habar n-am unde e Lyon, îi spuse el. Mie nu-mi spune nimeni niciodată nimic. Lyon a venit ieri pe-aici și a plecat la prînz. Henry e plecat pe Coastă, de vineri — o urgență cu spectacolul lui Jimmy Grant. Cine știe, l-o fi chemat și pe Lyon acolo. Cum îți ziceam, mie nu-mi spune nimeni nimic.

Anne despacheta bagajul. N-avea nici un rost să se ducă la New York. Încerca un sentiment de dezamăgire, combinat cu un fel de ușurare. Lyon plecase probabil în California — de-aia n-o sunase. Bine că nu era supărat pe ea. Urma s-o sune probabil în seara aceea și să-i explice ce se întîmplase.

Petrecu Ajunul Crăciunului de una singură. Lyon n-o sună. La trei noaptea, telefona la el acasă. Poate că nu se dusese în California. Poate că era într-adevăr bosumflat. Nu răspundea nimeni.

Trăi cel mai oribil Crăciun din viața ei. Și socotea că Lawrenceville poartă toată vina. Nu mai avea lemne pentru foc, așa că dădu drumul la instalația de încălzire. În casă era cald, dai ei i se părea totul rece și mort. Sorbi dintr-o cană cu ceai.

Ronțai cîteva biscuiți. Cu tot sunetul radioului dat tare, auzea nesfîrșitul dangăt al clopotelor de la biserică, iar colindele de Crăciun o deprimau și mai mult. Ziua aceea era făcută pentru a te bucura. Iar ea era singură. Jennifer era cu Tony, Neely — în California cu Mei. Numai ea ședea singură la Lawrenceville.

Își petrecu următoarele cîteva zile cu domnul Walker. Evaluară și etichetară totul și, treptat, situația începu să se limpezească. Putea să plece la sfîrșitul săptămîinii. Dar unde oare era Lyon? Trecuseră cinci zile. Disperată, îl sună pe Henry la Beverly Hills Hotel, în California.

— Henry, unde e Lyon?

— Asta aș vrea să știu și eu, îi răspunse el de la capătul firului

— Nu-i acolo, cu tine?

— Nu, credeam că e cu tine.

Nu l-am mai văzut și nici n-am vorbit cu el de duminică.

— Nu se poate! făcu Henry, brusc îngrijorat. Am sunat ieri după-amiază la birou. George zice că Lyon n-a mai trecut pe-acolo de luni. Așa că, normal, am presupus că și-a luat liber să petreacă Crăciunul cu tine.

— Henry, trebuie să-l găsim.

— De ce? S-a întîmplat ceva? Adică — e ceva rău? Nu se poate să dispară așa, pur și simplu. Am sunat la el acasă, trei seri la rînd. N-a. răspuns nimeni.

— Mă întorc mîine. Henry, dă de el! Găsește-l! Annei i se făcuse brusc frică.

— Haide, liniștește-te. Ce, v-ați certat?

— Nu chiar. O mică neînțelegere, dar nu mi-am închipuit că e chiar așa de grav.

— Mîine mă întorc și eu, o asigură Henry. Numai să nu fie vreme rea, Mi-am luat bilet la avionul de ora patru, azi după-amiază. Nu e Lyon omul care să ne lase baltă cu una-cu două. Ai să vezi că apare luni, cu cine știe ce explicație logică. Ce-ar fi să stai mai bine cuminte acolo, în vveek-endul ăsta? — Cum să stai cuminte?!

Abia aștept să scap de-aici!

Cînd sosi la New York, la hotel o aștepta o scrisoare de la Lyon.

Dragă Arme,

Îți mulțumesc pentru momentul de chibzuire. Aș zice mai egrabă cele cinci ore de chibzuire. Drumul cu trenul a fost lung și am avut suficient timp să mă gândesc bine la toate. Dacă vreau să scriu, nu există decât o singură modalitate de a o face: — să criu. Până acum mi-am tot căutat scuze. Trebuia să lucrez pentru 'enry, pe urmă casa ta — ambianța perfectă. Cum s-ar zice, i-ar plăcea ca totul să fie pus la punct — într-un fel, ca întreaga 'urne să mi se adapteze, să se muleze după mine, pentru ca eu să pot scrie liniștit. Cine dracu' m-o crede? Ce tupeu pe mine, să-ți pretind să renunți la tot ce-ți dorești, ca nevestele alea care se sacrifică de dragul soțului — scriitor obscur! Am senzația că acum sînt într-un fel de purgatoriu. Nu mai sînt Lyon Burke — omul plin de energie pe care-l știa Henry dar nici scriitorul împătimit, așa cum visez eu să fiu. Tot ce văd la ora actuală sînt jumătăți de adevăruri: scriitor pe jumătate, manager pe jumătate, amînînd demisia de la firma lui Henry pînă ce ajung un scriitor cu succes comercial de public, amînînd căsătoria fiindcă nu sînt în stare să-mi îndeplinesc tot timpul datoria de soț, amînînd scrisul la roman fiindcă trebuie să hfcrez la Henry. Pînă acum n-am oferit decât cîte o părticică din mine — ție, lui Henry, meseriei de "scriitor spre care năzuiesc. E limpede că nu sînt în stare să mă împart în trei. Și dacă asta e realitatea, simt că măcar trebuie să mă retrag din viața voastră — cele două persoane la care țin cel mai mult pe lumea asta. Cam aceleași reflecții le-am scris și lui Henry. George Bellows e un tip de treabă — exact omul de care are Henry nevoie. Și undeva, în minunatul tău New York, draga mea, există și pentru tine omul potrivit, pe care nu trebuie decât să vrei să-l găsești. -

Ți-am spus că am ceva bani. Totodată, am acces la o casă mare, neîncălzită, undeva în nordul Angliei. E a unor rude, dar nimeni n-o folosește. Am să-mi amenajez acolo cîteva încăperi. Pot să trăiesc acolo ani de zile, cu cîteva lire sterline, și să scriu, chiar dacă mi se învinețesc degetele. Iarna, ziua nu durează decît cîteva ore, în rest e noapte. În comparație cu regiunea asta, Lawrencevilleparcă arfi undeva la tropice. Însă n-o să mă tulbure nimeni.

Îți trimit alăturat și cheile apartamentului, dragă Anne. E singurul lucru practic pe care îl pot face pentru tine. Cum Jenni-fer s-a măritat, ai rămas singură și știi bine că nu-i ușor să găsești un apartament. Iar pe ăsta l-am căpătat, cu tot ce trebuie în el, datorită generozității tale. Mi se pare mai mult decât potrivit să-ți rămînă ție. Sigur, nu-i mare lucru. Iau cu mine darul tău minunat — mașina de scris. Oricum, dacă-ți convine apartamentul, preia tu contractul de închiriere. Și să nu faci prostia să mă aștepti. Te previn — mă însor cu prima englezoaică durdulie care știe să gătească și care să vrea să aibă grijă de mine. Iar peste cîțiva ani, dacă reușesc să scriu o carte cît de cît acceptabilă, o să spunem amîndoi: "Măcar a făcut și el un lucru din toată inima".

Anne, te-am iubit. Dar ești un om prea minunat ca să te mulțumești doar cu o părticică de la un bărbat afit de mărunt, care a vrut să Se împrăștie în prea multe direcții. Așa că am să mă dedic scrisului — măcar în felul ăsta n-am să fac pe nimeni să sufere, în afară de mine însumi.

Îți mulțumesc pentru cel mai frumos an din viața mea.

Lyon.

Mai 1947

Jennifer stătea lungită la umbră, lingă piscină. Citea a doua ara scrisoarea de la Anne. Părea destul de fericită — era prima crisoare în care nu mai pomenea nimic despre Lyon. Poate că îi recuse, în sfârșit. Dar cum de putea să locuiască în apartamentul ui? încă mai nădăjduia oare că, într-o bună zi, Lyon avea să-și "acă iar apariția? După ce trecuseră deja cinci luni? Și, încă și mai și, nici o veste de la el în tot acest interval! încă o dovadă că n-ai cum să știi niciodată ce-i în capul unui bărbat! Uite, de pildă, toate fotografiile ei cu Tony. Ce fericiți păreau — tînărul cuplu ideal de la Hollywood k

Razele soarelui se furișau pe sub umbrelă. întinse mîna și o înclină mai mult. Bună treabă, nimic de zis — tocmai ea, a cărei piele nu suporta soarele fără să facă alergie, să ajungă să locuiască în California. Aruncă o privire furioasă spre globul portocaliu care dogorea pe cer. Veșnic prezent. Un lucru, de altfel, pccare puteai conta pe meleagurile astea. Cînd și cînd, dimineața, mai era puțină ceață, dar, inevitabil, discul galben își făcea apariția pînă la urmă; la început mai timid, apoi, ca și cum s-ar fi umflat ca un balon, începea să strălucească și să înghită ceața și norii, impunîndu-se victorios și unic .pe bolta azurie a cerului.

Jennifer suspină. De cînd sosise aici, în ianuarie, vremea fusese în fiecare zi ca la mijlocul lui iulie. 'Cum naiba mai creșteau afurisitele alea de portocale dacă nu ploua niciodată? Luna mai! în Est, te bucuri într-adevăr cînd se face vreme bună. Se gîndi la New York. Văzduhul era probabil înmiresmat de parfumurile primăverii Paltoanele groase de iarnă fuseseră puse desigur la păstrare, iai oamenii ședeau pe terasele restaurantelor, în Central Park. Ah, și la New York puteai să te și plimbi pe străzi! Numai după ce stătea o vreme în California învățai să apreciezi bucuria unei plimbări. Dacă n-aveai nimic altceva de făcut, puteai să hoinărești pe Fifth Avenue și să te uiți la vitrine, sau să te duci seara la un film, sau să te plimbi pe Broadway și să-ți cumperi un "hot dog". Aici, dacă tc plimbai noaptea pe Beverly Drive, te pescuia imediat o mașină dc patrulă a poliției.

în fine, bine măcar că Arme era la New York. Din cîte îi scria, ieșea mult în oraș, dar nu pomenea niciodată de cineva anume. Probabil că tot îl mai aștepta pe Lyon. Oricum, năzuia măcar spre ceva concret.

Pe cînd ea, ce mai aștepta? Să mai treacă o zi? în seara aceea era o petrecere. N-o prea entuziasma ideea, dar era oricum mai bine decît să joace cărți cu Tony, care nici măcar nu se putea concentra, fiindcă Miriam nu-l slăbea o clipă, dictîndu-i mereu fiecare mutare. Ce bine ar fi. dacă, măcar din cînd în cînd, Miriam l-ar lăsa să gîndească de unul singur.

Sorbi din paharul cu Coca-Cola. Gheța se topise. De ce oare Coca-Cola, cînd e caldă, are gustul ăsta de laxativ? îi era prea lene ca să intre în casă și să-și ia o sticlă rece. De fapt, îi era prea lene să facă orice. Și petrecerea asta — nu i se părea deloc o distracție. Aranjament de afaceri. Tony urma să joace rolul principal în noul film al lui Dick Meeker, așa că trebuia să se arate politicoasă și amabilă.

"Politicoasă și amabilă", astea erau cuvintele cu care o tot pisa Miriam. "Nu

încerca să fii o mare personalitate aici. Aici nu ești nimic. Toată lumea e cineva pe aici, așa că nu-ți rămîne decît să fii politicoasă și amabilă."

Își dădea toată silința. Plutea din petrecere în petrecere, ca o divă zîmbitoare. Nu se împrietenea cu nimeni. Miriam avea dreptate, frumusețea n-avea un preț prea mare la Hollywood. Existau milioane de anonime frumoase. Fetele care patruleau prin față la Schwab's erau frumoase, chelnerițele erau frumoase. Cu toate acestea, majoritatea marilor staruri nu erau niște frumuseți spectaculoase. Jane Wyman avea o alură cam obraznică. Barbara Ștanwyck era elegantă, șic ; la fel și Rosalin Russel. Joan Crawford era epatantă. Doamne, asta da femeie bine! Și dnd se gîndea că în toți anii ăștia își închipuise că e cu totul deosebită numai fiindcă avea dinți sănătoși, nasul drept și sîinii mari. Sîinii mari nici măcar nu mai erau la modă. Adrian și Ted Casablanca, la fel ca și ceilalți mari creatori de modă, lansaseră linia cu umerii lați. Sîinii mari stricau imaginea generală.

Avea să petreacă o altă seară anostă și searbădă. Simțea că era un nimeni, doar doamna Polar, soția unei vedete cu reale perspective. Oh, da, cînta la radio, desigur. Dar aici asta nu însemna nimic. Trebuia să joci în filme — iar nevasta oricum nici nu conta. De fapt, soția avea același statut social ca și un scenarist — necesar, dar anonim. Pîna și starletelor li se dădea mai multă atenție la petreceri. Starletele erau întotdeauna disponibile, gata pentru orice s-ar fi ivit. Starletele cunoșteau toți producătorii și, adesea, povesteau tot felul de întîmplări de culise, pline de haz — marea vedetă de cinema care urlă întotdeauna "Mamă!" cînd ajunge la orgasm, marea stea de cinema care vrea ca nevastă-sa să asiste cînd... Cum dar să nu li se acorde atenție starletelor la petreceri?! Soția însă — soția trăia undeva în purgatoriu. Prea respectată ca să se mai apropie cineva de ea. Prea neînsemnată pentru a merita respect. La majoritatea petrecerilor, ajungea pîna la urmă la bar, discutînd despre vremurile de odinioară cu barmani de pripas, originari din New York, care povesteau nostalgici despre Sardi's și Lindy's. Era mai simplu decît să faci conversație cu celelalte soții strămutate de cine știe de pe unde, cărora nu le păsa decît de problema servitorilor și de partidele de tenis.

Nu-și mai putea face nici măcar cheful cu cumpărăturile prin magazine, cum obișnuia înainte de a- se mărita. De cinci luni, de cînd venise aici, nu i se dăduse voie să-și ia decît o singură rochie de seară. "Ai mai multe toalete decît găsești într-un magazin universal", se răzoise Miriam la ea. Poate chiar așa și era, însă se plictisea repede de ele. Cum de nu-și dădea Miriam seama cît de important era să te îmbraci cu ceva nou? Miriam, însă, nu avea decît trei rochii, identice una cu alta. Miriam mergea la petreceri cu aceeași rochie albastră de dantelă pe care o avea de cinci ani și cu pantofi albi ortopedici!

Banii de buzunar pe care-i dădea Miriam erau cincizeci de dolari pe săptămînă. Îi trimitea pe toți măică-sii, care se plîngea mereu că nu-i sînt de-ajuns. Încercase să discute problema banilor cu Tony, dar de-abia dacă reușea să se vadă cu el. Ori era la înregistrări, x>ri învăța cîntece noi, ori repeta pentru showul radiofonic. La cină, Miriam era nelipsită. Noaptea, singuri în patul uriaș, era același Tony cel de altădată, căutînd-o cu neșaf. Dar după ce se termina, nu mai putea, practic, să-l facă s-o asculte, încercase să-i explice că, dacă ar putea și ea să se implice mai mult în

viața și cariera lui, nu s-ar mai plictisi atât, dar avea senzația că nu o înțelege.

"Miriam se ocupă de toate — discută cu ea."

Cînd aducea vorba de bani, reacția era aceeași: "Discută cu Miriam, îți dă ea cît ai nevoie". Iar Miriam avea mereu aceleași răspunsuri, gata pregătite: "Ce să faci cu banii? Dau eu cît e nevoie pe mîncare și pe băutură. Nu-mi mai veni mie cu prostii din astea. Cincizeci de dolari — bani de buzunar — sînt mai mult decît de-ajuns". Lucrurile nu mai puteau continua așa. Cît să mai stea degeaba pe marginea piscinei? Săptămîna asta citise deja trei cărți, și era abia vineri. Soarele venise din nou sub umbrelă. Sări ca arsă în picioare. Trebuia să facă și ea ceva, să se ducă undeva. Poate Neely era acasă. Tocmai terminase al doilea film, iar studioul îi promisese o lună de vacanță. Intră în casă și-și puse niște pantaloni comozi. Îi părea bine pentru Neely. Primul film avusese un succes extraordinar, iar Jennifer văzuse cîteva secvențe dintr-al doilea — era formidabil. Totuși, nu prea se mai văzuse cu Neely în ultima vreme. Vorbeau din cînd în cînd la telefon, dar Neely tocmai își schimbase iar numărul, iar Jennifer nu-l avea pe cel nou, care nu era trecut pe lista abonaților.

Merse cu mașina opt străzi mai încolo — în California nimeni nu circulă pe jos. Oricum, dacă Neely nu era acasă, se hotărî să se ducă la Schwab's. Poate îl găsea acolo pe Sidney Skolsky și mai stătea nițel de vorbă cu el. Lui Sidney îi plăcea la Hollywood, dar înțelegea foarte bine starea lui Jennifer.

Mei deschise ușa. Era în costum de baie. Se mai împlinise, iar bronzul îi dădea aproape un aer sănătos. O conduse pe Jennifer la piscină.

— Vrei să guști ceva? Eu ..tocmai mîncam un sandviș. Jennifer clătină din cap. Se așeză pe un șezlong, la umbră.

Piscina lor era identică cu a ei. Aceeași formă de rinichi, aceeași porțiune cu cabine, același teren de tenis și același gen de bar. Privi în depărtare, spre colinele roșiatice. Ce făcea Mei, ședea și el așa, degeaba, toata ziua?

— Neely e la studio, îi explică el. Pentru proba de costume.

— Credeam că are liber luna asta

— Da, desigur, o lună liber înainte de filmare. Dar asta înseamnă o lună de probe la costume, teste de machiaj și imagini-cadru pentru publicitate. Trebuie să vină însă din clipă în clipă acasă. Hei, ai aflat? Ted Casablanca îi face toaletele.

— În ce sfere înalte a ajuns să se învîrtă! zise Jennifer. Ted nu creează modele decît pentru cele mai mari staruri.

Mei se gîrbovi parcă dintr-o dată, strîngîndu-și umerii osoși:

— Numai la Hollywood se poate așa ceva. Femeile leșină toate dacă mai știu eu ce poponan le desenează toaletele. Oriunde în altă parte, dacă dai banul, capeți ce vrei.

Ai pomenit la New York ca Saks să-și bată capul dacă clienta e demnă de confecțiile lui? Aici, însă, totul devine un simbol al statutului pe care îl ai. Neely ține acum cură de slăbire — să mori de rîs, nu alta, nu găsești?

— De ce? S-a mai îngrășat?

— Are cincizeci și trei de kilograme și jumătate. Afit a avut întotdeauna. Are un metru și cincizeci și doi — ceea ce înseamnă o greutate foarte bună raportată la

înălțimea ei. Casablanca ăsta, însă, vrea ca Neely să mai dea jos încă vreo șapte kilograme. Zice că ar arăta mai bine la față, iar veșmintele ar sta mai frumos pe ea. Ia niște pastiluțe verzi... n'u pune nimic în gură.

Neely își făcu apariția pe neașteptate, cu sufletul la gură, ca de obicei. Era încântată s-o vadă pe Jennifer.

— Ai auzit? se pițigăi ea, răsfățându-se. Ted Casablanca îmi face costumele! Oh, Jennifer, omul ăsta e divin! Am să fiu și eu frumoasă o dată în viață. Dacă ai ști ce chestii frumoase îmi face

— extrem de subtile și fine. Măiculiță, când îmi aduc aminte de oroarea aia roșie de tafta! Ted zice că trebuie să am un aer ștregăresc, genul de fetiță neascultătoare și șireată. Dar șic. în fond, acum am optsprezece ani — așa că era și timpul să mă mai schimb.

— Am auzit că ții cură de slăbire.

— Da... Mei, adu-mi niște lapte degresat. Jen, vrei și tu ceva?

— O Coca-Cola.

— N-avem decât apă minerală. N-am în casă nimic care îngrașă. Mei, fă-i lui Jen o limonada, ia zi ce mai faci? Neely așteaptă să-l vadă plecat, după care se întoarse spre Jennifer, privind-o îngrijorată, cu ochisorii ei de copil.

— Of, Jen, nu știu ce să mă mai fac. S-a schimbat atât de mult

— pur și simplu nu se poate adapta. Orice face, o dă mereu în bară.

— Nu'prea am aceeași impresie. Ți-a făcut o mulțime de reclamă. Articolul ăla din Screen World e o chestie senzațională.

Neely clătină din cap.

— Ți-a făcut studioul. I-au spus să nu-și mai bage nasul, încurcă mereu pe toată lumea. Au zis să nu-l mai prindă pe platou

— cică nu mai sînt naturală când e el pe-acolo. Iar Ted Casablanca spune că a ajuns bătaia de joc a întregului oraș.

— Dacă aș fi în locul tău, nu aș lua toate astea prea în serios. Știi bine cît de ordinari sînt homosexualii ăștia.

— Cum adică homosexuali?! făcu Neely, cu ochii scăpărînd de mînie. Să nu te prind că-i mai spui așa! La numai treizeci de ani, a câștigat deja trei milioane de dolari. Și să știi că nu-i homosexual!

— Zău?

— Da, zău. Doar ce-ți închipui că-am făcut astăzi? Probă la costume? Asta-i gargară pentru Mei. Am făcut dragoste — Ted și cu mine — în toate pozițiile posibile. în studioul ăla nemaipomenit al lui, cu aer condiționat. Ei, crede-mă, nu-i deloc... Se opri brusc. Mei apăruse, aducîndu-le tava cu băuturi.

— Am slăbit deja două kilograme, zise Neely cînd Mei îi întinse laptele. Scoase o sticluță și își vîrî în gură o pastilă verde. Ce invenție extraordinară, zise ea. Jen, sînt absolut formidabile. Îți taie efectiv pofta de mîncare. Singurul inconvenient e că îmi dau atîta energie încît nu mai pot dormi.

— Ia niște Seconal, îi sugeră Jennifer.

— Da, sînt bune?

— Formidabile. O frumusețe de păpuși mici și roșii, care te scapă de toate grijile și te binecuvîntează cu nouă ore de somn pe noapte.

— Pe bune, nu glumești? Am să încerc să iau și eu. Mei, sună-l acum pe doctorul Hoit. Spune-i să-mi trimită o sută de pastile din astea.

— O sută?! făcu Jennifer, încercîndu-se de mirare. Neely, doar nu sînt aspirine, ce-ți închipui?! Nu iei decît una pe noapte. Nici un doctor n-o să-ți prescrie mai mult de douăzeci și cinci deodată.

— Nu? Asta s-o crezi tu! Punem pariu că da? Doctorul Hoit e medicul studioului. E-n stare să-mi dea tot ce-i cer. Mei, sună-l imediat. Mei se îndreptă cam fără chef spre telefon. Hm, una pe noapte, auzi?!

Jennifer încuviință din cap. Nu vedea de ce i-ar fi spus lui Neely că ei i se întîmpla să ia și cîte trei deodată. Dar una era de-ajuns pentru Neely. În plus, și ea avea de gînd să renunțe la ele după ce punea lucrurile la punct cu Tony.

Mei ajunsese la telefon. Neely se uita după el, așteptînd să dispară din raza ei vizuală. Apoi își trase scaunul mai aproape:

— Trebuie să-mi pun altă diafragmă. Luna trecută, s-a întîmplat de două ori ca Mei să nu iasă la timp. Nenorocitul ăsta încearcă să mă lase însărcinată!

— Credeam că vrei să ai copii.

— Nu cu el. Am de gînd să-i dau papucii.

— Neely!

— Uite ce e, dacă vrei să știi, a devenit o adevărată pacoste. Jennifer, s-a schimbat complet. Nu mă stimulează deloc. Am discutat problema cu Directorul și îmi dă dreptate. Practic, Mei mă încurcă. A ținut-o morțiș că n-am de ce să slăbesc, urlînd tot timpul că arăt foarte bine așa cum sînt. Acum, însă, că am mai dat jos ceva, încep să am efectiv alură de star, cu un fel de aureolă fermecătoare. Vezi tu, Mei e plafonat. N-are stofă deloc, așa că n-o să se acomodeze și să rămînă mereu așa. Trebuie, însă, să fii foarte precaută. Tot ce-avem aici e în comun. S-ar putea ca Mei să aibă pretenții la jumătate din tot.

— Și cum ai să faci?

— Totul e deja aranjat. Vorbea acum în șoaptă de-a binelea. Directorul are grijă ca Mei să primească o ofertă importantă în Est. De la unele dintre cele mai renumite birouri de publicitate. Am să-l conving să se ducă. Directorul o să aranjeze treaba ca Mei să fie prins — știi tu — cu o fată. Iar eu am să obțin divorțul.

— Neely, dar nu se poate să faci una ca asta!

— Ei bine, și ce-ai vrea să fac atunci? Am adus vorba de divorț, săptămîna trecută, și știi ce-a făcut? S-a apucat să plîngă ca un copil. Zice că nu poate trăi fără mine. Spune și tu dacă nu e o pacoste pe capul meu?! Am nevoie de un bărbat care să-mi spună ce să fac, un tip pe care să mă bizui, nu de unul care să se sprijine el pe mine. Și-atîta mi-ar mai lipsi — să rămîn borțoasă cu el, că n-ar mai pleca nici în ruptul capului, nici chiar la New York.

— De unde știi că o să accepte slujba aia? ,

— îl conving eu. îi spun că dacă dă lovitura acolo — dacă ține treaba cu serviciul ăla — vin și eu după el, intru în cine știe ce spectacol pe Braadway, fac un copil și locuiesc la New York.

— Și chiar ai face asta?

Se uită la ea într-un fel ciudat.

— Să plec din California?! Să dau cu piciorul la toate astea? Ce, nu ești zdravănă? Îmi merge din plin aici. După următorul film am să fiu un star consacrat.

— Dar ai putea fi star și la New York, pe Broadway.

— Star pe Broadway, mare scofală! Țta-i un flecușeț. Când ești vedetă de film, ești vedetă oriunde pe lumea asta. Știai că filmul meu rulează la Londra? Țți dai seama ce nemaipomenit! La Londra — se știe cine sînt! Un singur film — și sînt de zece ori mai cunoscută decît Helen Lawson. Și cînd ești stea de cinema, lumea te și tratează ca atare. Se face totul pentru tine. Mi-aduc aminte că Helen a trebuit să meargă cu trenul pînă la New Haven, la fel ca noi toți, și să folosească o cabină prăpădită și friguroasă. Măiculiță, dacă ai vedea ce elegante sînt cabinele noastre de la studio — mai ceva decît a unui actor de teatru. Cabina mea e un bungalow, mare cît apartamentul lui Helen Lawson din Park Avenue. Cînd ajungi un bun de valoare — așa ca mine — tipii fac orice pentru tine. Numai ce i-am pomenit Directorului — așa-i spunem noi lui C.H. Bean. E un omuleț atît de minunat... drăguț de tot, și poți vorbi cu el ca și cu un tată. Practic, eu n-am avut parte de tată. Dar, cum Țți spuneam, numai ce i-am pomenit de faptul că aș vrea să mai slăbesc puțin. Măiculiță, știi ce-a făcut? Mi-a amenajat o saună în bungalow și a angajat o maseuză numai pentru mine. Și totul pe spezele lor. Cînd trebuie să mă duc undeva — ca de pildă la o premieră — îmi trimite mașină cu șofer și îmi împrumută blănuri și rochii. Iar dacă următorul film e la fel de măreț ca și celelalte două, Directorul mi-a zis că o să-mi facă alt contract, cu un salariu majorat — poate chiar două mii de dolari pe săptămîină.

— Neely, asta înseamnă într-adevăr o mulțime de bani.

— Ne, agenția lui Johnson Harris susține că merit chiar mai mult. De fapt, s-ar putea să intervină ei, pînă la urmă, și să negocieze, poate pentru două mii cinci sute de dolari. Și s-ar putea chiar să-i și obțin. Tot ceea ce am de făcut e să pocnesc din degete și capăt tot ce poftesc. Directorul zicea că poate după un an n-ar strica să renunț la casa asta închiriată și să-mi cumpăr o vilă în Beverly Hills. E mai select.

— Ce-ar fi s-o iei mai domol și să pui deoparte ceva bani?

— De ce? Acum nu mai mi-e frică. Și știi de ce? Fiindcă am talent, Jen. În Est, nu mi-am dat seama de asta. Pe-atunci gîndeam că oricine poate cînta și dansa. Dar, la al doilea film, am descoperit că puteam să și interpretez un rol așa cum trebuie. Ai văzut cînd plîngeam în film? Nu era glicerina. Directorul n-a făcut decît să-mi vorbească despre rol, de situația în care se afla fata aia, și m-am transpus cu totul. Am plîns de-adevăratelea. Jennifer încuviință dînd din cap.

— Da, m-ai făcut și pe mine să plîng. Am asistat la vizionare săptămîina trecută. Neely întinse brațele, entuziasmată.

— Îmi place enorm aici. Orașul ăsta e făcut pentru mine. Mei se întoarce și el.

— Pastilele or să sosească imediat. Doctorul Hoit a spus că ai avut o idee bună. Se așeză. Neely, vrei să vezi un film diseară?

— Nu pot. Miine trebuie să mă scol la șase. Proba de machiaj și culoare. Mei rămase abătut, privind absent spre piscină.

— Eu nu trebuie să mă scol la nici o oră. M-apucă pur și simplu nebunia, stînd așa, degeaba, pe-aici...

În timp ce conducea mașina spre casă, Jennifer se gîndea la Mei. Se întrebă, dintr-o dată, ce părere avea Tony despre ea. Devenise și ea o pacoste pentru el? Dacă Tony nu primea rolul în film, era decisă să insiste să se întoarcă amîndoi la New York. Putea face showurile radiofonice și de-acolo. Dar era exclus să nu primească rolul din film. Avea convingerea că Tony va fi distribuit în filmul acela. Jar ea trebuia să rămînă înțepenită acolo. Nu va mai trece multă vreme și Tony va începe să aibă aceeași părere despre ea precum Neely despre Mei. Dacă nu cumva se și întîmplase așa ceva! Va juca în filme cu tot felul de actrițe, iar starletele tinerele vor începe să umble după el. Cît mai putea continua așa, să stea degeaba pe lîngă el? Avea aproape douăzeci și șapte de ani și în scurt timp vîrsta își va spune cuvîntul... Puțin mai lipsise să nu treacă pe roșu, preocupată de nemaipomenita idee ce îi venise în minte. Cum de nu se gîndise la asta pînă atunci? Un copil! Trebuia să facă un copil! Tony s-ar apropia mai mult de ea, iar ea însăși ar avea cu ce să-și ocupe timpul și gîndurile. Ar avea o ființă pe care s-o iubească. Oh, Doamne, ce mult și-ar iubi copilul... ar fi atît de apropiați. Va avea o fetiță, nici nu concepea altfel! Și va fi o mamă exemplară. Ajunse acasă foarte bine dispusă. Știa că trebuie să păstreze totul secret.

Dădu mare atenție vestimentației pentru petrecere. Era hotărîtă să-și pună în aplicare proiectul chiar din aceeași seară.

Septembrie 1947

În luna august nu-i veni ciclul. La început se simțea prea emoționată și nu spuse nimic, dar în septembrie, cînd din nou nu avu ciclu, bănuiala deveni certitudine. Iar talia i se îngroșase cu cinci centimetri.

Ducîndu-se la doctor, acesta îi confirmă speranțele și o fericită. Tony era într-o ședință de înregistrare, cu ușile închise, așa că nu-l putea deranja. Dar trebuia să-i vestească cuiva formidabila bucurie. Îi venea să strige în gura mare, să-i spună polițistului din intersecție care dirija traficul; îi venea să se ducă la Schwab's și să anunțe pe toată lumea, țipînd de fericire, marea noutate. Dar n-ar fi fost corect. Probabil că Tony o să vrea să anunțe toată presa cu mare pompă. Neely! O să-i spună lui Neely. Era aproape ora cinci. Probabil că Neely terminase deja filmările. Se duse cu mașina pînă la studio. Portarul făcu verificările convenite și o îndrumă spre bungalovul impunător al lui Neely. Prietena ei era la ora de masaj.

— Hai înăuntru, strigă ea. Ai picat la țanc. Tocmai voiam să te sun diseară. Ghici ce s-aîntîmplat? S-a aranjat totul — Mei pleacă mîine la New York!

— Ești tot cu Ted?

— Bineînțeles! Doar ce-ți închipui că sînt? O vagaboandă?! Nu umblu cu mai mulți bărbați deodată. Ted și cu mine... Se opri și zbiră către maseuză: Gata, ajunge. Hai, valea! Vreau să discut cu prietena mea între patru ochi.

După ce femeia plecă, își aruncă prosopul.

— Ei, ce zici de noua Neely silfidă? Acum am cincizeci și unu de centimetri în talie și o greutate de patruzeci și patru de kilograme și jumătate.

— Și Ted te place așa slabă?

— Oho, și încă cum! Își puse un halat. Îi plac chiar și sîniile mei mici. S-au mai micșorat nițel, dar el zice că pieptul mare îi sugerează ideea de vacă. În plus, sîniile voluminoase arată ca dracu' în combinație cu linia asta nouă, cu umerii lați. Ne căsătorim imediat ce se rezolvă povestea asta cu Mei. A, știi ce? O să semnăm o înțelegere pre-nupțială. A fost ideea Directorului... în felul ăsta sîntem siguri amîndoi că ne căsătorim din dragoste, și nu de dragul banilor celuiilalt.

Căznindu-se să zîmbească, Jennifer spuse:

— Neely, ghici ce s-aîntîmplat?! sînt însărcinată în două luni.

— Oh, măculiță, făcu Neely, brusc îngrijorată. Bun, e un tip în Pasadena... Se zice că e foarte bun. Directorul le trimite la el pe toate tipele care rămîn borțoase. Tipul încearcă întîi cu sonda și dacă nu merge așa... Avortul nu e greu. Îți face chiar și anestezie.

— Neely, nu m-ai înțeles. Eu vreau să am copilul ăsta. Am plănuit să-l fac și sînt nespus de fericită că s-a întîmplat.

— Oh! Păi, ce să zic, e minunat. Știi ce, parcă a început deja să se vadă, acum că mi-ai spus. Nu mai ai talia aia minunată.

— Și ce dacă, am să am în schimb un bebeluș minunat, replică Jennifer, imitînd felul în care Neely pronunțase cuvîntul.

Neely rîse din toată inimă.

— După ce se termină totul, am să-ți dau cîteva păpuși verzi de-ale mele, ca să-ți recapeți mai ușor silueta.

— Se vede că la tine și-au făcut efectul.

— Dar necazul e că trebuie să le iei tot timpul. În clipa în care mă opresc, mîncînc ca o apucată. Dar senzația e nemaipomenită — parcă te pun pe jeratic, de ai impresia că ai putea dansa ore în șir. Și nu trece noapte să nu te pomenesc pentru pastilele alea roșii. M-au salvat de la moarte. Oh, dar ai încercat vreodată una galbenă? Se numesc Nembital. Dacă iei cîte una din fiecare — una roșie și una galbenă — mamă Doamne, ce mai dormi! Am aflat din proprie experiență. Pastila roșie te adoarme repede, dar efectul i se duce după șase ore. Aia galbenă acționează mai încet, dar pe o durată mai mare. Așa că, mi-am zis, ce-ar fi să le încerc pe amîndouă deodată? Nu fac așa decît la sfîrșit de săptămînă. Dorm cîteodată și douăsprezece ore la rînd.

— Acum, cînd sînt însărcinată, n-am de gînd să iau nimic. Nu vreau să-i dăunez cumva copilului.

— Da, dar dacă nu dormi arăți rău, nu-i așa?

— E prima oară în viața mea cînd nu-mi pasă cum arăt. Vreau un copil fără cusur. Nu-mi fac probleme nici dacă stau trează toată noaptea.

— Pari cam de modă veche, rînji Neely, dar presupun că așa am să fiu și eu. După ce mă mărit cu Ted și îmi negociez noul contract, las și eu un copil. Pînă atunci însă — slavă Domnului că am păpușile astea roșii, galbene și verzi.

Jennifer spera ca Tony să nu fi plănuit nimic pentru seara respectivă. Voia să meargă amîndoi — fără Miriam — la restaurantul acela mic din Valley și, acolo, să-i spună lui Tony.

Văzu o mașină pe alee. Era a Deliei, servitoarea angajată cu jumătate de normă. Oh, fir-ar să fie! Asta însemna că se pregătea ceva pentru diseară.

Miriam o aștepta.

— Tony a semnat astăzi contractul! făcu ea. Chipul lipsit de orice frumusețe radia de fericire. Doar au vizionat proiecțiile de probă color turnate acum. A obținut un angajament pe cinci ani la Metro, iar de luni în două săptămîni începe filmările. Îmbracă-te ca o adevărată doamnă diseară — vin la masă regizorul și nevastă-sa. Iar mai târziu, trec pe-aici dirijorul orchestrei și încă vreo câțiva din echipă.

Jennifer își alese toaleta cu grijă. Foarte bine, avea să le împărtășească vestea la cină. Public! Chinuindu-se să-și tragă fermoarul de la rochie, își dădu seama că nu mai putea aștepta multă vreme. Oricum, în scurt timp Tony avea să observe. Înainte de masă, bău un Martini. Miriam se holbă la ea, uimită.

Jennifer era nemaipomenit de voioasă, făcea conversație de salon cu nevasta regizorului, servea sandvișurile — într-un cuvânt, ca o soție hollywoodiană ideală. Așteptă să se servească vinul la masă, după care se ridică încet în picioare, ținînd paharul sus. Evitînd cu precauție privirea fixă și ostilă pe care i-o arunca Miriam, spuse:

— Vreau să închin un toast — pentru mine. Apoi chicoti: Adică, pentru ceea ce este în mine. Tony și cu mine o să avem un copil.

Toți ovaționară și ciocniră paharele; Tony sări de pe scaun și o îmbrățișă. Lui Jennifer nu-i scăpă însă faptul că Miriam se sufocase de mirare, scosese un gîjîit răgușit, iar pe chipul ei se întipărise o expresie de amară suferință. Cînd entuziasmul general se mai potoli, Jennifer îi întîlni privirea. De data aceasta, pe fața grasă și flască a lui Miriam se vedea doar un surîs agreabil.

După ce plecă ultimul musafir, Miriam se întoarse spre Jennifer. Surîdea în continuare.

— Fugi sus, mămico, îi zise ea. Ai nevoie de multă odihnă. Vreau să mai discut cîteva detalii despre film cu Tony, după care îl trimit direct sus pe noul tatic.

Cum ieși Jennifer, se răsuci valvîrtej spre el:

— Parcă ți-am spus să folosești întotdeauna ceva.

— Așa am și făcut, rînji Tony prostește. Cred că a fost un accident.

— Cum adică un accident? șuieră Miriam. Chestiile alea din cauciuc sînt solide.

Ți-am cumpărat din cele mai bune. Astea nu se rup.

— Oh, nu le mai folosim de cîteva luni. Jen mi-a spus că nu-i nevoie să-mi pun.

Mi-a zis că are diafragmă.

— Ți-am spus să nu te lași niciodată convins de vreo fată să faci așa ceva. Poți să ieși cine știe ce boală...

— De la Jen? se miră el rîzînd. În plus, senzația e mult mai plăcută fără așa ceva.

— Un copil te leagă de mîini și de picioare.

— Nee. Doar avem destui bani, nu? În plus, nu uita că mai e și filmul. Și vreau să am un copil. O să fie foarte nostim.

Cu coada ochiului, Miriam o văzu pe Jennifer coborînd scările, îi spuse lui Tony:

— Dacă ai să ai un copil, o să trebuiască să stai mai mult pe-acasă.

Jennifer se oprișe pe scări și asculta. Fiind cu spatele la ușă, Tony n-avea cum s-o vadă.

— Perfect, am să stau mai mult pe-acasă, făcu el, ridicînd din umeri.

— Și ai să renunți la cîntăreața aia roșcată? Părea înspăimîntat.

— Cum ai aflat?

— Uite ce e, nu există ceva ce eu să nu știu. Dar nu te teme — nu-i spun lui Jennifer.

— Ce să-i spui lui Jennifer? Întrebă aceasta, intrîndîn cameră. Miriam se prefăcu surprinsă. Tony arăta speriat de-a binelea.

— Nu-i nimic, Jen, zise el. Miriam — cu ideile ei țicnite. Asta numai fiindcă mă tot prostesc cu Betsy. Știi care — roșcata din spectacolul meu radiofonic, cea din grupul vocal. Ne prostim și noi, atîta tot.

— Halal așa prosteală, se răsti Miriam. De trei ori pe săptămînă, după-amiaza, face amor cu ea în cabina lui de la studio. Cu tine poate că nu folosește prezervative, Jennifer, dar îi cumpăr o cutie pe săptămînă și tot timpul rămîne fără!

— Uite ce-ai făcut! se vaită Tony, văzînd-o pe Jennifer cum iese ca o furtună din cameră.

— Ce-ar fi s-o convingi să scape de copil? Ascultă-mă pe mine, Tony. Nu e bine pentru cariera ta. Există o mulțime de doctori care pot rezolva problema asta.

— Vreau copilul, se încapățîna el.

— Tony... Miriam încerca să-l încînte cu vorbe dulci. Gîndește-te numai la imaginea ta profesională. Apari ca un actor principal tînăr, frumos — studioul o să declare că ai numai douăzeci și patru de ani. Un copil ar strica această imagine...

— Prostii! Și Sinatra are copii. La fel și Crosby. Nu te las să ni-l iei! Urcă scările în fugă după Jennifer.

Cînd intră în cameră, o găsi întinsă de-a curmezișul patului, plîngînd în hohote.

— Iubito... Se așeză lîngă ea și începu să-i maseze ceafa. Nu lua în seamă ce a spus Miriam. O să avem copilul ăsta.

— Cum să nu iau în seamă?! exclamă ea, ridicîndu-se, cu fața mînjită de rimei.

Cum să nu iau în seamă?! S-o las în continuare să ne dirijeze existența — ba chiar să-ți cumpere și prezervative! Și în tot timpul ăsta, cît eu stau singură acasă, plictisindu-mă de moarte și îmbătrînind lună de lună, tu îți faci de cap cu cîntăreața aia! Iar eu stăteam așa — și mă uitam la Miriam cum se îngrașă tot mai mult pe zi ce trece și devine mai autoritară!

— Și eu ce să fac? scînci el.

— Să-i spui să plece! Că de acum încolo eu am să mă ocup de casa asta.

— Nu pot să-i fac așa ceva lui Miriam. Unde să se ducă?

— Unde vede cu ochii! Numai să dispară de-aici! Poți să-i dai și jumătate din cît câștigi, numai să ne lase să ne trăim viața. Măcar o dată să fim și noi soț și soție — nu doi copiii care locuiesc cu Miriam!

— Și cine o să se ocupe de toate? Cine o să-mi scrie cecurile și o să-mi citească toate contractele?

— Oh, Tony, ceilalți oameni au manageri de afaceri — de ce n-ai avea și tu?! .

— Dar de ce să angajăm un străin care să mă tragă pe sfoară?! Sora mea face treaba mai bine decît oricine și întotdeauna urmărește doar interesele mele.

— Dar nu mai pot să trăiesc cu ea! Brusc, Tony se încorda.

— Cum adică, îmi ceri s-o dau afară pe soră-mea?

— Tony, îl imploră ea. Vrei să spui că asta se cheamă viață? Nu dăm recepții decît dacă e vorba de afaceri, fiindcă Miriam zice că petrecerile sînt o cheltuială inutilă. Iar acum Miriam tot discută despre cumpărarea casei ăsteia îngrozitoare. Nici nu m-a întreat și pe mine dacă-mi place. Deși Dumnezeu știe de ce am avea nevoie de cf casă. În stilul în care trăim, ne-am descurca foarte bine și cu un apartament cu două camere. N-avem nici un fel de viață.

— Trebuie să repet trei zile pe săptămîină! zberă el. Am de făcut spectacolul.

Trebuie să ascult cîntece noi și să le învăț... să cînt în scopuri de binefacere... să pozez pentru filme publicitare. Ce-ai vrea să fac? Să stau degeaba și să te distrez pe tine? Cînd te-ai măritat cu mine știai ce fel de viață am. Miriam. nu iese deloc în lume. Nu merge nici măcar în jumătate din locurile unde ne ducem noi. Luna trecută ne-am dus la trei spectacole de binefacere, fără ea, și-ai auzit-o cumva să se plîngă?

— Nu, dar în schimb am auzit-o ore întregi la telefon, chinuindu-se să obțină și ea un bilet. Ne-am dus fără ea numai fiindcă studioul n-a trimis decît două bilete. Mă mir că nu doarme cu noi!

— Pînă să apari tu, mi-a închinat toată viața ei. Ea m-a crescut. Nu se vaită niciodată. Nu e egoistă deloc... e bună... blîndă... iar tu ai vrea s-o dau pe ușă afară!

— Tony, alege — ori eu, ori Miriam!

Cîteva clipe se priviră fix, fără să scoată o vorbă. După care Tony începu să suridă ca un puștan.

— Doar nu vorbești serios, iubito. Ai să faci copilul — uite, ai văzut, i-am ținut piept în problema asta! Hai, vino la culcare. începu să se dezbrace.

Pe întuneric, în liniște, întinse mîna în pat ca s-o îmbrățișeze.

— N-am lămurit încă nimic, zise ea, pe un ton aspru.

— Ce să lămurim?

— Problema cu Miriam.

— Miriam rămîne aici. Și tu la fel. îi smulse cămașa de noapte, căutîndu-i sîinii cu buzele. încercă să-l împingă. Nu. îi vreau. în curînd or să fie plini de lapte. Mmm... o să mă lași să sug și atunci?

Jennifer începu să plîngă încetișor. Tony ridică privirea.

— Hai să ne iubim. De ce plîngi? Hohotea și mai violent.

— Să nu-mi spui că te-ai supărat fiindcă m-am culcat din cînd în cînd cu Betsy!

Jennifer sări jos din pat. Oh, Doamne! Ce fel de bărbat mai era și ăsta!

Tony se așeză în fund și aprinse lumina. Părea complet nedumerit.

— N-o iubesc pe Betsy... .

Jennifer se prăbuși pe un fotoliu și își încolăci brațele în jurul pieptului gol, tremurînd toată.

— Atunci de ce-ai facut-o? întrebă ea printre suspine.

— Fiindcă era acolo, la îndemîină, presupun.

— Dar știi că eu sînt tot timpul aici...

— Cum să dau buzna înapoi pînă la tine în timpul repetițiilor, iar ea era mereu acolo... Dar, uite, treaba asta nici nu contează pentru mine. Îți promit că n-am să mă mai culc cu Betsy. Ei, fir-ar să fie, o pun pe Miriam s-o dea afară astăzi — ce zici, e bine? Haide acum, vino în pat.

— Dar nu-i numai Betsy. Și tu, Tony — nu te înțeleg. Tu ce gîndești, ce simți?

— În clipa asta te vreau pe tine. Asta simt. Hai, iubito... Neștiind ce altceva să facă, se băgă la loc în pat și acceptă

îmbrățișările lui. Tony își satisfac pofta, după care se întoarse pe o parte și se cufundă imediat într-un somn profund. Jennifer se sculă și înghiți trei pastile roșii. Nu adormi însă decît tîrziu, cînd începuse să se lumineze de ziuă.

Dimineața, după ce Miriam și Tony plecară la repetiție, Jennifer îi dădu un telefon lui Henry Bellamy. îi relată întreaga poveste.

— Cred că cel mai bine ar fi să-ți iei tălpășița și să te duci, îi zise Henry. într-un fel sau altul, tipa o să te facă să pierzi copilul — fie și numai agasîndu-te la disperare.

— Ce să fac?

— Depinde. Ce sentimente ai față de individul ăsta?

— Nici nu mai știu. Cîteodată mi-e milă de el, cînd văd cum i-a spălat Miriam creierii. Alteori, ca de pildă azi-noapte, îmi provoacă numai silă. Tony are însă o latură bună și blîndă. Nu e om rău. Asta-i și partea ciudată a lucrurilor. Nu are nimic rău sau hain în el. Problema e că nu s-a maturizat. Și asta din vina lui Miriam. I-a băgat în cap că lumea e la cheremul lui, că poate face tot ce pofteste, cu condiția să cînte tot timpul. Eu cred că am putea să ne clădim o viață frumoasă împreună dacă aș reuși să-l conving să termine cu soră-sa — dar nu reușesc deloc să-l conving.

— Jennifer, ești tînăra. Sfatul meu e să scapi de-acolo cit timp se mai poate.

— Nu sînt chiar atît de tînăra pe cît crezi tu, Henry. Te-am mințit în privința vîrstei...

— Ei și? Ai toată viața înainte. Nu însă și dacă rămîi acolo, din cîte îmi dau eu seama. Dacă te cramponezi să stai acolo și reușești să faci copilul, Miriam o să pună mîna și pe el.

— Nu!

— Vino atunci la New York. în felul ăsta te convingi și dacă Tony e bărbat cu adevărat și vine după tine. Ba chiar am să încerc să-l conving că pot să mă ocup de afacerile lui la fel de bine ca și Miriam. O scoatem la pensie, cum s-ar zice, pe bătrîna doamnă, iar tu ai să ai toate șansele să faci din el un bărbat în toată puterea cuvîntului. Dacă nu marșează la toate astea, înseamnă că nu trebuie să-ți pară rău — n-ai pierdut nimic.

— Ai dreptate, Henry. E clar că nu pot să mai continui așa.

— Îți rezerv o apartament la "Pierre". Lasă-le un bilet că ai fost chemată la New York pentru o audiție în vederea unui spectacol. Ai grijă și lasă-ți acolo cît mai multe haine, ca Miriam să nu poată spune că ai dezertat.

— Dar Tony și Miriam știu că n-am cum să mă angajez într-un spectacol dacă sînt însărcinată.

— Normal, treaba lor. Țasta-i numai un aspect tehnic. Ai grijă să mai scrii un bilet identic și altcuiva — eventual Annei — ca să ai dovadă, în caz că-ți va trebui. Și trimite-mi și mie o telegramă în care să spui că accepți oferta mea de a veni pe coasta de est.

Jennifer îi urmă sfaturile punct cu punct. Și, spre încântarea ei, Tony se urcă în avion și veni după ea la New York. Se plimbă încolo și înapoi de nenumărate ori prin salonul apartamentului ei; o imploră ; se jură că o iubește și că e gata să facă tot ce dorește ea, dar nu și să scape de Miriam.

— Dar eu numai asta îți cer, insistă ea. Tony era de neînduplecat.

— Ea se ocupă de banii mei și îmi dirijează cariera. N-am încredere în nimeni decât în Miriam.

— Nici în mine? în mine n-ai încredere?

— Nu mă pisa, Jen. Ești cea mai mișto tipă cu care m-am culcat vreodată, dar...

— Tipă! Asta-i tot ce sînt eu pentru tine?!

— Dar ce-ai vrea să fii?! Iisuse, Miriam are dreptate. Vrei să mă acaparez cu totul, să mă storci de vlagă! Tot ce am mai bun în mine dau cîntecului.

— Iar mie ce-mi dai atunci?

— Asta! făcu el, arătînd spre șlițul pantalonului. Și ar trebui să te mulțumească din plin.

Tony se întoarse în California. Henry întocmi o înțelegere de despărțire temporară. Jennifer urma să primească cinci sute de dolari pe săptămîină pînă la nașterea copilului, după care avea să beneficieze de o mie de dolari pe săptămîină, plus cheltuieli și pensie alimentară. Faptul că aștepta un copil rămînea un secret pînă ce sarcina avea să devină vizibilă. Divorțul urma să aibă loc după nașterea copilului. Despărțirea ei de Tony deveni subiect de prima pagină în toată presa. În prima săptămîină rămase la "Pierre" și, cu ajutorul pastilelor roșii, dormi în* cea mai mare parte a timpului. În cele din urmă, Arme începu să se îngrijoreze și insistă ca Jennifer să se mute la ea. O forța pe prietena ei să meargă la teatru și, aproape în fiecare zi, se întîlnea cu ea în oraș să ia masa de prînz împreună. Cu toate acestea, Jennifer continua să fie abătută și deprimată.

Singura ei eliberare venea noaptea — odată cu păpușile roșii.

Octombrie 1947

Jennifer era însărcinată în trei luni și ceva cînd Miriam își făcu apariția. O sună de la aeroport. Era urgent să se vadă imediat cu Jennifer.

Lui Jennifer îi cresc moralul. Miriam n-o mai speria acum. Poate că ea era acum cea speriată. La telefon i se păruse disperată. Tony era, probabil, abătut — poate că nici nu mai cînta la fel de bine —, așa că Miriam venea s-o implor să se împace cu el. Ei bine, în cazul ăsta trebuiau să-i accepte condițiile ei. Miriam să plece, iar Tony să vină la ea și să-i ceară iertare.

Nu-l iertase, dar încă se mai agăța de speranța că, despărțit de Miriam, Tony ar putea să-și definească personalitatea. Iar copilul — da, nașterea lui trebuia să schimbe situația. Jennifer voia ca fetița ei să aibă tată, nu să crească așa cum crescuse ea, într-o casă plină de femei. Tony avea să se maturizeze... era încă tînăr.

Cînd o pofti pe Miriam înăuntru, Jennifer știa că arăta foarte bine și că în apartament era curat și ordine. Se simțea stăpînă pe situație. Izbuti chiar să și zîmbească.

— Ia loc, Miriam. Vrei o cafea?

Femeia își lăsă trupul masiv într-un fotoliu, așezîndu-se dreaptă și încordată. Ochii îi alunecară spre talia lui Jennifer.

— Lasă cafeaua. Hai să trecem peste politețuri și să vorbim despre ce mă doare. Jennifer continua să zîmbească.

— Și ce te doare, mă rog ? Miriam miji ochii.

— E într-adevăr copilul lui Tony ?

— Ai răbdare și ai să te convingi, se rățoi Jennifer. Sînt sigură că o să semene leit cu el.

Miriam se ridică în picioare și începu să măsoare odaia în lung și-n lat. După care se întoarse spre Jennifer și îi spuse:

— Cît vrei ca să scapi de el? Jennifer o fixă cu o privire glacială.

— Uite ce e: dacă bani vrei, am să-ți dau, îi zise Miriam. O să facem o înțelegere avantajoasă. În scris. Și poți să-ți primești cei o mie de dolari pe săptămîină și fără copil. Numai să scapi de el.

Jennifer se simți zăpăcită.

— Tony știe de toată povestea asta? Asta vrea și el?

— Nu, Tony habar n-are că sînt aici. I-am spus că mă duc la Chicago să mă întîlnesc cu sponsorul lui pentru spectacolul radiofonic, Ca să obțin un contract mai bun. Am venit aici din proprie inițiativă, să te înduplec pînă ce nu intri în luna a patra și nu e prea tîrziu să faci un avort.

Jennifer vorbi cu voce joasă, încordată :

— Știi, Miriam, pînă în clipa asta nu te-am urît niciodată cu adevărat. M-am gîndit întotdeauna că ești egoistă, dar știam că măcar era în interesul lui Tony. Acum, însă, mi-am dat seama ce se întîmplă: ești piază rea.

— Iar tu ești mama americană tipică! se răsti Miriam. Presupun că de-abia aștepți să te plimbi în parc cu căruciorul, așa-i?

— Îmi doresc copilul ăsta, îi răspunse Jennifer cu patos. Miriam... de cînd mă știu n-am avut pe nimeni care să țină cu adevărat la mine. Maică-mea și bunică-mea au trăit tot timpul cu ideea că sînt o pacoste. Tot ce mi-au auzit urechile întotdeauna a fost cît de mult mînînc, cît de mult costă să-mi cumpere încălțăminte, cît de repede cresc și îmi rămîn hainele mici. Ajunsesem să-mi fie frică atunci cînd nu mai încăpeam în pantofi. Știam că urma o scenă. Apoi, cînd m-am făcut mare, a început problema cu cîți bani pot să le aduc în casă - dă-mi, dă-mi, dă-mi, asta auzeam mereu. Așa am ajuns să mă mărit cu prințul. N-a fost poate cine știe ce căsătorie din dragoste nebună, dar m-am gîndit că în felul ăsta puteam să le întrețin pe mama și pe bunica — și aveam de gînd să fiu o soție bună. Lui însă nu-i păsa de mine — se folosea și el de mine. Pe Tony l-am iubit. Tot ceea ce am pretins vreodată a fost să mi se dea ocazia să-i fiu soție cu adevărat, dar tu nu mi-ai oferit niciodată această posibilitate. Te-ai băgat peste mine, m-ai dat la o parte. Acum am să am însă un copil. Fetița o să mă iubească și o să fie a mea. Și am să muncesc pentru ea.

Am să muncesc din greu. Acum strîngbani. Nici haine nu-mi mai cumpăr. După ce se naște copilul, am să fiu manechin... am să economisesc... iar fetița o să aibă tot ceea ce-și va dori.

Cîteva clipe, Miriam rămase tăcută, privindu-și fix mîinile durdulii. După care spuse:

— Jennifer, poatecă te-am judecat greșit. Dacă da, iartă-mă. Oftă din rărunchi. Bine, întoarce-te la Tony. Am să te las să te ocupi de casă...x> să încercăm să ne descurcăm cumva. Am să fac tot ce pot — numai că trebuie să faci avortul ăsta!

— Miriam, pleacă, te rog. Nu vreau să te jignesc. Am să fac copilul ăsta. Și am să-l aduc și pe Tony înapoi. Cînd o să afle că i s-a născut copilul, o să vrea să-l vadă. O să ne vrea pe amîndouă, pe mine și pe fetița, ai să vezi.

— Jennifer, spuse Miriam, pe un ton aproape blînd. Ascul-tă-mă mai bine, te rog. L-ai părăsit pe Tony, și erai iubirea vieții lui. Corect? A făcut așadar o tentativă copilăroasă să te aducă înapoi. Atîta tot. De atunci, a ieșit în fiecare seară cu altă față. În numai trei săptămîni, a uitat complet de tine.

— Pleacă, Miriam, te rog, îi spuse din nou Jennifer cu lacrimi în ochi. M-ai rănit destul. De ce mai continui?

— Acum încerc să te ajut, explică femeia. Dacă n-aș ține cît de cît la tine, te-aș lăsa să mergi înainte așa. Ce-am avea noi de pierdut? Din punct de vedere financiar, tranzacția e făcută, iar pensia este deductibilă. Așa că acum vorbesc pentru tine. Am încercat să te conving să avortezi prin toate căile posibile, străduindu-mă totodată să-l protejez pe Tony. Dar ești tare încăpățînată. Începu să se plimbe din nou prin cameră. Uite, de ce crezi tu că ți-am spus de Tony și de toate fetele alea cu care umblă? Ca să te rănesc? Nu, ca să te scutesc de suferințe mai mari. Fiindcă niciodată n-ai să știi ce înseamnă sentimentul de mamă pînă ce n-ai ținut copilul în brațe. Pruncul devine o parte din tine. îl iubești cu o dragoste de care nici nu visai că ești capabilă — și dacă i se întîmplă ceva rău copilului, suferi mai mult decît pentru oricare bărbat din lume. Jennifer, pe tine nu te-a frapat niciodată faptul că Tony e... în fine... copilăros?

Jennifer se uită curioasă la ea. În vocea lui Miriam deslușea o intonație pe care n-o mai auzise niciodată înainte.

— S-ar putea ca Tony să fie copilăros, recunosc eu, dar poate că tu ești de vină, Miriam...

— Jennifer — Tony a rămas copil, intelectual și emoțional.

— Asta numai fiindcă l-ai protejat excesiv.

— Nu, tocmai de aceea l-am protejat. Și de-aia nu vreau să faci un copil cu el. De dragul tău, ca și de dragul lui.

— Nu înțeleg.

Miriam se așează lîngă ea.

— Jennifer, ascultă-mă bine. Cînd era mic, a avut convulsii. S-a născut cu probleme la creier. Doctorii de la spital mi-au explicat, dar la început eram prea tînără ca să pricep. Nu-mi venea să cred că Tony avea ceva. M-au avertizat că n-o să fie niciodată normal dar avea numai un anișor și era atît de frumos! Refuzam, practic, să înțeleg. Dar cînd a ajuns la vîrsta de șapte ani și nu a fost în stare să

termine clasa întâi, am început să pricep ce se întâmpla. Eram deja mai mare și l-am supus la tot felul de analize. De data asta am reușit să-mi formeze o imagine clară și completă a situației lui Tony. Jen, cum de n-ai observat?! Tony abia dacă reușește să citească reviste cu benzi desenate. Nu poate să adune mai departe de cincizeci. Dar el n-are habar de imperfecțiunea asta psihică și intelectuală. L-am ferit de adevăr, dirijându-l tot timpul, dându-i de înțeles că nu știe lucrurile respective fiindcă mă ocup eu de ele. De-aia îi tot spun că singura lui grijă în viață este să cînte.

— Ziceai însă că a avut convulsii cînd era mic. De-aici trebuie că i s-a și tras. Nu văd nici un motiv ca bebelușul nostru să nu iasă normal, argumentă Jennifer.

— Genul de afecțiune de care suferă el se transmite ereditar. Doctorii nu cunosc exact ce anume provoacă această boală, dar există toate șansele ca Tony să fie complet nebun la vârsta de cincizeci de ani. Iar copilul lui se va naște cu aceeași tară. Dacă are noroc, s-ar putea să ajungă la mentalitatea unui copil de doisprezece ani, dar există și riscul de a rămîne la o fază și mai rudimentară. Se opri, aducîndu-și aminte de ceva. Jennifer, habar n-ai ce înseamnă o boală ca asta. Cînd am descoperit ce e cu Tony, am devenit bisericoasă. Începusem să mă rog. M-am dus la biserică — orice fel de biserică — și îl tîram și pe Tony după mine. L-am băgat în corul de copii de la biserică. Așa am descoperit că are voce. Mi-am dat seama atunci că asta era singura lui șansă. Tot ce cîștigam dădeam pe lecții... Oftă. Dar asta a fost odată, demult — acum așa stau lucrurile. Copilașul ăsta din pîntecul tău nu va moșteni probabil vocea lui Tony, dar îi va moșteni; în schimb, boala.

— Și tu, cu tine ce-o să se întîmple? întrebă Jennifer. Ai să înnebunești și tu? Miriam clătină din cap.

— Sîntem din tați diferiți. Tony nu știe lucrul ăsta. Te rog, Jennifer — de dragul tău — scapă de copilul ăsta.

— De unde știi eu că spui adevărul?

— Am luat cu mine dosarul medical. Scoase din poșetă un plic voluminos. Nici nu m-așteptam să mă crezi. În fond, de ce ai fi făcut-o? Nu m-am purtat niciodată prea frumos cu tine. Îi dădu plicul. Du astea la orice neurolog. Dar fă-mi o favoare, Jennifer. Nu bate toba despre toate astea în tot orașul. Pentru Tony, asta ar însemna sfîrșitul carierei. Iar chestia asta l-ar termina. Știi că, probabil, o să ajungă într-o bună zi într-un spital de boli mintale, dar dacă chestia asta se află acum, ar ajunge imediat direct la nebuni. Uite de ce pun mereu bani deoparte. Ai crezut că sînt meschină, dar strîng bani ca să aibă din ce să se întrețină mai tîrziu. Adun cent cu cent, cît pot de mult. Nu vreau ca, după ce eu n-o să mai fiu, să ajungă în cine știe ce azil de săraci. Vreau să aibă suficient cît să-și poată permite să stea într-un sanatoriu civilizată pînă la capătul zilelor. Între timp, însă, poate că i-au mai rămas încă cincisprezece ani — sper, oricum...

Jennifer îi dădu plicul înapoi.

— Te cred, Miriam. Nimeni n-ar fi în stare să inventeze o poveste atît de cumplită. Miriam avea lacrimi în ochi.

— Jennifer... îți doresc într-adevăr tot binele din lume. Ești binevenită lângă Tony, dar meriți o viață rjnai bună. Și te implor, de dragul lui, nu spune nimănu. Ai să găsești pe altcineva. Te rog, fii bună cu Tony. Scapă de copil și uită-l pe Tony. După ce plecă Miriam, Jennifer rămase așezată, privind în gol, ore de-a rândul. Apoi înghiți trei pastile roșii și se duse la culcare.

Niciodată nu le-a dat Armei sau lui Henry vreo explicație pentru hotărîrea pe care o luase. Își găsi singură doctorul, -un bărbat drăguț, cu o înfățișare curată, din New Jersey. Avu parte de o masă de operație aseptică și de o asistentă medicală eficientă. Avortul o costă o mie de dolari. Sora îi injecta în braț pentotal de sodiu, iar efectul medicamentului fusese mai plăcut decît senzația pe care i-o dădea Seconalul. Cînd se trezi, totul era rezolvat. După două săptămîni, parcă nici nu fusese nimic. Talia îi reveni la dimensiunea normală și se duse cu avionul în Mexic, pentru divorț. Cînd se întoarse, intră în viitoarea și agitația specifice premierelor de toamnă și porni prin magazine să-și cumpere toalete noi. Se purtau rochii mai lungi și toată lumea era fascinată de ecranul de douăzeci de centimetri numit televizor. Nu aveai mare lucru de văzut, cu excepția competițiilor de lupte, a jocurilor cu mingea și a derbiurilor pe patine cu rotile, dar lumea vorbea peste tot că televizorul avea să însemne moartea radioului.

Jennifer se angaja din nou la Longworth Agency și se făcu manechin. În scurt timp, dulapurile Armei plesneau din nou de rochii pe care Jennifer nu le mai purta. Telefonul suna tot timpul, iar Jennifer era implicată total în noua ei viață socială, tîrînd-o și pe Anne după ea.

Jennifer se întîlnea cu mulți bărbați, dar îl prefera pe Claude Chardot. Francez, producător de film, avea un șarm galic specific și era deosebit de curtenitor. Annei nu-i plăcea de el, dar Jennifer se aruncă într-o aventură romantică tumultuoasă, cu dejunuri prelungite, care țineau cîte trei ore, cu sărutat de degete și dans la St. Regis. Claude Chardot nu prea știa englezește, iar Arme rămase uimită cît de bine vorbea Jennifer franțuzește.

' în Ajunul Crăciunului, Jennifer și Arme împodobiră un brăduț. Claude urma să vină pe la ele, împreună cu cîțiva prieteni.

— Pleacă peste zece zile, zise Jennifer, melancolică.

— Chiar ții la el? Adică, ții cu adevărat? o întrebă Anne. Jennifer încreți din nas.

— Păi... e altfel decît ceilalți. Tu ce părere ai despre el? Hai, fii sinceră.

— Nu știu ce să zic. Fiindcă ori nu înțeleg ce spune, ori ciripiți amîndoi în franceză, iar eu mă chinui să pricep engleza pocită a prietenului-lui. Dar am reușit să descifrez, din ce spune Francois, amicul lui, că Claude al tău are pe undeva și o nevastă.

— Bineînțeles, probabil și o amantă, replică Jennifer cu dezinvoltură. Ori de cîte ori mă încurc cu un tip, poți să fii sigură că e un ticălos. Vrea să plec cu el la Paris.

— Sper că nu-ți trece prin minte să faci așa ceva! Jennifer ridică din umeri, nepăsătoare.

— Vrea să mă pună să joc acolo în filme. Zice că aș fi ceva senzațional cu alura asta tipic americană și vorbind atît de bine franțuzește.

— Dar spuneai că nu ești bună ca actriță.

— Claude vrea să joc în filme sexy. Roluri artistice, dar pe jumătate goală.

— Ce?!

— Acolo se acceptă chestii din astea, Anne. Sînt o mulțime de actori celebri care fac așa ceva. Nu înseamnă nimic, de fapt. Oh, nu mă refeream la filme cu porcării, ci la cele artistice, cu acțiune și intrigă. Numai că, de pildă, cînd faci baie într-o scenă, te filmează ca atare.

— Și de ce-ai face așa ceva?

— Mai bine zis, de ce n-aș face? Ce-mi rămîne de făcut aici? Am fost senzația ultimului sezon. În scurt timp am să am douăzeci și opt de ani, și nu uita că am în spate două căsnicii nereușite. N-am cum săîntîlnesc nici un tip ca lumea aici. Am deja o reputație. Căsătorită o dată cu un prinț și a doua oară cu o stea de cinema — bărbații au impresia că sînt prea sus pentru nasul lor. Poate că soluția e Parisul. Știu, Claude nu e sincer. Mi-a împuiat capul cu povestea asta romantică numai ca să mă determine să semnez contractul cu el. Vrea să scoată bani de pe urma mea. Și ce dacă? Ce am de pierdut?

— Dar nu ești decît de scurtă vreme la New York, de ce nu mai aștepți puțin?

— Sînt prea cunoscută. Mie nu mi s-ar mai putea întîmpla nimic nou. Oh, sigur, aș putea juca într-un alt show, dar n-ar fi un rol prea grozav. Și pe urmă, ce mai vine? Nu sînt prea grozavă nici ca manechin. Am destui bani din pensie, dar mi s-a acrit de Mo-rocco și de Stork și de aceleași mutre răsuflete. Și cu tine cum mai e? Tot mai ești îndrăgostită de New York? Anne clătină din cap.

— Nu, mi-a cam trecut de cînd a plecat Lyon. Am citit în Times că luna viitoare îi apare cartea. Probabil că lucrează la următorul roman.

— Te-ai mai culcat cu cineva de-atunci? ,

— Nu. N-am putut. Știu că-i o prostie, dar tot îl mai iubesc pe Lyon.

Anne

Ianuarie 1948

În ziua plecării lui Claude, la "21" avu loc un dejun de trei ore. Cînd sosi Anne, petrecerea era deja în toi. Pe masă se afla un recipient mare de metal cu caviar iranian și inevitabila frapieră cu șampanie la gheață. Jennifer, radioasă, făcea pe amfitrioana pentru Claude, prietenul lui, Francois, și un alt bărbat, pe care Anne nu-l mai văzuse.

— Sînt Kevin Gillmore, îi spuse străinul. Jennifer zîmbi, arătîndu-și dantura superbă.

— Ei, Anne, nu se poate să nu fi auzit de Kevin Gillmore. E proprietarul firmei Gillian Cosmetics.

— Cum să nu! Prudusele dumitale sînt excelente. Se servi și ea cu niște caviar.

— Și dumneata pleci la Paris? o întrebă el.

— Nu, Jennifer o să fie noua senzație în Franța.

— O să cucerească întreg orașul, ca o furtună, zise Claude, cu accentul lui greoi. Dar, te rog, Anne... mă bazez pe tine să se îmbarce. Trebuie să ajungă acolo pînă la sfîrșitul lunii.

Jennifer rîse veselă și se vîrî mai tare lîngă Claude.

— Am să vin, numai să-mi iau pașaportul și să mai pun la punct cîteva lucruri.

— Ce palpitant, nu-i așa? făcu Anne către Kevin, încercînd de fapt să-și ascundă lipsa de entuziasm.

— Presupun. Sînt dinții tăi?

— Poftim?

— Sînt ai tăi? Sau sînt falși?

Anne zîmbi. Felul lui direct de a fi era dezarmant.

— Sînt ai mei. Dar de ce?

— Și părul?

Simți că i se urcă sîngele în obraji.

— E natural, spuse ea încetișor.

— Știi asta. Mă pricep destul de bine la culori ca să-mi dau seama că așa e. Dar e tot al tău? O trase ușor de cOama lungă de păr. Adică, nu porți o meșă?

— O ce?

— O meșă. Un fel de perucă pe dedesubt, ca să-i dea volum și grosime.

— De ce să port?

Dintr-o dată zîmbi. Și zîmbetul era foarte ciudat în comparație cu întrebările îndrăznețe pe care i le pusese. Un zîmbet aproape umil.

— Fiindcă majoritatea fetelor au nevoie de așa ceva ca să arate mai bine. Clătină din cap cu un aer trist. De-aia e așa de greu să găsești fata potrivită — fie are părul frumos și dinții urîți, fie are păr și dinți frumoși, dar nasul oribil. Presupun că ai o situație bună. Adică, ce-ai zice să lucrezi pentru noi în exclusivitate?

— în ce calitate? Anne se uită spre Jennifer, căutîndu-i sprijinul, dar prietena ei era prinsă cu totul de Claude, căruia îi șoptea cuvinte drăgăstoase în franceză.

— Vezi tu, avînd în vedere progresul pe care-l face televiziunea, cred că într-un an se termină cu radioul — asta în privința marilor showuri. Vreau ceea ce se cheamă o "Gillian Girl", o fată care să reprezinte imaginea de marcă a firmei și a produselor Gillian. Vreau ca fata asta să apară în toate reclamele, pentru toate articolele — păr, pastă de unghii, ruj de buze, în fine, peste tot. Am văzut deja cîteva fete care îmi plac... Și îi enumera numele a cinci manechine cunoscute. Dar cîștigă prea bine ca să lucreze numai pentru mine, în exclusivitate. Nu vreau ca "Gillian Girl" să pozeze în Vogue cu confecțiile lui Ted Casablanca sau pentru parfumurile Chanel, în Harper's. Vreau să se identifice cu produsele Gillian. Și tot ce pot oferi pentru început e o leață de trei sute de dolari pe săptămîină.

Arme sorbi din șampanie. Nu știa ce să spună.

Interpretă tăcerea ei drept un refuz.

— Facem un contract pe un an de zile, cu opțiunea unui salariu de cinci sute de dolari în ultimele șase luni. Și bani în plus dacă te folosim cînd începem cu televiziunea.

Brusc, Jennifer se trezi la realitate.

— Am auzit bine? E vorba de bani?

— Tocmai îi spuneam prietenei tale că aș vrea să fac din ea ceea ce se cheamă "Gillian Girl".

Jennifer făcu ochii mari.

— Dar cum să nu! Arme ar fi ideală pentru așa ceva.

— Sînt convins că da. E frumoasă, fără să fie și sexy. Genul americancei tipice, zise Kevin. Claude își azvîrli mîinile în sus.

— Iar cuvântul ăsta! Of, voi, americanii! Habar n-aveți cum să vă folosiți de o fată frumoasă. Încercați mereu să faceți pe toată lumea să semene cu vecina de lîngă yoi. Dacă publicul asta ar vrea, nimeni nu s-ar mai duce la filme. Uite, Jennifer, de pildă, va fi marea senzație tocmai pentru că nu e genul de femeie care să semene cu vecina de peste drum — e fata la care visează orice bărbat.

— De acord. Dar în materie de reclamă și publicitate, treaba nu funcționează tot așa, insistă Kevin. Oh, ne folosim de ideea de sex, dar într-un mod subtil. Arme este frumoasă. Dar are un gen de frumusețe cu care femeile se pot identifica. Orice liceana sau orice nevestă tînă ră își va imagina că ar putea arăta ca Arme dacă folosește produsele noastre, dar niciodată nu-și va închipui că ar putea arăta ca Jennifer. Tu, prin filmele tale, vinzi fuga de realitate — eu, însă, vînd un produs.

Iar Arme este așa cum trebuie pentru acest produs. Femeile nu vor sta să se gîndească la faptul că efectul din imagine se datorează osaturii ei fine, sau felului în care îi sînt poziționați ochii, sau genelor ei lungi și dese. Se vor gîndi doar la faptul că, dacă folosesc și ele același produs, efectul asupra lor va fi identic. Genul ei de frumusețe nu înspăimîntă pe nimeni. Pe cînd frumusețea lui Jennifer — da!

— Ei bine, am să-mi duc înspăimîntătoarea frumusețe la Paris, zise Jennifer. Anne, însă, eu cred că ar trebui să accepți oferta lui Kevin. Ai nevoie de o schimbare. De fapt, cu toții avem nevoie de ceva nou.

Anne se încruntă.

— Nu sînt manechin — și mă simt foarte mulțumită unde lucrez...

Jennifer o înghionti ușor și se ridică în picioare.

— Cred că n-ar strica să ne pudrăm un pic năsururile. Haide, Anne.

Ieșind din încăpere în urma Armei, se întoarse și îi făcu cu ochiul lui Kevin. Acesta încuviință dînd din cap și îi făcu semn că ține pumnii.

Se așezară în fața oglinzii imense; asistenta rămase în picioare, lîngă ele, arborînd un aer voit plictisit și dezinteresat.

— Bine, făcu Jennifer, trecînd imediat la atac. Și de ce nu, mă rog?

— Habar n-am ce-nseamnă să fii manechin...

— Habar n-am ce-nseamnă să faci un film, dar asta nu mă oprește să încerc. Și încă unde — la Paris, gîndește-te!

— Ai să fii minunată...

— Nu schimba subiectul. Cît câștigi la Henry?

— Acum — o sută cincizeci de dolari pe săptămîină. Dar nu asta contează. Tocmai am vîndut casa și am scos un preț bun, iar Henry a investit banii, așa că depozitul meu a crescut substanțial. Banii sînt ultimul lucru de care am nevoie.

— Dar ar fi o activitate foarte pasionantă.

— Nu pot să-l las pe Henry...

— Henry ? se miră Jennifer, aruncîndu-i o privire scrutătoare. Anne, uiți poate cu Cine vorbești. Vrei să spui că nu-ți vine să pleci de la firma aia fiindcă simți că în

felul ăsta mai rămîi încă legată de Lyon Burke. Dar n-o să se întoarcă la tine. Nu mai visa la ziua în care o să intre pe ușă și o să te ia cu el, pentru că n-o să se împlin niciodată așa ceva. S-a terminat! Gata!

— De unde știi tu? Cartea îi apare săptămîna viitoare... și... o să trebuiască să vină și el aici, la lansare. Așa fac majoritatea romancierilor, nu?

Jennifer își studia poșeta, jucîndu-se alene cu mînerul.

— Arme... n-aveam de gînd să-ți spun, dar acum cred că ar cam trebui. Lyon s-a întors înapoi în Anglia.

— Înapoi?! exclamă ea, simțind că i se usucă gura. Îi era frică să nu i se facă rău. Cum adică, a fost aici?

Jennifer încuviință din cap, cu un aer solemn.

— Da, timp de o săptămîna. Ca să stea de vorbă cu editorul. A rescris manuscrisul în întregime — a aruncat, practic, tot ce scrisese aici, după care s-a înapoiat acolo și a scris cartea din nou, de la capăt. De-aia a durat atît de mult. Dar romanul e bun. Așa mi-a spus Henry. El s-a văzut cu Lyon.

— Henry s-a văzut cu el?

— Au luat prînzul împreună. Lyon a început deja să lucreze la a doua carte. A obținut un avans destul de bun de la editură. Și s-a înapoiat la Londra. Are un apartament acolo.

— S-aîntîlnit cu Henry... a fost aici... încremenise. Lacrimile îi și roiau pe obraji. Jennifer o luă în brațe.

— Arme, n-o lua așa în tragic. Henry zice că Lyon nu se gîndește decît la scris și la cărțile lui. E singurul lucru care-l interesează acum.

— Dar Henry știe foarte bine ce simt eu. De ce nu mi-a spus că Lyon a fost aici?

— Fiindcă e bărbat, iar bărbații sînt foarte solidari. Arme, nu-i datorezi nimic lui Henry. Și ai nevoie și tu de o schimbare. Soarta îți întinde o mînă. Claude nu l-a invitat pe Kevin Gillmore, azi, aici. A intrat pur și simplu singur și s-a așezat cu noi la masă. Cred că așa a fost scris să fie.

— Poate că ai dreptate, zise Arme, pe un ton liniștit. Trebuie să plec de la firmă. Parcă aș fi închisă de vie într-un mormînt.

— Așa, îți mai vine și ție mintea la cap. Și mută-te odată din apartamentul ăla! Gata... acum aranjează-ți puțin fața. Să nu pierzi slujba înainte de a te angaja! La început, Henry se supără. Dar fu nevoit să recunoască cum că oferta lui Gillian era excelentă.

— Asta-i opera ta, îi spuse el lui Jennifer, care venise împreună cu Anne să-i vestească hotărîrea acesteia.

— Știi și tu că e mai bine pentru ea, replică Jennifer, veselă. Nu zău, Henry, cît ai mai fi vrut s-o ții pe Anne legată aici? Știi bine că nu-i o domnișoară Steinberg...

— Bine, dar adu-mi mie contractul înainte să-l semnez, bombăni el. Să vedem dacă putem scoate ceva în plus. Televiziunea vine tare din urmă. Nu vreau să rămînă nimic pentru negocieri ulterioare. Dacă te vrea acum pentru reclame, trebuie să garanteze că te va folosi și la anunțurile publicitare de la televizor.

— Henry, dar cred că am să leșin în fața unei camere TV, protestă Anne.

— Nu diferă cu nimic de obiectivul unui aparat de fotografiat, iar pînă o să înceapă televiziunea, o să ai deja un an de experiență. Apropo — mîzgăli un nume pe o hîrtiuță — ce-ar fi să începi să te duci pe la Lil Cole. Ia cel puțin două lecții pe săptămîină. E scump, ce-i drept, dar îți poți permite.

— Cine e Lil Cole? întrebă Anne.

— Cel mai bun specialist de dicție și pronunție.

— Și de ce am nevoie de lecțiile ei?

— Fiindcă am eu presimțirea că reclamele de la televizor vor însemna mult mai mult decît niște imagini fără sonor. Trebuie să te descotorosești de accentul ăsta bostonian.

— Henry, eu am să fiu doar manechin, nu actriță.

— Uite ce e, Arme, se repezi el, pe un ton aspru. Cînd faci ceva, fă-o sută la sută bine. Nu există jumătăți de măsură în nici o slujbă. Ca secretară ai fost extraordinară — acum, dacă ai de gînd să devii "Gillian Girl", dă-ți toată silința să fii cea mai bună. Unde mai pui că ce altceva ai avea de făcut? Poate cel mai bun lucru pentru tine acum este să ai tot timpul o ocupație.

Arăta dintr-o dată foarte istovit, de parcă toată vлага s-ar fi scurs din el. Cu un gest impulsiv, Arme își aruncă brațele de gîtul lui.

— Henry, ce mult te iubesc!

Se uita încruntat, încercînd să-și ascundă emoția.

— Ei, ce părere ai de asta? i se adresă el lui Jennifer. De doi ani de zile sînt topit după fata asta, iar acum, cînd mă părăsește, îmi spune că mă iubește.

— Așa e, Henry. Și am să te iubesc mereu. Te rog... rămîi întotdeauna prietenul meu.

— Să vrei și tot nu scapi de mine. Fete ca tine găsești una la un milion, Arme. Nu sînt multe ca tine. Hai, acum întinde-o! Trebuie să sun la agenții. Cine știe, poate mă mai trezesc cu încă o Anne Welles.

— Nu vrei să rămîn pînă îți găsești pe altcineva? Aș putea să-ți dau o mîină de ajutor și s-o inițiez oarecum.

— Nu, nu, șterge-o! Jennifer nu mai stă mult pe-aici. Simțiți-vă bine cît mai puteți fi încă împreună. Apropo, Jennifer, pensia ta e de șapte sute de dolari, scăzînd impozitul. Pentru că te cunosc bine și știu ce-ți poate pielea, am să rețin impozitul de fiecare dată. Chestia asta cu contractul de film mai complică lucrurile. Vrei să îți se trimită cecurile acolo?

— Nu, păstrează-mi banii aici. Investește-i. Fă-mă bogată și pe mine, ca pe Anne. Henry rîse.

— Poftim cu ce m-am pricopsit — două Rockefeller. Să mai zică cineva că trăim într-o lume a bărbaților!

— Mie nu mi-a fost deloc ușor, zise Jennifer, abătută.

— Sigur. A trebuit să asuzi din greu cinci luni pe marginea unei piscine. Greu, n-am ce zice.

Jennifer afișă un surîs strălucitor.

— Da, totul a fost o distracție și o joacă.

— Știi ce? Tot ceea ce mi-aș dori într-o viață viitoare ar fi să mă nasc întrupat ca o tipă frumoasă, persevera Henry. Acum, uite, Parisul te așteaptă. Ai să ajungi ca franțuzoaica aia — Lana Turner. Ia-mi însă, te rog, o favoare: nu-ți cheltui toți banii. Îmi datorezi o mic de dolari. Ți-i rețin din pensie. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Să nu-mi ceri să-ți trimit banii. Dă-mi posibilitatea să ți-i economisesc. Asta-mi mai trebuia — niște cliențe ca voi două!

— Era să uit, spuse Jennifer, pe un ton drăgălaș, mai avansează-mi o mie de dolari, Henry...

— Oh, Jennifer, ești prea de tot...

— Am nevoie de toalete. În fond, trebuie să-mi fac o intrare măreață la Paris, nu-i așa?!

Februarie 1948

Anne intră ca o furtună la "21" și se așează lângă Henry, la masa unde ședea el de obicei.

— Scuză-mă pentru întârziere, dar Lil Cole mă stoarce ca pe o roabă. Și se așează. Henry observă că toți bărbații din încăperea întorseseră capul după ea. Trei săptămîni de îngrijiri și tratamente cu experți în machiaj de la firma lui Kevin Gillmore produsese o schimbare imposibil de definit, dar care îi sărea totuși în ochi. Nu se atinseseră de frumusețea ei naturală, dar reușiseră totuși să-i accentueze strălucirea. Înainte o sesizai treptat. Acum, însă, o observai imediat. Avea ochii fardați, iar părul era mai bogat, ca o coamă de leu. Arăta în continuare ca o adevărată doamnă, dar acum era incitantă.

— Azi-dimineață am primit o scrisoare lungă de la Jennifer, îi spuse ea, fără să-și dea seama de rumoarea pe care o sfîrnise înjur.

— Eu am primit una scurtă, în care îmi cere bani Anne, cum poate cheltui atît de repede?

Anne rîse și comandă o salată.

— Indiferent cît de mulți bani ar avea, e veșnic datoare. Jennifer nu se poate abține să nu spînzure banii. Nu știi de ce — nici nu prea se bucură de ceea ce-și cumpără. Își împarte tot timpul lucrurile în stînga și-n dreapta. Henry clătină din cap.

— Sper să-și găsească acolo, în Franța, un om — un om cumsecade. După părerea mea nu-i cine știe ce ca actriță, dar c nemaipomenit de frumoasă la chip și la trup. Sper să profite de asta. Fiindcă asta e tot ce are, iar cînd frumusețea o să treacă, s-a terminat cu Jennifer.

— Henry ! te credeam altfel. Ce, ești și tu ca toți ceilalți care cred că Jennifer se reduce doar la înfățișarea aia a ei fizică extraordinară, nimic de zis? E o fată minunată, dar nici un bărbat nu și-a dat vreodată osteneala să descopere lucrul ăsta. Aveam altă părere despre tine. Jennifer este efectiv un om extraordinar... o prietenă adevărată... deosebit de tandră și de drăguță. Nu știi dacă am cunoscut o fată mai dulce ca ea.

— Dulce? Fie, accept și asta. Dulce la suprafață. Zîmbește tot timpul. Dar ia spune-mi, Anne, cît de profunde sînt sentimentele ei?

— Asta-i greu de știut. Jennifer are o fire destul de închisă. Dar știi, n-am auzit-o niciodată vorbind ce rău pe cineva. E dulce și drăguță față de toată lumea. Știu că pare ciudat să spui așa ceva despre Jennifer, dar cred că i se potrivește cuvântul ăsta. Am stat atîta timp cu ea — așa că știu mai bine. Uite, Neely, de pildă, e o persoană despre care ai crede că e tare dulce, dar nu-i adevărat. Neely e șireată și isteată, dar nu e dulce. Jennifer este. Știi că n-a spus niciodată nimic rău despre priet ? Numai că treaba n-a mers între ei doi. Nici un fel de atitudine răzbunătoare împotriva lui sau a lui Tony, ba chiar nici împotriva lui Miriam. N-a spus decît că nu putea suporta plictiseala din California. Nu, sub toată această splendoare exterioară, Jennifer e de fapt tare singură, așteptînd bărbatul care să o placă pentru ea însăși, pentru ceea ce este. Fiindcă ce-și dorește Jennifer mai ales este un singur bărbat și o viață normală, copii...

— Cum îți explici atunci că a făcut avortul ăla? Cu chestia asta, pe mine m-a pierdut de mușteriu, m-a dezamăgit. M-a sunat isterică din California pentru că voiau s-o facă să renunțe la copil — oricum, sora lui Tony sigur asta voia. Or ea dorea să păstreze sarcina. După care stau și-mi storc creierii cum să-i obțin o pensie frumușică, iar ea se apucă să facă avortul. Vrei să-mi spui că o femeie care își dorește un copil nu poate trăi cu o mie de dolari pe săptămîină?

— N-am discutat niciodată despre chestiunea asta, nici n-a dat vreo explicație, spuse Anne, rostind rar fiecare cuvînt. Cred însă că, pe undeva, gîndindu-se mai bine, își pierduse curajul de a crește singură copilul. Sînt convinsă că dacă își va găsi vreodată omul potrivit, se va așeza cuminte la casa ei.

Henry se uită cu atenție la ea.

— Și cu tine cum rămîne?

— Oh, treaba merge perfect. Am terminat toate probele. Săptămîină viitoare încep să pozez pentru noua gamă de produse de primăvară ale firmei Gillian.

— Nu la asta mă refeream, Anne, ci la viitorul tău. Faptul că ai să fii "Gillian Girl" o să schimbe mult lucrurile. După ce ai să-ți vezi chipul prin reviste și pe panourile de reclamă, ai să începi să duci o viață foarte agitată.

— Am mai trecut prin așa ceva, îi reaminti ea. Ce, ai uitat? Exact acum doi ani eram pe prima pagină a tuturor ziarelor, se vorbea despre mine în toate rubricile mondene — Cenușăreasa lui Allen Cooper. Și totuși treaba asta nu m-a schimbat deloc.

— Ba te-a schimbat. Nu te-ai măritat cu Lyon Burke, așa-i? îi spuse Henry încetișor.

— Am vrut, Henry, mai mult decît orice pe lumea asta. Și încă mai vreau.

— De ce n-ai făcut-o ? Ai avut doar posibilitatea, nu?

— Voia să stăm la Lawrenceville.

— La asta mă și refer, replică el, rostind rar fiecare cuvînt. Fata pe care am văzut-o atunci intrînd în biroul meu, așa cum o țin eu minte, s-ar fi dus și pînă la capătul pămîntului pentru bărbatul pe care-l iubea. De-aia te-am și angajat. Mi-am dat seama că nu te mulțumești cu puțin și că greu te atașezi de cineva. Știam că nu te puteai îndrăgosti de oricine, așa, cu ochii închiși. Nu mă gîndeam însă că Lyon avea să se întoarcă. În clipa în care a intrat pe ușă, mi-am zis : "Pa, Anne, gata, asta

e!" Din păcate, Lyon n-a fost niciodată în stare să țină cu adevărat profund la cineva, fie femeie sau bărbat. Noi doi, însă, semănăm — când ținem la cineva, transformăm persoana aceea în idol.

— Lyon m-a iubit... știu eu că da, spuse ea, încăpăfînată.

— Dar nu la fel de mult cît se iubește pe sine. Un bărbat capabil să rupă totul, așa cum a făcut Lyon, nu poate ține niciodată profund la cineva. Lyon e, într-un fel, ca Jennifer. Oamenii ca Lyon și Jen-nifer se îndrăgostesc, dar pot pleca după aceea, intacti, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Fiindcă întotdeauna pe primul loc e Numărul Unu. Ține minte ce-ți spun, Anne, ești tînără. Cască bine ochii în jurul tău. Și cînd ai să înflănești alt tip cumsecade, așa cum trebuie, pune mîna pe el și pleacă în altă parte. Nu zăbovi prea mult în sferele astea pline de splendoare amăgitoare.

— Nu cred să mai existe cineva de care să-mi pese cu adevărat, zise ea. Lyon rămîne singurul bărbat din viața mea..

— Lyon s-a dus, zise el, aspru. Gata... s-a terminat!

— înțeleg, dar eu tot nu mă pot schimba. Nu pot, pur și simplu, să mă îndrăgostesc de primul bărbat acceptabil care mi-ar ieși în cale. Vreau să mă mărit într-o bună zi și să am copii. Dar vrea s-o fac cu un bărbat pe care să-l iubesc. Oftă. Și n-am să iubesc niciodată pe nimeni altcineva decît pe Lyon.

— Uite ce e, zise el. Nu fi nătăfleată ca mine. Și eu am iubit mult. O singură femeie, toată viața. Pe Helen Lawson! Și am știut al naibii de bine — încă de la bun început — că ea nu mă iubește. Nu este în stare să iubească pe nimeni. Eu am învățat-o totul. Și, isteț cum sînt, tot o mai iubesc și acum. Poate că nici nu m-am străduit să găsesc o fată ca lumea. Și unde am ajuns? Vezi bine, singur-singurel.

— Poate că tu și Helen ați reuși să...

— Vorbești aiurea!

— Dar spunei că o iubești.

— Da, am iubit-o. Am iubit ceea ce mi-am închipuit eu că ar fi ea — ceea ce doream să fie. Acum o văd însă așa cum e în realitate, și sînt prea bătrîn să-mi mai găsesc pe altcineva. Porecla cepe s-o prindă din urmă. începe să semene pe din afară cu ceea ce este pe dinăuntru — Baba-Brațe-de-Oțel! Eram în stare să-l omor pe ăla care i-ar fi zis așa în fața mea. însă ție pot să-ți spun. De fapt, n-o mai iubesc pe Helen, dar dragostea asta a devenit un obicei de care nu mă pot desprinde. Un obicei care te învăluie, Anne, se agață de tine. Și, chiar dacă sentimentul dispare, iar rațiunea îi ia locul, obiceiul tot rămîne. Pentru tot restul vieții. Așa că nu care cumva, la cei douăzeci și doi de ani ai tăi, să începi să-ți faci un obicei de genul ăsta. Lyon nu-și irosește nici un moment ca să se gîndească la tine. Crede-mă. Și nu te mai gîndi nici tu la el.

Anne zîmbi chinuit:

— Am să încerc. Asta-i tot ce pot să fac... doar să încerc.

1950

Neely închise plictisită mapa cu scenariul. N-avea nici un rost să-l mai parcurgă o dată. îl știa pe dinafară. Se întinse cu voluptate în patul spațios și sorbi din paharul

cu whisky. Unsprezece și jumătate și ea tot nu dormea. Poate ar trebui să mai înghită o păpușă. Luase deja două... poate încă una roșie. Trebuia să fie pe platou la ora șase dimineața. Se duse pînă la baie și mai dădu pe gît o pastilă roșie. "Haide, păpușico, fă-ți datoria."

Se-ntoarse împleticindu-se înapoi în pat. Observă că agenda era deschisă. Trebuia oare să-și amintească ceva? Se holbă la pagină. Literale i se încețoșau în fața ochilor, dar recunoscuse scrisul lui Ted. Vino devreme acasă, astăzi. Buci și Jud împlinesc un an.

Oh, Doamne! Măiculiță, astăzi fusese. Nici măcar nu se uitase pe agendă de dimineață. Fusese atît de amețită de la pastile, că abia reușise să se dea jos din pat. Trebuise să ia două pastile de Dexy ca să se dezmeticească. Și acum ratase petrecerea de aniversare! Fir-ar ale dracului de reluări de filmare! Sări din pat și se duse în vîrfurile picioarelor pînă în camera copiilor. Se simți cuprinsă de un val de mîndrie la vederea celor două căpșoare blonde adormite. "Bud și Jud, șopti ea, pe întuneric. Mămica a lipsit de la aniversarea zilei voastre de naștere, dar vă iubește mult. Oh, Doamne, cît vă iubește! Mămica n-a văzut agenda, altfel ar fi fost și ea de față, chiar așa!"

Ieși în vîrfurile picioarelor și își croi drum înapoi, spre camera ei. 'Ied era probabil turbat de furie, îmbufnat, cine știe pe unde. Ei, I Dumnezeu, dar nu era vina ei. Nu văzuse agenda aia nenorocită! El i-o lăsase deschisă pe noptieră. Dar cine dracu' vede ceva la cinci dimineața? Se lăsă pe perne. Au avut probabil un tort. Cu o luminare. Iar domnișoara Sherman și Ted le-au cîntat probabil "La mulți ani". O lacrimă mare se prelinse prin crema de pe obraz. Ei, măiculiță, dar ce, în fond, erau-doar niște copii. Habar n-aveau că e ziua lor. Nici n-avea cum să le pară rău... Iar acum Ted se supăraseră pe ea! Unde dracu' era? Umbla brambura și-și făcea de cap, nenorocitul! Iși aminti de prima dată cînd îl prinsese. Dumnezeu! Tinîndu-l în brațe pe actorul ăla englez și sărutîndu-se cu limbile încolăcite. În seara aceea înghițise un flacon întreg de pastile. A fost nevoie să i se facă spălături stomacale. Se strîmbă amintindu-și prin ce trecuse. N-avea să mai facă niciodată așa ceva. Ted, însă, fusese mult mai dulce și drăguț după aceea. În prima noapte o ținuse strîns la piept și îi explicase că n-o făcuse cu tipul ăla derîț fiindcă el însuși avea un puternic sentiment de nesiguranță. Faptul că ea candidase doi ani la rînd pentru premiul Oscar — chiar dacă nu-l cîștigase — îl făcuse să se simtă neînsemnat, parcă mai puțin bărbat. Aceasta fusese noaptea în care rămăsese însărcinată. Și făcuse gemeni! Cei doi băieți blonzi și frumusei din camera copiilor erau ai ei. Erau trup din trupul ei. Simți în adîncul corpului o senzație de căldură și de moleșală. Doar douăzeci și unu de ani... cea mai mare stea de la Century... cu casa ei în Beverly Hills... și cu doi gemeni!

Pastilele nu-și făceau efectul. Se întrebă dacă Jennifer lua vreodată chiar cîte trei. Putea paria că da. Ca să faci filme din alea ca Jennifer trebuia să iei ceva! Oho! Ultima peliculă provocase o adevărată senzație. Trebuia să faci coadă ore în șir ca să intri la La Jolla. Și o vedeai pe Jennifer, cu sîinii goi, ciripind franțuzește ca o franțuzoaică. Poate că la Paris părerea generală era alta, dar niște titluri sub un fund

gol nu însemnau că ai de-a face cu o creație artistică. Și, măculiță, afișul ăla uriaș din Look — sau era în Life?

— care o înfățișa pe Jen în apartamentul ei elegant de la Paris! Practic, se povestea că trăiește cu producătorul francez, Claude Chardot.

Se întrebă ce părere avea Anne despre chestia asta. Măculiță, ar fi trebuit să-i mai scrie și ei. Trebuia să-i mulțumească pentru ultima carte a lui Lyon, deși recenziile erau cam proaste. Toată lumea pretindea că încercase să scrie un roman comercial, însă tentativa eșuase. Dar ce naiba, poate că avea nevoie de bani și își închipuise că porcăria aia ar putea să se vîndă. În fond, prima lui carte se bucurase de o primire excepțională, dar nu-i adusese nici o lețcaie. Se întreba dacă Anne mai ține încă la Lyon. Probabil că mai simțea ceva pentru el devreme ce vrusese să fie sigură că prietenele ei îi citeau cărțile. Ei, dar toate rubricile mondene insinuau că Anne era combinată cu Kevin Gillmore. Măculiță, Anne — "Gillian Girl". Nu puteai deschide o revistă fără să dai de fotografia ei. Oh, da... duminică seara. Se întinse și notă ceva în agendă. Trebuia să țină minte să se uite la televizor. Anne urma să prezinte reclama pentru produsele Gillian în cadrul emisiunii "Big Comedy Hour". Anne la televizor!

Televiziunea... Măculiță, cum mai reacționa toată lumea în California la cutia aia împuțită! De parcă ar fi putut afecta în vreun fel industria cinematografică. Dar toți intraseră în panică. Majoritatea studiourilor renunțau cu ușurință la actori care aveau Contracte și nimeni nu mai semna angajamente pe termen lung — doar tranzacții pentru un film sau, cel mult, două. Noroc că ea ajunsese atît de mare. Doamne, cum se mai repeziseră să semneze contractul cu ea! Pe cinci ani buni, solizi... urma să primească bani timp de încă cincizeci și două de săptămîni, în fiecare din cei cinci ani următori...

I-ar fi plăcut ca Ted să fie acasă. Avea nevoie de el să o susțină a doua zi. Secvențele de dans erau prea dificile. Știa să danseze, dar treaba era ridicolă. Voia să-l pună pe Ted să spună că nu putea dansa în costum, că trebuiau să mai simplifice dansurile. Astăzi abia mai fuseese în stare să-și tragă sufletul. Pastilele alea verzi erau minunate și te țineau treaz și zvelt, dar totodată îți dădeau palpitații, încît nu mai erai capabil să repeți un număr de dans limp de două ore. Poate că Ted era la birou. Poate că nu era nebun, ci rămăsese să lucreze pînă mai tîrziu. Întinse mîna spre telefon. Nu, dacă nu e la firmă, mai bine să nici nu afle. Și, în fond, ce naiba — asta ce-ar dovedi? Putea foarte bine să fie la birou și să-și facă de cap cu un tip. Doamne sfinte, de ce nu-l iubea oare destul de mult? Nici măcar nu era prea bărbat. Dar, de fapt, și Mei fusese destul de molatec. De ce oare o atrăgeau bărbații de genul ăsta? La început i se păreau atît de puternici — avea senzația că o ajută, că îi spun ce să facă —, cu adevărat viguroși. După care parcă secătuiau.

Se uită la ceas — douăsprezece noaptea. Pastilele nu-și făceau efectul. Simțea nevoia să mai bea niște whisky, ca să le grăbească efectul. Fir-ar să fie — sticla era la parter. Ce baftă să descopere că pileala făcea ca pastilele să acționeze mai repede. Se întrebă dacă și Jennifer avusese aceeași revelație. Păpușile fără pileală

erau egale cu zero. În fine, n-avea încotro, trebuia să coboare și să-și mai ia niște băutură. *

O luă la fugă, desculță, pe treptele de marmură. Servitorii dormeau. În salon, lumina era stinsă. Bîjbîi după întrerupător și auzi un plescăit în piscină. Se duse spre ușile de la grădină. Cine naiba era în piscină? Luminile de la cabana de vară erau aprinse, reflectîndu-se pe suprafața apei din bazin. Era Ted ! Rîse ușurată.

Măiculiță — ce țicnit, să înoate gol la ora asta! Pipăind cu degetele, începu să-și descheie nasturii de la pijama. Avea de gînd să sară în apă și să-l ia prin surprindere. Nu, asta însemna să se trezească de-a binelea, iar a doua zi avea repetiție foarte devreme. Cînd să-l strige, văzu o fată ieșind din cabană, timidă și sfioasă, strîn-gîndu-și în jurul trupului prosopul cu care se înfășurase.

— Haide, aruncă prosopul ăla! Apa e încălzită, îi strigă Ted. Fata ridică privirea spre casa întunecată și parcă plină de capcane necunoscute. —"Și dacă se trezește?

— Aiurea! Cu cîte îngHITE, nici un cutremur n-ar putea-o trezi, iaide, Carmen, altfel te trag eu în apă!

Fata aruncă prosopul cu oarecare reținere. Chiar și pe întuneric, Neely observă că are corp frumos. Miji ochii. O mai văzuse pe fata asta undeva... Sigur! Carmen Carver. Cîștigase un concurs de frumusețe, iar studioul făcea niște probe cu ea. Ted înota în întîmpinarea fetei. Neely auzi un țipăt ascuțit.

— Oh, Ted! Nu în apă... Nu!

— De ce-nu? Doar am mai făcut dragoste în toate felurile posibile.

Neely simți că îi vine rău de la stomac. Of, Doamne! Nu — asta nu! Cîte un tip, din cînd în cînd, asta mai mergea. Era din cauza bolii lui Ted — așa îi spusese psihiatrul. Nu însemna că o înșela. Asta, însă, era cu totul altceva!

Înșfacă sticla de whisky și urcă scările, poticnindu-se. Își turnă o porție bună și mai înghiți o pastilă, după care se sui în pat. Să-l ia dracu' pe Ted cu curva lui cu tot! Măiculiță, ce mahmură avea să fie mîine. Și trebuia să fie în picioare la cinci dimineața.

Brusc, se ridică în capul oaselor. Ce s-ar întîmpla dacă nu s-ar duce? De cînd se știa, nu întîrziase niciodată nici cinci minute, indiferent că era vorba de repetiții, probe de costume sau interviuri. Și cu ce se alesese? Sigur, acum cîștiga cinci mii de dolari pe săptămîină, dar ce — se vedea ceva? Casa nici n-o plătitise încă — împrumutase banii de la studio. Doctorul Mitchell spunea că ideea de a avea casa ei era foarte importantă pentru sentimentul de siguranță pe care i-l oferea, ajutînd-o să scape de senzația aceea de instabilitate din copilărie. Halal sfat pentru douăzeci și cinci de dolari ședința! Mîine avea să se ducă la eh să-i explice și ei ce era cu chestia asta! Ei, și dacă se gîndea mai bine, Ted pe ce dracu' dădea banii? Pe servitori, mașină, firma lui, mîncare și pileală. Făcuse poate o greșeală că semnase o înțelegere pre-nupțială. Lui Ted îi mergea foarte bine în afaceri. Vogue îi oferea mereu spații mari. Iar ei ce-i rămînea? După ce studioul îi reținea o mie de dolari pe săptămîină pentru împrumutul pe casă, apoi impresarul, impozitul pe venit, servitoarea ei personală, secretara... Iisuse! Nu putea economisi o lețcaie. În fine, peste trei ani avea să termine cu împrumutul pentru casă. Mai dădu pe gît niște

whisky. începu să se simtă cuprinsă de o senzație de euforie. După ce avea să achite totul, lucrurile aveau să fie perfecte...

Perfekte! Doamne sfinte! Cu Ted în piscină, făcînd amor cu cine știe ce tipă, în piscina ei! Țîșni din pat. 'Era amețită și își ținea capul greu, dar trebuia s-o scoată pe fata aia din piscina ei. Coborî scările, împleticindu-se și ținîndu-se de balustradă. Merse bîjbîind pînă la întrerupător și, victorioasă, aprinse lumina deasupra piscinei.

Își făcu apariția afară, clătînîndu-se, cu o sticlă de whisky în mînă, tocmai cînd Ted și fata ieșeau din piscină.

— V-ați distrat bine, pușorilor!/? le strigă ea, pe un ton pițigăiat. V-a plăcut partida de amor în piscina mea? Ai grijă să scurgi toată apa din bazin. Sper că n-ai uitat, Ted, că proprii tăi copii se bălăcesc aici în fiecare dimineață.

Fata se tot pitea în spatele lui Ted. Neely goli toată sticla de whisky în piscină.

— Poate așa se mai dezinfectează nițel, spuse ea pe un ton batjocoritor. După care se uită fix la Ted. Deci acum ai trecut la tîrfe feminine în locul celor masculine! Te pomeni că doctorul Mitchell o să-mi spună și de data asta că ai nevoie de așa ceva! Ted stătea drept și țea pînă, fără să scoată o vorbă, cu brațele la spate, încercînd s-o acopere pe fata care tremura toată. Gestul acesta ocrotitor o înfurie pe Neely și mai rău.

— Pe cine protejezi? Pe ocurvă care mi-a infectat piscina? Să știi, scumpete, că nu însemni nimic pentru el. De obicei, ca să se mai distreze, preferă bărbații. Poate că așa se și explică... poate că nu ai fițe deloc — sau, cine știe, oi fi și tu lesbiană! Fata o luă la fugă spre cabană. Ted rămase locului, nemișcat. Deși era gol-pușcă, afișa un fel de demnitate nebunească. Timp de o fracțiune de secundă, Neely avu impulsul de a se repezi la el, să-i spună că îi pare rău, că îl iubește. Era înalt și bronzat... Dar nu putea să-i ierte așa ceva.

— Haide, poponarule — dă-i drumul, explică-te! El zîmbea ușor.

— Cred că ți-ar trebui ochelari. Orice se poate spune despre ea, dar în nici un caz că ar arăta ca un băiat.

Lui Neely îi tremura buza nervos.

— Aș fi mai bună decît ea...

— Sînt convins că da, zise el, răs-picat. Dar tu m-ai împins la așa ceva.

— Eu te-am împins!

— Ai reușit aproape să mă convingi că nu sînt normal. Da, am încercat și cu cîtiva tipi. În mintea mea era nebunia că în felul ăsta nu te înșelam de fapt. Mi-ai dat senzația că nu pot fi atrăgător pentru nici o femeie. Cînd ți s-a întîmplat să mă dorești ultima oară, Neely ?

— Ești soțul meu. Cum adică "să te doresc"? Te doresc tot timpul.

— Nu, de fapt vrei să fii pe lîngă tine! Să mă bat și să-ți rezolv toate problemele la studio, să-ți creez toaletele, să te însoțesc la premiere. Dar ca bărbat... Tot timpul ești obosită cînd vine vorba să facem dragoste. Cînd te-ai gîndit ultima dată la asta?

— Ești nebun de legat! zberă ea. Uite ce e, nu încerca s-o întorci. După ce că te prind asupra faptului, în flagrant delict, ai tupeul să stai în fața mea cu socoteala în

vînt și cu o muiere goală în cabana mea și să îmi faci mie morală! Ce naiba, uiți cine dă banii pentru piscina asta și pentru casa asta?!

— Și cine le-a vrut, mă rog ? Degajat, întinse mîna și își luă un prosop, înfășurîndu-se cu el. -

— Nu puteam locui în apartamentul ăla al tău.

— De ce? Avea opt camere. Dar ție îți trebuia cameră de masaj, cameră de proiecție și toate prostiile astea.

— N-am avut niciodată o casă a mea, spuse ea, începînd să plîngă. Îmi doream atît de mult! Efectiv nu-mi pasă cît mă costă.

— Atunci de ce-mi tot scoți ochii cu ea de zece ori pe zi? Și-apoi, ia zi, acum cine încearcă s-o întoarcă, eu sau tu?

— Păi...

Abia-și mai ținea ochii deschiși. I se părea că-l aude de undeva, de departe. Lua-le-ar naiba de pastile. Tocmai acum își făceau efectul. îl văzu că se așază dezinvolt pe un șezlong.

— Ted... stau la studio pînă la șase. Astă-seară am ajuns acasă abia la opt. Sînt frîntă. Trebuie să învăț rolul pentru ziua următoare.

Trebuie să-mi fac ședința de masaj. Cum să-mi mai stea mîntea la făcut amor ?

— Ce te-a apucat să mai semnezi și ultimul contract? o întrebă el încetișor.

— Asta a fost acum șase luni. Tot mai ești bosumflat din cauza asta?

— Neely, acum ai ajuns cineva. Iar eu mă descurc splendid. Aveam de gînd să renunț la înțelegerea prenuptială. Ai fi putut încheia un contract de film, pe doi ani, cu orice studio din orașul ăsta, lăsîndu-ți timp să-ți mai trăiești și viața. Cîștig destul pentru amîndoi, chiar dacă tu n-ai mai lucra. Dar tu, fără să-mi spui măcar ce ai de gînd să faci, te-ai dus și ai semnat un nou contract pe cinci ani.

— Eram datoare la studio cu banii pe casă. Și, ce naiba, Ted, cînd toată lumea a intrat în panică din cauza televiziunii, eu am avut marea baftă de a semna o tranzacție pe termen lung. Cînd ai un contract de lungă durată cu un studio, înseamnă că ești a cuiva... ai un întreg studio în spatele tău care te susține.

— Ei bine, ai casa și contractul. Iar eu mi-am venit în fire. Nici nu prea mai eram bărbat cît am trăit cu tine. Nu știu cum, Neely, dar ai stors toată vlaga din mine. Acum s-a terminat însă. Mi-am revenit.

— De la tîrfulița asta?

— Mă face să mă simt așa cum sînt, înalt și puternic.

— Ted, am nevoie de tine.

— Da, și încă cum! Dar nu ca bărbat.

— Amor! Amor! Amor! Mai ai și altceva în cap în afară de asta? Îmi place să fac dragoste, dar atunci cînd e vreme și pentru asta. ,

— Adică o dată pe lună, cînd plouă duminica? Iar în California nu plouă niciodată.

— Haide să încetăm, zău așa. Tipa aia e acolo. Dă-o afară!

— Bine. Își stinse țigara și porni spre cabană.

— Și vino sus imediat! Vreau să stăm de vorbă.

O luă la fugă spre casă. Deschise o altă sticlă, își turnă din nou în pahar și se vîrî în pat. Poate că e mai bine să închidă ochii la toi ce se întîmplase. Poate că nu strica

să accepte să mai facă și dragoste. Dumnezeule, ce mult îl iubea! îl adora. Dar, când stătea toată ziua pe platou, cum să mai fii sexy seara?! Își privi pijamaua banală. Poate n-ar strica să-și pună o cămașă de noapte cu danteluțe Măiculiță, dar era cu fața plină de cremă și avea părul slinos și urît. Se spăla în fiecare dimineață pe cap, așa că noaptea trebuia să și-l dea cu lanolină. Avea părul frumos, cu firul gros și des, dai dacă măi continua să doarmă cu unsoarea aia pe el și cu pudra aurie, ca să reflecte mai bine lumina, în curînd avea să chelească. Trebuia să și-l perie bine în fiecare seară și să-l dea cu grăsime.

Se gîndi la fata aia goală din piscină. Se ridică în picioare, legănîndu-se, și își văzu imaginea în oglinda de pe perete. Dumnezeule, își zise Neely. Arăt ca o sperietoare. Măiculiță, dar cum să n-arate bine fata aia? Ce, parcă ea cîștigă cinci mii de dolari pe săptămînă?! Nu era un nume celebru în lumea filmului. Era doar o biată fată care încerca și ea să-și facă o situație. Dacă ar fi star, ca ea, la ora nouă ar fi în pat, cu ulei pe păr, ca și ea! Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Doamne, toată viața visase la o poziție ca asta. O casă mare, un tip pe care să-l iubească, copii. Acum le avea pe toate... cu excepția timpului necesar pentru a se bucura de ele. Se duse la baie și se spălă de crema de pe față. Ce bine ar fi dacă nu ar muri de somn. Unde-și pusese cămășile alea de noapte frumoase? în regulă, avea să și-o pună pe cea galbenă. Se îmbracă. Măiculiță, și cu părul ce să facă?! Găsi o eșarfă galbenă și se legă cu ea la cap. Așa nu era prea rău — ba chiar dimpotrivă. Se băgă la loc în pat. Ted trebuia să pice din clipă în clipă. Auzi scîrțîit de roți de mașină pe pietrișul de pe alee. în fine, tîrfa plecase acasă. Acum Ted avea să-și facă apariția, blînd ca un mieluşel. Avea de gînd să-l lase să se tîrască niţel în fața ei, după care intenționa să-i facă o surpriză. Se gîndea să-l ia în brațe și să facă amor. Și își dorea să fie nemaipomenită, ca pe timpuri, nu să stea inertă. Ce nemaipomenit fusese cînd se întîlniseră prima oară, dar pe atunci nu era atît de obosită. I se făcea somn... Dumnezeule, dar unde era Ted de nu mai venea odată! Sări din pat și o luă la fugă pe scări.

— Ted! Piscina era cufundată în întuneric. Deschise cu brutalitate ușa de la intrare. Alergă spre garaj, cu picioarele goale pe pietrișul tăios. Mașina dispăruse! Poate că se dusese s-o ducă acasă pe tipă. Venise aici cu el; poate că nici n-avea mașină. Ar fi putut s-o trimită acasă cu un taxi. îi va arăta ea lui cînd se va întoarce. începu să plîngă: Dacă nu se va mai întoarce?! Oh, Doamne! Cum putuse să se poarte așa cu el?

1953

Se opuse divorțului vreme de trei ani. Ted își luase toate hainele de-acasă după incidentul cu piscina. Neely nu se dusese la lucru timp de o săptămînă. Cei de la studio se supăraseră foc. Să-i ia dracu' pe toți, se gîndi ea, cu privirea năucită de barbiturice. Să-l ia dracu' și pe Ted ! La început fusese hotărîtă să divorțeze — nu se putea ca Ted să-i facă tocmai ei așa ceva! Dar Directorul se opusese cu înverșunare. Era prost pentru imaginea ei publică. Ea reprezenta fata obișnuită... iubita întregii Americi, cu doi gemeni frumoși. Se scriau articole despre viața ei conjugală și se publicau fotografiile cu ea, Ted și gemenii... căsnicia perfectă. Nu,

nici vorbă de divorț. Directorului nu-i păsa ce sentimente aveau unul față de celălalt, cu condiția ca imaginea prezentată publicului să fie cea ideală. Trebuia ca Neely să-și dea silința să rezolve situația.

Directorul discută pînă și cu Ted. Avea contract cu Century, așa că și el trebuia să-și vadă de treabă mai departe. Trebuia s-o însoțească pe Neely la premiere, să pozeze cu ea pentru revistele de cinema, să facă orice pentru păstrarea imaginii publice dorite.

Coșmarul durase trei ani. Film după film... cure de slăbire... păpuși-pastile... Ted care umbla tot cu fata aia. Și mai trebuia s-o și întrețină. Tipa nu lucra. Ca s-o potolească pe Neely, studioul o respinsese. Și se răsîndise cuvîntul de ordine ca nici un alt studio să n-o angajeze.

Premiul "Academy Award" tranșase definitiv situația. Fusese cel mai măreț moment din viața ei. Nu visase niciodată să-l poată primi. Cînd îi rostiseră numele, se întorsese spre Ted cu respirația întretăiată. EI îi zîmbise cald — era efectiv emoționat pentru ea. Urcase în fugă pe scenă. Urmase apoi focul concentric al aparatului de fotografiat și al camerelor de filmat, iar Ted era lîngă ea, ținînd-o de braț. Totul avea să se rezolve cu bine — cîștigase Oscarul, iar Ted era alături de ea și îi zîmbea.

Ted stătuse cu ea pînă ce ultimul aparat de fotografiat își făcuse datoria, pînă ce primise și ultimele felicitări. Apoi o condusese cu mașina acasă, îi spusese noapte bună în fața ușii și plecase, părăsind-o — pe ea, starul care cîștigase premiul "Academy Award" —, ca să se întoarcă în brațele curvei ăleia! Asta pusese capac la toate!

A doua zi dimineața îl sunase pe Director și îi ceruse să vină la ea în bungalow. Acum putea să-și impună și ea punctul de vedere și să dicteze. Iar Directorul venise într-adevăr! De data asta, ea fusese cea care impusese condițiile. Voia să divorțeze — imediat! — și voia ca Ted Casablanca să fie dat afară de la studio. Directorul, umil, îi acceptase pretențiile. Dumnezeu, ce putere avea un Oscar! Premiul o făcu de asemenea să-și dea seama că nu se dărîma pămîntul dacă nu venea la lucru în fiecare zi. Era cea mai mare vedetă de la Hollywood, dovadă fiind Oscarul ce i se atribuisese. Dacă dormea prost o noapte, să-i ia naiba pe toți! Ea era Neely O'Hara! Iar dacă se mai îngrașă cîteva kilograme din cauza caviarului, tot așa — să-i ia naiba pe toți! «Ei și, dura o săptămînă să le dea jos — și ce dacă?! Cîștigau toți o avere de pe urma filmelor ei...

Stătea în bungalowul de la studio, cu aer condiționat, și tremura toată de nervi. Era a treia oară cînd pleca de pe platou în ultimele cinci săptămîni. Lua-l-ar dracu' pe John Stykes. O fi el cel mai mare regizor din lume, dar în filmul ăsta o chinuia ca pe hoții de cai. Își smulse genele false și începu să se frece violent cu cremă pe față.

— Domnișoară O'Hara, nu, vă rog! îmi ia o oră să vă refac machiajul, se rugă de ea asistenta.

— Gata cu lucrul pe ziua de astăzi! replicase ea, abătută, i ștergîndu-și fardul

— Dar știți că sîntem în întîrziere...

— Sîntem I Asta-i bună, făcu Neely, întorcîndu-se spre ea. Ce te-a apucat să vorbești la plural! Dumnezeu! Toată lumea se crede acum implicată în afacerea cu filmele mele!

.Se auzi un ciocănit în ușă. Era John Stykes. Un bărbat frumos, i cu alură sportivă.

— Haide, Neely, hai să reluăm lucrul. Văzu expresia disperată de pe chipul lui.

— Da, șefule, dar nu astăzi! făcu ea, rînjind malițios. Regizorul se așeză.

— Bine. E ora trei. Terminăm astăzi mai devreme.

— Numai că eu nu sînt de acord cu ultima secvență filmată! se răfoi ea. Și ce nu-ți place la ea?

— Știi al naibii de bine ce. Toate prim-planurile erau pe picioarele noastre.

— Neely, studioul îi dă lui Chuck Martin cincizeci de mii. de dolari exact pentru dansul ăsta cu tine. E un mare dansator. Ce să filmăm? Urechile lui?

— Nu, fir-ar a dracului de treabă! Să mă filmați pe mine! Să-mi filmați corpul — nu pot ține pasul cu picioarele lui. Nu dansezeuicient de bine.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! se minună el, batjocoritor. Cum adică, accepti ideea că cineva are mai mult talent ca tine?!

— Uite ce'e, Chuck Martin dansează înspectacole pe Broad-vvay de peste treizeci de ani. Și asta-i tot ce știe să facă — să danseze. Ar putea să-mi fie tată, atît e de bătrîn. Eu am numai douăzeci și cinci de ani, dar știu să dansez, să cînt și să fac actorie. Cu cîntatul și cu felul meu de a interpreta un rol, mă iau la întrecere cu cei mai buni actori. Nimeni nu se compară cu mine în materie de cîntat. Nimeni! Cît despre dans, ei bine, nu sînt Ginger Rogers și nici Eleanor Powell. Dar tot ce știe Chuck Martin să facă este să danseze. E aproape la fel de bun ca și Astaire. Dar ăsta-i un motiv ca eu să apar într-o lumină defavorabilă?

— Dacă recunoști că este chiar așa de bun, de ce nu ne lași să ne oprim pe picioarele lui și să le filmăm, măcar cinci minute?

— Fiindcă e vorba de filmul meu. Asta am învățat încă din primul meu spectacol pe Broadway, de la o expertă. Nici un interpret nu trebuie să-și facă un culcuș cald pe spezele talentului meu. Ia spune-mi, de fapt, ce nevoie avem de Chuck Martin? În toate celelalte filme am folosit băieți din trupa de dans.

— Directorul l-a ales pe Chuck. John Stykes își aprinse o țigară. Neely se-ntinse să-și ia și ea una. El i-o aprinse, Cînd te-ai apucat de fumat?

— Am mai fumat una cînd s-a terminat divorțul. Am descoperit că, fumînd, nu mai mănînc atît de mult.

— Dăunează vocii, Neely.

— Nu fumez decît zece țigări pe zi, replică ea, trăgînd adînc fumul în piept. Ei, ia zi, cum rămîne atunci?

Regizorul se întoarse spre asistentă :

— Neely, n-am putea sta de vorbă singuri?

— Sigur, răspunse ea, făcîndu-i semne fetei să plece. Ești liberă astăzi, Shirley. Ne vedem mîine, la șapte.

Cînd rămaseră singuri, John zîmbi.

— Mă bucur că n-ai de gînd să te încăpățînezi la infinit.

— De ce aş face-o ? Stai diseară și gîndește-te cum să torni o scenă în care să mă pui pe mine în evidență — nu picioarele lui Chuck Martin.

— Neely nu te-ai întrebat oare de ce Directorul n-a ales un băiat din trupă?

— Sigur, sigur. Televiziunea! Toată lumea a intrat în panică în ultima vreme. Dar pe mine nu mă privește chestia asta. Treaba Directorului dacă-și închipuie că, plătindu-l pe Chuck Martin cu cincizeci de mii de dolari, poate contracara televiziunea. Numai să n-o facă pe timpul meu.

— Neely, ultimele tale două filme s-au soldat cu pierderi de bani.

— Termină cu prostiile! Am citit și eu Variety. Am văzut și eu încasările globale. Erau fantastice. Ultimul meu film a adus patru milioane de dolari, și ține seama că n-a rulat încă în Europa!

— Dar producția lui a costat peste șase milioane.

— Ei și?! în Variety scrie că filmul meu o să fie pelicula anului din punct de vedere al încasărilor.

— Sigur, și ar fi adus o avere studioului dacă s-ar fi realizat numai cu două milioane și jumătate, așa cum era prevăzut. Studioul a păstrat secrete cifrele reale — pînă acum. Cine a mai pomenit un film care să înghită atîția bani?! Directorului i-a fost teamă să dea publicității toate bilanțurile. Asta ar fi însemnat o ședință imediată cu acționarii. Trebuie să compenseze cumva pierderea cu filmul ăsta. Prima pierdere pe care ai provocat-o n-a fost prea mare, dar ultima, de acum... iubit, n-am auzit de un film care să coste șase milioane.

— Am avut gripă. Ce să fac dacă am fost bolnavă?

— Neely, ai fost scoasă din circuit zece zile din cauza somniferelor.

— Și după aia am {acut gripă.

— N-am lucrat la filmul ăla, dar știu cum s-a întîmplat. Te-ai pilit și ai mîncat pînă n-ai mai putut... Asta e, te-a dat gata și te-ai îmbolnăvit. Și cînd ți-ai revenit, a durat trei săptămîni să dai jos kilogramele alea. Chiar și așa, tot aveai cinci chile în plus, încît au trebuit refăcute toate costumele.

— Bine! Eram supărată. Terminasem divorțul în săptămîna aceea. Iar Sam Burns, operatorul meu preferat, s-a îmbolnăvit și el. Nu vreau să lucrez fără Sam. Și n-aveam cinci kilograme în plus, cîntăream numai patruzeci și patru de chile și jumătate. Costumele erau însă atît de prost făcute, încît mă făceau să par solidă. Se opri, după care se întoarse violent spre el: Și mai e ceva. Trebuie să mi se găsească alt creator de costume. Toaletele astea sînt oribile. Ted nu m-ar fi lăsat niciodată să port asemenea porcării!

— EUen Small a cîștigat nouă premii "Academy Avvard".

— Foarte bine, să-și facă hainele pentru Oscarurile ei și să mă lase pe mine în pace.

— Neely, îmi place de tine. De-aia și stau acum de vorbă cu tine în chestiunea asta, și nu cu Directorul. N-am să divulg faptul că astăzi ai plecat de la filmări. Oh, o săjafle el desigur că am terminat mai devreme, dar o să-i spun că am încheiat filmările scenei respective mai repede decît ne așteptam și că era prea tîrziu să ne apucăm de următoarea. Dar cît timp crezi că o să mai înghită așa ceva?

— Ce anume?

— Plecările tale de pe platou, toate hachițele astea...

— Nu m-am zbatut atît ca să ajung o mare actriță pentru ca acum să-mi fac probleme despre ce o să zică șeful. Odată ce ai ajuns star, ceilalți trebuie să-și bată capul în privința ta. Tu ți-ai cîștigat poziția și o meriți. Am învățat-o de la Helen Lawson.

— Helen Lawson e o actriță profesionistă, i-o trînti el, ceea ce nu se poate spune despre tine!

— Ei, și unde a ajuns acum?

— Poate juca pe Broadway cînd pofteste...

— Și ce mare scofală e, mă rog, și cu Broadway-ul ăsta? Mai mult decît atît nici că poate obține!

— Corect. Lucru pe ca're-l știe și ea. Dar Helen Lawson n-a înfîrziat în viața ei nici măcar o secundă la repetiții. Are o singură mare calitate — o voce extraordinară. Ceea ce știe și ea foarte bine. Se prea poate să fie într-adevăr neglijentă în celelalte privințe, dar în materie de voce se comportă ca o femeie de afaceri. E alt gen de monstru sacru decît tine, Neely...

— Monstru! Nu ți-e... Rîse și o ciupi de nas.

— Chiar asta ești — un monstru, zise el, fără răutate. Așa sînt toate vedetele. Helen însă e un star mecanic, o voce. Tu... ei bine, iubito, am uneori senzația că ești aproape un geniu. Simți lucrurile — cîteodată chiar prea profund. Se aplecă și o apucă de mîini. Neely, talentele ca tine nu se nasc decît foarte rar. Ești o persoană cum nu se întîlnește pe toate drumurile. Dar aici nu e vorba de o operă de artă, ci de dolari și cenți. Pe acționari nu-i interesează geniu, ci doar Încasările pe bilete. Uite, fetițo, înțelege că sîntem în întîrziere cu zece zile, însă dacă vrei să-ți dai silința și să colaborezi, putem să recuperăm. Putem turna scena cu clubul de noapte într-o zi în loc de trei. Am totul pregătit pentru mîine. Am chemat toți figuranții. Știi cum să îmbin și să aranjez totul. Am să lucrez cîteva nopți... am să fac scenele de mulțime cu dublura ta. Putem filma doar de la spate. Neely, știi că putem reuși. Mai avem încă șansa să terminăm la timp.

Ezită cîteva clipe, după care îi adresează un zîmbet înghețat:

— Aproape că m-ai convins, Johnny-băiete. Asta a fost mama tuturor predicilor. Dar, așa cum spuneai, sînt un monstru — iar monștrii sînt răi. Dacă mi-ar fi vorbit cineva așa acum șapte ani, aș fi sărit și aș fi spus : "Da, domnule, da, domnule, da, domnule!". M-am chinuit îngrozitor, numai eu știu cum... și am adus o avere studioului ăsta.

— Dar ai ajuns un mare star.

— Daa, și eu cu ce m-am ales din asta? întrebă ea. Traversă încăperea și își turnă o jumătate de pahar cu whisky. Vrei și tu?

— Bere, dacă ai.

Se duse la bar și scoase o bere dintr-un frigider micuț.

— Asta-i ce am, zise ea, întinzîndu-i sticla. Cea mai bună băutură din oraș, numai că eu n-am voie s-o beau. Mă îngrașă. Am și o piscină pe care n-o pot folosi, fiindcă n-am voie să mă bronzez. Nu dă bine în filmul tehnicolor. Am două dulapuri pline cu îmbrăcăminte, numai că n-am timp și nici unde să le îmbrac,

fiindcă trebuie să stau în fiecare seară acasă și să învăț rolul pentru a doua zi. John... îngenunche pe podea și se așeză la picioarele lui. Cum de am ajuns așa? El se scarpină în creștet.

— Ai avut o ascensiune prea rapidă.

— Nu, răspunsul nu-i așa. De când mă știu, am jucat în vodeviluri. Nu sînt genul de tipă care a cîștigat nu știu ce concurs de frumusețe și pe care studioul a trebuit s-o învețe să vorbească, să păsească și să interpreteze un rol. Au semnat contractul cu mine fiindcă am talent. Sigur, m-au învățat și ei cîte ceva. Dansez mai bine acum. Mi-am luat și porția de citit — cărți pe care Directorul considera că trebuie să le citesc. Știi tu, poanta cu auto-desăvîrșirea.

Acum, cînd dau un interviu, nu mai par o toantă. Dar am reușit grație talentului meu. Am douăzeci și cinci de ani, dar mă simt dc parcă aș fi de nouăzeci. Am pierdut doi bărbați. Nu știu altceva decît să învăț replici, cîntece, pași de dans... Cred că viața înseamnă mai mult decît atît.

— Te distrayi mai mult pe timpuri, cînd jucai în vodeviluri?

— Nu, și nu pot să-i sufăr pe ăia care zic că era minunat pe vremea cînd făceau foame. Era o porcărie. Spectacole de o seară, trenuri neîncălzite, public de proastă calitate... dar era totuși ceva ce te făcea să mergi mai departe și să te simți bine — speranța. Totul era atît de oribil, încît știai că nu se putea să nu apuci și zile mai bune. Și visai la vremurile alea frumoase și la un sentiment de siguranță, gîndindu-te ce bine ar fi dacă ai putea măcar să trăiești puțin mai confortabil. Te ținea speranța asta și te făcea să mergi înainte, fără să ți se pară totul chiar așa de rău. Dar cînd stau, ca acum, și mă gîndesc, măiculică, asta e... nimic mai mult... și e groaznic. Și ce mai rămîne?

— Neely, ai și copiii. Acum ești prinsă în meseria asta de star, care îți răpește tot timpul. Dar ai să-ți găsești iar pe cineva — omul potrivit, și atunci va trebui să alegi între dragostea maselor și viața personală. Nu-i ușor să renunți la venerația publicului și să te rezumi la un singur bărbat. Mai ales cînd ai avut parte de tot ce-ai cunoscut tu. Va trebui să chibzuiești la toate astea și să te întrebi singură dacă dragostea pe care o obții prin talentul cu care ești înzestrată este suficientă pentru a compensa celelalte renunțări.

— Nu, nu este. Nu mă pot bucura de ea. Vreau să zic, adică, ce mi-a adus talentul ăsta dat de Dumnezeu? Tot ce pot face este să-l ofer altora. Asta-i tot, nimic mai mult? Am talent, dar trebuie să-l dau mereu în beneficiul altora, iar eu nu mă aleg cu nimic. Doamne, ce nebunie, nu-i așa? Stai să ve[^]i cînd o să-i spun toate astea doctorului Mitchell.

— Cine, psihanalistul tău? Încuviință din cap.

— De fapt, n-am nevoie de așa ceva. Asta-i altă țacăneală. A fost psihanalistul lui Ted. Îți dai seama?! Eu — cea mai normală fată din lume — să ajung la un doctor de nebuni. M-am dus la el cînd Ted a pățit ceva oribil și știi ce s-a întîmplat după aceea — m-am trezit că dau buzna la el ori de cîte ori apărea ceva. La început a fost pentru probleme legate de Ted... dar după aceea s-a apucat să-mi scormonească trecutul, ca și cum eu aș fi fost vinovată de toate tulburările lui Ted. Am continuat însă, după care am descoperit o sumedenie de lucruri despre mine însămi. Știi,

John, eu n-am avut niciodată parte de dragostea de mamă. El zice că de-aia e așa de important pentru mine să fiu un star — am nevoie de dragostea maselor.

— Ce tâmpenie! exclamă John, supărat. Uite ce e.. există o mulțime de staruri care se complac în sentimentul dragostei oferite de public, și au avut totuși părinți care i-au răsfățat cât au putut. Ești stea de cinema fiindcă ai talent, nu fiindcă n-ai știut niciodată ce înseamnă dragostea de mamă. M-am săturat de toți doctorii ăștia sofisticăți, care dau vina pentru toate pe bieteke mame. Prin urmare, maică-ta te-a abandonat de timpuriu. Ce-ți închipui, c-a făcut-o intenționat, ca să se răzbune pe tine? Ascultă-mă pe mine, Neely, ai să te simți mult mai bine dacă ai să renunți la doctorul ăsta de nebuni. Ai ajuns unde ești prin propriile tale forțe.

— Dar sînt nevrozată, John. Am descoperit că am tot felul de nevroze.

— Ei- și? Poate de-aia ești* star. Dacă te vindecă de ele, cine știe, poate că n-ai să mai fii la fel. Am și eu tot felul de ciudățenii, dar nu mă duc să arunc douăzeci și cinci de dolari pe o ședință ca să-l ascult pe un individ cum îmi spune că taică-meu s-a purtat urît cu mine, iar maică-mea nu m-a iubit destul. Și ce-aș face dacă aș descoperi că e totuși adevărat ce zice el? Să mă duc în Minnesota și să-i trag un pumn în nas lui taică-meu?! Are optzeci de ani. Sau să-mi găsească o pipiță cu părul cărunt, care să mă mîngîie pe cap și să mă hrănească mereu cu biberonul?! Ascultă-mă pe mine, ce-a fost a fost, s-a terminat. Contează numai ziua de azi, ziua de mîine.

Neely oftă adînc.

— Ce simplu pare așa cum spui tu... Dar cînd stai singură toată noaptea— Dumnezeule, ce oribile sînt nopțile! — și simți că există o persoană cu care poți sta de vorbă... Vezi tu, John, un psihiatru nu-ți face mofturi. E acolo, te așteaptă să te ajute. Doctorul ăsta e singura persoană în care am încredere. John se ridică în picioare.

— Bine, du-te la el astă-seară. Dar ai grijă, Neely, fa-ți singură o favoare. Uită de costume. Fă mîine scena cu clubul de noapte, învață textul și hai să terminăm filmul ăsta la timp.

Neely miji ochii.

— Aha, deci de-aia toată gargara asta. Ai vrut să mă îmbunezi ca să mă lovești apoi mai bine.

John trînti paharul pe masă.

— Poate că ai dreptate — ți-ar prinde bine să te duci la doctorul ăla de nebuni. În halul ăsta te-a adus munca pe care o faci? Bănuitoare față de toată lumea? Uite ce e, eu ți-am vorbit ca un tată fiindcă îmi pasă, fiindcă nu vreau să te văd cum te duci de rîpă și îți irosești talentul aiurea.

— Cum să mă duc de rîpă? Asta numai pentru că nu vreau să accept costumele alea oribile?!

— Nu, ci fiindcă dacă ai să continui să faci filme care se soldează cu pierderi financiare, tot talentul de pe lume n-o să-ți slujească la nimic.

— Sînt actrița care aduce cele mai mari încasări. Am fost votată numărul unu pentru anul ăsta.

— Neely, cînd acționarii trag linie și încep să adune cifrele, puțin le pasă lor de topuri și de reviste. Ce-i interesează pe ei să facă un film senzațional, dacă nu au nici un profit?!

— Nu-mi vine să cred că au avut pierderi financiare, zise ea, încăpățînată. Pentru că sînt atît de îngrijorați din cauza televiziunii, ar vrea ca filmele mele să ducă în spate tot studioul. Da, păi sigur că da... eu să muncesc ca o nebună pentru ca Directorul să poată sta în palatul lui sau să se ducă la vila de pe plajă și să se culce cu toate starletele. Cine plătește pentru toate astea? Eu, cu talentul meu.

— Neely, anul trecut, trei filme cu bugete reduse și fără staruri au adus profituri mai mari decît ultimele 'două pelicule ale tale.

Unul dintre ele a costat opt sute de mii de dolari și a adus încasări de patru milioane. Dacă nu crezi că filmele tale au însemnat pierderi bănești, du-te și întreabă-ți impresarii.

— Parcă poți avea încredere în ai! sînt mînăîn mînă cu studioul. Trebuie să mai stoarcă și alte staruri, așa că sînt în cîrdășie cu tipul -care face angajările.

— Atunci ai încredere în mine. Încearcă numai...

— Bine, am încredere în tine, să zicem. Asta înseamnă ca mîine să intru pe platou și să arăt ca un cornet de înghețată în rochia aia?!

— Neely, crede-mă, arăți nemaipomenit în rochia aia.

— Ba arăt oribil. Își mai turnă un rînd de băutură.

— Nu, tu vrei de fapt ca Ted Casablanca să-ți creeze modelele și nimeni altcineva nu te satisface. Dar nu poți avea chiar totul.

— Nu-i adevărat. Începu să se smiorcăie și să se frece la ochi. Acum vorbești și tu ca doctorul Mitchell.

. — Da? Păi ai spus că în el ai încredere și se pare că ți-a spus și el cam același lucru. Neely zîmbi.

— Bine, fie. Poate că ai dreptate.

— Așa te vreau. Vii mîine?

Neely încuviință din cap. El o sărută pe obraz și ieși din bungalow

Rămase acolo și își mai turnă un pahar. Se făcuse aproape șase. Cînd plecase de pe platou, îl sunase pe doctorul Mitchell și fixase o întîlnire pentru ora nouă. Nouă — asta însemna pînă la zece, adică n-avea cum să ajungă acasă înainte de ora unsprezece, iar în pat abia la douăsprezece noaptea. Dacă era să învețe textul cîntecului pentru scena cu clubul de noapte... îl sună pe doctor și anulă întîlnirea. Ședea în pat, cu o tavă de mineare dinainte. Încearcă să memoreze textul. De ce băuse atîta whisky în după-amiaza asta? Mîntea nu-i funcționa deloc. Poate că era mai bine să se culce. Da, asta era soluția. Să adoarmă la nouă și să lase mesaj să fie trezită fa cinci dimineața. Putea să învețe cu ușurință strofele de la cinci la șapte. După opt ore de somn, avea să. se simtă minunat.

Trimise înapoi tava cu mîncare neatinsă. Nu strica să mai sară cîte o masă. În dimineața aceea se cîntărise și constatase că arc patruzeci și cinci de kilograme și jumătate. În plus, păpușile își făceau întotdeauna mai bine efectul cînd le lua pe stomacul gol. Înghiți două roșii și una galbenă, după care își mai turnă o jumătate de paliar de whisky. Începu s-o cuprindă dulcea amorțeală relaxantă. Sorbea din

băutură și aștepta reacția profundă, senzația aceea de anestezie care i se furișaprin mădulare, trăgînd-o în lumea somnului. Dar nu simțea nimic, doar un fel de amorțeală. Ceea ce nu era de-ajuns. Mai putea gîndi încă — iar dacă începea să se gîndească, îi venea iar în minte faptul că era singură. După care avea să se gîndească la Ted și la fata aia. Iar ea n-avea pe nimeni. Era singură — la fel de singură ca atunci cînd făcea parte din trupa "The Gauchos" și mergea în turnee cu Charlie și Dick, singură prin camere de hotel necunoscute, fără nimeni care să țină la ea.

Transpirase la ceafă și simțea cum i se prelinge sudoarea pe spate. Își simțea pielea lipicioasă. Poticîndu-se, se dădu jos din pat și-și schimbă pijamaua. Doctorul Mitchell avea dreptate — începea să devină imună la pastile. Poate dacă mai lua una galbenă... Nu, însemna ca dimineața să fie mahmură, or trebuia să învețe textul cîntecului. Iisuse! Azi avusese nevoie de trei păpuși verzi ca să facă față filmărilor de dimineață. Își turnă un pahar plin cu whisky. Poate că dacă mai ia o pastilă roșie... daa, li se ducea repede efectul. O înghiți iute. Și doar n-avea să bea tot whiskyul ăla, va sorbi cîte un pic, pînă ce-și făceau efectul pastilele. Poate că n-ar strica să citească ceva, cititul o adormea întotdeauna. Anne îi mai trimisese o carte de Lyon. Tot genul pretențios și rafinat. Răsfoi cîteva pagini. Recenziile fuseseră bune — dar la ce serveau de fapt recenziile astea, cu ce se alegea el? Cartea nu se vindea.

Își dori dintr-odată ca Anne să fie cu ea. Anne știa întotdeauna ce să facă. Ce păcat că Anne avusese atîta succes cu televiziunea! Dacă n-ar fi fost așa, ar fi putut s-o cheme la ea, ca secretară, să-i dea cîteva sute de dolari pe săptămână. Măculiță, ce vis frumos?! Anne cîștiga însă, probabil, o avere. Nu puteai da drumul la televizor fără s-o vezi pe Anne care făcea demonstrații cu tot felul de fixative pentru păr și rujuri de buze. Și, de fapt, cum să nu fi avut succes, mai ales dacă ținea seama de toate zvonurile alea cu ea și tipul ăla. Gillmore. Dar chiar și așa, Anne avea clasă. Nu ca Jennifer. Auzi, se vorbea că Hollywoodul încearcă s-o atragă, iar ea îi refuză. Jennifer să refuze Hollywoodul! Tipa cîștiga o groază de bani arătîndu-și fundul și țîțele în filmele alea franțuzești. Favorita tuturor studiourilor cinematografice artistice... Artistice pe dracii?! Dacă la Hollywood s-ar face filme din astea, ar fi doar scene cu porcării, atîta tot. În ultima vreme, ăștia de la Hollywood deveniseră deosebit de morali și scrupuloși. Fără rochii cu decolteuri adînci, fără pupături pătimașe, clauze etice în fiecare contract. Și același Hollywood o implora pe Jennifer să vină să joace pe platourile lui. Sigur, probabil că aveau să-i acopere fundul și țîțele. Dar ar face din ea un star și i-ar da tot atîția bani ca și vedetelor adevărate numai pentru că s-ar plimba o dată în fundul gol și și-ar arăta sîinii! Mai trase o dușcă zdravănă din pahar. Nu-i era somn. Doar se cam îmbătase. Și îi era foame. Doamne, era lihnită de foame! Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi trimis jos tava cu mîncare... Avea niște caviar în frigider... Nu... nu trebuia să mănînce. Lua-l-iar naiba pe Ted, că o învățase să mănînce icre negre! Costumele erau oricum prea strimte, și asta din cauza băuturii. Măculiță, aproape că nu punea nimic în gură, iar acum, dacă după toată pileala asta mai și mînca... Nu, n-ar fi corect față de John. Fusese tare drăguț astăzi. Ce ciudat... nici nu remarcase pînă acum ce ochi albaștri

are și ce bine-i stă așa bronzat. Trebuie că are cam cincizeci de ani, dar e bărbat bine. John... aici... lîngă ea. Măiculiță, ce bine-ar fi! Dacă ar ține-o în brațe, s-ar simți ocrotită..

Se uită la ceas. Zece și jumătate. Poate că John ar reuși să vină. Putea să-i spună nevستی-sii că aveau de discutat o scenă. Probabil că acum stătea și își făcea griji pentru ea, întrebîndu-se dacă avea să vină sau nu a doua zi. Nu, nu-i va cere să vină în seara asta. Se dăduse deja cu lanolină pe păr. Mîine, însă, intenționa să muncească temeinic și să-l roage să vină la ea să ia o gustare rece și să lucreze împreună. Și avea de gînd să fie mai mult decît o partidă rapidă de amor. Voia să-l convingă să rămînă și să adoarmă în brațele lui. Poate că reușea să-l aducă și în alte dați, pe viitor Intenționa să se arate cooperantă. Trebuiau să termine filmul la timp. Va cere ca el să facă regia la toate filmele ei. Tipul avea copii mari — poate că izbutea să-și petreacă mai mult timp împreună cu ea. Ce-ar fi să-l sune și să-i spună că studiază textul? Țsta ar fi un început bun — în felul ăsta adormea gîndindu-se la ea.

Sună la studio și obține numărul lui de telefon, care nu era înregistrat la centrală.

Apoi sună la el acasă. îi răspune o femeie. Neely bolborosi în receptor:

— Doamna Strykes?

— Nu, Charlotte la aparat, fata în casă.

— Oh ! Domnul Strykes este acasă?

— Nu, madame. Sînt plecați. Vreți să lăsați un mesaj?

— Nu. Nici un mesaj. Și închise telefonul.

Era plecat cu nevastă-sa! Probabil că se duseseră la Romartoff "s și îi povestea nevستی-sii cum o păcălise pe Neely O'Hara. Parcă-l și auzea... "Am făcut-o să-mi ciugulească din palmă. Nu-i greu cu ea — o fi ea star, dar sub toate aparențele nu-i decît o biată ființă speriată de moarte. Trebuie să știi doar cum s-o iei." Ei bine, nimeni nu putea face ce voia din Neely O'Hara! S-o fi născut ea slabă și prăpădită, dar acum era o mare vedetă! Putea să facă tot ce-i trăsnea prin cap!"

Se dădu jos din pat și coborî în vîrfurile picioarelor pînă la parter. Se opri brusc. "De ce dracu' oi merge în vîrfurile picioarelor? Ce naiba, doar e casa mea!

În bucătărie nu era nimeni. Deschise frigiderul și scoase un borcan mare cu caviar. Neely, ce-o să ne mai distrăm ! zise ea cu voce tare. Luă o lingură și începu să mănînce icre negre direct din borcan. Nu se opri pînă nu-l goli. "Și acum, Neely, poți avea tot ce-ți poștește inimioara. Fiindcă ești star... ai un talent colosal... un talent imens. Și poți avea tot ce-ți dorești." Se agăță de frigider. "Hei-hei! Mai vrei caviar ? De ce nu? Tu l-ai cumpărat." Mai deschise un borcan. "Așa, acum o să ne luăm sus niște pateu, dacă vrem să mai mîncăm după aceea. Neely, nimic nu-i destul de bun pentru tine."

Mai înhață o sticlă de whisky din bar și, împleticindu-se, porni în sus pe scări. Turnă încă un pahar și se duse direct la dulăpiorul din baie. "Ei, Neely, de care păpuși vrei — roșii, galbene sau albastre? Tot ce poștești, fetiço." Înghiți două pastile roșii. După care, clătîndu-se, se duse în pat. Luă telefonul și chemă. îi răspune majordomul.

— Ia ascultă, Charlie, să nu mă mai scoli mîine devreme. Sună la studio, dimineață!; și spune-Ie că domnișoara O'Hara are... are larin... laringită. Și nu răspund la nici un telefon. Am de gînd să dorm... și să mănînc... și să dorm... și să mănînc... poate că o săptămînă. Cînd mă scol mîine dimineață, vreau clătite cu unt și tone de sirop. O să fac o adevărată orgie!

1956

Neely se îmbrăcase cu multă atenție. Pantaloni albi, o bluză lărguță, care să-i ascundă burta. Măculiță, de ce-o fi atît de greu să scape de cinci kilograme în plus? Începea probele la costumele pentru noul film peste cîteva zile. Și-acum, așa, din senin, Directorul voia s-o vadă. Se întreba ce se întîmplase. Se gîndi numai la asta pe tot parcursul drumului cu mașina pînă la studio.

Primise telefon tîrziu, în după-amiaza precedentă. Mesajul îi fusese transmis de către Eddie Frank, unul dintre acoliții lui. Respectuos, degajat și dezinvolt: "Domnișoară O'Hara, dacă nu vă deranjează, Directorul ar dori să ia prînzul cu dumneavoastră, mîine".

Dacă n-o deranja! Ha! De parcă ar fi îndrăznit să crîcnească cineva cînd era chemat de Director. Ehei, nu prea aveau ținare de minte. Cu trei ani în unnă, cînd cîștigase Oscarul, venise el la ea. Ei bine, cu filmul ăsta nou aveau să se lămurească toate lucrurile. Măculiță, ce mai rol! Și ce cîntece... Precise avea să fie nominalizată pentru un Oscar, ba poate că mai cîștiga chiar încă unul:

Se așezase la celălalt capăt al imensului birou în stil vechi american, încercînd să pară entuziasată și tînără. Știa că el așa o plăcea. Ajunse la concluzia că Directorul se născuse probabil deja bătrîn. Nu se schimbaseră deloc de cînd îl știa — părul alb, foarte frapant, bronzul permanent amestecat cu petele de la ficat. Ochiul îi jucau în cap ghiduși, iar în mîinile mici sucea întruna hîrțile de pe birou.

— Draga mea, știi de ce te-am chemat?

— Nu, domnule, dar îmi face întotdeauna plăcere să vă văd. (Oh, ce bine învățase formulele uzuale!)

— Ai văzut cronicile de ieri?

(Of, Doamne, premiul ăla! Nenorocitul ăla de premiu!)

— Miss Otrava Caselor de Filme a anului 1956 — Neely O'Hara. Nu-i prea plăcut, ce zici? Întrebă el cu blîndețe.

Neely se bițîia pe scaun, neliniștită. — Oh, știți cum e cu premiile astea, răspunse ea cu un glăscior ca de fetiță. M-a durut tare mult cînd am văzut. Dar mi-au spus mai mulți că n-are nici o importanță. Ziariștii se adună așa, în fiecare an, și aleg un țap ispășitor. Anul trecut au acordat premiul ăsta lui Stevart Lane, or el este starul numărul unu la Tvventieth.

— Ba nu, nu e. Vorbea în continuare pe același ton blînd. N-a mai reușit să-și revină după război. Toate filmele lui s-au soldat <;u pierderi financiare. Dar angajamentul curge pe încă trei ani, așa că deocamdată nu se face public nimic în sensul ăsta.

— Dar filmele mele sînt grandioase.

— La casa de bilete — da, pentru noi — nu.

Neely nu-și mai găsea locul. Of, iar începea cu toată povestea aia — timpul prelungit pentru filmări, absențele de la repetiții, bîrfele...

— Filmul ăsta nou este foarte costisitor, decretă el. Prețurile au săltat mult. Sîntem la concurență cu televiziunea, iar oamenii nu se mai duc una-două la cinematograful cînd știi că pot avea distracția acasă, pe gratis. Nu mai e vorba de o cutie prăpădită, cu imagini în ea — s-a impus mult și prestigiul ei crește în continuare. Se juca nervos cu mîinile, trăgîndu-se de pielea de pe degete.

Ce naiba — doar nu inventase ea afurisenia aia! Să se ducă să-i facă scandal lui David Sarnoff, nu ei.

— Let s Live Tonight înghite mai mulți bani decît orice film făcut de noi pînă acum. Orice întîrziere ne omoară. Sam Jackson a stabilit un grafic foarte strîns.

— Sam e unul dintre producătorii mei preferați, zise ea.

— Am făcut o înțelegere cu Sam. Pentru fiecare zi în minus față de grafic primește o primă de o mie de dolari.

Asta însemna că avea să fie al naibii de greu!

— Iar la prima zi de depășire, îl dau afară.

— Cum adică, ești gata să renunți la Sam Jackson?!

— Sînt gata să renunț la oricine dacă nu corespunde cerințelor mele, Hollywoodul s-a schimbat, draga mea. Am renunțat și la ultimul actor care avea un contract solid. Actualul tău contract e pe un an de zile și cînd... dacă renegociem, n-o să mai fie ca înainte.

"Poți să-fii sigur, ce naiba, că n-o să mai fie așa, gîndi ea. Am să-mi fac și eu o firmă și am să-mi iau acțiuni la ea. în felul ăsta o să am și eu ceva." Așa îi explicaseră cei de la fisc cu care lucra.

— Nu, draga mea, oftă el. Totul s-a schimbat. Acum nu le mai pot spune acționarilor să-și vadă de treaba lor și să nu se amestece. Acum trebuie să le dau socoteală — și tot ceea ce-i interesează e profitul.

încuviință dînd din cap, întrebîndu-se cînd aveai să termine odată întrevederea asta. Discutau doar banalități fără sens. Ce tupeu pe el s-o tîrască pînă acolo degeaba! Era lihnită de foame — ar fi putut măcar să comande și el ceva de mîncare. Nu luase micul dejun și nu înghițise decît un Dexy.

— Țsta-i motivul pentru care te scot din filmul ăsta, spuse el. Se holbă la el, stupefiată.

— Draga mea, nu-mi pot permite nici un risc. Pe Sam Jackson îl pot înlocui dacă nu-mi convine. Dar dacă începem să turnăm cu tine, nu te mai putem înlocui cu altcineva. Ar trebui s-o iau complet de la capăt... să refilmăm totul.

— Dar nu mă poți înlocui cînd nici măcar n-am început, se bîlbîi ea.

:— De ce nu? Uită-te la tine. Iar te-ai îngărășat. Probele la costume trebuie să înceapă săptămîna viitoare, și pînă atunci n-ai cum să-ți revii. Nu, miza e prea mare. O iau pe Janie Lord în locul tău.

— Janie Lord ! Dar e o începătoare. Nu se poate, glumește probabil. încearcă să bage spaima în ea.

, — A jucat în trei filme necostisitoare și toate au avut profit. În toate revistele de cinema din luna asta sînt articole despre ea. Filmul ăsta o să facă din ea un star, un mare star. Și ca să mă asigur, joacă cu ea Brick Nelson.

Se gîndise ea că s-ar putea să fie Brick Nelson". Tipul cerea bani mulți și de obicei în filmele ei nu erau alte vedete care să pretindă sume mari. Minteă îi zbură rapid la contractul pe care-l avea. Omul nu glumea. Dar putea oare s-o scoată așa, după ce o anunțase public?! Fără nici un motiv ?

— Legal, nu poți face nimic, îi zise el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Am rescris rolul în așa fel încît să fie pentru o tipă mai tînără decît tine.

— Mai tînără decît mine?! Ia ascultă, uiți poate că am douăzeci și opt de ani. Asta nu înseamnă că aș fi chiar o cotoaroanță.

— Arăți de patruzeci, replică el, rece.

— Sînt nefardată, se apără ea.

— Ai cearcăne sub ochi... început de bărbie dublă. Arăți oribil! Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obrajii pistruiți. Cu o săptămîna de somn și de dietă, putea arăta ca nouă. Știa și el asta. Atunci de ce se purta așa?

Secretara lui îl întrerupse, comunicîndu-i că avea legătura solicitată cu Parisul. Directorul ridică receptorul, iar fața i se luminează de un zîmbet onctuos. "Bună!" Țipa așa cum fac majoritatea oamenilor cînd au o convorbire interurbană: "Da." Vocea mai pierde ceva din volum. "Te aud perfect. Splendid, nu-i așa? Da, domnule Chardot... da, am primit scrisoarea dumitale azi-dimineață. De-aia am și sunat. Condițiile dumitale sînt... în fine..." Se căzni să ridă ușor. "Imposibil sună cam vag. Firește că vreau să fac un film cu domnișoara North. Și sînt perfect de acord ca dumneata să fii co-producător. Dar un contract pentru un singur film, din care dumneata să ai cincizeci la sută din drepturile pentru străinătate — ei bine, așa ceva nu-i fezabil. De fapt, starul ăsta al dumitale — noi o să-l cam îmbrăcăm... De unde putem știi, în fond, că o să mai fie la fel de atrăgătoare? Da, pricep, în ultimele trei filme a fost complet îmbrăcată. Dar hai să privim lucrurile așa cum sînt, domnule Chardot. De fapt, nu e actriță. Ce? Da, o fi cîștigat ea premiile alea, nimic de zis... cine știe, o fi fiindcă nu prea înțeleg franțuzește. Dar în engleză, de unde poți fi atît de sigur? Și faptul că nu-mi lași posibilitatea de a opta, la o adică, pentru un al doilea film — crezi că e corect? Eu dau o grămadă de bani pentru reclamă și pe urmă vine alt studio și îmi umflă toată munca. Dacă facem un contract pe trei filme, accept condițiile dumitale. Poate să se organizeze cum poștește ea. Banii vor fi depuși la o bancă elvețiană... Cît?... Oh, dragul meu, de unde scoți cifrele astea? Nimeni nu-ți poate accepta pretențiile, domnule Chardot." Rămase cu receptorul în mînă, tăcut, cu o expresie de stupefacție. "Domnule Chardot, o să ia legătura cu dumneata Louie Easterwald, în după-amiaza asta... Cum? Oh, acolo e ora opt seara... Nu mă pot obișnui niciodată cu decalajul ăsta mare de fus orar. Bine, atunci mîine de dimineață. El o să negocieze toate finețurile. Vorbește limba dumitale, o franceză perfectă. Și cam pe cînd să vă așteptăm, prin septembrie?... Uite ce e, domnule Chardot, dacă o lăsăm pînă în februarie, asta înseamnă că intrăm în '57. Eu vreau să le raporteze acționarilor că

avem un film cu Jennifer North pentru '56... Perfect, și eu, abia aștept! Ați început deja să turnați noul ei film?... O să faceți două de acum pînă în noiembrie — Dumnezeuule, ce vă rpaî invfdiez. De acum pînă în noiembrie, eu zic că am noroc dacă reușesc să termin unul singur. Dar la voi n-au început problemele sindicale și afurisenia asta de televiziune. Stați un pic și o să vedeți și voi cum o să fie peste cîțiva ani și acolo. Televiziunea asta e ca un cancer. Se întinde peste tot." După ce închise telefonul, comandă imediat o altă convorbire transatlantică. Neely aștepta răbdătoare, în timp ce el se juca distrat cu un creion. Trînti receptorul în furcă, dezgustat.

— Așteptare douăzeci de minute!

Dintr-o dată păru să-și amintească de ea.

— Bine, poți pleca, spuse el, făcîndu-i semn cu mina. — Credeam că luăm prînzul împreună>remarcă ea, uluită.

— Mai bine l-ai sări! Cu burta aia pe care o ai, nu ți-ar strica deloc. Dacă nu te-aș mai fi văzut așa și altă dată, aș fi jurat că ești în luna a patra. Trebuie să aștept să-mi dea legătura telefonică în Franța, cu Louie Easterwald. Închipuie-ți ce contracte și aranjamente trebuie să fac numai ca s-o aduc pe tîrfa aia goală să joace într-un film pentru mine. Acum zece ani, industria cinematografică de aici ar fi dat-o afară imediat. Acum, toate studiourile se bat pe ea. Nu știi, zău, ce se întîmplă cu țara asta! O să ajungem imorali. Și asta e numai opera televiziunii. Întotdeauna am fost adeptul filmelor americane curate și cinstite, dar acum, uite, trebuie să combatem televiziunea cu tot ce putem — țîțe, funduri, tîrfe franceze...

— Nu e tîrfa franceză, replică Neely. E americană și e foarte drăguță. Pe vremuri am locuit împreună...

Se arată sincer interesat.

— Ai locuit împreună cu Jennifer North?

— Acum unsprezece ani. Am jucat amîndouă în Hit the Sky. A fost un manechin extraordinar, după. care s-a măritat cu Tony Polar. A stat și ea o vreme aici.

— Da, sigur că da! Așa e. Tipul a fosUînsurat cu una pe care o chema Jennifer...

Clătîină din cap : Nu, nu se poate să fie vorba de aceeași persoană. Asta are numai douăzeci și trei de ani.

Neely rîse cu amărăciune.

— în filmele franțuzești, toate actrițele au douăzeci și trei de ani. E aceeași Jennifer cu care am împărțit eu camera. Jennifer are... măiculiță — nu știu exact — păi eu aveam șaptesprezece ani, iar ea zicea că are douăzeci și unu...

— Asta înseamnă că acum are treizeci și doi, zise el, uluit.

— Exact, încuviință Neely. Iar tu țiți la mine că am douăzeci și opt de ani!

— Cred că fata asta se îngrijește foarte-foarte bine. Și e un om serios. Două filme pînă în noiembrie! Scutură din cap: A cîștigat un premiu la nu știu ce festival în străinătate, așa că acum se crede mare artistă. Țsta-i norocul meu — francezii se bucură de ea cînd apare goală, iar eu trebuie s-o tratez ca pe-o actriță. Oftă din adîncul inimii, scuturîndu-se ca de friguri.

— Pînă una-alta, cu mine cum rămîne? Ce fac, stau așa, degeaba? întrebă Neely.

— Stai și slăbește. Te plătim în fiecare săptămînă.

— Și când o să fac următorul film?

— Mai vedem...

Lui Neely îi scăpărau ochii.

— Ia ascultă! Cine te crezi de te porți așa cu mine?!

— Directorul studioului. Iar tu ești doar o mucoasă din care am făcut un star, doar că în ultima vreme n-ai mai adus nici un ban. Așa că stai cuminte și așteaptă pe tușă. Poate îți mai bagi mințile în cap. Privește și tu cum se înalță alte stele de cinema, ca ș Janie Lord. Poate că în felul ăsta te mai potolești și tu. Acu, hai, șterge-o, am o mulțime de treabă.

Se ridică în picioare.

— Se prea poate să ies pe ușă și să nu mă mai întorc niciodată!

— Treaba ta, dar nici c-ai să mai lucrezi vreodată undeva, replică el, zîmbind.

Plînse tot drumul pînă acasă, gonind cu mașina prin canoane și pe serpentinele dealurilor. De fapt, nici nu-i prea păsa. Ce să se facă? Să se ducă acasă și să stea în hambarul ăla de vilă? Nici măcar gemenii n-aveau realmente nevoie de ea. Își iubeau guvernanta și se duceau la școală. Când avea să se răspîndească vestea că nu mai joacă în filmul ăsta și asta după povestea cu premiul de nerentabilitate — avea să se trezească singură de tot. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu cei care pierd. Măiculiță, cum de puteau fi oamenii atît de mici și de meschini? Muncise atît de greu, se căznise atît de mult, iar acum toată lumea dădea cu pietre în ea...

Intră în casă și înșfacă o sticlă de whisky din bar. După care se duse în dormitor, trase obloanele ca să scape de lumina zilei, închise telefonul și înghiți cinci pastile roșii. Acum, cinci pastile din astea roșii abia dacă le mai simțea. Noaptea trecută nu dormise decît trei ore, și asta după ce luase cinci bucăți roșii și două galbene. Se dezbracă și se vîrî în pat.

Era probabil miezul nopții cînd se trezi din somn. Ridică obloanele. Era întuneric... și n-avea nimic de făcut. Se duse pînă la baie și, fără să se gîndească, se urcă pe cîntar. Slăbise un kilogram Hei", ce idee — dacă nu făcea decît să doarmă, să ia pastile și să nu mănînce nimic, putea slăbi cinci kilograme cît ai zice pește. Luă o vitamină — ca să nu se îmbolnăvească! — după care mai înghiți două păpuși roșii, scaldîndu-le cu o dușcă zdravănă de whisky.

Cînd se deșteptă, văzu soarele furișîndu-se printre draperiile de la fereastră. Se duse bîjbîind pînă la baie. Era buimacă, dar nu-i mai era somn. Nu, nu trebuia să se suie pe cîntar Mai bine aștepta, ca să aibă o surpriză mai tîrziu. Simțea un gol imens, o senzație de hău. Să ia mai bine două vitamine... Daa, pastilele astea conțineau tot ce trebuia. Se dădu cu niște cremă pe față și se unse cu lanolina pe păr. Nu strica să profite și să facă o cură de înfrumusețare. Cînd se va trezi de-a binelea, știa Că avea să arate ca o păpușică. De data asta luă cinci pastile galbene, apoi două roșii. În felul ăsta, efectul se făcea simțit mai rapid. Îi mai rămăsese whisky pentru încă un pahar...

Cînd deschise ochii, totul i se păru prea curat și prea luminos. Ce naiba mai era și cu acul ăla vîrît în brațul ei?! Și sticla aia care atîrna deasupra? Iisuse! Era într-o cameră de spital! Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o soră medicală se repezi spre ea.

— Relaxați-vă, domnișoară O'Hara, o îndemnă sora cu vocea aceea caracteristică, mereu veselă și binevoitoare.

— Ce-i cu mine aici? Ce s-a întâmplat?

Sora îi întinse un ziar. Doamne sfinte! Pe prima pagină își văzu fotografia, cu fața proaspătă și surzătoare, unul dintre primele cadre de la studio, când începuse să lucreze. Dar fotografia mare de dedesubt înfățișa o femeie cărată de doi bărbați; femeia era desculță și capul îi afirna ciudat pe spate. Dumnezeule mare, ea era... Citi titlul: Starul a luat o supradoză de pastile, și comentariul la fotografie:

Accident, susține Directorul studioului. Citind cum sărise Directorul în ajutorul ei, zîmbi per tru prima oară. Îi fusese teamă — teamă să nu crape. Nu îndrăznise să spună că o scosese din film. Citi în continuare, nerăbdătoare: "Acum cinci zile, am avut o discuție cu domnișoara O'Hara — măicuță, atît de mult zăcuse înconștientă? — și i-am sugerat că s-ar putea să fie prea istovită ca să se lanseze în producția următorului film. M-a asigurat că nu era cazul și că avea doar nevoie de cîteva zile de repaus. E limpede că asta a și încercat să facă. Să reentre în forma ideală pentru viitorul film. Dacă supraviețuiește..." Directorul se înecase cu cuvintele și trebuise să se oprească, să-și șteargă lacrimile. Lacrimi — e! Ticălosul ăsta putea plînge la comandă mai ușor decît oricare actor de cinema. Probabil că se temea doar ca ea să nu fi lăsat cine știe ce bilet de adio în care să spună că se sinucide. Citi în continuare: "Dacă supraviețuiește, o să aibă rolul principal în cel mai mare film al nostru. Nu este adevărat că avem intenția s-o înlocuim cu Janie Lord. Nimeni n-o poate înlocui pe Neely O'Hara. Ne-am gîndit doar să schimbăm scenariul în cazul în care domnișoara O'Hara nu se va simți în putere să joace. Doar în cazul ăsta s-ar putea ca Janie Lord să-i ia locul. Noi, însă, tot ce ne dorim este ca Neely să se întoarcă printre noi și să scape din chestia asta oribilă. Staruri ca Neely nu apar decît o dată la multe generații."

Se simțea splendid. Citi tot felul de elogiuri la adresa ei din partea tuturor marilor actori și actrițe cu care jucase, și chiar din partea unor staruri pe care nu le cunoștea decît din vedere. Pînă și presa de specialitate îi consacrase cîteva rubrici pline de laude. Se simțea de parcă murise și asista la propriile funeralii, unde toată lumea o plîngea amarnic. Era o senzație tare plăcută. Măicuță, au crezut cu toții că am să mor. Directorul o cam băgase pe mîncă de-și pusese atîta cenușă în cap. Acum n-avea încotro, trebuia s-o distribuie în noul film al studioului.

— Am fost foarte bolnavă? o întrebă ea pe soră.

— Bolnavă?! Pînă acum cîteva ore credeam că n-o să scăpați. De douăzeci și patru de ore stați sub oxigen. .

— Dar n-ăm luat decît cîteva pastile. Încercam doar să dorm puțin.

— Noroc că majordomul l-a sunat pe doctor. Cînd a venit și v-a găsit, abia mai respirați. A fost brusc foarte îngrijorat, știind că nu mîncaserăți nimic de trei zile. Neely rînji încîntată.

— Pun pariu că sînt slabă și frumoasă, așa-i?

Sora se ridică și ieși imediat din încăpere. După cîteva secunde intră doctorul.

— Sînt doctorul Keegan. Își aduse aminte de numele lui — era medicul personal al Directorului.

— Ei, mi se pare că am scăpat, zise el, înțepat.

Sigur că da, gîndi ea. Dar știind că Directorului avea să i se dea raportul complet, zîmbi anemic.

— Mare prostie ați făcut. Ce-ați vait să dovediți cu asta? întrebă el.

"M-au băgat la loc în film, tontule." Dar continuă să surîdă stins și, ca să fie mai convingătoare, mai stoarse și câteva lacrimi. După care spuse încetșor :

— Nu... nu puteam trăi fără filmul ăla.

— Oh, da... da... filmul. Cu asta mai vedem. Nu știu dacă o să fiți în stare să jucați. Se ridică în capul oaselor.

— Ba pot să joc!

— N-a fost ușor prin ce ați trecut. Mai vedem. Dacă sînt de părere că nu veți fi în stare de un asemenea efort, am să le comunic la studio. Nu vă pot lăsa să faceți vreo cădere.

Deci asta era! Deci așa voia să scape de ea! Medicul lui personal urma să declare că nu e aptă pentru film, că nu și-a rvenit suficient.

Zîmbi dulce.

— Păi, să sperăm că o să mă găsiți destul de aptă. Fiindcă ideea Directorului a fost să mai slăbesc câteva kilograme. Și cu cît mai repede, cu atît mai bine. Iar cît despre faptul că n-aș fi în formă, tot ideea Directorului a fost să iau pastiluțe verzi — cînd aveam optsprezece ani — ca să-mi taie pofta de mîncare. Și tot din dispoziția lui, am lucrat de nenumărate ori fără să pun nimic în gură timp de o săptămînă întregă. Așa că sînt convinsă că o să mă găsiți mai mult decît aptă pentru film. Ia să ne gîndim puțin... probele la costume încep probabil peste câteva zile. Sînt destul de slabă ca să pot face față cum trebuie. După care îmi rămîne O' săptămînă bună de odihnă înainte de debutul filmărilor.

A doua zi, avocatul și impresarii erau pe lîngă patul ei. Nu încăpea nici o discuție. Acum nu mai putea fi scoasă din film, avînd în vedere toate declarațiile făcute de Director în fața presei. Contau mai mult decît un contract. Iar simpatia publicului era tot în favoarea ei. Dar nu cumva să lipsească de la vreo repetiție sau filmare.

Impresarul o avertiză foarte insistent.

— O zi... o oră de întîrziere și te-au dat afară, ține minte! Acum e ca turbat și ar fi în stare s-o facă, chiar cu riscul de a sacrifica filmul. Te-ai dovedit mai isteată decît el, or lui nu-i place să piardă niciodată, în fața nimănui.

În prima zi de filmare era tare nervoasă. Îl văzu pe Sam Jack-son lîngă operatori și i se păru că și el era nervos și agitat. Toată lumea părea de altfel agitată și neliniștită. Dar ea își învățase bine textul și rolul. Știa scena pe dinafară.

Facem o probă, după care filmăm direct, sugeră Sam. Să începem cu dialogul prin care te adresezi publicului din clubul de noapte. Îi rogi să se potolească, după care începi să cînti. Se întoarce și strigă: Figuranții la locurile lor! Începem!

Scena decurse bine. Dar de ce erau cu toții atît de nervoși? Și de ce evita Sam să se uite în ochii ei? Nu-i stătea în fire să se poarte așa. Să fi fost oare încordat fiindcă se știa în probe și se temea să nu fie dat afară? Toată lumea știa că Directorul era un ticălos. Intenționa să stea de vorbă cu Sam la sfîrșitul zilei.

Urmărea pregătirea scenei și a camerelor. Era oare Sam atât de nevrinos din cauza primei ăleia de o mie de dolari pe zi? Rar se întâmpla ca cineva să poată turna așa, direct, de prima dată. Dumnezeuule, dacă reușeau să filmeze o scenă pe zi, era bine. Scena era scăldată în lumină, tăblița în fața ochilor ei... Doamne, în viața ei nu filmase o scenă doar cu o singura repetiție prealabilă. Nimeni nu proceda așa. Lucrurile se desfășurară destul de bine. Rată câteva capete de replici, dar pentru o primă filmare... Măculiță, poate că reușeau să scoată și o bucată de peliculă finală. Când se termină, se întoarse " spre el, zîmbindu-i.

— Ai greșit textul la cântec. Neely ridică din umeri, nepăsătoare.

— Da, două versuri. Înregistrarea e deja făcută. Doar am mimat prost... dar data viitoare...

— Bine. Hai să încercăm din nou. De data asta vreau să fie filmarea finală.

Dumnezeule, ce-l apucase, nu era zdravăn?! N-o să termine niciodată filmul ăsta dacă era atât de speriat. Cu asta își săpa singur groapa. %

Neely se întoarse pe platou. De data asta își suci glezna și se împiedică de firele de la microfon.

— Stop! strigă el. Veni spre ea. Ce-i cu tine, Neely, nu te simți bine?

— Mă simt perfect. Hei, Sam, relaxează-te. Doar nu te așteptai să reușim un cadru final de la a doua încercare.

— Ba mă așteptam să fie bine chiar de prima dată.

— Sam, ai înnebunit? Știu că s-a strîns șurubul, dar nu face din țințar armăsar.

Reacționezi de parcă ne-ar fugări cineva. Pînă și Directorul s-ar amuza dacă ar afla că voi ai să facem filmarea definitivă doar cu o singură repetiție prealabilă.

N-o mai băgă în seamă și se întoarse la echipa de tehnicieni.

— Pregățiți-vă pentru a treia filmare.

Neely era cît pe aci să iasă ca o furtună de pe platou, dar se răzgîndi. Dumnezeuule, dacă ar proceda așa, n-ar face decît să-i dea apă la moară Directorului. Se întoarse. Tremura toată. Neely O'Hara trebuia să suporte porcăriile astea de la un regizor speriat. Era conștientă că toată lumea se holba la ea. Nu se mai purtase nimeni vreodată cu ea așa, să-i întorcă spatele și s-o lase baltă. Pînă acum ea dictase întotdeauna!

Se sili să revină la locul ei pe platou. Se așeză sub reflectoare, tremurînd, în timp ce o față îi refăcea machiajul. Auzi semnalul de începere — a treia filmare. Se încurcă la un vers de la bun început. Camerele de filmat se opriră. A patra filmare. Altă bîlbîială. A cincea filmare. A șasea...

Pe la sfîrșitul după-amiezii ajunseseră la a cincisprezecea filmare a aceleiași scene. Ce absurditate! în viața ei nu refăcuse o scenă de mai mult de opt ori. Și asta era din cauza lui Sam. își vărsa nervii pe ea. Nici dacă i-ar fi tăiat cineva capul nu mai era în stare să-și amintească acum vreun vers.

— Pauză de masă — toată lumea înapoi la ora șapte! le strigă el. Pauză de masă!

Nu mai lucrase seara din faza ei de debut. Și nici măcar nu se consultase cu ea, să afle dacă e sau nii de acord. Se duse hotărîtă spre el:

— Presupun că vrei să filmezi fără mine!

Regizorul se concentra asupra dispozitivului de fixare a cadrului.

— Am să filmez aceeași scenă pînă cînd ai să reușești să-ți interpretezi rolul așa cum trebuie.

— Te-nșeli, pămpălăule! Eu, una, nu sînt de acord. Mi-am dat toată silința, am fost cooperantă. Am venit la timp, așa că plec tot la timp. N-am de gînd să-mi scot sufletul muncind numai pentru ca tu să-ți capeți prima aia de o mie de dolari pe zi, se rătoi ea și ieși.

— Dacă pleci acum, am să raportez mai departe.

— Treaba ta! se răsti ea. Am și eu drepturile mele.

Restul actorilor și echipa de filmare sosiră înapoi la ora șapte. Așteptară pînă la zece. Telefonară și la Neely acasă. În cele din urmă li se comunică cum că se dusesese deja la culcare. Sam Jack-son se ridică în picioare și dădu liber echipei de operatori.

— Mîine nu ne vedem. Nici o convocare pînă la noi ordine. Se sui în mașină și se duse spre plajă. Ajunse la o vilă micuță și

claxona. Ușa se deschise. În prag apărură o tînără frumoasă, cu părul lung și negru, îmbrăcată într-un halat plușat. Îi făcu semn; iar Sam intră în casă.

— Ei bine, Janie, rolul e al tău.

Tînăra deschise gura și surise, arătîndu-și dinții.

— Oh, Sam, ai dat lovitura! Ce bine-mi pare! După care se întoarse spre omulețul cu părul alb care ședea pe un fotoliu, fumînd în tăcere. Ai auzit? Sam a scăpat de ea. Omulețul zîmbi.

— Bun. Se ridică și îi desfăcu cordonul de la halat, care se deschise, descoperindu-i trupul perfect. Omulețul, care de-abia îi ajungea tinerei zeițe pînă la umăr, își plimbă mîna bronzată peste sîinii ei arcuiți.

— Uită-te bine, Sam. Dar nu pune mîna — ea mea. Sam încuviință dînd din cap.

— Da, domnule.

— Vreau numai să știi. Ești tînăr — s-ar putea să-ți vină idei. Fata se întoarse și îl îmbrățișă pe omuleț.

— Dar eu te iubesc, știi bine că da.

Omul încuviință cu aceeași mișcare din cap.

— În regulă, Sam, ai făcut treabă bună. Acum, hai, întinde-o. Convoacă pe toată lumea pentru poimîine. Am să dau drumul la știre pe toate canalele. Și trimite-i o telegramă lui Neely; spune-i să nu se mai prezinte. Semnează în numele meu. Sam dădu din cap în semn că înțelese și plecă. Bărbatul cu părul alb se întoarse spre frumoasa tînără.

-st- Bun, acum ai să fii star, Janie Lord. Ai să fii "miss Lord" pentru tot restul vieții... Iar eu — stăpînul tău!

— Da, domnule, zise fata, căzînd în genunchi și începînd să-l sărute.

1957

Anne puse receptoail în furcă. Kevin Gillmore se întins spre ea și o luă de mîină.

— Iar Neely?

Anne îi răspunse printr-un semn afirmativ din cap. El bătu ușor cu palma pe pat, chemînd-o.

— Întinde-te aici, lîngă mine, să stăm puțin de vorbă. Anne se lungi în patul ei.

— Nu-i chiar atât de simplu, Kevin.

— Te-am văzut cum te foiai la telefon. Presupun că a zis că vrea să stea cu tine. Cum Anne tăcea, Kevin începu să rîdă.

— Ai rămas aceeași mironosiță din New England, așa-i? De ce nu i-ai spus direct: ""Da, Neely, am două paturi, dar tipul meu rămîne adesea peste noapte la mine""? Anne luă din nou textul scenariului pe care-l studiaseră mai înainte.

— Fiindcă nu văd nici un motiv ca să-i fi spus așa ceva. Sînt îngrijorată, Kevin. Neely e într-o stare foarte proastă.

— De ce? Fiindcă n-au selectat-o pe ea? Stă cu fundul pe sofa de peste șapte luni și încasează o groază de bani. În zilele noastre nu-i nici o rușine să n-ai contracte pe termene lungi. Nici un studiou nu mai semnează acum asemenea tranzacții.

— Dar mi s-a părut ciudată... disperată. Mi-a zis că trebuie s" plece de-acolo, că nu mai suportă locul.

— Poate alege ce-i poștește inima, orice ofertă. În clipa în caia o să ajungă în orașul ăsta, toți producătorii de pe Broadway or sa umble după ea. Ar putea face spectacole de televiziune — tot ce vrea ea.

— Am auzit niște zvonuri ciudate... zise Arme, întinzîndu-se să-și ia o țigară. Kevin se aplecă și o împiedică s-o aprindă.

— Haide aici, lîngă mine, să nu mai țipăm de la distanță. Arme surîse.

— Kevin, ba am să țip, nu glumă, dacă am să ajung în fața camerelor de luat vederi fără să știu textul pe de rost.

— Te folosești de tăblițele ajutătoare.

— E mult mai bine cînd n-am nevoie de ele. Îmi place să le știu acolo, pentru orice eventualitate, dar e de preferat să fi învățat ce am de spus.

— Anne, spune, ții cu adevărat la mine? o întrebă el.

— Țin foarte mult la tine, Kevin. Lăsă jos scenariul și așteptă răbdătoare. întotdeauna începea așa.

— Dar nu mă iubești la nebunie! Anne zîmbi. * -

— Asta ar însemna o iubire ca la prima tinerețe, atunci cînd te îndrăgostești prima oară.

— Tot mai duci dorul scriitorului ăla prăpădit?

— Nu m-am mai văzut cu Lyon de ani de zile. Ultima oară cînd am auzit ceva despre el, scria niște scenarii de film la Londra.

— Atunci de ce nu te-ai îndrăgostit de mine? Anne se întinse și îl luă de mîină.

— Îmi place să fiu cu tine, Kevin. Îmi place cu tine în pat. Îmi place să lucrez pentru tine. Poate că și asta e dragoste.

— Dacă ți-aș propune să te măriți cu mine, m-i iubi mai mult? Arme își cîntări bine cuvintele.

— La început a contat foarte mult. Nu-mi plăcea să se spună despre mine că sînt "tipa" cuiva. Dar acum răul e deja făcut...

Vorbea fără nici un fel de emoție — discutaseră deja același subiect de nenumărate ori înainte.

— Care rău? Ești celebră. Toată lumea te știe ca "Gillian Giri".

— Și ca tipa lui Gillmore. Dar acum nu mai are importanță. Am vrut un copil... încă mai vreau...

— Anne. Se dădu jos din pat și începu să se foiască de colo-colo. Ai treizeci și unu de ani. E cam târziu să mai faci copii.

— Știi femei care au devenit prima oară mame la patruzeci de ani.

— Dar eu am cincizeci și -șapte. Am un băiat în toată firea, o fată căsătorită — și un nepoțel de doi ani. Cum aș arăta dacă m-aș însura cu tine și aș avea un copil mai mic decât nepotul meu?

— Sînt o mulțime de bărbați care se căsătoresc târziu și își întemeiază o nouă familie.

— Am fost însurat douăzeci și cinci de ani cu Evelyn'— Dumnezeu s-o odihnească în pace — și am trecut prin toate ritualurile — camping vara, dădace, primii pași, oreioane. Nu mai am răbdare s-o iau de la capăt cu toate. Acum, că am și eu ceva libertate de mișcare și mai mulți bani-decît aș putea cheltui, vreau o viață ușoară, fără complicații, și o fată care să fie liberă de orice obligații și să poată călători cu mine, să se distreze cu mine. Cît am fost însurat, nu m-am distrat deloc. Pe vremea aia, totul era o luptă.

. Tocmai debutasem în afaceri, iar Evelyn se ocupa de creșterea copiilor. Nu ne duceam niciodată nicăieri, decît, poate, uneori, la sfîrșit de săptămînă, în Atlantic City, dar și atunci își făcea o mie de griji dacă fata în casă era om de încredere sau să nu cumva să se îmbolnăvească vreun copil. Și după aceea, cînd am ajuns bogat și copiii au crescut, a fost prea târziu. Evelyn era bolnavă. Cinci ani a durat — cinci ani în care m-am uitat la ea cum se stinge și pleacă... Apoi te-am cunoscut pe tine — la un an de la moartea ei — și mi-am dat seama, imediat, că ești fata potrivită pentru mine. Anne izbuti să schițeze un zîmbet.

— Mă bucur că m-am încadrat în planurile tale. Dar să știi că nici o fată nu-și propune să fie doar tipa cuiva — speră să devină soție și mamă.

— M-am gîndit și eu la lucrul ăsta, Arme — dar copiilor mei nu le-ar conveni deloc. Se așeză pe marginea patului ei și spuse cu dezinvoltură : în plus, să știi că mă simt mai sigur de tine. Dacă ne-am căsători, m-ai Considera ca pe ceva de la sine înțeles.

Se întoarse apoi la patul lui și își luă ziarul. În scurt timp se cufundă cu totul în secțiunea financiară a publicației Times.

Anne se întoarse la scenariul ei. După cîteva luni, el avea să readucă din nou subiectul în discuție, și totul avea să se termine iar ca acum. Kevin se simțea vinovat pentru faptul că nu se căsătorea cu ea, dar acum, de fapt, lucrul ăsta nici nu mai conta pentru ea. Poate că era într-adevăr prea târziu să se mai gîndească la copii. Și certificatul de căsătorie nu însemna o garanție de fidelitate sau de fericire — dovadă Jennifer. Și biata Neely.

E adevărat că toată lumea o știa ca pe tipa lui Kevin. Dar era totodată și "Gillian Girl", lucru pe care i-l datora lui. Îi plăcea munca pe care o făcea. Era" bănoasă și o ținea mereu ocupată. Îi plăcea și de Kevin — nu, era ceva mai mult decît atît, poate că era vorba chiar de dragoste. Nu genul de dragoste pe care o cunoscuse cu Lyon

— cu Kevin nu ajungea niciodată în al nouălea cer. Legătura lor fizică o lăsa complet rece și adesea se întreba dacă de fapt simțea vreo atracție pentru el. Când își amintea cum i se dăruise lui Lyon — sărutările lor intense și îmbrățișările pasionate, strâns înlănțuiți unul lângă altul toată noaptea —, legătura ei cu Kevin i se părea aproape inocentă.

La început fusese doar o relație de afaceri. Apoi, treptat-treptat, începuseră să aibă o viață socială comună. Se simțea bine în compania lui și descoperi că, întâlnindu-se cu un singur bărbat, era mult mai simplu decât să țină piept avansurilor făcute de mai mulți. Pentru compania lui, Anne era un capital potențial, așa că avea multă răbdare față de lipsa ei de experiență dinaintea camerelor de luat vederi. Și, de fapt, tocmai răbdarea lui îi dăduse capacitatea de a înregistra toate aceste succese. Era tot timpul prezent la repetiții, verificând fiecare umbră și lumină, lucrând alături de ea etapă cu etapă, ajutând-o să-și aleagă rochia potrivită. Ajunsese să se bizuie pe el, să-i caute sfaturile și opiniile. Era conștientă că roiau în jurul lui tot felul de manechine drăguțe, nenumărate femei divorțate bogate și starlete care căutau să-l atragă. Știa că fosta regină a filmului, celebră la cei cincizeci de ani ai ei, îi făcea neconținut invitații frenetice. Da, Kevin Gillmore era un tip curtat de femei. Dar el o voia pe ea. îl ținu la distanță timp de un an, dar nu întâlni pe nimeni care să-i inspire vreo pasiune, vreun dram de romantism. Așa că, în cele din urmă, i se dăruie lui Kevin.

Își aminti de prima lor noapte de dragoste. Anne nu fusese în stare să reacționeze în nici un fel, nu făcuse decât să se supună cerințelor lui. Se lăsase purtată de dorința lui pentru a-l satisface, dar nimic mai mult. Și el nu-i ceruse niciodată mai mult de atât. Uneori încerca să-i răspundă și ea cu un oarecare entuziasm, ceea ce Kevin părea să interpreteze ca o adevărată pasiune. În scurtă vreme, Anne își dădu seama că, deși om de lume, în materie de dragoste, Kevin era teribil de simplu și lipsit de rafinament. Se vedea limpede că atunci când se însurase fusese pur și neatins, iar soția lui fusese probabil la fel de castă și de lipsită de imaginație. Era de presupus că nu trecuseră niciodată de faza sărutărilor reci, dublate de actul fizic, simplu și banal. După moartea soției lui, cunoscuse, probabil, o mulțime de femei, iar unele dintre ele fuseseră desigur foarte versate, dar s-ar fi zis că, în mintea lui, acest fel de a face dragoste se asocia cu ideea femeilor de moravuri ușoare. Anne era o doamnă, așa cum fusese și nevasta lui. Așa că îi accepta frigiditatea ca pe un atribut specific doamnelor, iar el, ca domn ce era, nu pretindea nimic mai mult.

Nu, cu Kevin nu trăia extaze și agonii, dar nu e exclus ca tocmai asta să însemne dragostea matură. Uneori se gândea că e foarte norocoasă. Multe femei nu știau ce înseamnă să iubești un bărbat ca Lyon Burke. Nici măcar reticența lui Kevin de a se însura cu ea nu ridica mari probleme în sufletul ei. Nu forțase niciodată nota, deși știa că l-a putea convinge să se căsătorească cu ea — tot ceea ce trebuia să facă era să-l amenințe că-l părăsește. Nu, Anne era perfect mulțumită cu statutul său actual. Știa că Kevin avea să fie întotdeauna alături de ea.

Neely sosi în săptămâna următoare. Anne izbuti să-și ascundă șocul când văzu cât de mult se schimbase. Se îngrășase îngrozitor, avea niște obraji buhăiți și, deși purta un compleu scump, arăta ca o sărăntoacă. Oja i se cojise parțial de pe unghii, avea

un fir dus la ciorapi și părea șifonată și dezordonată. Dar, jnai cu seamă, frapa faptul că înfățișarea ei n-avea parcă nici un fel de vioiciune. Neely își pierduse toată strălucirea. Când vorbea, făcea impresia că nu mai reușește să-și concentreze privirea.

Anne se arată o ascultătoare atentă, lăsându-și prietena să-și deșerte tot sacul de necazuri și suferințe — intrigile diabolice ale Directorului, căsnicia distrusă, relele de la Hollywood...

Despre ea însăși, Anne nu-i furniza decât foarte puține informații. Îi vorbi de munca ei și de prietenia strânsă cu Kevin și când Neely o întrebă — cu o voce ce amintea pe fetița de odinioară — dacă "o făceau împreună", Anne zîmbi și încuviință dînd din cap. Ceea ce părea să-i fi făcut plăcere lui Neely.

Kevin juca rolul gazdei amabile. Dacă Neely îi deranja viața personală, reușea oricum să-și ascundă foarte bine iritarea. Le însoți pe cele două fete la spectacole și la cluburi de noapte. Neely provoca senzație peste tot pe unde își făcea apariția. Radia și înflorea de plăcerea de a fi aclamată. Nu avu nici o zi searbădă, nici o seară de beție prelungită. Își cumpără toalete noi, slăbi cinci kilograme în două săptămîni și rar i se întîmpla să ia mai mult de trei pastile pe noapte. Își recapătă strălucirea și redeveni o femeie vioaie, așa cum o știa Anne.

Într-o seară fierbinte de septembrie, pe cînd plecau de la un teatru, mulțimea se retrase din fața intrării actorilor și se năpusti spre Neely, tăindu-le drumul spre taxi. Strigăte, risete, fluturări entuziaste de mîini, autografe, Neely era asaltată de un grup de admiratori. Ajutat" de un polițist, Kevin izbuti să le croiască drum spre colțul străzii.

În mașină, Kevin își șterse sudoarea de pe frunte, clătînd uimit din cap, și remarcă:

— Fantastic! Dacă au 'fost atît de fericiți numai văzîndu-te, ce-ar face oare și dacă ai cînta?!

— Ar leșina toți de extaz, rîse Neely. Dar așa a fost întotdeauna publicul față de mine, plin de căldură și pasiune, adăugă ea cu un licăr de seriozitate în ochisorii rotunzi. La Radio City făceau reclamă tuturor filmelor mele. Peliculele mele au costat o groază de bani, asta e. Dar niciodată nu mi-am pierdut fanii și publicul. Am fost întotdeauna o afacere bună...

Kevin se holba la ea de parcă vorbele ei i-ar fi produs-o adevărată revelație. Vocea îi tremura cînd îi spuse:

— Așa e, ai dreptate. Filmele tale au rulat întotdeauna cu casa închisă. Publicul te mai adoră încă. Te vrea înapoi. Neely — hai să dăm o lovitură spectaculoasă! Am să te prezint la televizor — plătesc eu o oră de spectacol. Dumnezeule, ar fi o adevărată

, senzație!

— Ce te-a apucat? Eu la TV ? O oră întreagă în direct — fără nici o reluare?! Măiculiță, păi aș muri pe loc.

— Dacă ai să cînti toate cîntecele tale, n-ai nevoie de nici o reluare, insistă Kevin. Nici un alt amănunt, nici un fel de interpretare — apari și cînti, atît.

— Las-o baltă, feplică Neely. Am auzit eu cum e cu camerele alea TV — te fac cu cinci chile mai gras și cu douăzeci de ani mai bătrîn. Și, în plus, la ce-mi trebuie mie așa ceva? Agenția lui Johnson Harris încearcă să încheie un contract pentru trei filme cu Metro.

Pe măsură ce aparițiile lui Neely în societate' stîrneau noi valuri de entuziasm, pe Kevin începu să-l obsedeze ideea cu televiziunea.

— Ocupă-te de ea și convinge-o, se rugă el de Anne. Ii las patru săptămîni pentru repetiții. Vom introduce un nou produs. Publicitatea va însemna pentru Gillian milioane de dolari.

— Nu pot s-o silesc dacă se teme, ripostă Anne. Dacă ceva nu merge ca lumea, m-aș simți direct răspunzătoare pentru eșec.

— Ce să meargă prost în chestia asta? Doar nu e nu știu ce plantă de seră, fără talent, creată și inventată de camerele operatorilor de la Hollywood! Neely a crescut făcînd vodevil, a jucat pe Broadway — e actriță de trupă cu multă experiență. La televiziune nu avem interpreți talentați. În fiecare zi vezi pe cîte unul că apare la televizor și devine star, și asta numai pentru că adevăratele talente, ca Neely, au rezerve. Doar nu-i cer să facă un serial săptămînal. Numai o singură apariție spectaculoasă, care, în plus, ar fi și în avantajul ei.

— De acord cu tine, Kevin. Dar tu ești omul de afaceri specialist, așa că depinde de tine s-o convingi. Eu sînt prietenă cu ea și asta și vreau să rămîn.

Kevin mai aduse de cîteva ori vorba despre televiziune, dar dc fiecare dată Neely îl refuză liniștit, fără să se supere de insistența lui. Se bucura, într-adevăr, de prima ei vacanță, de primul contact cu fanii care o adulau, ceea ce i se părea o recompensă de muh convenită pentru toți anii grei de sihăstrie în fabrica de filme de la studio. " Kevin nu scăpa nici o ocazie de a o atrage pe Neely să urmărească alți interpreți și să-și retrăiască, "practic, trecutul artistic plin de succese. Cumpără bilete la premiera noului spectacol dc muzică și varietăți al lui Helen Lawson, sperînd că, revăzînd-o pe Helen, Neely își va regăsi ambiția și va recăpăta gustul de a apărea în fața publicului.

Premiera lui Helen constituia un eveniment major. Dispăruse de pe scena Broadway-ului într-o nouă tentativă nereușită de a-și întemeia o căsnicie, de data asta ca soție a unui mare proprietar de terenuri din Jamaica. Se retrăsese din viața artistică, dînd interviuri în care manifesta un imens entuziasm față de noua ei existență. Își găsise "singura iubire adevărată a vieții ei". Se publicaseră fotografii cu o Helen super-încîntată, atîrnată toată de brațul unui bărbat cărunt, foarte chipeș. Își vindea apartamentul pe care îl avea la New York, cu mobilă cu tot, și pleca în Jamaica să ducă o viață minunată, ca simplă gospodină și nevastă. Viața aceasta minunată dură șase ani. Apoi Helen se întoarse și urmară noi articole pe prima pagină a tuturor publicațiilor. Jamaica era "un orașel tropical, plin de oameni bogați și puturoși, și de gîndaci". N-aveai nimic altceva de făcut decît să bei și să birfești. Omul acela minunat era "un ticălos care bea prea mult și avea tot felul de aventuri cu alte femei". Obținu un divorț mexican și acceptă imediat să joace rolul principal într-un nou musical.

Premiera era tipică pentru Helen Lawson, publicul — alcătuit din persoane dintre cele mai importante — așteptând s-o aclame, să-i ureze Reginei bun venit acasă. La intrarea pe scenă, se dezlănțuise un ropot de aplauze asurzitor, dar după zece minute entuziasmul se mai domoli. Kevin simțise o undă de speranță vă-zînd-o pe Neely așezată pe marginea scaunului și urmărind în gînd fiecare mișcare și pas al lui Helen. Dar toate speranțele i se risipiră cînd Neely îi șopti: "Cînd am cunoscut-o prima dată, am zis că-i bătrînă. Măiculiță, păi, în comparație cu felul cum arată acum, pe-atunci era o puștoaică".

Kevin se văzu nevoit să-i dea dreptate lui Neely. Helen nu mai era "cam" de vîrstă mijlocie; era chiar la vîrsta mijlocie. Se îngrășase foarte mult. Dar mai avea încă picioare frumoase și aceeași coamă bogată și lungă de păr negru.

— Mamă Doamne, ce de-a mai lucrat la borcanele de vopsea, șopti Neely. îmi place părul negru, dar ea a cam exagerat cu nuanța asta. E negru ca tăciunile.

— Ar trebui să folosească vopselele Gillin, comentă Kevin. Dau părului o tentă naturală.

— Poate să se dea cu orice, tot degeaba, șuieră Neely. Iar acum și scenariul e prost. De ce-o fi acceptat să joace în spectacolul ăsta?! Doar e plină de bani!

— Ce-ai vrea să faci altceva? zise Kevin, prudent. Viața unei actrițe e pe scenă.

— Ei na! făcu Neely, dînd din mîna a lehamite. Termină cu clișeele astea!

— Show-ul abia a început, șopti Arme. Poate că, pînă la urmă, n-o să fie chiar așa de slab.

. — Miroase de la o poștă a eșec, răspunse Neely.

Și avea dreptate. Anne o urmări atent pe Helen, care își dădea toată silința, cu eroism. O năpădi un val de simpatie pentru femeia asta trecută, care se căznea să joace un rol de tînără romantică. Avea vocea la fel de puternică și de vibrantă ca înainte, doar cu un ușor tremolo ; dar ceva nu era în regulă— ori cu versurile cîntecului, ori cu melodia. Pe măsură ce spectacolul avansa, era tot mai plină de energie, de parcă ar fi încercat să-și dea viața pentru show-ul acela muribund. Cortina se lăsă și se ridică de nenumărate ori. Publicul premierei îi aducea Reginei cuvenitul omagiu. Însă comentariile audienței care părșea sala de spectacol erau mult mai aproape de adevăr.

"Primul eșec al lui Helen..." "N-a fost din vina lui Helen, scenariul e de vină"...

"Regia a fost sub orice critică..." "Dar altă dată Helen s-ar fi descurcat chiar și așa.

Mai ții minte Sunny Lady? Păi, fără nimic — doar Helen pe scenă și era de ajuns"..." "Ei bravo, toată lumea mai are crte o cădere"..." "Da, dar la vîrsta ei e cam tîrziu să-și revină. De ce n-a făcut măcar ea figură bună?"..." "Cu armăsarii

cîștigători e mai simplu — campionii rămîn la crescătorie, să se odihnească"..." "Da, și din cîte am auzit eu, chiar asta i-ar plăcea și lui Helen"..." "Dar cu cine să se

oblojească cotoroața asta bătrînă, la căldurică?"..." "Oh, tot picioare frumoase are și părul ăla splendid"..." "Păi, trebuia să-i rămînă și ei ceva"..." "Și, draga mea, să știi că la liceu am făcut canto ; ce-am auzit eu la ea se cheamă tremolo"..."

— Nu mă pot duce în culise, zise Neely. Sînt convinsă că a auzit că sînt în sală, dar, măiculiță, zău așa, ce să-i spun? Că decorurile au fost fantastice?!

— Vrei să mergem la Sardi's? întrebă Kevin. Lumea o să se ducă acolo s-o felicite.

— Pariu? răspuse Neely. Ascultă-mă pe mine, nimeni nu-i mai edificat decât Helen în privință eșecului ăsta. N-are ea chef să stea la Sardi's când știe ce fiasco a fost și când se așteaptă la o reacție nefavorabilă în Times și Tribune. În plus, nu uita că Franco Salla are premieră astă-seară la Persian Room. La Ciro's, tipul a făcut senzație. M-am dus să-l văd în fiecare seară. N-aș vrea să ratez premiera asta de la New York.

Plictisit, Kevin telefona la Persian Room și rezervă o masă. Localul era plin de aceiași ziaristi de mondenități și aceiași oameni care asistaseră și la spectacolul lui Helen. Când șeful restaurantului o văzu pe Neely, dădu ordin imediat să se mai pună o masă lângă ring, în fața unui grup de oameni nemulțumiți de faptul că li se lua toată perspectiva, asta după ce dăduseră un bacșiș gras ca să ocupe locul respectiv. La intrarea lui Neely, întreaga asistență fremăta de entuziasm.

Kevin comandă șampanie, dar Neely sorbi doar de câteva ori din pahar. Arme se uita la toată mulțimea aceea adunată acolo și se gîndea la noul program de reclame pe care trebuia să-l facă a doua ei. S.e făcuse tîrziu și, din cîte își dădea ea seama, spectacolul nu Javea să înceapă la timp. Asta însemna că a doua zi trebuia să irecurgă la "tăblițele pentru proști". Privea toată lumea aceea care se vînzolea pe ușă. Premierele nu se schimbaseră cu nimic față de acum cîțiva ani — aceleași persoane nerăbdătoare să fie conduse la mesele lor, oferind bancnote împăturite ca să fie mai bine plasați, aceiași piccolo zorind de colo-colo pentru a mai pune cîte o masă improvizată în apropierea ringului, făcîndu-se că nu-i aud pe cei care se plîng că li se închide priveliștea. Persoane care, inițial, fuseseră direct lângă ring ajunseseră acum în al treilea rînd de mese. Spațiul de dans se înjumătățise. Și, tocmai cînd își făcea socoteala că n-ai mai fi putut arunca nici măcar un ac în local, Anne zări un piccolo care se cazne să mai înghesuie o masă îngustă lângă ring. Masa era plasată acum exact în fața lor.

Helen își făcu apariția, însoțită de un tînăr zvelt. Era un dansator neînsemnat, din spectacolul ei, cil o frumusețe feminină și afișînd o mîndrie prostească pentru faptul că se simțea în centrul atenției. Helen știa probabil ce hram poartă "colegul" ei, dar acesta își juca perfect rolul de însoțitor. O ținea de mîină, asculta fascinat tot ce spunea ea, rîdea cînd trebuia și se bucura cînd Helen îl prezenta celor de la mesele din jur, pe care aceasta îi saluta în gura mare. Șeful localului reacționa la solicitările ei zgomotoase cu un fel de resemnare răbdătoare. Anne o auzea din cealaltă parte a încăperii cum țipa : "Știu eu cum e pe la localurile astea rafinate, care nu servesc băutura în timpul spectacolului, așa că ia adu tu cîteva sticle de șampanie și pune-le aici, cît se mai poate". ' în cele din urmă, luminile se stinseră. Franco Salla era prezentat publicului. Un cîntăreț puternic, deosebit de bun în interpretarea muzicii italienești. Audiența citise despre reușitele sale în turnee și era nerăbdătoare să facă din el un star. îl siliră să biseze de cîteva ori. Apoi, după cîteva- cuvinte de mulțumire și recunoștință de-a dreptul fermecătoare, cu atît mai plăcute datorită accentului cu care vorbea, se întoarse solemn spre ring și, cu un aer grav, plin de venerație, prezentă publicului pe "regina reginelor în domeniul comediei muzicale, pe marea doamnă care de decenii strălucește pe firmamentul vedetelor... Helen Lawson!"

Helen afișă imediat un rînjec mecanic. Se ridică și, firească, plină de voie bună, făcu cu mîna publicului din jur. Sala răsuna de aplauze sincere și pline de respect. Apoi Franco se întoarse și se uită la Neely. Audiența urmări direcția privirii lui. Cu o voce caldă și cu o licărire de afecțiune în ochi, rosti plin de admirație:

— Și acum, starul timpurilor noastre... fata iubită de toți... cîntărețea adorată de toți cîntăreții... *

Se opri, căuțindu-și cuvintele, de parcă nu i-ar mai fi ajuns toate superlativele din vocabular pentru a o descrie pe Neely. După care zîmbi și spuse:

— Domnișoara Neely O'Hara.

Izbucni un ropot de aplauze asurzitoare. Cîțiva se ridicaseră, aclamînd-o. Apoi, dintr-o dată, toată sala era în picioare, țipînd, aclamînd, aplaudînd, rugînd-o să le cînte. Kevin se ridicase și el. Arme nu știa ce să facă ; toată lumea era în picioare, cu excepția lui Helen Lawson și a tînărului dansator de lîngă ea. Helen ședea, cu un surîs încremenit pe buze, și bătea ușor din palme. Dansatorul se uita atent la ea, așteptîndu-i comanda.

În cele din urmă, Neely se ridică la rîndul ei și se duse spre microfon. Mulțumi grațios tuturor și încercă să se retragă. Dar publicul izbucni furtunos, cerîndu-i insistent să cînte, așa că, neavînd încotro, Neely se întoarse spre orchestră și, după o discuție rapidă, reveni în mijlocul scenei și cîntă.

Era fantastică. Vocea ei răsuna limpede și cristalin; asistența reacționa frenetic, așa cum se întîmplă la reluarea unui spectacol îndrăgit. Pînă să reușească să se retragă, Neely interpretă zece cîntece. Se întoarse la masa lor, extaziată, cu ochii înlăcrimați de emoție și de fericire. Ziaristii de la mondenități veniră s-o felicite, iar tot felul de doamne elegante îi cereau autografe "pentru fata mea". Bine dispusă, Neely semnă pe orice i se întindea: liste de bucate, cărți de vizită, bucățele de hîrtie. Cînd atmosfera se domoli în cele din urmă, dădu și ea pe gît paharul de șampanie.

— Știi, începe să-mi cam placă treaba asta!

— Să cînți într-un club? o întrebă Kevin, plin de speranță.

— Nu, să beau șampanie. E bună. Își mai turnă un pahar.

Ce-i drept, e mai sigur cu whisky sau cu votcă, dar în seara asta ; și'eu o excepție.

Numai să nu-mi fac un obicei din a bea mereu mpanie — cam îngrașă. Uitați-vă numai la Baba-Brate-de-Oțel im s-a făcut de la atîta suc de struguri cu bule de aer.

— Neely, în seara asta ai fost formidabilă, începu Kevin.

— Păi sigur, nici nu-i greu să fii bun dacă recurgi la vechile succese. Acum nu se mai scriu cîntece din astea.

— Dar exact asta ai face și în spectacolul de la televiziune. Neely rinji:

— Oh, iar începi?!

— Neely, publicul te adoră...

— Mda, exact cum mi-a adorat și filmele. Ce-i vina mea dacă la Hollywood syndicatele și cheltuielile sint atît de mari încît n-o mai pot scoate la capăt cît de cît rentabil?!

— Se zice că nu-i vorba numai de asta, Neely. Miji ochii, îmbufnîndu-se oarecum.

— Și ce anume se zice, domnule Știe-Tot?

— Se zice că au crescut cheltuielile din cauza ta... că nimeni se poate baza pe tine... și că ți-ai pierdut vocea. Arme se foia, nervoasă, încercînd să-i prindă privirea lui Kevin

întru a-l avertiza să înceteze, dar acesta n-o băga în seamă, concentrîndu-și toată atenția asupra lui Neely. Neely reuși să schițeze un zîmbet.

— Păi, doar m-ați auzit și voi cîntînd. Așa că nu mai crede tot ce scrie prin ziare.

— Sigur că nu cred, doar te-am ascultat în seara asta cum cînti. Toată lumea de aici e de aceeași părere cu mine în privința asta. Dar aici sînt doar o mîna de oameni. Publicul crede totuși ceea ce citește prin presă, Neely. Ca și mulți producători de filme.

Orice urmă de zîmbet se șterse de pe chipul lui Neely.

— Uite ce e, domnule Calcă-n-Străchini ce ești, mă distrez fantastic de bine. M-am ridicat în picioare cînd a trebuit și am cîntat, așa că mi-am plătit masa. Acum ce mai vrei de la sufletul meu?

— Un spectacol la televiziune.

— Haide, omule, iar începi... oftă ea.

— Vorbesc foarte serios, Neely. în seara asta ai convins pe toată lumea de aici că poți cînta ca un înger. De ce să nu convingi o țară întregă? Știi măcar cam cîți oameni te-ar asculta dacă ai apărea într-un spectacol la televiziune?! Ți-aș'face publicitate la scară națională, cu cîteva săptămîni înainte — toată țara s-ar uita la televizor atunci...

— Degeaba, renunță. Se întinse după sticla de șampanie. Hei, s-a golit sticla! Hai să mai luăm una.

Kevin făcu semn să li se mai aducă șampanie. Anne se uită la ceas. Neely îi surprinse privirea și, bine dispusă, o prinse de mîna.

— Haide, nu-mi strica și tu plăcerea. E o seară mare pentru mine.

— Dar e unu și jumătate, iar mîine am show, cu repetiție foarte devreme dimineața.

— Ei și? rise Neely. Arme, uiți că e vorba doar de programe publicitare. Nu e același lucru cu a juca într-o dramă de De Miile, în plus, îl cunosc bine pe șeful tău

— stai liniștită, pun eu o vorbă bună pentru tine. îi făcu cu ochiul lui Kevin. Stăm pînă terminăm și sticla asta... vă rog! Dar mai întîi, hai să ne mai dregem un pic mutra.

Anne oftă și porni în urma ei spre toaletă. Asistenta se repezi încîntată spre Neely, iar cîteva doamne care își refăceau și ele machiajul o asaltară cu tot felul de platitudini măgulitoare. Neely reuși să rămînă la nivelul unei modestii grațioase. Anne așteptă răbdătoare pînă ce încăperea se goli. în cele din urmă, Neely se așeză în fața unei oglinzi și începu să se pieptene.

— Uite ce e, Anne, fă-l pe Kevin să mă lase în pace cu prostia aia. E foarte drăguț, dar mă pisează ca o placă de patefon stricată. Explică-i o dată pentru totdeauna că n-am de gînd să fac nici un show televizat.

— Oricum, înțelege-l și pe el, n-are nici o vină, încearcă să te convingă, răspunse Anne.

— Păi, gata, ce-i prea mult strică. în plus...

Ușa se deschise și intră Helen Lawson. Urmără câteva clipe de încordare, în care actrița se uită fix la Anne; apoi, schimbându-și brusc dispoziția, dădu scurt din cap și spuse:

— Mă bucur să te văd, Anne. Am auzit că ai ajuns mare star de televiziune.

Anne izbuti să-i zîmbească și se căzni să găsească un răspuns. Dar Helen o scuti de efort. Se așează lângă Neely și o bătut cordial pe spate:

— Fetițo, ai fost mare în seara asta. Ce bine ar fi fost să am și eu niște Cole Porter su Irving Berlin în rahatul ăla de spectacol de astă-seară. Am auzit că ai fost și tu în sală. De ce n-ai venit după aia în culise să-mi spui bună seara?

— Ah... știi... ne cam grăbeam să ajungem aici. Știi ce greu e să-ți păstrezi rezervarea, se bîlbîi Neely.

— Haide, încetează cu prostiile astea, ripostă Helen. Ce naiba, știi și eu că nimeni n-are chef să vină să te vadă cînd show-ul a fost un fiasco. Nu știi cum de m-am lăsat păcălită să joc în porcăria asta... Dar așa pățesc eu mereu. Voiam-să le dau o șansă să se afirme celor doi compozitori care au scris muzica spectacolului.

Neely' îi zîmbi prietenește. »

— Trebuie să le dea și lor cineva o șansă. Iar dacă nici tu nu-i poți lansa, nu văd cine ar putea s-o facă.

— Așa fac eu întotdeauna, risc cu ceilalți — de fapt așa te-ai născut și tu. Am riscat și am dat afară o cîntăreață uzată prin cluburile de noapte, ca să dau o șansă unei puștoaice. Dar nimeni nu-mi mulțumește niciodată — nici măcar tu, iubițico!

Lui Neely îi pieri zîmbetul de pe față.

— Helen, nu prin spectacolul tău am ajuns la Hollywood. Totul s-a datorat show-ului de la clubul de noapte.

— Și acolo cum ai ajuns, mă rog ? Tot folosindu-mă pe mine ca trambulină.

— Bine — mulțumesc, Helen. Din cîteîmi aduc eu aminte, îți mulțumeam pe atunci în fiecare seară, dar, oricum, îți mai mulțumesc o dată. Îți sînt recunoscătoare. Haide, Anne, să mergem.

— Nu mai face pe grozava cu mine. Am citit ce scrie în ziare. Acum nu mai ai nici un contract. Ce-i "drept, pentru o haimana ca tine, căreia eu i-am dat șansa să se afirme, ai ajuns destul de departe...

Neely sări ca arsă, holbîndu-se la Helen cu ochii scăpărînd de furie. Asistenta se trase mai aproape, încîntată de această întîmplare neprevăzută, care aducea o schimbare în monotona ei slujbă.

— Neely, vino, spuse Anne repede. Ne așteaptă Kevin. Neely dădu mîna Annei la o parte și se uită firoasă la Helen:

— Cum ai zis că sînt?

Helen se ridică de pe scaun și o privi drept în ochi:

— O haimana. Ce, n-am dreptate? O vagaboandă de vodevil de mîna a treia, care nici măcar n-a fost în viața ei la școală. Mă mir că poți să citești textul cîntecelor. Ți-am dat atunci șansa aia numai fiindcă eram prietenă bună cu Anne.

— Prietenă bună, ai! Tot ce te interesa de la ea era să facă pe codoașa pentru tine! se rățoi Neely.

— Ce porcării poți să spui! Ba eram foarte apropiate. Am avut, ce-i drept, o neînțelegere, dar de fapt mă comportam ca o prietenă, încercînd _s-o conving să nu se încurce cu ticălosul ăla neisprăvit. Am făcut-o spre binele ei. Se întoarse spre Anine. Am avut dreptate, așa-i, ai văzut că pînă la urmă s-a purtat ca un nemernic?! Ei, ce zici, acum mă înțelegi de ce ți-am vorbit așa, Anne? întotdeauna te-am considerat ca pe o adevărată prietenă.

— Haide, Anne, zise Neely. Mi se face rău de la chestia asta sentimentală și siropoasă, făcu ea, bătîndu-se cu mîna pe pîntec.

Helen n-o luă în seamă pe Neely și îi surise Annei, ca pe timpuri.

— Zău, Anne, crede-mă. N-am avut niciodată o prietenă adevărată. Toată lumea se folosește de mine și îmi dă papucii. Mi-a plăcut întotdeauna de tine, îngerașule, și sînt foarte emoționată de succesul pe care-l ai. M-am întors definitiv în oraș, așa că hai să ne vedem iar, ca pe vremuri, și să ne distrăm și noi cumva.

— Anne, hai odată, se răsti Neely.

— Ei, de ce atîta grabă? întrebă Helen, nevinovată. Unde trebuie " șă vă duceți? Din cîte am auzit, ai mult timp la dispoziție.;

— Așteaptă numai să vezi cronicile la spectacolul de astă-seară și ai să ai și tu o mulțime de timp liber, i-o trînti Neely.

Helen ridică din umeri.

— Ce dacă o să am recenzii proaste?! Pînă mîine la prînz să mă aștepte pe puțin o jumătate de duzină de oferte. Tu ce ai trecut pe agendă? Tot spectacole pe gratis, ca astă-seară?

— Cu tremoloul ăla din vocea ta, în scurtă vreme nici pe gratis n-ai să mai poți cînta, ripostă Neely. Iar astă-seară — n-am auzit să te aclame cineva.

Helen se înroși toată și răspunse pe un ton pițigăiat de enervare:

— Ce știe o răsufălătură ca tine ce înseamnă un tremolo? De treizeci de ani sînt în top și am să rămîn cît poftesc. Ție, însă, nu-ți rămîne decît să cînti pe gratis, că de altceva tot nu mai ești bună. Sigur, lumea o să te aplaude, și cum să n-o faci, de fapt, dacă li se oferă ceva în plus pe gratis?! Să știi, însă, că ești terminată. S-a zis cu tine ca artistă."Ei, ia dă-te la o parte din calea mea, murătură obosită ce ești, țipă Helen. Tu nici n-ai unde să te duci, pe cînd pe mine mă așteaptă afară un tip.

— Tip, auzi! rise Neely batjocoritor. Țista se cheamă la tine un tip?! Dar, e-adevărat, mai bine nu-l lăsa să te aștepte, fiindcă de-acum încolo nici că mai poți pune mîna pe altceva decît pe poponari prăpădiți care să te scoată în lume. Dar cu condiția ca tu să le plătești consumația. .

— Păi sigur, tu te și pricepi la chestii din astea, doar ai fost măritată cu un homosexual, i-o trînti Helen. Dumnezeule, auzi, n-ai fost în stare nici măcar pe poponarul ăla să-l ții lîngă tine. Chiar și cu gemenii ăia pe care i-ai făcut, tot și-a luat lumea-n cap și s-a dus. Hei — ia zi, și puștii tăi tot poponari sînt? Se pregăti să iasă, dar Neely îi tăie calea.

— Ce-ai zis despre copiii mei? întrebă Neely cu un tremur evident în voce.

— Ce-i rău, mă rog, dacă ai doi poponari micuți? Am azit că genul ăsta de copii se poartă foarte frumos cu mămicile lor. Și-acum șterge-o din calea mea... Trecu repede pe lîngă Neely și se îndreptă spre ușă.

— Nu, nu scapi tu așa ușor, cotoroanță bătrână! zberă Neely. Sări după Helen și o înșfacă de păr. Helen se smulse din strînsoare, dar Neely nu-i dădu drumul...

Brusc, holbîndu-se la ceea ce ținea în mînă, Neely scoase o exclamație de uimire, - în timp ce Helen își duse mîinile la cap, îngrozită.

— Perucă! țipă Neely, ridicînd clai de păr negru și arătîndu-i-o Armei.

Dumnezeule, are părul fals, ca și firea aia păcătoasă a ei!

Helen se întinse să-și ia peruca, dar Neely făcu un salt agil înapoi.

— Dă-mi peruca înapoi, ticăloaso ce ești! zberă Helen. M-a costat trei sute de dolari!

Neely își puse peruca pe cap, țopăind de colo-colo prin încăpere.

— Ei, cum îmi stă brunetă?!

Helen se ținea după ea, străduindu-se s-o prindă.

— Dă-mi-o, lua-te-ar dracu'! '

— Helen, ție îți venea oribil, Eu zic că îți vine mult mai bine așa, cu tunsoarea asta scurtă...

Helen își trecu mîna prin părul scurt și ciufulit.

— îl las din nou să crească, răspuse ea, posomorită. Coafezele alea nenorocite din Jamaica nu știau cum să prepare vopseaua ca lumea și mi l-au ars complet. Iar cînd mi l-am făcut aici permanent, a căzut — șuvițe-șuvițe... Haide, Neely, dă-mi peruca înapoi!

Deodată, Neely se năpusti spre una din cabinele de toaletă. Helen țîșni după ea, dar Neely se mișcă mai rapid. După cîteva clipe se auzi curgînd apa la closet.

— Hei, ce naiba ai făcut?! urlă Helen. Se întoarse spre Arme. Dumnezeule, pun pariu că a aruncat-o în closet și a tras apa după ea. O omor, pe cuvînt!

Helen bodogănea și amenința, în timp ce Anne și asistenta se străduiau s-o potolească pe Neely. Singurul răspuns pe care-l primiră era zgomotul apei de la toaletă, repetat la intervale. Helen bătea cu pumnii în ușă. Înăuntru, Neely chicotea pe înfundate și trăgea mereu apa la closet. În cele din urmă se auzi un bolborosit ciudat, urmat de clipocitul apei care se revărsa din vas. Pe sub ușă apărură o baltă care se întinse în toată încăperea.

Ușa se deschise, iar Neely ieși în vîrful picioarelor, hlizindu-se ca o apucată.

— Oh... fir-ar să fie... făcu ea, cu respirația întretăiată. Porcăria naibii, nici nu vrea să se ducă în jos pe canal!

Asistenta ridică grijulie peruca udă, care semăna cu un animal înecat.

— S-a stricat! țipă Helen, cu o voce ascuțită de enervare. Ce mă fac acum? Se întoarse spre Arme, cu obrajii scâldați în lacrimi. Cum plec eu de aici în halul ăsta?!

Anne o privea încremenită. Apa se întinsese prin toată încăperea.

Apoi asistenta își drese glasul și interveni:

— Domnișoară O'Hara, n-ați procedat deloc frumos. Cred că ați stricat de-a binelea toată instalația.

.. Neely rîse cu dezinvoltură.

— Ei și, trimite-mi factura să v-o plătesc, zise ea. Face toți banii, pe cuvînt! își luă poșeta și scotoci prin ea, ajpui scoase o bancnotă de cinci dolari. Uite, ține, zise ea,

ai cel mai bun closet din tot orașul. Se întoarse spre Arme: Hai s-o lăsăm pe cîntăreața cheală să-și plîngă amarul în tihnă. Sper ca poponarului tău să nu i se facă urît acolo, de unul singur, îi aruncă ea lui Helen pe un ton mios.

Anne o urmă și, odată ușa închisă în urma lor, îi spuse:

— N-a fost frumos ce-ai făcut, Neely.

— Frumos?! Merita s-o omor.

— Dar n-a fost corect. Acum chiar că nu are cum să iasă de-acolo pînă ce nu pleacă toată lumea!

— Ei și?! Stă și ea blocată în seara asta. Mîine își cumpără altă perucă. Mîine, însă, tot am să-mi aduc aminte ce-a zis despre copiii mei — și despre mine. Deci — m-am cam răsuflat ca artistă, nu pot decît să cînt pe gratis, nu? Nenorocita naibii... Se îndreptă cu pași hotărîți spre masă. Kevin, mai vrei să fac spectacolul ăla de televiziune?

Pe fața lui Kevin se lărgi un zîmbet de încîntare.

— Atunci e în regulă, batem palma, declară Neely. Se prăbuși pe scaun și-și mai turnă niște șampanie. Fă contractele și dă-le spre avizare impresarilor mei.

— Bine. Mîine, ăsta este primul lucru pe care am să-l fac, răspuse Kevin, fericit, în timp ce continuau să discute despre spectacol, localul începuse să se golească. Neely și Anne se uitau la tînărul îngrijorat de la masa lui Helen, care rămăsese cu ochii ațintiți pe ușă.

— Ce s-o fi întîmplat cu Helen Lawson, întrebă Kevin, achitînd nota de plată. S-o fi luat cu vorba cu cine știe ce admiratori...

— Da, și poate că vreunul a scalpat-o, mai știi! replică Neely, inocent.

De la toaletă în drum spre propria masă, Anne întoarse capul și privi spre masa lui Helen. Localul era acum aproape pustiu. Tînărul dansator se scotocea prin buzunare, încercînd să adune suficienți bani pentru a plăti consumația. Șeful de sală îi adusese nota...

Kevin o strînse pe Anne de braț, foarte fericit.

— Sper însă, Neely, că n-ai să te răzgîndești în legătură cu spectacolul ăsta la televiziune, nu?

— Nici gînd ! O să cînt dumnezeiește pentru tine și produsul ăla al tău, dar o să trebuiască să mă plătești cu o groază de bani.

— Cu plăcere, răspuse Kevin. Se uită la Anne, cu o expresie de infinită recunoștință. Ce ciudate sînt și femeile astea — puteai să-ți bați gura mult și bine fără să ajungi la nici un rezultat, iar ele stăteau numai zece minute împreună la toaletă și totul se schimba complet...

Kevin inundă toată presa cu articole referitoare la viitorul spectacol de televiziune.

Lui Neely îi luară interviuri mai mulți ziariști de la rubricile de mondenități, iar redactorii de la televiziune trîmbiară glorios mărșul eveniment artistic. Lumea se schimba. Telespectatorii puteau să se bucure de interpreți cu adevărat talentați.

Kevin angaja cei mai buni coregrafi, regizori, și producători. Accelerează realizarea unor noi produse spre a fi prezentate în timpul spectacolului, montînd decoruri speciale în care Anne făcea demonstrații cu noua linie de articole de lux. Emisiunea

urma să fie difuzată la începutul lunii noiembrie. Existau toate șansele să fie cel mai spectaculos eveniment din televiziune în sezonul respectiv.

Neely se mută la hotel, își instalează un pian în cameră și petrece toată luna octombrie între apartamentul de la hotel și studiourile Nola, repetînd, ținînd cură de slăbire, muncind după stricta disciplină de altădată. Era hotărîtă să le arate celor de la Hollywood cine e^ea, iar pe Helen Lawson s-o facă să-și înghită insultele pe care le proferează la adresa ei. Răsuflată, ea?! Nesperioasă, bună să cînte doar pe gratis?! Ce mult i-ar plăcea să-i vadă mutra lui Helen cînd citea ziarele cu articolele despre Neely O'Hara. În toată presa scria că artista primea cel mai mare salariu ce se plătiese vreodată în televiziune. O aplaudau cu toții, de asemenea, pentru curajul ei de a se lansa în noua lume a micului ecran.

Neely n-avea nici un fel de spaimă. Ce-i drept, un spectacol televizat în direct excludea orice eroare. Ei, cu atît mai bine. Le va arăta ea celor de la Hollywood — și de altfel tuturor. În interviuri se prefăcea emoționată, nervoasă, agitată, cum era Neely cea tînă, de odinioară. "Cum să nu fie speriată"... comenta lumea. În sinea ei, știa însă că treaba era ca și făcută, dar nimeni nu trebuia să afle. Cum să dea greș — douăsprezece piese bine cunoscute, dintre care șase cîntece lansate chiar de ea însăși. Nici o bucată pe care să n-o fi interpretat deja și nici o scenă nouă de învățat! N-aveai decît să citești ce scria pe tăblițele alea pentru proști. Măiculiță, dacă ăia de la Hollywood, tîmpiți cum sînt, ar ști că e atît de simplu, ar da buzna cu toții în afacerea asta cu televiziunea. Dar toate părerile astea și le ținea pentru ea. În seara dinaintea zilei celei mari, Neely luă trei pastile de Seconal. Repetiția cu costume era fixată pentru ora zece dimineața, iar ea sosi punctuală, bine odihnită și dornică să înceapă. Prima oră trecu cu probele de machiaj. Apoi, repetiția propriu-zisă începu la unsprezece și treizeci de minute. Dialogul de deschidere decurse bine, Neely afișînd un entuziasm juvenil. În sfîrșit, începu primul cîntec. După trei măsuri, regizorul strigă "Stop!". Ieși din cabină și se îndreptă pe culoar, spre platou.

— Neely, nu te-ai uitat spre camera spre care trebuia.

— Nu-nțeleg ce spui, răspunse ea pe un ton agreabil. Treaba ei era să cînte. Chestia cu camera de luat vederi îl privea pe operator.

— La început, imaginile au fost luate cu carul. Dar cînd începi să cînti, te întorci spre carul 2.

— Care-i carul 2?

— Cel cu lumina roșie aprinsă. Rămîi așa în prima jumătate de cîntec, după care te întorci spre carul 3 pentru cor*și trupă, iar la sfîrșit, pe ultimele opt măsuri, revii la carul 2.

— Măiculiță, de unde să știu eu toate astea?! Ce nevoie avem de atîtea camere?!

— Iubito, cînd povestești, pare mai complicat decît în realitate. Nu trebuie să îți mînte decît un lucru — lumina roșie aprinsă înseamnă că obiectivul carului respectiv este îndreptat spre tine. Nu se poate să greșești.

Neely o luă de la capăt, urmărind cu atenție camerele de luat vederi. Era perfect, dar nu mai putea fi atentă ca lumea la tăblițele cu textul cîntecelor și al replicilor.

La următoarea încercare se concentra asupra tăblițelor, dar nu mai dădu atenția necesară carului 3.

— Nu te mai gîndi la tăblițe, o rugă regizorul. Vin ele după tine. Uită-te numai la cameră.

— Dar sînt obișnuită ca ea, camera, să se țină întotdeauna după mine, se vaită ea. Regizorul avea multă răbdare.

— O să-ți iasă. Hai să mai încercăm o dată.

Mai urmară încă două repetiții. Pe chipul regizorului se așternuse o expresie cruntă, care trăda o disperare nemărginită.

— Neely, ai depășit de două ori semnele cu creta și ai ieșit din raza camerei de luat vederi.

— Cum să fac?! Cînd cînt, trebuie să mă mișc!

— Perfect, fetițo. Dar hai să facem semn pînă unde, ca să știi exact ce fac cu camerele.

— Nu pot! Mă mișc cum îmi vine, și de fiecare dată e altfel. Lucrurile decuseră în continuare la fel, adunîndu-se ore întregi

de repetiții istovitoare cu camerele de luat vederi. Lui Neely începu să i se strice machiajul, iar coafura i se turti de tot. Se făcuse ora cinci după-amiază și tot nu reușiseră să repete întreg spectacolul de la cap la coadă;

Regizorul anunță o pauză de masă. Se duse lîngă Neely și o luă pe după umeri, străduindu-se să se poarte cît mai degajat. *

— La ora șase facem totul de la început pînă la sfîrșit. Mergi mai departe chi'ar dacă greșești ceva. Trebuie să cronometrez, să văd cît ține în ansamblu. Îndreptăm apoi tot ce n-a mers bine, după care îți rămîne suficient timp să-ți refaci machiajul și să-ți tragi puțin sufletul înainte de emisiune.

Lui Neely, repetiția finală cu costume i se păru un adevărat coșmar. Avea tot timpul impresia că lumina roșie a camerei țopăia anume de colo-colo, iar tăblițele cu textul cîntecelor se încețoșau sub reflectoarele orbitoare. Se cufunda într-un cîntec, simțind profund melodia, luînd note și tonalități de-a dreptul perfecte... închidea ochii, dar cînd îi deschidea o cuprindea panica. Unde erau minunatele obiective de la Hollywood, care o urmăreau peste tot, pîndindu-i fiecare mișcare? Nimeni nu se mai pregătea să monteze cele mai bune secvențe, alegînd cu mîgală dintre toate scenele filmate. Nu, nu vedea în jurul ei decît monștrii ăia cu ochii roșii, după care ea trebuia să se țină, și tăblițele alea cu cuvinte care își schimbau mereu locul și poziția! Nici nu mai știa pe unde se aflau — poate că n-ar trebui să închidă-ochii... Unde dispăruseră acum? Fredona melodia în continuare. Regizorul îi spusese să nu se întrerupă... Dumnezeule, unde erau tăblițele alea? Și care era camera spre care trebuia să privească? La sînga — da, becul roșu era aprins în direcția aia. Slavă Domnului, bine că se terminase odată cîntecul ăla! Iisuse, și acum ce trebuia să mai facă? Ce scria pe tăblița aia? Oh, da, s-o prezinte pe Arme, cu noul produs cosmetic. Of, slavă Domnului! Acum vorbea Anne — își mai trăgea și ea sufletul. Aoleu, dar trebuia să fi ieșit de pe platou! Era pauza de trei minute în care trebuia să-și schimbe toaleta — de-aceia făcea femeia aia semne disperate de pe margine. Doar trei minute ca să-și schimbe rochia, or Anne ajunsese aproape la jumătate...

— Nu pot! urlă ea. Nu pot așa! N-am cum să dau viață unui cântec dacă trebuie să mă gîndesc tot timpul la semnele cu creta, la camerele de luat vederi și la pauzele scurte pentru schimbarea rochiei. Dacă-mi vine să închid ochii, păi trebuie să-i închid. Așa simt eu. Nu pot altfel — n-am cum să reușesc!

Kevin stătuse în camera de comandă. Țișni afară și se duse glonț spre regizor. Încercară amîndoi s-o calmeze.

— Nu mai vreau, gata! Nu vreau să apar ca o proastă, zise Neely cu glasul frînt.

— Neely, ești o profesionistă, trebuie să reușești, se rugă regizorul de ea. Cînd publicul o să umple sala și ai să auzi aplauzele, o să vină totul de la sine.

Nu, făcu ea printre hohote de plîns. Mi-ar trebui o săptămînă de repetiții în fața camerelor ăstora. Nu pot să fiu atentă la opt lucruri deodată și să mai iasă și bine. Nu mă pot ține de liniile alea cu creta și în același timp să mă uit și după camere și după tăblițele cu textul cântecelor. Nu pot și gata! Poți să mă împuști și tot degeaba, nu sînt în stare!

— Neely, interveni Arme, luînd-o pe după umeri. Mai ții minte, la Philadelphia, cum ai preluat rolul ăla în Uit the Sky fără nici un fel de pregătire prealabilă?

— Pe-atunci n-aveam nimic de pierdut! strigă Neely. Eram o puștoaică. Nu mi-era reputația în joc. Acum sînt star — dacă fac figură proastă sau am un eșec, s-a terminat cu mine.

— Ai să fii splendidă, îi tot repeta regizorul.

— Nu, nu! Nu fac spectacolul ăsta!

— Neely, dar trebuie, insistă Anne. S-au plătit bani grei pentru asta... Show-ul ține o oră întreagă.

— Nu pot să-l fac, suspină Neely.

— Atunci n-ai să mai lucrezi niciodată! se rățoi regizorul la ea.

— Și cine-i în pagubă? Puțin îmi pasă mie dacă n-am să mai pun niciîdată piciorul într-un studio de televiziune!

— Mă refeream la faptul că n-ai să mai lucrezi nicăieri, preciza regizorul, glacial.

— Ei bravo, cine zice asta?

— AFTRA. Dacă renunți la un spectacol ca ăsta, înseamnă că ai rupt un contract. Toate sindicatele sînt solidarizate pentru respectarea regulilor. AFTRA, SAG și sindicatul actorilor.

— Și ce s-ar întîmpla, mă rog, dacă aș muri subit?

Regizorul îi zîmbi fără pic de căldură.

— Din păcate, nu-i deloc cazul acum!

— N-ați putea anunța pur și simplu că am făcut laringită? insistă ea.

Regizorul oftă.

— Neely, doctorul de la rețeaua de televiziune ar ține neapărat să te consulte.

Rețeaua de televiziune și-a dat concursul la toate anunțurile publicitare referitor la acest spectacol — a cheltuit o mulțime de bani. Uite, hai să ne înțelegem. Mai ai o oră — nici nu te mai gîndi la show. Du-te în cabină și relaxează-te.

Neely se duse într-adevăr în cabină. Telefona repede și luă legătura cu un băiat de serviciu de la hotelul în care locuia. Tînărul apărui la studio după zece minute.

Contra unei bancnote de douăzeci de dolari, îi dădu lui Neely o sticlută. Neely privi

intens flaconul preț de câteva clipe. "Haide, păpușicilor roșii, murmură ea. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să vă faceți datoria. Pe voi mă bazez. Nu pot nici măcar să vă ajut cu niște băutură, fiindcă ar zice că am fost beată." înghiți repede șase pastile. "Haide, scumpetelor, gînguri ea, întinzîndu-se pe canapeaua din cabină. Haideți, n-am pus nimic în gură. Știu că păpușicile scumpe ca voi acționează mai bine pe stomacul gol."

După zece minute o cuprinse binecunoscuta senzație de plutire. Așteptă să se cufunde mai bine în letargie. Dar nu era de-ajuns. La nevoie, tot ar putea s-o trezească cu niște cafea tare. Se duse împleticindu-se pînă la chiuvetă și mai luă două pastile. "Haide, păpușicilor, buimăciți-o pe Neely, ca să i se facă rău de tot..." Ca prin vată, auzi zumzetul publicului care umplea sala și acordurile orchestrei. Mai dădu pe gît două pastile. Difuz, parcă venind de ' undeva din ceață, auzi că cineva o strigă pe nume, dar ea plutea deja undeva departe...

Rețeaua de televiziune se văzu nevoită să difuzeze un spectacol în reluare. Anunțară că show-ul cu Neely O'Hara nu putea fi transmis din cauza unor dificultăți tehnice. Kevin nu-i ceru daune lui Neely, dar nu același lucru se întîmplă cu rețeaua de televiziune.

Cazul lui Neely trebuia să constituie un exemplu, afirmaseră cei de la televiziune. Pentru noul sezon fuseseră programate nenumărate spectacole cu nume celebre, or dacă Neely scăpa prea ușor cu ceea ce făcuse, nu era exclus să se mai producă și alte catastrofe de acest gen. Neely se alese cu o suspendare pe un an, pentru toate sectoarele domeniului în care ar fi putut activa — film, teatru, cluburi de noapte și televiziune.

La început nici nu-i pășă. Se întoarse în California și își petrecu timpul pe marginea piscinei, la ea acasă. Ziarele și revistele de specialitate o atacau fără milă. Afirmau că este instabilă emoțional; insinuuau chiar că băuse. Păreră unanimă a presei era că Neely O'Hara era terminată ca actriță.

I se întîmpla uneori să rămînă zile de-a rîndul în pat, pînă ce menajera o silea să coboare la piscină. Alteori, noaptea, se suia în mașină și se ducea la cîte un bar. Ședea acolo, legată la cap cu un batic, nefardată, de nerecunoscut, pierdută în anonimat, sorbind cîte o bere, fericită de a se afla printre oameni. După aceea avea să-și recapete forma și să facă poate un spectacol pe Broadway. Ce nostim ar fi! Le-ar arăta ea cine este. între timp, însă, putea să mănînce cît poftea... și să bea. Nu-i lipseau niciodată minunatele păpuși roșii și galbene, iar acum mai apăruseră chiar și unele noi, cu dungulițe albastre!

Purtarea lui Neely o zguduise profund pe Arme. Primul ei impuls fusese să se ducă după ea, în California. în halul în care era, Neely nu trebuia lăsată singură. Dar nu-și putea permite să nu respecte angajamentele de la televiziune și, în plus, mai avea și un sentiment de lealitate față de Kevin. Se simțea într-un fel vinovată pentru faptul că Neely renunțase la spectacol, cu afit mai mult cu cît fuseseră în joc o grămadă de bani. Kevin se văzuse nevoit să suporte toate cheltuielile — spațiu de emisie, reclame, orchestră, repetiții, fără nici un rezultat concret pe micul ecran. Dar pe măsură ce săptămînile treceau, neliniștea ei în legătură cu Neely se atenua. Erau destule probleme cotidiene în legătură cu emisiunile în direct de la

televiziune. Făcea, acum, noi probe de culoare, iar uneori reflectoarele puternice i se păreau insuportabile. Cu toate acestea, nu-i trecu niciodată prin minte să-și dea demisia. Nu vedea nimic altceva ce ar fi putut sau și-ar fi dorit să facă în mod deosebit.

Uneori, rubricile mondene mai publicau știri despre Neely — unele false, altele reale. Toată lumea părea convinsă că Neely trecea printr-o criză de autodistrugere intenționată. Cu toate acestea, în mintea ei, Anne nu reușea să împace imaginea unei Neely nervoase și chinuite cu fetița aceea cu ochi strălucitori care locuise odinioară, împreună cu ea, pe Fifty-second Street. Fata de atunci era adevărata Neely. Fantoșa asta creată de Hollywood avea să dispară în cele din urmă, iar adevărata Neely își va face din nou apariția.

I se părea imposibil ca oamenii să se schimbe cu totul din cauza locului unde trăiau și munceau. Trecuseră mai bine de zece ani, cu toate astea, ea nu se simțea deloc diferită față de ziua în care venise pentru prima oară la New York. Dacă stătea și se analiza mai bine, știa că New York-ul nu i se mai părea o țară de basm, fremătind de viață. Broadway era doar un pasaj din Coney Island, iar Fifty-second Street o arteră dintr-un cartier cu localuri de noapte. Fifth Avenue n-o mai impresiona. Nici măcar uriașul pom de Crăciun, în Rockefeller Center nu i se mai părea senzațional. La premiere de spectacole întâlnea aceleași mutre zaharisite.

Dar, oricum, era mai bine de trăit aici decât în Lawrenceville. În Lawrenceville oamenii hibernau, iar viața trecea pe lângă ei. 'Măcar aici se simțea pe scenă, în mijlocul viitorii, acolo unde se. întâmpla totul. Și totuși îi lipsea ceva. Uneori se uita foarte atentă în oglindă, încercînd să se privească cu toată obiectivitatea. Se schimbaseră? Acum se farda — nici nu-i venea să creadă că altă dată, la început, se ducea la El Morocco doar puțin pudrată și cu o umbră de ruj pe buze! Acum, parcă era dezbrăcată dacă nu se știa dată bine cu fond de ten, cu ochii fardați și rimelafi. Și în ceea ce privește ținuta — la fel. Insistase să poarte lucruri simple și în culori discrete, dar tot felul de creatori renumiți îi făcuseră niște compleuri rafinate; renunțase de mult la mantoul de vizon de la Jennifer, purtînd, în schimb, o haină realizată de unul dintre cei mai de seamă blănari din New York.

O dată însă, pentru o fracțiune de secundă, trecerea anilor s-a șters la vederea expresiei din ochii lui Allen Cooper. Se întîlniseră, întîmpiător, la Colony. Ea era cu Kevin. Allen i-o prezentă pe soția lui, o tînără atrăgătoare, care purta un diamant mare și cu smaralde, identic cu cel pe care Allen i-l dăruise și ei. În clipa aceea, Annei îi trecuse prin minte o idee trăsănită — avea oare Allen un sertar plin cu inele din astea, de toate mărimile și pentru toate ocaziile?!

Se întrebaseră adesea ce-ar face și ce-ar simți dacă, într-o bună zi, ar da nas în nas cu Allen. Și, ca toate lucrurile pe care le anticipezi și la care te gîndești foarte mult, întîlnirea de atunci trecuse fără nici o reacție, lipsită de orice dramatism. Allen cam chelise, dar purta aceleași cravate cu dungi și se ducea în continuare peste tot în compania lui Gino. Dar acesta îmbătrînise foarte tare. Căpătase genul acela de fragilitate caracteristică oamenilor în vîrstă. Annei i se păruse de-a dreptul stafidit. Observase că Allen se străduia să pară nepăsător și tăios, dar în ochi îi citise admirația de odinioară.

— Anne... arăți minunat. ,

— Și tu arăți bine, Allen.

— Tot timpul te vedem la televizor, nu-i așa, Gino?

— Da, cum să nu, răspunsese Gino.

Urmase o scurtă tăcere. Dumnezeu; chiar nu mai aveau nimic să-și spună după zece ani?!

— Allie ne atrage mereu atenția când apari în reclamele alea, continuase soția lui Allen.

— Mă bucur că mă urmăriți. Majoritatea oamenilor se duc să-și ia o bere din frigider când apar eu cu reclamele.

— Nu, eu mă uit întotdeauna, chiar dacă nu folosesc produsele Gillian.

Cosmeticiană mea e de părere... Se oprise brusc, alertată de Allen care o strângea semnificativ de braț.

Kevin îi sărise în ajutor.

— Sînt convins că o persoană atît de tînă și de frumoasă n-are nevoie de ajutorul produselor cosmetice.

Tînă femeie roșie de plăcere și chicotise încîntată.

— Ce-i cu masa aia a noastră? se plînsese Gino pe un ton pițigăiat. Dacă ne duceam la Morocco, în loc să venim la fandosii! ăștia, nu stăteam să așteptăm în picioare ca aici.

Șeful localului îi făcuse semn lui Kevin că masa lor era pregătită. Murmuraseră cu toții cuvinte de rămas bun. Anne și Kevin plecaseră, iar Gino se lansase într-o nouă tiradă referitoare la serviciul mteerabil din acest local, manifestîndu-și încă o dată regretul de a nu fi mers la El Morocco.

Anne se simțise tristă. Oamenii se despărteau, anii treceau, apoi te înfîlneai din nou cu aceleași persoane de altădată, iar revederea nu însemna o regăsire adevărată, nu-ți oferea amintiri clare, ci doar conștientizarea cutremurătoare a faptului că timpuri trecuse și că lucrurile nu mai aveau strălucirea de odinioară. Ii părea bine că Lyon se afla în Anglia. Nu i-ar plăcea deloc să se înfîlnească cu el la fel, să descopere că i se cam rărise părul sau că fata care-l însoțea era prea tînă, prea insipidă. E preferabil să-ți păstrezi amintirile intacte...

Se gîndea și la Jennifer. Oare și ei îi era teamă să revină? în ultimul moment, refuzase oferta de la Century și rămăsese în Europa. Să-i fi fost și ei frucă de Hollywood? Ce motiv ar fi avut însă? Doar era considerată cel mai mare star din Europa, iar filmele ei erau la fel de populare și în America. Arăta splendid pe ecran. Anne cunoștea prea bine efectul trucajelor și al jocului de lumini; desigur, Jennifer avea acum treizeci și șapte de ani, chiar dacă în toate anunțurile publicitare apărea cu zece ani mai tînă, aceasta fiind și imaginea pe care americanii și-o făcuseră despre ea. Poate că era mai înțelept să rămînă în Europa. Dacă era s-o ia pe Neely de exemplu, Hollywood-ul părea într-adevăr înspăimîntător.

Jennifer Jennifer era înspăimîntată de Hollywood — înspăimîntată de moarte. O jumătate de flacon de Seconal și o spălătură stomacală îl convinseseră pe Claude să renunțe să mai semneze contractul cu Century în urmă cu un an. Anul acesta, însă, apăruse o altă ofertă fantastică, de data asta mult prea profitabilă pentru a i se da cu

piciorul. Un contract pentru trei filme și un milion de dolari netto, depuși la o bancă elvețiană! Jennifer nu putea refuza așa ceva! Iar la treizeci și șapte de ani arăta tot impecabil — luminile bine dispuse estompau orice urmă de rid, cât de fin. Claude avea dreptul să hotărască totul, așa că Jennifer conta pe el pentru vâlul de mătase de pe obiectivul camerei și pentru lumina caldă și difuză.

Desigur, trebuia să scape și de indiscreția aparatelor de fotografiat ascunse. Apoi de reporterii de la Idlewild din New York și chiar de primirea și mai măreață de la Hollywood. Nu se putea eschiva în fața aparatelor de fotografiat, pe care n-avea cum să le păcălească, dar Claude urma să inventeze ceva. Ce-ar fi să-și facă o intrare a la Garbo — să se ascundă de obiectivul aparatelor de fotografiat?! Într-o dimineață, devreme, cam la o săptămână după ce semnase contractul, Claude intră în apartamentul ei.

— Acum am primit telegrama — banii au fost depuși în bancă.

— Separat? întrebă ea.

— Da. Poftim numărul tău — pune-l undeva bine. Îl am și eu pe al meu.

Jennifer se întinse în pat, fericită.

— Nu-i așa că-i minunat? Pot să-mi iau o vacanță de trei luni înainte de plecare.

Poate că am să mă duc la Capri și abia după aceea la New York. Îmi pun o perucă neagră. Mă duc cu Anne la toate spectacolele și, am să mă distrez pe cinste.

Dumnezeule, ce bine-mi pare că am să vorbesc iar englezește!

Claude aruncă plapuma de pe ea și o sili să se dea jos din pat. Apoi deschise larg fereastra, lăsând lumina zilei să pătrundă din plin în cameră.

— Ce faci, ai înnebunit?! întrebă ea.

— Stai așa — lîngă fereastră.

Pe Jennifer o cuprinse o înfiorare. Era luna septembrie, dar soarele nu mai avea putere, strălucind rece printre-norii cerului parizian.

— Da, trebuie făcut și asta, oftă el.

— Ce trebuie făcut?

— Operație estetică la față.

— Ești nebuni Se smulse de lîngă el și îmbrăcă un halat de baie.

Claude o trase pînă în fața oglinzii.

— Poftim, privește-te la lumina zilei. Nu! Ține capul sus și nu zîmbi — uită-te la tine așa, relaxată.

— Claude... am să fiu mereu fardată. Și știu din ce unghi să mă arăt ca să mă avantajeze. Cine naiba crezi că o să apuce să mă vadă vreodată așa?!

— Cei de la Hollywood! Oamenii care te machiază, coafezele de la studio...

Zvonul o#să se răspîndească imediat.

— Totuși, nu arăt chiar ca o babornită. Sînt destul de bine pentru treizeci și șapte de ani.

— Da, dar nu arăți a douăzeci și șapte!

Jennifer fixă propria imagine din oglindă. Mda, avea bărbia puțin căzută. Nu prea mult, de fapt... dacă ținea capul ușor pe spate și zîmbea, umflătura dispărea. Dar cînd era relaxată, se vedea totuși. Un cioculeț, cum zicea Claude. Da, își dădea seama la ce se referea el — pielea imperceptibil mai moale și mai lăsată,

caracteristică ce-ți permite să observi când cineva are treizeci și șapte de ani, și nu cu zece mai puțin. Nu era vorba de riduri pro-priu-zise, dar dispăruse aspectul acera de carne tare și fermă, specific tinereții. Lucrurile astea nu se remarcă la un restaurant sau sub raze de lumină bine gândite... dar totuși erau o realitate. Poate că Claude avea dreptate. Iisuse! Operație estetică la treizeci și șapte de ani! În mintea ei, operațiile de lifting facial se asociau întotdeauna cu babetele de șizeci de ani, care aveau obraji ca niște măști de ceară. Își aminti de fețele acelea monstruoase pe care le văzuse la New York, puternic rimelate și albe ca varul ; lumea șușotea întotdeauna în spatele lor : "Uită-te la ea, are șizeci și cinci de ani. Și-a refăcut fața, dar tot degeaba". Nu, operația asta i se părea prea riscantă.

— Claude, nu mai intra în panică din cauza Hollywood-ului. Eu, una, am mai fost pe-acolo. Nu-i chiar atât de dur pe cât crezi tu. Toți se tem unii de alții. Mă descurc eu, stai liniștit.

— Dar nu vreau asta — doar să te descurci! tună el. Ești zeița sexului în Europa. Tot Hollywood-ul așteaptă cu nerăbdare să vadă cum arăți în comparație cu simbolurile lor de frumusețe și sex — Monroe, Elizabeth Taylor — fete tinere toate.

— Nu sînt Liz Taylor și nici Marilyn Monroe. Eu sînt Jennifer North. Sînt eu însămi.

— Și asta, mă rog, cam ce înseamnă după mintea ta? O mutră și două țife! Asta-i tot ce ești... și tot ce-ai fost vreodată!

— În ultimele șapte filme n-am mai făcu*nică o scenă în care să apar goală.

— Fiindcă imaginea asta este deja sădită. Poți să te îmbraci și într-un sac — toată lumea știe ce e dedesubt. Îți cunosc fiecare părțică a trupului și văd tot, indiferent ce-ai purta. Nu-ți mai băga în cap că ai putea să oferi și altceva decît imaginea trupului tău.

— Ei bine, atunci înseamnă că imaginea asta există și în America. Și acolo au rulat filmele mele.

— Jennifer, nu ai încredere în părerea mea? Își schimbăse atitudinea și încerca să zîmbească amabil. Sigur că mai ai și altceva, în Europa există o mulțime de actrițe care apar goale, dar nimeni nu se compară cu tine. Fiindcă tu mai ai o trăsătură în plus. O dulceață și o drăgălășenie tinerească cum nu găsești la nici o franțuzoaică. Franțuzoaiacele sînt picante, parșive, naive, tot ce vrei — tu însă ai prospețimea aia tipic americană. Iar această prospețime nu poate fi păstrată decît în combinație cu tinerețea. Cu un chip tînăr. În ciuda părului ăsta auriu și a sinilor apertisanți, ai ceva ce face impresia de inocență, de feciorie... aproape de puritate. Ei bine, trupul nu ridică nici o problemă. Arată încă splendid, dar trebuie să mai slăbești vreo cinci kilograme.

— Oh, nu, nici în ruptul capului! Așa a pățit și Neely. Și-așa iau cam trei-patru pastile pe noapte ca să nu am cearcăne. Nu sînt de acord să trec pe pastile de slăbit. Am cincizeci și trei de kilograme și jumătate și o înălțime de un metru șizeci și unu, ceea ce e perfect. Nu trebuie să mai dau jos nici un gram.

— Ba pentru scenele în care apari goală, da. Nu însă și pentru scenele alea sofisticate în care te vor băga ei. Nu trebuie să iei pastile de slăbit. Aranjez eu totul. Te duci în Elveția și faci o cură de somn.

— Cură de somn! Zasta nu-i pentru ăia cu nervii la pământ?

— E bună și la slăbit. Le-am comunicat că vrei să slăbești cinci kilograme.

Dormi... și cîndte trezești ești slabă și frumoasă. După asta, pielea o să-ți atîrne probabil și mai tare. Urmează apoi operația de lifting facial.

Parcurgînd drumul printre dealurile de la Lausanne, se gîndi fără să vrea la Măria. I se păru totul atît de departe, dar își amintea totuși perioada aceea extrem de clar. Clinica era frumoasă. Se internă sub un alt nume, doar cîteva persoane de încredere cunoscîndu-i adevărata identitate.

— Nu-ți face nici un fel de griji, îi spuse medicul-șef. Ai să dormi. O să te trezim la mese și ai să fii sub supravegherea permanentă a unei asistente medicale. Ai să mîncîci fără să-ți dai seama, o să te plimbăm prin cameră și o să te conducem la baie, dar fără ca tu să-ți dai seama ce se întîmplă cu tine. E necesar să recurgem la genul acesta de exercițiu și de mișcare pentru a îngădui plămînilor să lucreze cum trebuie. La fiecare oră, asistenta îți va schimba poziția în timpul somnului. Și cînd ai să te trezești, în sfîrșit, ai să ai cu cinci kilograme mai puțin. Jennifer surise.

— Da, și o săptămîină de viață mai puțin. Nu știi de-ce, dar pînă acum am trăit cu convingerea că aceste cure de somn sînt pentru cei cu tulburări emoționale.

— Este adevărat. Desigur, nu se pot vindeca tulburările adînc înrădăcinate, cele formate de-a lungul anilor. Pentru așa ceva e necesară terapia psihiatrică și, posibil, chiar șocuri electrice. Oricum însă, cura de somn este excelentă pentru stările depresive obișnuite. Să vă dau un exemplu. Avem aici o doamnă, căsătorită, de la Hollywood. Soțul ei este un cunoscut regizor. Unul dintre copiii lor a căzut în piscină și s-a înecat. Femeia asta e de neconsolat. Nu mai suportă să trăiască. Soțul și prietenii o tratează cu multă compasiune și chiar și ea este conștientă că o să-i mai treacă cu vremea, dar pînă una-alta nu suportă să mai trăiască. Simte că n-are puterea să treacă prin lunile ce VOor veni, sau poate chiar ani, pînă ce uitarea își va face datoria. Aici intervine ajutorul pe care-l poate asigura cura de somn. Înțelegi, creierul are multe nișe. Fiecare nișă reprezintă un gînd sau o amintire. Dacă ne gîndim de nenumărate ori la același lucru, nișa se -adîncește, iar gîndul respectiv se impregnează și mai profund. În felul ăsta învață actorul replicile pe de rost. Dar atunci cînd gîndul încetează, nișa începe să se acopere, cum se întîmplă cu o tăietură în carne. Iar cu timpul se șterge de tot. Îngrozitoarea tragedie petrecută și dragostea imensă pentru copil sînt puternic marcate în mintea acestei femei. Trei săptămîni de cură de somn pot contribui la atenuarea suferinței sale. Cînd se va trezi, va ști foarte bine că și-a pierdut copilul în accidental acela, dar nu va mai resimți aceași durere groaznică și insuportabilă. JJșurarea și alinarea pe care le-ar fi dobîndit poate numai peste cinci ani — cine știe? — se vor instala doar în trei săptămîni, scutind-o de ațita chin.

Jennifer zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Ei bine, adică am să fiu vreodată grasă și nefericită, fac și eu povestea asta cu trei săptămîni. Dar acum vreau doar să dau jos vreo cinci kilograme.

Doctorul încuviință dînd din cap.

— Opt zile sînt de-ajuns.

Ce simplu era totul! O asistentă zîmbitoare îi aduse un pahar cu șampanie "ca să doarmă și să viseze frumos". Sorbi lichidul încetul cu încetul. După scurt timp apăru un doctor tînăr. îi luă pulsul și tensiunea, după care îi vîrî ușor un ac în braț. Jennifer puse paharul pe măsura de noapte. În viața ei nu încercase o asemenea senzație. Începu ca o furnicătură la degetele de la picioare; se întinse binișor de-a lungul gambelor... apoi spre coapse și șolduri... după care avu impresia că plutește undeva în spațiu și nu mai simți nimic altceva.

Ajunge la concluzia că dormise probabil toată noaptea. Cînd deschise ochii, soarele strălucea. Asistenta medicală apăru cu tava cu micul dejun. Jennifer zîmbi.

— Ziceau că o să mănînc dormind, dar uite că sînt trează de-a binelea.

— Dar ați dormit pînă acum, zise sora, zîbind cu toată fața.

— Cît de mult?

— Opt zile.

Jennifer se ridică în capul oaselor.

— Cum adică...

Asistenta clătină din cap în semn de încuviințare.

— Domnișoara a slăbit șase kilograme. Așa că aveți acum patruzeci și șapte de kilograme.

— Oh, dar e dumnezeiesc! exclamă Jennifer. Doamne, ce invenție nemaipomenită!

Se întoarse la Paris, iar Claude se arătă deosebit de încîntat cînd o văzu.

— Am aranjat pentru operația de lifting, îi spuse el.

De data asta nu se mai opuse. Slăbind atît de drastic, arăta acum cam trasă la față.

Brusc, Claude îi porunci:

— Dezbracă-te!

Se holbă nedumerită la el.

— Claude, dar între noi s-a terminat totul de mult, de ani de zile.

— Nu vreau să fac dragoste cu tine, răspunse el, iritat. Vreau să văd numai dacă slăbitul ăsta a avut vreun efect negativ asupra siluetei tale.

Jennifer se dezbracă.

— Nu s-a întîmplat nimic. În plus, chiar dacă n-aș mai fi ca înainte, nu văd ce ar mai conta. Doar n-am să joc goală în America.

îi cercetă sîinii cu o minuțiozitate aproape clinică.

— Am aranjat să ți se facă niște injecții cu hormoni, ca să-ți rămîna sîinii tari. O să faci tratamentul ăsta în perioada de recuperare de după operația estetică.

— Și unde o să se petreacă toată minunăția asta?

— Să știi că n-a fost deloc simplu. Dar s-a aranjat. Mîine te internezi la Clinica de chirurgie plastică, tot sub un nume fals.

Claude avusese dreptate: nu fusese deloc simplu, nici pentru ea. Operația în sine fusese neplăcută, însă perioada de recuperare ce urmasă i s-a părut mult mai cumplită. Șase săptămîni de izolare, holbîndu-se mereu la chipul ei umflat și pătat, la ochii injectați, la cusăturile negre și hidoase de după urechi, întrebîndu-se întruna dacă avea să mai revină vreodată la normal, dacă nu cumva făcuse o

greșeală ireparabilă. Treptat însă, odată cu trecerea timpului, i se scoaseră firele, iar cicatricile evoluară de la roșu aprins și urît la roz deschis. Jennifef ajunsese astfel să se convingă că pînă la urmă aveau să dispară cu totul.

Retragerea umflăturilor contribuî în bună măsură la ridicarea moralului.

Claude avusese dreptate în toate privințele; operația dusese la un rezultat foarte mulțumitor. Se îndoia că arătase atît de perfect la douăzeci de ani. Nu arăta, firește, a douăzeci de ani, dar era splendidă. Nici un rid pe față, iar pielea întinsă și fermă îi dădea o înfățișare absolut impecabilă. Era convinsă acum că putea trece fără nici o problemă de ochiul ager al celor de la Hollywood.

Sosi la Idlewild într-o luminoasă n de decembrie. Cînd blitzurile scăpărară, iar reporterii se înghesuiră în jurul ei, o cuprinse un sentiment de recunoștință față de Claude. Zări cîteva ziariste care o studiau cu atenție, dar le surise plină de încredere. Nu-i era teamă de soarele puternic sau de privirile celor care se apropiau foarte mult. Știa că arată perfect. Lucru pe care-l remarcară, de altfel, și ziarele.

Toată presa comenta faptul că Jennifer era chiar mai frumoasă decît pe ecran.

Insistă să rămînă o săptămînă la New York, pentru a se vedea pe săturate cu Arme. Petrecură ore în șir depăhînd toate aventurile lui Jennifer și idilele din ultimii ani. În cele din urmă, Arme îi povesti și ea despre relația cu Kevin.

Jennifer oftă.

— Puțin îmi pasă cît e de drăguț, pentru mine rămîne tot un ticălos fiindcă nu vrea să se însoare cu tine.

— Asta nu contează, insistă Arme. De fapt, nu-l iubesc. E mai bine așa.

— Tot mai umbli după iubirea din povești? o întrebă Jennifer. Știi, Arme, eu cred că unei femei îi e dat ori să iubească, ori să fie iubită, și e aproape imposibil să le ai pe amîndouă.

— De ce?

— Nu știi. Pur și simplu am senzația că nu se poate. Tu ar trebui să știi mai bine. Allen te-a iubit, a vrut chiar să se însoare cu tine. Și Kevin te iubește. Cu toate astea, ai avut și ai capacitatea de a-i părăsi iară nici un regret. În schimb, tu l-ai iubit pe Lyon... și în cazul ăsta el a avut disponibilitatea să te părăsească.

— Nu, aici eu am fost proastă. Dacă ai știi în cîte nopți... Chiar și acum, stau trează și retrăiesc totul în minte. Mă gîndesc cum ar fi trebuit să procedez mai bine. Cum ar fi putut ieși totul bine.

— întorcîndu-te atunci la Lawrenceville?

— Da. N-ar fi fost pentru totdeauna. Cariera lui de scriitor ar fi fost aceeași. Prima lui carte ar fi beneficiat de aceleași recenzii favorabile, dar n-ar fi adus nici un ban. După care ar fi scris cartea aceea comercială oribilă — ca un gest de sfidare —, apoi alte cîteva și, în cele din urmă, scenariu de filme. Asta și face acum la Londra. Aceiași lucru s-ar fi întîmplat și aici. Doar că ar fi stat la New York și ar fi scris pentru televiziune, sau dincolo, la Hollywood. Oricum, am fi fost împreună. Dar atunci m-a cuprins pur și simplu panica. Ce păcat că nu m-am gîndit mai bine...

— Dar un bărbat care poate să plece așa... Arme, înseamnă că n-a ținut niciodată cu adevărat la tine.

Anne își încleșta maxilarele.

— M-a iubit. Știu eu că da.

— Sigur, exact la fel cum Allen credea că-l iubești. La fel cum Kevin crede că-l iubești. E atât de sigur de tine că nici măcar nu are sentimentul că ar trebui să te ia de nevastă. Anne, dacă simți efectiv că Kevin te iubește, fă-l să se însoare cu tine. E lucru rar să fii iubită. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Oh, Jen, fii serioasă! Toată Europa te iubește... iar acum și America.

— Le plac chipul și trupul meu. Nu mă iubesc pe minefă o diferență fantastică, Anne. Apoi ridică din umeri nepăsătoare. Cine știe, poate că nu sînt destul de atrăgătoare.

— Eu te iubesc, Jen, cu adevărat. Jennifer zîmbi.

— Știu, Anne. Păcat că nu sîntem perverse — am fi o pereche minunată.

Anne rîse.

— Dacă am fi, cred că nu ne-am înțelege atât de bine. Cum spuneai și tu — unul iubește, iar celălalt se lasă iubit. Poate că, cine știe, cu lesbienele e la fel.

Jennifer privea dusă pe gânduri.

— Nu, nici în cazul celor perverși nu e altfel. Tot așa — unul iubește, celălalt se lasă iubit. Își studie fața în oglindă. Ei bine, în fine, tu îl ai pe Kevin, iar eu am Hollywood-ul.

— Dar îți face plăcere că ai atîta succes, nu-i așa? o întrebă Anne.

Jennifer ridică din umeri.

— Da, uneori. Dar nu pot să sufăr genul ăsta de muncă. N-am fost niciodată omul care să-și dorească o asemenea carieră. Nu 'Sînt o actriță împătimită. Și mi-a ajuns cît de mult am fost în centrul atenției generale, la început cu prințul, apoi cu Tony. Și totul se rezumă la același lucru — de fapt, n-am luptat ca să obțin toate astea. Indiferent că a fost vorba de prinț, de Tony sau de cariera cinematografică. Le-am căpătat pe toate datorită chipului și trupului meu. Oh, Doamne, mi-aș da și viața numai să rha iubească și pe mine cineva...

— Dacă asta îți dorești într-adevăr, Jen, pînă la urmă ai să găsești. Sînt convinsă de asta.

Jennifer se întinse și o prinse pe Anne de mîină.

— Roagă-te să fie așa, Anne. Vreau să scap din cursa asta dementă. Vreau un bărbat care să mă iubească... vreau să am un copil. Încă nu e prea tîrziu. Roagă-te să găsească omul potrivit, ca să-i pot spune lui Claude și tuturor celorlalți să mă lase în pace definitiv.

1960

În primăvara anului 1960,, Kevin Gillmore suferi un grav atac de inimă. Zăcu patru săptămîni, pămîntiu și inert, sub un clopot de oxigen. Cum se simți ceva mai întremat, o luă pe Arme de mîină și o întrebă:

— O să scap, Anne?

Păru să se liniștească atunci cînd Anne îl strînse de mîină, îmbărbătîndu-l.

— Promite-mi ceva, șopti el. Dacă scap, vrei să te măriți cu mine?

Anne se sili să surîdă.

— Nu mai vorbi, Kevin. Stai liniștit și odihnește-te. Bărbatului îi dădură lacrimile.

— Te rog, Anne. Mi-e frică. Nu pot să înfrunt toate astea de unul singur. Te rog... am să rezist și am să mă fac bine dacă știu că ai să te măriți cu mine... că ai să stai mereu lângă mine.

— Kevin, trebuie să te odihnești. Ai să te faci bine.

— E prea târziu pentru copiii ăia pe care ți-i doreai, Anne, dar am să-ți ofer totul în schimb. Am să vînd firma... o să călătorim. Spune numai că ai să te măriți cu mine și că n-ai să mă părăsești.

Anne îi răspunse, surzîndu-i:

— Bine, Kevin, îți promit.

Veghe la căpățiul lui pe parcursul a șase săptămîni lungi. Pe măsură ce se întrema, vorba întruna despre căsnicia lor, despre lucrurile pe care aveau să le facă împreună, despre cum o va răsplăti pentru tot ceea ce nu-i oferise pînă atunci. Anne începu să se resemneze. În fond, de ce să nu se mărite cu Kevin? Ce mai aștepta? Avea treizeci și cinci de ani — Dumnezeuule, treizeci și cinci! Cum de ajunsese la vîrsta asta? Pe dinăuntru rămîi și te simți la fel, dar brusc ai treizeci de ani și vezi cum timpul zboară în continuare. Anii treceau vertiginos, unul după altul. Se întîmplaseră atît de multe — și totuși atît de puține. Ratase șansa de a gusta marea iubire și de a avea copii. Erau însă alte compensații. Era bogată și independentă. Investițiile inițiale crescuseră de mai mult de două ori, iar Henry o lansase și în alte afaceri reușite. În fiecare an, Kevin îi dăduse cîteva sute de acțiuni ale companiei, iar în foarte scurt timp valoarea acestora avea să ajungă, practic, la dublu. Nu, banii nu constituiau o problemă pentru ea. Nici dacă nu mai lucra niciodată — și chiar dacă nici Kevin n-ar mai ajuta-o — tot ar fi o femeie bogată.

Dar banii nu fuseseră niciodată o problemă pentru ea. Chiar și la început avusese cei cinci mii de dolari la bancă. Nu fusese niciodată în situația lui Jennifer... Jen, care trebuia să-i trimită bani maică-sii; Jen, care trebuia să cîștige banul. Era tare mîndră de succesul amețitor de care se bucura Jennifer la Hollywood. Făcuse cinci filme — cinci pelicule tehnicolor efectiv frumoase, cu vocea dublată pentru cîntece. Tot altcineva dansa în secvențele mai lungi, dar toate prim-planurile erau cu Jennifer. Era miraculos de frumoasă. Numele ei fusese asociat cu cel al unui regizor, apoi al unui actor principal, iar ultima ei cucerire era un producător de filme. Însă din scrisorile și din telefoanele ei, Anne știa că Jennifer era tot în căutare.

Spre sfîrșitul șederii sale la spital, Kevin începu să facă planuri în legătură cu luna de miere.

— Ești sigură că nu te deranjează să renunți la munca ta? o întrebă el neliniștit.

— Munca mea? rîse ea. Kevin, uiți că tu mi-ai întins totul pe o tavă de argint?!

— Nu, Anne, eu am început doar să te modele[^] dar restul e opera ta. Ești bună în ce faci. Ești o adevărată valoare pentru firma asta.

— Ei bine, n-ai decît să scoți valoarea asta de } a firmă. Cred că o să supraviețuim amîndoi, nu?

O strînse tare de mîini.

— Te iubesc, Anne. Am să vînd firma... Anne încuviință, dînd ușor din cap.

— Acum odihnește-te. Plănuiește luna de miere cîtă vreme lipsesc eu.

Se agăță de mîna ei.

— Chiar trebuie să pleci?

Îi răspunde degajat: e

— Mai lucrez încă pentru tine, iar diseară am un show.

— Anne... Știi — n-o să prea facem dragoste. Mult timp de-acum încolo, poate că niciodată...

— Nu-ți face probleme din pricina asta, Kevin. El începu să plîngă. *

— Am să te pierd, simt eu că am să te pierd!

Fără să vrea, se simțea dezgustată. Ce oribilă e boala — cum ajunge un bărbat să-și piardă toată demnitatea. Îl bătă ușor pe mîna.

— Am să stau cu tine, Kevin, îți promit.'

Kevin reveni la firmă în august — întremat, plin de vitalitate, cu aceeași putere de a prelua totul în sarcina lui. Zilele de frică chinuitoare din perioada cînd trăia dependent de tubul de oxigen rămăseseră niște amintiri care se ștergeu treptat.

Desigur, avusese o mică problemă cu artera coronară, dar nu se lăsase el doborît dintr-atît. Se simțea mai bine decît înainte. Odihna îi priise. Și intenționa să se însoare cu Anne. Firește, singurătatea îl mai înspăimînta uneori. Dacă pățea ceva noaptea...

— Vreau să fac cea mai bună afacere pentru firmă, Anne, îi zise el. Am un stoc de acțiuni în valoare de douăsprezece de milioane de dolari și președinția de onoare a consiliului de administrație. Cît timp firma mai păstrează numele meu, vreau să fiu sigur că rămîne la același standard înalt. Mi-am făcut socoteala și cred că pot să pun totul la punct pînă la întîi ianuarie, cel tîrziu februarie. Ce zici, e bine? Dacă vrei, însă, putem să ne căsătorim acum... Arme surise.

— Dacă tot am așteptat atît de mult, hai să facem totul cum trebuie. Vreau să mă mărit și să plecăm în luna de miere.

— Atunci rămîne pe feb mările! E termenul limită pe care mi-l fixezi singur. Apoi, căsătoria și un lung voiaj de nuntă. O să facem turul lumii.

— Serios, chiar o să călătorim în jurul lumii? Vreau să zic, adică, nu numai Londra, Paris și Roma? Și în Orient, în India, Grecia, Spania...

— Peste tot. O privi cu atenție. Am remarcat că ai inclus și Spania în enumerarea ta. Perfect, o să vedem Spania de la un capăt la altul. O s-o găsim pe Neely — îți promit.

Arme își făcea tot timpul griji din pricina lui Neely. După catastrofa cu televiziunea, Neely intrase în anul de suspendare. Apoi, cu altă fanfară de publicitate, semnase un contract cu un studio important pentru rolul principal într-un mare film tehnicolor. Era slabă, radioasă și exuberantă, din nou în centrul atenției.

Revenirea lui Neely O'Hara era un eveniment major. Însă, după cîteva săptămîni de filmări, în presă începură să se strecoare obișnuitele zvonuri neplăcute legate de comportarea ei. Neely ținea producția în loc... Pe Neely o durea spatele... Neely avea laringită. După care veni bomba bombelor — se renunță la peliculă, cu o pierdere de o jumătate de milion! Neely se văzu din nou stigmatizată cu vechile

caracterizări potrivit cărora era o persoană pe care nu te puteai bizui, lipsită de orice dorință de colaborare. Apărură chiar zvonuri că și-ar fi pierdut vocea. După zece zile, fără să anunțe, își făcu apariția în apartamentul Armei. N-avea nici un ban, dar avocații se ocupau de vânzarea casei, așa că în scurt timp și această problemă avea să se rezolve. Anne o lăsă să se mute la ea, deși se'temea de influența nefastă a prietenei ei asupra propriei sale vieți. Munca ei la televiziune o constrânsese să ducă o viață foarte organizată. Își rezerva ore pentru învățarea textului și a scenariului; avea apoi intervale de timp consacrate probelor de costume, odihnei complete și tratamentului cosmetic înainte de a apărea în fața camerelor de luat vederi.

Neely dădu buzna în viața ei ca un ciclon, de la bun început Telefonul suna neîncetat; ziarisții se succedau în valuri continuo cerînd mereu interviuri; în jurul clădirii roiau întruna grupuri de admiratori. Arme știa însă că Neely avea nevoie de ea, și asta doar pentru cîteva săptămîni.

Pîna la urmă, săptămînilor se făcură luni. în apartamentul lor era mereu o harababură cumplită. Trei femei de serviciu renunțară la slujbă. Neely sparse o lampă și stricase o masă bîjbîind prin casă într-o stare de semiconștiență. Arme arunca adesea la toaletă flacoane întregi de pastile, dar s-ar fi zis că Neely avea surse inepuizabile în această privință și veșnic alte ascunzători. Cînd nu dormea drogată de medicamente, umbla ca năucă, cu ochii împăienjeniți, tîrînd după ea o sticlă de whisky și înjurînd tot Hollywoodul.

Pîna la urmă, la insistențele și cu ajutorul lui Kevi», se mută într-un apartament de hotel. Putea rămîne acolo cît poftea, pe spezele lui.

Cînd primi banii obținuți din vânzarea casei, Neely dispăru misterios din hotel.

După cîteva săptămîni reapăru la un post de poliție din Greenwich Village, arestată pentru că tulburase liniștea localității, dînd petreceri zgomotoase, după cum declaraseră vecinii, în fotografiile publicate în presă era aproape de nerecunoscut — grasă, buhăită, cu ochii roșii, cu părul căzut pe față.

Anne plecase valvîrtej după ea. Neely locuia într-o clădire elegantă pe Lower Fifth Avenue, dar apartamentul arăta jalnic, ca o locuință ieftină de închiriat.

Pretutindeni zăceau sticle goale *de whisky și mai toată mobila era deteriorată, pătată sau arsă neglijent cu țigara. Așternuturile mototolite de pe pat arătau de parcă n-ar fi fost schimbate de cînd se mutase Neely acolo.

— Lasă-mă să mă mut la tine, Anne, bîgui ea. Am o groază de bani, dar nu suport să stau singură. De-aia și dau mereu petreceri. Și uită-te ce-au făcut ticăloșii ăia — cînd m-am mutat arăta nemaipomenit de bine. Se uită dezolată în jurul ei.

Proprietăreasa m-a dat în judecată pentru daune, așa că trebuie oricum să mă car de-aici... ,

— Neely, trebuie să-ți vii odată în fire. Am vorbit cu impresarii tăi. Încă mai ești un nume — ai putea juca într-un spectacol pe Broadway.

—»Nee, nimeni nu pune bază pe mine. Îi sperii pe toți.

— Ba nu, n-ar mai fi așa dacă ți-ai reveni, dacă ai face un show și ai dovedi că se poate pune bază pe tine.

— Nu pot să mai cînt, Arme. Mi-am pierdut vocea.

— Cum să poți cînta dacă trăiești în halul ăsta?! N-ar mai trebui nici să fumezi, Neely. Fumezi mai mult decît mine. Știi, ce-ar fi să te internezi cîteva zile într-un spital...

— Nu! Asta spunea și doctorul Gold. Țsta e noul meu psihiatru. Ar vrea să mă trimită la nu știu ce sanatoriu sclifosit din Connecticut. Costă o mie de dolari pe lună. Dar nu sînt țicnită — Sînt numai foarte nefericită, cu desăvîrșire nefericită...

— De acord cu tine. Eu mă refeream la un spital obișnuit, cum ar fi St.Sinai sau Doctore. Să te dezobișnuiești de pastilele alea, să-ți ajute să-ți reglezi modul de viață...

— Nu. Lasă-mă să mă mut la tine. Am să fiu cuminte. Fără pastile. Jur.

Arme mai auzise deja jurămîntul ăsta, dar îi promise că avea să , se mai gîndească. După ce plecă, îi telefona medicului lui Neely. Acesta era deosebit de îngrijorat. Și el socotea că două-trei săptămîni într-un spital nu i-ar strica deloc, dar considera că nu aceasta este soluția. Neely avea nevoie de un sprijin psihiatric drastic.

În noaptea aceea, Neely dispăru. Se temea să nu fi fost luată cu forța. Nimeni nu află adevăratul motiv. Deținea peste o sută de mii de dolari, dar, după cum arunca cu banii, n-aveau să-i ajungă prea multă vreme. Reapăru la Londra, iar presa britanică o întîmpină cu articole pe prima pagină, făcîndu-i o primire entuziastă. Lua parte la petreceri și se bucura de aclamațiile admiratorilor. Trebuia să joace la Palla-dium, dar în ultima clipă spectacolul se anulă. Apoi, dintr-o dată, apărură articole despre isprăvile ei în Spania. Părea că se stabilise acolo. Făcu un film — publicitatea prealabilă fusese excelentă, dar filmul nu rulă niciodată, iar după cîtva timp dispăru treptat din toate știrile de presă. Toate scrisorile Armei erau returnate cu ștampila "destinatar necunoscut". S-ar fi zis că, practic, Neely se evaporase.

1960

Jennifer sosi la New York pe la sfîrșitul lui noiembrie, iară

nici un fel de publicitate. Telefonul ei o luă pe Arme prin surprindere.

— Trebuie neapărat să ne vedem, îi spuse ea, nerăbdătoare. Sînt la Sherry.

— Vin eu pînă la tine. S-a întîmplat ceva?

— Nu, totul e perfect — dumnezeiesc! Arme, am citit că Kevin vinde compania.

Cînd vă căsătoriți?

— Încercăm s-o facem pe cincisprezece februarie.

— Bun. Poate că o să avem nunți paralele.

— Oh, sigur... Ce? Jen, ce-ai spus?

— Vino la mine. Vorbesc de la un telefon de hotel, ai uitat? Jennifer abia aștepta s-o întîlnească pe Arme. Cînd o văzu, îi spuse nerăbdătoare:

— Am pregătît Coca-Cola și niște sandvișuri. Putem să tragem o trîncăneală bună, ca pe vremuri. Sper că ai timp, nu?

— Toată după-amiaza. Jen, spune-mi cine e tipul? Abia aștept să aflui!

Lui Jennifer îi străluceau ochii.

— Oh, Arme, dacă ai știi cât sînt de fericită! Nici măcar nu-mi pasă că vineri împlinesc patruzeci de ani. Mai am încă ciclul, așa că pot să mai fac copii și... în fine, nici nu mai contează vîrsta acum.

Patruzeci de ani! Cifra o șocă profund pe Arme. Jennifer — patruzeci de ani! Arăta splendid. Își aduse aminte cum i se părea Helen Lawson la patruzeci de ani — deja bătrînă; și cît de stoarsă era propria sa mamă la patruzeci și doi de ani. Jennifer își păstrase însă aceeași siluetă incredibilă, avea pielea întinsă și tînără. Arăta de douăzeci și cinci de ani.

— Mai ții minte cînd am participat la marele miting republican de la Washington - exact înainte de congres? o întrebă Jennifer.

Arme rîse.

— Ba bine că nu! Kevin jură că democrații au cîștigat datorită ție.

Jennifer rînji încîntată.

— Păi, a fost o chestie publicitară de studio. Eram dispusă să fac ceva pentru ei după ce mă scăpaseră de Claude. I-a costat ceva bani, dar au făcut-o ca să mă știe fericită. Ridică din umeri. Mă săturasem să-mi tot dicteze ce să fac. Pentru el nu eram decît o bucată de carne vandabilă. Asta nu înseamnă că studioul nu mă consideră la fel, dar măcar cei de-acolo o fac într-un mod mai delicat. Ba pretind că am și talent, rîse ea cu poftă.

— Jen, vorbesc serios — în ultimul film ai fost excelentă.

— Da, mi s-a părut și mie că n-am făcut o figură prea proastă. A fost primul meu rol serios. Dar filmul e o cădere peste tot.

— Asta nu înseamnă nimic. Și cele mai mari vedete fac din cînd în cînd chestii perdante. În statistica ultimei luni ai ieșit pe locul trei în ceea ce privește încasările la casele de bilete.

Jennifer ridică din umeri, nepăsătoare.

— Știi ce, dacă nu l-aș fi cunoscut pe el, acum aș fi Tost într-o stare de șoc. Să vezi ce isterie e la studio din cauza succesului ăsta. Se străduiesc cu toții să punămîna pe cei mai buni scenariști pentru următorul meu film... pe cel mai bun regizor...

Mie puțin îmi pasă însă, adăugă ea, ridicînd iar din umeri, indiferentă. Azi-dimineață am mai descoperit două riduri sub ochi și nici măcar asta nu m-a deranjat.

— Spune-mi cine e? o descusu Anne.

Jennifer dădu deoparte sandvișul de care nu se atinsese și sorbi niște Coca-Cola.

— Ei bine, mai ții minte chermeza aia de la Washington? A fost și el acolo. Ne-am întîlnit la toate cocteilurile. A fost foarte drăguț, dar n-a tăbărit pe mine, cum fac ceilalți. A rămas rezervat, politicos, dar...

Arme ajunsese la exasperare. . .

— Jen, spune-mi cine el Jennifer miji ochii.

— Winston Adams, zise ea, așteptînd reacția prietenei sale. Arme explodă, exclamînd:

— Senatorul?

Jennifer încuviință din cap.

— Tu... și Winston Adams!

Jennifer țîșni în picioare și începu să se învârtască prin încăpere.

— Da! Winston Adams. Senator, membru al înaltei societăți, milionar — provine din un șir de generații de milionari. Dar puțin mi-ar păsa, Arme, chiar dacă n-ar avea nici o lețcaie. îl iubesc.

Arme se rezemă de spătarul fotoliului. Winston Adams! Avea cam cincizeci de ani — un bărbat atrăgător, scriitor de inteligent și foarte popular.

— Jen, am auzit că era marea speranță a republicanilor, că îl cultivă pentru...

Jennifer aprobă din nou, dînd din cap.

— Așa-i. Și e dispus să renunțe la tot pentru mine. -

— Povestește-mi cum s-a întîmplat! Privirea lui Jennifer se umplu de duioșie.

— Păt, cum ți-am spus, ne-am cunoscut. Am cunoscut zeci de senatori și m-am fotografiat cu ei — ai fi foarte mirată dacă ai ști cît de amabili pot fi senatorii ăștia. Sînt mai cabotini decît actorii. Cu excepția lui Winston Adams — el a refuzat să se fotografieze cu mine.

— Bravo lui! zise Anne. în felul ăsta ți-a atras atenția.-Jennifer clătină din cap.

— Asta a avut în cap. Cu o zi înainte de plecarea mea, cînd tot tîmbălăul se terminase, mi-a telefonat. A zis că vrea să stea de vorbă cu mine — m-a invitat la cină. în seara aceea m-am dus în apartamentul lui. Am crezut că e cine știe ce petrecere mare, dar n-am fost decît noi doi. N

— Cred că e democrat pînă în adîncul sufletului, aprecie Arme, zîmbind.

— Nu, nu s-a întîmplat nimic. Adică, nici vorbă de făcut dragoste — nici măcar n-a încercat. Avea un servitor care a stat acolo tot timpul. Nu chiar pe capul nostru, dar știa că e acolo. Mi-a explicat că n-a intenționat să fie grosolan refuzînd să se fotografieze cu mine, dar că pur și simplu nu-i plac chestiile astea. După care am stat de vorbă. Mi-a pus o sumedenie de întrebări și să știi că, efectiv, m-a ascultat. Am vorbit despre Paris. în tinerețe a studiat la Sorbona și voia să știe cît de mult se schimbese Parisul după război.

— De ce ai ținut totul atît de secret? se interesă Arme. Doar nu-i însurat.

Jennifer surise fericită.

— Acum n-o să mai fie un secret. Săptămîna trecută s-au împlinit doi-ani de cînd a murit soția lui. I se părea că nu se cuvine să facă vreun pas pînă atunci.

— Oh, da, așa e. Au fost foarte devotați unul celuilalt.

— Doar în aparență. A fost o căsnicie aranjată, așa cum s-ar'fi întîmplat și în cazul tău dacă rămîneai la Lawrenceville. Amîndoi din familii de snobi, cu mulți bani.

Oh, pe vremea aia își închipuia că o iubește. Dar tipa era genul frigid — ura dragostea fizică. Nu asta-i însă ceea ce contează pentru el în ceea ce mă privește,

adăugă ea repede. S-a văzut cu mine timp de două luni fără să facă măcar o tentativă în sensul ăsta. Ne furișam și ne înfîlneam prin cele mai îndepărtate locuri posibil — Kansas City, Chicago... purtam o perucă neagră. Apoi a venit în

California pentru o săptămînă — și acolo s-a întîmplat! Anne, e divin! E atît de blînd. Mă iubește, dar pentru mine, pentru ceea ce sînt! A rămas uimit cînd mi-a

văzut sîinii — crezuse tot timpul că am sutienuel umplut cu vată! Nici măcar nu văzuse vreunul din filmele pe care le-am făcut în străinătate. Anne, e primul bărbat

văzuse vreunul din filmele pe care le-am făcut în străinătate. Anne, e primul bărbat

care s-a îndrăgostit de mine, nu de trupul meu. Și e atât de timid. La început, parcă se teama să-mi atingă sînii. Dar l-am învățat eu și acum... oho!

— A descoperit ce înseamnă dragostea fizică, comentă Annc. zîmbind.

— Descoperit — nu ăsta-i cuvîntul. Se comportă de parcă el ar fi inventat-o. Dar nu pricepi: nici nu-mi pasă că e așa, fiindcă inițial a fot atras de mine. Arme, și vrea copii. Nevastă-sa era genul de femeie cu pieptul plat, un fel de iapă din Maryland, și n-a putui să facă niciodată copii.

— Jen, dar nu mai e chiar tînăr... Și cum poți fi așa de sigură că ai să rămii însărcinată atât de ușor?

— Ei, am făcut șapte avorturi. Sînt gata pe dinăuntru, dornică și aptă să fac copii. Și cînd i-am spus lui Win că vreau să renunț la filme și să am copii, a fost atât de fericit că a început să plîngă. A plîns, Anne, efectiv. A trăit cu senzația că viața l-a văduvit de tot ce și-a dorit — o femeie pe care s-o iubească, copii. De-ai-a s-a cufundat cu totul în muncă. Puțin îi pasă dacă își distruge cariera din cauza mea. Părerea lui e că republicanii n-or să poată propulsa un președinte, cel puțin în următorii opt ani, și că pe el nu-l pot da afară din funcția de senator doar fiindcă s-a însurat cu o actriță de cinema. Vrea exact același lucru pe care-l vreau și eu — un cămin adevărat și copii.

— Dar Winston știe cîți ani ai de fapt?

Jennifer încuviință dînd din cap, fericită.

— A fost încîntat. Firește, nu i-am spus nimic despre micile cicatrice din spatele urechilor. De fapt, n-am vrut să-l sperii pe bietul om. Își închipuie probabil că sînt un fel de Shangri-La. Dar s-a bucurat că am trecut de treizeci de ani. Îi era teamă să nu zic că-i prea bătrîn. Odată, cînd am fost la ferma lui, într-o sîmbătă și duminică, m-am pieptănat cu codițe și nu m-am fardat deloc, iar el mi-a spus că sînt splendidă. Oh, Anne — ce minunat e! Săptămîna viitoare mă duc în California să le trîntesc bomba. Am să tennin și filmul ăsta — au turnat deja exterioarele și am probat toate costumele —, dar cu asta basta! Să urle cît au chef. Și ce dacă n-am să mai lucrez niciodată? Am terminat-o cu cinematografia.

— Cînd te măriți?

— Ei bine, începînd de astă-seară, facem totul public. Mergem la teatru, apoi la o petrecere la "21" cu senatorul Belson și soția lui. Probabil că mîine o să apărem în toate ziarele, iar Win o să recunoască sfios că sîntem logodiți.

Arme zîmbi.

— Ne vedem probabil diseară. Și noi mergem la "21". Luăm cina acolo, așa că cred că o să fim deja în restaurant cînd o să ajungeți și voi. O să fie o masă plicticoasă în ceea ce mă privește, cu niște indivizi care vor să cumpere firma lui Kevin.

Jennifer o strînse pe Arme de mînă, nespuse de fericită.

— Oh, prietena mea dragă, ce minunat e! Am ajuns amîndouă sus de tot, încununate de succes, în deplină siguranță, cu bărbați pe care îi iubim și îi respectăm.

Arme surise, dar simți apăsînd-o vechea povară. -Cînd îi văzu în seara aceea la "21", Jennifer era strălucitor de frumoasă, iar senatorul Winston Adams i se păru

un bărbat deosebit de impunător. Era înalt, cu părul cărunt tuns scurt și cu abdomenul plat, ceea ce sugera oricui că frecventează un club de atletism. Jennifer se opri la masa lor. Urmără prezentările, iar senatorul se arătă deosebit de amabil și plin de grație.

— Am senzația că te cunosc deja, îi spuse el Annei. Te-am Văzut de nenumărate ori la televizor, iar Jennifer vorbește tot timpul despre tine.

Toată seara o urmări pe Jennifer, care nu-și lua ochii de pe chipul senatorului. îl privea cu adorație, ca o femeie cu adevărat îndrăgostită. Arme o invidia. Se uită la Kevin. Slavă Domnului că se făcuse bine. Era tare bun și drăguț. Of, Doamne, de ce nu putea simți nimic pentru el. Dacă i-ar fi trezit un cât de mic sentiment de dragoste adevărată, s-ar fi măritat deja de multă vreme cu el. Cât îl mai cicălise pe Lyon, ba se oferise chiar să-l întrețină. Dar cu Lyon era ceva mai mult decât relația fizică propriu-zisă. își dorise să fie mereu alături de el, să i se furișeze în gânduri, în suflet... Oh, Doamne, ce fac?! se gândi ea. S-a terminat cu Lyon. Bine zice Henry, sînt îndrăgostită de o imagine...

A doua zi, Jennifer apăru pe prima pagină a tuturor ziarelor.

Iar senatorul Winston Adams mărturisii că urmau să se căsătorească la începutul anului 1961. în tot acest iureș, extaziată, încîntată, figurînd în titlurile tuturor ziarelor cu litere de-o șchioapă, Jenni-fer se întoarse în California să-și termine filmul.

1961

Jennifer reveni la New York în prima săptămînă a lunii ianuarie. Senatorul Adams era reținut pentru cîteva zile la Washington, așa că Anne o însoți prin magazine, să-și cumpere trusoul.

— Totul trebuie să fie altfel, insistă ea. Șocant, dar știi — într-un fel cuminte.

Trebuie să mă ajuți, Anne.

Se aflau în cabina de probă de la Bergdorf's cînd, brusc^ Jennifer se rezemă de perete.

— Anne... n-ai o aspirină?

Se făcuse pămîntie la față, iar ochii i se dilataseră. Vînzătoarea se repezi să-i aducă o aspirină. Jennifer se așeză.

— Nu te speria așa, Anne, făcu ea, izbutind să zîmbească. E de la ciclul. Mi-a venit mai devreme, din cauza tuturor emoțiilor astea. Am niște dureri cumplite.

Anne se relaxa.

— M-ai speriat de moarte, Jen. Jennifer își aprinse o țigară.

— Mi-a trecut acum. Dar ce durere — parcă mi se desfăceau toate încheieturile.

Cred că așa sînt și durerile facerii. Dacă așa o fi într-adevăr, trebuie să-mi găsească un doctor care să facă în așa fel încît să nu mă doară deloc cînd o fi să nasc.

Vînzătoarea se întoarse cu aspirina, iar șefa magazinului își făcu apariția, vizibil îngrijorată.

— Și eu trec prin așa ceva, spuse femeia. îmi vine să mă urc pe pereți de durere.

Slavă Domnului că nu se întîmplă decît o dată pe lună.

— Sînteți norocoasă, comentă Jennifer. În ultima vreme, mie mi-a tot venit cam la două-trei săptămîni.

Vînzătoarea clătină din cap.

— Oricum, e mai bine decît în cazul prietenei mele. La ea a început deja menopauza. Nu-i vine cu lunile, ceea ce o sperie grozav.

Jennifer își alege trei rochii. Vînzătoarea îi mulțumi, îi ceru un autograf pentru nepoțica ei și îi ură mult noroc.

Mai tîrziu, sînd la Palm Court și bînd ceva, Anne spuse pe un ton degajat:

— Apropo, Jen, cînd ți-ai făcut ultima oară un control?. Jennifer încercă să-și amintească.

— Stai să mă gîndesc. Ultimul avort l-am făcut în Suedia — acolo e legal —, asta înseamnă acum patru ani. Doctorul m-a asigurat că sînt sănătoasă tun.

— Cred că n-ar strica să-ți mai faci acum un control. Am un medic excelent. Jennifer îi răspunse că este perfect de acord.

Cînd îi scoase fișa, doctorul Galens era calm și degajat. Consultul intern se terminase; îmbrăcată acum, ședea pe un scaun în fața biroului lui.

— De cînd au început toate astea? o întrebă el.

— Acum cîteva luni. Nici nu le-aș fi dat atenție dacă nu mă bătea Anne la cap. E adevărat, cînd începe, ciclul mă ține vreo zece zile. Săptămîna viitoare mă mărit, așa că am vrut să mă conving că totul e în regulă. Vreau să fac copii imediat.

Doctorul clătină din cap.

— Senatorul e acum în oraș?

— Nu, e la Washington. Vine săptămîna viitoare.

— Ce-ar fi să te internezi diseară în spital?

— Diseară?! Jennifer își aprinse o țigară. E ceva grav?

— Absolut nimic. Dacă n-ai intenționa să te măriți săptămîna viitoare, ți-aș spune să mai așteptăm și să vedem cum stau lucrurile la ciclul următor. Ai niște polipi pe uter. E ceva foarte comun. Te internezi diseară, mîine facem un chiuretaj, iar poimîine ieși din spital. Ai să sîngerezi cîteva zile, dar dacă o faci acum, ai să te simți perfect în ziua nunții.

Alertată, Anne îl căută pe doctorul Galens. Nu, nu-i ascundea nimic lui Jennifer. Era ceva foarte simplu. O ajută pe Jennifer să-și împacheteze cîteva lucruri și se duse cu ea la spital.

Arme rămase în camera pustie de spital după ce Jennifer se internă. Îi părea bine că nu e nimic grav — Jennifer își dorea atît de mult un copil! Și merita să-și împlinească dorința. Ce ciudat — deși erau atît de apropiate, Jen nu-i explicase niciodată de ce renunțase să mai facă un copil cu Tony.

Doctorul Galens reveni după o oră. Arme simți imediat că ceva nu e în regulă.

— Doarme încă sub efectul anesteziei, spuse el.

— Ce este? se interesă Anne. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Nu e vorba numai de polipi!

— Ba da — polipi, exact așa cum am spus. Nu e nimic rău pe dinăuntru. Dar anestezistul i-a găsit o umflătură la sîn, de mărimea unei alune, în timp ce-i asculta inima. Cred că Jennifer știa de ea.

Lui Anne i se muieară picioarele.

— Dar există o mulțime de umflături pe lumea asta și nu neapărat sînt grave.

Adică, în foarte multe cazuri e vorba doar de niște chisturi, nu-i așa?

— I-am scos umflătura, spuse el calm. Am făcut o incizie minusculă, care n-o să-i lase nici o cicatrice. Am dat-o imediat la biopsie. Anne, e de natură malignă. Mîine trebuie operată și să i se scoată sînul.

Pe Anne o trecură fiori de groază. Oh, Doamne, de ce Jennifer? Și de ce acum?

Simțea lacrimile curgîndu-i pe față.

— Spune-i tu, făcu ea, plîngînd de-a binelea. Eu, una, nu pot! Jennifer deschise încet ochii, străduindu-se să se trezească. Bine

că se terminase. Îi zîmbi asistentei pe care o vedea ca prin ceață, sfînd lîngă ea.

— E totul în regulă?

— A venit doctorul Galens, răspuse asistenta pe un ton vioi. ' O mîngîie ușor pe frunte.

— Ți-ai revenit?

— Mmm... spune-mi, a fost cum credeai tu — numai polipi, da?

— Da, la capitolul ăsta totul e perfect. Jennifer, de ce nu mi-ai spus că ai o umflătură la sîn?

Instinctiv, își duse mîna la sîn. Simți un mic pansament.

— Ți-am scos umflătura. De cînd o ai?

— Nu știu... Se moleșise din nou. Cam de un an... poate mai mult.

— Dormi. Vorbim mai tîrziu despre asta.

Cu toată amorțeala anesteziei, o cuprinsese frica. Se întinse și îl apucă de braț.

— Despre ce să vorbim mai tîrziu?

— Din păcate, cred că trebuie să te mai aduc și mîine în sala de operații... să mai tăiem încă puțin...

— Să tăiem?! Cum adică?

— Va trebui să-ți facem o mastectomie. O să te opereze doctorul Richards. E unul dintre cei mai buni chirurghi în domeniul ăsta.

— Ce-i aia mast... cum ai zis?

— Va trebui să-ți scoatem sînul, Jennifer. Umflătura aceea era malignă.

Se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Nu! Niciodată! Ph, Dumnezeule — nu! Se prăbuși la loc pe spate. Se învîrtea toată camera cu ea. Simți înțepătura unui ac de seringă în braț.

Adormi, cu un somn agitat, și se trezi după cîtăva vreme, agă-țindu-se de asistenta medicală de lîngă ea. și întrebînd-o insistent:

— Am visat, nu-i așa? Am visat urît din cauza anesteziei, nu-i așa — adică ce mi-a spus în legătură cu sînul meu? Spune-mi că, așa e...

— Acum relaxați-vă, îi ceru asistenta cu;blîndețe.

Citi compasiunea pe chipul femeii. Nu visase. Oh, Doamne, era adevărat!

Arme dăduse buzna în biroul lui Kevin și printre hohote de plîns, îi pevestise totul. O ascultase în tăcere, după care întrebuse:

— Ce-a spus doctorul Galens, sînt speranțe? Anne se holbă la el, enervată.

— Speranțe?! N-ai auzit nirric din cele ce ți-am spus pînă acum?

— Ba am auzit totul. Trebuie să-și piardă un sân. E cumplit, dar nu-i sfârșitul lumii. Arme, știi oare câte femei trăiesc pe lumea asta mulți ani fericiți după o asemenea intervenție chirurgicală? Important este ca operația să fie făcută la timp.

Îl privi plină de recunoștință. Așa era Kevin. Luînd întotdeauna situația în mână, găsind latura optimistă a lucrurilor. Kevin îl sună pe doctorul Galens, care îi spuse că are toate motivele să creadă că, în acest caz, prognoza este bună. Doctorul Richards fusese și el de aceeași părere. Tumoarea era mică, iar rata de supraviețuire în cazul operațiilor de acest gen era destul de ridicată. Dacă nu găseau metastază, prognoza era excelentă. Dar lucrul acesta nu se putea stabili decît după ce îi scoteau sânul și examinau glandele limfatice.

Liniștită și calmată oarecum de reacția normală a lui Kevin, Arme se înapoie la spital. Jennifer era complet trează și ciudat de apatică. Se întinse și o apucăstrîns de mîna pe Arme.

— Doctorul Galens l-a sunat pe Win, șopti ea. Vine imediat, cu primul avion.

— I-a spus și lui, o întrebă Arme. Jennifer clătină din cap.

— I-am cerut să nu-i spună un cuvînt. Simt că eu sînt cea care trebuie să-i spună. Zîmbi anemic către asistentă. Mă simt mai bine. Vrei să mă lași singură cu prietena mea?

— Să n-o lăsați să bea nici un lichid timp de două ore, îi ceru sora. Vreți să vină o anumită asistentă pe perioada de noapte?

— Nu, operația e programată abia mîine, iar doctorul Galens a cerut supraveghere permanentă doar de atunci încolo. Mă simt perfect — te rog lasă-ne singure.

Așteptă să plece femeia, după care sări din pat.

— Ce faci? o întrebă Arme, speriată.

— Plec de-aici. Chiar acum! Arme o prinse de braț.

— Jennifer, ce te-a apucat, ai înnebunit?

— Uite ce e, nu-i las să mă desfigureze. Cum să se mai apropie Win de mine?!

— Tu singură spuneai că te iubește pe tine, nu. sîinii tăi. Haide, nu fi caraghioasă, potolește-te!

Dar Jennifer era deja la dulap și își scotea hainele. . — Plec de-aici. Risc și gata.

Cancerul mi l-a scos — dar sânul n-o să-l las s-o facă!

— Jennifer, numai așa pot fi siguri că va fi bine. Nu se știe dacă nu s-a întins deja și în alte părți, pe sub sân.

— De-aia nu mai pot eu! Nu-i de-ajuns că n-am să-i pot face copii lui Win, acum să mai apar lîngă el și desfigurată?!

— Plecarea asta echivalează cu o sinucidere. Crezi că e corect față de Win? Să te măriți cu el și, cine știe, poate după un an, să-l faci să treacă printr-o mare nenorocire?! Fosta lui nevastă a fost și ea bolnavă. Și ce legătură are asta cu a face copii? Doctorul Galens a spus că pe dinăuntru nu e nici o problemă.

— Dar nu am voie să rămîn însărcinată! Așa a spus Galens. O sarcină ar putea declanșa nu știu ce chestie malignă pe la ovare. Există o legătură directă între sîni și ovare. De fapt, zice că după operație s-ar putea să-mi facă un tratament cu raze X la ovare, pentru a fi sigur că de acum încolo em să fiu sterilă. Ce-mi rămîne să-i mai ofer lui Win? Copii nu, un trup mutilat...

— Te oferi cu totul pe tine! Asta-i tot ce-și dorește de fapt. Ai uitat — spuneai că te-ai săturat să trăiești numai pentru trupul tău. Ei bine, atunci dovedește că e așa. Iar dacă vrei copii, n-ai decît să adopți.

Cu mișcări încete, Jennifer se sui la loc în pat. Anne n-o slăbea deloc cu argumentele.

— Nu-i nevoie să afle lumea — o să știți doar tu și Winston. Te iubește și n-o să-și facă probleme din cauza copiilor. Sînt convinsă de asta. Iar dacă adopți un copil, o să fie la fel ca atunci cînd l-ai fi făcut tu. Iar operația, nici n-ai s-o simți. Te rog să mă crezi, Jennifer. Cu calmantele care se folosesc în ziua de azi — și cînd te gîndești ce proteze se găsesc în ziua de azi! —, Jen, asta nu-i sfîrșitul lumii, ai încredere în mine.

Jennifer privea țintă în tavan.

— Știi ce e nostim? Toată viața, pentru mine cuvîntul cancer a însemnat moarte, groază, ceva atît de cumplit încît se încrîncena carnea pe mine. Și uite, acum am și eu cancer! Iar partea nostimă știi care e? Că nu mi-e frică deloc de cancer ca atare, chiar dacă aș ști că echivalează cu o condamnare la moarte. Exasperant e doar faptul că se răsfrînge asupra vieții mele cu Win — că n-am să-i pot face copii. Și apoi — desfigurarea.

— Nici n-o să se vadă, Jen. Sînt oameni care suferă accidente de mașină, care rămîn desfigurați. Alte femei se nasc cu pieptul plat și tot se descurcă pînă la urmă. Doar tu spuneai tot timpul că nu vrei să trăiești pentru trupul tău. Ei bine, să-fi văd curajul, încrederea în propria ta persoană — e timpul să arăți că poți. Și să începi să crezi în Win.

jennifer abia zîmbea.'

— În regulă, atunci aș face mai bine să-mi scot pijamaua asta de spital. Dă-mi fardurile, te rog. Vreau să arăt cum nu se poate mai bine cînd o să-i spun. Se ridică în capul oaselor și începu să se pieptene. Cînd își puse cămașa de noapte transparentă, se uită atentă la micul pansament de pe sîn. Pa-pa, Sam, făcu ea. Habar n-ai tu că n-ai să mai stai multă vreme cu mine!

Kevin veni să stea și el cu Arme, iar cînd sosi Winston Adams, la ora șapte, erau amîndoi acolo. Arme aranjase luminile mai bine. Jennifer arăta într-adevăr ca o vedetă de cinema și era aproape veselă. După un schimb de amabilități, Arme și Kevin plecară.

în clipa în care ieșiră pe ușă, Winston se repezi spre pat și o luă pe Jennifer în brațe.

— Dumnezeuule, am crezut că mor de frică. Doctorul a fost atît de ciudat la telefon

— zicea că trebuie să fii operată, ba chiar a sugerat că trebuie să amînăm nunta. Și-acum, cînd te-am văzut cît ești de frumoasă... Despre ce operație este vorba, iubito? Îl privi cu mare atenție.

— E destul de grav, Win. Am să rămîn cu cicatrice și n-am să mai pot avea copii... și am să fiu...

— Ssst... gata, nici un cuvînt. O privea cu nespusă adorație. Vrei să știi ceva? Mă bucura gîndul doar fiindcă așa voiai tu. Mă refer la copii. La vîrstamea, de fapt, nici nu-mi mai pasă de capitolul ăsta. Dar voiam să-ți fac ție pe plac. Mi-am dat seama cît de mult îți dorești să ai copii, așa că m-am prefăcut că și pentru mine

contează enorm. Pentru mine, însă, numai tu contezi. Înțelegi... îl țin strâns în brațe.

— Oh, Win! Începuse să plîngă, ușurată parcă de povara chinuitoare de pînă atunci. El o mîngîia pe păr.

— Ce, ți-a fost teamă c-ai să mă pierzi? Oh, frumusețea mea scumpă — n-ai să mă pierzi niciodată. Nu-ți dai seama că am început să trăiesc numai pentru tine? O sărută pe sîni, prin materialul transparent al cămășii de noapte. Te vreau numai pe tine — nu copii, pe tine... ești singura femeie care mi-a trezit cu adevărat un sentiment de iubire. Doamne, Jennifer, pînă să te cunosc, mă tot întrebam dacă nu cumva îmi lipsește ceva, dacă nu sînt un infirm sufletește. Am dat vina pe Eleanor. Biata Eleanor — nu avea nici o vină. Nu mi-a trezit niciodată nimic și probabil că și eu am lăsat-o rece. Cu tine însă... La început, cînd ne-am cunoscut, am fugit de tine — mai ții minte?

Jennifer dădu din cap în semn că da și îl mîngîie pe cap, cum stătea rezemat la pieptul ei. El o săruta pe gît, dezmierdîndu-i pielea tare și netedă.

— Tu m-ai schimbat însă, m-ai făcut să-mi dau seama că de fapt nu de tine. fugeam, că mi-era teamă și fugeam, de fapt, de mine însumi. Iar în clipa în care ai pășit în apartamentul meu, am înțeles imediat. Mi-am dat seama că totul va fi altfel. Jennifer, tu m-ai învățat să iubesc. Cum să renunț vreodată la așa ceva?! Îi mîngîie sîni. Uite, ei sînt copilașii mei, spuse el încetîșor. Singurii copii pe care mi-i doresc. Vreau să-mi culc obraji pe rotunjimea lor perfectă în fiecare noapte... Se"opri cînd dădu cu degetul de pansament. Ce-i cu asta? Ce i-au făcut copilașului meu?

Lui Jennifer îi îngheță zîmbetul pe buze.

— Nimic... Am avut un mic chist...

— Sper că n-o să rămînă cicatrice! Era sincer îngrozit.

— Nu, Winston. L-au scos cu un ac. Nici o cicatrice.

— Bine, asta-i tot ce contează. Pot să-ți scoată ovarele cu totul

— puțin îmi pasă. Nu ele te reprezintă, pe ele nu le cunosc. Numai să nu le facă vreun rău copilașilor mei... O mîngîie din nou pe sîni. De ce era doctorul ăla așa de sumbru cînd m-a chemat la telefon? N-a vrut să-mi spună nimic — numai să vin imediat.

— Păi... știa că vreau să am copii... și...

— De ce n-a spus direct că trebuie să ți se facă o histerectomie? Clătină din cap : Doctorii ăștia sînt toți niște catastrofe. Dar mă bucur că am venit. Acum am să mă gîndesc mereu că te țin în brațe cînd nu ești cu mine. O îmbrățișa strîns. Vreau să-păstrez amintirea momentului ăsta. Nu mai pot să vin pînă vineri. Apoi notă un număr de telefon. Pune-o pe Anne să-mi telefoneze imediat ce se termină operația. Dacă nu mă găsește la numărul ăsta, dau ei de mine într-un fel.

Se opri și o mai privi o dată, sorbind-o din ochi, de parcă atunci o vedea prima oară.

— Te iubesc, Jennifer... numai pe tine, mă crezi? Jennifer surise.

— Da, Win, știi...

Încremeni așa, cu zîmbetul pe buze, multă vreme după plecarea lui. »

Doctorul Galens trecu s-o vadă pe la miezul nopții.

— Mîine dimineață mergem sus pe la ora opt, îi spuse el, aproape vesel. Jennifer

— ascultă-mă pe mine, o să fie bine.

— Sînt convinsă, zise ea, surîzînd.

Pe la trei noaptea se furișă din pat. Deschise ușa încetîșor. Culoarul spitalului era slab luminat, dar o văzu pe soră lîngă lift. Închise ușa la loc și se îmbracă repede. Slavă Domnului că la internare purta niște pantaloni și un impermeabil, ca să scape de obiectivul aparatelor de fotografiat. Scoase o eșarfă și și-o legă pe cap. Apoi ieși pe coridor, pășind în vîrful picioarelor.

Se prelinse de-a lungul peretelui, apoi se ascunse într-o nișă unde se afla instalația pentru răcirea apei. Asistenta medicală de serviciu ședea sub o lampă puternică și scria într-un registru. N-avea cum să ajungă la lift fără să treacă pe lîngă ea.

Trebuia să stea acolo și să se roage ca, la un moment dat, pe parcursul nopții, asistenta să-și părăsească postul. Trebuia să se roage de asemenea să n-o descopere nimeni ascunsă acolo.

Se auzea ticăitul sonor al ceasului de perete; asistenta nu mai termina cu scrisul în registru. Simțea transpirația picurîndu-i pe ceafă. O treceau valuri de căldură, de parcă ar fi stat într-un cuptor încins. Fir-ar să fie — era de fapt un radiator. Brusc se auzi o sonerie. Of, slavă Domnului! Sunase un pacient. Dar asistenta continua să scrie. Ce naiba, doar nu era surdă! Soneria răsună din nou, de data asta ceva mai insistent. "Du-te odată și răspunde!" țipă Jennifer în sinea ei. Ca la comandă, soneria începu să țîrnie iar, prelung. Asistenta se ridică alene, se uită la numărul camerei indicat de săgeată și porni pe coridor.

Cînd o văzu intrînd într-o cameră, Jennifer alergă iute pînă la lift. Nu — s-ar putea să dureze prea mult pînă venea și nu era exclus să facă și zgomot. Scările... Coborî în fugă cele opt etaje. Cînd ajunse în holul de la intrare, gîfnea din greu. Privi prudent de jur împrejur. Nimeni nu-i dădea nici o atenție. Liftierul fuma, trîncănind cu casiera. Ieși alergînd în stradă și merse cîteva sute de metri, după care opri un taxi. Ajunse la hotelul unde locuia la patru dimineața.

Cînd asistenta medicală găsi camera ei goală a doua zi dimineața, îl anunță pe doctorul Galens, care sună imediat la hotelul unde locuia Jennifer. Cum nu răspundea nimeni la ea în cameră, îi ceru directorului să deschidă ușa.

O găsiră întinsă pe pat, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie, fardată ca pentru scenă, ținînd strîns în mîna un flacon gol de somnifere. Lăsase două bilete. Cel adresat Armei suna astfel:

Anne — Nici un specialist în îmbălsămări nu m-arputea aranja atît de bine cum mă pricep eu s-o fac. Slavă Domnului că am avut păpușile, lartă-mă că n-am mai putut rămîne pe-aicipînă la nunta ta. Te iubesc, Jen

Lui Winston Adams îi scrisese:

Dragă Win — a trebuit să dispar ca să-ți salvez copilașii. Îți mulțumesc pentru visul acesta care aproape s-a adeverit.

Jennifer

Senatorul Adams nu dădu nici o explicație în legătură cu conținutul biletului.

Încolțit de presă, bolborosi încordat: "Nici un comentariu". Arme era și ea la fel de

legată la gură. Doctorul Galens refuză să discute natura bolii de care suferise Jennifer. Cu o zi înainte i se făcuse o operație ne semnificativă, așa că el nu mai avea nimic altceva de adăugat.

Înmormântarea se dovedi a fi un adevărat coșmar. Mulțimi de oameni surescitați stăteau ciorchine pe lângă biserică, blocând circulația pe Fifth Avenue. A intervenit poliția călare pentru a asigura ordinea și a dirija traficul rutier în oraș. Ziarele publicaseră povestea vieții lui Jennifer, fotografia Armei apăruse pe prima pagină în toate publicațiile și, parcă pentru a complica și mai mult lucrurile, mama lui Jennifer își făcu și ea apariția, povestind cu nesățu basmul Cenușăresei tuturor reporterilor dispuși s-o asculte, hohotind la comandă și cerînd o listă detaliată a tuturor lucrurilor lui Jennifer — haine, blănuri și bijuterii.

Pînă la urmă, Arme ar fi izbutit să se descurce cu mama lui Jennifer, dar apariția lui Claude Chardot provocă noi complicații. Acesta scoase la iveală un testament și, în timp ce Henry Bellamy scotocea disperat după un testament ulterior, Claude se declară singurul ei moștenitor de drept. În sfîrșit, ca pentru a pune capăt la toate, apărură și Neely.

Era înnebunită că lipsise de la înmormîntare. Fusesse în Spania. Se instala la Arme și deveni ea centrul atenției generale. Presa abandonă povestea lui Jennifer și se aruncă asupra lui Neely, care era foarte slabă și strălucitoare. Ardea de nerăbdare să lucreze, dar, desigur, nu înainte de a-și reveni după șocul teribil provocat de dispariția lui Jennifer!

Arme izbuti și ea, oarecum, că treacă cu bine prin toate aparițiile televizate. Acum nu mai apărea în direct — anunțurile publicitare se înregistrează. Iar noii proprietari ai firmei o rugau să rămînă să lucreze pentru ei, promițîndu-i o substanțială majorare de salariu. Implicarea numelui ei în toată publicitatea creată în jurul morții lui Jennifer o făcuse și mai valoroasă din punctul lor de vedere. Pe de altă parte, din cauza tragediei lui Jennifer, Anne amînase pentru moment propria nuntă. Fixase împreună cu Kevin o nouă dată — în luna aprilie.

Publicitatea și vîlva provocate de moartea lui Jennifer durară trei săptămîni. Apoi, după două zile de liniște, două zile în care ziarele nu pomeniră nimic despre actrița dispărută, noi titluri de-o șchioapă umplură paginile gazetelor. Senatorul Winston Adams își dăduse demisia din funcție. Suferise o ușoară depresiune nervoasă și intenționa să călătorească timp de un an.

Sinuciderea lui Jennifer reveni în actualitate cu noi și noi speculații. Doctorul Galens era hărțuit pretutindeni. Da, îi spusese senatorului care era natura bolii de care suferea Jennifer — la urma urmei, fiind logodnicul ei, avea tot dreptul să știe. Dar detaliile comunicate erau spre știința senatorului, nu a presei.

Anne înregistra cîteva reclame și plecă la Palm Beach, cu avionul, împreună cu Kevin. De ani de zile nu mai petrecuse o săptămînă atît de plăcută. În felul acesta reușise, în același timp, să scape de toată isteria provocată de prima apariție televizată a lui Neely. Noul impresar al actriței semnase un contract pentru un show de televiziune, ca invitată de onoare, la un preț fabulos. Spectacolul urma să fie înregistrat, așa că Neely se simțea în siguranță.

Anne privi show-ul la televizor de la Palm Beach. Neely era superbă. Provoca o senzație de incandescență — vocea era perfectă, iar ea însăși strălucea, cu ochii ei mari și negri ca doi tăciuni. Neely nu mai era un copil, dar păstra oarecum aerul acela poznaș de odinioară. Buza tremurîndă, rîsul nervos, dorința juvenilă de a plăcea publicului — toate acestea existau încă. De necrezut aproape, dar Neely era mai bună ca oricînd. Lumea exclama din nou că e un "geniu"... "o legendă vie"... Așadar, o revenire spectaculoasă. Apoi semnă un contract pentru un film la Hollywood
Neely revenise printre stelele cinematografului.

1961

își aruncă neglijent cîteva lucruri într-o valiză.

— Am să-mi cumpăr alte toalete acolo, îi spuse ea Annei. Măculiță, mi-am lăsat aproape toate lucrurile în Spania — ia zi, pot să mai las acum cîte ceva și la tine?

— Pînă te întorci, probabil că am să mă mărit, Neely, și am să plec într-o călătorie în jurul lumii. S-ar putea să subînchiriez apartamentul.

— Ei bine, atunci cred că am să le iau totuși cu mine. Am ajuns ca o țigancă, presar lucrurile peste tot. Dar mă bucur că s-a întîmplat așa. Ajunsesem aproape la fundul sacului. Ei, dar ia spune-mi, ce s-a întîmplat pînă la urmă cu banii lui Jennifer?

— O să-i moștenească maică-sa. Testamentul ăla de la Paris era fals — a găsit Henry niște chichițe de care s-a agățat. Claude o să primească cincizeci la sută din încasările de pe toate reluările pe ecran ale filmelor făcute de ea pe timpul cît a avut contract cu el. Restul, însă, îi revine maică-sii. Asta înseamnă cea mai mare parte a bijuteriilor și blănurilor. Și au de gînd să repună pe piață filmele ei. Dar bani, ca atare, n-a prea avut.

Neely ridică din umeri, nepăsătoare.

— Știi, eu cred că pentru o fată fără pic de talent n-a trăit rău deloc. Tu de ce crezi că s-a sinucis?

— Ți-am mai spus, Neely, habar n-am.

— Lasă. eu am cam găsit răspunsul. Nu cred în ceea ce spun bîrfele, că ar fi avut o boală — unii zic tuberculoză, iar alții susțin chiar că ar fi fost vorba de o formă incurabilă de cancer. Eu cred că adevăratul motiv pentru care a luat pastilele alea e fiindcă începea să-și piardă farmecele fizice.

— Ce prostie! E ridicol ce spui. Jennifer era mai frumoasă ca oricînd.

— Dar ultimul ei film a fost o catastrofă financiară. Oh, ăsta de-acum o să scoată bani datorită publicității create de moartea ei. Dar am auzit că nici pelicula asta nu e cine știe ce. Era în cădere, zău, crede-mă.

— Neely, avea de gînd să se retragă. Voia să se mărite.

— Da, am citit toată gargara asta cînd eram în Spania, cum dintr-o dată și-a găsit dragostea adevărată și chestii din astea. Dar, să fim sincere — senatorul nu era un Rock Hudson. Jen se plictisise destul cînd fusese măritată cu Tony, stînd degeaba pe lîngă el. Or ăla era măcar tînăr și frumos. Nu, nu, eu cred că nu era în stare să accepte ce-o aștepta în continuare. Îmbătrînea, iar în scurt timp știa că n-avea să mai arate ca înainte, or nu se putea rezuma numai la senator. Așa că a luat pastilele

alea. Uită-te la mine, în schimb: eu n-am de ce să-mi fac griji. Eu am talent și, grasă sau slabă, indiferent cum, tot nu contează, rămân talentată. Uită-te și la Helen Lavvson. Asta n-a fost ca mine, evident — la ea era o chestie mecanică, iar acum, după ce a lăsat-o vocea, se duce în California să joace nu știu ce rol într-un serial de televiziune. Dar chiar și așa, fără voce, tot va supraviețui, fiindcă a avut talent. — Helen va supraviețui rostind rar și apăsând fiecare cuvânt, fiindcă nu are nici urmă de sensibilitate. Nefericirea și necazurile sînt pentru ea ca supărările de copil. Uită imediat dacă îi dai o jucărie nouă. Însă în cazul oricărei voci — chiar și în cazul tău, Neely — trebuie să ai multă grijă.

— Nu, la mine vocea vine din interior, din felul în care simt și percep lucrurile. Și să știi că am învățat ceva — bărbații te părăsesc, frumusețea trece, copiii se fac mari și tot ce credeai că e măreț se duce de rîpă. Nu poți conta decît pe tine însuși și pe talentul tău.

Neely se întoarce înapoi după trei săptămîni. Era aproape într-o stare de colaps.

— Anne, vocea, în a treia zi de înregistrare m-a lăsat vocea! Nu mai pot să cînt! Anne încercă s-o potolească. Existau specialiști foarte buni pentru bolile corzilor vocale... cîntăreții treceau adesea prin situații dintr-astea.

— Nu, s-a terminat cu mine, se văicărea Neely. M-au consultat toți doctorii. Nici măcar n-am vreun nodul. Ei zic că e de la nervi, dar nu-i adevărat. Dumnezeu m-a pedepsit fiindcă am vorbit așa de urît despre Jennifer. Au fost nevoiți să renunțe la film. S-a terminat cu mine definitiv — nimeni nu mai vrea să audă de mine.

— Dumnezeu nu face lucruri din astea, îi răspunse Anne pe un ton liniștitor. Dacă e vorba de pedeapsă, să știi că singură te pedepsești.

— Oh, sigur, așa zicea și ultimul meu psihiatru — că am o tendință imperioasă de auto-distrugere și că tot timpul mă pedepsesc pentru cîte o vină imaginară. Ce prostie! N-am făcut niciodată nimic rău.

Neely își găsi un alt medic psihiatru, doctorul Massinger, extrem de apreciat. Anne insistă să locuiască la ea. Era convinsă că, prin terapia intensivă și cu sprijinul unei prietene, Neely putea să iasă din starea asta. Se mai întîmplase tot așa și altă dată.

Neely își dădea toată silința. Încerca să fie ordonată, nu mai făcea niciodată harababură prin casă. Dar nu dormea deloc. Ieșea în oraș cu tot felul de muzicieni, venea acasă și rămînea în salon pînă în zori, înghițind Seconal cu pumnul și ascultîndu-și discurile vechi.

Într-o dimineață, cînd se trezi, Anne își găsi prietena cuibărită pe canapea în salon, cu obrazii scăldați în lacrimi.

— Anne, sînt un om sfîrșit. Am încercat să cînt odată-cu discurile și n-am reușit.

— Doctorul Massinger spune, însă, că e pe bază nervoasă. Vocea o să-ți revină, Neely.

— Zice că nervozitatea asta mi se trage de la Hollywood.

De-aia am încercat aseară, prima oară, aici, singură, fără camere de luat vederi și departe de Hollywood. Și am simțit că mi se închide gîtlejul. Nu mai pot să cînt.

— Au trecut doar cîteva săptămîni, Neely — mai așteaptă o vreme.

Neely se ridică de pe canapea.

— Da, poate. Se duse apoi în baie și înghiți câteva pastile. N-ai ște whisky, Anne? Pastilele nu-și fac efectul fără băutură.

Anne îi dădu o sticlă. Urma încă o zi în care Neely avea să că prostită de medicamente. Era duminică și plănuise să stea ~asă. Îl invitasese pe Kevin la cină și avea de gând să gătească singurul _el de mâncare pe care-l știa — carne de crab înăbușită. Și acum Neely avea să doarmă toată ziua.

Îi telefona lui Kevin și hotărîră să-și petreacă ziua la el acasă. Mai târziu se vor duce poate să ia masa la Luchow's.

Neely auzi ușa închizîndu-se. Nu dormea, dar îi fusese mai simplu să se prefacă adormită. Anne se agita peste măsură cînd o vedea că bea și ia pastile. Se temea tot timpul să nu dea foc casei sau să nu se întîmple cine știe ce nenorocire. Neely se așeză în capul oaselor și își mai turnă un pahar plin. Își aprinse o țigară. Iisuse, era ultima. Și tară îndoială că Anne ascunsese toate pachetele, ca să fie mai sigură. Ei bine, atunci avea să adoarmă în scurt timp.

Își umplu iar paharul, după care își dădu seama că bea prea repede. Mai bine să soarbă cîte puțin și să mai ia și cîteva pastile. Băgă mîna sub pernă, unde ascunsese trei păpuși roșii. Le dăm pe gît și sorbi încet niște whisky. Pastilele își făceau în sfîrșit efectul — o cuprinsese un fel de letargie. Dar nu. putea dormi. Își umplu încă un pahar. Fir-ar să fie, sticla era aproape goală. Și nici nu mai avea țigări. Poate că ar fi bine să mai ia cîteva păpuși... Luase însă atît de multe — putea să fie periculos. Doctorul Massinger o prevenise că e foarte probabil ca, într-o bună zi, toleranța ei la genul ăsta de medicamente să nu mai fie atît de mare ca de obicei. Ei și, ce dacă! Dacă tot nu mai avea talent, de ce nu? Pentru ce să se mai fîrască pe lumea asta? Nu mai avea decît zece mii de dolari.

Măiculiță, nu! Fuseseră zece mii de dolari cînd plecase de pe Coastă, dar trimisese un cec pentru școala gemenilor (asta însemna o mic două sute de dolari), iar apoi dăduse douăzeci și cinci de dolari psihiatrului timp de trei săptămîni, iar drumul pînă aici o costase o sută de dolari. Și completase la cecuri și le împărțise în stînga și-n dreapta, fără să se uite măcar. Poate că mai avea încă vreo cinci mii de dolari. Cît timp-îi vor mai ajunge? Și nu putea să stea la Anne o veșnicie — Anne se mărita luna viitoare. Măiculiță, de unde să facă rost de bani? Casase dusese — n-avea nici un fel de asigurare... ce-ar fi să înghită și restul de pastile din flacon? Ted va trebui să aibă grijă de copii, căroră de fapt nici nu prea le păsa de ea. Cînd se vedea cu ei în California nu auzea decît "vreau, dă-mi. cumpără-mi".

Nimănu-i păsa dacă ea trăia sau murea. Nimănu-i păsa de ea. Poate lui Dumnezeu, cine știe, dacă exista într-adevăr un Dumnezeu.

— Hei, Doamne-Doamne, ești acolo sus? strigă ea. Cum arăți *— ca un bătrîn cu părul alb și cu barbă? Mă înțelegi? Spune-mi unde am greșit? N-am cerut niciodată prea mult. Măiculiță, tot ce îmi doream era să am un apartament și un tip care să mă iubească. Am încercat — de ce-ai făcut totul mereu talmeș-balmeș? De ce naiba mi-ai mai dat voce dacă n-ai vrut să ajung celebră? Și de ce m-ai lăsat acum fără voce? Turnă și ultimul strop de whisky și dădu drumul sticlei pe jos. Hei, Jen, ești și tu acolo sus? Știi că nu zbori pe-acolo cu aripi din alea mari sau cu nu știi ce alte asemenea prostii, dar dacă există și o altă viață și tu ești acum pe undeva, poate

că mă auzrși pe mine. Ai simțit și tu același lucru? Măiculiță, ce mult aș vrea să fiu cu tine... cred că-i mult mai bine decât aici. Ce mai am de așteptat de la lumea asta? Încă o zi, încă o noapte — să mă duc la Jilly's cu niște indivizi de nimic, care vor doar să se arate cu mine și să mă lase pe mine să plătesc notele de consumație. Goli paharul pînă la fund.

— Măiculiță, am treizeci și doi de ani... asta înseamnă că nu mai sînt așa de tînără. Trebuie să existe un fel de aiureală de rai... nu prostii din alea cu harpe și îngeri, ci un fel de Pămînt, dar iar probleme. Sigur, nu se poate să nu existe așa ceva. În fond, atîția oameni inteligenți sînt convinși de lucrul ăsta, ca depildă președintele țării și Clare Booth Luce. Poate că ar trebui să mă fac catolică. Cred că de fapt m-am născut catolică, dar n-am fost dusă niciodată la biserică. Trebuie să existe însă un rai, Jen, fiindcă uită-te numai la toți copilașii uciși de Hitler. Și uită-te la toți oamenii care s-au născut surzi și orbi, ca Helen Keller. Dacă nu mai este nimic după aceea, este nedrept. De ce 'o doamnă drăguță ca Helen Keller să nu poată vedea sau auzi niciodată, iar ție să-ți fie dat totul?! Sigur, precis că există raiul, cerul! Uită-te la soră-mea, care trăiește cu tontul ăla de Charlie. De ce să am eu atîta succes, iar soră-mea să stea înțepenită acolo, în Astoria, fără de nici unele, dacă mai tîrziu n-ar exista un rai? Sigur. Hei, Jen, ai suferit înainte să mori? Și-a fost frică? Stai cu mine, Jen... am să mai iau cîteva pastile, am să vin acolo, la tine. Alergă pînă la baie. Ascunsese flaconul în spatele sărurilor pentru baie. Mai avea doar șase! Le înghiți repede. Deși șase nu erau de-ajuns. Poate niște aspirină? Un flacon întreg de aspirină, după toate pastilele deja înghițite? Rahat! Nu mai erau decât cinci aspirine. Le înghiți și pe-astea. Nu mai avea whisky, ci doar niște Bourbon pe care Arme îl ținea în bar pentru Kevin. Băut după whisky-ul dinainte... Porni spre baie, se împiedică și paharul îi căzu din mînă și se făcu țandări. Oh, măiculiță... Arme se înfurie așa de rău cînd o vede că sparge cîte ceva. Se opri să adune cioburile. Fusese un pahar din bar, dar, după cum o știa pe Arme, era probabil de cristal. Luă de pe jos un ciob mai lung. Oho, exact ce-i trebuia — o tăietură bună la vene și gatas o înmormîntare ca a lui Jennifer.. Oare s-ar îmbulzi lumea și la ea la fel? Cum ar fi oare — Ted Casablanca ar pretinde s-o îngroape acolo, în California, sau prăpădita de soră-sa s-ar trezi la viață și ar cere să se ocupe ea de tot? Măiculiță, ce oribil ar fi să-și petreacă restul vieții într-un cimitir împuțit din Astoria! Arme ar pleda pentru ceva demn, dar ea își dorea niște funeralii mărețe... mai grozave decât ale lui Jennifer. Păi, nu prea își imagina cum se putea ceva mai grandios decât fusese la Jen. Bine, la fel de impozant ca la ea. Și dacă nu exista nici rai și nici Dumnezeu? Înseamnă că murea și nu se mai putea bucura de nimic. Dar — se gîndea ea cu ciobul în mînă — dacă aproape murea, agitația ar fi la fel de mare. Ca înainte la Hollywood... poate chiar s-ar ruga de ea să revină pe scenă, tuturor pîrîndu-le rău. Și, dacă scăpa de starea asta de nervozitate, poate că reușea să și cînte și totul ar fi din nou minunat...

Eh, hai mai bine să bem puțin Bourbon, zise ea, clătîindu-se pînă la bar. Găsi sticla și un pahar; își turnă o porție bună. Tot cu ciobul în mînă, se duse pînă în dormitor. Se băgă în pat, trase o dușcă zdravănă de Bourbon, apoi își studie încheietura mîinii. Dacă se tăia lateral — nu la vena mare, fiindcă așa poți să mori

pe bune, ci doar o mică creștătură într-o parte — exact cât să sîngereze... înfipse ciobul adînc, făcînd o tăietură cam de doi centimetri și jumătate, dar nu peste vena principală. Bun — îi dăduse sîngele. Se lungi pe spate și se uită la sîngele care-i curgea din mîină. Măiculiță, dar cît sînge și ce repede iese! Hei! Dacă tăiase vreo chestie importantă? Măiculiță, nu avea de gînd să se oprească. Puse mîna pe telefon. Unde naiba era Arme? Sîngele curgea mult mai repede, iar acum le apucase și pe pastilele alea să-și facă efectul. Asta era de la Bourbon...

Sună la centrală.. îi răspunse o voce impersonală.

— Sînt Neely O'Hara, bolborosî ea. Mor...

— Ce număr aveți? o întrebă centralista.

— Ce număr? Se uită la aparat. Vedeă neclar, ca prin ceață. Nu știu... nu e înregistrat... am uitat. Vă rog, ajutor. M-am tăiat la încheietura mîinii... sînge...

— Adresa?

— East Sixty-second Street, lîngă parc. Apartamentul aparține Armei Welles...

— Starul de televiziune? Centralista își pierduse tonul nepăsător și impersonal dinainte.

— Da... da... Lui Neely îi scăpă receptorul din mîină, iar ochii i se închideau. Se căznea să-i țină deschiși. Dumnezeule, făcuse praf cearșafurile Annei. Brațul îi atîrna inert peste marginea patului, iar sîngele curgea și pata carpeta aurie a Annei. Măiculiță, era clar că Anne n-o va mai primi să stea niciodată la ea. Centralistă, alo, vă rog, repede... Atîta sînge, curge mereu... dar n-are să moară. N-ai cum să mori cînd gîndești încă atît de limpede... Mi-e somn... nu mor... doar mi-e somn... lua-le-ar naiba de păpuși... tocmai acum și-au găsit să-și facă efectul...

Neely deschise ochii și-i închise imediat la loc. Mirosea a spital. Asta însemna că trăiește! Începu să-și amintească. Sirena, salvarea... Deschise iar ochii. Anne se afla în cameră, împreună cu Kevin. Anne țîșni în picioare.

— Oh, Neely, și-ai revenit! Slavă Domnului! Neely zîmbea, vlăguită.

— Iartă-mă pentru ce ți-am făcut în casă...

— Nu contează.

— Unde sînt?

— La Park North Hospital. Neely strîmbă din nas. ~ — De ce nu la Doctors, am auzit că-i divin acolo.

Kevin străbătu încăperea și se apropie de ea.

— Uite ce e, domnișoară, ai avut un noroc fantastic să fii adusă aici. Știi unde te duceau cînd am ajuns noi acasă? La Bellevue!

Neely se căzni să se ridice în capul oaselor.

— Măiculiță, asta-mi mai lipsea!

— Noroc că ne-am hotărît să ne întoarcem. Anne voia să vadă ce faci. Am dat de salvare și de poliție. Te duceau la Bellevue. Așa e legea — toate tentativele de sinucidere trebuie să fie duse la Bellevue și să stea acolo sub observație.

— Măiculiță!

— Kevin a salvat situația, îi explică Anne. A arătat paharul spart și a spus că a fost un accident.

— A trebuit să împart în dreapta și-n stînga cu bancnote de douăzeci de dolari ca să-i conving să vadă ca mine. Și n-aveam timp să ne mai alegem spitalul — ți-era destul de rău, iar ăsta era cel mai apropiat.

— De fapt, n-a fost o sinucidere, zise Neely.

— În fine, cu lucrurile astea nu-i de glumit, adăugă Anne.

— Am apărut în toate ziarele?

— Pe prima pagină. Anne își trase scaunul lîngă bolnavă. Neely, trebuie făcut ceva cu viața ta.

Lui Neely îi dădură lacrimile.

— Ce crezi că ar fi de făcut? Nu mai pot să cînt.

— Totul vine de-aici, făcu Kevin, arătînd spre cap. N-ai nimic la gît.

— Și gîtul meu de-aia nu mai poate. Mă străduiesc și eu cît pot, dar nu iese nici o notă "din mine!"

— Bine. Ai să stai cîteva zile aici. Și pe urmă? o întrebă Kevin. Neely avea ochii plini de lacrimi.

— Plec din apartamentul Annei — nu-ți fie frică. Mă mut la hotel.

— Neely, dar nu mai poți continua așa... cu toate pastilele alea și cu atîta băutură. Data viitoare n-ai să mai ai norocul de acum.

Neely se întinse alene în pat..

— Dacă aș putea dormi măcar așa cum trebuie — cam o săptămînă — totul ar fi perfect. În felul ăsta nu dorm niciodată mai mult de cîteva ore. Nici nu mai țin minte de cînd n-am mai dormit șnur o noapte întreagă...

— O cură de somn! exclamă Annedeodată. O priviră amîndoi întrebători.

— Da, o cură de somn, insistă Anne. Îi povesti lui Neely cum făcuse și Jennifer o cură de somn în Elveția, ca să slăbească, explicîndu-i însă că tratamentul se aplica în principal în cazurile de tulburări emoționale.

Neely era entuziasmată.

— O săptămînă de somn! Oh, Doamne, după aia pun pariu că aș putea iar să cînt. Dar în Elveția — asta ar costa o avere.

— E vorba de un tratament firesc. Sînt convins că-l putem face și aici, decretă Ke\in.

Doctorul Massinger era contra acestui tip de tratament. Da, știa ce înseamnă o cură de somn. Însă tulburarea lui Neely era mult prea adînc înrădăcinată. Convingerea lui era că are nevoie de cel puțin un an într-un sanatoriu.

— Nu-i vorba de o depresiune de circumstanță, susținea el. Fata asta e puternic afectată. Rezultă din fișa ei că a mai avut o tentativă de sinucidere și acum zece ani. Cînd a venit să mă vadă, i-am recomandat să se interneze într-un sanatoriu, dar a refuzat categoric. De-atunci trăiește cu nervii întinși la maximum și ia întruna pastile. Dar acum nu mai are de ales. Trebuie să accepte să se interneze într-un sanatoriu. Și le recomandă mai multe locuri unde s-ar putea duce.

Neely nici nu voia să audă de așa ceva.

— Eu, să mă duc să stau cu țacăniții? Nooo, exclus, băietele! Vreau un tratament dulce, cum a făcut și Jennifer. Să înceapă frumușel cu șampanie, cu o asistentă drăguță, cu un acușor mititel... după care — nani, somnul de frumusețe.

După o sumedenie de telefoane, exasperat, Revin găsi în cele din urmă un mare sanatoriu particular în partea de nord a statului New York. Da, auziseră de cura de somn. Ar fi încântați s-o primească pe domnișoara O'Hara la tratament. Da, internarea avea să decurgă în mare taină — ziarele nu trebuiau să afle nimic. Într-o duminică însorită de martie, Kevin și Arme o duseră pe Neely la Haven Manor. Anne își recapătă încrederea văzînd terenurile spațioase și pajiștea frumos îngrijită. Ca să-și facă curaj, Neely înghițise cîteva păpuși. ,

Intrară într-o clădire mare, construită în stilul perioadei Tudor, acoperită cu o iederă bogată, și fură poftiți într-un hol încăpător, plin, de jur împrejur, de portretele binefăcătorilor răposați ai acestui așezămînt. Îi întîmpină doctorul Hali, șeful personalului, care dădu mîna cu Neely.

— Sînt un mare admirator al dumneavoastră, domnișoară O'Hara.

Neely îi adresează un surîs anemic.

— Acum, v-aș ruga să completați formularele astea... Neely semnă cîteva hîrtii.

— Gata, hai la cura de somn, hotărî ea, încîntată. Doctorul Hali apăsă pe un buton. Își făcu apariția o femeie voinică, îmbrăcată într-un halat alb.

— Doctor Archer, asistenta mea, o prezentă el. Dînsa o s-o conducă în cameră pe domnișoara O'Hara.

Neely o apucă pe Arme de mîină.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Vii să mă iei peste o săptămîină?

Anne încuviință cu o mișcare a capului. Neely se întoarse spre Kevin.

— Știu că spezele sînt în sarcina ta. Îți mulțumesc. El clătină din cap.

— M-am oferit s-o fac, dar Anne a insistat să preia ea totul. Neely se uită la Anne cu un zîmbet sfîos.

— Armie... atentă ca de obicei? Mulțumesc.

— Fă-te numai bine, Neely, îi răspunse Arme.

— Doar n-am să dorm o veșnicie. Plecă, sprijinindu-se de brațul doctoriței Archer. Anne se ridică, pregătindu-se de plecare. Doctorul Hali își dresе glasul.

— Domnișoară Welles... și domnule Gillmore. N-ați vrea să stăm puțin de vorbă?

— Despre ce? făcu Anne, așezîndu-se la loc.

— Despre această așa-zisă cură de somn. Am discutat la telefon cu doctorul Massinger, care mi-a furnizat fișa domnișoarei O'Hara. Cura de somn nu-i o soluție în cazul ăsta, știți și dumneavoastră.

— Bine, dar ați spus... Anne rămăsese perplexă.

— Am spus că putem face așa ceva. Dar la momentul respectiv nu-i văzusem încă fișa și nici nu discutasem cu medicul ei. Putem recurge, într-adevăr, la așa. ceva, dar eu, unul, n-aș recomanda deloc un asemenea tratament. Oh, s-ar putea să se simtă foarte proaspătă după aceea. Ba s-ar putea chiar să funcționeze bine cîteva săptămîni, o lună după care și-ar relua vechile obiceiuri. Pînă la urmă ar ajunge să se omoare. Are această tendință, știți bine. E un mare talent — e păcat s-o lăsăm să se irosească astfel. Sîntem datori s-o vindecăm.

— Dar cum? întrebă Anne.

— Nu f rin cură de somn sau cu pastile. Fata asta c și a#a deja f dependentă de medicamente. Drogarea cu somnifere e la fel de j gravă ca orice alt tip de drogare

și mai dificil de vindecat, fiindcă, I din păcate, e foarte ușor să-ți procuri pastile de dormit. E ceva mai

greu să obții cocaină, heroină sau morfină. Știați că în ziua în care I a încercat să se sinucidă luase cincizeci de pastile? Am verificat la farmacie. I se onorase rețeta în seara precedentă. Iar doctorul f Massinger nu-i recomanda niciodată așa ceva — rețetele erau I semnate de fiecare dată de către alt medic. Iar flaconul ăsta de * somnifere era gol când a fost găsită. La asta s-a mai adăugat și o I mare cantitate de alcool pe care o ingurgitase — ceea ce reprezintă I o combinație deosebit de periculoasă. Și, cu toate acestea, a simțit | nevoia să se taie la încheietura mîinii ca să ducă actul acela pînă la [capăt. Poate fi socotită o persoană dependentă de droguri.

— Dumneavoastră ce-ați recomanda în cazul ăsta? întrebă [Kevin.

— Aș vrea să încerc o terapie psihiatrică profundă. Nu șoc — [oricum, nu deocamdată. Sper să nu aibă nevoie de așa ceva. Cred [însă că, făcînd o treabă bună, vom putea reda lumii o femeie talentată și veselă.

— Cît timp ar dura? întrebă Anne.

— Cel puțin un an. Anne zîmbi dezamăgită.

— N-o s-o convingeți pe Neely* să accepte așa ceva. Pleacă f imediat dacă află că nu e [vorba.de](#) cura de somn promisă.

Doctorul Hali afișă un surîs istovit.

— A semnat deja asta, făcu el, arătînd o hîrtie^. S-a angajat prin semnătura asta. Firește, era convinsă că semnează doar internarea propriu-zisă. Dar aici scrie că trebuie să rămînă la noi cel puțin treizeci de zile.

— Treizeci de zile... rosti Anne gînditoare. Dar eu o cunosc pe Neely, n-o s-o puteți convinge să rămînă mai mult de-atît.

— Dacă nu putem, o să semnați dumneavoastră în locul ei.

— Eu?! se miră Anne, oripilată. Niciodată!

— Atunci avem posibilitatea să certificăm în ce stare e, răspunse doctorul Hali zîmbind din nou.

— Cum adică?

— Dacă psihiatrii noștri cad de acord că necesită tratament în continuare, putem prezenta cazul ei în fața instanței. În situația asta, mai sînt convocați alți trei psihiatri din afară. Dacă toți sînt de aceeași părere, tribunalul hotărăște să mai stea aici trei luni — iar la fiecare trei luni procedura se reia automat. Acționăm adesea așa, zise el, pe un ton degajat. În felul acesta, rudele și prietenii scapă de sentimentul vinovăției.

— Dar asta înseamnă s-o țineți cu de-a sila, protestă Aruie. Ea știe că o să facă o cură de somn timp de o săptămînă. I-am promis amîndoi...

— Domnișoară Welles, eu o admir pe domnișoara O'Hara. E un mare talent. Șederea aici costă o mie cinci sute de dolari pe lună, iar lista de așteptare a celor care vor să se interneze, din toată țara, este foarte mare. Am luat-o pe domnișoara O'Hara cu prioritate fiindcă e artistă — trebuie să se vindece. Vă rog să-i acordați această șansă. Vă rog din tot sufletul.

— Dar Neely s-a opus atât de mult ideii de sanatoriu...

— În starea în care se află, domnișoara O'Hara nu e aptă să ia o decizie în privința viitorului său. Da fapt, dacă ar fi lăsată de capul ei, nici nu s-ar mai pune problema unui viitor.

Kevin interveni brusc, preluând inițiativa. ' — Eu cred că doctorul Hali știe mai bine ce trebuie făcut. Hai să încercăm măcar!

Arme încuviință dînd din cap, incapabilă să'scoată o vorbă.

— Cînd putem s-o vedem?

— Nu înainte de cîteva săptămîni. Dar puteți să-mi telefonați în fiecare zi și am să vă țin la curent cu evoluția ei. Vă garantez ca, la următoarea vizită, o s-o găsiți într-o stare mult ameliorată.

Pe drumul de întoarcere spre oraș, Arme nu spuse nici un cuvînt.

— O mie cinci sute de dolari pe lună? spuse Kevin la un moment dat. Anne, lasă-mă pe mine să mă ocup de taxe.

— Nu, e responsabilitatea mea. Kevin, mă gîndeam... Dacă aș semna contractul cu Gillian... îmi oferă două mii de dolari pe săptămînă...

— Și cu căsătoria cum rămîne? Cu voiajul nostru?

— Dacă tot am așteptat atîta, ce mai contează cîteva luni? Și-apoi, nici nu pot pleca într-o călătorie lungă cît timp Neely se află la Haven Manor. O să trebuiască să mă duc s-o văd din vreme în vreme.

— Nu vrei să le măriți cu mine, nu-i așa, Anne? *

— Ba vreau, dar...

— Nu. De-aia și plătești tu spitalizarea lui Neely. Nu vrei să te obligi față de mine.

— Kevin, m-ai lăsat să aștept foarte mulți ani pînă să te decizi să ne căsătorim.

Cred că Neely merită și ea atîta lucru — să mai amînăm cîteva luni.

— Deci nu plecăm în luna de miere pînă cînd nu se face Neely bine, da? Bun, o înghit și pe-asta, dar de ce să nu ne căsătorim? Și de ce să continui să lucrezi?

— Dacă e să plătesc sanatoriul pentru prietena mea, va trebui să muncesc. Am vorbit cu Henry Bellamy deunăzi. Mi-a spus că am cam un milion de dolari.

Firește, o bună parte din banii ăștia reprezintă profituri pe hîrtie, nu bani lichizi.

Așa că n-aș putea să suport cheltuielile cu sanatoriul fără să mă ating de capital, iar asta ar însemna să renunț la o parte dintre acțiuni. Henry nici nu vrea să audă de așa ceva — e de părere că A.T.&T. o să crească în continuare, că acțiunile or să cunoască o nouă revalorizare favorabilă. Dar dacă semnez contractul cu Gillian pentru încă alte douăzeci și șase de săptămîni, pot să-mi permit și cheltuielile cu Neely. În felul ăsta, ajungem în octombrie, iar pînă atunci ar trebui ca ea să se facă bine. După aceea ne căsătorim și plecăm în lume. Îți fîgăduiesc.

Kevin privea în zare, fără să privească nimic anume. Trebuia să accepte și amînarea asta, n-avea încotro. Lua-o-ar naiba pe afurisita aia mică — de fiecare dată cînd apărea în oraș, aveau parte numai de buclucuri.

Anne oftă.

— Biata Neely. Cred că acum a aflat deja ce-o așteaptă. Mă întreb cum o fi reacționat...

La început, Neely se arătase răbdătoare. Ședea în biroul doctoriței Archer, răspunzând placidă la întrebările acesteia, aprinzând țigară de la țigară și așteptând acul binecuvântat care să-i aducă somnul mult dorit. Într-un târziu, telefonul doctorului Archer începu să sune. Neely bănuî că era doctorul Hali, cu noi dispoziții. Archer răspunse concis:

— Da, doctore. Firește, doctore. Mă bucur. Sînt perfect de acord.

Neely căscă, plictisită. Bine. Erau amîndoi de acord. Foarte frumos. Dar acum, haide odată. Doctorul Archer apăsă pe un buton. Neely se holbă la pantofii ortopedici ai femeii. De ce n-o fi purtînd pantofi din ăia albi și frumoși? De ce botinele astea grosolane și urîte? Măiculiță, probabil că așa se născuse — trebuie că purtase ghete ortopedice de cînd era mică. Neely rîse în gura mare, amuzată de această idee, iar doctorița Archer se întoarse spre ea, mirată. După care, în cabinet intră o nouă pereche de pantofi albi, deasupra căror trona o uniformă albă.

— Ea e domnișoara O'Hara, o prezentă doctorul Archer. Du-o în Clădirea Patru.

— Acolo se face cura de somn? întrebă Neely, bine dispusă, pornind în urma asistentei medicale.

. Aceasta schiță un zîmbet vag și o conduse printr-o serie de coridoare subterane. La fiecare intrare scotea o legătură mare de chei și deschidea ușa respectivă, după care, odată intrate, o înclua imediat la loc.

— Hei! Unde mergem? în New Jersey? Am făcut deja un kilometru!

— Haven Manor are douăzeci de clădiri. Și asta fără a mai pune la socoteală sala de gimnastică și clădirea de terapie profesională. Și, deși toate sînt corpuri separate, există un pasaj subteran de legătură între ele. Am plecat din clădirea administrativă și am trecut prin Clădirile- Doi și Trei, iar acum ne apropiem de Patru. în vocea ei se deslușea o notă de mîndrie civică.

Clădirea Patru semăna cu o vilă particulară. Neely zări niște femei de vîrste diferite care priveau la televizor, într-o cameră spațioasă. Toate par perfect normale, își zise ea. Sora o conduse printr-un coridor lung ; trecură pe lîngă nenumărate odăițe confortabile și tihnite. Măiculiță, ce chichinețe de dormitoare! Păi dormitorul ei de pe Fifty-second Street era de trei ori mai mare " decît încăperile astea. în fiecare cameră se vedeau un pat, o fereastră, un birou și un scaun. Dar, cine știe, poate că pe ea o ducea sus, la etaj, într-un apartament luxos. Se vedea bine că nu aici era secția pentru cura de somn.

Sora se opri în fața unei odăițe, la capătul coridorului.

— Aici e camera dumneavoastră.

Neely era pe punctul să protesteze, dar, la naiba, doar urma să doarmă, așa că ce mai conta?! Se trînti pe pat.

— Bine, adu acum acul ăla.

Asistenta medicală ieși din încăpere. Minutele treceau unele după altele. Se uita mereu la ceas. Unde drac' erau ăștia?! Se apucă să strige:

— Hei... Nu vine nimeni aici?

. Dintr-o dată se iviră două assistente medicale.

— Doriți ceva, domnișoară O'Hara?

— Păi sigur că da. Aștept să fiu adormită. Asistentele se priviră într-un fel ciudat.

— Sînt aici pentru o cură de somn, repetă Neely.
— Vă aflați în Clădirea Patru. Asta-i clădirea de adaptare.
— Adaptare la ce?
— Toți noii pacienți vin și stau aici xriteva zile pînă ce evaluăm cazurile. După care sînt transferați în clădirea potrivită tratamentului corespunzător.
Neely se duse spre birou, deschise poșeta și scoase o țigară.
— Chemați-l pe doctorul Hali. S-a făcut o greșeală.
Una dintre asistente țîșni și înșfacă chibriturile din mîna lui Neely.
— Hei, ce te-a apucat?! zberă ea.
— N-aveți voie cu chibrituri aici.
— Și-atunci cum să-mi aprind țigările, mă rog? Asistenta îi luă poșeta.
— N-aveți voie să fumați. Există anumite ore în care este permis fumatul — și asta doar sub supraveghere.
Neely încercă să-și recupereze poșeta, dar sora era cu mult mai puternică.
— Chemați-l pe doctorul Hali! le ceru ea.
— Astea sînt ordinele doctorului Hali, răspunse una dintre asistente. Haideți, domnișoară O'Hara, la ora cinci o să primiți două țigări. Hai acum să ieșim, să-i cunoașteți și pe ceilalți pacienți.
— Ce?! Eu să particip la viața de societate într-o casă de nebuni?! Hm, eu sînt Neely O'Hara — eu îmi aleg prietenii. Sun-o pe Anne Welles, sau cheamă-l pe Kevin Gillmore. E ridicol. Plec ! Porni spre ușă.
Una dintre asistente o reținu.
— Mai are încă ceasul la mînă, îi atrase atenția cealaltă. Ii desfăcu cureaua cu de-a sila.
— Hei, ceasul ăsta costă o mie de verzi!
— O să-l punem în seif. îl veți primi înapoi, împreună cu celelalte lucruri personale, cînd o să vină vremea să plecați.
Neely începu să intre în panică. În viața ei nu simțise genul ăsta de frică neputincioasă.
— Uite, sunați-o pe Anne Welles, se rugă eă. O să vă lămurească imediat.
Mai trecu o jumătate de oră. Neely oscila între furie și spaimă. Tînjea după o țigară. Efectul celor două pastile de Seconal se dusese deja, iar acum era trează de-a binelea și îngrozită. Sună. Apăru o soră, politicoasă, dar evazivă. Domnișoara O'Hara putea fuma chiar acum dacă binevoia să vină în salon. De fapt, n-ar strica să ' se grăbească. Dacă rata perioada asta de fumat, nu mai avea prilejul s-o facă pînă la ora nouă.
— Cine naiba te crezi ca să-mi spui mie cînd să fumez ?! urlă ea. Doar nu mă țineți de milă aici. Costă o grămadă de bani — vreau să fiu tratată cu respect.
— Dar noi vă respectăm, domnișoară O'Hara. Însăși dumneavoastră trebuie să respectați regulile de la Haven Manor.
— Puțin îmi pasă mie de regulile voastre! Eu fac regulile! sînt Neely O'Hara.
— Știm foarte bine, domnișoară. Cu toții vă admirăm foarte mult munca și talentul.
— Fă atunci cum îți spun eu! pretinse ea.
— Noi respectăm indicațiile primite de la doctorii Hali și Archer.

— Ei bine, sună-l pe doctorul Hali! Se întoarse cu spatele la asistentă. O cuprinsese o groază cumplită. Dacă doctorul Hali era cu două fețe și făcea joc dublu?! Nu, era doar speriată, asta era tot. Se produsese o confuzie. Doctorul Hali n-ar îndrăzni să facă așa ceva. Păi ce, dacă auzeau Arme și Kevin, nici pomeneală să le mai dea vreun ban.

Asistenta medicală se întoarse după vreo zece minute.

— Domnișoară O'Hara, dacă vreți să fumați înainte de cină, vă rog să ieșiți afară. N-au mai rămas decât zece minute.

— Nu stau eu cu smintiții ăia!

Asistenta dispăru. Neely începu să se plimbe ca un leu în cușcă. Doamne, ce multă nevoie avea de cura aia de somn! I-ar fi trebuit și niște păpuși — îi tremurau mâinile. Măiculiță, în ultima vreme simțea nevoia să ia cam două păpuși pe oră numai ca să se calmeze. Dar cura de somn avea s-o dezvețe de năravul ăsta.

Doctorul Massinger era de părere că dobândise deja obișnuința față de pastilele astea. Măiculiță, după Spania, douăzeci sau treizeci de păpuși pe zi erau un fleac! Noroc că plecase, altfel s-ar fi putut îmbolnăvi de-a binelea. Lua-l-ar naiba pe doctorul Madera — el îi făcuse prima injecție cu Demerol... Oh, Doamne, ce senzație minunată! O scăpa de toate grijile. După prima injecție stătuse lungită în pat șase ore, învăluită de iluzia unei fericiri catifelate și de o senzație de bine cum nu mai cunoscuse pînă atunci. I se părea că putea cînta mai bine ca oricînd; că putea lua note și tonalități incredibile; că ar fi reușit să rămînă slabă fără păpușile verzi; că putea interpreta orice rol mai bine decît înainte.

Firește, cînd trecea efectul, se simțea oribil. Cum să faci față unei alte zile, unui alt iubit, unei alte petreceri? Însă apăsarea de fiecare dată doctorul Madera, dispus să-i trateze "durerea de spate", învățase trucul ăsta pe platoul de filmare de la Hollywood — să invoce durerea de spate. La radiografie nu se vedea nimic; doctorii de la studio o consultau și nu puteau nega senzația dureroasă. Așa obținuse adesea cîteva zile de scutire. Șmecheria mersese și cu doctorul Madera — doar că Demerolul era propria lui contribuție. La Hollywood nu se practica un asemenea tratament. Iar doctorul Madera se arătase foarte generos cu Demerolul. Timp de un întreg an minunat se bucurase de trei injecții dintr-astea pe zi.

După un scurt interval, nu i se mai întîmpla doar să zacă în pat. Putea funcționa cu Demerolul. Se scula și se ducea prin cluburi de noapte, unde cînta mai bine ca oricînd. Filmul pe care îl făcuse în Spania — măiculiță, de*ce nu putea rula și în America! Atinsese culmi inimaginabile în pelicula asta. Fusesse slabă și plină de viață — nici nu-ți trebuia mîncare dacă foloseai Demerolul —, iar ochii ei scînteiau ca doi tăciuni aprinși. Firește, tot Demerolul făcea ca pupilele ei negre să se dilate foarte mult. Vocea era însă limpede și cristalină.

Urmase apoi chestiunea financiară, telegrama din California. Ted intenționa s-o dea în judecată și să ceară să i se încredințeze copiii dacă Neely nu se întorcea să se ocupe de ei. Cum să-și lase ea băieții să trăiască acolo, cu tîrfa aia cu care se însurase el?! Și-apoi, punînd capac la toate, sinuciderea lui Jennifer. Fusesse nevoită să plece din Spania și, implicit, să renunțe la Demerol. Păpușile nu erau rele, dar acum trebuia să ia atît de multe — cel puțin treizeci pe zi. Treizeci de pastile de

Seconal... Dumnezeu, astăzi nu luase decît șase, iar ultimele — cu două ore în urmă. Unde naiba umbra doctorul Hali? Cînd dracu' începeau chestia aia cu somnul?

O soră veni și-i comunică cum că cina era servită. Nu voia să vină și ea în sufragerie? Nici gînd!

— Vreau o țigară și niște Seconal — cel puțin șase, să mă țină pînă ce doctorul Hali mă va pune la cura de somn.

Se trînti pe pat. I se uscaseră gîturile. Măiculiță, ceva de băut, orice... Colivia asta de doi metri pe patru începea s-o cam apese. Dacă nu se întîmpla nimic în scurtă vreme, avea de gînd să plece de-aici.

N-aveau cum s-o oprească — doar nu era la pușcărie. Auzi un zgomot de pași. Poate că porneau în sfîrșit tărășenia aia. Apăru o asistentă medicală cu o tavă cu mîncare.

— Domnișoară O'Hara, dacă vreți să gustați ceva în cameră... Asistenta nu apucă să-și termine vorba. Neely își pierduse

răbdarea. Luă tava și azvîrli cu ea în colțul opus al camerei. Asistenta se feri și o zbughi pe ușă. Apăru însoțită de o altă asistentă. Neely explodă, ca turbată:

— Nu vreau să mînc și nu vreau să stau cu nimeni. Vreau doar să dorm. Așa că dați-mi niște țigări și puneți-mă la cura aia de somn. Altfel, pe-aici mi-e drumul! M-am săturat.

Una dintre cele două asistente, care părea mai importantă decît celelalte, prelua inițiativa și zise:

— Domnișoară O'Hara, nu e vorba de nici o cură de somn.

— Cum adică?

— L-am întrebat pe doctorul Hali. Nici o cură de somn, nici un fel de barbiturice. O să vă faceți bine cu ajutorul tratamentului psihiatric și prin terapie.

— Plec! Neely o porni spre ușă, dar se trezi ținută de patru brațe puternice.

— Ia mîinile alea împuțite de pe mine! zbiră ea. Lasă-mă în pace! Începu să le lovească în neștire cu pumnii.

Una dintre asistente începu să strige niște ordine.

— Duceți-o la Havvthorn!

— Ba mă duc acasă! urlă Neely. Mai apărură și alte asistente, iar Neely se trezi tîrîta, practic, în lungul unui culoar. Nu-i venea să creadă! Ea, Neely O'Hara, tîrîta de patru asistente medicale! Iar zbieretul ăsta inuman ieșea din ea! Nu era vorba de nici o criză, pur și simplu o înnebunea ideea că fusese astfel păcălită.

Se zbatu tot drumul, încercînd să scape — pe coridoare, cînd se închideau și se deschideau ușile, în cealaltă clădire, cu alt hol de intrare. Aici se iviră alte două asistente, care o preluară în sarcină. O tîrîra de-a lungul altui hol, într-o altă chichineată de doi metri pe patru. Dar chiar așa furioasă cum era, tot sesiză diferența. În noua odaie nu exifia covor; lipseau perdelele și biroul. Doar un pat — ca într-o celulă! O puseseră pe pat. Pe drum i se sfișiaseră pantalonii. Slatfă Domnului că-și mai luase o pereche!

Apăru o asistentă tînă, care se așeză lîngă ea.

— Haideți, domnișoară O'Hara, trebuie să mîncăți ceva.

— Vreau acasă! țipă Neely.

— Acum veniți să mâncați. Să-i cunoașteți și pe ceilalți pacienți.

— Vreau să dorm, începu Neely să plîngă. Era încolțită. În viața ei nu se simțise atât de încolțită. Se uită la fereastră. N-avea zăbrele... asta e bine. Doar un fel de rețea metalică, care putea fi tăiată — dar cu ce? Se repezi afară din cameră și se trezi într-un salon. Văzu tot felul de pacienți care priveau liniștiți la televizor, își roti ochii în jurul ei ca turbată. Cu ce să taie tabla? Se uită la bibliotecă. Era plină de cărți, jocuri... un șah ! înșfăcă un pion. Avea capătul rotund... Dar dacă lovea tare cu el, poate că intra în tablă. Se întoarse în fugă înapoi în cameră, ținînd strîns în pumn piesa de șah.

Asistenta ședea pe pat, urmărind-o calm. Ce dacă se uita la ea? se gîndi Neely. Sînt mai puternică — să-ncerce numai să mă oprească! Deschise fereastra. Asistenta nici nu se clinti. Lovi cu piesa de șah în sita ferestrei, apăsînd, frecînd, printre hohote de plîns. Nu se poate să nu aibă un punct slab, unde să se rupă, să se sfîșie. Nu se poate...

— E din fire de oțel, o informă asistenta, imperturbabilă. Și chiar dacă ați* rupe-o, v-ați trezi tot pe terenul nostru, ceea ce înseamnă cam douăzeci și cinci de pogoane. Iar poarta principală e încuiată!

Neely scăpă pionul din mîină. Se așeză pe marginea patului, hohotind. Tînăra asistentă încercă s-o calmeze, dar hohotele deveneau din ce în ce mai violente. Se gîndea la Anne și la Kevin. Erau înapoi la New York și o credeau probabil adormită și fericită, îi veni în minte apartamentul Annei. De ce nu rămăsese acolo? Te puteai plimba în casa aia unde pofteai, îți aprindeai o țigară cînd aveai chef, înghițeau cîte păpuși doreai, beai pe săturate... Se gîndi și la Hollywood. Directorul... oare acum cui îi mai dicta ce să facă? Și la Ted... în California era devreme, poate doar ora trei — și era cald, iar soarele strălucea frumos. Ted era desigur la piscină, cu nevastă-sa. Iar ea, marea Neely O'Hara, stătea închisă aici, în sanatoriul ăsta de nebuni! Hohotea întruna.

Plînse așa cam o oră, fiindcă atunci cînd ridică în cele din urmă privirea, afară se întunecase. Apăru sora șefă. Pe uniforma bine apretată avea un ecuson:

Domnișoara Schmidt. E mare cît o casă, conchise Neely la vederea ei. "J

— Domnișoară O'Hara, dacă nu vă potoliți, o să trebuiască să vă calmăm cu forța. Aha, deci asta era soluția! Putea, pînă la urmă, să capete cîteva păpuși sau o injecție. Ei bine,- or să vadă ei ce-i poate pielea! Păi Neely O'Hara va schimba regulile lor întepenite! începu să ufle.

Reacția nu se lăsă așteptată. Asistenta cea voinică își făcu din nou apariția.

— Domnișoară O'Hara, încetați odată! îi deranjați pe ceilalți pacienți. .

— Mă doare exact în fund de ei! zberă Neely cu un glas pițigăiat de enervare. Urla tot mai tare.

Cu o mișcare rapidă din cap, domnișoara Schmidt le facu semn celorlalte două asistente. Acestea o apucară pe Neely de brațe și o tîrîră în lungul culoarului. Neely se zbătea, dădea din picioare, urla — dar cele două la un loc erau mai puternice decît ea. Se trezi într-o încăpere mare de baie. Domnișoara Schmidt îi spuse să se dezbrace.

— Cee! Și voi, matahalelor, să vă înfiorați de plăcere?! țipă ea. Domnișoara Schmidt făcu din nou un semn cu capul, iar cele două asistente se apucară s-o dezbrace cu forța. Goală-pușeă, țipînd cît o țineau plămîinii, o băgară cu de-a sila într-o cadă. Pe deasupra căzii puseră o imensă prelată, lăsîndu-i doar capul afară. îi așezară și o pernă la ceafa. La o masă alăturată ședea o soră, calmă, cu un carnețel și un creion în mînă.

Neely continua să urle. De fapt, baia era tare plăcută. De regulă îi plăcea să facă baie în cadă și să zacă întinsă în apă pînă i se îmbiba toată pielea. Iar baia asta era cu totul specială — intra mereu apă proaspătă, iar pe altă parte se scurgea, bolborosind în jurul ei. Efectul era o senzație de relaxare totală. îi treceau toate astea prin minte în timp ce zbiera în continuare.

Domnișoara Schmidt se întoarce și îngenunche lîngă ea. Avea o privire blîndă.

— Domnișoară O'Hara, ce-ar fi să încercați să vă relaxați, pentru ca baia să-și facă efectul?

— Scoate-mă odată de-aici! răcni Neely.

— O să stați în cadă pînă încetați cu urletele — sau pînă adormiți...

— Hah ! N-aveți voi destulă apă în statul ăsta nenorocit ca să mă adormiți pe mine! urlă Neely, trăgînd aer în piept și rătoindu-se în nasul domnișoarei Schmidt.

— Am avut pacienți pe care i-am ținut în cadă și cincisprezece ore la rînd, îi răspunde domnișoara Schmidt Se ridică în picioare. Mai trec peste o oră. Poate pînă atunci vă mai relaxați.

Peste o oră! Neely răgușise. O dorea gîtul. Dorea din toată inima să se lungească și să se relaxeze, dar exact asta așteptau și ei s-o vadă făcînd. îi era foame... ar fi vrut să fumeze, simțea nevoia să ia niște păpuși. Oh, Doamne, ce bune-ar fi cîteva păpuși! Începu să urle, înjurîndu-l pe doctorul Hali, înjurîndu-le pe asistente, întregul spital... Cînd epuiza toate înjurăturile, începu din nou să plîngă. Remarcă însă că asistenta micuță de la masă se oprea din scris cînd o auzea plîngînd. Deci asta era — trebuiau notate toate cuvintele pe care le rostea pacientul, pentru ca mărețul doctor Hali să le citească apoi în tihnă. Să se relaxeze, hm! Ei bravo, nimeni nu va avea parte de relaxare cît timp Neely O'Hara stătea pe-aici!

Începu din nou să zbiere. Recurse la cel mai oribil limbaj și observă că asistenta aceea mititică se făcea roșie ca focul în timp ce consemna obscenitățile proferate de Neely. Pe undeva, în sufletul ei, îi era milă de biata fată. Era tare tînără — poate de vreo nouăsprezece ani, și n-avea nici o vină... nu ea făcuse regulile aici. Însă asta n-o împiedica să țipe din răspuțeri, debitînd toate înjurăturile pe care le știa. În același timp, dădea cu genunchii în prelată, deși i se cam zdrelea pielea. Deodată descoperi o modalitate de a-și vîrî capul sub prelată. Se lăsă la fund.

Asistenta mititică țîșni în picioare și se repezi să-i scoată capul afară din cadă, după care făcu un salt înapoi și apăsă pe sonerie. Veniră alte asistente, care reușiră să-i îngusteze deschizătura din jurul gîtului. Neely urla încă și mai tare... asistenta scria mai repede...

Cît timp stătuse sub prelată,,localizase un mic orificiu lîngă dop. Țipînd în continuare, în vreme ce asistenta scria plină de zel, Neely muncea la orificiul cu pricina, împingînd cu degetul mare de la picior. Gaura se mări și curînd reuși să

vîre piciorul înăuntru pe jumătate. Debita fără încetare înjurături oribile numai ca s-o facă pe asistentă să nu se întrerupă din scris. Apoi, cu un efort supraomenesc, vîrî piciorul în gaură și trase genunchiul la piept. Se auzi un zgomot de pînză sfîșiată și prelata, ruptă, se desfăcu. Neely sări jos din cadă. Asistenta dădu alarma. Apăru o armată de asistente, conduse de domnișoara Schmidt. Puseră o altă prelată peste cadă, dar Neely avu mărunta satisfacție de a o auzi pe una dintre asistente șoptind: "Nimeni n-a rupt pînă acum prelata!"

I se părea că urlă de o veșnicie. Asistentele se schimbaseră, venise rîndul altei ture. Și cea de acum, de la masă, era tot tînără, însă nici nu clipea la auzul înjurăturilor lui Neely, care acum răgușise de tot... Era istovită... o durea spatele... o dureau genunchii de efortul făcut pentru a sfîșia prelata, avea senzația că își rupsese degetul mare de la picior, dar totuși continua să răcnească. Se deschise ușa. Intră un doctor. Își trase un taburet și se așeză lîngă cadă.

— Bună seara. Sînt doctorul Clements. Eu sînt de serviciu în seara asta. .

Se uită la ceasul lui și văzu că e ora nouă. Probabil că stătea în cadă de vreo trei ceasuri.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Nu eu sînt nebună, ei sînt, ^se gîndi ea. Uită-te la el cum stă aici, de parcă am fi la ora de conversație, eu — cu capul afară din cada asta blestemată, iar el întrebîndu-mă nonșalant dacă mă poate ajuta cu ceva!

— Vreți să fac ceva? .'

Se întoarse spre el, iar lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

— Ce fel de psihiatru ești? întrebă ea, gîtuită. Cum adică dacă mă poți ajuta cu ceva?! Dumnezeu, dar toți medicii de aici știu de ce sînt internată în sanatoriul ăsta. Știți cu toții că am fost trasă pe sfoară. Mi s-a promis o cură de somn și acum, fiindcă vreau să mi se respecte drepturile, mă țineți în cada asta nenorocită.

— O cură de somn? făcu el, sincer mirat.

— Daa, de-aia sînt aici. Pentru opt zile. Ca să dorm. Așa mi-a promis împutîțul ăla de Hali. După care, cum au plecat prietenii mei, bum! totul s-a schimbat.

Doctorul se uită spre asistentă. Aceasta ridică din umeri. Se uită din nou la Neely.

— Eu am intrat de-abia acum de serviciu. Nu știu nimic despre cazul dumneavoastră. Făceam doar vizitele obișnuite. Mîine am să le arăt raportul de gardă și sînt convins că totul o să intre în normal.

— Chiar așa, pur și simplu? Nu țipase. Sesizase o expresie de îngrijorare în ochii tînărului medic. Poate că reușea să-l impresioneze pînă la urmă. Ar trebui să mă ajuți, se rugă de el. De-aia ai făcut atîtea studii, nu? Așa înțelegi să mă ajuți? Scrii cîteva notițe despre mine, după care te duci acasă și te culci, iar eu rămîn aici să mă mîncare de tot! Dacă ai fi un om sensibil și milos, mi-ai da o țigară... ceva de mîncare... cîteva pastile de Seconal... nu doar așa, să mîzgălești ceva în agendă și p-aci țî-e drumul!

Doctorul ieși din încăpere. Neely reîncepu să țipe cu forțe proaspete. O durea însă gîtul și era obosită. Ce bine ar fi să se oprească... Apa bolborosea în jurul ei, la o temperatură constantă. Poate că reușea să adoarmă — dar asta însemna să le dea lor satisfacție! Toată lumea rămînea în cadă pînă adormea. Nu însă și Neely

O'Hara! Dacă pierdea această primă bătălie, însemna că le va pierde și pe cele ce aveau să urmeze. Răcni și mai tare...

Doctorul se întoarse după o oră, însoțit de domnișoara Schmidt.

— L-am sunat pe doctorul Hali acasă. A fost și el de acord că lucrul cel mai important este s-o facem să doarmă. Astă-seară, cu orice preț.

Domnișoara Schmidt îi duse lui Neely un pahar la buze.

— Beți.

Neely întoarse capul într-o parte.

— Nu fac nimic pînă nu mă scoateți de-aici.

— Beți, repetă domnișoara Schmidt cu blîndețe. O să adormiți imediat și o să vă scoatem noi din cadă. Vă promit eu.

Neely pricepu. Spuseseră că n-avea să iasă din cadă pînă ce nu adormea, dar îi dădeau totuși ceva ca s-o adoarmă. Victoria ei! Ce spuseseră mai devreme — fără barbiturice, nu? Păi ce dracu' era chestia aia fumurie, doar nu înghețată! O lăasă pe domnișoara Schmidt să-i toarne lichidul pe gît. Sorbi totul pînă la ultima picătură. Iisuse! Asta da rețetă! Simți efectul instantaneu. Era splendid! încetă să mai țipe. O cuprinsese o senzație incredibil de plăcută. Dădeau la o parte prelata... cineva o ștergea cu un prosop plușat... îi punea o cămașă de noapte...

— La Hawthorn e plin, o auzi pe domnișoara Schmidt. Domnișoară O'Hara, m-ați înțeles? N-avem nici o cameră liberă. Trebuie să vă punem într-un dormitor comun. Neely dădu din mîină în semn că nu contează. Un pat... somn... asta era tot ce-și dorea, și puțin îi păsă unde.

Cînd se trezi, era întuneric. Unde naiba se afla? într-un salon lung, cu o mulțime de paturi. Oh, măicuțiță, sanatoriul de nebuni! Cît era ceasul? Se dădu jos din pat.

Asistenta care ședea afară, lîngă ușă, țîșni în picioare.

— Da, domnișoară O'Hara?

— Cît e ceasul?

— E patru dimineața.

— Mi-e foame.

Apăru imediat o tavă cu o cană cu lapte și cîțiva biscuiți. O lăsară să șadă pe bancheta de pe coridor. Ferească Dumnezeu să-i trezească pe ceilalți țăcăniți! Bău tot laptele — îi dădea și o țigară?

Asta nu. Se purtau frumos cu ea, politicos, dar de fumat n-avea voie. Păi, și acum ce urmau să facă? Ei nu-i mai era somn; în plus, mai și sforăia cineva în dormitor. Domnișoara Schmidt își ceru scuze. Peste cîteva zile vor avea disponibilă o cameră separată.

Neely se duse la loc în pat. Peste cîteva zile! Ea era hotărîită să plece de cum se lumina de ziuă. Le va cere s-o lase să-i telefoneze Annei.

Probabil că adormise din nou pînă la urmă, fiindcă, atunci cînd deschise ochii, activitatea era în toi în jurul ei. Toată lumea se sculasă. Apăru o asistentă, una pe care n-o mai văzuse.

— Bună dimineața, domnișoară O'Hara. Dați-vă jos și faceți-vă patul. Baia e pe coridor.

— Să-mi fac patul?! se răsti Neely. Nu la banii ăștia, surioară.-Nu mi-am mai făcut patul de cincisprezece ani de zile, și n-am nici o intenție să mă apuc acum.

— Vi-l fac eu, zise o tânără blândă și drăguță, apropiindu-se iute de ea. Mă cheamă Carole.

— Și de ce să-mi faci tu patul? întrebă Neely, uitându-se la ea cum întindea cearșafurile cu grijă.

Carole zîmbi.

— Dacă te găsec cu el nefăcut, îți dau o notă proastă. E prima ta zi aici. Ai să te obișnuiești pînă la urmă.

— De ce să-mi pese dacă-mi dau o notă proastă? o descusu Neely.

— Păi, doar n-ai de gînd să stai o veșnicie în Pavilionul Haw-thQrn! Vrei să te muți la Brad, apoi la Ulm, după aceea la Frasin și, în sfîrșit, la policlinică, în regim mai liber.

— Parcă am fi la școală.

— Cam așa. Asta-i secția cu cei mai turbulenți. Am ajuns pînă la Ulm, dar... mi-am dat în petec. Sînt de două luni la Hawthorn. Sper să mă transfere curînd la Brad.

Neely o urmă pe Carole într-o cameră de baie foarte spațioasă. Erau înăuntru cam douăzeci de femei care se spălau pe dinți și sporovăiau. De toate vîrstele. Unele cam de patruzeci de ani; era și o femeie drăguță, cam la șaptezeci de ani; Carole să tot fi avut vreo douăzeci și cinci de ani. Mai erau încă vreo șase sau șapte fete de vîrsta ei, iar alte cîteva și mai tinere. Discutau ca niște școlărițe într-un dormitor comun, la internat. Lui Neely i se dădu o periuță de dinți, iar o asistentă se îndreptă spre ea cu o cutie mare.

— Gata, fetelor! Luați-vă rujurile de buze.

Lui Neely nu-i venea să-și creadă ochilor. În cutie se aflau douăzeci de rujuri de buze, toate etichetate. Își zări propriul tub de ruj, cu numele ei înscris pe etichetă; i-l luaseră din poșetă și i-l pususeră frumos acolo, cu eticheta potrivită. Se rujă, după care înapoie rujul asistentei.

Întră apoi într-un șir și se așeză la coadă, pentru haine. O asistentă îi dădu sutienul, chiloții, papucii fără toc, fusta și bluza — toate ale ei, de-acasă. Spre uimirea ei tot etichetate cu grijă. Nici măcar nu și le luase cu ea cînd plecase. Probabil că le trimisese Anne, noaptea, cu vreun curier.

Asta înseamnă că Anne știe că nu face cură de somn!

întepenise de frică. Se îmbracă încet, încercînd să înțeleagă ce era cu groaza asta care pusese stăpînire pe ea. Se duse după Carole în camera de recreere. Soarele pătrundea pe fereastră, dînd o falsă iluzie de voieșie. Se uită la ceas. Dumnezeuule, era numai șapte și jumătate! Cum o să reziste toată ziua?

Domnișoarei Schmidt îi luase locul o asistentă responsabilă cu supravegherea pe timpul zilei. Domnișoara Weston. Era la fel de masivă ca și domnișoara Schmidt, iar cele șase asistente mai tinere săreau la fiecare comandă a ei cu aceeași sprinteneală și promptitudine. Neely se alătură celorlalte paciente pentru micul dejun. Sufrageria era luminoasă și veselă. Se hotărîse să nu mănînce, dar simțînd mirosul de ouă cu slănină își dădu seama că îi e foame. Mîncă pînă la urmă copios și pomi împreună cu restul trupei spre * camera de recreere.

Ajunse la concluzia că țărănițele astea erau toate bine crescute, își dădea seama că știi cine este ea, dar îi zîmbeau politicos și chiar afectuos, fără s-o facă să se simtă prost. Arăta îngrozitor. Fusta trebuia purtată cu o curea — avusese de fapt curea, dar, desigur, o scosese rău. Era nepieptănată și cu genunchii juliți în urma aventurilor din cadă. Îi părea rău că nu simțea și ea camaraderia caldă și buna dispoziție pe care o aveau celelalte fete. Se comportau toate de parcă le-ar fi plăcut locul!

Carole o prezentă celorlalte paciente. Măiculiță, păreau toate atât de zdravene la cap și atât de normale! Se așeză, întrebându-se ce avea să mai urmeze. Intră o asistentă și toate se repeziră în jurul ei. Ținea o cutie în mână și le striga, rînd pe rînd, pe nume. "Domnișoară O'Hara", se auzi Neely strigată și se apropie de asistentă. Măiculiță, dar ce organizații erau — pînă și pachetul ei de țigări avea o etichetă pe el. Asistenta le dădu fiecareia cîte două țigări, iar o alta veni și le oferi foc. Neely se rezemă de spătar și pufăi mulțumită din prima țigară pe care o fuma după mai bine de douăsprezece ore. Primul fum o ameți, al doilea o satisfăcu, iar al treilea o limpezi complet la cap. Auzi, să nu fumeze deloc de ieri după-amiază, ea, care fuma peste două pachete pe zi! Se ridică încet în picioare, întremată parcă de la țigară, și se duse spre biroul la care ședea domnișoara Weston.

— Aș vrea să dau un telefon, zise ea. Unde să mă duc?

— Este interzis să telefonați, îi răspunse domnișoara Weston pe un ton agreabil.

— Atunci cum pot lua legătura cu prietenii mei?

— Aveți voie să le scrieți.

— În cazul ăsta, îmi dați un stilou și hîrtie? Asistenta se uită la ceas.

— Cred că ar fi mai bine să așteptați puțin. În cinci minute vine medicul să vă vadă.

— Doctorul Hali?

— Nu, doctorul Feldman. E doar vizita obișnuită, de rutină. Era medic generalist, nu medic de nebuni. Îi luă sînge din deget și din braț și îi ascultă inima.

O rugă pe asistentă să-i aprindă și a doua țigară. Apăru o tînără brunetă, foarte atrăgătoare.

— Nu-ți face probleme cu consultația asta. Vor să verifice dacă ești sănătoasă. Ar fi jenant să mori de cancer, de pildă, în timp ce te afli la tratament pentru creier.

Neely se uită mai atent la tînăra brunetă. Fardată ca lumea, ar fi putut trece chiar drept faimoasă. Avea osatura delicată, iar ochii negri sclipeau ademenitor. Trebuie că avusese cîndva un corp frumos, dar acum părea cam solidă. Neely îi dădea cam vreo treizeci de ani.

Fata se așeză. Ținea în mână o cutie pătrată.

— Eu sînt Mary Jane. Vreau să-ți dau un sfat: cînd te duci la gimnastică, cumpără-ți o cutie cu hîrtie de scris. Costă un dolar.

— Dar n-am nici un ban. Mary Jane zîmbi.

— Se contabilizează totul, se trece pe factură. Poți s-o folosești ca pe un fel de agendă de buzunar. Deschise cutia. Conținea hîrtie de scris — și un pachet de țigări.

— De unde ai...

Fata duse degetul la gură, făcându-i semn să tacă.

— În zilele de vizită, ai voie să stai cu musafirii și să fumezi țigară de la țigară. Pune-i pe cei care vin să te vadă să-ți aducă un cartuș. Îl ascunzi, iar în perioadele de fumat, îți iei câte vrei.

— Dar ți le aprind ele. Nu se poate să nu observe că fumezi mai mult de două țigări.

— Așa-i, pe asistente nu le poți păcăli. Dar ai voie să-ți aprinzi țigara de la altcineva. Problema e că nouă, țăcănitelor, nu ni s-a dat voie să avem chibrituri. Dar asistentelor puțin le pasă cât fumăm, înțeleg și ele că trebuie să avem măcar o plăcere pe lumea asta.

Neely zîmbi.

— Așa-i că nu ești țăcănită? ' .

— Nu, am venit aici doar ca să mă răzbun pe bărbatu-meu, numai că am dat chix. Ticălosul e plin de bani și și-a găsit o altă tipă. Voia să divorțăm, așa că m-am prefăcut c-o iau razna — știi tu cum, am făcut o cădere nervoasă. A fost cea mai mare greșeală din viața mea.

— De ce?

— N-am făcut decît să iau cîteva pastile — trei, de fapt — și să las un bilet că mă sinucid. Cînd m-am trezit, eram la B'ellevue. Mamă Doamne, acolo chiar că poți înnebuni. Numai smintiți în jurul tău, urlînd și făcînd ca toți dracii. Cred că atunci chiar am clacat de spaimă. Am început să urlu și m-au băgat în cămașă de forță. Așa că, întrucît soțul meu își putea permite, am "venit aici. M-am internat. Apoi, cînd am vrut să plec, am aflat că semnase el pentru mine ca să rămîn aici. Sînt de cinci luni în locul ăsta. Oficial, am fost la Casa de Ulm, unde nu era rău deloc. Acolo poți să fumezi și să porți cordon, ba chiar și să te fardezi mai mult. Cînd am aflat însă ce-mi făcuse, cum semnase ca să nu mai plec, m-au apucat pandaliile și am făcut o criză. Așa că uite-mă la Havvthorn! Ascultă-mă pe mine — poartă-te frumos. Eu n-am făcut așa. Trăgeam cîte o criză în fiecare zi, refuzam să mînc și să cooperez. Trei săptămîni am stat în afurisenia aia de cadă. Trebuie să le faci jocul. Nu există decît o singură soluție — să faci ce zic ei. Acum mă port ca un înger și curînd am să mă mut la Brad. Stau nițel acolo, apoi la Ulm, la Frasin, după care la vila de-afară... Pe urmă, gata de tot, pa.

Pe Neely o trecură, brusc, fiori de frică.

— Dar asta înseamnă luni de zile!

— O să dureze cam un an, aprecie Mary Jane veselă.

— Și nu te deranjează? Fata ridică din umeri.

— Ba sigur că da. Mi-a păsat atît de mult încît o săptămînă întreagă am țipat și-am urlat. Dar n-ai cum să le ții piept. Arată fișa ta medicală avocatului, sau soțului, sau persoanei care răspunde de tine. Pe hîrtie sună tare rău: "Pacienta a avut crize de isterie. Pacienta a trebuit reținută cu forța. Douăsprezece ore în cadă". După care îi spun avocatului tău: "Semnați pentru prelungirea șederii cu încă trei luni. Nu vreți să redăm societății o față sănătoasă, cu privirea ageră?" Firește, la o mie cinci sute de dolari pe lună, își permit s-o lungească. Așa că eu, una, m-am decis să. nu mă

mai împotrivesc. Stau blîndă. În plus, ce am de pierdut? Nici n-am unde să mă duc. Hank — soțul meu — e cu tipa aia. Dar bine că măcar nu se poate însura cu ea. Și îl mai costă și o mie cinci sute de dolari pe lună ca să mă țină aici.

— Dar eu n-am venit aici decît pentru opt zile — la o cură de somn.

— O ce?! Mary Jane se uită la ea într-un fel straniu.

Neely îi explică ce însemna o cură de somn. Mary Jane zîmbi.

— Aici nu se face așa ceva. Aștia nu-ți dau nici măcar o aspirină.

— Mie mi-au dat ceva azi-noapte, replică Neely, mîndră. Mary Jane rîse.

— Mamă, ar trebui să-ți dăm un premiu. Chiar ai rupt prelata aia? Toată lumea a aflat de isprava ta.

Neely încuviință din cap.

— Da, și am să-plec de-aici, dacă vrei să știi. -Mary Jane zîmbi din nou.

— Bine. Eu sînt de partea ta. Arată-mi și mie cum se poate. Uită-te la Peggy — soțului ei i-au făcut o spălătură pe creier.

Peggy se apropie de ele. Avea vreo douăzeci și cinci de ani, era blondă și atrăgătoare.

— Ce faci, îi povestești despre necazurile noastre sinistre? o întrebă Peggy pe Mary Jane.

— Tu de ce ești aici? se interesă Neely.

— Fiindcă eram sonată de-a binelea, răspunse Peggy veselă.

— Ba nu, nu-i adevărat, sări Mary Jane. A pierdut doi copii, unul după altul, născuți morți. Oricine ar face o depresiune nervoasă.

Peggy reuși să zîmbească cît de cît.

— Ce știi e că dacă văd o păpușă într-o vitrină, mă umflă plînsul. Cînd am ajuns aici, era și mai rău. Mi-au făcut patruzeci de tratamente de șoc. Abia acum încep să mă simt și eu iarăși cît de cît om.

De groază, lui Neely i se puse un nod în gîtlej. Tratament de șoc! Mary Jane păru să-i ghicească gîndurile.

— Nu te speria. Chiar dacă ei consideră că ai nevoie de așa ceva, nu ți—l pot face decît cu acordul celor din afară — ruda cea mai apropiată sau cel care răspunde de tine.

Neely se mai relaxa.

— Arme nu și-ar da niciodată acordul pentru așa ceva. Mary Jane zîmbi.

— Numai să nu-i facă și ei vreo spălătură de creier, cum a pățit soțul lui Peggy.

Dacă doctorul Hali și doctorița Archer se apucă să-i convingă, apoi să știi că reușesc pînă la urmă. Soțul lui Peggy a venit în prima zi cînd a putut să-i facă o vizită. Ea se simțea bine — nu voia decît să plece de-aici. El era tare emoționat.

Zicea că se duce direct la biroul de externări, să semneze ca să-i dea drumul din sanatoriu. Ha! Afîț i-a trebuit! Cine l-a mai văzut înapoi? N-a mai apărut decît după două săptămîni. Iar de a doua zi Peggy a început tratamentele de șoc.

— Dar de ce? Peggy oftă.

— Nu dau vina pe Jim. La început așa am făcut, dar acum pot să-l înțeleg. I-au arătat fișa mea medicală. Eram deprimată, plîngeam tot timpul — toate semne de depresiune maniacă. Dar cine n-ar plînge dacă ar pierde doi copii și s-ar trezi închis

aici? L-au convins însă pe Jim că, dacă aş pleca acasă, aş lua-o iar razna, de data asta pentru totdeauna. Fireşte, Jim îşi doreşte o soţie sănătoasă şi fericită, aşa că a semnat hîrutiile şi m-a lăsat aici, la cheremul lor.

Neely asculta atentă. Toate celelalte paciente aveau cîte o istorie similară. Nici una nu era ţăcănită; de fapt, toate păreau mai normale decît oamenii pe care-i ştia ea dincolo de zidurile sanatoriului. Tocmai asculta cea de-a şaptea poveste de viaţă cînd se auzi glasul unei asistente:

— Doamnelor, poftiţi!

— Ce vine acum? întrebă Neely.'

— Gimnastica, îi explică Mary Jane.

Porniră în şir după asistentă, mergînd două cîte două. Trecură prin multe coridoare; uşile se deschiau şi se încuiiau în urma lor; în cele din urmă ajunseră într-o sală mare de gimnastică, dotată cu teren de badminton, mese de ping-pong, ba chiar şi o masă de jocuri de noroc.

Cînd sosiră ele, tocmai pleca un alt grup. Mary Jane le făcu cu mîna cîtorva fete.

— Ăsta-i grupul de la Brad. Folosesc sala de gimnastică de la optîa opt şi jumătate. Fetele pe care le-am salutat au fost mutate săptămîna trecută de la Hawthorn la Brad.

Neely stătea pe margine, în timp ce pacientele celelalte se îndreptau fie spre terenul de badminton, fie spre mesele de ping-pong. Cumpără o cutie cu hîrtie de scris, dar refuză să-şi puă pantofii de sport. Le explică celorlalte că n-avea de gînd să stea prea mult lă sanatoriu. Hîrtia de scris? Păi da, voia să-i scrie Armei. Nu trebuia să intre în panică. Mary Jane îi spusese că, dacă arată că îi e frică, o notează nefavorabil.

Cînd plecară de la sala de gimnastică, la nouă şi jumătate, venea deja un alt grup. Se îndreptară spre o altă clădire — terapia profesională. Toate fetele se repeziră să-şi reia îndeletnicirile, iar o profesoară îi explică lui Neely că putea face mozaicuri, putea tricota-sau face orice altceva ar avea chef. Dar ea n-avea chef de nimic! Se aşeză într-un colţ. Oh, Doamne, cum ajunsese în halul ăsta? Privi pe fereastră. Pajiştea începea să se înverzească. Văzu un iepuraş fugind pe cîmp. El, măcar, putea să se ducă unde poftea. Era liber. Nu putea suporta senzaţia asta de închisoare. Se uită fix la profesoara care, cu multă răbdare, le ajuta pe paciente. Sigur — la ora cinci profesoara era liberă să plece, să facă ce vrea. Neely simţea nevoia să fumeze. Simţea nevoia să ia o păpuşă! O, Doamne, ce n-ar da pentru o păpuşă! Simţi cum i se prelinge transpiraţia pe ceafă. Părul i se udase, iar spatele o durea, de data asta de-adevă-ratelea. Simţea că leşină! Gemu uşor. Profesoara se repezi spre ea.

— Mă doare spatele, se vaită ea.

— Te-ai lovit la sport? Profesoara era numai ochi şi urechi.

— Nu, am nişte probleme cu spatele. Acum m-a apucat iarăşi durerea.

Profesoara îşi pierdu repede interesul.

— La ora două ai şedinţă cu psihiatrul. Spune-i lui.

Ziua trecu în felul acesta. Pe la două, cînd se văzu cu medicul, mai avea puţin şi urla.

Se numea doctorul Seale — un bărbat slab, roșu la față. Scria de zor în timp ce ea îi vorbea. Își vărsă tot amarul — sentimentul de nedreptate pe care îl resimțea pentru faptul că fusese păcălită, cura de somn care i se promisese, felul în care o bruscau tot timpul.

Fumă țigară de la țigară. În timpul ședințelor cu psihiatrul, pacientele puteau fuma în voie.

— Mă doare efectiv spatele, susținu ea. Dați-mi, vă rog, câteva pastile de Seconal. Doctorul scria în continuare. După care, la un moment dat, îi spuse:

— De când iei Seconal? Neely își pierdu răbdarea.

— Haide, nu face din chestia asta un capăt de țară. Dacă toată lumea care ia Seconal ar trebui să stea la nebuni, ar însemna să băgați în sanatoriu jumătate de Hollywood, tot Madison Avenue și Broadway-ul.

— Crezi că e normal să iei somnifere în mijlocul zilei ca să te lase durerea?

— Nu, aș prefera o injecție cu Demerol, răspuse ea. O distra văzându-l cum își arcuiește brusc sprâncenele în sus. Da, Demerol, repetă ea zîmbind. În Spania făceam mereu injecții dintr-astea. Și funcționam perfect. Ba am făcut chiar și un film. Așa că, vezi, două pastiluțe prăpădite de Seconal nu-mi ajung nici pe-o măsea. Haide, dă-mi te rog niște pastile. Dacă iau câte două pe oră, s-ar putea să rezist la viața de aici.

— Povestește-mi despre mama dumitale, domnișoară O'Hara.

— Pe naiba! Doar n-o să-ncepi să mă pisezi cu prostia aia de complex freudian. Uite ce e, am trecut deja prin faza asta în California. Mi-am pierdut cinci ani din viață și douăzeci de mii de dolari ca să-l conving pe doctorul ăla că nu mi-o aduc aminte pe mama. Dacă o luăm iar de la povestea asta, îmbătrânesc pînă plec de aici.

— Am să cer să-mi trimită fișa dumitale din California, spuse medicul.

— Nu stau eu atît pe-aici. "Diseară îi scriu prietenei mele.

— Dar trebuie să rămîi cel puțin treizeci de zile.

— Treizeci de zile!

Îi explică cum că semnase deja o hîrtie în sensul ăsta. Neely clătină vehement din cap.

— Ce porcărie! Ăstora nu le scapă nimic. Cine să-și închipuie c-ar avea nevoie de serviciile lui William Morris ca să verifice toate hîrțile pe care le semnezi venind aici!

Doctorul se ridică.

— Ne vedem mîine, la aceeași oră. Neely ridică din umeri. ->

— Bun, deci. Iată-mă cu lațul de gît pentru treizeci de zile. În fond, de ce nu m-aș distra puțin dacă oricum asta-i situația? După care adăugă brusc : Dar am voie să plec după treizeci de zile, nu?

— Mai vedem, răspuse el, fără să facă nici o precizare.

— Cum adică "mai vedem" ?

— La sfîrșitul intervalului analizăm toate constatările din perioada asta. Dacă o să considerăm că ești aptă...

— Cine "o să considerăm" ? Ce-i tîmpenia asta? E vorba despre mine, și eu sînt cea care decide cînd vrea să plece. Cum să mă poată opri careva, nu înțeleg ?!

— Domnișoară O'Hara, dacă insiști să pleci, iar noi nu considerăm că ești aptă pentru așa ceva, luăm legătura cu persoana care răspunde de dumneata — în cazul ăsta, cu domnișoara Welles. Îi putem cere să semneze pentru prelungirea șederii aici cu încă trei luni — asta în cazul în care dumneata te opui acestui lucru.

— Și dacă Arme refuză?

— Atunci recurgem la alte metode pentru a-ți prelungi internarea — prezentăm cazul dumatiale unei comisii imparțiale...

Neely înțepenise de frică.

— Mare porcărie se petrece aici.

— Nu-i adevărat, domnișoară O'Hara. Vrem să-i vindecăm pe oameni. Dacă am da drumul cuiva înainte de a fi vindecat, iar persoana respectivă, după cîteva luni, și-ar pune capăt zilelor sau ar face rău altcuiva... bunul nostru renume ar avea de suferit enorm. Cînd te internezi în spital și te operezi, dacă vrei să pleci și rana nu s-a vindecat încă, medicul are dreptul să te rețină. La Haven Manor e la fel — persoanele care pleacă de la noi sînt apte să-și reia locul în societate.

— Sigur — la azilul de bătrîni, nu?

Doctorul surise.

— Sînt convins că te așteaptă în continuare mulți ani de carieră reușită. Pentru asta merită să petreci aici un an sau doi.

— Atît de mult?! Neely începu să tremure. Nu! Uite ce e... treizeci de zile, bine — dacă tot n-am încotro. Dar asta-i tot!

Medicul surîse din nou.

— Acum o să faci testul Rorschach. După asta o să ne dăm seama mai bine".

Neely îl apucă de mînă.

— Doctore, știi, habar n-am ce-i cu analizele astea — poate că rezultatele or să demonstreze că sînt cine știe ce sonată — dar ține seama că eu nu sînt la fel cu ceilalți oameni. Țasta-i și motivul pentru care sînt o stea. Nu poți atinge culmile la care am ajuns eu dacă nu ești altfel! Păi, ce crezi, dacă i-ar prinde cu forța pe Sardi's și Chasens și i-ar pune la testul Rorschach, nu le-ar mai da drumul în vecii vecilor. Nu-ți dai seama, tocmai țăcănelile astea mărunte ne fac geniali.

— De acord cu dumneata. N-am nimic împotrivă dacă efectul este în favoarea dumatiale. Dar cînd țăcănelile astea ajung să acționeze ca un element de auto-distrugere, e cazul să se intervină și să ia măsuri.

— Nu sînt auto-distructiva. S-a întîmplat numai că totul mi-a mers prost. Știi, dacă studioul se poartă cu tine, ani de zile, de parcă ai fi Iisus Hristos în persoană și se ocupă de tot ce-ți trebuie, nu știi cum, dar, pînă la urmă, ai senzația că e ca o mamă atotiubitoare. Ei fac totul — îți cumpără biletele de avion, îți scriu discursurile, întrețin relațiile cu presa... ba îți achită chiar și procesele de contravenție la legea circulației. Treptat, ajungi să depinzi de ei. Ai senzația că ești a lor, că studioul te ocrotește. Dacă, după aia, te lasă de capul tău, te simți respins și alungat. Te-apucă spaima. M-am simțit din nou Neely, cea de altădată.

— Cine e "Neely cea de altădată"? >

— Ethel Agnes O'Neill, care trebuia să-și facă singură toate corvezile, să-și spele lenjeria și să se descurce fără ajutorul nimănui. Lui Neely O'Hara îi făceau alții treburile. Era respectată. Așa și trebuie să fie, dacă ai talent cu adevărat, și do aceea singura ta datorie este să te concentrezi și să lucrezi bine. De-aia mi-am pierdut vocea — n-am făcut față ambelor cerințe.

— Dar Ethel Agnes O'Neill era în stare să rezolve foarte bine ambele aspecte simultan.

— Firește. La șaptesprezece ani poți orice. N-ai nimic de pierdut. Pornești de la zero, așa că miza nici nu contează. Acum am treizeci și doi de ani. În ultima vreme n-am mai lucrat, dar sînt un fel de legendă vie. Nu-mi pot risca reputația. De-aia am și dat chix în filmul ăla de la Hollywood. Aveam contract pentru o singură peliculă — nu exista nici un studio care să mă susțină, să se ocupe ' de viitorul meu și să-mi țină spatele. Pur și simplu se foloseau de mine, sperînd să cîștige un ban ușor pe spinarea mea. Știam și eu că filmul e o porcărie, și știau și ei, dar se gîndeau că or să scoată bani buni. Așa că mi-am pierdut vocea — efectiv nu mai am voce.. Așa mi-a explicat doctorul Massinger. Studioul m-a catalogat însă ca neserioasă și necooperantă, ca să-mi poată da papucii mai ușor.

— Dar parcă spunei adineaori că studioul e ca un fel de mamă atotiubitoare.

— Asta a fost odată. Totul s-a schimbat din cauza televiziunii. Pînă și Directorul nu mai e la fel. A ajuns un boșorog speriat, care le dă mereu raportul acționarilor. Am aflat că ei încearcă să se descotorosească de el. Ehe, toate s-au schimbat!

— Atunci nu-ți rămîne decît să te schimbi și dumneata, să ții pasul cu noua lume.

— Da, poate că ai dreptate, se arată ea de acord. Dar asta nu înseamnă că trebuie să trăiesc cu frica în sîn. Sînt un star. Trebuie să mă comport ca atare, indiferent ce se întîmplă.

O conduse pînă la ușă.

— Mai vorbim mîine.

— Cînd pot să mă văd cu Anne?

— Peste două săptămîni.

Două săptămîni! Neely se înapoie în sala de recreere. Strecură șase țigări în cutia cu hîrtie de scris și îi dădu pachetul asistentei. N-avea chibrituri, dar se va descurca ea pînă la urmă.

Aveau program de odihnă și destindere. Fetele scriau scrisori, jucau cărți. Urmă apoi perioada de fumat și toată lumea trăgea țigară de la țigară. Neely îi scrisese Annei o scrisoare lungă și plină de revoltă, în care îi povestea tot ce se întîmplase și încheia prin a-i cere s-o scoată de-acolo imediat. Băgă scrisoarea în plic, pregătindu-se s-o lipească. Imediat se apropie asistenta cu ecusonul "domnișoara Weston".

— N-o lipiți, o preveni ea. Scrieți numele medicului dumneavoastră în colțul pentru timbru. O s-o citească și el, iar dacă e de acord, o expediază.

Neely rămase cu gura căscată.

— Cum adică, doctorul Seale o să citească tot ce am scris eu aici?

— Da, așa-i regulamentul.

— Dar nu e drept. Fiecare om are viața lui personală, care trebuie să-i fie respectată.

— Se procedează așa spre binele pacientului, replică domnișoara Weston.

— Spre binele pacientului I^Vrei să spui că spre binele porcăriei ăsteia de aici!

— Nu, domnișoară O'Hara. Se întâmplă adesea ca pacientul, fiind extrem de deprimat, să-și reverse ostilitatea asupra celor pe care îi îndrăgește. Să luăm cazul unei femei aduse aici de soțul ei. I-a fost întotdeauna credincioasă și devotată, dar aici, să spunem, o apucă niște halucinații și îi scrie bărbatului ei că-l urăște, că l-a înșelat — ba chiar îi menționează și numele celor mai buni prieteni ai lui care i-au fost, zice ea, amanți. Nu-i nimic adevărat, dar de unde să știe soțul treaba asta? De aceea, doctorul citește scrisorile înainte de a fi trimise destinatarilor. Domnișoara Weston zîmbi văzînd-o pe Neely cum sucește scrisoarea între degete. Știi, dacă ați scris că e oribil aici sau dacă ați făcut niște remarci dezagreabile la adresa doctorului Seale, nu vă faceți probleme. El înțelege și o să expedieze scrisoarea. Nu-l interesează decît binele dumneavoastră — acesta fiind și scopul regulamentului respectiv.

Neely îi dădu scrisoarea. Ei și, doctorul Seale o să afle părerea ei despre el — că arată ca o pătlăgea vînată, dar nu-i nimic, să se învețe minte să mai impună reguli dintr-astea! Își cuprinse capul între mîini. Iisuse, ce mult dorea să scape de-aici! Mar)' Jane o bătu ușor pe umăr.

— Nu mai sta așa. Or să consemneze că ești deprimată. Neely rîse zgomotos, plină de amărăciune.

— Nu mai rîde așa, o preveni Mary Jane. Țsta e semn de isterie. Cînd rîzi, rîzi normal. Și nu mai sta de una singură. Or să consemneze că ești retrasă, nesociabilă...

— Oh, ia mai lasă-mă în pace! exclamă Neely. M-am săturat.

— Dar e adevărat, crede-mă. De ce îți imaginezi că au pus șase asistente la douăzeci de paciente? Sîntem permanent sub observație. De două ori pe săptămînă, asistentele șefe se întîlnesc cu doctorii și le dau raportul asupra stării pacienților. De fapt, toată lumea dă raportul în ceea ce privește pacientele — profesoara de la terapia profesională, profesoara de sport... Tu ai deja două note proaste — te-ai sustras, bosumflată, de la activitatea din sala de gimnastică și ai refuzat să colaborezi la ora de terapie profesională. De ce n-ai vrut să faci și tu o scrumieruță de ceramică?! Nu uita. "Big Brother" nu te scapă din ochi nici o clipă. Cînd se duseră mai tîrziu, după-amiază, la ora de terapie profesională, Neely se apucă să facă o cutie pentru țigări.

" Asta o să fie tabachera mea de o mie cinci sute de dolari, își zise ea. O șlefui bine cu glaspapir, nivelînd frumos suprafața lemnului. Spera că profesoara urmărește ceea ce face ea.

La ora cinci, toate pacientele fură duse în camera de masaj — dușuri, masaj, băi suedeze. De fapt, nici nu era prea rău, dar ea se simțea oribil. Le invidia pe fetele care se purtau de parcă ar fi fost într-o tabără de vară, bucurîndu-se ca de un eveniment agreabil. Poate că, pentru unele, așa ceva reprezenta un fel de evadare dintr-o existență monotonă, însă ei i se părea un calvar. O durea spatele îngrozitor

și îi tremurau mîinile. Mai avea puțin și începea să urle dacă nu căpăta o păpușă. O treceau valuri-valuri de greață. Nu trebuia să verse — asta ar fi însemnat o notă proastă. Înceleșta din dinți, dar în cele din urmă se duse fuga la toaletă și vomită pe ascuns. Se întoarce și tăcu o baie suedeză. Fie, le făcea jocul... pînă venea Arme, pe care intenționa s-o convingă că se simte minunat. Dumnezeule, înnebunea de-a binelea dacă rămînea un an în șandramaua asta — cu badminton, jocuri de societate și atelier!

La ora șase se întoarseră la Pavilionul Havvthorn. Toată lumea ședea în salon. Erau o sumedenie de cărți de citit și toate fetele o poftiră să se servească cu niște bomboane. Nu-i de mirare că se îngrășaseră cu toate. Mary Jane îi mărturisi că, în șase săptămîni, se îngrășase cu zece kilograme.

Dintr-o dată, Carole, fata drăguță care se oferise să-i facă patul, se ridică și începu să țipe:

— M-ai insultat, zbiera ea la fata de-alături. Fata respectivă o privi mirată.

— Carole, dar eu citeam. N-am scos nici o vorbă.

— Ai spus că în sinea mea sînt lesbiană, susținea Carole. Te omor! urla ea la biata fată.

Două asistente le despărțiră imediat. Carole dădea din picioare, zbiera și se zbătea, înjurînd în gura mare în vreme ce asistentele o țirau afară din încăpere.

— Două zile în cadă și se potolește, comentă Mary Jane.

— Dar fata aia a spus ceva?

— Carole e paranoică. O fată foarte drăguță. Săptămîni de-a rîndul e ca un înger, după care, așa, din senin, își imaginează cine știe ce. Nu cred să se mai facă bine vreodată. E aici de doi ani.

Doi ani. Suficient ca să-înnebunești cu desăvîrșire. Neely era realmente îngrozită. Spatele îi zvîcnea de durere... o ardea pe gît... dar nu se.lăsa. N-avea încotro! Parcă nici nu-i venea să creadă că trece prin așa ceva. Iisuse, și alte vedete făceau lucruri trăsnite și aflai din presă că se duc la sanatorii. Totul suna așa de frumos, așa de simplu, de parcă aveau permisiunea să vină și să plece după bunul plac. Să fi fost și alții încolțiți așa — să fi trecut și ei prin aceeași teroare? Ori doar ea căzuse în capcana asta?! Știi ce, Neely, ai să reușești, își zise ea, ai să reușești. Ai pornit de la zero și ai ajuns sus, în vîrf. Ai să scapi tu și de-aici. Ține-te bine, fetițo, asta contează.

Cina se servi la șase și jumătate. Făcură apoi un duș, după care se așezară toate în salon, îmbrăcate în pijamale și cu halate. Unele se uitau la televizor..Fără chef, se uită și ea la un film, aducîndu-și aminte că, mai demult, avusese o aventură cu actorul principal. Dumnezeule, ce fericire pe oamenii care umblau liberi în lumea de-afară! Dacă mai apuca să scape de-aici, intenționa să se poarte frumos. Fără crize, fără hachițe — doar două păpuși pe noapte. Simțea nevoia să fumeze — își fumase stocul pus deoparte. Mary Jane îi mai pasă cîteva țigări.. Niște fete îi povestiră despre ele, iar ea încercă să se arate interesată. Nici una nu era ne bună — toate se aflau aici dintr-o eroare.

La ora zece, toată lumea se duse la culcare. Ședea lungită pe pat, în dormitorul comun, și în scurt timp auzi respirația regulată a celorlalte. Cum de puteau dormi la

ora asta? Și, din jumătate în jumătate de oră, asistenta intra cu o lanternă și verifica fiecare pat. Stătea cu ochii închiși și se prefăcea că doarme — altfel, dacă o vedeau trează, ar fi putut spune că are tulburări. Auzi ceasul bătînd de douăsprezece, apoi unu noaptea. Se gîndea la toate plăcerile pe care lumea le lua drept firești, plăceri de care ea era lipsită — ca de pildă posibilitatea de a-și aprinde o veioză pe noptieră și de a citi, de a fuma o țigară. Nici măcar nu-i mai păsa că nu avea țigările și băutura, însă i se părea ridicol să zacă așa, pe întuneric. Măicuțiță, dacă trecea de noaptea asta, era cineva. însemna că poate să reziste la orice.

Două noaptea. Avea nevoie să se ducă la baie. Oare or să consemneze și asta ca pe un fapt nevrotic? liseuse, era normal să facă pipi. Se dădu jos din pat și porai'pe culoar. Două assistente răsări ră lîngă ea.

— S-a întîmplat ceva, domnișoară O'Hara?

Nu, voia doar să facă pipi. I se întîmpla adesea noaptea.

Se duse la baia comună; o asistentă se postă afară, lîngă ușă. Oh, Dumnezeuule, nici măcar așa ceva nu putea face în tihnă...

1961

C-Z[^]nne stătea la fereastră și fuma. Vizita fusese oribilă. Neely se rugase de ea, plîngînd și implorînd s-o scoată de-acolo ; doctorul Hali și doctorița Archer, împreună cu doctorul Seale îi citeau fișa medicală, susținînd că Neely avea tulburări gr.ive, că făcuse "o cădere nervoasă" pe care o dusesse pe picioare, cu tendințe de sinucidere, că a o externa acum echivala cu a-i semna condamnarea la moarte. înainte de a discuta cu medicii, apucase să-i promită lui Neely că o va scoate de-acolo imediat, dar fișa medicală era mai convingătoare decît lacrimile prietenei sale.

Cum să se uite în ochii ăia disperați și să-i spună că mai trebuie să stea acolo pe puțin trei luni?! Semnase prelungirea internării. Kevin insistase să o facă.

Dumnezeule, dacă nu procedase bine? Medicii susțineau că Neely ar fi trebuit de mult adusă la sanatoriu, că nu era nici o rușine să treci prin așa ceva, că atunci cînd Neely se va simți mai bine, va putea face treburi mult mai bune și mai deosebite. Nu va fi ușor pentru ea, dar efortul îi va fi răsplătit pînă la urmă. Și nici nu stătea într-un loc dezgustător — spitalul era chiar frumos. N-avea cum să nu fie — la o mie cinci sute de dolari pe lună! O muștra însă conștiința gîndindu-se la ochii ei rugători. Probabil că era îngrozitor să stai închis undeva, chiar și într-o celulă de pluș. Peste două săptămîni avea să se ducă din nou în vizită. Poate că pînă atunci Neely se va adapta mai bine la situație.

La următoarea vizită, Anne o găsi pe Neely în toane bune. Fusese mutată la Pavilionul Brad.

— M-au promovat! strigă ea, cu o voce ascuțită, cînd o văzu intrînd pe Anne. Am progresat — acum am creion dermatograf și birou în cameră. La cîteva zile mi se dă un pachet de țigări. Mi-ai adus cartușul pe care ți l-am cerut? Bun. Le pitesc eu bine. Tot ne mai aprind ele țigările, dar sora de noapte de la Brad e o admiratoare de-a mea. Aseară m-a scos din cameră și m-a dus la ea în salon, unde m-a lăsat să

mă uit la un film mai vechi de-al meu, transmis la o oră târzie. Am fumat amîndouă ca niște demente.

Neely se mai îngrășase nițel, dar arăta bine. Se tot văita că o mai doare spatele și că, nu dorme deloc. Dar era dispusă să mai reziste încă trei luni. Înțelesese prea bine — Annei i se făcuse o spălătură de creier. Așa procedau cu toți. Ura locul, dar fetele erau tare drăguțe. Doar că descoperise că nu erau, totuși, chiar atît de normale pe cît păreau. Mary Jane era alcoolică, iar Pat Toomey — cea care susținea că se află acolo doar pentru că soțul voia să-i ia copiii — n-avea, de fapt, copii! De la șaisprezece ani se tot perindase prin tot felul de instituții de specialitate. Așa îi povestise sora de noapte.

— în comparație cu sonatele astea, sînt nomială de-a binelea! exclamă Neely. Dar în aparență toate pot fi socotite perfect sănătoase.

În mai, Neely avu o cădere. Împrietenindu-se cu sora de noapte — care fusese dealtfel dată afară tocmai din această cauză — furase un flacon de Nembutal. Îi găsiseră flaconul sub saltea, pe jumătate gol. Se opusese violent cînd încercaseră să i-l ia, înjurase în gura mare și o apucaseră toate pandaliile, motiv pentru care fusese pusă zece ore în cadă. O trimiseseră înapoi la Hawthorn. Cînd Anne veni în vizită, Neely era posomorită și necomunicativă. -

Anne continuă s-o viziteze în fiecare săptămînă. Semnase contractul pentru încă un sezon cu firma Gillian. Revin vînduse compania, dar venea mereu pe la studio, iar prezența lui tăcută era mai rea decît dacă ar fi protestat.

În sinea lui, Kevin dădea vina pe Neely pentru tot ce se

întîmplase. Nu se îndoia de devotamentul Annei, își zicea el. Anne îi aparținea, indiferent dacă erau sau nu căsătoriți. Dovadă că era - cu el de atîta timp, deși el se opusese căsătoriei vreme îndelungată. Știa că nu face bine venind întruna pe la studio — noii proprietari preluaseră complet conducerea și totul mergea perfect.

Dar n-avea cu ce să-și umple timpul. Cîte o vizită pe la agenții de bursă din cînd în cînd, bărbieritul cotidian, prînzul cu avocatul la răstimpuri... dar tot nu-și umplea ziua. Așa că se trezea venind mereu la studio și urmărind-o pe Anne, care înregistra reclamele publicitare la diferite produse. Și, de fiecare dată cînd venea, se jura în sinea lui că e pentru ultima oară.

Acum tocmai își spunea din nou același lucru. Era o zi răcoroasă și ploioasă, atipică pentru luna iunie. Ședea afară, în hol, în timp ce Anne repeta în studio. Ei bine, peste trei săptămîni spectacolul avea să ia sfîrșit, pentru perioada de vară. Anne îi promisese că vor pleca împreună în vacanță, dar probabil că nu mai departe de Dune Deck, în Hamptons, ca s-o poată vizita pe Neely în fiecare săptămînă.

Jerry Richardson, regizorul, apăru cu un străin.

— Kevin, îți prezint un vechi prieten de-al meu. Am făcut războiul împreună.

Kevin Gillmore — Lyon Burke.

Kevin îngheță auzind numele. Era vorba, desigur, de aceeași persoană — numele nu era deloc comun. Bine făcut, bronzat... Subit, Kevin se simți ofilit și bătrîn. Era conștient, dintr-o dată, că începuse să cam chelească. Burke avea părul negru ca tăciunele, des, puțin încărunțit pe la tîmple. Și ce zîmbet la ticălosul ăsta! Kevin zîmbi nervos și dădu mîna cu Lyon,

— Intri în echipă? întrebă el.

— Nu. Abia am venit, acum câteva zile. Am luat masa cu Jerry și mi-a spus că lucrează aici o veche prietenă de-a mea :— Anne Welles. Așa că am trecut s-o salut.

— Să văd dacă e liberă, zise Kevin repede. Eu am descoperit-o... am făcut din ea pe renumita "Gillian Girl". Haide, e pe platou. îl luă de braț pe Burke. Trebuia să fie de față, să-i vadă reacția Annei

Era în plină repetiție finală cu costume, așa că Kevin și Lyon se așezară în sală. Știa că n-are cum să-i vadă din cauza luminilor puternice ale reflectoarelor și, prudent, își concentra atenția asupra lui Lyon, urmărindu-i reacțiile. Lyon privea repetiția cu mult interes.

— Într-adevăr, e excelentă pentru treaba asta, îi spuse el lui Kevin, de parcă ar fi făcut o descoperire surprinzătoare.

— A fost măreață de la bun început, răspunse Kevin, precaut. —: E prima oară că o văd interpretând așa ceva. Am fost plecat în Europa.

— Acum fac pauză. Vrei să vii s-o vezi? îl întrebă Kevin, voit nepăsător.

— Cum să nu! replică Lyon, sărind în picioare și urmîndu-l. Când cei doi bărbați se apropiau deja de ea. Arme discuta niște modificări cu producătorul. îl văzu pe Kevin și îi zîmbi intim, făcîndu-i cu ochiul, ca și cum i-ar fi spus Termin într-o secundă". La început trecu cu privirea peste Lyon — după care se uită din nou la el, nevenindu-i să creadă.

— Da, eu sînt, spuse el, zîmbindu-i vesel. Veni spre ea și o apucă de mîini.

Arme zîmbea, fără vlagă. Simțea că-i tremură buzele, Lyon, mai atrăgător ca oricînd... în cele din urmă, reuși să deschidă gura și să-i spună ce mult se bucură' să-l revadă.

— Stăm puțin de vorbă? o întrebă el. Sub luminile astea e diabolic de cald. Sau trebuie să continui?

— Nu, de fapt, am și terminat, pînă la înregistrare.

— Eu am cîte ceva de rezolvat la birou, le spuse Kevin. Ce-ar fi să vă duceți undeva să stați de vorbă — trebuie că aveți o mulțime de lucruri să vă povestiți. Salută scurt din cap și plecă. Anne își dădu seama că fusese cel mai dificil gest din viața lui.

Povara mîndriei și demnității rănite se vedea în rigiditatea cu care își ținea umerii drepți. I se facu milă de el. Era speriat — dar se străduia să se arate curajos. Mergînd cu Lyon spre cabină, și ea trecea prin momente grele. S-a întors, așa, pur și simplu, se gîndea ea. Și acum ce s-o fi așteptînd să fac — să uit cei cincisprezece ani de tăcere și să mă arunc în brațele lui? Și, totuși, asta îmi vine să fac. Aproape că nici nu mă pot uita la el fără să fiu tentată să-l mîngîi. Dar acum îl am pe Kevin... Unde aș fi ajuns fără Kevin? în toți anii ăștia, lui Lyon nici nu i-a păsat de mine.

Ajunși în cabină, se așezară. îl lăsă să-și aprindă țigara și așteptă, deliberat, ca el să vorbească primul.

— Păi, din cîte se vede, îți merge bine, spuse el.

— Cu ce?

— Aici, la New York... orașul tău iubit, făcu el, arătînd cu mîna de jur împrejur. Și-a plăcut de la bun început aici și ai reușit, ai succes, Arme. Sînt foarte mîndru de tine.

— Și tu ai reușit, Lyon.

— Nu în privința banilor sau a unui succes de mare răsunet. Da, se poate spune înșă că am reușit, fiindcă fac efectiv ceea ce vreau. Și sînt convins că ai rămas de aceeași părere — că fiecare om trebuie să-și acorde șansa de a face ce vrea.

" — De ce-ai venit -la New York?

— Sîntem fascinați de televiziunea voastră și de modul de a ridica rapid noi artiști. Am fost însărcinat de către unul dintre ziarele britanice să scriu o serie de articole despre toate aspectele legate de televiziunea din S.U.A. — fete care cîștigă milioane cu un disc de senzație, altele care ajung mari bogătașe vînzînd lac de unghii, staruri cowboy care ajung mari proprietari de fabrici...

Arme rîse.

— De ce, pe-acolo n-aveți așa ceva?

— Nu încă. Oh, presupun că o să ajungă și la noi — sîntem cam cu zece ani în urmă —, dar am măcar șansa să pregătesc Insulele Britanice pentru invazia ce va urma. Zîmbi. E cu totul altceva decît ceea ce îmi propusesem eu să scriu, dar e totodată un fel de chilipir. Sînt bine plătit și, în plus, am ocazia să vizitez Statele Unite.

— Cît stai?

— Cred că vreo lună și jumătate.

— Te-ai văzut cu Henry?

— Am luat masa împreună ieri. Henry a cam obosit. Vrea să vîndă firma. George Harrison încearcă să adune bani s-o ia el, dar mai are o ofertă — de la Johnson Harris. își mai aprinse o țigară. M-am văzut și cu George. Arată de-a dreptul prosper. Dar eu, unul, nu-l invidiez. E aceeași cursă nebunească.

— Nimic nu-i simplu și nici ușor, Lyon.

— Nu, nici măcar isprava asta jurnalistică la care m-am încumetat aici. Înseamnă multă documentare, o mulțime de mutre afurisite pe care trebuie să le verific și să le răs-verific. Pur și simplu, nu pot să inventez totul. Dar îmi place. Se aplecă și o luă de mîini. Ei, dar acum vorbește-mi despre tine. Nemăritată, fără copii — Henry mi-a spus că nu te-ai căsătorit încă.

întoarse capul, nădăjduind din tot sufletul că stratul gros de fard îi ascunde roșeața din obraji. O ținea strîns de mîini.

— Și eu sînt tot la punctul zero la capitolul ăsta, continuă el. Ăsta e singurul meu regret. Nimeni nu-i ca tine, Anne — nici nu va fi vreodată. Se opri. Mi-ar plăcea foarte mult să ne mai vedem cît timp stau pe-aici. Dacă nu poți, înțeleg — Henry mi-a spus că tu și acest Kevin Gillmore...

— Ne putem vedea, Lyon, replică ea pe un ton neutru.

— Splendid ! Cînd?

— Mîine seară, dacă vrei.

— Trăsnet. Cum dau de tine?

— Te sun eu, zise ea repede. Lipsesc toată ziua de-acasă, am niște întâlniri. Îi notă pe o bucată 'de hîrtie numele hotelului și numărul de telefon. Anne remarcă faptul că locuia foarte aproape de ea. Zîmbi și-i făgădui să-l sune pe la șase.

— Cinăm împreună, spuse el dezinvolt. Se ridică. Acum plec — Sînt convins că vrei să-ți mai înprospătezi machiajul înainte de a apărea în fața camerelor de luat vederi. Sînt foarte mîndru de tine. Pe mîine atunci...

Rămase multă vreme nemișcată. Lyon se întorsese. Nu se schimbase nimic. Ba da — nu mai avea douăzeci de ani, iar cu anii se mai schimbase totuși. Apăruse Kevin, care îi oferise dragoste și încredere — întreaga carieră, de făpt. Kevin are nevoie de mine, se gîndi ea, și vine Lyon, doar așa, în vizită, iar eu mă port ca o cretină, gata să dau cu piciorul la tot ce arh acum și să uit toți anii trecuți, fără un cuvînt. Îl sun mîine și-i spun că sînt ocupată. Sau mai bine nici nu-l sun. Lasă-l' să aștepte cum am așteptat și eu ațîția ani.

Știa însă că vrea să se vadă cu el.

Kevin nu aduse subiectul în discuție decît la sfîrșitul cinei. O întrebă așa, ca printre altele, ce face Lyon la New York. Îi explică motivul pentru care venise. Kevin o ascultă cu atenție, studiindu-și paharul cu coniac. Apoi spuse:

— Mda, acum, că l-am văzut și eu, pot înțelege. O fată, la douăzeci de ani, poate fi atrasă de un bărbat ca Lyon. Desigur, c puțin ostentativ — felul cum arată și farmecul ăla englezesc prefăcut —, dar presupun că o tînără impresionabilă îl consideră atrăgător.

— Da, spuse ea, sorbind din pahar. Dar farmecul lui Lyon provine în parte din faptul că nu este conștient că arată așa de bine...

— Ha! Asta s-o crezi tu! i-o întoarse Kevin, ușor iritat. Tipul ăsta își cunoaște perfect puterea. Se bazează și acționează conștient de felul cum arată. Să nu crezi că face ceva gratuit. Știe, de asemenea, cum să se facă plăcut și bărbaților. Și mie mi-ar fi plăcut de el dacă n-ar fi fost Lyon Burke al tău.

Arme zîmbi și își luă o țigară.

— Arme, i se adresă el pe un ton apăsător. Spune ceva. Încerc să mă țin tare, cum faci prin filme, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă, dă-mi ceva de care să mă agăț — spune-mi că te-a lăsat rece prezența lui.

— Nu, Kevin, asta ar însemna să mint.

— Doar n-ai de gînd să te mai vezi cu el!?

— Dacă tu nu vrei, nu.

— Dar tu vrei? întrebă el, rugîndu-se parcă s-o audă că neagă. Ea îi evită privirea.

— S-ar putea să fie mai înțelept să mă văd cu el. Mai înțelept pentru amîndoi. S-ar putea ca tot- ceea ce mi s-a părut cîndva atrăgător la el să-mi apară acum ca un soi de puștism. Cum spuneai și tu, te frapează înfățișarea lui — puternic —, însă în clipa de față nu știu cum mai e de fapt Lyon Burke. Poate că nicin-am știut-o vreodată... poate că imaginea pe care mi-am făcut-o despre el este doar rodul visurilor mele. Henry m-a avertizat că s-ar putea să pățesc așa. Dar dacă vrem să ne acordăm vreo șansă de fericire, tu și cu mine, trebuie să descopăr ce se întîmplă în sufletul meu.

— Cum adică, totul s-ar putea duce de rîpă fiindcă nenorocitul ăsta a venit aici să scrie niște articole de ziar?! Dacă nu era așa, nu l-ai mai fi văzut niciodată. Știi și tu prea bine!

— Sigur că știu. Kevin, eu țin la tine... mult. Sîntem de atîția ani împreună, nu putem șterge totul cu buretele. Lyon, însă, a fost o legătură care s-a terminat brusc, cînd era mai frumos. Cine știe, poate că am să descopăr că, de fapt, n-a fost așa, ci mult mai banal, dar important este să mă lămuresc o dată pentru totdeauna.

— Anne, nu! Te rog, nu te mai întîlni cu el! o imploră el cu glasul spart și răgușit de emoție.

— Kevin... te rog... Se uită în jurul ei, prin restaurant, foarte jenată.

— Anne, făcu el, căutîndu-i mîna, cît pe-aci să verse un pahar cu apă. Anne, ești toată viața mea. Nu pot trăi fără tine!

— Nici n-o să trebuiască, Kevin. Se uită fix în ochii ei:

— Promiți?

Anne văzu că îi dăduseră lacrimile.

— Promit, admise ea, amărîtă.

A doua zi nu reuși să ajungă la pace cu ea însăși. Pe puțin de zece ori puse mîna pe telefon să-l sune pe Lyon și să anuleze întîlnirea. Dar se oprea de fiecare dată la jumătatea numărului. Poate că pînă la urmă murea totul de la sine. Poate că reușea să scape fără să mai spună nimic. Asta ar rezolva totul. Îi promisese lui Kevin să nu-l părăsească, dar nu-i promisese să nu se mai vadă cu Lyon. Trebuia să-l vadă. La ora șapte se întîlniră la Little Club. Cînd Anne intră, îl găsi șezînd la bar, dar imediat îl văzu țîșnind în picioare și venind spre

"295

ea pentru a o conduce la o masă.

— Tu nu ești genul să stai la bar, zise el. După ce comandă ceva de băut, o privi cu multă atenție. Arme, arăți splendid. Nu te-ai schimbat deloc. Ba nu, nu-i adevărat. Ești mult mai frumoasă.

— Nici tu nu te ții rău deloc, replică ea, crispată.

— M-am gîndit adesea, întrebîndu-mă ce mai faci. Cîteodată, cînd mi se făcea dor de tine, mă consolam cu tot felul de fantezii tîmpite. Îmi ziceam că ești grasă, cu șase sau șapte puradei mucoși care se țin de fusta ta. Așa reușeam să mă întorc la mașina de scris

Rîse.

— Oh, Lyon, iar eu mă tot amăgeam zicîndu-mi că ai chelit. De-aici încolo totul decurse mai ușor. Îi povesti despre Jennifer, evitînd cu grijă să-i spună adevărul. Simțea, într-un fel, că legenda lui Jermifer nu trebuie întinată, că trupul acela splendid nu trebuia marcat, în ochii lumii, de răul cancerului. Discutară apoi despre Neely. Henry îi spusese și el ceva despre cazul ei, dar lui Lyon nu-i venea să creadă că Neely cea veselă și atît de vioaie a putut păți așa ceva.

— Are foarte mult talent, spuse el. Este extraordinar de populară în Anglia. Pentru niște produse ale Hollywood-ului, filmele ei sînt efectiv minunate. Cu toate

dulcegăriile alea, rămîne incontestabil faptul că este o adevărată artistă. O să-și revină, nu-i așa?

Privirea Armei se întunecă.

— Doctorii spun că are în ea germenul auto-distrugerii, că genul de boală de care suferă ea nu se vindecă niciodată. Maladia poate fi stopată și, cu puțin sprijin, e posibil ca Neely să funcționeze iar. Dar nu va scăpa niciodată de impulsul acesta spre autodistrugere. Oricum, asta e părerea medicilor.

Lyon oftă.

— Poate că de-aia n-am ajuns eu celebru. Am senzația că toți marii artiști sînt duși cu sorcova. Eu sînt mult prea normal. Adorm cum pun capul pe pernă, nu beau peste măsură și n-am luat în viața mea nici măcar o aspirină.

Anne izbucni în rîs.

— Cred că și eu sînt cam la fel — de mîna a doua, cum s-ar spune. Poate că, într-adevăr, fumez cam mult, dar de băut tot la un singur pahar mă rezum și, deși n-am recunoscut pînă acum, ațipesc și eu la televizor, la filmele de noapte. Rîse și Lyon la rîndul lui.

— Nu, Anne, tu ești de categoria întîi — nimeni nu se compară cu tine. Știi și tu că nu mai e alta ca tine. Toate fetele pe care le-am cunoscut pălesc în comparație cu tine. Nu pot ajunge la nivelul tău.

În timpul cinei discută despre New York și despre transformările pe care Lyon le remarcase aici. O învătă să bea "Irish coffee", iar Anne se arătă imediat foarte încîntată. Pe cînd i-o lăuda de zor, Lyon se întoarse brusc spre ea:

— E la fel ca înainte, Anne. În clipa asta îmi vine să te iau în brațe. Am senzația că parcă nici nu ne-am fi despărțit vreodată.

— Vreau să fiu în brațele tale, Lyon. Îi zîmbi mulțumit.

— Bine, s-a făcut. Dar cred că n-ar fi rău dacă aș achita nota de plată și am ieși dracului de-aici!

Era incredibil. Stătea lungită lîngă el, urmărind rotocoalele de fum în lumina veiozei de pe măsua de noapte... Nici un fel de ezitare, nici o punte de refăcut. Se apropiaseră și se contopiseră în dragoste și dorință. Asta însemna împlinirea desăvârșită. Cînd îl ținea în brațe, își dădea seama cît de important e să iubești — mult mai important decît să fii iubit. Și înțelegea că trebuia să ia o hotărîre. Lyon o iubea, în felul lui. Era oare de-ajuns? Avea să-i lipsească devotamentul tandru și generos pe care i-l arăta Kevin, sentimentul că, într-un fel, acesta trăia numai pentru ea? Cu Lyon trebuia să stea tot timpul ca pe ghimpi. Era oare pregătită pentru ceea ce-i putea oferi acest fel de dragoste? Lyon o mîngîie pe spatele gol.

— A fost minunat, Anne. Ca întotdeauna.

— Și pentru mine la fel, Lyon — dar numai cu tine.

— Anne, există acest Kevin Gillmore, zise el încetîșor. O simți că se încordează și o mîngîie pe pîr. Știe toată lumea, iubito. Și toată lumea știe că vrea să se însoare cu tine. Făcu o pauză. Știi bine că n-am venit împlîntor ieri la studio, nu-i așa? Mî-am propus de la bun început să-l caut pe Jerry Richardson. Voiam să-l cunosc pe acest Kevin Gillmore — și voiam să te văd pe tine. Se trase lîngă el și se așeză în capul oaselor.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să stau toți anii aștia degeaba și să mă rog să te întorci? Lyon... nici o scrisoare, nici un cuvânt... nimic.

— Ssst. ți puse degetul pe buze. Sigur că înțeleg. Am vru! să-ți scriu — oh, Doamne, câte scrisori n-am scris și nu le-am expediat niciodată —, dar mândria asta a mea afurisită... La fiecare carte îmi ziceam că dau lovitura. După care, aveam de gând să mă întorc ca un erou cuceritor și să-mi iau iubita, indiferent cu cine ar fi fost. Dar nu sînt genul ăsta de erou, iar Kevin Gillmore e un tip oarecare. E un om bun, Arme, și, din câte am auzit, e înfrăgostit pînă peste cap de tine.

Anne tăcea.

— Dacă așa fi un tip de caracter, continuă el, de mîine nu m-aș mai vedea cu tine.

— Lyon! exclamă ea speriată. Rîse cu poftă.

— Am spus : dacă așa fi. Dar mi-e teamă că nu e cazul și nici n-a fost vreodată. Iar după ce te-am revăzut, orice urmă de caracter așa fi putut avea s-a dus pe apa sîmbetei. După care adăugă foarte serios: Anne, sînt aici, oricînd vrei să te vezi cu mine. Dar asta este tot ce-ți pot oferi.

— Cum adică?

— După ce-mi închei misiunea, mă întorc la Londra. Lucrez deja la o nouă carte. Prima variantă e schițată.

— N-ai putea să scrii aici?

— Poate. Dar' n-aș putea trăi aici, oricum, nu la fel de bine. Am un apartament frumos și mai scot ceva bani și pe articole pentru ziare. E altfel de viață, Anne, dar îmi place. Apoi adăugă: Cîștig exact cît să-mi ajungă ca să-mi pot petrece orele acelea sumbre la mașina de scris, așternînd pe hîrtie ceea ce vreau eu să scriu. Duc o existență singuratică, dar am tot timpul nădejdea că poate cartea asta, la care lucrez în clipa respectivă, va da lovitura. Cred în scrisul meu și în ceea ce încerc să fac, lucru pentru care trebuie să-ți mulțumesc ție. Din cauza acestei convingeri te-am pierdut și pe tine. Oricum, probabil că nici n-ar fi mers altfel...

— De ce nu? întrebă ea, încăpățînată. Dacă n-aș fi dat din gură atunci, la Berberry Room — dacă n-aș fi insistat să te apuci de scris —, ai fi ajuns cel mai mare manager din oraș și am fi avut copii...

— Și ne-am fi urît. Nu, Arme, nu-i nici o șansă ca o căsnicie să meargă atîta timp cît te zbați să reușești în afaceri. Cum probabil n-ar fi mers nici dacă consimțeai atunci, supusă, să locuim la Lawrenceville. Cred că așa sînt făcut, să trăiesc singur. Dar mă bucur nespun că am din nou ocazia să fiu acum cu tine. N-am să uit nici o clipă din timpul pe care ai să vrei să ți—l petreci cu mine și , am să adun toate amintirile ca să le retrăiesc în lungile nopți ploioase, acasă, în Anglia. O luă în brațe, iar Armei îi pieri toată durerea din suflet, cufundîndu-se în minunea de a-l iubi.

Se întoarse în apartamentul ei abia în zori. Cînd vîrî cheia în broască, zări dîra de lumină pe sub ușă.

— Cum ai reușit să scapi atît de repede? Nici nu s-a făcut încă ziuă. Kevin ședea în salon și fuma.

Se repezi la el și îi smulse țigara din gură.

— De când ai avut atacul de inimă n-ai mai fumat. Ce încerci să dovedești acum? Rînji batjocoritor.

— Ia uite câtă grijă pentru sănătatea mea! După noaptea asta nu cred să mă mai aștepte mare lucru.

— Kevin, de ce ai venit aici?

— Fiindcă știam că ești cu el. Hai, povestește-mi. Te-a scăpat de inhibiții? V-ați simțit în al nouălea cer amîndoi?

— Încetează! Nu-ți face bine să te porți așa. Haide — dacă vrei să dormi aici, treci în pat.

— Te culci cu mine? O văzu cum se crispează. Dacă da, te-ai purta ca o tîrîtură. Parcă așa se spune despre tipele care procedează în felul ăsta. Ei, ia zi, vrei?

— Kevin... n-am mai tăcut dragoste de când ai avut atacul de inimă. Nu m-a deranjat — am înțeles că e pentru sănătatea ta...

— Și la vîrsta mea... hai, dă-i drumul, continuă.

— Ce s-a întîmplat în seara asta nu ne privește decît pe Lyon și pe mine. N-are nimic de-a face cu ceea ce simt față de tine.

— Și ce-ai vrea, s-o înghit și pe-asta? Lyon să facă pe armăsarul, iar eu pe însoțitorul credincios și beteag ?

— Tu ești prietenul meu, faci parte din viața mea... ca o persoană la care țin mult. Cu Lyon e altceva...

— Ei bine, eu, unul, nu accept. Va trebui să alegi.

— Bine, Kevin, răspunse ea agasată. Dacă mă silești...

— Nu — nu! Anne, nu mă părăsi! Începu să plîngă.

Anne ar fi vrut să se depărteze de el, dar nu făcu decît să-l mîngîie pe cap. Ce cumplit i se părea să vadă un bărbat pierzîndu-și astfel cumpătul. Era vina ei sau se întîmpla așa din cauza vîrstei și a sănătății lui șubrede.

— Kevin, n-am să te părăsesc.

— Dar ai să continui să te vezi cu el. Cum crezi că pot accepta așa ceva?! Să știu că vii la mine după ce ai stat în brațele lui?!

— Kevin... încerca să găsească cuvintele potrivite. Știm foarte bine amîndoi că am avut o legătură cu Lyon. Dar e! o să se întoarcă în Anglia. Știe și el despre tine. Ba chiar are o părere foarte bună despre tine, ca bărbat.

— Asta-i sîmînța britanică din el. Nu știi? Toți englezii sînt decadenți. Probabil că-l excită să știe că te împarte cu mine!

Oftă, răbdătoare. Nu era Kevin cel care vorbea, ci frica isterică din el.

— Kevin; dar stau cu tine.

— De ce? Nu te vrea?

Anne se întoarse, se duse la baie și începu să se dezbrace. Era de necrezut. Istoria se repeta. Dintr-o dată, Kevin semăna cu Allen Cooper — aceeași expresie bovină și aceeași furie infantilă. Și din nou, la fel, Lyon stătea calm, nu cerea și nu promitea nimic, iar ea se simțea sfișiată între doi bărbați. Cît de mult îi datora oare lui Kevin? Relația cu el fusese departe de a-i stîrni emoții nemaipomenite. Și totuși, în tot acest răstimp, ea nu-i dăduse niciodată motive de gelozie sau de îngrijorare. Ocaziile nu lipsiseră — mulți bărbați tineri și mai atrăgători decît Kevin —, dar ea

ignorase toate avansurile. îi oferise paisprezece ani de fericire — nu-și răscumpărare oare astfel toate obligațiile față de el? Totuși, Kevin avea nevoie de ea. Stătuse acolo toată noaptea, fumînd. Brusc o năpădi un val de tandrețe și de compasiune față de el. Doamne, cît de bătrîn îi păruse și cît de vulnerabil! Nu voia să-l facă să sufere.

Se întoarse în salon. El ședea acolo și privea în gol — prăbușit, înfrînt.

Arme întinse brațele spre el. — Kevin, te iubesc. Hai, vino și dezbracă-te, e tîrziu. Dormi puțin. Sînt aici — am să fiu mereu, cît timp ai să mă vrei tu.' Porni clătînîndu-se spre ea.

— N-ai să te mai vezi cu el? Da?

— Nu, Kevin. N-am să mă mai văd cu el niciodată.

Timp de două săptămîni se luptă cu ea însăși ca să nu-i telefoneze. Deși n-o sună deloc, știa că e acolo, că așteaptă. Cu multă stăpînire de sine, reuși totuși să reziste. În unele nopți, rînd era singură, o obseda ideea de a-i telefona, de a da fuga pînă la el. Stătea pe terasă, respirînd aerul înmiresmat al nopții, și se uita la stele. Astfel de nopți' erau făcute pentru iubire — pentru a fi cu Lyon, nu să stea singură. Invariabil urma telefonul de verificare de la Kevin. Nu făcuse niciodată așa ceva, dar acum își luase obiceiul să sune la cele mai ciudate ore. Adesea pleca de la ea și îi spunea cu subînțeles : "Ei, fetiço, mă duc în bîrlogul meu de burlac. Bătrîn cum sînt, în seara asta fac mai bine o baie fierbinte și mă bag în pat". După trei ore, intra din nou tiptil în apartamentul ei. "Nu pot să dorm, îi zicea el. Pot să stau la tine în noaptea asta?" Anne zîmbea și i se făcea milă de el vîzînd cît de ușurat era că o găsise singură acasă.

Cînd se afla odată la "21", cu Kevin și unul dintre noii proprietari ai firmei Gillian, Lyon își făcuse apariția în local. Asta se înfîmpla pe la sfîrșitul lui iunie, într-una din serile de vară fierbinți care te iau parcă întotdeauna pe nepregătite.

Termometrul arăta pe puțin treizeci de grade Celsius. Avusese toată ziua înregistrări și se simțea istovită. Și plictisită. Ridică ochii și îl văzu pe Lyon intrînd în local. Era cu ceea ce Kevin ar fi numit "o bucățică bună" și n-o văzu, șeful de sală conducîndu-i în altă parte a încăperii. Din locul unde se afla, putea să-l studieze fără ca el să observe. Fata avea cam douăzeci de ani, cu păr negru ca abanosul, lung pînă pe umeri. Era foarte bronzată și vedea bine că dăduse mare atenție felului cum se expusese la soare, în mod sistematic. Era drăguță, rochia albă și subțire i se lipea provocator pe trupul tînăr, iar bretelele subțiri îi lăsaus decolteul aproape gol. își împletise degetele, cu unghii sidefii nefiresc de lungi, cu degetele lui Lyon și nu-i mai dădea drumul. îi sorbea cuvintele. Dădea din cap, scuturîndu-și coama de păr negru. La un moment dat spuse ceva, iar Lyon își azvîrlî capul pe spate și rîse cu poftă. După care se aplecă spre ea și o sărută pe vîrfurile nasului. Anne simțea un rău fizic. Cîte nopți petrecuse oare cu fete de genul ăsta? Tot atîtea nopți, probabil, în care ea stătuse trează, dorindu-l, gîndindu-se la el, imagi-nîndu-și-l singur și spunîndu-și că nu depindea decît de ea să-l sune și...

De multă vreme nu mai avusese o seară atît de proastă. O înspăimînta hăul de nefericire care o copleșise. Nu mai avusese asemenea senzație din perioada în care trăia, pe vremuri, cu Lyon; însă acum i se deșteptaseră parcă toate simțurile —

toate sentimentele pe care le considerase trecute odată cu tinerețea nu muriseră de fapt, stătuseră doar amorțite, așteptând să fie iar activate. Stătea cu ochii ațintiți pe Lyon și pe fata aceea, mulțumită că măcar Kevin era prins într-o discuție despre soarta acțiunilor la firmă.

Lunga seară neplăcută se sfârși într-un târziu. Când plecă, mai aruncă o ultimă privire în direcția lui Lyon. Acesta era numai ochi și urechi la fata aceea, care îi povestea ceva.

Invocă o durere de cap, dar Kevin insistă să urce la ea. Cum ajunseră în apartament, îi spuse:

— I-am văzut și eu.

— Pe cine?

— Pe iubitul tău cu fata aia frumoasă. Ți-ai făcut sînge rău, așa-i? o întrebă el, răutăcios. Lasă, să știi și tu cum mă simt eu!

— Revin, sînt obosită.

— Tipa ți-ar putea fi fiică, Arme.

— Haide, Kevin, zău așa, n-am decît treizeci și șase de ani.

— O mulțime de fete fac copii la optsprezece ani. Da, ți-ar putea fi fiică. Vezi, scumpete, Lyon al tău nu se astîmpără deloc. Face încă ravagii. De fapt, nu te-ai gîndit că poate s-a culcat cu tine doar de dragul vremurilor de odinioară? Din milă, așa cum faci și tu cu mine. Hei, fruntea sus — ne potrivim, tu și cu mine. Două rebuturi aruncate. Într-un fel, și mie începe să-mi fie milă de tine. Probabil că încă mai visezi la minunata voastră noapte de iubire. Păi să știi că n-a fost decît o noapte pe care ți-a aruncat-o din milă și dintr-un sentiment de vinovăție. Se înfurie și mai rău văzînd cum i se întunecă ochii de durere. Sigur, să știi că doar asta a fost! Te-a rugat să mă părăsești, să te măriți cu el? Ei bravo, firește că nu! Dacă se însoară, o s-o facă numai cu o bucățică bună, ca asta de la restaurant. S-a cam terminat cu tine, domnița mea. Desigur, ești o femeie frumoasă — la aproape patruzeci de ani. Te-a plăcut cînd erai tînără și tot te-a lăsat baltă. Și cine altul te-a ajutat să te ții pe picioare decît bietul Kevin?! Kevin te-a făcut celebră și bogată. O luă spre ușă, după care se opri. Știi ce, eu, dacă vreau, pot să am o fată de douăzeci de ani. Oh, nu-ți face griji, rămîn cu tine... dar s-a schimbat macazul. Eu dictez acum. Mîine le dai preavizul la firmă. Nu vreau să-mi mai pierd vremea degeaba încă un sezon, cît timp muncești tu acolo. Plecăm în călătoria aia în jurul lumii, cum am plănuit — doar că nu sînt convins că are sens ca mai întîi să ne căsătorim. Am să mă mai gîndesc la chestia asta.

Se holbase la el, lăsîndu-l să vorbească. Cînd termină, îi spuse:

— Kevin, sper că nu crezi o iotă din ceea ce mi-ai spus. Nu e genul tău să vorbești așa.

— Ba nu, doamnă, mi-au revenit bărbăția și curajul. Ți-am fost recunoscător pentru toate favorurile, pînă te-am văzut cum ai fost în seara asta. Dumnezeu, ce poate face gejozia dintr-o ființă! Te-ai dezintegrat sub ochii mei. Brusc te-am văzut ofilită și trecută în comparație cu bucățica aia bună. Riduri de neliniște pe față... Dintr-o dată, zeița mea a căzut de pe pedestal. Am văzut o blondă trecută uifîndu-

se cu o invidie nedisimulată la armăsarul pe care l-a pierdut din cauza unei tipe mai reușite.

— Kevin, te rog să pleci. Nu pot să cred că gîndești într-adevăr așa!

— Nu face pe marea doamnă cu mine! S-a terminat. Acum ești o epavă! Vrei să-ți dovedesc Probabil că a ajuns deja acasă — cred că de-abia aștepta s-o bage pe fătuca aia în scutece. Ai curajul să-l suni? Sună-l și spune-i că vrei să te vezi cu el. Eu am să cronometrez. O să fie cel mai rapid refuz din istoria omenirii.

Anne șe îndreptăspre dormitor. Alergă după ea și o răsuci în loc.

— N-am terminat ce aveam de spus. Ce te-a apucat să pleci așa? N-ai auzit ce ți-am spus? Gata cu aerele astea de mare doamnă!

— Kevin, mă urăști, nu-i așa?

— Nu, îmi pare rău de tine. Așa cum și ție de mine.

— Dacă e chiar așa, te rog să pleci — de tot, Kevin.

— Oh, nu, zîmbi el, plin de încredere în propriile-i forțe. Aștept întîi să te văd cum te duci cu totul la fund. Ridică receptorul; Sună-! sînt sigur că știi numărul pe dinafară. Dacă n-o faci tu, îl sun eu. Am să-i spun că n-ai mîncat nimic la restaurant, că ai fost bolnavă de gelozie. Sigur, i-am ținut și eu minte numărul. De două săptămîni ne gîndim amîndoi la el, nu-i așa? Luă receptorul în mînă și începu să formze numărul.

Anne îi smulse receptorul. O împinse la o parte și îl apucă din nou.

— Kevin! Formase numărul și cerea centralistei să-i facă legătura cu Lyon Burke.

— Gata. îi întinse receptorul. Vorbește cu el. Haide, altfel vorbesc eu.

Luă receptorul. Se ruga să nu fie acasă. Era îngrozitor ceea ce se întîmpla. Un adevărat coșmar. Auzi declicul...

— Alo? spuse Lyon.

— Lyon... Vocea i se stinse. Urmă o pauză.

— Anne?

— Haide, dă-i drumul! șuieră Revin. Spune-i că vrei să te duci la el.

îl imploră din priviri, dar el făcu gestul de a-i lua receptorul! Ea se trase înapoi.

— Lyon... aș... aș vrea să vin pe la tine.

— Cînd?

— Acum.

O scurtă pauză, după care îi spuse vesel:

— Lasă-mă zece minute să reorganizez lucrurile pe-aici, după care vino direct.

— Mulțumesc, Lyon. Am să vin. închise telefonul și se uită la Kevin. Era pămîntiu la față.

— Sigur! zbiră el. Trebuia să-mi dau seama. O să faceți o partidă în trei — tu, Lyon și putoarea aia! Ți-am zis eu că englezii ăștia sînt decadenți... Iar tu ai să accepți — fiindcă n-ai încotro!

— Of, Kevin, gemu ea. Cum de-am ajuns să ne purtăm așa unul cu celălalt?

— Să descopăr că mi-am irosit atîția ani cu o vagaboandă! O vagaboandă care se dă drept o mare doamnă.

Plecă trîntind ușa.

Rămase nemișcată cîteva clipe, un sentiment de ușurare amestecat cu mîhnire luînd locul furiei de mai înainte. Kevin hotărîse singur. Dumnezeule, ce lucru cumplit e gelozia — cum poate schimba un bărbat puternic precum Kevin într-o simplă zdreanță! Nu simțea însă nici un fel de animozitate. Avea o senzație de mare ușurare. Se simțea limpede la cap, de parcă scăpase de o mare povară. Indiferent cum ar merge lucrurile cu Lyon, bine că nu mai trebuia măcar să se mărite cu Kevin. Se terminase... era liberă!

Își reîmprospăta machiajul și plecă grăbită spre hotelul lui Lyon.

Ușa se deschise larg.

— Începusem să-mi cam pierd speranța, zise Lyon. Anne inspecta cu o privire rapidă camera.

— A plecat, spuse el liniștit. . . Se prefăcu că nu pricepe.

— Te-am văzut cînd ai plecat de la "21". Splendoarea aia mică cu care eram a chelălăit: "Oh, uite-o pe Arme Welles !" Te adoră — de la televizor.

— Da, te-am văzut și eu, Lyon.

— Bun, măcar așa am reușit să te fac să vii iar la mine! Traversă încăperea și pregăti două pahare de băutură la o măsuță ce servea drept bar improvizat.

— Știi, lumea spectacolului s-a cam schimbat față de ceea ce știam eu, zise el. Recunosc că nu prea înțeleg ce se întîmplă. Dar nu-i treaba mea să-mi pun asemenea întrebări. Ultimele două discuri ale lui Connie Masters s-au vîndut în Anglia în milioane de exemplare. Publicul de acolo o adoră. Așa că mie îmi revine sarcina să scriu despre viața ei pasionantă.

— Cine e Connie Masters?

— Frumoasa cu care am fost astă-seară. Să nu-mi spui că n-ai auzit de ea! Arme clătină din cap, ceea ce-l făcu pe Lyon să zîmbească. Noi doi sîntem din vechea generație. Cînd cineva vorbește despre cîntărețe, ne gîndim la Dinah, Ella sau Neely. Connie Masters e senzația noilor timpuri. Are nouăsprezece ani și toate companiile de film umblă după ea ; eu, unul, nu pot să-i ascult nici un disc dacă nu beau ceva tare înainte.

Anne surise. . .

— Știu, în fiecare zi aud oameni pe care nu-i cunosc. Bănuiesc că puștimea e cea care îi susține.

— În fine, mi-am făcut datoria față de presa britanică și iubitorii de muzică din lume. Telefonul tău m-a scutit de a lucra ore suplimentare.

— Vrei să spui că te-ai fi culcat cu ea?

— De ce nu? Mi-e tare urît să tot stau de unul singur și să aștept telefonul tău. Oh, înțeleg... zău că da. Dar, ce să fac, stătea ghemuită acolo, exact în fotoliul pe care șezi tu, și îmi spunea cum adoră ea bărbații mai în vîrstă. Ce să fi făcut? S-o dau afară în noaptea asta fierbinte?

Anne rîse.

— Haide, Lyon, nu ești tu atît de neajutorat!

— Nu, dar tineretul ăsta te ia pe nepregătite. Străbătu încăperea

și o trase pe Anne de picioare. Uite, tu ești frumoasă, sclipitoare și periculoasă, dar cu tine mă simt totuși în siguranță. O sărută, strângînd-o tare la pieptul lui. Țîrîitul telefonului le întrerupse îmbrățișarea. Anne zîmbi.

— E tipa.

Lyon ridică receptorul. îl văzu mijind ochii. După care rosti în receptor pe un ton glacial:

— Ce-ar fi să vorbești direct cu doamna? Se întoarse spre Anne și îi întinse receptorul. Răspunzîndu-i la întrebarea mută din privirea Armei, rosti răspicat: Kevin Gillmore.

— Nu vreau să vorbesc cu el! se trase ea înapoi.

— Ți-aș sugera s-o faci, zise el, iar Anne observă că în tot acest răstimp Lyon nu făcuse nici un efort de a acoperi microfonul. Kevin auzea totul.

Apucă receptorul, prudentă, de parcă ar fi avut în el cine știe ce putere fizică.

— Kevin?

— Anne! Anne, iartă-mă! I-am spus și lui Lyon Burke, nu știu ce-am avut în seara asta! Mi-am pierdut mințile. Anne, consideră că seara asta nici n-a existat. N-am vrut să-ți vorbesc așa. Anne, mă auzi?

— Degeaba, Kevin. S-a terminat.

— Anne, te rog... vino acasă. N-am vrut, zău! Poți să continui să lucrezi... poți să faci tot ce dorești... Vocea i se frînse. Mă însor mîine cu tine — sau cînd vrei tu.

Aștept, tu iei hotărîrea. Fac orice. Te rog! A fost fiindcă te-am văzut atît de nefericită din cauză că el era cu fata aia — la mine nu te-ai uitat niciodată așa —, asta cred că m-a înnebunit. Am vrut să te fac să suferi cum mă faci și tu pe mine. Acum plîngea de-a binelea. Te rog, Arme... știu că sînt bătrîn. Dacă vrei să te mai vezi și cu Lyon Burke, te las s-o faci și pe-asta — numai să nu-mi spui. Poți să faci orice, numai lasă-mă și nu mă lăsa. îl îneca plînsul

— Kevin, te simți bine?

— Da. Cred că am mers prea repede. Sînt la tine în apartament.

Am venit tot într-o fugă. Anne, te rog... Pentru Lyon nu ești decît o altă tipă cu care s-a culcat, dar pentru mine — ești toată viața mea.

— Kevin... vorbim mîine.

— Anne, n-am să pot să dorm. Cînd te știu acolo, cînd mă gîndesc ce faci... îl auzi din nou gîfîind. Anne... te rog. Acum... vino înapoi acum. Dorm în patul de alături. Numai să știu că te-ai întors. De-acum înainte n-am să te mai verific. Numai să stai cu mine, afîta contează. Te rog, Anne... nu mă pot pune cu el — nu sînt nici tînăr, nici sănătos. Te rog... te rog!

— Bine, Kevin. Receptorul i se părea ca de plumb.

— Vii? '

Speranța din galsul lui i se păru și mai sfîșietoare decît lacrimile.

— Da... imediat. închise telefonul și se întoarse spre Lyon.

— Iar ești la mijloc? întrebă cu spatele la ea, turnîndu-și în pahar.

— Lyon, ce să fac? Ridică din umeri.

— Cred că problema e cui vrei să-i faci pe plac. Ție — sau conștiinței tale. Ce urmărești? Fericirea — sau să ai cugetul împăcat.

— Nu-i același lucru?

— Nu. A avea cugetul împăcat nu se potrivește întotdeauna cu iubirea. Sînt convins că, cu Gillmore, ai să ai cugetul împăcat, conștiința liniștită. Cu mine, s-ar putea să trebuiască să intri în conflict cu propria ta conștiință. Dar, nu-i așa, de fapt dragostea înseamnă întotdeauna să te lupți puțin.

— Vrei să spui, în felul ăsta, că mă iubești? Îl întrebă ea.

— Doamne sfinte, dar ce, trebuie să fac o firmă de neon cu cuvintele astea ca să pricepi oadță? Sigur că te iubesc!

— Și eu de unde știu? În astea două săptămâni nu mi-ai dat nici un telefon și nici n-ai încercat să mă convingi că ții la mine.

— Eu vorbeam despre iubire! spuse el cu înflăcărare. Nu despre cerșit sentimente! Cînd iubești, nu trebuie să cerșești dragostea. N-aș avea nevoie de iubire dacă aș fi nevoit să cerșesc, să mă tîrguiesc sau s-o drămuiesc. Și aș disprețui pe oricine mi-ar cerși dragostea. Iubirea trebuie oferită — nu poate fi obținută prin cuvinte sau din milă, nici măcar prin argumente. N-am să mă rog niciodată de tine, Arme. Te iubesc. Nu uita lucrul ăsta. Am să te iubesc mereu...

— Lyon, știi bine că te iubesc. întotdeauna te-am iubit... te voi iubi mereu...

— Atunci de ce stai așa și te tot învârtești în junii subiectului? Ești aici, cu mine, ceea ce vreau și eu. Zîmbi, dar rămase la distanță de ea, în cealaltă parte a camerei.

— Dar tu ai să te întorci în Anglia...

— Iar Kevin e în America. Surise. Eu vorbeam despre dragoste — tu-mi vorbești despre geografie. într-un fel, îmi sună cunoscut.

— Dragostea înseamnă să-ți faci planuri împreună... să fii împreună.

— Dragostea este un sentiment. Pentru tine este un contract, cu clauze și reguli de neeludat. O prinse de mîini. Anne, e prea tîrziu pentru așa ceva. Da, am să mă întorc la Londra, am rostul meu acolo. Pentru tine, totul e aici. Poate că ar fi mai bine să te duci la Kevin. El se potrivește cu modelul tău de viață. Cel mai mult ce-ți pot oferi eu sînt încă niște săptămîm împreună.

— Poate că mi-ar plăcea și mie la Londra, Lyon. La asta nu te-ai gîndit?

— Anne, eu sînt scriitor — poate nu cel mai bun, dar mă străduiesc să ajung. Nu mai ești fetișcana înflăcărată de douăzeci de ani care îmi bătea manuscrisele la mașină. Cu timpul, ai ajunge să te plictisești și să ți se urască de tot.

Anne se întoarse și fugi din cameră. Alergă tot culoarul și chemă liftul. Poate că venea după ea. Dacă da... Ușa liftului se deschise. Se întoarse și privi spre ușa camerei lui, care rămînea închisă, imobilă, după care intră în lift.

Porni încet spre casă. Cînd ajunse, trecu intenționat de intrare. Trebuia să se gîndească bine. Lyon o iubea, dar' nu-i oferea nimic pentru viitor.. Kevin avea nevoie de ea și îi oferea devotamentul lui pentru tot restul vieții. Kevin reducea totul la contracte, cu clauzele pe care ea și le dorea — dar la ce bun un contract de genul ăsta, care se concretiza într-un devotament de care ea n-avea nevoie? întotdeauna îi forțase mîna lui Lyon, pisîndu-l la nesfîrșit. Ei și, ce dacă nu-i propunea să vină și ea la Londra? Putea oricînd să-l vadă. Londra nu era la capătul lumii. Dar asta ar însemna să cerșească — iar lui Lyon i-ar displăcea. "Iubirea trebuie oferită" — vînată.

Se întoarse spre intrarea blocului în care locuia. Kevin era acolo, sus, și avea nevoie de ea. Cum să-l facă să sufere doar pentru câteva săptămîni de fericire? Bruce, însă, îi veni în minte toți anii pe care și-i irosise cu el — și toți anii ce ar urma în continuare — după plecarea lui Lyon... Dar Lyon era acum aici — și avea șansa de-a fi cu el. Da, asta era soluția. Nu trebuia să-l piseze pe Lyon, ci să profite de cele câteva săptămîni pe care i le putea oferi el, după care să accepte că totul se șfîrșise. Pe urmă, dacă Kevin o mai voia, perfect — ar fi amîndoi ca două rebutori, exact cum spusese el. Pînă atunci însă, Lyon era aici, aproape de ea. Și avea de gînd să-și petreacă tot timpul cu el — în fiecare secundă, în fiecare minut — cît mai mult posibil!

Se întoarse și grăbi pasul. Apoi o luă la fugă. Nu se opri decît cînd ajunse la hotelul lui Lyon. Urcarea cu ascensorul i se păru agonizantă. Lyon deschise ușa și o luă în brațe, ținînd-o strîns la piept. Se lipi toată de el.

— Lyon, cît timp rămîi pe-aici, voi fi cu tine. Fără întrebări, fără ziua de mîine — nu contează decît fiecare secundă pe care o vom petrece împreună. Te iubesc.

Îi cuprinse obrajii în palme și, privind-o adînc în ochi, îi șopti:

— Din fiecare clipă vom face un ceas lung. Te iubesc, Arme.

Se întîlni cu Kevin a doua zi. Arăta răvășit. Încercă să-i explice ceea ce simțea ea, că trebuia să se vadă cu Lyon. După plecarea lui, dacă Kevin o mai voia... Dacă nu... în fine, nici o problemă, putea înțelege.

Kevin se holba la ea, incapabil să scoată un cuvînt. Apoi, pe obraji îi apărură pete vineții. Se plimba de colo-colo prin salonul din apartamentul ei.

— ITm, ei bravo! Ești la fel de decăzută ca și armăsarul tău englez ! Furia îi dădea parcă puteri. Teșî trîntind ușa apartamentului, urlînd că avea să i-o plătească pentru umiliința asta.

De data asta, Kevin nu se mai întoarse cu rugăminți lacrimogene. În zilele următoare, se strădui copilărește să se arate peste tot însoțit de fete care mai de care mai strălucitoare și mai frumoase. Kevin, care nu putea suferi cluburile de noapte, căuta acum să se afișeze la cele mai vizibile mese de lîngă ringul de dans, făcîndu-și apariția, tîrziu, cu cea mai nemaipomenită fată pe care reușise s-o găsească. Cum apărea o nouă starletă în oraș, numele ei era imediat corelat cu Kevin. Se făceau chiar și glume, pe socoteala lui, spunîndu-se că probabil citea conștiința Celebrity Service și dădea buzna la aeroport să aștepte la scara avionului ultima celebritate în vogă, ca să-i ceară întîlnire. Gestul lui cel mai disperat a constat în încercarea se a-i anula contractul Armei cu firma Gillian. Cum mai făcea încă parte din consiliul de administrație, insistă asupra ideii că avea dreptul de a proteja imaginea firmei pe care o fondase. Sustinea că Arme era "cam trecută" și că "Gillian Girl" trebuia să fie mai tînără și mai proaspătă, cu un chip nou pentru public.

Protestele lui duseră pînă la urmă la convocarea consiliului de administrație. Intențiile lui Kevin nu avură însă sorti de izbîndă. Membrii consiliului de administrație votară împotriva propunerii lui, iar Arme obțină un contract pe doi ani, cu o majorare de salariu de zece mii de dolari. Contractul era în exclusivitate

pentru televiziune — o altă victorie pentru Arme, care se opusese tot timpul ideii de a continua să facă față programului epuizant al reclamelor în ziare și reviste. Arme aflase despre toate aceste încercări ale lui Kevin, cu toate astea, nu-l putea urî. Nu simțea nimic la adresa lui, doar milă — și o tristețe copleșitoare la gândul că totul se sfârșise așa.

În săptămânile următoare, bucuria pe care i-o da legătura cu Lyon întrecea intensitatea sentimentelor ei de pînă atunci. Lui Lyon îi plăcea celebritatea ei oriunde mergeau, felul în care admiratorii o recunoșteau imediat, însă ea nu putea prea mare preț pe lucrurile astea, concentrîndu-și toată atenția asupra muncii lui. Cum mergea cu seria de articole? îl asculta cînd îi prezenta ideile despre modul în care intenționa să le redacteze. Nu dorea să critice televiziunea din America, dar voia să-și scrie articolele într-un stil zeflemitor. îi citi ciornele și, adesea, i seîntîmplă să-i propună sugestii valoroase.

Deși continuau să stea separat, Lyon își petrecea toate nopțile în apartamentul ei. Într-o seară îi spuse:

— Vin să te iau la șapte, dar trebuie să trec mai întîi pe la "dulap" să-mi schimb hainele. Din momentul acela, cînd pomeneau de camera lui de la hotel o numeau în glumă "dulapul". Însă săptămânile treceau, iar Lyon știa că misiunea lui în America se apropia de sfîrșit. Nu vorbise nimic despre plecare, dar Arme era conștientă că le mai rămînea puțin timp de stat împreună. Simțea cum o cuprinde disperarea — copleșitor și insuportabil.

După care, brusc, într-o seară de iulie, i se redeșteptă speranța în suflet.

Cinau în grădina unui restaurant din Village.

— Ce idee minunată ai avut, zise Lyon. Privi cerul senin și zîmbi. De-aia mi-e dor de New York cînd sînt la Londra — pentru vremea asta splendidă. Acolo nu te poți baza niciodată pe faptul că o să fie frumos — plouă tot timpul.

— E primul lucru frumos pe care l-ai spus în viața ta despre New York. Încearcă să aibă aerul cît mai degajat.

— Te iubesc atît de mult, încît încep să văd și părțile bune ale acestui oraș, replică el. Dar tu ce părere ai despre ploaie? La Londra plouă mult, să știi. , ' în sfîrșit! Nu voia să se despartă de ea. Trebuia să fie prudentă — să nu forțeze nota. Ideea trebuia să vină din partea lui. Studia scrumul țigării.

— N-am fost niciodată la Londra.

— Gîndește-te la ideea asta. Atît îi spuse, nimic mai mult. De parcă ar fi putut să se gîndească și la altceva! Discută desprea toate astea cu Henry.

— N-o să meargă, insistă Henry. Am văzut cum arată apartamentul lui Lyon. Am fost acolo acum un an. El își închipuie că-i un palat, dar nu are nici măcar încălzire centrală, Arme, și doar patru odăițe — o chichineață.

— Dar eu am o grămadă de bani! Am putea să ne luăm cel mai frumos apartament...

— Tot n-ai învățat lecția? o repezi Henry. Cu Lyon nu merge să plătești tu — trebuie să trăiești din ce cîștigă el.

— Bine, atunci am s-o fac, răspunse ea, hotărîtă. Am să locuiesc oriunde vrea el — nu pot trăi fără el, Henry. Aș putea fi fericită cu el oriunde, chiar și la Lawrenceville.

— Și contractul cu Gillian? Dacă rupi contractul, n-ai să mai poți lucra niciodată în televiziune.

— Henry, câți bani am?

— Peste un milion.

— Și-atunci de ce să mai lucrez ? — Dar ce-ai să faci la Londra?

— Am să fiu cu Lyon.

— Uite ce e, Anne, Tiu mai ești un copil care se aruncă în viață cu ochii închiși. Și nici Lyon nu e. S-a învățat cu universul lui mic, acolo, la Londră. N-ai să ai prieteni — el o să stea toată ziua la mașina de scris — și tu ce-ai să faci în timpul ăsta?

— Nu știu — știu numai că nu pot trăi fără el. Henry căzu pe gânduri cîteva clipe, după care spuse:

— Nu există decît o singură soluție. Să-l ții aici, la New York.

— Bine, dar cum? A terminat ceea ce avea de făcut. Și îi place la Londra.

— Mai trage de timp. Pe zi ce trece se obișnuiește tot mai mult cu New York-ul. Lasă-mă și pe mine să mă mai gîndesc. Am să-i sun pe unii de la Barter Publications, pe care îi cunosc — poate că aranjăm să scrie niște articole aici, pentru revistele lor. Numai că trebuie să aibă senzația că totul a fost o pură întîmplare.

— Și ce câștig cu asta?

— Mai stă nițel aici, iar timpul lucrează în favoarea ta.

Lui Neely îi veni întîmplător ideea. Arme sosise într-una din vizitele ei bi-săptămînale și stăteau de vorbă, afară, în grădina foarte bine întreținută. Era neplăcut de cald, dar Neely ținuse să stea afară. Era grasă, dar se vedea bine că e pe drumul cel bun, că e pe cale să se însănătoșească. Ajunsese la Pavilionul Frasin, ceea ce însemna numai un pas pînă la secția cu regim liber de viață.

— Cînd am să fiu acolo, zise ea fericită, am să pot să vin la New York pentru sfîrșitul de săptămîină de cîte ori am să am poftă.

— Neely, crezi că e bine?

— Sigur. Trebuie să fie bine. Măiculiță, e chiar foarte bine, e normal! Nu se poate să te țină în colivie șase luni și pe urmă să-ți dea brusc drumul în libertate. E necesar s-o faci treptat. întîi intri la secția cu regim liber de viață. Apoi, după ce stai o lună acolo, te lasă să te duci aici, în localitate, seara, la un film, sau la cosmetică dacă vrei. Pe urmă, dacă totul merge bine, te încearcă iar și te lasă să te duci într-un week-end la New York. Trebuie să te întorci aici luni, cînd te controlează să vadă dacă n-ai luat-o razna. După un timp, ți se îngăduie să te duci acasă pentru o săptămîină. Apoi îți dau drumul de tot, dar mai ești obligată să te duci în fiecare zi la un medic de nebuni, pe care ți-l recomandă ei. Trebuie să ai grijă să nu te lași influențată de presiunea vieții din exterior.

— Adică munca?

— Nu, presiunea, în general. Aici, nici vorbă de așa ceva. Dacă dorm, dorm. Dacă nu — ce contează? Nu-mi "ieese o scrumieră frumoasă din mozaic, la secția de

terapie profesională, sau — cine știe? — mă bate alta la badminton. Și mănînc ce am chef. Măiculiță, am optzeci de chile, dar de-aia nu mai pot eu, ce să spun! Și, Anne, dacă ai știi — cînt! Iisuse, cum mai cînt, ca o privighetoare!

— Oh, Neely, ce bine-mi pare! Eram sigură că așa o să fie.

— Dacă ai știi ce-am pățit! O dată pe lună se dă o petrecere cu dans. E distracție mare. Nebunii se fac gigea și noi, nebunele, la fel. Și ne întîlnim în sala de sport — sub supraveghere, evident. Eu m-am dus fiindcă n-am avut încotro. Dacă refuzam, îmi dădeau o notă proastă. Ei bine, au și o formație cu trei instrumentiști, și nu știu ce m-a apucat într-o seară, că m-am ridicat și am început să mă prostesc cu ei. N-a fost cine știe ce, fiindcă ăla de la pian e profesor de muzică în sat și cîntă melodia la fel la ambele mîini. Dar am cîntat și, dintr-o dată, unul smintit de-a binelea — un tip încărunit rău, cu o mutră de cretin — a apărut lîngă mine tîrșindu-și picioarele. E bolnav cronic, așa că nu-l mai văzusem pînă atunci — ăștia cronici nu prea vin la petreceri. Sînt incurabili și îi țin aici pe viață, într-un el de custodie permanentă. Mamă, ca să intri în regimul ăsta trebuie să fii bogat, nu glumă. Și-avem cîțiva de-ăștia pe-aici. Vila Eva pentru femeile incurabile, iar Vila Adam — pentru bărbați. Firește, între femei și bărbați sînt vreo douăsprezece pogoane, așa că nu-i prea vedem pe smintiții masculi decît la petrecerile astea dansante. În fine, cum ți-am zis, țăcănitul ăsta prăpădit a venit spre mine. O soră s-a năpustit să-l rețină, dar doctorul Hali, care era de față, i-a făcut semn să-l lase în pace. Dus cu sorcova cum e, nu mai vorbise de doi ani, iar doctorul Hali voia să-l vadă care are de gînd să facă. Deci, cum îți spuneam, vine spre mine — eu cîntam unul dintre cîntecele vechi din repertoriul lui Helen Lawson — și se postează în fața mea.

Cînt mai departe — trec deja la cîntece de-ale mele mai vechi — și, brusc, începe să cînte cu mine, în cea mai desăvîrșită armonie imaginabilă. A fost atît de frumos, că nu mai știam de mine. Anne, vibram din toată ființa — tipul știa efectiv să cînte. Și mi se părea într-un fel cunoscut. Am cîntat împreună o oră, toată lumea aplauda frenetic — pînă și doctorul Hali și doctorița Archer. Cînd am terminat, m-a mîngîiat pe obraz și mi-a spus : "Neely, întotdeauna ai avut talent — amîndoi am avut talent". După care s-a îndepărtat tîrșindu-și picioarele. Am rămas locului, înțepenită. Doctorul Hali a venit la mine mai tîrziu și mi-a explicat: "E de doi ani aici și îi merge din ce în ce mai rău. Șederea lui în sanatoriu e ținută în mare secret, dar văd că vă cunoașteți. Te rog, nu spune nimănui. Aici e cunoscut ca domnul Jones". Păi, ce să-ți zic, habar n-aveam cine e tipul, dar am învățat să vorbesc și eu pe ocolite de cînd stau în porcăria asta de balamuc și să-l duc de nas pe doctorul Hali. Așa că i-am făcut jocul. L-am întrebat: "Dar eu cum să-i zic, dacă el mi-a spus pe nume?" Iar doctorul Hali mi-a răspuns : "Oh, poți să-i spui Tony, dar nu uita că numele de familie e Jones".

— Tony ?! Anne nu pricepea.

— Tony Polar! exclamă Neely. Are o boală la creier, provenită dintr-o deficiență mintală cu care s-a născut. Bine că n-a făcut un copil cu Jen — probabil ar fi fost și el țăcănit.

Avortul! Jennifer știuse! Dar fusese un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui.

Annei i se umplură ochii de lacrimi.

— Neely, spuse ea, Jen n-a spus nimănu, dar sînt sigură acum că a știut. Te rog să nu spui nici tu nimănu.

— De ce? Nu e înșurat cu Jen. Ea a murit — ce, ai uitat?

— Dar a murit fără să fi pomenit nimic despre asta cuiva A vrut să rămîna un secret. De dragul ei și al lui... te rog!

— Bine, oricum, cui crezi tu că-i mai pasă?

— Nu știu, dar cînd ai să ieși de-aici, ai putea lansa zvonul, dînd naștere la cele mai dezgustătoare birfe. Dar te rog să n-o faci. Tony s-a retras pur și simplu de pe scenă. Se zvonește că ar fi în Europa, dar nimeni nu știe nimic sigur și, de fapt, lumea nici nu se mai gîndește la chestia asta. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sînt.

— Sigur, acceptă Neely, drăguță. Dar să știi că, în ceea ce mă privește, eu nu țin secret ce mă așteaptă. Am primit o ofertă să scriu un articol, în două părți, pentru o revistă. Mă plătesc cu douăzeci de mii de dolari. George Bellows a zis că-mi găsește el pe cineva care să facă munca de negru și să scrie în locul meu, dar sub semnătura mea.

— George Bellows? Dar cum de-a luat legătura cu tine?

— Păi, s-a scris prin ziare că aș fi grasă, sau că sînt slabă și nu pot să cînt. Așa că le-am răspuns și eu și le-am spus că adevărul e undeva la mijloc — Sînt grasă și în viața mea n-am cîntat mai bine. Pe urmă, l-am convins pe doctorul Hali să mă lase să înregistrez o casetă aici și i-am trimis-o lui Henry Bellamy, rugîndu-l s-o dea presei, ca să fie ascultată. Se pare că i-a pasat problema lui George, pentru că m-am trezit cu el aici, în vizită. El mi-a adus oferta asta. Vrea să se ocupe de mine cînd ies de-aici. Încearcă să strînga bani, ca să cumpere el firma lui Henry.

— Lyon spunea că biroul lui Johnson Harris o să absoarbă compania lui Henry. Neely ridică din umeri.

— Dacă Geòrgie reușește, în cîteva săptămîni, să ofere același preț ca Johnson Harris, cumpără el compania. S-ar putea chiar să izbutească dacă ajunge s-o convingă pe bețiva aia de nevastă-sa să-i dea niște parale. Tipa are milioane. Annei i se învârtea capul.

— Care nevastă bețivă? Doar George nu-i înșurat!

— George e un trombonist. Era căsătorit de la bun început — încă de cînd l-am cunoscut noi. E înșurat cu individa asta de douăzeci de ani. Dar a făcut-o din interes — pretinde el. Spera s-o mierlească în cîțiva ani. Dar, deși e cu fîcatul în pioaneze, tipa tot se mai ține tare și controlează tot bănetul. Nu știu de unde o să facă rost de bani — doar dacă nu-i dă un brînci de pe deal și scapă de ea. Iar din cîte îl cunosc eu pe George, e în stare să facă așa ceva. N-am putut să-l sufăr niciodată pe nenorocitul ăsta.

— Oricum, ți-a adus oferta asta.

— Păi ce crezi? Își ia și el un comision. I-am spus că mi-ar prinde bine ăștia douăzeci de mii de dolari. Mi-ai plătit costurile șederii aici, așa că trebuie să-ți dau banii înapoi. Și o să am și eu nevoie de niște bani cînd ies de-aici. Sper totuși ca George să nu pună mîna pe firma lui Henry. Mi se face pielea de găină numai cînd mă gîndesc.

Ideea începuse să-i încolțească în minte când plecă de la Neely. Conducând mașina spre casă, gândul respectiv deveni certitudine. Henry îi spusese că are nevoie de timp, iar chestiunea asta i-ar putea fi de ajutor. Duse mașina la garaj și îl sună pe Henry. Voia să se întâlnească la cină cu el și CQnveniră să se vadă într-un mic restaurant pe Fifty-third Street.

— Chiar, de ce nu? replică Henry la auzul ideii ce-i venise Annei. Lyon ar fi ideal pentru a scrie articolul lui Neely. O știe de când a debutat. Și măcar în felul ăsta mai câștigi și tu o lună.

— Dar o să trebuiască să-i servești tu ideea lui George, iar George să i-o prezinte lui Lyon, ca să nu pară nicicum că eu aș avea vreun amestec în toată povestea asta. Lyon se arată încântat de propunerea lui George. Dar nu voia s-o viziteze pe Neely. Dorea s-o țină minte așa cum o știa, cu nutrișoara ei de copil. Trebuia să procedeze așa, insista el, ca să poată să scrie din această perspectivă. Discută cu ea la telefon și îi trimise un exemplar spre aprobare, iar Neely se arătă extaziată de felul în care se contura articolul. Redactarea mersese șnur, iar pe la sfârșitul lui septembrie Lyon era gata să treacă la ultimele retușuri.

La începutul lui octombrie, Henry se întâlni cu Anne la "21", fiind din nou convocat de urgență. Annei îi sclipiau ochii când îi prezentă ultima ei propunere. O ascultă cu atenție, după care își azvîrlă brațele în sus, exclamând:

— Ești ca o divizie Panzer — dar degeaba, n-o să meargă.

— De ce?

— Nu vrea să fie proprietarul unei agenții. Știu eu mai bine. Lui Lyon îi place să scrie.

— Henry, dar poți încerca măcar. Spune-i că nu-ți place ideea ca Johnson Harris să pună nuna pe o afacere pentru care ai asudat o viață întreagă. Te rog — încearcă.

— Arme, chiar dacă am să-i spun că îl împrumut eu, pînă la urmă tot o să afle adevărul.

— Mai vedem atunci ce-o să se întîmple. Henry, nu trebuie să pierdem clipa. Te rog.

Lyon sorbea din cafea, gînditor.

— Henry, sînt măgulit... dar nu ți-ai găsit omul cu mine. Chelnerul umplu din nou ceașca de cafea a lui Henry. Așteptă

ca omul să se îndepărteze, după care îi răspunse lui Lyon:

— Uite ce e, mi-am închinat toată viața afacerii ăsteia. Firma lui Johnson Harris nu merită să culegă roadele trudei mele. Și nici George Bellows nu merită să fie dat la o parte. Oh, sigur, s-ar putea întîmpla să-l preia și pe el cu totul, să-l facă președinte. Dar or să-l izoleze într-o poziție atît de neînsemnată, încît o să fie nevoit să-și dea dejnisia pînă la urmă. De mult ce mă frămînt, nici nu mai dorm nopțile. De-aia mă ofer să-ți împrumut banii necesari ca să poți cumpăra agenția împreună cu George.

— Dar de ce mie? De ce nu-l împrumuți pe George?

— Tu de ce crezi că George n-a fost în stare să adune suma trebuincioasă? întrebă Henry.

— Fiindcă-i vorba de o sumă foarte mare, presupun.

— Nu. Se știe deja — George nu-i capabil să se descurce singur cu firma asta. O fi el mare om de afaceri, dar nu se pricepe deloc cum să trateze cu oamenii. Jumătate din vedete își iau tâlpășița și se adresează altor firme. Dar dacă te numesc pe tine — dacă facem lucrurile cum trebuie, cu publicitate mare... să zicem că pentru început cu articole mici prin ziare, în care lansăm zvonul... cum te-am chemat aici... după care vestea se răspîndește de la sine. Știi, o mulțime de lume își amintește foarte bine cît de bun erai în meseria asta. Lyon scutură din cap.

— Apreciez tot ce spui și sînt foarte flatat. Dar va trebui să te refuz. Sînt fericit la Londra. Nu vreau să am de-a face cu presiunea pe care o implică o astfel de agenție de impresariat. Urâsc cursa asta frenetică, în schimb îmi place să scriu.

— Și cu Arme cum rămîne? Lyon își studie țigara.

— Ea e singura persoană care îmi dă de gîndit în toată povestea asta. Știe de oferta ta?

— Nu. Henry spera să fi fost suficient de convingător.

— Sînt sigur că Anne ar dori ca tu să iei hotărîrea asta fără nici un fel de presiune din exterior.

— Dar împrumutul ăsta ar fi o adevărată povară, Henry.

— Nu-mi trebuie banii ăștia. Vreau doar să mă retrag. M-a convins definitiv rezultatul ultimei electrocardiografe pe care am făcut-o. Dar îmi doresc să știu că agenția merge mai departe. Poți să-mi rambursezi banii, în tranșe mici, anual. Numi fac probleme în privința asta.

— Te-ar deranja foarte mult dacă te-aș refuza?

— Da, Lyon, m-ar deranja? M-ai mai lăsat baltă cîndva, cînd aveam mare nevoie de tine. Am nevoie de tine acum. Vreau ca tu să duci mai departe agenția, împreună cu George.

1962

' Pe data de 2 ianuarie 1962, firma "Bellamy and Bellows" deveni oficial "Bellamy, Bellows and Burke". George era președinte, Lyon — vice-președinte. Și cu toate că Henry se retrăsese complet, Lyon refuză categoric să-i șteargă numele din titulatura firmei. Evenimentul se celebră cu șampanie, pentru presă și clienți, transformîndu-se pînă la urmă într-o dublă sărbătorire cînd Lyon anunță asistenta că a doilă zi urma să se căsătorească cu Arme.

Cînd petrecerea era în toi, Henry o luă deoparte pe Arme. Retragerea lor trecu neobservată.

— La anul o să afle adevărul, îi șopti Henry.

— Dar de ce trebuie să afle pînă la urmă?.

— Arme, la anul o să trebuiască să prezinți impozitele cumulate. Și atunci o să afle că tu i-ai împrumutat banii ca să cumpere firma. El plătește dobîndă pe împrumut, valoare pe care tu o să trebuiască s-o declari.

— Dar de ce nu s-a putut să-i împrumuți tu banii? Iar eu ți i-aș fi împrumutat ție, și...

—Și am fi dat cu toții de bucluc la fisc. Anne, eu n-am strîns atîția bani ca tine. N-am cîștigat, în mîna, două mii de dolari pe săptămîină și nici n-am primit maldăre

de acțiuni de la Gillian. În sfârșit, nici n-am avut un tip ca Henry Bellamy care să investească acum o mie de ani o grămadă de bani în A.T.&T., care, cu timpul, s-au dublat ca valoare. Dacă îmi iau un câștig de capital, nu pot să-mi investesc proprii bani... oh, la naiba, tot n-ai cum să înțelegi. Nu se poate să-mi cumpăr propria firmă cu banii mei. Apropo, ți-am vândut toate acțiunile de la Gillian. E mai bine așa — și-au triplat deja valoarea și e de așteptat să asistăm la o mare cădere. A trebuit, de asemenea, să renunțăm și la o jumătate din acțiunile A.T.&T. N-ai să mori de foame, dar ai băgat o grămadă de bani în afacerea asta. Așa că nu-i o joacă. Să dea Domnul ca Lyon și George să facă treabă bună — trei sferturi din economiile tale au intrat în compania asta.

— Cum crezi că o să reacționeze Lyon, la anul, când o să afle? îl întrebă ea.

— Depinde. Dacă o să fie fericit, dacă afacerile or să meargă bine, iar el o să se simtă în largul lui cu ceea ce face, atunci probabil că o să rîdă, amuzat. În fond, nu văd cum un tip se poate supăra fiindcă fata pe care o iubește l-a păcălit să se însoare cu ea împrumutându-i, fără știrea lui, niște bani?!

— Singurul lucru care mă neliniștește este recunoștința pe care ți-o poartă ție, replică ea. Repetă întruna că nu trebuie să te dezamăgească și se miră de încrederea pe care i-ai acordat-o făcându-i o asemenea ofertă. Zice că, de fapt, nu voia să preia firma, dar faptul că tu ai crezut atât de mult în el l-a determinat să nu te refuze.

— Prostii. Am remarcat că n-a stat prea mult pe gânduri ca să te ceară de soție. Sînt sigur că asta a fost factorul decisiv.

. — Poate... Oricum, mai am un an pînă o să începă tot necazul ăsta. Și, așa cum spuneai și tu, poate că pînă la urmă n-o să fie nici

O problemă. Să știi că, în orice caz, nici nu-mi pasă. Nu pot trăi fără el, Henry. Am încercat cincisprezece ani, dar aia n-a fost viață. Sînt în stare să mituiesc, să mint, să înșel, să fac orice — numai să-

I am pe Lyon. Asta-i tot ce contează. Să-mi ții pumnii cînd marele secret o să iasă la iveală.

— Ia ascultă, din cîte te cunosc eu, atunci ai să fii deja însărcinată, firma o să fie prosperă, iar Lyon, în sinea lui, o să fie foarte încîntat că ai tras cîteva sfori ca să-i împlinești toate visurile.

. A doua zi se căsătoriră în apartamentul lui Henry. Judecătorul Hellman, un prieten de-al lui Henry, officie căsătorie, martori fiind George și soția lui. Anne și Lyon petrecură o "lună de miere" de numai patru zile, la Palm Beach. Urmau să locuiască în apartamentul Annei. Lyon și George aveau să câștige fiecare cîte șapte sute de dolari pe săptămînă, plus cheltuielile de protocol; profiturile aveau să rămînă în cadrul firmei, cu prime distribuite la încheierea fiecărui an fiscal.

Într-un interval de două luni, Lyon semnase contracte cu cîteva vedete britanice. Reușiseră, de asemenea, să atragă și cîteva actori de la alte agenții de impresariat. Mai angajară și alte persoane la firmă. Lyon intenționează să înființeze o filială în California, dar George se arăta mai prudent în privința asta.

— Trebuie să ne gîndim bine, zicea el. Sînt de acord cu tine că avem o mulțime de clienți. Dar, dacă e să scoatem bani buni, trebuie să ne ocupăm de comercializarea

programele de televiziune. Punem mîna pe cîțiva actori cu renume, îi prezentăm, la TV și realizăm pachete de programe. Avem nevoie de personaje ca Danny Thomas, Carol Burnett, Judy Garland...

— De acord, acceptă Lyon repede. Dar cum să-i cooptăm? Toți au impresariate excelente. În plus, asta nici n-ar fi o treabă de anvergură. Cred că trebuie să ajungem să creăm propriile noastre vedete — asta se cheamă cu adevărat impresariat. Așa a procedat Henry cu Helen Lawson. Dacă făurim un star, toate celelalte staruri or să fie dornice să semneze contracte cu noi.

George trecu în revistă lista de actori.

— N-avea pe nimeni cu un asemenea potențial. Lyon rămase pe gînduri.

— Dacă filmul lui Peter Shay cu Metro iese bun, așa cum e și "scenariul, după aia avem toate șansele să obținem un contract pentru trei filme. Poate că putem face din actorul ăsta...

George clătină sceptic din cap.

— E actor de compoziție. Nouă ne trebuie un tip cu farmec romantic, sau un mare comic, sau o femeie, poate. În plus, Peter o să se tot plimbe între America și Anglia

— știi și tu cum sînt englezii ăștia. Nu vreau să te jignesc, crede-mă, adăugă George repede, dar, indiferent cît de mult succes ar avea aici dau mereu fuga înapoi pe insulița aia umedă și ne iau și toți banii cu ei.

Lyon zîmbi.

— Insulița aia umedă e nemaipomenită. Poți fi foarte fericit acolo.

— Sigur, unde-i mai bine decît acasă?! Dar asta nu ne-ajută pe noi deloc. Uite, am o idee în faza incipientă. Știi pe cine am putea pune mîna și să făurim din ea o mare vedetă cu care să dăm lovitura? PeNeely O'Hara.

Lyon se strîmbă.

— Nu merită. În plus, e încă la Haven Manor. Și, să privim realitatea în față, George, e deja cam răsuflată.

— O actriță ca Neely nu e niciodată "răsuflată". Publicul se identifică întotdeauna cu cei care au ghinionul să piardă. În plus, au trăit odată cu ea toate tragediile prin care a trecut. Neely s-a auto-distrus cînd talentul ei atinsese cele mai înalte performanțe. Oamenii vorbesc despre ea ca și cum ar fi murit. Toți sînt de părere că n-are cum să-și mai revină. Asta-i spre binele nostru. Fiindcă, dacă noi o readucem pe scenă și o facem vedetă, noi sîntem autorii, pentru că noi am realizat imposibilul. Să vezi numai după aia cum toate starurile pleacă de la GAC, CMA, William Morris sau Johnson Harris. În mintea lor o să fie că, dacă am reușit să realizăm asta cu Neely O'Hara, o să putem face același lucru și pentru ei. Vedetele sînt ciudat plămădite — au mult talent, dar puțină recunoștință. Lyon nu era deloc convins.

— Bine, dar în cazul lui Neely n-avem de-a face numai cu o fostă celebritate, ci și cu o femeie bolnavă din punct de vedere emoțional, care ar putea avea oricînd o recădere. Arme spune că e realmente grasă — și, să fim sinceri, nici nu mai are optsprezece ani.

— Da, are treizeci și trei și sînt de acord cu tot ce spui tu. Dar — nu uita că e cea mai talentată la ora actuală. Am niște înregistrări pe care le-a făcut săptămîna

trecută, în sanatoriul în care este internată. Acum e la regim de internare liber, iar în ultimul week-end a fost la noi, a stat cu mine și cu nevastă-mea. E grasă ca un porc, dar cîntă minunat!

Lyon ridică din umeri.

— Cred că ne-ar trebui un an ca să-și recapete silueta, iar tensiunea impusă de cura de slăbire riscă să o dea iar peste cap. S-a mai întîmplat așa și înainte. N

— Nu-i nevoie să slăbească. Aici e poanta. Las-o să fie așa grasă. Cîntă? Păi restul nici nu mai contează!'

— Și ce să facem cu o cîntăreață grasă?

— O punem să dea concerte. Știi cîți bani ies pe concerte de-o seară, oriunde în țara asta? Lena Horne, Garland, Liberace — gata, s-a terminat cu ele. Oamenii or să vină s-o vadă și s-o asculte pe Neely, dacă nu din alt motiv, măcar din curiozitate. Într-un an, toată firma asta a noastră o să poată trăi din concertele ei. Ceilalți clienți ai noștri or să fie înnebuniți. Iar dacă o menținem în formă timp de un an, vedetele or să vină să ne implore să ne ocupăm de cariera lor.

— Dacă vrei să încerci o vîjîială dintr-asta, dă-i drumul, răspunse Lyon. Dar e treaba ta, tu te ocupi de ea. Eu rămîn la firmă, iar tu n-ai decît să cutreieri America și s-o lansezi pe noua vedetă preferată a întregii țări.

— Ei, nu-i chiar așa de simplu, replică George, liniștit. Nu prea se dă ea în vînt după mine. Iar nevastă-mea n-are nici ea o influență de luat în seamă asupra lui Neely. Făcu o scurtă pauză. Nevastă-mea le cam bea. Neely te place însă pe tine și se simte extrem de obligată față de Arme...

— Stai o clipă, spuse Lyon, repede. Anne muncește mult. Numai de Neely O'Hara n-avem noi nevoie acum.

— Tot ce-ți cer este s-o convingi tu să semneze contractul cu mine, după care mă ocup eu de treburile neplăcute. Dau drumul la publicitate și fac rezervările pentru spectacole. Merg eu cu ea în turnee. Tu nu trebuie decît să-i lansezi prima ofertă, punctul de pornire. E dispusă să plece de la nebuni în orice moment. O. să-i închiriem un apartament la hotel. N-are nici un ban, așa că o să-i plătească firma cheltuielile — de fapt, noi o să achităm totul, inclusiv repetițiile și pregătirile pentru concerte. O să angajăm o 'fată care să stea "Cu ea zi și noapte — știu eu o tipă, o maseuză daneză, vînjoasă ca un bivoli — și o să-i ținem socoteala pe ce cheltuiește la centimă. Cînd începe să muncească, o să-i scădem din fiecare tranșă de plată tot ce ne datorează, pînă o să ne recuperăm toți banii, și ultima lețcaie. Dacă dă chix — ei bine, va fi o scutire legală de impozit.

— E destul de riscant.

— N-avem mare lucru de pierdut, iar publicitatea o să merite probabil cele cîteva mii de dolari cît o să coste. În plus, dacă tipa dă lovitura, o să-i poată să-i ramburseze și Armei datoria. Știi bine că facturile de la sanatoriu au fost plătite de soția ta. Îi datorează Armei aproape douăzeci de mii de dolari.

Lyon clătină din cap.

— Personal, nu-mi place ideea, dar dacă tu ții morțiș s-o facem, merg pe mîna ta. Dar să ne înțelegem de la bun început — te privește' numai pe tine. Eu fac oferta inițială, dar de-acî încolo tu preiei totul.

George încuviință, dînd din cap.

— Să vezi numai ce bine o să fie. O s-o propulez pe dolofana noastră pe orbită — și o să ne tragă și pe noi după ea.

Anne intră în apartament și dădu drumul aparatului de aer condiționat. Ce păcat că slujnica avea liber toată ziua. Era o arșiță umedă, valul de caniculă depășind orice record. Se repezi la baie și vomă violent. Apoi își puse un prosop ud pe frunte.

Zîmbi crispat. Toate femeile au grețuri dimineața, se gîndi ea — eu însă am grețuri seara. Avea convingerea că este însărcinată. O întârziere de zece zile. Firește, nu putea fi absolut sigură. Și în februarie îi întîrziase ciclul cu două săptămîni, iar ea și Lyon sărbătoriseră fericiți evenimentul — după care o apucaseră crampele obișnuite. De data asta nici nu-i spusese lui Lyon. Iar acum, exact de ieri, o apucaseră grețurile, la cinci și jumătate după-amiaza, în ambele zile. Oh, Doamne, dă, Doamne, să fie adevărat, se ruga ea. Totul era așa de minunat — iar dacă aveau și un copil! Trebuia să fie fată — o fetiță care să-i semene leit lui Lyon.

Fericirea asta i se părea de-a dreptul înspăimîntătoare. Parcă n-avea dreptul la atîta fericire! Singura umbră în viața ei era gîndul la apropierea momentului în care se va pune problema impozitului pe venit, cînd Lyon avea să afle adevărul în legătură cu tranzacția. Afacerile firmei mergeau însă perfect, iar pînă atunci se va naște fetița. Henry era sigur că Lyon avea s-o ierte pentru o asemenea păcăleală. Dar cu Lyon nu știai niciodată la ce să te așteți.

Se duseră împreună s-o vadă pe Neely. Cînd aceasta porni legănîndu-se spre ei, să-i întîmpine, Lyon abia reuși să-și ascundă stupoarea sub un zămbet enigmatic.

Neely era diform de grasă — ochii i se înfundaseră în carnea obrazilor și nu mai avea gît deloc —, dar radia de același entuziasm care o caracterizase întotdeauna.

Ce absurd arăta manifestarea asta juvenilă sub imensa masă de carne și grăsime.

Neely nu pregetase o clipă să semneze contractul. Strîmbă din nas cînd Lyon își negă orice merit și îi povesti cum că George era creierul și geniul acestei afaceri.

Lui Neely nu-i plăcea de George, dar cum Lyon era partenerul lui egal în firmă, iar Anne — cea mai bună prietenă a ei, se arătă încîntată de semnarea contractului. Nu trecu o săptămînă și Neely se instala într-un hotel rezidențial din New York,

împreună cu Christine — masiva daneză pe post de cîine de pază. Christine nu era grasă, doar enormă — nu te-ai fi mirat dacă ar fi trecut înot Canalul Mîneicii fără

nici un efort. Se jurase, de asemenea, că avea s-o bumbăcească pe Neely cu masajul, făcînd-o să-și recapete o siluetă perfectă.

— Nu-i nevoie ca Neely să slăbească, replicase Anne prompt. Neely nu trebuie să fie stresată de felul cum arată. Singura ei problemă rămîne să se concentreze asupra cîntatului. Totodată, femeia fusese avertizată să fie atentă să nu apară prin casă pastile sau băutură, iar contra două sute de dolari pe săptămînă, Christine se angaja să o supravegheze pe Neely douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Pînă acum părea că se șinuse de promisiune.

Arme ieși din baie. Aprinse lumina în salon și își turnă un strop de coniac, sperînd să-și mai liniștească astfel stomacul.

Neely trăgea tare, repetînd cîte patru ore pe zi, iar George lansase deja o campanie de publicitate. Neely urma să dea primul concert la Toronto, ceea ce însemna o

distanță suficient de mare față de criticii locali, pentru ca orice recenzie negativă să nu atingă New York-ul. Neely avea șansa să se impună pe scenă.

Privind în jurul ei, Anne se gîndi cu părere de rău la apartament. Era frumos, dar dacă rămăsese într-adevăr însărcinată, trebuiau să se mute. De asemenea, contractul cu Gillian avea să înceteze în virtutea clauzei ce invoca "voința lui Dumnezeu". Îi părea bine că putea fi mai liberă. În felul ăsta va avea timp suficient să caute alt apartament și să-l mobileze. Se gîndea cum o să aranjeze camera fetei. O cuprinsese un asemenea entuziasm încît aproape îi veni amețală. Of, dă, Doamne, să fie adevărat!

Două săptămîni mai tîrziu, speranțele ei se confirmară. La început, Lyon recepționa vestea cu sentimente cam tulburi. Pe de o parte era încîntat, dar pe de altă parte știa că noutatea asta le va revoluționa modul de viață. Anne trebuia să înceteze lucrul la sfîrșitul lui iunie — copilul urma să se nască pe la mijlocul lui ianuarie, or talia viitoarei mame se îngroșase deja cu aproape trei centimetri. Dar, după ce Anne îl convinse că totul va decurge perfect, toate îndoielile lui se risipiră și se lăsă cuprins de același entuziasm la gîndul că vor avea un copil.

La mijlocul lunii iunie plecaseră cu avionul la Totonto, pentru a asista la concertul lui Neely. Anne ședea în sala cufudată în întuneric, printre spectatori, și murea de frică-. De spectacolul ăsta depindeau o mulțime de lucruri. George și Lyon se gîndeau, desigur,

la investițiile lor, însă Anne vedea situația din perspectiva lui Neely, știind că, dacă reprezentația nu va avea succes, lovitură va fi greu de suportat pentru prietena ei. Neely i se păruse calmă și relaxată cînd o văzuse în cabină. Rîdea și spunea că n-are ce pierde — poate oricînd să se întoarcă la sanatoriul de nebuni și să facă scrumiere. George își trosnea degetele de nervi, iar Lyon mijise ochii, extrem de îngrijorat.

Luminile pâliră, iar orchestra atacă din plin o veche melodie a lui Neely, lansată cîndva într-un film de mare succes. Cortina grea alunecă într-o parte și-n alta, iar Neely apăru singură pe scena goală. Era îmbrăcată cu o rochie neagră simplă, de o lungime obișnuită. Picioarele ei erau tot frumoase, iar negrul îi masca oarecum trupul voluminos. Din public se ridică un freamăt de uimire, toți așteptîndu-se s-o vadă așa cum arăta în perioada debutului, cînd juca în primele ei filme. Neely auzi freamătul sălii și rînji, spunînd:

— Da, sînt cam grasă, zise ea, bine dispusă. La fel ca o mulțime de cîntăreți de operă. Numai că de la mine n-o să auziți arii de operă. Am venit aici să vă cînt din toată inima — și am o inimă mare și grasă, ca și mine, așa că, dacă vreți, am să vă cînt o mulțime de melodii.

Urmă un ropot asurzitor de aplauze. Publicul o acceptase încă înainte de a începe spectacolul propriu-zis. Avea vocea limpede, sinceră și obsedantă. Un fel de hipnotism în masă învăluî întreaga audiență. O reîndrăgiră imediat, făcîndu-i o primire frenetică. Anne n-auzise în viața ei atîtea ovații.

Situația se repetă la Montreal. Vînzările la casa de bilete bătură toate recordurile. La Detroit, biletele se terminară cu cîteva săptămîni înainte de sosirea ei. Ziarele new-yorkeze începuseră deja să relateze despre succesele pe care le repurtase la

revenirea pe scenă, însă George avu înțelepciunea de a o ține în continuare în turnee prin alte orașe. Călători cu ea pînă în septembrie, Lyon rămînînd la sediul firmei din New York, să se ocupe de afacerile agenției. Anne obținuse anularea contractului cu Gillian și profita de libertate pentru a mobila și decora apartamentul spațios pe care îl găsisese. Sarcina era acum vizibilă, dar fiecare zbatere sau mișcare cît de slabă a pruncului din pîntec o făcea și mai fericită. Gillian îi propusese să o țină în concediu o perioadă mai lungă, însă Arme insistase ca formula să fie demisie definitivă. Și, deși aproape că n-o mai interesa ce se întîmplă la Gillian, gîndul ei fiind îndreptat numai spre viitor, încercă totuși o oarecare satisfacție cînd firma recurse la politica de a folosi în fiecare săptămînă alte fete pentru prezentarea produselor cosmetice. Fusese imposibil să fie înlocuită!

În cele din urmă, George simți că Neely era pregătită pentru New York. Stabiliră premiera pentru noiembrie. Făcură rezervările necesare la un teatru de dramă de pe Broadway, fixînd concerte single la fiecare două zile. Cu o săptămînă înainte de primul spectacol, biletele erau vîndute pe trei săptămîni înainte.

Premiera lui Neely la New York se bucură de un succes impresionant și de un entuziasm sentimental extraordinar. Publicul o aclamă, într-un fel de isterie generală lacrimogenă, fericit să-și primească înapoi copilul rătăcit. Anne observă că lui Neely începuseră să i se mai alungească trăsăturile, căpătînd ceva din alura de altădată. Era tot grasă, dar nu mai părea grotescă — Christine reușise să o scape de vreo cincisprezece kilograme. Deja i se vedea mai bine și gîtul, deși avea în continuare bărbie dublă. După primul cîntec însă, toată lumea uita orice, în afară de magia vocii ei.

Necazurile începură să apară în a doua săptămînă a contractului new-yorkez. George și Lyon încercau să facă o selecție printre ofertele primite, alegîndu-le pe cele mai lucrative. Era vorba de show-uri de televiziune, ca invitat special, o ofertă de film și propuneri pentru cîteva spectacole pe Broadway, însă Lyon insistă să rămînă la formula concertelor. *

— Măcar încă un an, stăruie el. Poate că o facem să mai dea jos încă vreo zece kilograme. N-avem cum s-o readucem la o formă de silfidă — nu putem risca o Gură de slăbire —, dar rigorile impuse de fiecare spectacol, plus eforturile lui Christine pot înfăptui miracole. Abia după aia putem să ne gîndim la filme și la televiziune.

— Trebuie să acceptăm un film sau un spectacol pe Broadway, insistă George, încapătînat. Nu vrea să mai călătorească.

— Bine, dar eu tocmai am făcut rezervări pentru Los Angeles, San Francisco și Palladium, la Londra, ripostă Lyon.

George ridică din umeri.

— Ce scandal a fost aseară! A ajuns mare, așa că trebuie să privim adevărul în față

— a început din nou cu fi fele. Repar vechile țacăneli de vedetă. Gata cu recunoștința, acum vrea puterea. Mi-a zis că intenționează să stea într-un singur loc. De fapt, eu bănuiesc că fetei noastre i s-a făcut de amor.

— Doamne sfinte, dar cine să se uite la ea? întrebă Lyon. George rîse.

— Uite, de luni de zile treaba asta nu m-a privit decît pe mine. Am uitat însă amîndoi un lucru: butoiașul nostru este totuși femeie. Cine știe, poate că acolo, la balamuc, i-o fi dat salpetru, dar acum au apucat-o poftele. Am avut un timp un saxofonist despre care cred că era cam pervers și îi plăceau astea mai diforme. Pînă la plecarea lui din orchestră, Neely a fost fericită. Ba nu, nu m-am exprimat bine, tipul n-a "plecat", ci a fugit cu o sută pe oră, numai să scape de ea. După asta, Neely și-a mai găsit cîte unul, pentru o seară, dar acum, gata, i-a intrat în cap că nu se mai poate așa. Mi-a zis că vrea să aibă un apartament și o legătură stabilă, un tip care să fie acolo cînd îi vine ei cheful. Nu știu de ce, dar senzația mea e că în spatele chestiei astea e biroul lui Johnson Harris. I-au trimis probabil unul, gen Steve Stunriing, pus la costum negru și cu pantaloni strimți, care să-i upepe mîna și să facă pe galantul cu ea. Păreră mea e că Neely ar cam vrea s-o rupă cu noi. Lyon surise.

— Treaba ei. Dacă firma lui Johnson Harris vrea să cumpere contractul de la noi, foarte bine — îl dăm cu jumătate de milion de dolari.

— M-am gîndit și eu la asta, recunosc George, dar parcă nu-mi vine să arunc momeala din mîna cînd văd cîți pești îi dau tîrcoale. Mîine la prînz am întîlnire cu Paul Elsom.

Lyon trase o fluierătură.

— Asta înseamnă să pornim deja balul! George încuviință dînd din cap.

— Ultimele lui filme au avut cele mai mari încasări, în comparație cu oricare altul. Dacă punem mîna pe el, am înhățat jumătate din toate vedetele de la Hollywood. Dacă le suflăm ălora de la MCA impresariatul afitor talente mari, înseamnă că ne-am lansat formidabil. Toate vedetele lor au făcut peste tot angajamente pe termen scurt. Simt eu care e pulsul, dar să nu uităm că Neely trebuie folosită ca momeală. Așa că trebuie s-o păstrăm.

— Păi n-ai decît să te duci și s-o înhați, îl îmboldi Lyon.

— Așa am și făcut. Uite ce e, Lyon, hai să fim sinceri. De fapt, Neely nu m-a agreat niciodată. Pentru început, a mai mers. N-avea încotro, trebuia să mă accepte. Acum însă e mare, așa că își poate permite să nu mă poată suferi. Aseară m-a făcut porc scîrbos. Auzi la ea, după ce că e ca o vacă, îndrăznește să mă facă pe mine porc. Nu, Lyon, acum e rîndul tău.

- Lyon se afla în cabina lui Neely. Matineul era pe sfîrșite. Se uita la telegramele lipite pe oglindă'. Toate vedetele îi trimiseseră felicitări și urări de bine. Auzi ropotul aplauzelor frenetice și acordurile orchestrei care însoțeau căderea cortinei. Se strădui să fie pregătit pentru bătălia care știa că va urma. Neely avu o surpriză plăcută găsindu-l în cabină.

— Slavă Domnului că nu s-a mai băgat porcul ăla de partener al tău. Ce ceartă am mai tras aseară! Luă un pahar mare cu bere pe care i-l întindea Christine și îl dădu repede pe gît.

— Mmmm! Ce bun a fost! Vrei și tu, Lyon?

— Nu, mulțumesc. Ce-ai zice să luăm masa împreună? o întrebă el.

— Splendid ! Vine și Anne?

— Nu. Mergem numai noi doi. Rîse veselă.

— George a trimis prima echipă de intervenție, nu-i așa? Păi să știi că, orice-ar fi, tot nu mai plec în turnee. Dar merg cu tine la masă. Unde crezi că se pot mânca niște melci ca lumea?

— Mergem la "Louise", ei pregătesc orice fel de mâncare.

— Minunat! Pot să mă îndop acolo? Am poftă de unt cu usturoi, de pâine prăjită și sos mult. Asta-i bine când dai spectacol de una singură — n-am partener care să se strîmbe la miros. Apoi adăugă, tristă: Și nici n-am pe nimeni care să mă ia după spectacol și să nu-i placă dacă miros a usturoi.

— O să vină și asta, în curînd, zise Lyon. New York-ul e la picioarele tale.

— Da. Doar atît însă. N-am pe cine strînge în brațe. Vreau să am un tip. Iar de-acum încolo mă fac pretențioasă. N-oi fi eu prea suplă, dar nici monstru nu sînt. Și nu-i vorba doar de a face dragoste

— vreau să am pe cineva care să țină la mine, cineva pe care să-l respect... să-l iubesc.

— Haide, mai discutăm despre asta cu o porție de melci dinainte, îi propuse Lyon. Neely comandă o farfurie mare cu melci. Lyon luă numai șase bucăți, pe care nu prea avea chef să le mănînce, și o ascultă cum se văicărește. Trebuia să recunoască și el că Neely cam avea dreptate

— în afară de spectacole, viața ei personală nici nu exista.

— Neely, făcu el, luînd-o de mîini. Dar fã doar turneul la Hollywood, la Frisco și Londra. După aia te aranjăm aici și facem poate un film sau un spectacol pe Broadway. O să mișc și eu nițel lucrurile în sensul ăsta. Dacă găsim ce ne trebuie, facem premiera la deschiderea stagiunii de toamnă. Un spectacol muzical pe Broadway ar fi o mutare excelentă.

— Cine ar merge atunci cu mine în California și la Londra? întreba ea.

— George, firește.

— Las-o baltă! replică ea, hotărîtă.

— Uite ce e, voi doi v-ați cam certat, asta așa e, dar să știi că nu-i soi rău. Succesul de care te bucuri acum a pornit de la o idee a lui.

— Ei na, dacă n-aș fi avut talent, n-aveam nici succes, îl repezi ea, mohorîtă.

— Exact, dar George a avut viziunea anvergurii acestui talent, a crezut în tine.

— Și tu nu?

— Ca șã fiu sincer, nu. Eu aveam unele îndoieli.

— Credeai că s-a terminat cu mine?!

— Nu în ceea ce privește talentul. M-am gîndit la cîtă muncă ar implica aventura asta. Pentru mine; revenirea ta pe scenă era echivalentă cu o cură de slăbire, cu încordare și nervi. George a fost cel care a insistat asupra ideii că publicul te poate accepta așa cum ești. Și uite că a avut dreptate.

Neely lăsă din mînă bucata de pâine pe care se pregătea s-o moaie în sos. Dădu și farfuria la o parte.

— Vorbești despre mine de parcă aș fi un monstru.

— Of, Neely, știi bine la ce mă refer. Ești minunată — ai un mare talent și o personalitate încîntătoare.

— Și sînt grasă ca un butoi, nu?

— Nu, dar nici ca trasă prin inel! Nu așa cum erai în filme.

— Presupun că nici un bărbat nu se poate îndrăgosti de mine când mă vede cum arăt, conchise ea. Ce s-au mai holbat și gemenii la mine când au venit la Detroit să mă vadă. Dumnezeuule, tare frumoși mai sînt! Mă bucur că stau cu Ted. Când i-au fost încredințați lui — eu eram la balamuc —, am simțit că mor de durere, dar presupun că Ted și-a revenit mult. Căsnicia lui merge bine. Oricum, n-am să uit niciodată ce mutre au făcut când m-au văzut. Bud — el e ăla mai înalt — a zis : "Doamne, mami, te-am văzut într-un film transmis la televizor, dar arătai cu totul altfel".

— Nu-i nevoie să fii slabă, reluă Lyon.

— Pot să slăbesc, numai că trebuie să am pentru ce, răspunse ea, tristă. Nu pot să slăbesc pentru că mă pisează unii de la studio, dar pot să slăbesc dacă iubesc. Nu știu cum s-a făcut, însă când au început să zbiere la mine să mai dau jos câteva kilograme, atunci am devenit mai pofticioasă și, ca urmare, mai mîncăcioasă. Când l-am cunoscut pe Ted, însă, și m-am îndrăgostit de el, a fost suficient să-mi spună să slăbesc șapte chile și am reușit fără nici o greutate. Fiindcă am vrut, ca să-i fiu pe plac. De-aia vreau să stau aici, Lyon. Vreau să mă îndrăgostesc, să-mi găsesc și eu un tip. Mă urăsc când mă văd în oglindă.

— Neely, pe tine nu silueta te-a făcut mare, ci personalitatea pe care o ai, insistă Lyon.

Neely clătină sceptică din cap.

— îmi place să mă îmbrac frumos. Nu vreau să port tot timpul pe scenă rochia, aia neagră banală. Dar așa cum sînt, nici n-am încotro. îmi mai estompează puțin formele. Însă n-am nici un stimulent ca să slăbesc. Trebuie să-mi găsesc un tip — și atunci am să slăbeso-și o să mă plac și eu, în sfîrșit.

— Fă turneul la Hollywood, San Francisco și Londra, o îndemnă el. Restul o să vină de la sine.

Neely rămase câteva clipe pe gînduri. După care spyse:

— Bine... dacă mergi tu cu mine în locul lui George.

— Neely, dar nu se poate, nu-ți dai seama?

— Știi ce? Eu pe George nu pot să-l sufăr. Simt că-mi vine să vomit dacă o să trebuiască să mă uit la mutra lui de lună plină, de dimineață pînă seara, în fiecare zi. Nici măcar nu știe să joace rummy. Tu știi?

— Sigur. Mănînci, calule, ovăz ? Dar eu nu pot lipsi atîta timp. Anne mai are puțin și naște, cam peste o lună și jumătate.

— Oh... am uitat. Brusc, se învioră. Amînăm datele concertelor. Le fixăm pentru o perioadă ulterioară, pînă după ce se naște copilul. Oricum, nu mi-ar strica nici mie puțină odihnă.

— Nu pot s-o las pe Anne singură tocmai atunci. N-o să-i fie ușor cu un copil mic în casă.

— Anne poate veni și ea cu noi. Uite, eu am gemeni. Știu ce vorbesc. În primele luni, bebelușii se descurcă perfect cu o doică bună. Știi bine că pînă la trei luni nici măcar nu văd.

— Lasă-mă să mă mai gîndesc, răspunse el.

La Palladium n-a fost greu să schimbe data pentru mijlocul lui februarie. Însă termenele n-au putut fi modificate pentru concertele de la Los Angeles și San Francisco. Neely trebuia să susțină spectacolele de premieră de Crăciun și de Anul Nou. Lyon se strădui ca Anne să nu afle de problema asta, însă Neely îi spuse tot. Venise în vizită, să vadă noul apartament. În sfârșit, totul era pus la punct. Anne, greoaie și deformată de sarcină, dar foarte mândră de realizările ei, îi arătă lui Neely toate camerele, dar mai cu seamă dormitorul copilului.

Se așezară apoi în birou. Anne sorbea puțin vin de Xeres, iar Neely bea o bere. Începuse să ningă ușor, iar Anne aprinsese focul în cămin.

— E prima oară când facem focul, zise ea. Pune-ți o dorință, Neely.

— De ce?

— Când faci un lucru pentru prima dată, trebuie să-ți pui o dorință.

— Bine, atunci îmi doresc să naști diseară, îi spuse Neely.

— De ce? Mai am cel puțin @ lună.

— Știu, dar nu vreau să plec la Los Angeles decât dacă vine și Lyon, iar el nu vrea să meargă decât după ce se naște copilul, ca să poți veni și tu.

Anne știa câte ceva despre neînțelegerile dintre Neely și George, dar acum auzea pentru prima oară de schimbarea datelor concertelor. Ascultă explicațiile lui Neely.

— Dar nu vreau să merg la Londra nici chiar în februarie. Nu pot să las copilul singur, răspunse ea.

— Ei bravo, cum să nu poți?! replică Neely și argumentă: în faza aia nici măcar n-o să fie uman.

— Ba este deja o ființă umană, acum, în mine, replică Anne, pătimaș. De fiecare dată când îl simt că se mișcă, îl sărut în gând.

— În primele luni sînt ca niște mormoloci, Anne. Pe cuvînt! Prostiile alea, cum că îți surîde, sînt niște baliverne. Mi-a spus mie doctorul. Nu văd decât lumina și niște pete difuze de culoare. Pînă la trei luni nu te poate recunoaște, nu se uită fix la tine. O doică bună se descurcă mai bine cu un nou-născut decât mama lui.

— De cînd aștept să am copilul ăsta, Neely! Iar toată așteptarea asta a meritat, zău așa, fiindcă simt că o parte din Lyon este în mine, ceva ce noi am zămislit din dragoste. N-o să-mi las niciodată copilul singur.

— Dar ce-ai să faci dacă Lyon o să trebuiască neapărat să plece? În fond, nu poate sta toată viața înțepenit la New York!

— O să călătorim împreună, toți trei.

— Ei bine, nu vreau să plec în California fără el.

— Neely, te rog... Nu pot să stau fără Lyon de Crăciun. Iar pentru mine e prea riscantă o călătorie.

— Dar la mine nu te gîndești? o întrebă Neely. Totul numai pentru tine? Tu ai totul. Așa a fost întotdeauna. Ai ajuns să ai bani, să fii cu bărbatul pe care-l iubești, iar acum mai faci și un copil. Eu, în schimb, n-am nimic — doar muncă. Am reușit din nou să ajung vedetă, dar asta-i tot cu ce m-am ales. Și muncesc ca să-ți dau ție banii înapoi!

— Neely, nu ți-am cerut niciodată banii ăia! protestă Arme.

— Știu, dar le-am spus lui George și lui Lyon că vreau să-mi achit datoria față de tine. După concertele din California, o să primești toți banii înapoi. Până una-alta, fac bani pentru firma bărbatului tău, lucru din care profiți și tu. Se uită de jur împrejur, prin casă. Eu stau într-un nenorocit de apartament de hotel, cu bivolița aia de Christine care face pe gardianul cu mine. Sînt singură și tot ce cer este ca Lyon să meargă cu mine la Los Angeles pentru niște amărîte de zece zile. Nu pot înfrunta Hollywood-ul de una singură. E prima oară cînd calc din nou acolo. Tu îți închipui poate că nu-i mare scofală să mă întorc acolo și să știu că toți se holbează la mine și șușotesc "Uite ce grasă e!" Iar eu trebuie să rînjesc și să le cuceresc inimile. Bineînțeles că am să-i fac praf cu talentul meu, dar trebuie să mă lupt cu primele minute de înfruntare, cînd toți se miră de cum arăt. Am nevoie de cineva care să mă îmbărbăteze înainte de fiecare spectacol. Anne, am nevoie de așa ceva. Dacă nu văd în preajma mea o față prietenoasă, cred că sînt în stare să iau un Dexie sau să beau ceva tare. Acolo, la sanatoriul de nebuni, mi-au zis că în clipa în care pun în gură pastile din alea ori băutură tare, s-a terminat cu mine!

— Dacă Lyon vrea să meargă, atunci e în regulă, admise Arme.

— Astea-s palavre! Dacă pui problema așa, știi bine că n-o să vrea, se rățoi Neely.

— Nu, Neely, vorbesc serios. Din punctul meu de vedere nu-i nici o problemă, insistă Anne.

Ba trebuie să fie mai mult decît "în regulă", altfel știu că n-o să meargă. Tu trebuie să-l convingi. Altfel, să știi că n-am să -dau concertele la data fixată! Pot oricînd să fac o laringită...

Lyon refuză s-o lase singură pe Anne. în plus, îl dezgustau profund tertipurile de șantaj ale lui Neely.

— Scroafa asta grasă n-o să facă ce vrea ea din viața noastră! zise el, supărat. O fi ea importantă pentru firmă, dar nici chiar așa.

— înțeleg că sînteți deja pe punctul de a mai racola și alte mari vedete, argumentă Anne. George mi-a spus că lucrurile se mișcă foarte bine. însă totul s-ar duce de rîpă dacă Neely ar rupe contractul cu agenția voastră — lucru de care o văd în stare. Poate face chestia asta pretinzînd că nu i-a fost acordată asistența personală atunci cînd avea mai mare nevoie de așa ceva.

— Treaba ei atunci! Să plece. Dacă George și cu mine trebuie să ne croim viitorul în funcție de trăsniță asta, înseamnă că nu prea credem în noi înșine. Nu știu exact cum stau lucrurile în ceea ce-l privește pe George, dar eu personal m-am săturat să aud Iot timpul aceeași placă — iară Neely nu-i putem agăța pe ceilalți'. Poate că el își închipuie că nu are nimic de oferit unui client, dar Henry Bellamy a crezut atît de mult în mine încît m-a împrumutat cu bani ca să pot cumpăra firma. Henry Bellamy n-ar fi îngăduit niciodată ca o tipă dg soiul lui Neely O'Hara să-i dicteze lui în viață.

— Ba Helen Lawson a făcut și ea ceva cam asemănător, îi reaminti Anne.

— Pe Helen o iubea. Ceea ce este cu totul altceva. Noi am scos-o pe Neely de la naftalină. într-un el, acum ne-am achitat față de ea. Iar încrederea pe care Henry o are în mine este suficientă, în ceea ce mă privește, pentru a o lăsa pe Neely să-și ia zborul dacă are chef. Nu vreau să depind de nimeni!

A doua zi, Lyon veni acasă mai devreme decât de obicei. Avea o privire rece și furioasă. Își scoase paltonul și o privi pe Anne mai ciudat. Ea își ridică trupul masiv din fotoliu și se apucă să prepare ceva de băut. Simțea că e ceva în neregulă... că se întâmplase ceva neplăcut la birou. El luă paharul din mâna ei fără nici o vorbă.

— Probleme cu George? întrebă ea.

Lyon se așeză și luă o înghițitură bună din pahar. Apoi o privi atent.

— Spune-mi, Anne, tu ești de părere că ar trebui să mă duc cu Neely în California? Anne șovăia. Întrebarea i se părea deodată plină de subînțelesuri. Nu-i plăcea cum se uita la ea.

— Cred că n-am să nasc pînă la mijlocul lui ianuarie. Firește, nu vreau să stau fără tine de Crăciun, dar încerc să fiu obiectivă...

— Anne, învață-mă tu ce să fac, spuse el, pe același ton straniu.

— Tu trebuie să iei hotărîrea, răspunse ea. Eu am să înțeleg, indiferent ce decizi tu.

— Nu, hotărăște tu. Așa cum ai făcut în toate privințele! Spune-mi, ce greutate o să aibă copilașul nostru? Știu deja că o să fie fată, fiindcă așa ai vrut tu. E ceva ce ți-a scăpat de sub control?

— Lyon, ce vrei să spui, la ce te referi?

— Știi bine, la tine! Și la agenția "Bellamy, Bellows and Burke". Dumnezeuule, trebuie că am ajuns de rîsul tîrgului. M-a cumpărat Anne Welles ! Cred că tpată lumea știe ce s-a întîmplat. Jnsă eu, unul, abia am descoperit — mi-a spus Neely.

— Neely ?! Dar ea de unde știe?

Anne era înspăimîntată. Nu văzuse niciodată o asemenea expresie pe chipul lui Lyon. , *

— Da, trebuia să rămînă secret. Mi-a explicat Henry. Oricum, pînă la urmă tot ieșea la iveală. Toate cecurile alea pe care i le-am trimis săptămîni de-a rîndul lui Henry au fost andosate de el, după care ți le trimitea ție. Or să apară odată cu impozitele.

— Dar Neely cum de-a aflat?

— I-a spus Henry. Se pare că s-a dus la el și i-a relatat cum stau lucrurile, sperînd ca el să te convingă să mă lași să călătoresc cu ea. Țsta a fost momentul în care Henry i-a povestit totul. I-a spus că e convins că tu ai să fii de acord ca eu să fac numai ceea ce este spre binele firmei, avînd în vedere că sînt banii tăi în joc. Iar Neely de-abia a așteptat să vină la birou și să-mi spună. Firește, George a jucat teatru cum trebuia, prefăcîndu-se surprins. Dar toată lumea știa de mult, nu-i așa?

— Lyon, nimeni n-a știut nimic. Henry nu trebuia să-i spună lui Neely. Aveam de gînd să-ți spun la momentul potrivit. N^am procedat așa decât pentru că te iubesc, ca să te împiedic să te întorci în Anglia.

— Și ți-a reușit. Poți cumpăra tot ce poțefști! Așa te-a învățat Kevin Gillmore? Că totul are un preț — numai să afli suma exactă.

— Bine, dar banii mei sînt și ai tăi. Încerca să-și învingă starea de panică. N-am făcut-o decât fiindcă te iubesc. Mai mult decât orice pe lume, voiam să mă mărit cu tine și să-ți fac un copil — poți să pricepi?

— Nu. Tot ce înțeleg e că George stătea acolo, cu un aer de falsă bunătate, spunîndu-mi: "Hei, Lyon, fruntea sus ! Sîntem în aceeași situație — nevestele

noastre sînt proprietarele firmei". Numai că eu nu sînt George Bellows.  i mă jur pe Dumnezeu că, de-acum înainte firma asta trece pe primul loc. E vorba de banii tăi, iar eu am să  i-i dau înapoi până la ultima centimă. Însă acum e în joc ceva  i mai important dec t toi  banii  stia — m ndria mea  i respectul fa  de mine însumi.  i nu există dec t o singură modalitate prin care mi le pot recăpăta — dubl nd afurisita aia de investi ie a ta.

— Lyon! Se aruncă de gâtul lui, dar el rămase  eap n  i neînduplecat. Am făcut-o din dragoste. Nu poți să înțelegi?

— Nu înțeleg dec t un singur lucru — că firma "Bellamy, Bellows and Burke" o să fie cea mai mare ageri ie de impresariat artistic din orașul ăsta... din lumea întreagă! Tu mi-ai cumpărat-o, feti o,  i ai să vezi că n-ai dat banii degeaba. Am să- i dovedesc. Iar primul lucru pe care îl fac acum e să rezerv bilete de avion ca s-o duc pe porcu oara noastră de vedetă la Los Angeles. Dă-l încolo de Crăciun! Cu toată viteza înainte!

1963

Jennifer Burke veni pe lume în ziua de Anul Nou. Se născu cu două săptămîni înainte de termen, Anne  i doctorul petrec nd un ajun de Anul Nou foarte agitat. Venirea ei pe lume dură cincisprezece ore, dar c nd se născu, în sf r it, roșie  i zbier nd, Anne nu văzu ridurile  i zb rciturile de pe mutri oara ei de nou-născut, ci doar miracolul  i frumusețea vieții pl p nde zămislite în trupul ei, ceea ce o ajută să- i recapete for ele.

 i fusese ur t după plecarea lui Lyon. Deși o suna în fiecare zi din California, fisura dintre ei persista. O simțea după felul conven ional în care o alinta la telefon. Parcă o cortină de o el se lăsase între ei. Dar c nd fetița veni pe lume, stăvilarul se deschise. C nd se trezi din anestezie, Lyon  i telefona, iar ea  i spuse, aproape scuz ndu-se: "Este fetița... " El râse cu poftă. "Sînt  nc ntat! sînt mult prea bătrîn ca să mai învăț un b ie el să joace fotbal. Mi se pare mai amuzant să-mi învăț fetița să danseze- c nd o să fie domnișoară." *

C t timp a stat la spital, a sunat-b de două  i chiar de trei ori pe zi. Triumful lui Neely la Los Angeles bătuse toate recordurile, iar acum se pregătea să- i facă intrarea scenică la San Francisco. Anne se supăra foarte tare dacă se ducea în continuare cu Neely? Asta însemna numai încă trei săptămîni în plus.

— Fire te că nu, se grăbise ea să-i răspundă. Nu voia să ri te să redeschidă cumva discu ia despre firmă sau despre activitatea lui Neely. Nu acum, când totul redevenise minunat. P n  atunci, Jennifer Burke o să aibă o lună, dar am să încerc să te păstrez viu în amintirea ei, îl tachina ea.

— George zice că i-a făcut c teva fotografii Polaroid, spuse Lyon. Trimite-mi-le imediat ce se usucă.

— Tocmai  i-am trimis-o pe cea pe care i-au făcut-o la spital. Parcă ar fi un piticu  bătrîn. Dar, crede-mă, Lyon, fetița asta o să fie o frumusețe. Are părul negru — mă rog, atîtea firi oare c te are acum.

Lyon sosi la sfîrșitul lunii. Micuța Jennifer cîntărea acum patru kilograme și jumătate și zbîrciturile dispăruseră. Avea pielea trandafirie, iar Lyon murea după ea. Îi zîmbi pînă de duioșie, studiindu-i fețișoara.

— Mi-e cam teamă că seamănă cu mine, spuse el, încruntîndu-se. Anne, de ce nu te-ai concentrat mai bine? Eu aș fi vrut să fie leită maică-sa!

— Ba m-am concentrat și am reușit. Eu am vrut să semene leit cu tine.

Venise direct de la" aeroport, să le vadă pe ea și pe fetiță. Acum trebuia să se ducă la birou.

— Sărbătorim diseară, la masă, nașterea moștenitoarei, îi promise el. * -
În seara aceea, domnișoara Cuzins, doica fetiței, o ajută să-și strîngă corsetul pe talie. Nu era prea confortabil, dar, după atîtea luni în care fusese diformă, dorea ca Lyon s-o vadă din nou suplă și elegantă. Merge, își zise ea, privindu-se în oglindă. De fapt, revenise deja la greutatea normală; doar talia îi rămăsese ceva mi groasă, dar cu corsetul nici nu se observa. La urma urmei, nu trecuse decît o lună. Slavă Domnului că măcar putea face dragoste cu Lyon în seara asta. Trecuse atîta timp — tocmai din luna a șaptea. Bietul Lyon! Doctorul o avertizase că la început s-ar putea să aibă dureri, dar nu conta. Singurul lucru care avea însemnătate pentru ea era să-l țină iar în brațe pe Lyon, să-i simtă corpul lipit de al ei.

Secretara lui o sună la ora șase' Lyon era la o proiecție; Anne era de acord să se întîlnească cu el în oraș la ora șapte, la Danny's Hideaway? Închise telefonul, ușor dezamăgită. În mintea ei, se așteptase la cocteiluri acasă, după aceea la o cină liniștită, undeva departe de tumultul orașului, unde nu riscă să întîlnească la tot pasufo mulțime de cunoștințe. Îi plăcea la Danny's, dar asta însemna că o groază de lume avea să se oprească lîngă masa lor cu tot felul de discuții referitoare la afaceri. În mod normal, n-o deranjau conversațiile de genul ăsta, însă în seara asta ar fi trebuit să fie ceva mai special.

Se așeză la o masă de lîngă bar și așteptă. Se făcuse opt fără un sfert, iar ea ajunsese la al doilea whisky cînd, în sfîrșit, îl văzu pe Lyon. Era împreună cu doi dintre asistenții lui și cu Bill Mack, un regizor de televiziune.

Veni în fugă spre ea și o sărută din vîrfurile buzelor.

— Iartă-mă, te rog. Ne-am uitat la o bandă la NBC și afurisita naibii s-a rupt și a trebuit s-o derulăm de la capăt. Oh, iubito, i-ai cunoscut, nu-i așa, pe Jim Handly și pe Bud Hofif, zise el, adu-cîndu-i pe cei doi tineri lîngă masă. Și, desigur, pe Bill. Se mutară la o masă mare și discutară despre banda pe care o vizionaseră, o nouă formulă de spectacol de comedie. Din discuție, Anne deduse că pelicula îi aparținea lui Bill și că voia să semneze un contract cu "Cei trei B", așa cum începuse să fie cunoscută firma "Bellamy, Bellows and Burke" în lumea artistică. Voia să le vîndă lor spectacolul. Lyon era entuziasmat. Avea convingerea că putea stîmni interesul unor companii ca CBC sau ABC, și poate chiar să refacă show-ul, în rolul principal, de data asta, cu Joey Kling. Joey tocmai semnase și el un contract cu firma lor. Era cel mai popular actor comic al anului.

— O să joace la Palladium, cu Neely, le explică Lyon. Apropo, trebuie să pice și el aici, din clipă în clipă. I-am spus să vină să mă ia.

— Să te ia?! se întoarse Anne, surprinsă.

— Of, îngerașule, spuse el, sincer îngrijorat. Chestia asta a survenit acum trei ore. Joey pleacă la Washington, la premieră.

— Doar nu trebuie să te duci și tu cu el?

— Ba bine că nu! Neely e convinsă că mâine o să aibă spectacol de una singură acolo. Trebuie să-i explic cât de important este ca Joey să joace cu ea.

— Eu, unul, nu te invidiez deloc, comentă Bud Hoff. Lyon zîmbi.

— Neely știe că la Palladium o să trebuiască să mai împartă scena și cu alții, dar lucrul ăsta nu s-a întîmplat pînă acum în State. N-a avut decît spectacole în care a jucat de una singură. Cînd am să-i explic însă că tocmai am semnat un contract cu Joey... Neely e o fată de treabă, efectiv, dacă știi cum s-o iei.

Pleca diseară! Dîndu-și mai bine seama ce însemna asta, simțea că o ia cu amețală. Pleca diseară!

— Și cînd te întorci? îl întrebă ea.

— Peste două săptămîni. Te sun mâine, la prima oră. Poate că iei și tu avionul pentru sfîrșitul de săptămîină. Ce crezi? Micuța Jen se poate lipsi de tine cîteva zile?

— Lyon, dar e chiar musai să pleci diseară?

— Da, absolut. Inițial, n-aveam de gînd să plec decît abia mâine. Dar sînt nevoit să dau drumul la campania de publicitate pentru Joey, ceea ce înseamnă că trebuie să mă apuc deja de mâine dimineată.

Deci nu plănuișe să stea cu ea decît o singură noapte! Joey Kling vîrî capul pe ușă. Lyon îi făcu semn cu mîna.

— Ne așteaptă mașina jos! îi strigă Joey. Și am parcat prost. Lyon țâșni ân picioare.

— Semnează nota de plată ân numele firmei, Bud. Noapte bună, îngerașule — te sun mâine. Oh, Bud, condu-o tu pe Anne acasă, se poate?

Anne nu se duse la Washington la sfîrșitul săptămîinii. Domnișoara Cuzins o asigurase că nu este nici o problemă, că, firește, putea să plece. Dar Lyon nu mai aduse subiectul în discuție. Iar vineri îi spuse doar : "Te sun mîine, la aceeași oră".

— De ce nu-ți iei inima în dinți să afli ce se întîmplă? o întrebă Henry.

Arme se uita țintă la cana de cafea, de parcă s-ar fi așteptat să găsească cine știe ce răspuns miraculos în zaful de pe fund.

— Fiindcă, în esență, nu s-aîntîmplat nimic, răspunse ea. Doar că, imperceptibil, totul s-a schimbat.

Henry Bellamy oftă. Anne era palidă și mult prea slabă. I se păruse de-a dreptul disperată cînd îl sunase și îi ceruse s-o ducă la masă undeva, în oraș. Îi era teamă de întrebările pe care i le-ar putea pune Anne.

— Henry, fetița a făcut trei luni. Lyon a petrecut exact patru zile cu ea. Una între California și Washington și trei între Washington și Londra. E deja de o lună la Londra. Neely e senzațională. Știu că lumea o reține acolo, dar nu vād de ce trebuie să mai stea și el!

— Și George ce spune? Anne surise.

— Vechea poveste. Că Neely nu vrea să stea singură acolo. Că Lyon e ca un zeu pentru ea, singurul om de care ascultă. Și că spectacolele ei aduc o groază de bani agenției.

Henry zîmbi amar.

— Asta înseamnă să ai succes ca impresar. Nevasta e întotdeauna cea care suferă.

— Bine, dar acum au deja multe vedete de marcă. Firma prosperă. Cît timp o să trebuiască s-o mai dădăcească așa pe Neely? Mie mi se pare că acum se simte perfect. Cred că poate să se țină deja și singură pe propriile-i picioare.

— Arine, sînt și ei mai la început. Toată lumea e cu ochii pe ei. George n-a fost niciodată prea electrizant în relațiile cu oamenii. Oh, da, este extraordinar de bun ca om de afaceri, dar Lyon rămîne tipul cu șarm și personalitate. Și să știi că mereu o să existe cîte o Neely pe care să fie nevoit s-o cocoloșească așa. Trebuie să te obișnuiești pînă la urmă cu ideea asta.

— Adică să duc o viață ca asta?

— Pe măsură ce trece timpul, n-o să ți se mai pară așa de greu.

— Ba nu, eu n-am să mă pot obișnui cu așa ceva! Henry rămase tăcut cîteva clipe, după care îi spuse:

— Anne, nu poți avea totul. Ți-am văzut apartamentul. O casă ca asta costă bani, știi și tu. Iar Lyon e genul de om care nu se lasă întreținut.

— Henry, dar de ce nu-mi propune să vin și eu la Londra? Henry își studia atent degetele.

— Anne, tu n-ai fost niciodată în străinătate. Poate că îdeea lui e că i-ar plăcea să te plimbe el însuși peste tot. Dar ziua întreagă este ținut la teatru. Nu te-ar amuza cine știe ce să stai degeaba pe lîngă el.

— Dacă mi-ar explica și el așa, aș înțelege. Și aș accepta situația. Aș colinda orașul... m-aș duce la spectacole. Numai să-l văd și să fiu cu el, cît de puțin.

— Las-o așa. Trebuie să se întoarcă din zi în zi.

— Vine peste o săptămînă. Și după aia? Cine știe pe unde o să mai aibă Neely angajamente. Și iar o să plece.

— Rezolvă fiecare problemă la timpul ei, îi sugeră Henry.

Lyon se întoarse după zece zile. Dar nu putea rămîne cu ea decît o săptămînă. Neely urma să toarne un film în Europa. Filmările trebuiau să aibă loc în Franța și în Italia, cu o distribuție de excepție.

— Să știi că nu cîștigă cine știe ce bani din chestia asta, îi explică el, dar va putea dovedi Hollywood-ului și televiziunii că este o persoană pe care te poți baza, fiindcă am de gînd ca filmul să fie terminat înainte de termen.

— Lyon, ia-mă și pe mine, îi ceru ea dintr-o dată.

— Nu ține.

— De ce?

— Știi bine că Neely poate fi ca un monstru cînd o apucă. La Londra a avut un succes amețitor. Habar n-ai ce-nseamnă să dai lovitura acolo. Publicul e de o lealitate incredibilă. Cînd merge pe stradă, lumea îi scandează numele și stă ore în șir la coadă, numai s-o zărească în fugă. Doi tipi de la firma lui-Johnson Harris au venit pînă acolo cu avionul ca să-i prezinte o ofertă de televiziune. Toată lumea încearcă să pună mîna pe ea. Iar chestia asta i se urcă la cap.

— Dar trebuie să vă rămînă leală ție și lui George — voi ați salvat-o din anonim.

— Ți-a plătit deja toate datoriile pe care le avea față de firmă și față de tine. Acum aduce bani — bani pentru noi. S-a schimbat macazul. Socotește că noi sîntem cei care trebuie să-i fim recunoscători.

— Dar ce-are asta de-a face cu faptul că aș veni și* eu?

— Ar crea un fel de agitație, ceea ce lui Neely i-ar dispăcea profund.

— Cum așa?! Doar sînt soția ta. Și cea mai bună prietenă a ei. Cum s-o deranjeze prezența mea?

— A ajuns din nou o forță, și e conștientă de asta. Nu uita, a fost de acord să împartă scena cu Joey Kling, ceea ce ne-a permis să-i obținem lui Joey un mare contract la TV pentru sezonul următor. E vorba de o sută cincizeci de mii de dolari pe săptămîină, iar noi sîntem impresarii. Asta înseamnă cincisprezece mii de dolari pe săptămîină, timp de treizeci și nouă de săptămîni. Iar Neely e direct "răspunzătoare" pentru isprava asta. La anul o să-i obținem lui Neely un angajament special — o dată pe lună, la prețul de două sute de mii de dolari. Așa că acum totul se învîrte înjurai ei. Dacă ai veni și tu, firește că ar trebui să-mi împart timpul. Aș vrea să-ți arăt Parisul, Roma — aș vrea să stau cu tine. Ceea ce ar însemna s-o neglijez pe Neely. Te rog, iubito, înțelege-mă. Peste un an am să-ți pot rambursa împrumutul pe care l-ai investit în firmă. Deocamdată însă,, Neely e baza "Celor trei B", așa că trebuie s-o tratăm cu mare atenție.

— Sînt sigură că pe Neely n-ar deranja-o dacă aș veni și eu. Ea a fost cea care mi-a spus că nu-i nici o problemă dacă o las singură cu doica pe aia mică și plec într-o călătorie.

- — Neely e... în fine, e altfel acum. Nu se gîndește decît la propria ei persoană. Trebuie să înțelegi situația, Anne. N-ai fost niciodată prin preajma ei cînd i-a mers din plin. Întotdeauna a dat fuga la tine cînd avea necazuri. Cînd are probleme, devine umană

— acum, însă, e imposibilă. Trebuie să stau mereu cu ochii pe ea, să nu se poarte urît cu oamenii, să fie punctuală. Și-a recăpătat sentimentul puterii. Ba chiar a început iar să facă fițe. Din fericire, pot s-o stăpînesc și să sperăm că am să reușesc și în continuare, însă trebuie să-i dedic tot timpul meu.

Următoarele, trei-luni i se pîrură Armei insuportabile. Își petrecea atît de mult timp cu micuța Jennifer încît doica începuse să se plîngă că se simte inutilă. Soseau mereu vești despre nemaipomenitele succese repurtate de Neely în străinătate. Lyon îi scria sporadic și înții telefona o dată pe săptămîină. Filmul mergea extraordinar de bine, deși fuseseră nevoiți să toarne din nou începutul, deoarece Neely slăbise foarte mult. Lyon spera să vină acasă la sfîrșitul lui iunie. Trecu apoi o săptămîină fără să primească nici un semn de la el.

Ceru o convorbire telefonică transatlantică pe data de 4 iulie. Centralista de la "George V" o anunță că Lyon părăsise hotelul exact cu o săptămîină în urmă. Nu, nu lăsase nici un fel de adresă unde ar putea fi contactat. Funcționara presupunea că se întorsese în Statele Unite. Da, domnișoara O'Hara plecase și ea odată cu el. Arme era uluită. Să fi plecat înapoi cu vaporul? Dar de ce, dacă de-abia aștepta să le vadă pe ea și pe fetiță? Îi telefona lui George. I se păru cam evaziv. Da, Lyon și Neely ar fi trebuit să se întoarcă; nu, nu mai vorbise de cinci zile cu ei.

în seara respectivă se lungise în pat, încercînd să privească la televizor. Dar nu o interesa nimic. În cele din urmă închise aparatul și se apucă să frunzărească ziarele de dimineață. Brusc, un articol îi atrase atenția ca o firmă de neon.

Cît de mult poate face o celebră cîntăreață, cu o aură deja legendară, care a reușit o fenomenală relansare, pentru noua ei dragoste? A slăbit și și-a recăpătat chiar și silueta. Însă e foarte posibil ca povestea de dragoste a acestei vedete să se termine prost. Fiindcă marea ei dragoste este chiar impresarul ei artistic, care este însurat cu o frumusețe renumită a micului ecran.

I se întoarce stomacul pe dos. Nu se putea să fie adevărat! Și totuși Lyon îi spusese că Neely slăbise enorm. Simțea că i se face rău, că mai are puțin și leșină. Ia stai nițel, își zise ea. Bun, se prea poate ca Neely să se fi îndrăgostit de Lyon. Nici nu ar fi greu. Dar asta nu însemna neapărat că și Lyon ține la ea. Foarte posibil ca Lyon s-o țină la distanță. Poate că își dăduse seama de la bun început că se putea ajunge la așa ceva. Așa s-ar explica și reținerea lui vizavi de ideea ca Anne să meargă cu ei în Europa. Încearca probabil s-o protejeze. Bietul Lyon, probabil că trecea prin clipe oribile... Dar unde o fi acum?

Puse mîna pe telefon și, urmîndu-și primul impuls, comandă o convorbire telefonică în California, la Beverly Hills Hotel. În sinea ei, se ruga să se fi înșelat. Auzi vocea centralistei la capătul firului. Da, domnul Burke locuia la ea în hotel, venise în urmă cu trei zile. Nu, nu era acasă. Da, și domnișoara O'Hara locuia tot la ea. Nu răspundea nimeni nici în camera ei. În California era ora nouă — doamna dorea să încerce mai tîrziu? Anne anulă convorbirea și se prăbuși în perne. Era în California de trei zile! Și nici măcar n-o sunase! Își puse la repezeală niște pantaloni comozi și ieși afară, în noapte.

Henry îi deschise ușa după ce Anne așteptă mult timp.

— Iisuse, ce s-a întîmplat? Întrebă el somnoros. Legîndu-și cordonul halatului, o conduse în salon. Aprinse luminile și o invită să ia loc.

— Stai jos. Despre ce-i vorba? Anne era isterizată.

— Ai văzut și tu! făcu ea, arătînd spre ziarele aruncate pe jos. Henry, nu face pe prostul cu mine. Adineauri am aflat că Lyon s-a întors deja de cîteva zile. E în California, cu Neely. Și nici măcar nu mi-a telefonat!

— Ce-ar fi să bem ceva? sugeră el.

— Henry... ajută-mă! Se prăbuși pe un fotoliu și începu să plîngă.

Calm, Henry îi prepară un whisky și o servi.

— Acum, hai să lăsăm nervii deoparte și să analizăm lucid situația. Vrei să-ți salvezi căsnicia, așa-i?

— Deci și tu crezi că-i adevărat?!

— Sigur că da. Știu deja de o bună bucată de vreme.

Arme nu izbutea să mai scoată nici un cuvînt. Se holba uluită la el, simțînd că și ultimul ei prieten o trădase.

— Acum vino-ți în fire! insistă el. Așa a fost să fie. Ai mai multe alternative. Unu: poți să rupi, păstrîndu-ți intactă mîndria. Sau, doi: dacă vrei neapărat să-l recîștigi și ai suficientă tărie s-o faci, treci la atac și adu-l înapoi.

— Nu pot trăi fără Lyon, spuse ea printre hohote de plîns.

— Atunci începe prin a-ți recăpăta sîngele rece. Dacă te apuci să-i faci scene, îl arunci exact în brațele lui Neely.

— Dar e grasă ca un porc. Cum să țină la ea?!

— Nu mai e, replică el, istovit. M-am întors aseară din California. Am dat de Neely și Lyon la Chasens. Neely arată splendid. Cred că n-are nici cincizeci de chile.

— Neely ?

— Uite ce poate face dragostea, cred că asta-i explicația. Cînd a fost prima oară la Los Angeles, a slăbit cam cinci kilograme, poate că încă vreo cinci la Frisco și Washington, iar cele trei luni petrecute în Europa au desăvârșit restul. Mai că nu pune nimic în gură. Am studiat-o cu atenție. Ai senzația că din clipă în clipă se poate risipi ca un vârtej de fum. Dar e nebună după Lyon. Nu-l scapă din ochi nici o clipă — se agață tot timpul de el... Arme își îngropa fața în mîini.

— Henry, încetează! Ce vrei cu mine — să mă omori?

— Nu, încerc să te fac să pricepi realitatea. Dacă știi cum stau lucrurile, poți să și lupți cum trebuie. Orice surpriză te poate doborî. Așa că e mai bine să spunem lucrurilor pe nume. Hai — scrișnește din dinți! Acum i-ăcum — bomba bombelor, nu s-ar zice că Lyon o respinge...

— Nu... nu... gemu Arme.

— Acum gata cu istericalele! Să ne gîndim mai bine ce-i de făcut.

Se uită la el uluită, nevenindu-i să creadă.

— Henry, ai înnebunit?! S-a terminat, gata! El ridică din umeri.

— Bine. Mă ocup eu de divorț. Lyon o să trebuiască să plătească o pensie enormă, plus întreținerea și educația fetei. Sînt sigur că o să accepte totul. .

Arme începu să plîngă și mai tare

— Nu... nu... Nu vreau să renunț la el.

— Atunci vino-ți în fire. Bea-ți whiskyul ăla și hai să ne gîndim ce putem face. Nu ești nici prima și nici ultima femeie pe care o înșeală bărbatul. Trebuie doar să cîntărești ce este mai important pentru tine — Lyon sau mîndria ta.

— Dar n-o să mai fie niciodată ca înainte...

— Nu, asta nu. S-a dus o parte din poezie. Dar ai să-l ai pe el. Și, din cîte te cunosc eu, mai bine o fărîmă de Lyon decît fără Lyon deloc.

— Henry, dar el cum o să mă mai respecte, știind că eu am trecut cu vederea chestia asta?

— Tocmai asta-i poanta, replică el, agasat. Nu trebuie să afle niciodată că tu știi. Dacă află, nu-ți rămîne decît să-ți faci bagajele. Exact asta urmărește și Neely. Știi... Lyon a căzut în chestia asta complet nevinovat. Lucrul ăsta trebuie să-l pricepi bine. Povestea este destul de tentantă pentru un tip ca el, iar momentul a fost foarte potrivit. Lyon avea nevoie de așa ceva pentru mîndria lui. E un individ creator, Anne. Xre senzația că tu l-ai împins pe calea scrisului, după care l-ai păcălit cu noua carieră. Ceea ce-i o tîmpenie — dacă avea meseria asta în sînge, nimeni și nimic nu-l putea opri pînă la urmă. Acum însă, creează iar. Dintr-o masă dezgustătoare de carne, a modelat o vedetă suplă, emoționantă, un star care pare să depindă întru totul de el, pînă și pentru aerul pe care-l respiră. Nu mai e doar un simplu impresar — e creator. Se simte mai mare și mai important decît o biată

ființă umană. Are sentimentul unei mari puteri. Și el nu e omul care să reziste unei asemenea tentații. Ea e neajutorată... ca o cobră, dar el n-o vede așa. În ochii lui Lyon,- tu ești cea puternică, femeia bogată, realizată — modelul unui fel de Svengali. În realitate, Anne, nu ești nici pe jumătate la fel de puternică și de tare ca Neely — femeile de genul ei sînt indestructibile —, dar, cu calmul și cu stăpînirea de sine pe care le afișezi, îl faci pe Lyon să se simtă mai puțin bărbat în prezența ta decît se întîmplă cînd e cu Neely. Are probabil senzația că, -într-un fel, l-ai castrat — și nu o dată, ci de două ori. Prima oară cînd ai refuzat să renunți la un oraș pentru el, iar acum cumpărîndu-i agenția de impresariat.

— Ce bine era dacă nu-i spuneai lui Neely, gemu ea.

— Asta a fost la sfîrșitul lui decembrie. Voi doi erați fericiți, iar Neely era cea mai bună prietenă a ta — sau cel puțin eu așa credeam. A venit la mine fiindcă știa că tu ai să îți seama de ceea ce-ți spun. Voia "ca eu să te conving să pleci și tu în călătorie după nașterea fetei. A plîns, s-a jurat că nu pleacă fără" Lyon, s-a ambalat... Zicea că degeaba îți explică ție omul ceva logic, fiindcă tot nu te interesează, milionară cum ești, și nici nu-ți pasă de soarta agenției, dorindu-ți probabil ca Lyon să se retragă. De aceea i-am explicat că reprezentarea ei era complet eronată, că era vorba de banii tăi. De fapt, oricum voiam să-i spun lui Lyon, în scurtă vreme. De unde să știu eu că tocmai Neely avea să folosească informația asta împotriva ta? Iisuse, nici nu-ți poți imagina măcar de cîte ori mi-a repetat că ție îți datorează viața, că tu ai salvat-o... Tu ai vîrît-o în Hit the Sky, punîndu-l pe Lyon să intervină pentru ea. Tu ai vorbit cu Gil Case ca s-o pună pe ea în locul lui Terry King. Tu i-ai plătit spitalizarea la Haven Manor. În viața mea nu mi-ar fi putut trece prin cap că Neely ar fi capabilă să-ți facă vreun rău, ca să nu mai vorbim că nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar putea să se dea la Lyon. Mare greșeală din partea mea, dar am avut cele mai bune intenții. Acum nu-ți rămîne decît să privești lucrurile așa cum se prezintă. Cu tine. Lyon nu s-a simțit ca un bărbat în toată puterea cuvîntului — după care apare Neely și îl suie pe un pedestal. N-ai decît să aștepti ca soclul să se dărîme.

— Cum? imploră ea un răspuns.

— Fiind mereu atentă. Nu mai face pe bunul Dumnezeu și fii și tu femeie, măcar o vreme. Lasă să iasă la iveală cobra din Neely. Lyon nu e prost. Făcu o pauză. Știi, chestia asta cu tine și cu Lyon a pornit strîmb de la început. Dar tu l-ai vrut-eu orice preț pe el. Uite, acum îl ai. Și ați trecut prin multe amîndoi, pentru ca acum să-i dai cu piciorul fără să-ți pese. Trebuie să joci teatru și să te porți de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. N-d să-ți fie ușor — ba, de fapt, vor fi momente cînd ți se va părea aproape imposibil s-o faci, fiindcă treaba asta cu Neely o să devină.și mai pătimașă, pînă atinge apogeul, pentru ca abia după aceea să înceapă să se mai răcească. Dar dacă reușești să rezisti, roata o să se întoarcă. Iar Lyori o să ajungă s-o urască. Neely o să ajungă să-l castreze, așa cum face cu toți bărbații. Dacă l-ai auzi pe Ted Casablanca ce povestește despre ea! La început e numai miere și zahăr, dar, ca toate vedetele, pe dedesubt e din oțel de cea mai bună marcă. Cu timpul, dacă suportți șocurile ce vor veni, tu ai să ajungi în ochii lui femeia blîndă pe care a nedreptățit-o ; îl va cuprinde dorința să te ocrotească, izvorîită în bună măsură dintr-

un sentiment de vinovăție față de tine. Până atunci, căsnicia voastră o să fie puțin cam terfelită și s-ar putea ca nici măcar tu să nu mai ai chef de el —, dar, oricum, o să vină înapoi la tine. E un război al nervilor, pe care cred însă că ești în stare să-l duci. ,

— Am să încerc, acceptă ea, sleită. Henry... lumea s-a prăbușit în jurul meu. S-ar putea ca în seara asta să iau prima oară o păpușă.

— O ce?

— Un Seconal, zîmbi ea stins. Așa le-au botezat Jennifer și Neely — păpuși. N-am luat nici una pînă acum, dar cred că în seara asta merit și eu o pastilufă. Mă întreb însă unde am să găsesc la ora asta...

Henry se duse la dulăpiorul cu medicamente și se întoarse cu un flacon.

— Poftim, ai aici pentru două luni. Am scos să iau și eu una. Anne surise abătută. .

— Și tu?

— De douăzeci de ani! Utilaj indispensabil într-o meserie ca asta. Ia o pastilă și culcă-te. Nu fuma. Dacă n-ai mai luat pînă acum, o să-și facă repede efectul.

Anne luă sticluța și plecă. Își simțea picioarele ca de plumb, iar pe tot drumul pe care-l făcu spre casă cu un taxi i se perindară ' prin fața ochilor nenumărate scene sfîșietoare, avîndu-i ca protagoniști pe Lyon și Neely.

Ajunsă acasă, se duse în baie și rămase o vreme cu flaconul în mînă. Era plin cu capsule roșii, lucioase. Le scoase și le numără. Șaizeci și cinci. Henry avea multă încredere în ea. De ce nu, în fond? Doar nu avea de gînd să-și pună capăt zilelor! Fetița are nevoie de ea, iar soțul — trebuia să se întoarcă la casa lui. Nu dorea decît cîteva ore de evadare, cîteva ore în care să uite de coșmarul ăsta care năvălise în existența lor pe neașteptate. Înghiți o pastilă. "Gata, păpușico, ia să vedem dacă ești afit de bună pe cît se spune". Se băgă în pat și luă din nou zierele pe care le aruncase pe podea. Începu să citească, dar după vreo zece minute rîndurile începură să-i joace în fața ochilor. Era fantastic... își simțea capul ușor... ținea pleoapele strînse... Da, era într-adevăr o păpușă... simțea că adoarme. Miine avea să se gîndească mai bine la toate.

Lyon sosi după o săptămînă. Îi spuse că aleseseră traseul polar și se opriseră mai întîi în California. Ea se prefăcu surprinsă. El o privi oarecum neîncrezător.

— Cum adică, nu știi că am fost la Los Angeles?

— De unde să știu?! se miră ea. Am presupus că ai mai fost reținut pentru o vreme în Europa.

Lyon se întoarse cu spatele, dar nu suficient de repede pentru ca ea să nu observe uimirea din ochii lui. El se așteptase să aibă parte de un scandal, se pregătise să-i ofere tot felul de explicații — dar descoperirea ceva la care nu se așteptase nicicum. Cînară la The Colony, după care își petrecură prima seară singuri, acasă. Arme se arată tandră și devotată cînd făcură dragoste. Dar îi venea greu ; simțea nevoia să-l zgîrie, să-l lase urme prin care să dovedească lumii întregi că el îi aparține. O chinuiau tot felul de imagini, în care Lyon se afla în pat cu Neely, dar reuși să-și alunge aceste obsesii și să-i răspundă cu pasiune la îmbrățișări.

Petrecură cinci zile minunate împreună. Mai că începuse să creadă că, de fapt, nu se întâmplase nimic, că orice ar fi fost era acum de domeniul trecutului. Apoi sosi Neely. Semnase un contract pentru zece luni de spectacole speciale la televiziune, iar înregistrările" urmau să înceapă în august, întrucît primul shbw fusese programat pentru luna septembrie. Îi mai rămînea totuși jumătate din luna iulie, timp în care nu avea nimic de făcut, așa că veni și ea la New York, grijulie să nu se plictisească.

Era într-o joi. Anne nu știa că Neely se află la New York. Ea și Lyon aveau bilete la teatru, iar după aceea urmau să se ducă la Copa — o întâlnire cu impresarul unui nou cîntăreț. Cam toți impresarii din oraș se străduiau să aranjeze lucrurile în așa fel încît clienții lor să apară, ca invitați, în spectacolele lui Neely.

Secretara lui Lyon telefona la ora cinci. Domnul Burke fusese reținut la o ședință cu sponsorii, așa că nu mai putea ajunge la teatru. Îl trimitea pe Bud Hoff's-o însoțească pe doamna. Venea și el mai tîrziu la Copa.

Annei nici nu-i trecu prin minte că s-ar fi putut întâmpla ceva. Se jucă bucuroasă cu fetița, făcu o baie bună și se îmbrăcă cu grijă. Bud veni s-o ducă la teatru. Se duseră apoi la Copa, unde îi aștepta impresarul, care reținuse o masă la balcon. Anne îi explică acestuia că Lyon fusese reținut, dar că avea să sosească, negreșit, mai tîrziu. Omul se grăbi să încuviințeze.

— Mi-era mie teamă că o să se încurce lucrurile astăzi, cu venirea lui Neely. Anne simți sîngele urcîndu-i în obraji, dar reuși să suridă impecabil.

— Oh, da... așa e. La cît a venit Neely, Bud? întrebă ea, străduindu-se să dea impresia că vestea n-o luase prin surprindere.

Bud nu prea era la largul lui.

— Cam pe la prînz, cred. Oricum, atunci a sunat prima oară. Anne comandă ceva de băut.

— Bietul Lyon! Și el care spera ca Neely să-și petreacă timpul cu băieții ei, în Arizona. Sesizase un schimb de priviri între Bud și impresar — sau doar i se păruse? Cîți oameni cunoșteau de fapt adevărul?

Își impuse să urmărească spectacolul și făcu comentarii favorabile la adresa cîntărețului. Scaunul gol pe care ar fi trebuit să șadă Lyon o sfida parcă. Zîmbetul nu i se mai dezlipea de pe buze și îl scuza, ca o soție iubitoare, față de toată lumea. Observa cît de dezamăgit era impresarul, dar supărarea lui nici nu se compara cu suferința ei.

— Probabil că a intervenit vreo problemă cu spectacolul lui Neely — ea se bazează enorm pe Lyon. Cred că-i pare îngrozitor de rău că n-a văzut show-ul, dar, Bud, o să-i faci o relatare completă, nu-i așa?

Firește că da... Din nou i se păru că cei doi bărbați schimbă priviri grele de subînțeleșuri.

Bud o conduse acasă la trei dimineața. Știa că Lyon nu venise. Intră în vîrfurile picioarelor în camera fetiței, o sărută binișor și o înveli cu grijă. Scumpetea, scumpetea de Jennifer, micuța, avea părul negru și ochii albaștri ai lui taică-său. Ce frumoasă era! I se puse un nod în gît și o podidiră lacrimile. Nu — trebuia să fie

calmă cînd se întorcea Lyon. Fără lacrimi. Trebuia să înghită orice poveste i-ar turna el.

La ora cinci dimineața, Anne intră tiptil în salon. Poate că venise și nu voia s-o deranjeze. Poate că dormea pe canapea, în birou. Dar nu era nimeni. Of, Lyon, de ce? Neely — cum de-ai putut să-mi faci așa ceva? Se duse la baie și luă o pastilă roșie — luase una în fiecare seară, timp de o săptămîină, pînă ce se întorsese Lyon. Avea senzația că numai datorită lor rămăsese întregă la minte. Dar de la revenirea lui Lyon nu mai luase nici una. Și acum, uite că iar încep, se gîndi ea. Slavă Domnului că am iubițelele astea de păpuși roșii. Noaptea par mai suportabile, zilele trec mai ușor — avea fetița, iar de obicei lua masa cu Henry sau cu diferite cunoștințe.

Știa o mulțime de femei care luau prînzul la "21" sau The Little Club, femei la fel de dornice să-și umple ziua, neveste ale asistenților lui Lyon sau ale regizorilor ori clienților. Dar, după Neely și Jennifer, nu mai reușise să se apropie de nimeni în aceeași măsură. Prietenii între fete se cimentează la prima tinerețe. După trezeci de ani — te împrietenești mai greu, ai de împărțit mai puține speranțe, vise și năzuințe. Oricum, găsea întotdeauna pe cineva cu care să-și umple după-amiezele, să prînzească sau să meargă la cumpărături. Noaptea însă, lucrurile erau mai complicate! Mult după ce micuța Jennifer și domnișoara Cuzins adormeau, ea ședea tot trează, se gîndea la Lyon, îi vedea parcă chipul, zîmbetul — și și-l imagina cu Neely. Cînd simțea că nu mai suportă, căuta alinarea sub forma unei credincioase păpuși roșii. În scurt timp, somnul fără vise îi ștergea din minte imaginea lui Neely și a lui Lyon.

Acum se lungise în pat și se întreba cît timp avea oare Neely de gînd să stea. Slavă Domnului, pastila își făcea efectul...

Habar n-avea cît dormise, dar era vag-conștientă de prezența lui Lyon, de mișcărilor lui înăbușite prin cameră. Deschise ochii cu greu... se făcuse ziuă. Lyon intrase la baie.

— Lyon! Se ridică în capul oaselor. Se uită la ceas — ora opt! Oare abia venise? îi văzu costumul aruncat pe fotoliu.

Lyon ieși din baie, în slip, și îi zîmbi.

— Iartă-mă dacă te-am trezit.

— Dar cît e ceasul?

— Opt. Mă îmbrac. Traversă încăperea și se așeză repede pe patul neatins, ca să ascundă că de fapt nu dormise acolo. Se prefăcea că venise mult mai devreme.

— La ce oră te-ai culcat? o întrebă el, degajat, în timp ce se încălța.

— Cam pe la trei, minți ea. Lua-o-ar naiba de pastilă — se simțea buimacă.

— Eu am venit pe la patru, minți și el, dezinvolt. Dormeai buștean. Arme se rezemă de perne.

— A venit Neely, adăugă el, punîndu-și o cămașă curată. .

— Știu, mi-a spus Bud.

Era conștientă că Lyon îi urmărea reacțiile. Ținea ochii închiși.

— A venit și ea laîntîlnirea cu sponsorii. Neely vrea să facă unele schimbări, așa că sînt ceva probleme de pus la punct. Vrea mai multe instrumente cu coarde în

orchestră, asta pe spezele lor, și insistă ca rețeaua de televiziune să suporte jumătate din toate costurile sub limită. A fost nevoie de ore întregi ca să ajungem la o înțelegere.

— Până la opt dimineața? Ședea în continuare cu ochii închiși.

— Pe urmă m-am dus la cină cu sponsorii, târziu. A trebuit să-i consolez, să-i împac

— iar Ted Kelly ăla... știi bine ce mUlt bea. Oh, așa-i, nu-l cunoști. El e cu

agenția. Am stat cu el la P.J.'s până la trei și jumătate, încercînd să-l mai potolesc.

Am vrut să te sun la Copa, dar însemna să vină și el după noi, or era mult prea beat, așa că am preferat să-l cocoloșesc acolo. Bine că la P.J.'s se închide la patru. Am venit direct acasă.

Of, Doamne, nu mai suport, se gîndea Arme. îmi vine să urlu. Dar își mușcă buzele și nu scoase nici un sunet.

— Te-ai trezit, iubito? Cum ea dădu încet din cap, el zîmbi și-i spuse: Cred că te-ai cam distrat și tu dacă ești așa de frîntă acum... Apropo, diseară aranjează-ți ceva cu prietenele. Eu trebuie să mă duc cu Neely și cu niște tipi de la agenție la Village, să vedem nu știu ce spectacol. Acum se trezise de-a binelea.

— Nu pot să merg și eu?

— A, nu ți-ar plăcea deloc, răspunse el repede. Și e treabă de afaceri. Nimeni nu-și aduce nevasta. Dacă ai veni și tu, treaba ar căpăta o conotație socială și toți ar începe să-și aducă și ei nevestele, ceea ce ar însemna să facem de fapt o mare petrecere. N-ai cum să fii mobil și să te deplasezi prompt de colo-colo dacă ai un anturaj după tine.

— Bine, dar Neely merge! argumentă ea. Lyon păru surprins.

— Normal că merge. E vorba de spectacolul ei. Trebuie să-și dea acordul pentru tot ce va fi în show-ul ăsta. Apoi zîmbi și adăugă: O aud pe Jennifer. Jur că parcă zice "tati". Cred că mă duc să-mi iau micul dejun cu frumusețea noastră mică. Hai, dormi mai departe.

Nu-l mai văzu cinci nopți la rînd, deși îl auzi de fiecare dată dimineața, cînd venea să se schimbe. Uneori se trezea și se prefăcea că-l crede cînd îi spunea că tocmai se sculase și el. Avea grijă, cînd venea, să mototolească așternutul, prezentîndu-i de fiecare dată scuze temeinice — alte spectacole de vizionat, ședințe cu agenția de impresariat, înregistrări cu Neely, audieri ale cîntecelor lui Neely pentru un nou album. Și, în fiecare seară, își lua pastila roșie și se cufunda în uitarea salvatoare. În a șase zi, Arme se confruntă cu o nouă criză. Lyon tocmai plecase. După cum pretinsese el, fusese în oraș cu Ted Kelly, din nou. Numai ei doi. Anne se prefăcuse, iarăși, cum că-l crede și înghițise și povestea asta, iar acum se afundase iar în perne. Dar nu mai putea să doarmă. Se duse la baie și mai luă o pastilă roșie. Se trezi la ora unu, la prînz. Sună și chemă fata în casă, spunîndu-i că nu se simte bine, că vrea niște cafea și pîine prăjită, la pat. Fata îi aduse tava cu mîncare și ziarele de după-amiază. Cu gesturi leneșe, Anne despături un ziar și văzu uluită o fotografie a lui Lyon cu Neely. "Domnișoara Neely O'Hara dansînd la El Morocco cu impresarul ei, domnul Lyon Burke."

Neely arăta bine. Tresări, dîndu-și seama că, de fapt, n-o mai văzuse pe Neely... de cît timp oare? Dinainte de nașterea fetei — poate de vreo opt-nouă luni. Neely

nici nu încerca măcar să ascundă că avea o aventură cu Lyon. Nu, era clar — după felul cum arăta, radioasă, zîmbind și uitîndu-se în ochii lui Lyon. Iar el, la rîndul lui) părea de asemenea fericit. Of, Doamne, și acum ce mai urmează? îl prinsese cu minciuna. Măcar de nu i-ar fi spus că fusese cu Ted Kelly. îl sună pe Henry.

— Aruncă ziarul ăla! îi zise el. Nu i-l pune în față. E posibil ca tu să nici nu-l fi văzut, nu?!

— Henry, nu mai pot continua așa, suspină ea. Nu mai pot....

— Haide, Anne, treci pe la mine, o pofti el. Vino să stăm de vorbă.

Henry măsura camera în lung și-n lat.

— Recunosc că e greu, spuse el. Nu mi-am imaginat că Lyon o să se aprindă așa de tare. Credeam că e doar o aventură pe timpul turneului. M-am gîndit că ai să te simți singură, dar nu mi-ă trecut prin cap că o s-o faci așa, sub nasul tău.

— Ce să mă fac? Cred că am ajuns de rîsul lumii. Nici nu mai îmi vine să ies la prînz undeva. Nu mai departe de ieri le spuneam că Lyon abia așteaptă ca Neely să se întoarcă în California, că nu poate să sufere să facă tot timpul pe dădaca. Am afirmat asta de față cu trei femei, la prînz — și știu bine că s-au strîmbat, ironice. Nu mai pot nici măcar să salvez aparențele, conchise ea, luînd ziarul.

— Vrei să-l sun eu pe Lyon? o întrebă el. Să-i vorbesc prietenește, fără să-i spun că ești aici... să vedem ce reușesc eu?

Anne clătină din cap.

— Lyon și-ar da seama. Știe că numai în tine am încredere. Brusc, Henry întinse mîna după telefon.

— Ce faci?! se repezi ea.

— O sun pe Neely, răspuse el. Am să mă prefac că vreau să-i dau niște sfaturi care i-ar putea fi foarte utile. Du-te în dormitor și ascultă la celălalt aparat.

Henry pierdu cîteva minute complimentînd-o pe Neely pentru silueta ei rîminată, pentru fantasticele ei succese. După care trecu la atac:

— Neely, am văzut ziarul de după-amiază. Ce dracu' mai e și chestia asta cu Lyon Burke?

Armei nu-i plăcu expresia de pe fața lui. Se duse în dormitor și ridică binișor receptorul celui de-al doilea aparat. Neely era cea care vorbea:

— Uite ce e, Henry țin mult la tine, dar nu-ți băga nasul.

— Neely, zise el calm. Nu-mi pasă ce simți — chiar dacă socotești că nu-i datorezi Annei un minimum de loialitate, rămîne oricum imaginea ta publică pe care trebuie s-o protejezi. Toată lumea știe că Lyon e însurat cu Arme. Pînă acum n-au fost decît cîteva aluzii voalate, la rubricile mondene, dar asta... în fond, poți fi sigură că sponsorii tăi n-au nevoie de un asemenea scandal, iar Lyon trăiește cu Arme.

— Pe dracu'! se rățoi Neely. Vine doar dimineața acasă, ca să-și schimbe hainele. Așteaptă momentul cînd ea o să-l prindă. Dar o găsește mereu dormind.

— Poate că asta-i părerea ta, Neely, că Lyon vrea să fie surprins asupra faptului, replică Henry.

— Prostii! A fost cu mine în fiecare noapte. Cînd ne-au fotografiat aseară la El Morocco, a zis chiar: "Poate că-i mai bine așa — dacă ăștia publică poza, iese totul

la iveală". Exact așa a zis. Se teme numai să-i spună Armei ca să nu facă vreo criză. Și... Neely șovăi. În fine... ține mult la-fetița aia a lor.

— Neely, toată chestia asta o să se întoarcă împotriva ta, răspunse Henry. Nu merge așa :— să iei tot ce-ți place, fără să-ți pese de sentimentele celorlalți. Oricine o pățește pînă la urmă.,

— Eu nu sînt oricine! țipă ea cu glas ascuțit de enervare. Și a venit vremea să am și eu ce vreau. Și știi de ce? Fiindcă toată viața mea n-m făcut decît să dau! Chiar și cînd eram mică... ăia din Gaucheros habar n-aveau să danseze, eu eram cea care făcea totul în numerele noastre. Cumnatul meu e acum informator la Macy's — de cînd am plecat eu din trupă n-au mai fost primiți să joace nicăieri. Am adus bani studioului, iar ei mi-au dat un șut în fund. Dar să știi că pe mine nu mă poate distruge nimic. Știi al naibii de bine că nu există alta ca mine. N-am de ce să trăiesc după regulile alea împuțite, făcute pentru oamenii obișnuiți, fiindcă eu nu fac parte din categoria lor. Crede-rii, nimic nu mă poate distruge. Demerolul, pastilele, balamucul, grăsimea — nimic. Lyon, însă, mă face să vibrez. Cînd sînt cu Lton, nu-mi mai trebuie mîncare. Acum pot să beau și să iau pastile de slăbit, ba chiar și somnifere, și n-am nimic. Ce naiba, Henry, fac lumea fericită cu, talentul meu. Iar Lyon mă face pe mine fericită. N-am și eu dreptul să fiu fericită? Am nevoie de Lyon. Cine dracu' se crede și Anne asta?

— Doar cea mai bună prietenă a ta!

— Aha, da. Uite ce e, a avut noroc că mi-am pierdut cîndva vremea cu ea. Cum să nu-i placă să fiu prin preajma ei? sînt colorată, sînt star! Ea ce dracu' e, dacă te gîndești bine?! Chiar și cînd eram puștoaică, eram mai grozavă decît ea. Sigur, avea maniere alese, dar nimic mai mult. Și ce a ajuns acum? O slăbănoagă anonimă, care a vîndut în eter lac de unghii și care s-a culcat ani de zile cu un boșorog nenorocit. Așa a ajuns să-și folosească banii ca să-l cumpere pe Lyon, iar acum vrea să facă pe inocenta cu toată lumea. Fecioara Măria cu pruncul. Ei bine, mie nu mi-au venit banii pe tavă numai pentru că am avut pomeți frumoși. Eu am muncit, prin talentul meu, ca să cîștig fiecare bănuț. A trecut prin viață mult prea ușor, fiindcă a arătat mereu bine, era stilată. Are acum cam treizeci și opt de ani, iar eu am treizeci și patru, dar la mine nu contează cum arăt. Dacă ești prieten cu ea, spune-i să-i redea libertatea lui Lyon. După care, să-și facă operație estetică la față și poate că Kevin Gillmore sau alt boșorog nenorocit o să vrea să mai trăiască cu ea. La asta a fost bună întotdeauna — să-i atragă pe milionari! Neely pufni și trînti telefonul.

Cu mișcări lente, Anne puse receptorul la loc în furcă. Se apropie apoi de oglindă. Ridurile subțiri de sub ochi erau astăzi mai adînci, iar în jurul gurii se vedeau alte riduri. Ce ciudat, niciodată nu făcuse vreo legătură între înfățișarea ei fizică și Lyon, dar...

— Pleacă imediat de la oglindă! Henry intrase între timp în încăpere. Monstrul ăla nu se vede că are niște cearcăne negre pînă la bărbie. Și mă bucur că poate să bea iarăși. O să-și facă ficatul praf.

Anne începuse să tremure. Henry o apucă și o trase la piept.

— Hai, fată dragă... a vorbit așa numai ca să te impresioneze. Știe că eu îți spun.

— Henry, poate că are dreptate. Poate că Lyon vrea să fie liber.

— Lyon n-a zis încă nimic. Uite ce e, Anne — nu spuneai chiar tu că mototolește așternutul ca să nu-ți dai seama că n-a dormit în patul lui? Măcar încearcă să te mai mintă încă, să-și găsească scuze.

— Mulțumește-te cu puțin! conchise ea, plângînd.

— Ține-te bine, Anne. Neely a spus că nimic nu-i poate distruge talentul. Nimic, nimeni — doar Neely însăși. O să se distrugă singură, ai să vezi.

Anne clătină din cap, deznădăjduită.

— Gata, am ajuns la capăt, nu mai am ce face.

— Ba da, mai ai! Și ai să faci. Ai clasă și poți fi la fel de puternică și de dură ca și isterica asta.

În seara aceea, Lyon nici nu se mai osteni s-o sune ca să se scuze. Pur și simplu lipsi de-acasă. Tocmai se pregătea să-și ia pastila la miezul nopții, cînd auzi plînsul fetei. Jen era un copil cuminte, liniștit, de obicei dormea toată noaptea fără probleme. Probabil că o supăra ceva. Of, Doamne, și tocmai astăzi domnișoara Cuzins avea liber. Se repezi în camera fetei. Copilul era roșu la față și țipa de mama focului. Anne o ridică din pătuț cu nețărmită tandrețe. Căută să vadă dacă nu cumva o jenează un ac de siguranță ce s-ar fi putut deschide. Jen se udase, dar nici vorbă s-o întepa ceva. O schimbă și încercă să-i dea să bea niște apă cu biberonul, dar Jen se împotrivi, țipînd și mai tare. Ardea rău. Poate că îi ieșeau dinții. O frecă pe gingii cu un unguent calmant. Domnișoara Cuzins zicea că medicamentul ăsta face minuni. Fetița era însă în continuare agitată și smiorcăită. Apoi, ca să fie sigură, îi luă temperatura. Patruzeci de grade! Ținînd copilul în brațe, o luă la fugă pe culoar și bătu la ușa servitoarei. Femeia, adormită, se grăbi să-și pună halatul și luă în brațe fetița care țipa, în timp ce Anne încerca să dea de doctor.

Era vineri, așa că medicul era plecat din oraș pentru sfîrșitul de săptămînă. I se dădu numărul de telefon al doctorului de la urgență. Secretara îi răspunse că nu telefonase încă, dar că ar putea da de el într-o oră. Of, Doamne, se gîndi ea, ce mă fac? Unde era Lyon? Îl sună pe Henry, dar țîrîtul prelung îi demonstra că nici el nu era acasă. Sigur, avea și el o cabană undeva în Nevvport, unde se mai ducea din cînd în cînd. Chiar toată lumea era plecată?

Hotărîtă, telefona la hotelul unde locuia Neely. Îi spuse centralistei cine este. După o pauză, Neely răspunse.

— Bună, Neely, făcu Arme, încercînd să păstreze un ton impersonal și calm. Lyon e acolo?

— Nu.

— Trebuie să-l gălesc. E urgent.

— Păi... Neely căsca. Dacă mă sună, am să-i spun.

— Neely, fetița e bolnavă.

— Cheamă doctorul.

— Am încercat. E plecat în week-end. Țipă rău și are febră mare — 40 de grade. "

— Nu intra în panică. Copiii fac febră ușor, de obicei fără motiv. Dă-i o jumătate de aspirină.

— Dar dacă te sună Lyon, spune-i, te rog.

— Sigur, sigur. Bine, noapte bună. Mîine am înregistrare. Trebuie să dorm.

Gemenii au făcut adesea febră mare — nu e nimic. Închise telefonul.

O credea pe Neely. Nu credea că ar putea să fie chiar așa lipsită de suflet.

Dumnezeule, pe unde umbta Lyon?

Neely ridică receptorul și ceru să nu mai fie deranjată. Unde naiba era Lyon? A, da,

era la Victoria Hotel unde lucra cu niște textieri pentru noua ei temă muzicală. Îi

spusese că stă acolo pînă pe la vreo două, după care venea la ea. Să-l sune și să-i

zică de copil? Aah, nu are nimic. -Așa fac copiii temperatură din orice. Totul era în

mintea Armei, care încerca să-l agate într-un fel. Ce poate face o femeie la

disperare! Ei bine, nu cădea ea în cursă așa de ușor. Oricum avea să fie adormită la

venirea lui Lyon. Așa că n-avea cum să-i transmită mesajul. Daa, îi va lăsa un bilet

pe pernă, spunîndu-i că luase pastile la douăsprezece. Ia să vedem, își zise ea, e ora

unu și un sfert. Dacă era toropită de pastile, normal că putea uita să-i spună că

telefonase Arme. Probabil că se va culca și el imediat. Sau, cuie știe, dacă"vedea că

doarme, se ducea acasă să le vadă pe împuțitele alea de nevestă-sa și de fiică-sa.

Oh, la dracu'.

Înghiți trei pastile și bău un pahar de whisky. Foarte bine, o noapte putea să se ducă

acasă — oricum îl avea în celelalte nopți numai pentru, ea. Amorțită, spera ca noua

ei temă muzicală să fie bună. Cu numele, figura ca autoare a textului, o găselniță la

care se gîndise Lyon. Toți compozitorii doreau ca ea să le înregistreze cîtecele sau

să le interpreteze la televizor: Acum putea să ceară bani în calitate de co-autor. În

scurtă vreme avea să fie foarte bine cotate la ASCAP. Zîmbi încîntată, simțind că

pastilele își făceau efectul, în cele din urmă adormi.

Fetița fusese dusă de urgență la spital, la ora două din noapte. Medicul telefonase

în sfîrșit la cabinet. La început, temerile se legau de o posibilă poliomielită, dar în

cele din urmă i se pusese diagnosticul de pneumonie.

Cînd venise și o găsisese pe Neely dormind, Lyon se dusese acasă. Spre uimirea lui,

toate luminile erau aprinse, dar nici urmă de Anne. Servitoarea plîngea și, printre

suspine, îi povestea ce se întîmplase. Ieși valvîrtej și se duse glonț la spital. Anne,

palidă și însăpăimîntată, ședea în sala de așteptare. Aproape că nici nu-l luă în

seamă.

— Ce i s-a întîmplat fetei? se interesă el.

— Stă cu tubul de oxigen. Două asistente o veghează. Nu vor să mă lase înăuntru.

— Am lucrat cu textierii pentru noua temă muzicală a lui Neely. Am stat pînă

tîrziu, iar cînd am ajuns acasă și nu te-am găsit...

— Am sunat-o pe Neely acum cîteva ceasuri, îi spuse ea pe un ton indiferent.

— N-am fost cu ea, negă el, aproape sincer. De ce s-o suni pe ea?

— Fiindcă m-am gîndit că poate știe unde ești. Ai lipsit o săptămînă — ocupîndu-

te de treburile ei, presupun.

O privi cu o expresie prudentă.

— Pregătirea unui spectacol de televiziune implică multă muncă și tevatură. Am

ajuns la concluzia că e bine să apară cu o nouă temă muzicală, o nouă identitate.

— Lyon, nu te supăra, dar prefer să nu discut despre spectacolul lui Neely tocmai acum. Mor de frică din cauza fetei...

O apucă de mână, cu un gest natural și inconștient, care o luă însă pe Anne prin surprindere. Fuseseră oare vreodată într-adevăr apropiați? Străinul acesta superb fusese cândva al ei? Acum i se părea un străin, legat de ea prin lege, dar aparținând altcuiva. Și totuși îl iubea. Când conștientiza acest adevăr resimți un adevărat șoc. Ar fi vrut să-l urască. Dar fără să-și dea seama, îl iubea și mai mult. N-avea nici un pic de mândrie... nu se putea despărți de el. Doar dacă nu-i cerea el să-i redea libertatea. Oh, dă, Doamne, să nu se împlină așa ceva! Și totuși, ce cumplit că numai o asemenea tragedie îl readusesse lângă ea.

I se păru o veșnicie pînă apăru doctorul. Își țineau amîndoi respirația. Dar medicul zîmbea! Totul avea să fie OK! Da, febra cedase. Slavă Domnului că îi dăduseră penicilină — și slavă Domnului că bebelușii au o rezistență atît de fantastică. Lyon veni la spital în fiecare seară, la ora șapte. Anne își luase o cameră lângă safonul fetei și stătea zi și noapte în spital. Lyon se uita la silueta plăpîndă din pătuț și îi șoptea drăgăstos. În fiecare seară insistă s-o ducă pe Anne la cină la restaurantul spitalului. Stătea de fiecare dată cel puțin două ore. Bine că măcar îi mai stric puțin serile lui Neely, se gîndea el, înversunat.

După zece zile o aduseră acasă pe micuța Jennifer. Lyon umpluse apartamentul cu flori. Cinară acasă, iar el se jucă mult cu copilul. În noaptea aceea făcu dragoste cu Anne, ceea ce nu se mai întîmplase de săptămîni întregi, și adormiră unul în brațele celuilalt.

Telefonul începu să sune la ora patru. Anne se trezi prima. Bîjbîi pe întuneric după receptor.

Era Neely. După vocea mahmură, Anne își dădu seama că luase multe pastile.

— Dă-mi-l pe nemernicul ăla la telefon, mîrîi ea.

— Neely, doarme.

— Scoală-l!

— Nu vreau.

— N-ai auzit ce ți-am spus?! Scoală-l, că dacă nu, vin eu acolo și-l trezesc.

Lyon deschise ochii. Anne mimă din buze numele lui Neely. Lyon înșfacă receptorul.

— Neely, ce s-a întîmplat? Stătea întins peste Anne ca să ajungă la aparat. Anne auzea glasul acum pițigăiat al lui Neely.

— Te-am așteptat toată noaptea!

— În seara asta am adus fetița acasă de la spital.

— Ei și?! Se culcă la șapte, nu?

— A fost prima ei seară acasă.

Anne închise ochii. Lyon se scuza fiindcă furase o seară ca s-o petreacă acasă, cu nevasta lui.

— Păi... vino acum.

— Neely, e ora patru dimineața!

— Fă bine și vino! Am luat șapte pastile. Am să mai iau zece.

— Neely ! Mîine ai un interviu cu revista Life.

— Dă-i dracu', nici nu mă gîndesc dacă nu-ți miști fundul pînă aici.

— Bine, Neely, vin imediat...

. Anne îl privi cum se dă jos din pat. Trebuie să mă țin tare, își zicea ea. N-a vrut să se ducă acolo — ea l-a silit. Dacă mă țin tare, asta o să fie prima mea victorie. Se întinse în pat și rămase cu ochii închiși. Lyon se apropie, îmbrăcat de plecare.

— Anne... înțelegi, nu-i așa?

— Știu că n-ai chef să te duci, răspuse ea.

— Anne — Sînt convins că a fost oribil pentru tine. Cred că trebuie să facem ceva. Victoria se spulberă. Era oare în stare s-o prefere pe Neely în locul ei și al fetei?

— Lyon, lucrurile au să se rezolve, zise ea repede. Nu-i bine să iei decizii în miez de noapte.

— Dar nu mai putem continua așa — nici tu, nici Neely și nici eu, replică el.

— Ba nu pot — fiindcă știu că nu se poate să rămînă așa. Lyon, ești căsătorit.

— Neely are nevoie de mine. E un mare talent, Anne, dar fără nici un fel de disciplină. Trebuie ținută mereu de mîină. Tu ești puternică.

Pe Anne o podidiră lacrimile.

— Nu, nu sînt puternică. Singura mea putere vine din faptul că te iubesc.

El se întoarse și ieși repede din dormitor.

Cînd reîncepu sezonul la televiziune, Anne își reluă și ea activitatea. Henry o prezentase producătorului unui nou program de reclame. Nu i se părea complicat ceea ce avea de făcut, iar el o angaja pe loc. Programul era zilnic, așa că era ocupată o bună parte-din zi și totodată nu avea timp să observe că Lyon petrecea tot mai multă vreme cu Neely.

La sfîrșitul lui septembrie, Lyon și Neely plecară în California, să înregistreze primul ei show.

Spectacolul lui Neely era senzațional. Clasamentul o așeză printre primii zece mari cîntăreți, iar Lyon se văzu apreciat pentru această realizare, fiind considerat creierul întregii activități artistice a lui Neely. Anne se minuna de puterea de influență a lui Neely — mai multe vedete de primă mărime semnară imediat contracte cu Lyon și George. Vahety publică articole despre "Cei trei B" — cea mai renumită agenție de impresariat din New York. Iar Neely O'Hara rămînea vîrfurile lor de lance.

Lyon reuși să revină de cîteva ori, pentru scurt timp, la New York. În timpul acestor "vizite", Armei i se întîmpla să creadă că mai exista totuși o șansă. Noaptea o ținea strîns în brațe, făcînd-o aproape să uite că și cu cealaltă se purta probabil la fel. Dar nu scăpau de hăituiala telefoanelor lui Neely din California, menite parcă să-i amintească întruina că tot ea conta, de fapt, cel mai mult.

Cu cîteva zile înainte de Crăciun, Lyon se întoarse la New York, încărcat de jucării pentru Jennifer și o bijuterie magnifică pentru ea. Își dădea seama că Lyon se împărțise din nou — Crăciunul cu Neely, după care încă o dată înapoi la New York în timp util pentru a sărbători ziua copilei și Anul Nou cu ea și micuța Jennifer.

După trei zile, Neely telefona, cerîndu-i să se întoarcă imediat. Anne ședea în birou și asculta convorbirea la al doilea telefon.

— O să vin repede, îi spunea Lyon, cu o undă de exasperare în voce.

— Astă-seară, se miorlăi ea. Știi ce zi e mâine? Revelionul!

— Și pe întâi ianuarie fetița mea împlinește un an! răspunse el ferm.

— Ce dracu', serbeaz-o astăzi puștoaica oricum n-are habar.

— Eu, în schimb, da. Haide, fii fată cuminte. Ești invitată la o mulțime de petreceri, iar un tip de la agenție o să te însoțească peste tot. Mă întorc cel mai târziu pe cinci. Trebuie să stau aici și să prind premiera de la Honey Belle. Neely tuna și fulgera.

— Margie Parks aia.n-o să facă nici o scofală!

— Am văzut-o anul trecut, la Blue Angel. replică Lyon. Are niște calități extraordinare.

— Or să trebuiască să-i pună microfon, insistă Neely. Cîntă frumos — uite, sînt prima care recunoaște cînd cineva e cu adevărat bun. Se folosește de voce ca de un instrument. Am auzit însă niște zvonuri. Cînd au fost în turneu, era cît pe ce să fie nevoiți s-o înlocuiască pînă le-a venit ideea să-i dea un microfon. Cîntă din gît. N-o să facă nici o treabă în viitor. Se trece în cîtiva ani. Și eu aș fi pățit la fel dacă nu se ocupa Zeke Whyte de mine.

— În fine, firma vrea să semneze un contract cu ea, insistă Lyon. Trebuie să mă duc la premieră.

— Adică ai fi în stare să-ți pierzi timpul cu ea?! în vocea lui Neely se deslușea deja un ton periculos.

— Bineînțeles că nu. Nici George, de altfel. N-are decît nouăsprezece ani. Bud Hoff o să se ocupe de ea. Femeile îl plac, iar el o s-o cocoloșească bine

— Bud Hoff e un papagal, hotărî Neely. I s-a urcat la cap că e o mană cerească pentru femei. Cînd îl văd cu costumele alea negre și cu cravate de aceeași culoare... Măiculiță, toți tipii de la tine din agenție poartă parcă un fel de uniformă. În sfîrșit, cred că ai nevoie de indivizi de genul ăsta... Neely căscă. Nenorocitele alea de pastile au început, pînă la urmă, să-și facă efectul. Cînd vii?

— Pe cinci, cel târziu, promise el.

— Mă iubești?

— Știi bine că da, se grăbi el să aprobe.

— Cît de mult?

— Teribil de mult.

— Mai mult decît pe Arme și pe fetiță?

— Așa s-ar părea. Gata, Neely, acum trebuie să închid. Arme e acasă. Poate ridica receptorul.

— Sper s-o facă!

— Ce plăcere e asta să-i faci pe alții să sufere?

— Nici o plăcere, dar dacă ar afla, te-ar lăsa liber. "

— Poate că știe, replică Lyon.

— I-ai spus?

— Nu, dar Arme nu-i insensibilă — nici proastă. Iar zvonul circulă prin tot orașul...

— Și-atunci de ce nu se desparte de tine? Lyon tăcu. "

— Păi, fir-ar să fie, o sun eu și-i spun! Atunci o să trebuiască să te lase în pace. Măcar din mîndrie.

— Să nu faci așa ceva! îi spuse Lyon. *> — Am să...

— Nu. Oricum, n-ar ține. Am... vezi tu, am cam lămurit-o deja cu ea.

— Când? Mie de ce nu mi-ai spus?!

— Aseară.

Anne spera să nu se fi auzit în receptor exclamația ei de mirare. Nnicicînd nu fuseră mai apropiați ca în seara precedentă.

— Și ce s-a întîmplat? întrebă Neely.

— Nimic. A spus că știe de mult, dar că este dispusă să închidă ochii. Mi-a zis că n-o să divorțeze niciodată de mine.

— Păi ce-ar fi s-o împingem noi s-o facă? Stîrnim o vîlvă în toată presa...

— Ai mai încercat deja, Neely. Ziariștii te plac. Încearcă să te protejeze. Nu publică tot ce se vede.

— Am să-i adun și am să le dau un interviu. O să le zic că vrei să te însori cu mine și că eu te vreau de soț, dar că ai o nevastă care se încăpățînează să nu-ți dea drumul!

— Și ai idee măcar ce s-ar întîmpla atunci cu spectacolul tău? Există o clauză etică. Sponsorul tău vinde produse alimentare pentru micul dejun. Și-ar anula contractul într-o clipită...

— Ei și? Putem să plecăm în Europa și să facem alt film.

— Neely, dar am și eu un partener. Chestia asta ar dăuna prestigiului agenției. Nu pot să mă gîndesc numai la mine.

— Of, fir-ar să fie, mereu agenția aia a ta! Bine, atunci cînd am să cîștig un milion de dolari, cumpăr eu partea ta și n-o să-ți rămînă decît să le spui să se ducă dracului. Vreau să fii cu mine zi și noapte, în fiecare clipă. Lyon rise.

— Ne vedem pe cinci, Neely.

— Hei, nu mă lua așa de repede! Sună-mă mîine la cinci, ora mea.

— Bine.

— Mă iubești?

— Țe ador.

După care închiseră amîndoi.

1964

Honey Belle era senzația muzicală a sezonului. Anne privea cum fetișcana aceea măruntică, cu un zîmbet în colțul gurii, captiva întreaga audiență. Avea nouăsprezece ani și nici un fel de pregătire, dar stîrnea un entuziasm a cărui vrajă o desemna, neîndoielnic, ca pe un star în devenire.

— Ce norocoși sîntem, șopti George. Lyon a insistat să semnăm ieri contractul cu ea. Toată lumea o s-o vrea după spectacolul din seara asta.

— Tipa asta te privește numai pe tine, șopti Lyon, aple-cîndu-se peste Anne. George zîmbi.

— Ei bravo! Fata asta o să trebuiască să se mulțumească cu Bud Hoff, Ken Mitchell sau cu oricare alt tip disponibil din agenție care o să vrea să se ocupe de ea.

Annei îi fugiră gîndurile înapoi, spre o seară asemănătoare, cînd stătuse tot așa, lîngă Lyon, la spectacolul în care Neely se lansase pe Broadway. Pe atunci, și

Neely era tot așa o fetișcană, fără pretenții. Trecuseră nouăsprezece ani... îl iubea pe Lyon atunci la fel de mult ca și atunci. Ascultînd convorbirile telefonice cu Neely, ajunsese să înțeleagă că ea câștigase — dar victoria asta n-avea parcă nici un gust. Lyon o mințea pe Neely spunîndu-i că ceruse divorțul. De fapt, nu avea deloc intenția să se despartă de ea. N-avea nici un chef să se pricopsească cu Neely acum, cînd afurisita începuse să-și arate veninul. A doua zi era cinci ianuarie, dar Lyon nu adusese vorba de plecare. Ba mai mult, îi vorbise despre o altă premieră, pe opt, de la care nu voia să lipsească. Dar, oare, câștigase într-adevăr, sau era doar un impas trecător? Neely îl aștepta și îl dorea — iar situația avea să rămînă probabil mereu la fel. îi plăcea realmente să fie alături de Neely? îi era la fel de bine cu Neely cum îi era și cu ea? Răspunsul n-avea să-l afle niciodată.

Pînă și atmosfera din culise era la fel ca atunci, demult. Margie Parks, atît de tînără și de vulnerabilă — își privea cu respect renumiții impresari și admira, mută, celebritățile care veniseră s-o felicite.

La petrecerea oferită în cinstea premierei, mai tîrziu, în aceeași seară, Anne ședea între Lyon și George. La un moment dat, cînd Lyon se dusesese la o altă masă cu niște probleme de afaceri, Margie se apropiase și se așezase pe locul lui.

— Domnișoară Welles, voiam să vă spun că întotdeauna am fost o mare admiratoare a dumneavoastră.

Anne zîmbi.

— Show-ul de reclamă? Doamne sfînte, dar e o nimica toată.

— Vai, ce mult mi-ați plăcut! insistă Margie. De cînd erați "Gillian Girl" — eram moartă după dumneavoastră. Mi-aduc aminte și acum. Aveam zece ani și am furat un dolar din portofelul mamei ca să-mi cumpăr ruj Gillian. Tot ce-mi doream era să arăt ca dumneavoastră.

Anne surîse din nou. Brusc înțelese ce simțise, probabil, și Helen Lawson, pe timpuri. Ce minunat era să fii tînăr, să crezi că vei rămîne mereu așa. Știa însă că, pentru Margie Parks, ea era un simbol al succesului. Era elegantă și frumoasă, căsătorită cu un bărbat important și, într-un fel, cu mult succes personal. Margie nu era drăguță — se îmbrăcase cu o rochie verde, care nu-i scotea în evidență nici un am, iar pe deasupra purta un mantou negru de mătase, așa cum își cumpăraseră și ea pe timpuri, de la Bloomingdale's. Observase cu cîtă admirație se uitase Margie la blana ei de vizon. Dar Margie n-avea de unde să știe că părul ei bogat și des era acum vopsit. Nici că ridurile de sub ochi erau acum bine ascunse sub un machiaj iscusit. La o lumină dulce, ca aceea din sala restaurantului, arăta încă superb; observase, de fapt, că toată lumea întorcea capul după ea cînd intra undeva. Arăta bine la televizor, iar bine fardată și cu lumini potrivite mai putea să apară pe micul ecran încă cincisprezece ani de acum încolo. Dar n-avea de gînd să încerce să treacă vreodată mai tînără decît era. Pe cine să păcălească? Toată lumea știa cîți ani are.

Lui Margie nu-i tăcea gura deloc. Lyon se plictisea vizibil, iar după o oră o lăsară în grija lui George. În seara aceea, Lyon arăta obosit.

Găsiră cîteva mesaje de la Neely. Fără chef, Lyon îi telefona. Nu făcu nici un efort să se ferească de Arme în timpul discuției, dar vorbi scurt și impersonal. Da,

spectacolul era o reușită. Da, semnaseră un contract cu Margie Parks. Sigur că n-avea cine știe ce talent. Da, venea peste câteva zile.

Dar Margie avea un succes incendiar. Albumul cu muzica din spectacol se vîndu extraordinar de bine, iar discurile single înregistrate intrară imediat în topul celor mai bune zece melodii. Apoi, în aprilie, George semnă pentru ea un excelent contract de televiziune, care prevedea apariții săptămînale pentru tot sezonul următor. Impresariatul era asigurat de "Cei trei B".

Lyon continuă să facă naveta între New York și California. Show-urile lui Neely mergeau bine, fiind deja semnate contractele pentru sezonul viitor. Firma "Celor trei B" deschidea o filială în California, iar mai mulți impresari capabili plecaseră de la agenția lui Johnson Harris și se angajaseră la ei.

Neely făcea parte din vîrfurile protipendadei de la Hollywood, închinase o casă imensă și angajase mult personal, la petrecerile ei venind toată "lumea bună".

Pe cînd înregistra ultimul show al sezonului, George îl convocă pe Lyon la New York. Rețeaua de televiziune dorea o probă a genului de show pe care Margie urma să-l susțină în viitorul sezon. "Tu ești cel creator și inspirat, îi spuse George. Eu am realizat vânzarea — acum e rîndul tău să pui la punct spectacolul."

Lyon o șterse pe furiș din California. îi lăsase un bilet lui Neely, în care îi promitea să se întoarcă în patruzeci și opt de ore. Voia să evite în felul ăsta o scenă, simțindu-se mult mai în siguranță procedînd așa. Două treimi din spectacol erau deja înregistrate.

Lyon se întîlni cu reprezentanții rețelei de televiziune și cu sponsorii. Totul mergea bine. Regizorul îl sună din California. Neely era furioasă, dar nu făcuse pînă acum probleme. Lyon se mai liniști și se hotărî să nu se mai întoarcă imediat. O duse pe Anne la teatru... o luă pe micuța Jennifer la prima ei oră de călărie pe ponei, în Central Park.

Stăteau în pat și se uitau la un spectacol de noapte la televizor, cînd emisiunea se întrerupse brusc cu un buletin de știri: "Neely O'Hara a fost transportată de urgență la spital, fiind pe moarte".

Cîteva secunde mai tîrziu sună George. Telefonase în Califor- -nia și aflase că Neely avea șanse să scape. Înghițișe o jumătate din conținutul unui flacon de tranchilizante. Lyon se îmbrăca, iar Anne îi făcea bagajele. Un avion pleca la unu și jumătate p.m. spre Coastă — și dacă se grăbea avea șanse să-l prindă. Show-ul lui Neely nu era înregistrat în totalitate, dar Joey Kling urma să se deplaseze. acolo cu avionul și să completeze restul spectacolului. Aveau să improvizeze ceva cît mai iute posibil.

Ajuns la spital, Lyon o găsi pe Neely slăbită și cu ochii duși în fundul capului.

Scăpase — avea să trăiască. Neely întinse brațele spre el.

— Of, Doamne, Lyon, cînd am descoperit... am simțit că totul s-a sfîrșit. Am vrut să mor!

— Ce să descoperi? O ținea tandru-de mîină și o mîgîia pe păr.

— Am citit în ziar, cînd mă aflam pe platou. Scria că ai fost chemat acolo ca să faci din Margie Parks o mare vedetă.

— Și de-aia ai încercat să... îi pieri vocea de stupoare.

— Știi ce, Lyon, sînt dispusă să suport ideea că din cînd în cînd te mai culci și cu nevastă-ta, ba chiar ți-aș ierta dacă ai mai călca în străchini și cu alte tipe, dar nu pot accepta gîndul că ridici un nou star pe timpul meu. — Neely, dar agenția noastră nu se ocupă numai deține!

— Eu v-am ridicat nenorocita asta de firmă — și tot eu pot să v-o distrug. Ține minte asta! Dacă eu mă retrag, pleacă jumătate din clienți odată cu mine. Frățioare, ai nevoie de mine, așa că, de acum încolo, cînd pocnesc din degete, aici să fii! Lyon se ridică și ieși din încăpere.

— Lyon! Vino imediat înapoi! țipă ea. Dar el continuă să se îndepărteze pe culoar. Lyon se întoarce la New York cu primul avion. Convocă o întrunire de urgență cu George.

— O singură întrebare, zise el. I-ai dat banii înapoi nevastă-tii? George zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Nu, "și nici n-am de gînd s-o fac.

— Eu tocmai am completat ultimul cec în favoarea Armei. M-am achitat, sînt curat. De acum înainte, toate riscurile mi le asum pe banii mei. Nu mă mai interesează nimic...

— Decît partea mea! replică George zîmbind iar.

— Bineînțeles. Chiar și așa, însă, am ajuns la concluzia că trebuie să renunțăm la Neely. Nu merită atîta bătaie de cap. Acum nu mai avem nevoie de ea.

— Nu crezi că chestia asta o să ne afecteze într-o oarecare măsură? întrebă George. Lyon clătină din cap.

— Deloc. Spectacolul lui Margie o să ne aducă de două ori mai mult — e un show săptămînal, nu uita — și îl avem pe Joey Kling, care merge senzațional. Neely o să se piardă pînă la urmă — poate nu la anul și nici chiar peste doi ani, dar o să se termine cu ea, iar noi hu trebuie să fim amestecați cu eșecul ăsta. Noi am scos-o de la naftalină, ceea ce ne-a adus multe avantaje. Dar trebuie să ne retragem cît mai are încă succes.

— Ce te face să crezi că Neely n-o să meargă bine mereu? S-a făcut destul de bine acolo, la balamuc.

Lyon rîse.

— Cît timp crezi că poate rezista cineva care face două injecții cu Demerdl pe zi?

— Ea zice că sînt vitamine.

— Halal vitamine! Știi, la noi, la firmă, se formează acum niște tipi grozavi. Sîntem o echipă formidabilă, George. Tu te pricepi la vînzări — nimeni nu se măsoară cu tine la capitolul ăsta —, iar eu reușesc să am destulă inspirație și spirit creator cu artiștii talentați și cu oamenii agențiilor de impresariat. Nu se poate să irosim jumătate din capacitatea echipei pentru fițiieli prin țară, pe post de dădacă și de amant al acestei caracatițe. Doamne, George, nu vezi că mîncă omul de viu!/? Dumnezeu știe cum a putut Anne să suporte atît! Am terminat-o cu Neely. Știu că Abe Kingman, de la firma lui Johnson Harris, a luat avionul și s-a dus să discute cu ea — hai să le-o pasăm lor! George rînji.

— Bine, dar tu trimiți telegrama. Cred că meriți-și tu să te răcorești puțin.

Neely semnă contractul cu firma lui Johnson Harris, făcînd remarci sarcastice la adresa ineficienței impresariatului anterior. Imaginea "Celor trei B" nu avu însă deloc de suferit, iar în septembrie, show-ul lui Margie Parks se lansă cu mare succes.

Neely debuta în noul sezon cu aprecieri generale. Trei bărbați de la agenția lui Johnson Harris erau consemnați în permanență lîngă ea.

— Crezi că o să se descurce? întrebă Anne. Lyon încuviință cu un semn din cap.

' — Da, un timp. Dar are o tendință evidentă spre auto-distrugere. Își permite prea multe — o casă mare, servitori, prea multă băutură. E iar star, dar lucrul ăsta, altădată, a băgat-o aproape în mormînt.

— Dacă clachează... Anne nu reușea să nu-și facă griji, înclinarea lui Neely spre nimicirea propriei ființe era atît de sfișietor de morbidă!

— O să clacheze într-o bună zi. Nici nu se poate altfel.

— Și pe urmă?

— O să-și revină iar — și iar, și iar, cît timp o să-i mai permită sănătatea. Parcă ar fi un război civil — sentimentele împotriva talentului și a rezistenței fizice. Una din părți trebuie să cedeze. Ceva se va distruge pînă la urmă.

1965

Armei îi părea rău că se lăsase convinsă să dea această petrecere de revelion. Se uita uluită la nesfîrșitul val de musafiri — veneau și plecau, se îngrămădeau în lift și state; ui pe trei rînduri la bar. George și Lyon o presaseră să organizeze această petrecere, însă asta era o treabă mult mai complicată decît onorarea unei invitații de acest gen. Dacă ești invitat la o petrecere, poți pleca atunci cînd ai chef. Dar dacă tîpești gazdă, rămii cu musafirii pe cap.

Începeau să sosească celebritățile spectacolelor de pe Broadway. Era trecut de unu noaptea și pe Lyon nu-l mai văzuse de dimineață, cînd se despărțiseră cu un sărut fugar. Întâi ianuarie. Jennifer împlinea doi ani. Se retrase discret și porni pe coridor, spre camera fetei, în lumina palidă a nopții, zărea conturul trupului adormit.

— La mulți ani, îngerașule, șopti Anne. Te iubesc... oh, Doamne cît de mult te iubesc!

Se aplecă și o sărută pe fruntea netedă, după care se furișă binișor din cameră. În salon era o hărmălaie de nedescris. Biroul era ticsit, iar în jurul barului lumea se înghesuia, claie peste grămadă. Se duse în dormitor și închise ușa. Nu, nu proceda bine — gazda nu trebuia să dispară. În plus, dacă stătea cu ușa încuiată, se putea trezi cu cineva indiscret ciocnînd la ușă. Greu! Deschise ușa și stinse lumina. Așa era mai bine. Cu ușa deschisă și cu lumina stinsă, n-avea cum s-o vadă sau s-o bănuiască nimeni. Spera să nu dea careva buzna peste ea. O durea capul îngrozitor. Se întinse pe pat. Hohotele de rîs și vociferările venau parcă de undeva de departe, iar muzica... Auzi un zgomot de sticlă spartă... iarăși hohote de rîs... Brusc, niște pași. Of, Doamne, venea cineva. O să spună că se lungise puțin, că nu se simțea prea bine... în cameră apărură două siluete. Stătea nemișcată pe pat, sperînd că umbrele aveau să plece.

— Hai să închidem ușa, șopti tînăra.

— Nu-i bine. Atragem atenția.

Era Lyon, dar nu distingea cine era tînăra.

— Lyon, te iubesc. Vocea i se părea cunoscută.

— Oh, nu mai spune! Ce știi tu, ești doar un copil.

— Nu-mi pasă. Te iubesc. Spectacolul meu a fost cu mult mai bun decît cel de săptămîna trecută fiindcă te-ai ocupat tu personal de el.

Sărutarea lui o făcu să tacă.

— Lyon... ai să vii mereu, în fiecare săptămîna?

— Am să încerc.

— Nu spune așa — vino! Vocea era insistentă. Lyon, sînt una dintre cele mai bune achiziții ale firmei...

— Margie, iubire, vrei să mă șantajezi? întrebă el pe un ton degajat.

— Asta a făcut și Neely O'Hara?

— între noi doi n-a fost niciodată nimic.

— Ha! în schimb, între noi va fi. Dumnezeu, sînt moartă după tine!

O sărută din nou.

— Fii feteiță cuminte. Hai să ne întoarcem la petrecere pînă nu ne remarcă cineva lipsa.

Anne rămase nemișcată pînă ce plecară. Apoi se ridică și își netezi rochia^ după care se duse la baie și luă o păpușă roșie. Ciudat, dar nu simțea nici un fel de panică: Acum era Margie Parks... Descoperi că de data asta nu mai suferea atît de mult. îl mai iubea încă pe Lyon, dar altfel, poate mai puțin. După ce terminase cu Neely se arătase mai devotat decît oricînd. Dar nu avusese nici o clipă senzația de victorie. Ceva sau o parte din ea murise odată cu episodul Neely. Acum știa că mereu vor exista o Neely, o Margie... dar că de fiecare dată va suferi mai puțin, că după aceea îl va iubi mai puțin pe Lyon, pînă cînd, într-o bună zi, nu va mai rămîne nimic — nici suferință, nici dragoste.

Se pieptănă și își împrospăta machiajul. Arăta splendid. îl avea pe Lyon, avea un apartament superb, un copil adorabil, o carieră excelentă, New York-ul — tot ce-și dorise dintotdeauna. Iar de acum înainte, nimic nu o va mai face să sufere peste măsură. Putea să-și găsească de lucru ziua, iar noaptea — cînd era singură — frumoasele păpuși îi țineau de urît. în seara asta avea de gînd să înghită două. De ce nu? în fond, era Anul Nou!

ÎN EDITURA ORIZONTURI AU APĂRUT:

- Franco Zeffirelli - Iisus - povestea unei capodopere *
- D'Ennery - Două Orfeline *
- ' Paul Ștefănescu - îngerii morții
- S. Maugham - Fumul amăgirilor * ' James Clavell - Shogun *
- S. de Balzac - Verișoara Bette * ' D. H. Lawrence - Curcubeul * "
- W. Collins - Femeia în alb *
- John Steinbeck - Iarna vrajbei noastre
- James Clavell - Tai-Pan
- Irving Stone - Agonie și extaz *
- ' Daphne du Maurier - Rebecca *
- Barbara Taylor Bradford - Păstrează Visul *
- Sanda Marin - Carte de bucate
- Mihai Miroiu - Ghid de conversație română-engleză *
- Colectiv - Dicționar român - francez și francez - român *
- Georgeta Nichifor - Dicționar român - englez și englez - român *
- Colectiv - Ghid de conversație în opt limbi *
- Ion Gabriel Lăzărescu - Dicționar român-german și german - român
- Voichița Ionescu - Dicționar român - latin
- Laurențiu Zoicaș - Ghid de conversație română - francez
- Robert Ludlum - Cercul Matarese
- Ricky Sky - Spectacolul trebuie să continue (viața lui Freddie Mercury)
- Ely Star - Misterele horoscopului egiptean
- Sidney Sheldon - Furia îngerilor
- ' Colectiv - Decizii ale Curții Supreme de Justiție (1990-1992) *
- Nicholas Davies - Diana - o prințesă și căsnicia ei nefericită ' Collen McCullough
- O obsesie indecentă
- Collen McCullough - Doamnele din Missalonghi ' Barbara Taylor Bradford - Să fii cel mai bun

James Clavell - Vîrtejul

- Barbara Taylor Bradford - Glasul inimii ' Barbara Taylor Bradford - Un act de voință ' Judith Krantz - Fiica lui Mistral

Judith Krantz - Pînă ne vom revedea

Collen McCullough - Tim

' Danielle Steel - Schimbări *

Justin Scott - Cei nouă dragoni

Jean Marsh - Casa Eliott

' Thomas Keneally - Lista lui Schindler

Cărțile notate cu asterisc * sînt epuizate. Pot fi comandate editurii numai cărțile cu posibilitate de vînzare imediată, cuprinse în lista anexă.

CĂRȚI CU POSIBILITATE DE VÎNZARE IMEDIATĂ

Cerpul Matarese de Robert Ludlum (528 pagini, 2200 lei) Spectacolul trebuie să continue de Rick Sky (236 pagini, 1400 lei) Misterele horoscopului egiptean de Ely Star (240 pagini, 1400 lei) Diana - o prințesă și nefericita ei căsnicie de Nicholas Davies (458 pagini, 2200 lei)

Obsesie indecentă de Colleen McCullough (424 pagini, 2300 lei) Ghid de conversație român-francez de Laurențiu Zoicaș (250 pagini, 1350 lei)

Doamnele din Missaloghi de Colleen McCullough (208 pagini, 1200 lei)

Iarna vrajbei noastre de John Steinbeck (320 pagini, 1800 lei)

Un act de voință de Barbara Taylor Bradford (592pagini, 3000 lei)

Glasul inimii de Barbara Taylor Bradford (1116pagini, 6600 lei)

Fiica lui Mistral de Judith Krantz (832 pagini, 5900 lei)

Pînă ne vom revedea de Judith Krantz (880 pagini, 5600 lei)

Tim de Colleen McCullough (352 pagini, 2700 lei)

Tai - Pan de James Clavell (952 pagini, 6300 lei)

Vîrtejul de James Clavell (1625 pagini, 8400 lei)

Furia îngerilor de Sidney Sheldon (576pagini, 2600 lei)

Să fii cel mîi bun de Barbara Taylor Bradford

(578 pagini, 2400 lei)

Carte de bucate de Sanda Marin (352 pagini, 3600 lei) Dicționar român-german/german-român de Ioan Lăzărescu (630 pagini, 6500 lei)

Dicționar latin-român de Voichița Ionescu (224 pagini, 2500.lei) Zile fericite la

Clichy de Henry Miller (208 pagini, 2300 lei) Cei nouă dragoni deJustin Scott

(576pagini, 4700 lei) Casa Eliott de Jean Marsh (426 pagini, 4500 lei) Povestea

Odettei de George Doyle (208 pagini, 2000 lei) Lista lui Schindler de Thomas

Keneally .(544 pagini, 5500 lei)

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE ÎN COLECȚIILE:

MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI: » David Burner - John F. Kennedy și noua generație

BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU: ' Judith Krantz - Prințesa Daisy

- Voi cuceri Manhattan-ul ° Danielle Steel - Sfirșitul verii

- Sezonul pasiunii

- Amăgirile iubirii

- Mu e dragoste mai mare
- Bijuterii
- ° Justin Scott - Văduva dorinței
- Ucigașul de vapoare. ,
- Mîndria regilor ' Douglas Lloyd - Marele pescar (autorul cunoscutului roman "Cămașa lui Christos")
- Philip pe Van Rjndt - Samaritean
- ° Barbara Delinsky - Pasiunile lui Chelsea Kane
- O femeie trădată "Efiabcth O'Leary - O casă în război (continuare la romanul Casa Eliott de Jean Marsh) 8 C. Mc.Cullough - Crez pentru Mileniul trei ° Wendy Perriam - Pasărea captivă ° Lawrence Sanders - Dosarele Timothy
- Dosarul viitorului
- Jocul lui Timothy

DOCUMENTE ALE ISTORIEI:

J. Htydecker, J. Leeb - Procesul de la Nurnbeig

SUCCESE INTERNAȚIONALE ÎN SERIAL:

Judith Krantz - Scrupule

' Winston Graham - Poldark

° Susan Howtch - Bogații sînt altfel - -

- Pemnaric

- Cashelmara

BIBLIOTECA LYCEUM:

° Ștefania Popescu - Gramatica practică a limbii române

UNIVERSUL COPIILOR:

n James Clavell - Thrump-O-moto, ucenicul vrăjitor